Het Kinderparadijs

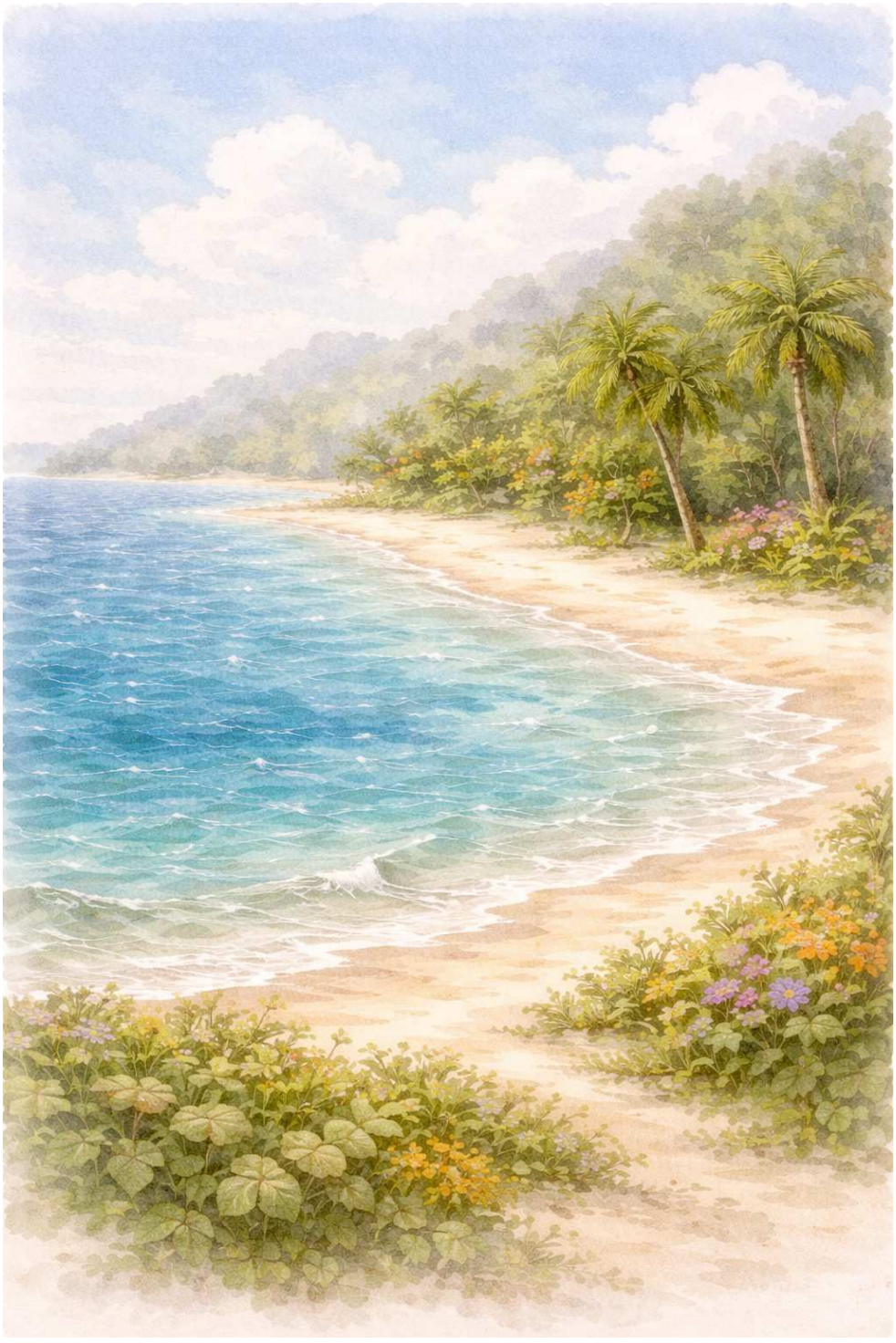

H e t K i n d e r p a r a d i j s

Uitgave : Monniken Wegwijzer
1970-2025

2003, 2004, 2006, 2012
2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Het Kinderparadijs

Inhoud :

Elwin terug naar Klaas Vaak
Elwin en de Arend
Elwin terug naar Egypte
Elwin en de Brugboot
Elwin en de Konijnenheuvel
Elwin blijft doorgaan
Elwin en de Zeeheks
Elwin en de Insecten
Elwin en de Insecten Oorlogen
Elwin en de Imaginatieve Spelen

ELWIN

TERUG NAAR KLAAS VAAK

Elwin Terug naar Klaas Vaak

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

Terug naar Klaas Vaak

Inhoudsopgave :

1. De Gestolen Toverstaf
2. Elwin krijgt een Geweldig Plan
3. Bij de Toverfee
4. De Vleermuizenplaag
5. De Toverschool
6. Er Gebeuren Rare Dingen
7. De Piano
8. Naar Jupiter
9. Goede Raad van de Ofion
10. Eind Goed, Al Goed
11. Er gebeurt iets verschrikkelijks
12. Elwin en de Waterbloem
13. Elwin en de Blauwe Zon

Hoofdstuk 1. De gestolen Toverstaf

Elwin zat met Sandra in zijn tuintje te lezen. Er stonden weer veel vervelende dingen in de krant, en ze moesten snel naar binnen, want het begon een beetje te regenen. Elwin zei tegen Sandra : 'Sandra, ik lees liever een goed boek dan de krant. Wat een nare dingen staan daar toch vaak in. Kunnen ze niet wat leukers bedenken ?' Sandra knikte. Elwin liep naar de grote boekenkast in de huiskamer, en begon de boeken te bekijken. 'Welk boek zal ik eens nemen ?' zei hij zachtjes. Er stonden allerlei boeken tussen : boeken over scheepvaart, boeken over de natuur, over dieren, insecten, en ook een boek over Klaas Vaak.

Elwin begon direct te lezen. Het was al zo lang geleden dat hij in dit boek had gelezen. Klaas Vaak had gouden toverstaven waarmee hij met arenden kon spreken. Arenden zijn hele grote vogels. Klaas Vaak gebruikte ze vaak om dromen rond te brengen. En als iemand dan droomde, dan werden de toverstaven steeds langer, om de dromen langer te laten duren. De gouden toverstaven hadden allerlei kleuren : Er waren groenen, roden, gelen en blauwen. Maar op een dag was Klaas Vaak zijn toverstaven kwijt. Iemand had ze gestolen.

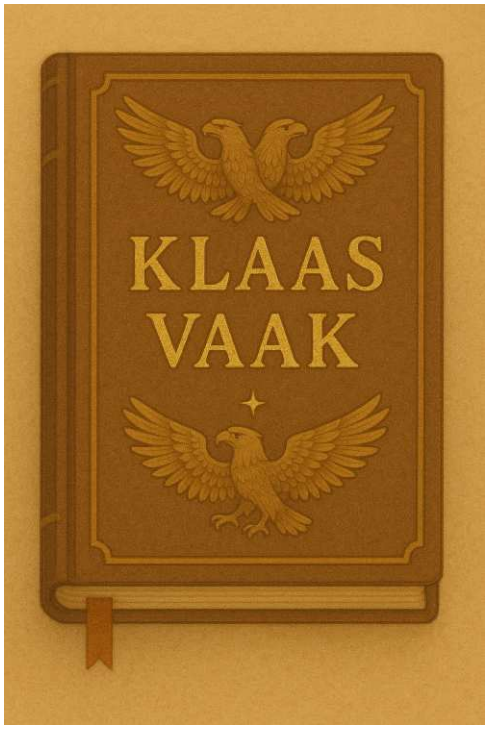

'Bah, wat een naar boek,' zei Elwin tegen Sandra. 'Iemand heeft de gouden toverstaven van Klaas Vaak gestolen, en dat is meteen het einde van het boek.' Maar Sandra zat te slapen op haar stoeltje. Elwin dacht : 'Eigenlijk zou ik die arme Klaas Vaak best willen helpen.' En hij besloot op reis te gaan naar Klaas Vaak. Hij schreef een briefje aan Sandra dat hij op reis zou gaan naar Klaas Vaak om hem te helpen. Hij had wel eens vaker zulke briefjes aan Sandra geschreven als hij weer eens op reis moest. Sandra vond dat altijd wel best, want Elwin kwam altijd weer met verhalen thuis.

Het was een lange reis door een konijnenhol, maar gelukkig nam een konijntje hem op de rug. Aangekomen bij Klaas Vaak moest hij door een rode deur. Het was hier wel veranderd, zeg. Een keer eerder was hij hier al geweest, maar dat was heel lang geleden.

Klaas Vaak was blij om Elwin te zien. Elwin zei dat hij het zo vervelend vond dat het boek slecht afliep. Klaas Vaak glimlachte : 'Als het boek goed zou zijn afgelopen was

je nooit gekomen. Inmiddels hebben we vele staven weer teruggevonden, want de dief liet ze vallen terwijl hij wegvluchtte. Maar er is één rood gouden toverstaaf die we nog missen. Zou jij die voor ons kunnen zoeken, Elwin ? Het enige wat we weten is dat de dief in een oosters paleis woont. Wij hebben een afgescheurd kledingstuk van hem gevonden, wat van een oosterse prins was.'

Dat zou een lange reis worden, en hoe zou Elwin ooit kunnen weten in welk paleis hij moest zijn ? Elwin vroeg of hij het afgescheurde kledingstuk van de prins mocht zien. Toen hij het in z'n handjes kreeg glimlachte hij. Het merk was van een peperdure kledingmaker die hij wel kende. Deze kleermaker maakte alleen kleren voor de rijkste keizers en koningen. Het moest daarom één van de rijkste paleizen van het oosten zijn.

Klaas Vaak vroeg of Elwin hem alsjeblieft wilde helpen, want alleen de rood gouden toverstaaf kon het spreken en samenwerken met de arenden weer op gang brengen. Klaas Vaak werkte sinds de diefstal met ganzen, maar dat ging niet altijd goed. Er was één arend die bij Klaas Vaak bleef, en de rest ging met de dief mee. Dat waren wel honderden arenden, die vanaf toen voor de nare dief moesten werken. Gelukkig

had de dief alleen nog maar de rood gouden staaf, maar zo'n rijke prins zou de andere staven makkelijk kunnen namaken.

De rood gouden toverstaaf was de allerbelangrijkste staf van Klaas Vaak, die hij nodig had om alle andere toverstaffen te laten werken. Er was één arend bij Klaas Vaak achtergebleven. Dit was een zeer wijze arend. Deze arend had geen toverstokken nodig. Deze arend kon alle talen spreken. Maar de arend was heel oud, en zou niet meer zo lang leven. Sinds zijn vrienden weg waren was hij heel erg ziek geworden. In de rood gouden toverstaf zat het arendsmedicijn wat hem zou kunnen helpen. Het was dus dubbel belangrijk dat Elwin deze bijzondere staf zou vinden. De arend wilde Elwin wel naar het oosten brengen met zijn laatste krachten.

De gestolen rood gouden toverstaf kon het langste worden van allemaal. Klaas Vaak gebruikte hem vaak als ladder naar moeilijk te bereiken plaatsen. Als de rood gouden toverstaf terug zou zijn, zou Klaas Vaak graag willen verhuizen naar de maan. Van hieruit zou hij zijn werk nog beter kunnen doen. Maar de vraag was of Elwin de toverstaf ooit zou vinden.

Op de rug van de arend begon Elwin de volgende dag zijn reis. Het was vroeg in de morgen, en de kok van Klaas Vaak had aardbeiencake voor Elwin gebakken, om mee te nemen. Ook had Klaas Vaak allerlei dingetjes in zijn rugzakje gestopt die hij misschien nodig zou hebben. Na een hele lange tijd vliegen kwamen ze dan eindelijk in de buurt van het oosten. Maar er waren hier zulke zware woestijnstormen, dat de arend niet meer verder kon vliegen. Elwin haalde een kleed uit zijn rugzak, wat Klaas Vaak hem had meegegeven, en legde het over de arend heen, om te schuilen tegen de zandstormen. Daarna kroop hij er zelf onder.

Hoofdstuk 2. Elwin krijgt een geweldig plan

Elwin zei tegen de arend dat als hij was uitgerust hij wel weer kon vertrekken naar Klaas Vaak, want Elwin was tenminste in het oosten. Elwin bedankte de arend, gaf hem wat van de aardbeiencake en ging verder. In de verte zag Elwin een enorm paleis, met grote letters boven de gouden poort : HARA MATEIN. Elwin vroeg zich af wat dit zou kunnen betekenen. De letters zaten onder het zand. Toen Elwin daar aangekomen was hoorde hij hele schelle geluiden vanuit de poort komen. Hij deed zijn vingers in zijn oortjes, en liep naar binnen. Er lag veel zand op de goud geblokte vloer, en hij zag standbeelden van rood goud, die heel erg veel op arenden leken. 'Zouden ze ..' nee, Elwin durfde daar niet aan te denken.

Op de vloer wat verderop speelden wat muisjes. Ze kwamen naar Elwin toe. Een van hen heette Trippelteentje. Het muisje wilde Elwin wel door het paleis brengen. Toen ze over de gouden trap boven waren gekomen stond er een enorm grote rat voor hen. Elwin's hartje begon te bonzen. 'Wees maar niet bang hoor, Elwin, ik zal je echt geen kwaad doen,' zei de rat. `Ik weet wel waarvoor je komt. Je komt voor de rood gouden toverstaf van Klaas Vaak. Ik ben de prins van dit paleis, en ik heb de rood gouden toverstaf goed opgeborgen, zodat Klaas Vaak er geen nare dingen meer mee kan doen.'

`Geef hier die toverstaf, vervelende knaap,' riep Elwin. 'Klaas Vaak doet niemand kwaad.' Elwin duwde de rat opzij en rende één van de kamers binnen. Daar zag hij de rode staf zitten. Het was een staf met armpjes, beentjes en een hoofd. 'Dag Elwin,' zei het poppetje, en begon te groeien. 'Ik ben Hara Matein, de staf van Klaas Vaak. Ik word hier opgesloten gehouden door de rattenprins.' Elwin deed zijn mutsje af en maakte een diepe buiging. Maar daar kwam de boze rat binnen. Zijn hoofd was rood van woede en hij begon schel te schreeuwen. Dat was hetzelfde geluid wat Elwin hoorde toen hij voor de poort stond. De rat greep Elwin vast en nam hem mee naar een kelder onder het paleis. 'Blijf van Elwin af, gemene boef !' riep het rode poppetje. Maar de rat kon hem al niet meer horen.

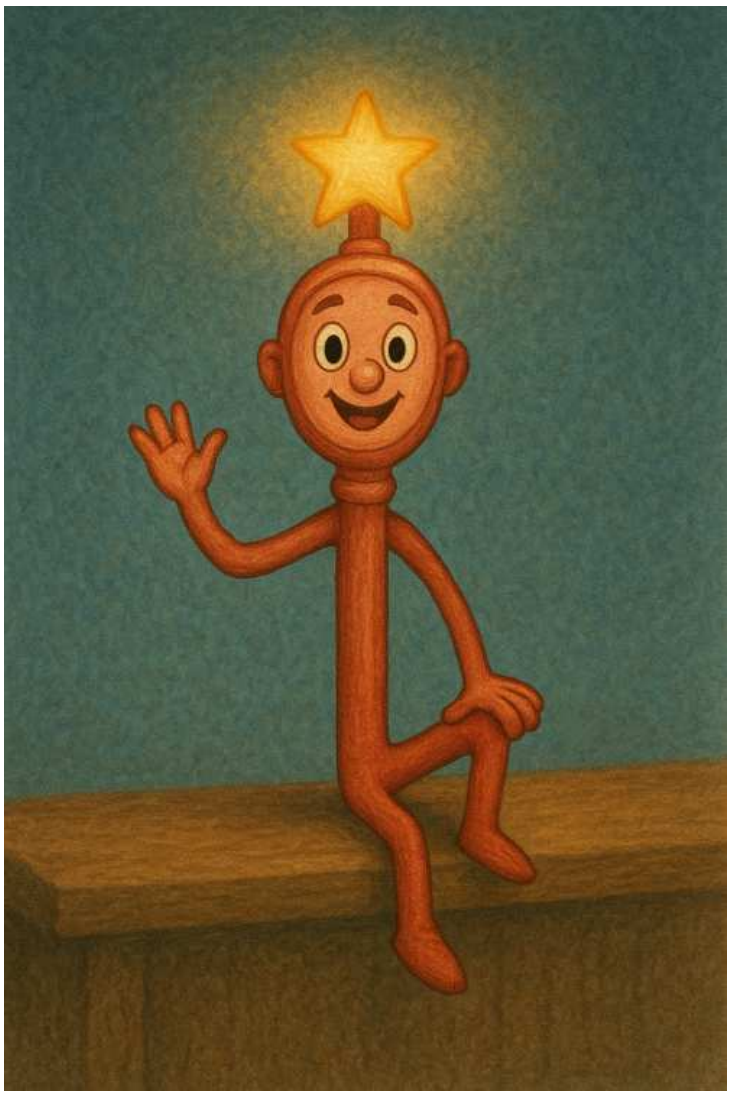

En daar zat Elwin, helemaal alleen, opgesloten in een oosterse paleiskelder ver van huis. Traantjes vielen op zijn broekje, terwijl hij in een hoekje zat. 'Help, help,' begon Elwin te roepen. 'Haal me hieruit. Nare rat die je er bent.' Maar niemand kon Elwin horen, of toch ? Daar keek iemand door het kleine raampje. Het was Trippelteentje, het muisje. Elwin fluisterde : 'Haal me hieruit, ik zit hier vast.' Het muisje zei dat ze moesten wachten tot de nacht kwam, dan zou het muisje de sleutel van de slapende rat moeten wegnemen. En zo gebeurde het. Het muisje wachtte tot de rat sliep en nam de sleutel mee. Het was diep in de nacht en de maan scheen op het paleis. Elwin en het muisje trippelden stilletjes naar boven, waar de kamer van de rode toverstaf was. De deur was op slot, en de sleutel paste er niet op. Het muisje vertelde dat de prins overdag altijd met de toverstaf in het paleis speelde, maar in de nacht moest deze deur op slot, als de prins sliep. De sleutel moest dan door een van de arenden naar een toverheks gebracht worden. Zij woonde in een luchtpaleis ver weg, nog dieper in het oosten. Diezelfde arend zou dan de volgende ochtend de sleutel weer terugbrengen. Zo ging dat, dag in, dag uit, nacht in, nacht uit.

Het muisje vertelde dat die toverheks de moeder van de prins was, en dat zij de zwaarste stem had die bestond. Vroeger woonde ze in het paleis van de rat, toen de koning nog leefde. Maar sinds hij dood is, is haar stem zwaarder geworden en werd iedereen bang voor haar. Zij moest de bewaker van de sleutel worden. Elwin luisterde aandachtig naar het muisje.

`Kun je mij daar niet heenbrengen ?' vroeg Elwin aan het muisje. 'Nee,' zei het muisje, 'het is daar veel te gevaarlijk, en ik weet niet hoe ik daar moet komen. Het is immers een luchtpaleis. En trouwens, het is een toverpaleis. Iedereen die daar onuitgenodigd binnenkomt valt in een diepe slaap, totdat zij of één van haar wachters je vindt, en dan is het niet best. Iedereen is daar moe, en je moet daar hele vervelende karweitjes doen.' Elwin schrok daar wel een beetje van. Dit zou geen makkelijke klus zijn. Opeens kreeg Elwin een geweldig plan. Er woonde een toverfee vlak naast Klaas Vaak. Zij was eigenlijk een goede toverheks, maar voor het gemak noemde men haar toverfee. Hij zou eerst teruggaan naar Klaas Vaak en dan met haar het oosterse luchtpaleis in de nacht bezoeken voor de sleutel. Misschien dat zij wel een oplossing weet tegen die vreemde betoveringen.

En zo gebeurde het. Op de rug van Trippelteentje ging Elwin terug naar Klaas Vaak. Trippelteentje was erg snel, en in niet al te lange tijd waren ze weer uit de woestijn op weg naar een konijnenhol dat hen naar Klaas Vaak zou leiden. Bij Klaas Vaak aangekomen begonnen ze direct het hele verhaal te vertellen. Klaas Vaak was erg blij hen te zien, en hij zou de toverfee vragen of ze hen zou willen helpen. De kok van Klaas Vaak had bananencake gemaakt, en ze dronken er frambozenthee bij.

Hoofdstuk 3. Bij de toverfee

Klaas Vaak was bij het huis van de toverfee geweest, maar ze was niet thuis. Een konijntje zei dat ze op reis was voor een lange tijd. Elwin raakte erg bedroefd. De oude arend raakte alsmaar zieker en zieker, en als de toverfee er niet was, hoe zouden ze hem dan kunnen helpen ? En Elwin dacht ook aan die arme toverstaf. Toch besloot hij maar te wachten. Dagen gingen voorbij, en Elwin had het erg naar z'n zin bij

Klaas Vaak. Op een dag bracht Klaas Vaak hem een vliegend tapijt. 'Kijk eens, Elwin, het is niet alleen een vliegend tapijt, maar ook een sprekend tapijt.' Elwin ging erop zitten, samen met Trippelteentje. 'Breng mij naar de toverfee,' zei hij. Het tapijt steeg op, en vloog richting het noorden door een konijnenhol. Het was een heel lang konijnenhol, en het tapijt maakte goed vaart. Na een tijdje zag Elwin overal sneeuw liggen en begon het kouder te worden. Ze kwamen in een enorm bos. Het tapijt zei dat hier ergens de toverfee moest wezen. Ergens bij een holle boom klopten ze aan. Een dwerg deed open. Elwin vroeg of hij wist waar de toverfee was. 'Ja hoor,' zei het mannetje vriendelijk, 'kom maar binnen.' Ze zagen de toverfee zitten aan een tafeltje, toen ze binnengekomen waren. Toen de toverfee hen zag schaterde ze van het lachen. Ze had één tand, en ze vroeg aan Elwin en het muisje of ze ook wat van de bessenpudding wilden. Het was een toverpudding waarvan je ging lachen. Elwin en het muisje namen een hapje en rolden al gauw over de grond van het lachen. 'Het is een goed medicijn tegen moeheid,' zei de toverfee. Ze had een grote kin en was erg vriendelijk. Elwin dacht direct bij zichzelf dat dit goed van pas zou komen als ze naar het oosterse luchtpaleis zouden gaan. Hij voelde zich erg op zijn gemak bij de dwerg en deze toverfee, en al gauw had hij er twee nieuwe vrienden bij. Ze luisterden aandachtig toen hij en het muisje hen het hele verhaal vertelden.

Ze zouden met z'n vieren op het tapijt gaan zitten, en naar het luchtpaleis vertrekken. Het was een lange tijd vliegen, maar het tapijt wist de weg. Onderweg vertelde het tapijt wat grappen, zodat het allemaal wat korter duurde, en eindelijk waren ze er. De toverfee gaf ieder een stukje toverbessentaart, zodat ze niet in slaap konden vallen, en schaterlachend liepen ze naar binnen. Het was inmiddels diep in de nacht, dus de sleutel was bij de toverheks. Stilletjes liepen ze verder in het paleis, en al snel vonden ze de slaapkamer van de toverheks. De sleutel zat daar in een kooitje. Het viel hen op dat het sleuteltje armpjes en beentjes had. De heks en het sleuteltje sliepen allebei. Elwin zuchtte diep en fluisterde : 'Nu moeten we een ander sleuteltje hebben om het kooitje te kunnen openmaken.' Ze begonnen te zoeken in de slaapkamer van de heks, maar ze konden het niet vinden. Toen zag Elwin dat het sleuteltje glimmende letters had : JAZOE BURM. 'Misschien is het wel een toverspreuk,' dacht Elwin, en heel zachtjes begon hij het te fluisteren : JAZOE BURM, JAZOE BURM. En heel langzaam ging het kooitje tot Elwin's grote verbazing open. Hij pakte snel het sleuteltje eruit. 'Wat ga jij met dat sleuteltje doen ?' Het was de heks die ineens achter hem stond. De zware, boze stem deed hem sidderen. Maar het vliegende tapijt kwam hem te hulp. De heks kreeg een klets, en Elwin kreeg een duw en viel op het tapijt. Snel vloog het tapijt naar beneden waar de anderen nog steeds aan het zoeken waren. Elwin riep : 'Kom snel op het tapijt ! De heks is wakker. Ik heb de sleutel en nu moeten we maken dat we wegkomen.' De muis, de dwerg en de toverfee sprongen

snel op het tapijt, maar de heks was al beneden bij de poort en kwam hen tegemoet. 'Wachters, grijp hen !' riep ze. En van alle kanten kwamen arenden en vleermuizen op hen af. Als dat maar goed afloopt. Elwin durfde niet meer te kijken en hield zijn handjes voor zijn ogen.

Maar de toverfee kreeg een goed plan. Samen met de dwerg begonnen ze met de toverbessentaart te gooien, en al gauw begonnen de wachters en de heks te schaterlachen en te rollen over de grond. Maar snel trok de heks nog even de poort dicht en omdat het tapijt in zo'n snelle vaart was leek het erop dat ze tegen de poort aan zouden botsen. Als dat maar goed afloopt.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij begon de toverspreuk van het sleuteltje hard te roepen : JAZOE BURM, JAZOE BURM, JAZOE BURM. En ja hoor, de poort ging

langzaam open, en het tapijt kon er net doorheen. Het sleuteltje sliep nog steeds, maar was veilig onder Elwin's jasje. Nu moesten ze zo snel mogelijk naar het zandpaleis van de rattenprins, voordat de nacht voorbij was. Toen ze daar aankwamen was de poort dicht, maar Elwin opende het met de toverspreuk. Snel vloog het tapijt naar boven, en Elwin sprong naar de deur van de toverstaf toe. Elwin stopte het sleuteltje in het sleutelgat en ja hoor, de deur ging open. Maar de toverstaf was weg. Elwin werd erg verdrietig. Maar de dwerg zei : 'Laten we het hele paleis doorzoeken.' Inmiddels was het sleuteltje wakker geworden. 'Je kunt met de toverspreuk alle deuren openmaken. Elwin, ik ben nu van jou. Ik ben een toversleutel.' Elwin glimlachte weer een beetje. Hij was zo blij met dit nieuwe vriendje. Maar nu moesten ze de toverstaf zien te vinden.

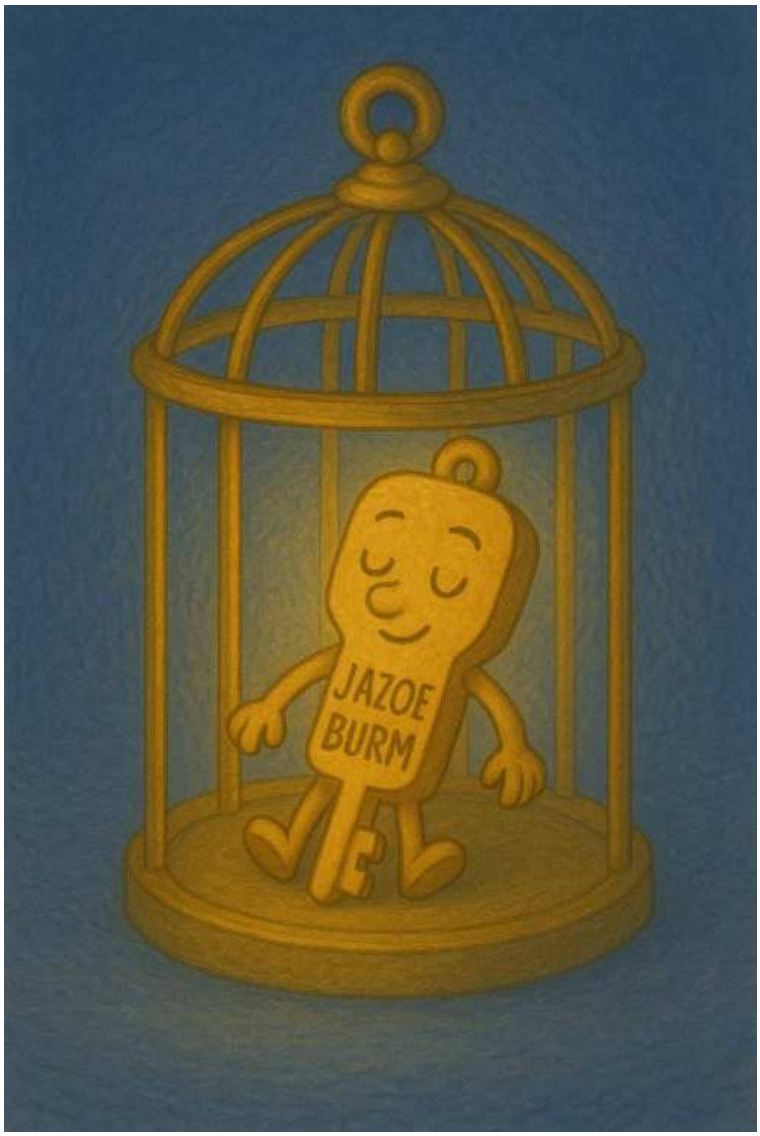

Na een tijdje kwam Trippelteentje met de toverstaf aanlopen. Het muisje had de staf in de kelder gevonden waar Elwin zelf ook een tijdje opgesloten had gezeten. En het muisje had daar nog steeds de sleutel van. Elwin was erg opgelucht. Nu konden ze terug naar Klaas Vaak om hem de toverstaf te brengen. In de toverstaf zat nog steeds

het arendsmedicijn, zodat de zieke arend van Klaas Vaak weer beter zou worden. Met dit medicijn zou de arend ook heel lang kunnen leven. Elwin keek naar de rood gouden beelden in de zaal van het paleis. Ze leken zoveel op arenden, en misschien zijn dat wel die arenden waarmee Klaas Vaak de dromen bracht. Hij strooide een beetje van het medicijnpoeder op een van de beelden. En ja hoor, de arend kon zich weer bewegen en was weer helemaal een arend. En zo liepen Elwin en zijn vrienden de vele beelden langs om ze een beetje van het tovermedicijn te geven. Nu was de zaal vol met vliegende arendsvrienden. Maar nu moesten ze snel opschieten, want de rattenprins zou elk moment wakker kunnen worden. Het eerste zonlicht van de dag begon het paleis al binnen te schijnen. Eén van de arenden raakte met z'n vleugels per ongeluk een vaas aan, en deze viel op de grond in scherven. De rat werd meteen wakker, en rende uit z'n slaapkamer. 'Wat is hier aan de hand ?' brulde hij. En vanuit de muren en de vloeren kwamen legers van ratten te voorschijn. 'Laat ze niet ontsnappen,' riep de prins.

De taart konden ze dit keer niet gooien, want de taart was op, maar Trippelteentje opende snel een raam, waardoor de arenden konden wegvliegen. Snel klommen Elwin, de dwerg en de toverfee op de rug van één van de arenden, en ook

Trippelteentje ging op één van de arenden zitten. En daar vlogen ze : honderden arenden samen met de vier vrienden, terwijl Elwin de toversleutel en de toverstaf stevig vast had. Aangekomen bij Klaas Vaak hadden ze veel te vertellen. Klaas Vaak was zo blij zijn rode toverstaf te zien. Nu konden de arenden weer dromen brengen, lange dromen. De toverstaf begon te gloeien en te groeien totdat het een ladder naar de maan was geworden. Het groeide zo door een konijnenhol heen. Nu kon Klaas Vaak verhuizen naar de maan. De zieke arend kreeg het tovermedicijn en vloog met Klaas Vaak mee om hem te helpen met verhuizen.

Maar halverwege de verhuizing gebeurde er iets verschrikkelijks : De toverstaf knakte en Klaas Vaak viel met al zijn spullen naar beneden. Gelukkig konden de arenden hem net op tijd opvangen, maar naar de maan kon hij niet meer. Toen besloot hij maar om in zijn oude huisje te blijven wonen. Het was er groot genoeg en uiteindelijk was dat toch het allerbeste. Nu waren er dan twee dezelfde roodgouden staven. Klaas Vaak gaf er één aan Elwin : 'Voor jou, omdat je me zo goed geholpen hebt.' Elwin kreeg een kleur, en zei dat hij hem heel goed zou bewaren. Wat zou

Sandra trots op hem zijn. Klaas Vaak gaf Elwin nog vele geschenken, maar deze roodgouden staf was het allerbijzonderst. Elwin zou hem aan de schoorsteenmantel hangen, wanneer hij thuis zou komen, zodat hij en Sandra de allerbijzonderste dromen zouden krijgen.

En toen moest Elwin weer verder. Hij bedankte Klaas Vaak en de andere vrienden en klom op het konijn die hem weer naar huis zou brengen.

Hoofdstuk 4. De Vleermuizenplaag

Toen Elwin thuiskwam was Sandra een taart aan het bakken. Ze was blij hem te zien. Elwin had veel te vertellen, maar het eerste wat hij deed was de roodgouden staf van Klaas Vaak aan de schoorsteenmantel hangen. De staf begon te gloeien. Toen pakte Elwin de toversleutel en hing die er naast. Sandra vond het prachtig. Samen begonnen ze van de taart te eten en al gauw begon Elwin te vertellen.

Elwin was erg moe van de reis en ging vroeg naar bed. De volgende ochtend werd Elwin vroeg wakker, en kwam naar beneden om de krant te lezen. Sandra stond al in de keuken. Ze was weer een taart aan het bakken. 'De koning komt vandaag,' zei ze, 'want de koningin is erg ziek. Maar niet alleen de koningin is erg ziek, maar vele drokelaren, want er is een vleermuizenplaag sinds korte tijd, en die vleermuizen krijsen zo, dat drokelaren hoofdpijn krijgen en erg moe worden. Vele drokelaren komen hun bed niet meer uit, het is een ramp. De koning hoopt dat jij er iets op weet.' De toverstaf begon weer te gloeien, en Elwin herinnerde zich dat er ook vleermuizen in het oosterse luchtpaleis zo krijsten. Iedereen die daar binnenkwam viel in slaap of werd heel moe, tenzij ... 'De tovertaart van de toverfee, dat is het,' zei Elwin luid. 'Iedereen die dat eet begint te lachen, en het is een medicijn tegen slaperigheid en moeheid.'

'Oh Elwin,' zei Sandra, 'hoe moet ik zo'n taart bakken ?' Maar Elwin pakte zijn jasje al om te vertrekken. Hij wilde meteen naar de toverfee toe. Maar toen hij buiten kwam renden de drokelaren wild door elkaar heen. De vleermuizen hadden de Drokelaar dieper in de aarde laten zinken, en het land dreef nu in de lava. De lucht was helemaal zwart geworden en er waren overal explosies te zien in de lucht. Elwin herinnerde zich dat er een toverspreuk op het oosterse woestijnpaleis stond, en dat dat ook de naam was van de toverstaf van Klaas Vaak. 'Wat was die spreuk ook al weer ...Haza, Hamma, Hala ... HARA MATEIN.'

Elwin begon luid te roepen, en spoedig kwamen er van alle kanten arenden aangevlogen. Zij begonnen de Drokelaar te brengen naar veiligere plaatsen. Dat was wel dieper onder de grond, maar dichter bij Klaas Vaak. Na een niet al te lange tijd was er geen vuur meer te zien. Nu kon Klaas Vaak bezocht worden op loopafstand. Elwin kon zijn ogen haast niet geloven. Dit was wat hij altijd al had gewild. Ook Sandra kwam naar buiten. Ze hoefden nu niet meer door een konijnenhol om bij

Klaas Vaak te komen. Klaas Vaak woonde nu in het drokelaarbos, wat overloopt in zijn huis. Dit is een gigantisch huis, bijna een kasteel.

Maar nog steeds waren er vele vleermuizen die erg krijsten. Daar kwam de toverfee al aanrennen ... met toverbessentaart. Ook de dwerg kwam eraanlopen met een taart. Al snel begon de taart zich te verspreiden door de Drokelaar. De toverfee leerde Sandra hoe ze de taart moest bakken, en beiden mochten ze een tijdje in de keuken van de koning werken.

Het hielp wel tegen de moeheid, maar de vleermuizen krijsten er niet zachter om, en ze waren zo snel dat ze moeilijk te pakken waren. Vele drokelaren bleven last hebben van hoofdpijn, en ook de koningin werd alsmaar zieker. De koning was radeloos. Trippelteentje het muisje kwam op een dag naar Elwin toe. Het muisje zei dat in het oosterse woestijnpaleis ook nog andere muisjes woonden. Elwin kon zich dat herinneren. Eén van die muisjes heette Donderteentje. Donderteentje had vaak vleermuizen weggejaagd. Misschien dat hij kon helpen. Eén van de arenden wilde dat muisje wel ophalen. Zo gezegd, zo gedaan, en binnen niet al te lange tijd stond Donderteentje voor hen. Hij zou proberen de nare vleermuizen weg te jagen. Hij had in vele paleizen gewerkt, maar het muisje zei dat dit geen normale vleermuizen waren. Ze krijsten zoals hij het nog nooit eerder had gehoord.

Op een avond zat Elwin te lezen. Opeens begon de toversleutel aan de schoorsteenmantel te glinsteren. Er kwamen gouden belletjes uit het sleuteltje en hij begon zachtjes te fluisteren. Het leek wel alsof het in de kamer begon te donderen. Het sleuteltje was van wit goud, en plotseling kwamen er bliksemstralen uit. De hele kamer trilde van het gebrom. Elwin stond op en sprak : Jazoe Burm. De deur van de huiskamer ging open en Elwin liep naar de gang, met de sleutel in zijn hand. Ook de voordeur ging los, en Elwin liep de straat op. De lucht zag inmiddels zwart van de vleermuizen. Het leek wel alsof er elke dag meer bijkwamen. Elwin sprak hardop : Jazoe Burm, Jazoe Burm, en het begon overal te omweren en te regenen. Zware donderslagen kwamen over het land, en terwijl het harder begon te plenzen kwamen er bijen en wespen tevoorschijn uit de bloemen en de struiken. Elwin kon de bloemen weer ruiken. Ook zag hij hommels, en al die insecten begonnen zo luid en zwaar te zoemen en te brommen, dat overal vleermuizen begonnen te vertrekken. De schelle tonen van de vleermuizen werden verdreven door de lage tonen van de sleutel en de insecten. Jazoe Burm, sprak de sleutel. De volgende ochtend voelden vele drokelaren zich anders. Elwin vertelde hen over de toverspreuk en het leek Elwin een goed idee om een toverschool op te zetten voor de drokelaren. Zo konden ze zichzelf en

anderen helpen. Ook de koningin voelde zich weer wat beter, en de koning was heel blij. Hij hoopte dat die nare vleermuizen niet weer terug zouden komen. Hij vond het ook een goed idee dat de drokelaren naar de toverschool zouden gaan. Er waren direct al wat meesters en juffrouwen die wel les wilden geven, en men vroeg aan Klaas Vaak en de toverfee of ze ook soms les wilden geven. Dat wilden ze wel.

Hoofdstuk 5. De Toverschool

De toversleutel en de toverstaf hadden een hoop pret met elkaar. Ze vonden het fijn om zoveel drokelaren les te geven. Ze leerden hen vele toverspreuken, maar ze leerden hen ook wanneer je een toverspreuk wel en niet mocht gebruiken. Zo mocht je een toverspreuk nooit gebruiken om kwaad te doen. Klaas Vaak kwam wel eens kijken hoe het ging, en heel soms kwam hij zelf wel eens lesgeven. Dan was het echt feest op school. Toch was Elwin altijd heel erg bang dat er veel te veel getoverd zou worden. Op het moment waren er nog niet zoveel meesters en juffrouwen, terwijl er toch heel veel drokelaren waren die wilden leren toveren. Misschien dat wanneer er wat meer tovermeesters en juffrouwen zijn de drokelaren wat rustiger worden.

Elwin besloot om naar de kerstman te gaan, om te vragen of hij nog wat goede tovenaars had die konden lesgeven in de Drokelaar. Hij stapte naar het bos om daar een konijnenhol te vinden wat hem naar het noorden zou brengen. Gelukkig zag hij daar al een konijntje huppelen. 'Hallo,' zei het konijntje, 'ik ben zwartoogje.' Elwin vroeg direct of het konijntje hem naar de kerstman in het noorden kon brengen. 'Jawel, hoor,' zei het konijntje, 'dat wil ik wel. Spring maar op m'n rug, dan gaan we direct.' Het konijntje wist wel een konijnenhol wat helemaal tot het huis van de kerstman zou leiden.

Bij de kerstman aangekomen werd hij door drie elfjes binnengeleid. Ze waren blij hem te zien. En daar kwam de kerstman al aanlopen. Elwin vertelde hem het verhaal, en de kerstman begon te lachen : 'Ik weet nog wel iemand die jou aan tovermeesters en juffrouwen voor jouw land kan helpen. Dat is de dwerg Bilmageln, die woont in

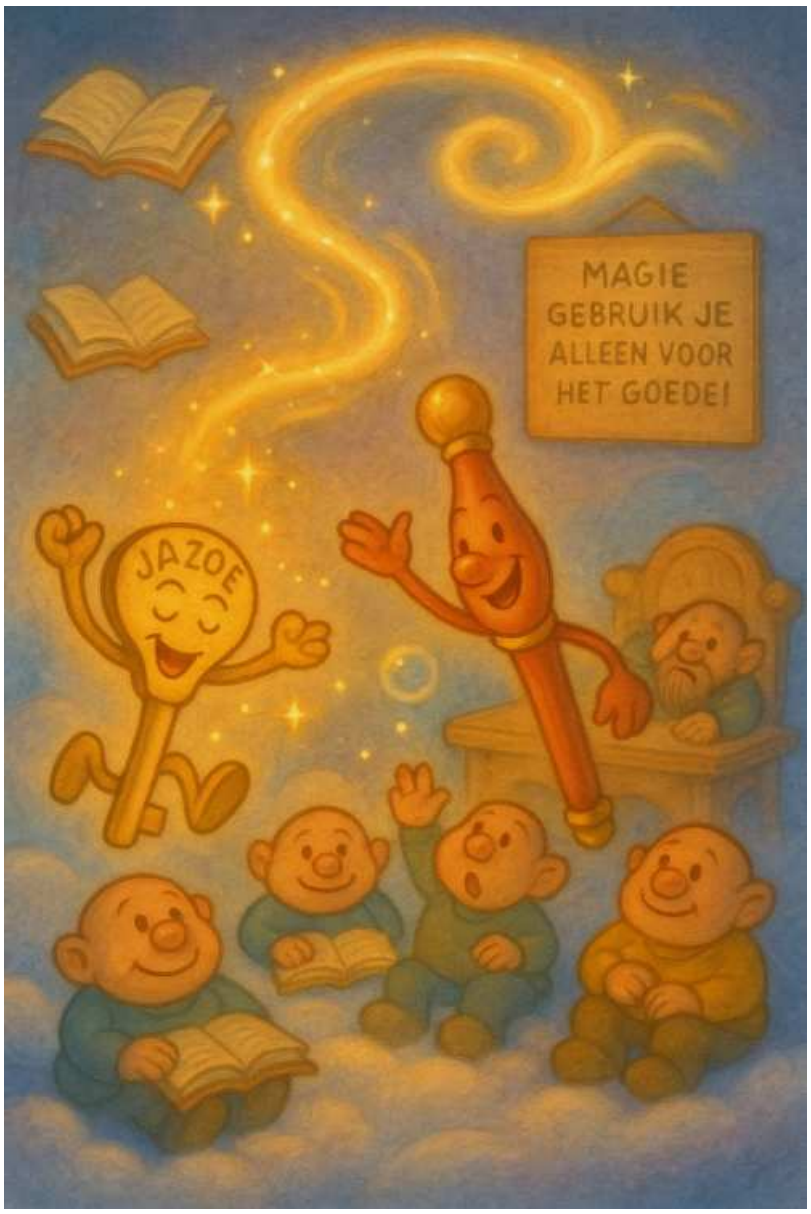

het zuiden, vlak naast Roodkapje. Hij heeft het tovertouw uitgevonden, wat boodschappen brengt naar allerlei tovenaars. Hij zal je vast wel kunnen helpen. De kerstman gaf Elwin een stuk tovertouw, en Elwin moest zich goed vasthouden. Het tovertouw begon te bewegen, en steeg op, op weg naar het zuiden waar de dwerg Bilmageln woonde. Onderweg waren er vele stormen, en Elwin moest zich echt goed vasthouden, anders zou hij vallen. Het was al bijna nacht geworden, en Elwin zag overal lichtjes onder hem. Diep in de nacht kwam hij bij Bilmageln aan. Elwin klopte op de deur en een dik mannetje deed open. 'Hallo kereltje, kom snel binnen. Ik heb lekkere vruchtenpastei voor je,' zei Bilmageln vriendelijk. Elwin ging zitten en begon te eten. Bilmageln was een goede kok, dat kon hij wel merken. En Elwin begon te vertellen. Bilmageln luisterde aandachtig. Opeens werd er geklopt. Het was Roodkapje. Ze deed haar mutsje af, en was verrast Elwin te zien. 'Ik heb veel over je gehoord,' zei ze. 'Wat fijn dat ik je nu eens in het echt zie.' Elwin glimlachte ... `Ach,

niets bijzonders hoor, ik ben blij u eens in het echt te zien. Ik heb ook zoveel over u gehoord.' Roodkapje lachte verlegen. Opeens werd er weer geklopt. Het was de wolf. Elwin schoot direct onder de tafel, maar Roodkapje begon te lachen en zei : 'Heus, hij doet je niks, hoor.' Voorzichtig schoof Elwin weer wat omhoog. De wolf zei niet veel. Bilmageln lachte. 'Wil je wat drinken, Elwin ? Ik heb bosbessensap voor je.'

Diep in de nacht werd Elwin wakker, zittende op zijn stoeltje. Hij was in slaap gevallen. Maar waar waren Bilmageln, Roodkapje en ... de wolf ? En wat was er aan de hand met de klok ? Het was nog steeds dezelfde tijd als toen hij binnen kwam.

Elwin hoorde gelach buiten, en ging kijken wat het was. Op het grasveld lag een enorme dobbelsteen. Bilmageln, Roodkapje en de wolf waren een spelletje aan het doen. Het was een levend spel. Telkens moesten ze met de dobbelsteen gooien, en zijzelf waren de pionnen. 'Wil je ook meedoen, Elwin ?' riep Bilmageln. 'Gooi de dobbelsteen dan naar degene die voor je staat.' Elwin gooide de dobbelsteen naar de wolf. Hij gooide een vijf, en moest in het vijfde vakje staan. Hier stond de wolf ook. De wolf gromde een beetje, en gooide de dobbelsteen naar Roodkapje. De vakjes kwamen uit in de vijver, waar Bilmageln al aan het zwemmen was. Het mannetje had een enorme pret. Na een tijdje gooien met de dobbelsteen waren ze alle vier in het water. Elwin vermaakte zich best. Het was nog steeds diep in de nacht, en de maan scheen in de vijver. Bilmageln was een echte toverdwerg. Hij kon in allerlei dieren veranderen. De wolf grinnikte een beetje. De dobbelsteen lag ook in het water, en Bilmageln stapte erin. De wolf en Roodkapje volgden hem, en vroegen aan Elwin of hij mee wilde. 'Mee ?' vroeg Elwin, 'maar waar naartoe ?'

'Dat zie je wel,' zei Bilmageln. En Elwin stapte naar binnen. Het was een enorme wereld in de dobbelsteen. Elwin keek strak voor zich uit, maar toen ineens zag hij de tovermeesters en juffrouwen staan. Ze hadden grote hoeden op, of waren kaal, of half kaal. De één was dik, de ander dun, en de één was in het groen, de ander in het rood, en weer een ander in blauw of geel. Elwin vond het prachtig. `Alsjeblieft,' zei Bilmageln, 'voor de Drokelaar.' De tovenaars stonden om een grote tafel heen en keken naar hetgeen op de tafel lag ... 'maar ..maar ...' stotterde Elwin, 'maar dat is ... dat is de Drokelaar.' Het leek op een enorm speelbord, en Bilmageln gaf Elwin een gouden dobbelsteen in allerlei kleuren. 'Gooi hem maar op het bord, dan zul je daar terechtkomen,' grinnikte Bilmageln. Nou, dat vond Elwin wel heel erg spannend. Elwin gooide en kwam precies bij zijn huisje terecht. Het was een toverdobbelsteen. Binnen enkele seconden stonden ook de tovenaars naast hem. Daar kwam Sandra naar buiten rennen : 'Willen jullie wat bessenthee ?' vroeg ze. 'Dank je wel, dame,' zei één van de tovenaars, 'wij lusten graag wat van jouw bessenthee.' Elwin zei : 'Komt u maar binnen.' En binnen korte tijd zaten de tovenaars in de huiskamer. Eén van de tovenaars had een boek voor Elwin met vele speelborden erin. Als Elwin ergens naartoe wilde dan hoefte hij alleen maar de toverdobbelsteen op zo'n speelbord te gooien, en hij was daar. De toverdobbelsteen zou hem altijd op de juiste plekken brengen. Zo was er een speelbord van sprookjesland in het boek, van reuzenland, feeenland, maar ook van huizen zoals het huis van Klaas Vaak, het huis van de kerstman, het huis van Bilmageln en nog veel meer. Dit was het allermooiste kado dat Elwin ooit had gehad. En daar stapte Bilmageln binnen, terwijl de bessenthee net klaar was. Bilmageln ging op een stoel zitten, en ze begonnen plannen te maken voor de toverschool. Er moesten verschillende toverscholen in de Drokelaar komen. De drokelaarse toverschool van het rode goud, de drokelaarse toverschool van het blauwe goud, en zo ook van andere gouden kleuren.

Nu konden alle drokelaren goed leren toveren, maar Bilmageln zei dat toveren niet gemakkelijk was en dat het vaak vele jaren van studeren kost om iets met toveren te kunnen beginnen. Elwin was blij met deze wijze woorden, en ze beloofden Bilmageln om er voorzichtig mee om te gaan. Het mag niet uit de hand lopen. Bilmageln zou een heel enkele keer langskomen om te kijken of alles wel goed ging. En hierdoor was Elwin ook gerustgesteld.

Hoofstuk 6. Er gebeuren rare dingen

Na een les over hoe je dingen zoals lampen, fietsen en kasten tot leven kon toveren ging het al snel mis. Sommige drokelaren vonden dit zo interessant, dat ze het ook thuis gingen oefenen. Niet lang daarna begonnen de auto's uit zichzelf te rijden, sprongen de lampen door de kamers heen en hielden potten en pannen een optocht door de stad. De drokelaren hadden het niet meer in de hand. Stoelen, banken en tafels speelden voetbal op de grasveldjes en tuinslangen klommen in de bomen om voorbijgangers te laten schrikken. Elwin zat met z'n handen in het haar. Drokelaren begonnen ruzie te maken over wie wat had gedaan, en het werd hoe langer hoe doller. Grasmachines begonnen uit zichzelf het gras te maaien, piano's renden over de straat, en niemand kon het stoppen. Elwin had al spijt dat hij met de toverschool was begonnen.

Elwin vroeg zichzelf af wie hen dit had geleerd, zonder hen te vertellen hoe ze het moesten stoppen. Hij stapte op één van de drokelaren af, en vroeg wie die meester of juffrouw was. Het was professor Klapwater. Professor Klapwater was een verstrooide drokelaar, die veel van toveren afwist, maar het zelf niet goed kon. Dat liet hij dan altijd maar aan anderen over. Toen Elwin bij de professor aankwam waren de gordijnen dicht. Hij sliep al. Elwin bonsde hard op de deur, en riep : 'Professor, professor, kom snel kijken, het toveren gaat helemaal verkeerd.' En daar kwam de professor, met zijn slaapmuts nog op, en een kaars in zijn hand. 'Èh, ja, Elwin,' zei de professor toen hij het lawaai hoorde, 'je hebt gelijk. Inderdaad, het gaat helemaal verkeerd.'

'Maar professor,' zei Elwin, 'wat moeten we nu doen ? Hoe kunnen we dit stoppen ?'

'Tja, Elwin,' zei de professor, 'ik wilde hen dat eigenlijk morgen pas uitleggen in het klaslokaal.'

'Maar professor,' zei Elwin weer, 'u moet het nu laten stoppen, anders kan niemand vannacht slapen, en gebeuren er misschien wel grote ongelukken.'

'Tja, Elwin, je hebt gelijk,' zei de professor, 'ik kom er direct aan.' De professor trok zijn jas over zijn pyama aan en liep op zijn pantoffels naar buiten. Direct begon hij de toeterende auto's, de dansende klerenkasten en de andere wild bewegende dingen aan te spreken : 'Vlug naar jullie huisjes toe, 't is nu tijd, vertrek en houd je stil, nu ik dit

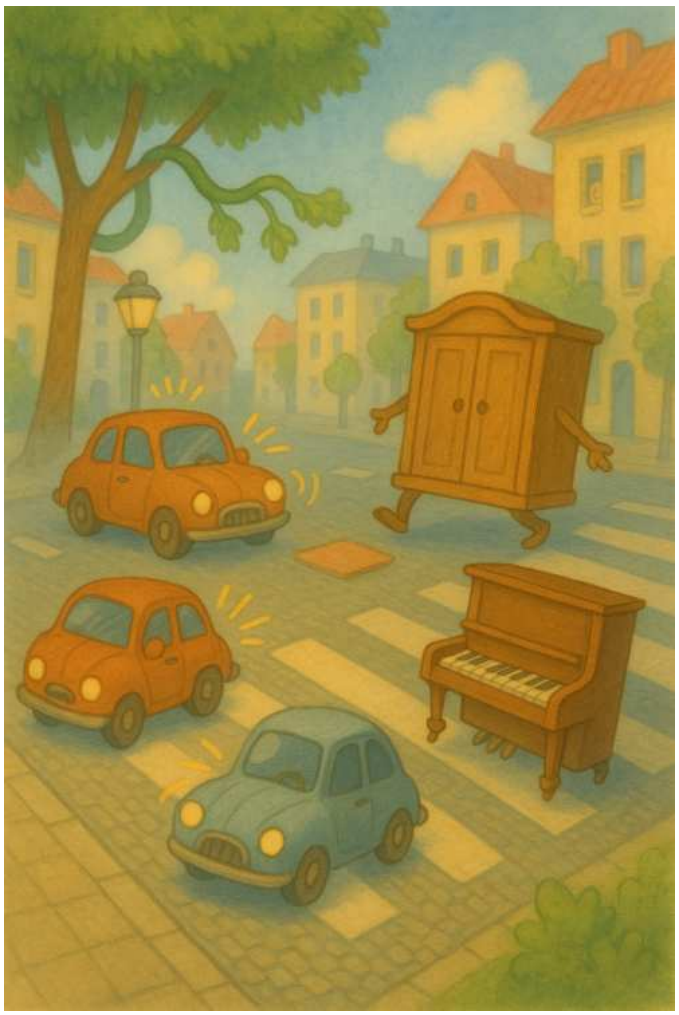

doe.' En de professor maakte wat gebaren met z'n handen. 'Slaap nu zacht en vrolijk diep, droom maar fijn met het elvenrefrein ... ehm ... Nu ben ik het elvenrefrein vergeten, even mijn boek halen.' En de professor rende snel zijn huisje weer in. Maar buiten werd het steeds erger. De spullen begonnen in een verschrikkelijke vaart rond te vliegen en tegen elkaar aan te botsen. `Oh, dat gaat mis,' riep Elwin. 'Professor, kom snel terug.' Maar de professor kwam niet. Toen Elwin in de kamer van de professor kwam zag hij dat professor in slaap was gevallen met een toverboek in zijn handen. Elwin griste het boek uit zijn handen en rende al bladerend naar buiten. 'Hoofdstuk 17. Hoe je tot leven gewekte dingen weer laat slapen. Ah, dit moet het zijn, en hier is het elvenrefrein,' en Elwin begon hardop voor te lezen :

'Kom nou jongens, maak niet zo'n pret, t'is nu tijd voor 't elfengebed. Kom nou jongens, geef mij die pret, t'is nu tijd voor 't elfenbed. Slaap maar zacht in de holle boom, droom maar fijn van't elfenschoon. Kus de bloemetjes nu vaarwel, t'is nu tijd voor 't elvenspel. Hier kunnen jullie lol beleven, al is het maar voor even, al is het maar voor even. Hier kunnen jullie gelukkig zijn, in 't elvenspel, t'is nu voorbij.'

En daar stond de professor weer. 'Nee, Elwin,' zei hij, 'je moet het zingen, anders werkt het niet. Laat mij maar even.' En de professor begon te zingen. Elwin moest er

wel even om grinniken. Die malle professor had het wel voor mekaar. En gelukkig waren alle spullen en dingen na het liedje weer op hun plaats. De professor beloofde dat hij de drokelaren de volgende dag zou leren hoe ze de dingen stil konden krijgen en stil konden houden.

Toen Elwin weer thuiskwam wachtte Sandra al op hem met de thee. 'Dat was me het dagje wel,' zei Elwin. Sandra grinnikte. Elwin was erg moe en viel snel in slaap.

De volgende ochtend was Elwin al vroeg op. Het regende buiten, en Elwin had geen zin om naar de toverschool te gaan. Zo streng was de school niet. Je mocht er naartoe gaan wanneer je dat zelf wilde, en ook de tovermeesters en juffrouwen hadden niet altijd zin. Soms waren er andere dingen te doen die veel belangrijker waren dan toveren op dat moment. Elwin hield nog altijd erg veel van reizen. Hij was dol op de gouden toverdobbelsteen waarmee hij zichzelf over lange afstanden kon toveren, maar ... toch hield hij zoveel van reizen, en op de ruggen van allerlei dieren zitten, of op vliegende tapijten, dat hij soms de toverdobbelsteen gewoon thuis liet. Dat was niet altijd even slim, want soms had Elwin op zijn reis de dobbelsteen toch écht nodig. Luister maar.

Elwin was eens op een hele verre reis naar Egypte. Egypte is een land heel ver weg, waar piramides staan in grote woestijnen. Piramides zijn grote driehoekige kastelen met een puntig dak. Die piramides zijn zo groot, dat je er makkelijk in kan verdwalen. In die piramides werden altijd de Egyptische koningen die dood waren gegaan begraven. Die koningen heetten de farao's. In die piramides woonden veel dieren, die niet altijd even vriendelijk waren. Ze moesten de schatten van de farao's bewaken. Als een farao dood was gegaan, werd hij in smalle doeken gewikkeld, en 'mummie' genoemd. Dan werd hij in een gouden kist gelegd in een kamer van de piramide, samen met al zijn schatten. De gouden kist was een soort beeld met het gezicht van de farao en werd 'sarcofaag' genoemd. Sarcofagen waren meestal versierd met allerlei edelstenen.

Onder één zo'n piramide was een grot die 'het arendsparadijs' werd genoemd. Hierin kwamen arenden terecht die erg oud of ziek waren, en hun werk in de piramide niet meer konden doen. Het was een soort ziekenhuis voor arenden, en de piramide werd dan ook 'de arendspiramide' genoemd. Vanuit alle andere piramides kwamen dikwijls vele arenden naar deze piramide. Deze piramide had de meeste arenden van allemaal. En och, wat zou Elwin graag deze arenden helpen. Als hij ze beter had gemaakt, dan zou hij ze kunnen meenemen naar Klaas Vaak, zodat hij nog meer dromen zou kunnen brengen. Wat zou Klaas Vaak daar blij mee zijn. Er waren daar zoveel

arenden, en ze zouden zo graag weer beter willen worden om samen met Klaas Vaak te reizen.

Het arendsparadijs was erg diep onder de piramide, onder de grond, en Elwin moest lang reizen door allerlei tunnels en gangen. Elwin had de rode staf die hij van Klaas Vaak gekregen had bij zich. Hier zat het arendsmedicijn in om de arenden weer beter te maken.

Elwin had ooit eens een boek over het arendsparadijs gelezen. Er waren daar twee arendsdokters, twee dwergen. Een dikke dwerg die Dalal Dumel werd genoemd, die altijd een beetje verdrietig keek, en de andere dwerg was een wandelend ei met een hoge hoed op. Dit ei heette Tachelen, die altijd erg vrolijk was. De hoge hoed van het ei had een zwarte onderkant en bovenop was de ene helft paars en de andere helft oranje. Het was een vrolijk gezicht. Elwin herinnerde zich dat hij moest glimlachen toen hij het plaatje van het wandelend ei in het boek zag. En nu mocht hij dan voor het eerst dit bijzondere ei ontmoeten, het mannetje dat samen met de andere dwerg al zoveel voor de arenden had gedaan. Misschien dat je zulke namen nog nooit eerder hebt gehoord, maar dat komt omdat Egypte heel ver weg is, en daar wordt op een heel andere manier gepraat. Je zou het waarschijnlijk niet kunnen verstaan.

Onderweg kwam Elwin veel vogeltjes tegen die zo mooi zongen, dat Elwin de kriebels kreeg. Er waren mereltjes bij, een paar musjes, en ook één of twee nachtegalen. Het was een beetje donker, dus Elwin kon niet alles goed zien, maar soms vloog een vuurvliegje een tijdje met Elwin mee, vooral als het ergens heel erg donker was. Op een zeker moment hoorde Elwin 'Priet-Priet', en daar zat een levensgrote arend voor hem. De arend vertelde Elwin hoe blij hij was dat Elwin was gekomen. Ze konden in het ziekenhuis voor arenden wel wat hulp gebruiken. De twee goede dwergen hadden het zo druk, en waren een beetje moe aan het worden. Wat zouden ze blij zijn om Elwin te zien. En Elwin zou de arenden echt beter kunnen maken met het tovermedicijnpoeder in de staf.

`Ik heet Orch,' zei de arend. `Ik wil je wel meenemen op mijn rug, want het is nog een lange reis naar het ziekenhuis.' Elwin wilde dat wel, want hij begon al een beetje moe te worden. Snel sprong hij op de rug van de arend en klampte zich stevig met zijn handjes aan de arend vast. En daar gingen ze. 'Woei, wat gaat dat snel,' dacht Elwin.

Ze waren nu in een hele lange tunnel, en in de verte zag Elwin een blauwe deur, een grote poort. En toen ze dichterbij kwamen zag Elwin ook al Tachelen, het ei-mannetje, staan. Na een tijdje waren ze daar, en Elwin liep met het mannetje naar binnen. Het mannetje was iets kleiner dan Elwin. Toen ze binnenkwamen zag Elwin overal bedden staan met arenden erin. Het was een beetje donker binnen, zelfs donkerder dan buiten. 'De zieke arenden kunnen niet zo goed tegen licht,' zei Tachelen. Ze liepen langs vele bedden, en Elwin had zoveel medelijden met de arme arenden. Aan het einde van de zaal was er ook nog een bed achter een gordijntje. Het bed was een beetje afgezonderd van de andere bedden. Hier lag de andere dwerg, Dalal Dumel, te kreunen. Hij was ziek en moe. Hij had veel te hard moeten werken. 'Zo, ben je daar eindelijk Elwin ?' klaagde hij, `ik dacht dat je nooit zou komen. Kun je mij een beetje van het arendsmedicijn geven ?' Elwin glimlachte, en zei : 'Maar u bent toch geen arend ?' Tachelen begon te grinniken, en ook Orch, die nog steeds bij hen was. `Och Elwin,' zei Dalal Dumel, `ík heb zoveel met arenden gewerkt, dat ik nu zelf bijna een arend ben geworden.' Ze moesten allemaal lachen om die grappige Dalal Dumel. 'Nou goed,' zei Elwin, 'hier heb je een beetje. Het is toch toverpoeder dus het zal wel helpen.' En Elwin strooide wat van het poeder op de arm van de dwerg. En ja hoor, het hielp. Al gauw stond de dwerg op, en stak zijn beide handen in de lucht. Een grote grijns kwam op zijn gezicht, en met geheven handen liep hij naar de andere bedden toe. De arenden begonnen te lachen. Wat een malle dwerg, en wat waren ze blij dat hij weer beter was. Dalal Dumel kon altijd zo lekker voor hen koken. 'Waar is mijn keuken ?' vroeg de dwerg luid. `Het is al zo lang geleden dat ik

daar ben geweest.' Tachelen wees hem de weg. En Dalal Dumel begon direct te koken. Koken, zoals hij nog nooit had gekookt.

Elwin besloot om de arenden nu te helpen met het poeder. En ja hoor, binnen korte tijd stonden ze allemaal netjes op een rij. Nu konden ze weer in de piramides werken, of meegaan naar Klaas Vaak. Ze mochten zelf kiezen. Veel arenden wilden wel met Elwin mee naar Klaas Vaak. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Een paar gingen terug naar de piramides, en er waren er zelfs een paar bij die bij Tachelen en Dalal Dumel wilden blijven, om in het ziekenhuis te werken. De twee dwergen waren hier heel blij mee.

En toen deed Elwin iets heel raars. Hij pakte de rode toverstaf die hij van Klaas Vaak had gekregen en knakte het doormidden. Direct begonnen de twee stafjes weer te groeien, en ook te gloeien. Elwin liep naar de keuken en hing een van de staven boven het grote gasfornuis aan de muur. Oh, wat begon de toverstaf nu mooi te gloeien. Nu hadden ze het arendsmedicijn voor altijd bij hen. Wat waren de twee dwergen blij.

Het was alweer tijd voor Elwin om te vertrekken. Maar oh wat een schrik. De tunnel was dichtgevallen. Door het gestommel van de vele arenden was de tunnel ingestort. Nu zaten ze opgesloten. Elwin kon niet graven, want er was teveel steen, en al gauw gaf Elwin het op. Verdrietig ging hij in een hoekje zitten. Nu moest hij hier voor altijd blijven. Veel arenden waren al naar Klaas Vaak gevlogen, of naar de piramides. Had Elwin nu maar z'n toverdobbelsteen meegenomen, dan zou hij zichzelf zo ergens anders naartoe kunnen toveren. De arenden die waren overgebleven waren ook erg rumoerig, en er begon veel meer in te storten, ook het huis van de twee dwergen. Alles begon in te zakken, en Elwin, de twee dwergen en de arenden gleden in de diepte. Wat was er toch aan de hand ? Gelukkig had dwerg Dalal Dumel de rode toverstaf met het arendsmedicijn meegenomen. De grond was hier zo zacht, en gelukkig deed het geen pijn toen ze vielen.

Ineens zakten ze weer ergens doorheen en kwamen in een enorme schatkamer terecht. Hier lag ook een sarcofaag gemaakt van goud in allerlei kleuren. Zoveel edelstenen en andere schatten lagen hier. Deze farao moest vast erg rijk zijn geweest. Elwin keek z'n ogen uit. De edelstenen gaven zacht licht. Dit was een nog groter en beter ziekenhuis dan ze hadden. Er waren hier gouden keukens en gangen naar allerlei zalen met gouden bedden. Het was een onderaardse stad. Op de sarcofaag stonden de letters MADELOKKE. 'Misschien heette deze farao wel zo, of was het de naam van de onderaardse stad,' dacht Elwin. Elwin keek in zijn rugzakje om te kijken of hij misschien dat boek over het arendsparadijs toch mee had genomen. En ja hoor, het zat ertussen. Misschien had Sandra het er wel in gestopt voordat hij op reis ging. In het boek stond veel te lezen over Egypte en de piramides, maar het meest kon je lezen over het arendsparadijs. `Ah, hier is het, fluisterde Elwin, hoofdstuk 26 : Madelokke.' En hij begon direct te lezen.

Madelokke is een geheime stad, waar de eerste farao werd begraven. De bewoners van Madelokke leefden vroeger boven de grond, maar door aardbevingen zakte de stad heel diep onder de grond, waar ze deze geheime gouden stad bouwden. De farao kwam bij de aardbevingen om, en kreeg een geheime sarcofaag. Niemand wist waar hij was gebleven, alleen de bewoners van de geheime stad.

'Dus, dus ...' dacht Elwin, `er wonen hier misschien nog ...' En plotseling voelde hij een hand op zijn schouder. 'Mummies.' Hij draaide zich om en keek regelrecht tegen een groepje ..mummies aan. Elwin griezelde. Wat moest hij nu doen. Hij begon te rennen, maar de mummies kwamen achter hem aan. En waar waren de twee dwergen en de arenden gebleven ? Oh, had hij nu maar die toverdobbelsteen meegenomen. Hoe kon hij nou zo dom zijn.

'Elwin, Elwin,' riep de voorste mummie, en het was alsof Elwin die stem herkende. De mummie haalde de smalle doeken van z'n gezicht af. 'Professor Klapwater !' riep

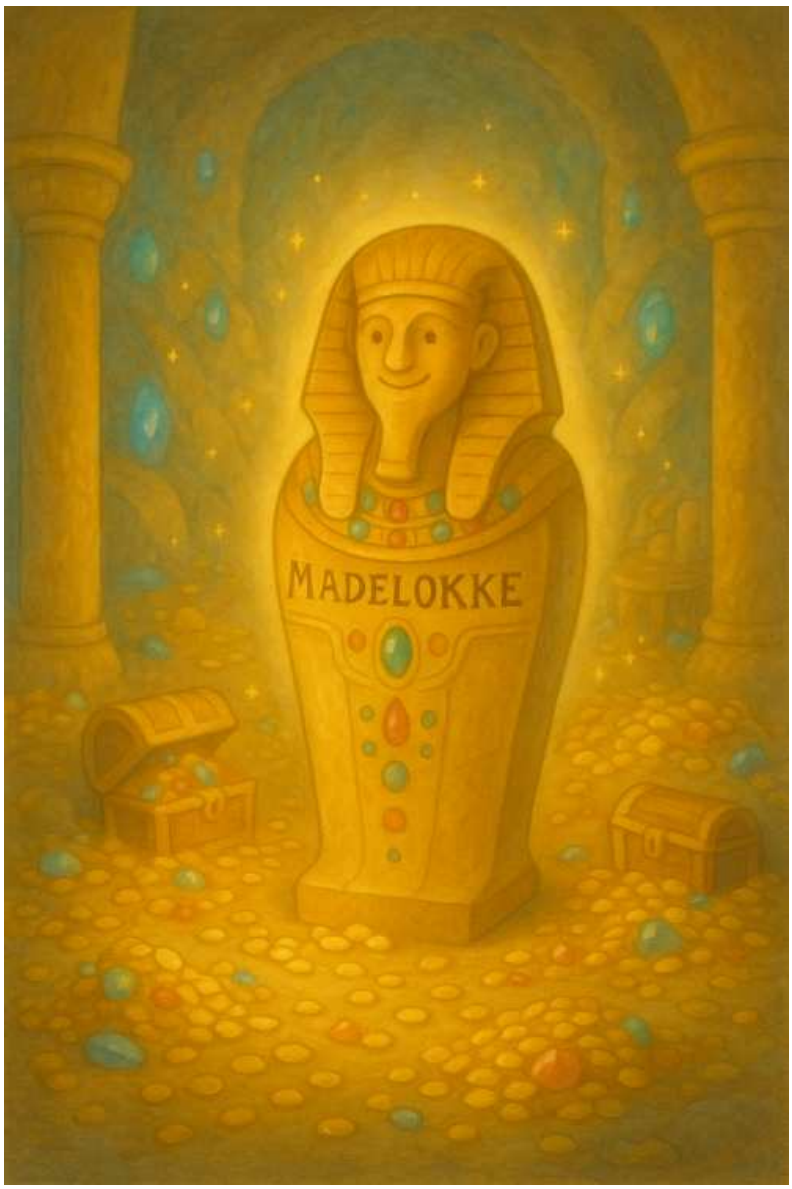

Elwin. 'Wat doet u hier ?' En ook de andere mummies begonnen de wikkels van hun gezicht af te halen. 'Sandra ! Toverfee ! wat ben ik blij jullie te zien.' riep Elwin. En ook wat andere vrienden van Elwin waren meegekomen. 'Ja, Elwin,' zei de professor. 'We vonden dat je wel erg lang wegbleef, en daarom zijn we maar even komen kijken.' En Elwin begon het hele verhaal te vertellen. Samen besloten ze om nog een tijdje te blijven om het nieuwe ziekenhuis klaar te maken. En als de arenden weer beter zijn kunnen ze hier gewoon blijven wonen.

Er was een geheim konijnenhol tussen Madelokke en de Drokelaar. Dit konijnenhol kwam uit in het keldertje van Professor Klapwater's huisje. Hierdoor waren ze gekomen op de rug van een konijn. En eindelijk was het weer tijd om te vertrekken. Veel arenden wilden met Elwin mee naar Klaas Vaak. En zo vlogen ze op de rug van de arenden terug. Klaas Vaak was erg blij met de arenden, en samen dronken ze bananenthee in de grote keuken van Klaas Vaak. Elwin had veel te vertellen op de toverschool. Ze bleven een nachtje bij Klaas Vaak slapen, en kwamen 's ochtends

MADELOKKE

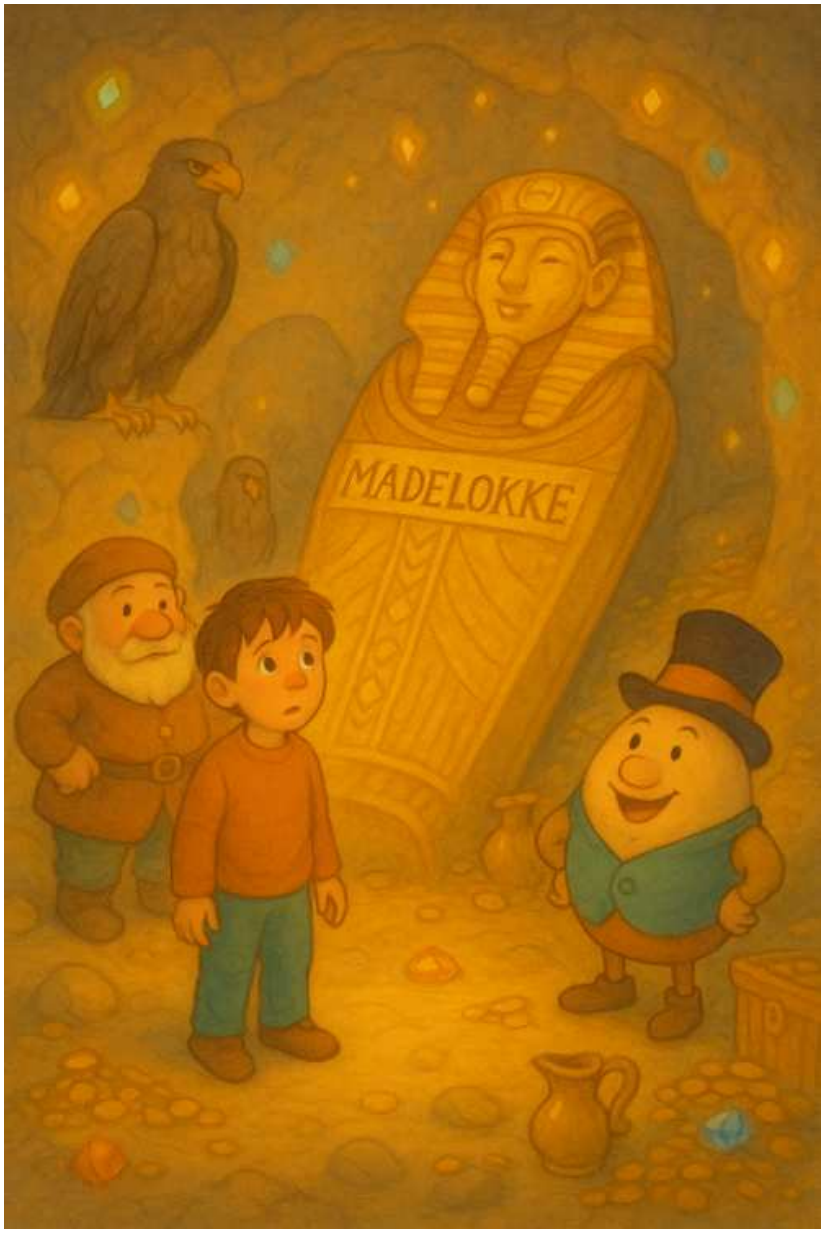
MADELOKKE

vroeg weer bij hun huisje aan.

Sandra had een nieuwe piano voor Elwin. Elwin was er erg blij mee, en begon te pingelen. Hij kon het nog niet zo goed. Hij zou wel graag op pianoles willen. Het was nu tijd voor de toverschool. Elwin besloot het boek over het arendsparadijs naar de bibliotheek van de toverschool te brengen, zodat de drokelaren die nog meer wilden weten het allemaal konden lezen. De toverbibliotheek werd druk bezocht. Er waren daar niet alleen toverboeken, maar ook gewone boeken over de natuur, dieren, insecten, kookboeken, en ook een boek over pianospelen. Elwin besloot het boek mee te nemen. Na de lessen liep hij naar huis met het boek onder zijn arm. Maar plotseling viel er iets uit het boek. Het was een kaartje. Er stond op : aan Kabouter Flapstaart, van tante Hogebes. Elwin wist wel waar Kabouter Flapstaart woonde, en wilde het kaartje wel even terugbrengen. Kabouter Flapstaart kon goed pianospelen, en hij wilde het wel aan Elwin leren.

Hoofstuk 7. De Piano

Na een tijdje kon Elwin al wel een beetje piano spelen. Sandra stond in de keuken af te wassen. 'Sandra, wil jij het niet eens proberen ?' vroeg Elwin. Maar Sandra had het te druk, en ze zou straks verder gaan met het lezen van een boek. Sandra las graag. Het was een boek over een mannetje dat reisde in een schoen. Elwin raakte wel een beetje nieuwsgierig, en ineens stopte hij met pianospelen, en nam het boek mee naar het zolder. Sandra was toch nog bezig beneden, dus hij kon nog wel even een stukje lezen.

Uren gingen voorbij en voordat Elwin het echt besefte had hij het boek uitgelezen. Waar zou Sandra toch zijn ? Toen hij beneden kwam lag Sandra te slapen achter de piano. Op de piano lag het boek over pianospelen.

Elwin zou ook wel rond willen reizen in zo'n schoen. Deze schoen was een schip, een bus, maar ook een raket. Elwin zou wel eens een keer naar Jupiter willen, dat is een hele grote planeet hoog in de lucht, en ver, heel ver van de Drokelaar vandaan.

Elwin besloot op zoek te gaan naar dat mannetje uit dat boek. Elwin besloot een briefje voor Sandra te schrijven dat hij weer op reis zou gaan. Hij schreef onder dit briefje dat ze in die tijd mooi piano kon leren spelen. In het boek stond dat het mannetje in Aldebaran woonde. Elwin wist niet waar dat was, maar besloot het op te

zoeken in de Bibliotheek. Daar schrok Elwin wel even, want hij kwam erachter dat Aldebaran een planeet was. Om daar te komen zou hij een reis moeten maken in de ruimte. Maar hoe moest hij dat doen ? Toen hij thuiskwam verscheurde hij het briefje en gooide het weg. Sandra zat nog steeds te slapen achter de piano.

Toen ze wakker werd vertelde Elwin over wat hij gelezen had en wat hij wilde doen, maar een reis maken in de ruimte, hoe zou hij dat moeten doen ? Elwin besloot naar Professor Klapwater te gaan. Misschien dat hij iets wist. 'Tja, inderdaad Elwin. Aldebaran is een heel verre planeet, een rode ster,' zei de professor, 'maar misschien dat ik daar wel iets op weet.' En hij haalde een groene staaf tevoorschijn. 'Dit is een van de staven van Klaas Vaak die ik van hem heb gekregen. Ze kunnen niet zo lang groeien, maar komen toch een heel eind. Hij moet in de grond gestopt worden en dan gaat hij groeien. Als hij is uitgegroeid kun je de rode staaf erop laten groeien voor het laatste stukje naar Aldebaran,' zei de professor.

'Maar wat als één van de staven nu knakt, zoals dat gebeurde met de verhuizing van Klaas Vaak ?' vroeg Elwin. 'Daar is de kans veel kleiner bij, want het zijn nu twee staven, en die kunnen meer dan één,' zei de professor weer. 'Maar Elwin, je hebt gelijk, het is een gevaarlijke klus. Ik zal je dan ook niet laten gaan zonder de arenden van Klaas Vaak. Als het mis gaat kunnen zij je opvangen. En als je dan Aldebaran hebt bereikt, daar wonen arenden die van planeet naar planeet kunnen vliegen. Het zou heel fijn zijn als je een paar van die arenden voor Klaas Vaak meeneemt. Als ze dat willen tenminste.' Dat leek Elwin een prachtig idee. En zo gezegd zo gedaan. De volgende ochtend vroeg liepen Professor Klapwater en Elwin richting het bos, waar ze de groene staaf zouden planten. Elwin had ook zijn rode staaf meegenomen en nog wat andere spulletjes in zijn rugzakje. Ook waren er enkele arenden van Klaas Vaak bij hen. Het groene staafje begon snel te groeien. Het zoemde en gloeide in de lucht, en Elwin begon al snel te klimmen. 'Kom je snel weer terug, Elwin ? riep de professor. 'Dat beloof ik, professor, ik zal proberen zo snel mogelijk weer terug te zijn, maar ik moet eerst het mannetje in de schoen vinden, en natuurlijk de arenden voor Klaas Vaak,' riep Elwin terug.

'Inderdaad, Elwin, maar wees voorzichtig met het klimmen,' riep Professor Klapwater weer. Op de top aangekomen begon de rode staaf te piepen en te groeien. Elwin maakte de staaf stevig vast aan de groene, en begon te klimmen. Oh, wat was hij al hoog, en het begon flink te wiebelen. Hij was al hoger dan de arenden konden komen. Maar opeens hield de rode staf op met groeien. Hij kon niet verder. Elwin werd een beetje bang. Het waaide zo hard hoog in de lucht. Hij zag de arenden niet meer, en hoe moest hij nu op de rode ster Aldebaran komen ? Ineens kreeg hij een idee. Misschien was er in het speelbordenboek van Bilmageln wel een speelbord van

Aldebaran. Er zaten veel bladzijden in het boek. Elwin was blij dat hij dit keer de toverdobbelsteen wèl had meegenomen. Oh wat een boel moeilijke namen stonden er in dit boek. Natuurlijk allemaal van plaatsen die hij nog niet kende. 'Ah, hier is het, een speelbord van Aldebaran.' Elwin pakte de dobbelsteen uit zijn rugtas, maar verloor zijn evenwicht, en daar ging de dobbelsteen. Elwin huiverde. Hoe moest hij nu in Aldebaran komen ? 'Elwin wees maar niet bang, hoor.' Het was de toverdobbelsteen weer. Het ding kon spreken en had vleugeltjes. Snel griste Elwin de dobbelsteen uit de lucht en wierp hem op het speelbord. Joeffffff, daar verdween Elwin in het niets, en kwam tevoorschijn aan de rand van het Aldebaranse bos. De toverdobbelsteen en het speelbordenboek zaten weer netjes in zijn tas, samen met de rode staf die hij van Klaas Vaak had gehad.

Ook had hij het boek van Sandra meegenomen, over het mannetje in de schoen. Het mannetje woonde in een hoge toren ergens in Aldebaran, maar waar precies, dat wist Elwin niet. 'Eerst maar eens op zoek gaan naar de arenden,' dacht Elwin bij zichzelf.

Elwin zag een kasteel in de verte. Hij wist dat de toverdobbelsteen hem altijd op de goede plaatsen bracht, dus hij besloot een kijkje te nemen in het kasteel. Er hingen veel fluwelen doeken met zwarte arenden door het kasteel heen. Het leken wel vlaggen. Ook zag hij aan de zijkanten van de gangen pantsers van ridders staan, met dezelfde zwarte arenden in een rode achtergrond op de pantsers. Het leek wel op een ridderkasteel. Maar helemaal zeker wist Elwin het niet. Hij was immers op een voor hem vreemde planeet. Misschien was het wel een spookkasteel, een piratenkasteel of een arendskasteel. Alleen door verder te lopen zou hij erachter kunnen komen. In de verte hoorde hij vrolijke fluitjes. Het kwam van boven. Zou er een feest zijn ? Boven gekomen verschool Elwin zich achter een vaas, en liep van vaas tot vaas richting een grote zaal. Hier waren prinsen, prinsessen en andere edelmannen en vrouwen aan het dansen. Ze liepen allemaal een beetje houterig, maar dat kwam misschien door de zware kleding die ze droegen. Elwin vond het wel prachtig om te zien. Het leken wel dansende poppen op een muziekdoos. 'Het zijn ook poppen,' sprak een stem. Elwin dacht dat hij droomde, maar toen hij zich omdraaide zag hij een grote zwarte arend staan, dezelfde als de zwarte arend op het rode fluweel en als op de ridderpantsers. Dit moest dan een arend zijn waar de professor over sprak. Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. De arend begon te grinniken. 'Wat fijn dat ik je eens zie, Elwin. Welkom in het poppenkasteel van Aldebaran. Bovenin de toren, hoog in de lucht, boven de wolken woont het mannetje wat je zoekt,' zei de arend vriendelijk.

`Hoe weet je dit allemaal over mij ?' vroeg Elwin verbaasd. `Omdat ik veel Elwin boeken heb,' zei de arend weer. Elwin begon te lachen en werd een beetje rood. `Ik

vind ze wel leuk hoor,' zei de arend weer, 'en ik weet natuurlijk veel meer van jou dan je denkt.' Elwin werd er een beetje verlegen van.

's Nachts komen de poppen altijd tot leven, maar overdag zijn het weer gewoon poppen,' zei de arend. 'En zo is het ook met het mannetje en de vliegende schoen. Maar gelukkig is het nu nacht, dus kun je ze ontmoeten.' Elwin knikte, dat had hij al in het boek gelezen. Samen liepen ze naar boven, terwijl Elwin over Klaas Vaak begon te vertellen. De vogel wilde graag met Elwin mee naar Klaas Vaak, maar eerst zouden ze samen het mannetje in de rijdende schoen ontmoeten. Het was een lange trap in de toren, en Elwin durfde bijna niet naar beneden te kijken. Oh, wat werd hij daar naar van. Toen ze boven waren aangekomen moesten ze door een rood zwart geblokte deur. In een hele lange hal zagen ze het mannetje voorbij suizen, van de ene kant naar de andere kant. Het mannetje keek erg verdrietig. Een grote groep muizen rende lachend achter de schoen aan, en aan de zijkanten van de hal stonden lange ratten met helmen stijf rechtop. De muizen dachten dat het mannetje in de schoen een stuk speelgoed was. Ze hadden niet in de gaten dat het mannetje het niet leuk vond dat ze achter hem aanrenden. Elwin kreeg erg medelijden met het mannetje. Opeens kwam er een moeder binnen met een dienblad. Een klein jongetje liep achter haar aan. 'Roccio, ruim je speelgoed eens op, kleine jongen,' zei de moeder, 'je moet naar bed, het is al midden in de nacht. Ik moet nog even naar grootvader toe om hem een glas melk en wat beschuit te brengen voordat hij gaat slapen.' Maar het was al te laat, het mannetje in de schoen vloog al voor de voeten van de moeder, en ze gleed uit met een gil. Boos begon ze het jongetje toe te spreken : 'Voor straf mag je de hele week niet meer spelen.'

Elwin en de arend hadden zich achter een grote vaas verstopt, en keken machteloos toe. Elwin werd er erg verdrietig van. De muisjes waren in speelgoedmuisjes veranderd en ook het mannetje bewoog niet meer. 'Dat gebeurt altijd als er mensen binnenkomen, dan wordt alles weer speelgoed,' zei de arend. Toen de moeder en het jongetje weer wegwaren, kwam alles weer tot leven. Snel sprong Elwin in de schoen en vroeg aan het mannetje of hij achter het stuur mocht zitten. Het mannetje was blij met wat hulp. Maar och, daar kwam de moeder weer binnen, met het jongetje aan haar hand. Boos pakte ze de schoen op, en door de schok vloog Elwin er uit en kwam terecht in het bloemenwater van één van de vazen. 'Ik zal je speelgoed eens voor een tijdje goed opbergen, hoog in de kast. Dat zal je leren om speelgoed te laten slingeren,' hoorde hij de moeder nog zeggen. Met een harde klap gooide ze de deur achter zich dicht.

Elwin klom langs een van de bloemenstengels omhoog en sprong op de rand van de

vaas. De arend vertelde dat de moeder, het jongetje en de grootvader reuzen waren, en dat de torentrap van het poppenkasteel eigenlijk een trap naar reuzenland was. Deze drie reuzen woonden aan de poort van een land met nog grotere reuzen dan ze zelf waren. De arend vloog naar de deur toe, en draaide de deurknop om. Hij wenkte Elwin om te komen. Nu moesten ze het mannetje en de schoen uit de hoge kast zien te bevrijden. In de woonkamer stond een hoge kast, zo hoog dat hij het plafond raakte. Elwin ging op de rug van de arend zitten, en de arend bracht hem naar de hoogste plank van de kast. Het mannetje was blij Elwin weer te zien. Hij had een piephoog stemmetje. 'Neem me alsjeblieft mee naar de Drokelaar, Elwin. Ik wil hier niet meer wonen,' piepte het mannetje. Elwin had erg veel medelijden met hem. Het mannetje woonde in de schoen. Het was prachtig binnenin. Er stond ook een klein pianootje. Elwin ging achter het pianootje zitten en begon te spelen. Het mannetje begon te lachen, terwijl de schoen opsteeg. Elwin wist een beetje hoe het moest. Door de hoge tonen ging het vliegtuig omhoog en door de lage tonen ging het vliegtuig omlaag. Door ze door elkaar te gebruiken kon Elwin sturen. Er was een smal raampje boven het pianootje waar Elwin net doorheen kon kijken. De deur stond nog steeds open en ze vlogen achter de arend aan, terug naar de Drokelaar. Onderweg kwamen er een heleboel zwarte arenden achter hen aan, die allemaal naar Klaas Vaak wilden.

Sandra stond al in de tuin te zwaaien. Ze hoorden zulke prachtige tonen in de lucht. Het was Elwin die op de piano van de schoen speelde. Langzaam daalde de schoen in de tuin van Elwin neer. Het mannetje was zo blij : `Eindelijk in de Drokelaar,' zei hij opgelucht. Het mannetje zou voorlopig op de zolder gaan wonen, terwijl Elwin verre reizen zou gaan maken in de schoen, en tegelijkertijd ... goed piano leren spelen.

Zeven zwarte arenden zaten op het dak van het huisje van Klaas Vaak. Zij konden Klaas Vaak naar de verste planeten brengen, zo ver als hij maar wilde. Voor het huisje stond een nieuwe koets, die Professor Klapwater en de toverfee voor Klaas Vaak hadden gemaakt. Toen Klaas Vaak naar buiten kwam wist hij niet wat hij zag. De arenden glunderden, en hij wilde direct wel een ritje maken, maar eerst ... bessenthee ... en de kok van Klaas Vaak had lekkere aardbeientaart met bosbessen gemaakt.

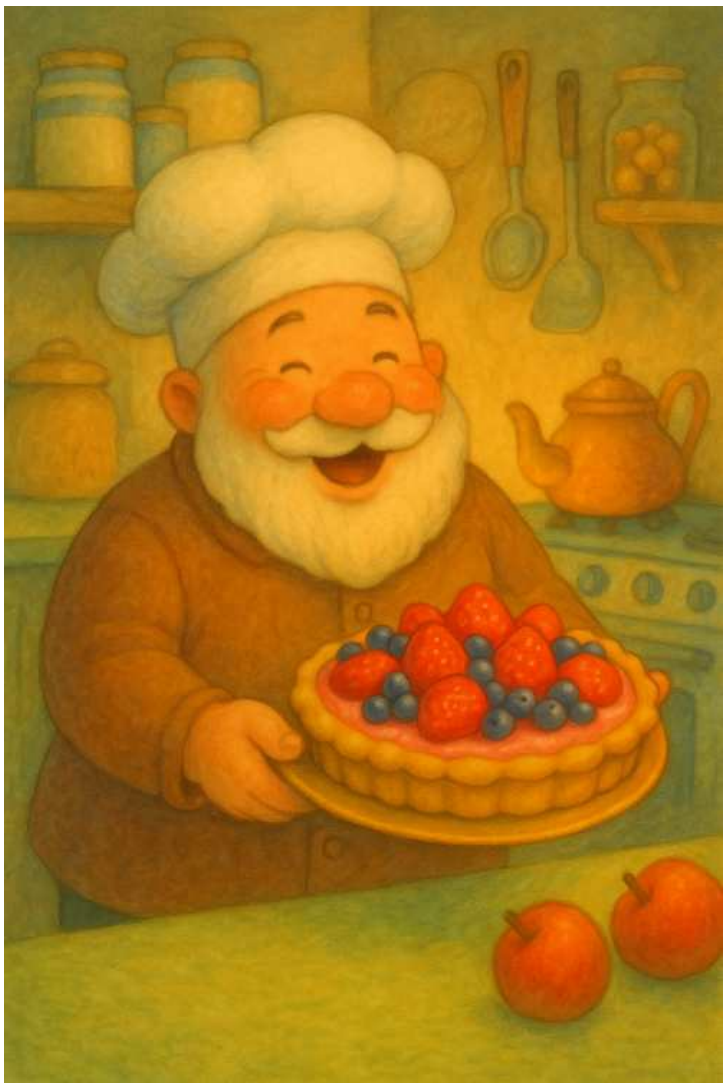

Hoofdstuk 8. Naar Jupiter

Eindelijk was grote droom werkelijkheid geworden. Hij zou naar Jupiter gaan met de vliegende schoen. Hij had zijn kleertjes al in de klerenkast binnenin de schoen gehangen, en de eetkasten al volgestopt met bessentaart, bananentaart en nog veel meer lekkere dingen. Ook nam Elwin wat boeken mee voor onderweg. Het mannetje had hem verteld dat er ook een geheim knopje was in een kastje onder de piano wat Elwin in kon drukken als hij wilde slapen. Dan zou de schoen zelf het stuur overnemen. En Elwin kon natuurlijk altijd zelf kiezen tussen de piano en het gewone stuur. Maar meestal was Elwin piano aan het spelen. Dat was toch vaak nèt iets leuker. Het schoentje kon zelf ook praten, maar hij had niet altijd zin om te praten, zei het mannetje. Elwin zat eraan te denken wat vriendjes mee te nemen, zodat hij niet zo alleen zou zijn op de grote reis. Zijn twee muizenvriendjes, Trippelteentje en Donderteentje logeerden nog steeds bij Klaas Vaak, en het leek Elwin een goed plan

om hen mee te nemen. En omdat Elwin nog beter wilde leren pianospelen vroeg hij ook of Kabouter Flapstaart met hem meewilde. En zo gebeurde het. Op een vroege morgen stapten ze in de schoen en gingen op reis naar de grote ster ..Jupiter.

De schoen vloog met een flinke vaart, maar het zou een lange reis worden. Elwin was nog nooit op Jupiter geweest, en wist ook eigenlijk niet wat hij daar kon verwachten. Wèl had Sandra hem een boek over Jupiter meegegeven. Dat had ze in de bibliotheek gevonden. Het was een prachtig boek met prachtige platen. Jupiter was een beetje geel met een grote rode vlek. Het leek wel een beetje op pudding. Plotseling hoorden ze een grote bel rinkelen. Alles werd ineens heel donker, en het leek wel alsof ze een tunnel werden binnengezogen. Donderteentje en Trippelteentje keken door de raampjes naar buiten. Ze zagen rode lampjes in de verte branden, lampjes die steeds dichterbij kwamen. Elwin vond het wel spannend. Kabouter Flapstaart lag te slapen. Ineens begonnen sirenes en zware hoornen te toeteren. Elwin deed zijn handen voor zijn oren. Kabouter Flapstaart schrok wakker : 'Wat is dat ? Wat is dat ?' riep hij. We zijn op Jupiter aangekomen, zei één van de muisjes. Kabouter Flapstaart ging op zijn bed zitten en wreef in zijn ogen. Hij had zo naar gedroomd, zei hij. Ineens werden er felle lichten op hen geschenen, en een stem zei dat ze naar buiten moesten komen. Twee agenten keken door de raampjes naar binnen. 'Twee drokelaren en twee ratten,' riepen ze. 'Pardon mijnheer,' zei Trippelteentje, 'wij zijn muisjes.' Alle vier liepen ze naar buiten. De agenten waren niet echt vriendelijk, en Elwin vroeg hen wat dit had te betekenen. 'Meekomen naar de koning,' zei één van de agenten. De agenten hadden beiden donkere zonnebrillen en helmen op. Elwin werd een beetje boos, en zei : 'Zeg, belhamels, kennen jullie geen manieren ? Kunnen jullie ons eerst niet eens vertellen waar het over gaat ?' Maar opeens kwamen er nog twee agenten op de drokelaren en de muisjes aflopen. Een beetje ruw werden ze beetgepakt en meegenomen. 'Zeg, agent,' zei Elwin, ik ben toevallig Elwin uit de Drokelaar en dit zijn mijn vrienden. Laat ons eens even heel gauw los, anders .. anders ...' Maar verder kwam Elwin niet. Een enorme gestalte stond voor hen. Een grappige, vriendelijke man met een enorme baard, en zo rond als een tonnetje. 'H...Hallo, w..wie bent u ?' vroeg Elwin.

'Ik ben Valle Vaken, koning van Jupiter,' zei de reus. Er straalde zacht licht van hem af, en hij had pretlichtjes in zijn ogen. 'Loop maar met mij mee, dan zal ik jullie mijn paleis laten zien,' zei de reus. En dat deden ze. Alle vier liepen ze achter de grote reus aan, die de koning van Jupiter was. De nare agenten waren gelukkig verdwenen. De koning had een hele grote witte baard, en op zijn hoofd was hij pluizig. Hij leek een beetje op Klaas Vaak, maar was veel groter. Hij had een prachtig geel lichtgevend jasje aan met een blauwe lichtgevende riem. Elwin's ogen werden er helemaal zacht

van, en Elwin werd er een beetje slaperig van. 'Willen jullie wat drinken van het zachte sap ?' vroeg de koning. Maar ze sliepen alle vier al op het zachte tapijt. Daar kwamen vier dwergen aan die hen naar hun kamertjes brachten. Toen Elwin de volgende ochtend wakker werd wist hij niet waar hij was. Na een tijdje nadenken wist hij het weer .. Hij was bij de koning van Jupiter op bezoek, een hele aardige reus ... Wat was zijn naam ook al weer ... Oh ja, ...Valle Vaken ... een prachtige naam, niet alledaags, maar hij was immers op Jupiter, en daar spraken ze op een hele andere manier dan drokelaren.

'Goedemorgen, Elwin,' zei Donderteentje, die aan de andere kant van de kamer zijn bedje had. Trippelteentje en Kabouter Flapstaart lagen in een andere kamer. 'Goedemorgen, Donderteentje,' zei Elwin, en begon de kamer door te wandelen. Wat een prachtige schilderijen hingen er aan de muur. Zoiets had Elwin nog nooit gezien. Van woeste zeeën met reuzen die er in zwommen, en kijk, er druppelde zelfs water van de schilderijen. Ook stonden er veel boekenkasten in de kamer. Elwin opende een boek, maar sloeg het snel weer dicht. De plaatjes bewogen namelijk, net alsof Elwin naar kleine filmpjes zat te kijken. 'Wat wonderlijk allemaal,' dacht Elwin bij zichzelf. En Donderteentje vermaakte zich ook wel. Vanuit het raampje kon het muisje Jupiter goed bekijken. Wat waren ze hoog.

Elwin besloot om eens een kijkje in het paleis te nemen, en stapte de deur uit. Daar stond de koning met een lakei te praten. 'Dag Elwin,' zei de koning, 'kom je mee ontbijten ?' De lakei had de tafel vol gezet met taart en andere lekkere dingen. De kok had er de hele nacht aan gewerkt. Toen opeens keek de koning Elwin heel ernstig aan. 'Elwin,' zei hij, 'kun jij wat voor mij doen ? In reuzenland maken de reuzen steeds ruzie, en doen elkaar verdriet, omdat er maar één bakker woont die taarten kan maken. Ze maken ruzie om de taarten, en de arme bakker moet dag en nacht werken om reuzenland rustig proberen te houden, maar het helpt niet. Er zijn wel andere bakkers die taarten maken, maar die lusten ze niet. Ze lopen de hele dag met die taarten naar elkaar te gooien. Er is maar één echte taartenbakker, en die heeft hier in het paleis gewerkt. Er zijn hier in het paleis vele taartenbakkers. Zou jij een paar van die taartenbakkers mee willen nemen naar reuzenland ?' Dat wilde Elwin wel doen. Elwin wist nog precies waar reuzenland was, en in de tussentijd konden Kabouter Flapstaart en de muisjes op Jupiter blijven logeren.

Zo gezegd zo gedaan. In de avond liep Elwin met vijf taartenbakkers naar de vliegende schoen toe, die in de grote scheepvaartskelder van het paleis lag. De schoen lag in het water, en ze moesten eerst een tijdje varen om Jupiter uit te komen.

Toen Elwin in Aldebaran aankwam vloog hij naar de toren van het poppenkasteel. Niet lang daarna was hij in reuzenland. En ja hoor, daar zag Elwin het gebeuren. Grote reuzen die met taarten gooiden. Ze zaten onder de taart. Al snel zat de vliegende schoen ook onder de taart, en Elwin stak z'n hoofdje naar buiten en riep : 'Stop daarmee, er komen vijf nieuwe bakkers bij.' Maar de reuzen lachten hem uit : 'Ha, een pratende schoen. Zullen we daar eens even mee voetballen ?'

'Nee !' riep Elwin, 'wij komen om jullie te helpen. De koning van Jupiter heeft ons gestuurd.' Maar de reuzen gooiden de schoen al in het rond. En Elwin werd erg duizelig. 'Wie is die koning dan ?' riep één van de reuzen ... 'Valle Vaken !' schreeuwde Elwin ... 'Huh, Valle ? Die heeft de beste taartenbakkers van allemaal,' zeiden de reuzen. En ze zetten direct de schoen op de grond. Maar och, wat waren die taartenbakkers duizelig. Voorlopig konden ze geen taarten bakken. Maar de reuzen waren erg blij en gaven elkaar een hand. De taartenbakkers kregen elk een huisje in reuzenland, en de andere taartenbakker was zo blij dat hij nu hulp had gekregen. Elwin besloot nog even te blijven om te kijken of alles goed zou gaan, en ja hoor, het werd weer rustig in reuzenland. Elwin had zoveel taart gegeten dat hij voorlopig geen taart meer kon zien.

Onderweg terug naar Jupiter waren er zoveel stormen dat Elwin niet goed meer kon zien. Elwin werd zo duizelig en zo naar, dat hij op het knopje onder het pianootje drukte, en op zijn bedje ging liggen. Nu moest de schoen zelf maar sturen. Elwin kon

het niet meer. Maar de stormen waren te sterk. Het bulderde buiten, en al gauw werd het schoentje in de ruimte gezogen met zo'n vaart, dat het schoentje niks meer kon doen.

Elwin was inmiddels in diepe slaap gevallen. Waar zouden de stormen Elwin toch naar toe brengen ? In de verte bulderden orkanen waar het schoentje naartoe werd gezogen, al slingerend door de lucht heen. Waar zou Elwin terecht komen ?

Met een grote bons viel het schoentje ergens op de grond. Elwin werd wakker van de klap. Was dit Mercurius ? Het was hier overal groen. Elwin stapte uit de vliegende schoen. Het leken wel groene woestijnen. En er was niemand in de buurt te bekennen. Elwin was helemaal alleen. Zou de motor het nog wel doen ? Elwin probeerde de schoen te starten, maar hij kon het ding niet op gang krijgen. Wacht eens even, daar zat een knopje dat Elwin nog niet geprobeerd had. Het was een knopje om de schoen te laten rijden. En ja hoor, de schoen begon te rijden als een auto. Er waren wieltjes onder de zool gekomen, en Elwin ging in volle vaart door de wildernis heen. Na uren rijden was er nog steeds niets in zicht gekomen. Waar was Elwin toch terecht gekomen ? Elwin begon een beetje verdrietig te worden. Hij wilde weer terug naar Jupiter. Opeens dacht Elwin aan de toverdobbelsteen en het speelbordenboek. Er zat ook een speelbord van Jupiter tussen. Elwin gooide met de dobbelsteen en joeffffff ... daar verdween Elwin in het niets, en kwam met de schoen in het paleis van Valle Vaken terecht, de koning van Jupiter. Ze waren erg blij Elwin te zien. De twee muisjes en Kabouter Flapstaart hadden ook veel meegemaakt, dus ze hadden elkaar veel te vertellen. Nu moest de motor van de vliegmachine gerepareerd worden, en daar wist de koning wel wat op. Hij haalde zijn beste schoenmaker en beste monteur erbij. Na korte tijd konden Elwin en zijn drie vriendjes weer vertrekken. Het was een prachtige vakantie op Jupiter, en Elwin bedankte de koning en vloog weg in de vliegende schoen.

Sandra stond in de tuin op hen te wachten. Ze hoorde zulke prachtige muziek in de lucht. Kabouter Flapstaart zat achter het pianostuur. 'Dag Elwin, hallo muisjes, en dag Kabouter Flapstaart, wat fijn dat jullie er weer zijn,' zei Sandra. Het mannetje van de vliegende schoen was er niet. Hij was bij Klaas Vaak op bezoek.

Hoofdstuk 9. Goede Raad van de Ofion

Er zaten twee uilen hoog in een boom aan de overkant van de straat. Elwin keek naar buiten. Hij zat z'n krantje te lezen. Sandra stond in de keuken. Ze was een cake aan het bakken. Vanmiddag zou de koning op bezoek komen, de koning van de Drokelaar. Het mannetje van de vliegende schoen zou een tijdje bij Klaas Vaak logeren, en zou dan een huisje in het drokelaarbos krijgen, vlak bij Klaas Vaak in de buurt. Professor Klapwater had er een tweede schoen bijgemaakt, met het enige verschil dat het een groene schoen werd, in plaats van een rode. Deze zou bij het mannetje in een grote schuur achter zijn huisje komen in het bos. Elwin mocht de rode vliegende schoen houden. Die zou een tijdje bij Elwin in de tuin staan, en als Elwin een grote schuur had gebouwd, dan kon de schoen in de schuur staan. Professor Klapwater zou de schoen veel groter maken, zodat Elwin nog meer vriendjes mee zou kunnen nemen.

Klokslag één uur belde de koning aan. Elwin deed open. 'Wilt u een stukje cake ?' riep Sandra. 'Het is bosbessencake van de bosbessen die Elwin uit het bos van Jupiter heeft meegenomen.' Kabouter Flapstaart en de twee muisjes hadden namelijk een heleboel bessen geplukt in het bos van Jupiter, toen Elwin de taartenbakkers naar Reuzenland moest brengen. De koning glimlachte. Hij wist dat Sandra zulke beste cake kon bakken. 'Ja, geef mij maar een plakje,' zei de koning, en liep de huiskamer binnen. Elwin wees naar buiten, en zei : 'Koning, er zitten twee uilen in de boom. We hebben hoog bezoek.' De koning begon te grinniken. Sandra had ook kruisbessenthee gemaakt, erg zure thee. 'Die bessen van Jupiter smaken goed, Elwin,' zei de koning. 'Zeg Elwin, ik heb een vraag aan jou. Weet jij ..waar het kasteel van Doornroosje ergens is ?' Elwin begon diep na te denken. 'Nee, koning, dat zou ik niet weten.' De koning keek Elwin strak aan. 'Elwin, ken jij dan het verhaal van Doornroosje ?' Plotseling werd er op de deur geklopt. Het was Kabouter Flapstaart die zou komen om pianoles te geven. Kabouter Flapstaart maakte een diepe buiging en deed zijn mutsje af. 'Dag, koning, hoe maakt u het,' zei hij. De koning vroeg aan Kabouter Flapstaart : 'Zeg Kabouter Flapstaart, weet jij misschien waar het kasteel van Doornroosje is ?'

Kabouter Flapstaart begon te glunderen. 'Ja, dat weet ik. Dat is dichtbij tante Hogebes, achter het drokelaarbos.'

'Zeg, Kabouter Flapstaart,' zei de koning, 'zou jij Elwin daar voor mij naar toe willen brengen. Ik heb daar namelijk een karweitje voor hem. Als Elwin dat wil tenminste.'

'Maar natuurlijk koning,' zei Elwin direct. 'Het is altijd een hele eer om voor u op reis te gaan.' Ook Kabouter Flapstaart wilde wel doen wat de koning van hem vroeg. Wat zou Kaboutervrouwtje Framboosje daar blij mee zijn dat hij iets voor de koning mocht doen. En daar kwam Kaboutervrouwtje Framboosje binnenlopen met een boek. 'Het spijt me dat ik zomaar zonder te kloppen binnenloop, maar ik schrok zo van twee uilen die voor me langs vlogen.' Kabouter Flapstaart was het lesboek vergeten, waaruit hij altijd voorlas. 'Hier Kabouter Flapstaart, je boek. En kom je snel weer thuis ? Ik heb lekker voor je gekookt. En ... maar wie hebben we daar ? Dag koning, hoe maakt u het ?' De koning maakte een kleine buiging. Kaboutervrouwtje Framboosje was een schilderes die al veel schilderijen voor het koninklijk paleis had gemaakt. 'Wat fijn je weer eens te zien, Kaboutervrouwtje Framboosje,' zei de koning. 'Ik moet snel weer weg,' zei Kaboutervrouwtje Framboosje, 'ik ben heel druk met koken.' En daar ging ze, terwijl ze haar hoedje heel stijf op haar hoofd drukte. Het waaide buiten nogal hard ineens.

'Koning,' zei Elwin, 'wat is dat dan voor een karweitje wat ik op het kasteel van Doornroosje moet doen ?' En toen begon de koning te vertellen. Eerst begon hij het verhaal van Doornroosje te vertellen, hoe ze zich prikte aan de spoel van het spinnenwiel op de torenkamer, en in een diepe slaap viel. Ze sliep wel honderd jaar. Het was een toverspoel. En nu hingen er overal in het kasteel gouden toverspoelen, maar ze zaten veilig in lantaarntjes, zodat niemand zich er meer aan kan prikken. 'Ze gebruiken het daar nu voor toverlicht, dat is heel zacht licht in allerlei zachte kleuren, en je slaapt er zo lekker van, maar nu gelukkig geen honderd jaar,' lachte de koning. 'Ik zou wel een paar van die lantaarnen in mijn paleis willen hebben, en ik zou graag in ieder drokelarenhuis zo'n lantaarn willen laten hangen, voor elke drokelaar die dat wil natuurlijk. Het is een toverlantaarn waar het huis groter van wordt. Er komen dan vanzelf nieuwe meubeltjes bij en de meubeltjes die er al stonden veranderen gewoon mee. Dan worden ze groter en kun je er veel meer mee doen.'

Dat vond Elwin een prima prachtig plan. Kabouter Flapstaart had wel een busje waarmee ze naar het kasteel konden reizen. Maar als veel drokelaren zo'n lantaarn in huis wilden hebben, hadden ze aan één busje natuurlijk niet genoeg. Ze zouden eerst eens even een kijkje nemen in het kasteel. Dan zouden ze eerst even bij tante Hogebes op bezoek gaan, en daarna op naar het kasteel. Het was een lange, lange rit door het bos, toen Elwin en Kabouter Flapstaart de volgende ochtend vroeg vertrokken. De twee uilen vlogen achter de bus aan, en terwijl Kabouter Flapstaart aan het stuur zat, keek Elwin vaak door het raampje naar de uilen. Na een tijdje kwamen ze bij tante Hogebes aan. Ze woonde in een hoog huis, en je moest een heleboel trappen lopen om er te kunnen komen. Tante Hogebes stond al in de deuropening. Ze had een hele grote prachtige bril op, en een jurk in allerlei kleuren.

In het huis stonden een heleboel kooien met vogels erin. Elwin vond het een beetje zielig voor die vogeltjes, maar tante Hogebes zei dat er een luikje in de bodem van de kooien zat, waardoor de vogels wanneer ze maar wilden door konden vliegen. Dan kwamen ze in een lange tunnel terecht die hen naar buiten bracht. En ja hoor, daar zag Elwin al een vogeltje wegfloepen. Zo ging dat heen en weer. Telkens kwamen er weer nieuwe vogeltjes erbij, en soms zaten ze met z'n tweeen in een kooitje. Tante Hogebes gaf ze altijd te eten, en sprak de vogeltjes altijd toe.

Kabouter Flapstaart begon te vertellen over het kasteel. Maar tante Hogebes zei : 'Mijn jongen, je zult die lantaarns nooit meekrijgen, want die zijn van het kasteel. Er wonen daar nu anderen, en iedereen die het kasteel wil bezoeken wordt weggejaagd. Ja, zelfs de honden worden er op afgestuurd, dus ga er maar niet naartoe, lieve jongen. Jullie mogen hier wel een tijdje logeren.'

'Geen sprake van,' zei Elwin. 'Het kasteel van Doornroosje moet open blijven voor iedereen, en als het kasteel zoveel lantaarns heeft, dan kunnen er best wel een paar naar de koning toe en naar wat andere drokelaren.' Kabouter Flapstaart knikte. 'Ah daar zijn mijn twee uiltjes weer,' zei tante Hogebes. En Elwin en Kabouter Flapstaart zagen ineens de twee uilen die hen de hele tijd gevolgd waren nu in de kooien zitten.

Ze kwamen dus hier vandaan. 'Het zijn de uilen van het kasteel van Doornroosje,' zei tante Hogebes. 'Hallo Elwin,' zei één van de uilen. 'Wij willen je wel helpen om in dat kasteel te komen. Er wonen daar nu heksen, en een draak, met een heleboel hondenwachters.'

'Dat wilde ik ze net vertellen,' zei tante Hogebes.

'Maar waar is Doornroosje nu ?' vroeg Elwin.

'Doornroosje wordt door de draak opgesloten gehouden in één van de slaapkamers van het kasteel. Daar staat een piano met vuurvlammen, die prinses Doornroosje van de draak moet bespelen om het kasteel te verwarmen en de draak rustig te houden,' zei tante Hogebes. 'De vogels van het kasteel hebben zo'n medelijden met haar, en ze komen vaak bij tante Hogebes om te vertellen hoe het met Doornroosje gaat,' sprak één van de uilen. 'Zolang Doornroosje slaapt moet één van de heksen voor de draak verder spelen, en Doornroosje kan daarom moeilijk slapen. Soms wilde ze wel weer eens voor honderd jaar slapen.'

Elwin kreeg erge medelijden met die arme prinses Doornroosje. Tante Hogebes zei dat het zo'n lief kind was. Ze was altijd erg goed voor de vogels.

`Ik heb ook nog een vissenkamer,' zei tante Hogebes. 'Kom maar mee.' En ze moesten door een lange, hoge gang lopen, waar allemaal kasten stonden met gouden spulletjes erop. In die kasten lagen veel boeken, en sommige kastjes waren op slot. Er lag een lang tapijt op de vloer, wat wel een beetje leek op het vliegende tapijt waar Elwin eens mee gevlogen had. Aan het einde van de gang stond de deur open. En toen ze daar binnenkwamen zag Elwin allemaal grote aquariums staan. 'Die leiden naar de rivier,' zei tante Hogebes, 'zodat de vissen kunnen komen en gaan.' Elwin keek vol verbazing in het rond. 'In de kamer erachter komen de grotere vissen,' zei tante Hogebes. Elwin durfde er bijna niet aan te denken. Dat moest wel een hele grote kamer zijn. Tante Hogebes liep trippelend naar binnen. Haar lange sjaal gooide ze nog eens goed over haar schouder heen. Het leek wel een beetje op een sprei. Ook Kabouter Flapstaart liep naar binnen. Hij was daar al zo vaak geweest, al sinds hij een baby was, en kende daarom niet de angst die Elwin had. Hier waren de walvissen, de haaien, de orca's, octopussen, inktvissen en allerlei andere grote vissen, ook vissen waar Elwin nog nooit van had gehoord. 'Dag schatjes,' riep tante Hogebes. En Kabouter Flapstaart liep lachend naar één van de grote hoge ramen toe. Het was een grote ruimte, en tante Hogebes zei dat de tunnels van deze aquariums naar de zee leiden. Elwin griezelde er een beetje van. 'Je zou zo'n ding maar in huis hebben,'

dacht hij. Maar toen hij de vriendelijke vissen zag, begon Elwin zich al weer wat beter te voelen. Kabouter Flapstaart had hier vaak gedoken om met de vissen te spelen en met hen te spreken. Elwin besefte dat de dieren hier bij tante Hogebes veilig waren.

Nu waren er ook vissen die 'ofions' heetten. Dat waren kruisingen tussen een haai en een octopus. Ze zagen er bijna net zo uit als haaien, maar hadden vaak grote vlekken. Ze waren erg vriendelijk en Elwin zou wel eens een ritje op een ofion willen maken. De tunnel van het ofion-aquarium, zo zei tante Hogebes, leidde helemaal tot de rivierkelder van het kasteel van Doornroosje. Daar gingen de heksen wel eens ofions voeren. Och, die heksen waren helemaal niet zulke nare heksen. Ze waren ook opgesloten door de draak. En och, wat moesten ze altijd hard werken in het kasteel. Rondom het kasteel waren grote hekken, en het kasteel was vol met honden. Zij moesten het kasteel bewaken. Elwin vond het eigenlijk wel erg zielig voor de heksen. De heksen waren vaak erg verdrietig, want iedereen buiten het kasteel dacht dat de heksen slecht waren. Maar de heksen moesten voor de draak werken.

'Bah, wat een gemene draak,' dacht Elwin. 'Wat zou het mooi zijn als de ofions mij naar de rivierkelder van het kasteel brachten.' Maar tante Hogebes had gezegd dat er hekken tussen de onderaardse rivier en de voederplaats stonden. De heksen konden zo niet ontsnappen. Elwin raakte er erg verdrietig van, en leunde even tegen het dikke glas van het ofion-aquarium aan. 'Psst... Elwin,' fluisterde één van de ofions, 'wij willen je wel helpen, hoor.' Elwin was erg verrast dat hij de ofions kon verstaan, en hij fluisterde terug : 'Dag lieve, lieve ofion, hoe moeten we dan in het kasteel komen, als er hekken zijn van de grond tot het plafond ?' De ofion zwom dichter naar Elwin toe, en zei : 'Elwin, luister goed. Er is een geheime tunnel die helemaal tot de kamer van de draak leidt. Deze kamer is verbonden aan de kamer van Doornroosje, en vanuit die kamer bewaakt de draak haar. Deze drakenkamer is erg heet, en als wij door die tunnel zwemmen dan wordt het water steeds heter en heter totdat het kookt. Aan het einde van die tunnel verandert al het water in lava en tussen de drakenkamer en de lava-rivier is een heel hoog hek. Alleen vuurvissen kunnen hier komen. De draak kijkt daar vaak naar.'

'Wat zijn vuurvissen ?' vroeg Elwin. 'Dat zijn vissen die in het vuur kunnen leven, in lava,' fluisterde de ofion weer, 'vissen zoals drakenvissen, lavaslangen, en ook sommige ofions kunnen daar komen.' Elwin vond het allemaal wel erg spannend. 'Kunnen die vissen ook praten ?' vroeg Elwin. 'Nou,' zei de ofion, 'vaak wel, maar in een heel moeilijke taal.'

'Hoe komen we dan over dat hek heen,' vroeg Elwin, 'en wat als de draak ons opeet ?' De ofion sprak ernstig : 'Je zult helemaal alleen over het hek moeten. Er zal een uil meemoeten om een touw aan de top van het hek vast te maken, zodat je omhoog kan klimmen, en een touw aan de lamp van de draak waarmee je over hem heen naar de kamer van prinses Doornroosje kunt slingeren. Die lamp hangt vol met gouden spoelen in allerlei kleuren die heel fel licht uitstralen, en daar zitten geen lantaarns omheen, dus je mag die niet raken, want dan slaap je wel honderd jaar.'

Nou, daar had Elwin ook niet zoveel zin in, om honderd jaar te slapen. Hij had wel andere dingen te doen dan dat. Maar dat was allemaal wel heel erg griezelig. En wat als hij in de kamer van prinses Doornroosje zou zijn ? Daar wist de slimme ofion wel wat op : 'Elwin, als je dan eindelijk in de kamer van de prinses bent, dan moet je het touw niet loslaten, maar de prinses pakken en terugslingeren over de draak naar het hek, en dan snel met het touw boven het hek naar beneden klimmen. Nou dat was een goed idee. Er was wel een vuurofion in de buurt om Elwin en één van de uilen door de geheime tunnel te brengen tot vlak naast de kamer van de draak in het kasteel. Zodra het water heter werd moest Elwin er natuurlijk voor zorgen het water niet meer te raken en goed op de rug van de ofion blijven zitten, samen met de uil.

Elwin stapte in het aquarium en ging boven op de rug van een vuurofion zitten. De vuurofion spoot water, en Elwin moest er even om lachen. Het was zo'n grappig gezicht. De vuurofion voelde warm aan, en was erg vriendelijk. En daar kwam één van de uilen ook al aanvliegen. Dat zou spannend worden. Zou het lukken prinses Doornroosje te bevrijden ?

Eerst zouden ze een stukje onder water moeten zwemmen. Elwin zag onder water twee gaten. Eentje leidde naar de zee, en de ander naar het kasteel. Er zaten veel bladeren langsheen, en het gat was niet erg goed zichtbaar. Elwin had zijn adem diep ingehouden, en de uil zat tegen hem aan. Ze hielden de vin van de vis goed vast. Toen ze in de tunnel waren zwom de vis omhoog. Het water was hier al een beetje warmer geworden. Elwin had eigenlijk heel veel zin gekregen om even te zwemmen. Het water was hier zo helder en fijn. Verderop bubbelde het water zacht, en er dreven veel bladeren om hem heen. Ook prachtige bloemen groeiden hier. Het leek wel een toverrivier onder de grond. Er speelden een heleboel kikkers op de leliebladeren en allerlei andere soorten bladeren, en er zoemden bijtjes in het rond. Wat een prachtige tunnel. Elwin keek zijn ogen uit. Langs de kanten groeide mos en groen kruid met een betoverende geur. Elwin hield de vin goed vast, want het begon steeds warmer en warmer te worden. Snel haalde hij zijn beentjes uit het water, en de vis begon nog hoger op te stijgen. Elwin mocht absoluut het hete water niet meer raken. De uil zat op de top van de vin en keek strak vooruit. In de verte zagen ze stromen van lava,

alsof er een vulkaan in de buurt was. Elwin kreeg even de rillingen. Wat zag dat er toch griezelig uit. Daar zou hij niet graag in willen zwemmen. Elwin griezelde bij het idee. Er waren hier en daar wat kleine watervalletjes van lava, maar hoe verder ze kwamen, hoe groter die watervallen waren.

Het begon steeds heter te worden en Elwin begon naar lucht te happen. Elwin werd er een beetje naar van. Hij zou toch niet ziek worden ? De zweetdruppeltjes liepen van zijn wangetjes en zijn voorhoofd. Hij nam even een slokje water uit de kruik die tante Hogebes hem mee had gegeven. Dat hielp niet echt veel. De kruik was al bijna gloeiend heet geworden. Elwin dacht dat hij flauw zou vallen. Maar dat mocht niet gebeuren, want dan zou hij in de lava kunnen vallen. 'Meneer de uil, help me !' riep Elwin. De uil merkte wel dat Elwin het erg moeilijk had. Hij vloog op en nam Elwin mee in de lucht. De uil was niet zo groot en kon Elwin niet te lang in de lucht houden, maar de uil vloog zo snel dat Elwin het een beetje kouder kreeg. Elwin hield de uil goed vast, en ook de uil had Elwin stevig in zijn grip.

Ah, dat hielp. Elwin voelde zich al een beetje beter. Wat kon die uil toch snel vliegen, en het gewapper met zijn vleugels bracht een koele wind. Ook toen Elwin weer op de vis zat bleef de uil flink met zijn vleugels wapperen op de top van de vin. Er groeiden hier allerlei bloemen. Deze zagen er heel anders uit dan de andere bloemen. Deze bloemen kronkelden veel meer, en hadden allerlei stekelige blaadjes. In de verte lagen er blaadjes op de lava waar vuurkikkers op speelden. De kikkers hadden hele lange lichaampjes en waren teerzwart. Elwin glimlachte. Wat een prachtig gezicht. Wat een stoom was er hier, maar Elwin was gelukkig vergeten hoe heet het hier was. De vis begon zelfs koud aan te voelen. 'Elwin, dat komt omdat je huidje eraan gewend raakt,' zei de vis. Elwin glimlachte. En eindelijk kwamen ze aan bij het hek. De uil vloog naar de top van het hek om het touw vast te maken, en maakte ook een touw vast aan de gevaarlijke lamp, en legde het touw over het hek heen. Elwin zag de draak al liggen in een diep gat in de kamer. Met zijn nek en zijn hoofd lag hij in de kamer van Doornroosje, en Elwin zag hoe Doornroosje op de piano speelde. Ze had een lichtblauwe jurk aan met gouden draden. Ze zag er zo verdrietig uit. Elwin moest bijna huilen. Wat een lieve prinses, zeg. Een paar vogeltjes zaten op de piano, en ze keek hen zo vriendelijk aan. Het was net alsof ze ook voor de vogeltjes speelde.

Over haar wangen rolden tranen, dikke tranen. Haar haar was door de war en ze had doornige roosjes in haar wilde haren. En oh, wat was dat ? Telkens als een traantje de grond raakte, veranderde het in een gouden bal en rolde in de lavageul. Deze lavageul lag om de draak heen, en door de lava werden de gouden ballen omgesmolten tot

lantaarntjes. Elwin greep het touw vast en begon te klimmen. Het was een hoog hek. Toen hij aan de top was gekomen, pakte hij het andere touw en slingerde over de draak heen. De draak was erg slaperig en had het nog niet in de gaten, maar daar raakte het touw één van de spoelen aan en knapte. Elwin viel naar beneden en de draak was ineens klaar wakker. Met een klap kwam Elwin op de rug van de draak terecht. Hoe zou dat aflopen ?

Nu was Elwin in grote nood. De draak begon vuur te spuwen en te brullen. Doornroosje schrok er erg van, en Elwin zag hoe ze haar handjes tegen haar gezichtje aandrukte. Daar kwam de uil aangevlogen en probeerde Elwin te bereiken, maar de draak sloeg woest met zijn staart om zich heen. Het begon weer erg heet te worden. Elwin snakte naar adem. Plotseling begon de prinses een heel vreemd deuntje te spelen, en de draak werd weer rustig en viel in slaap. 'Pssst..,' fluisterde Elwin, 'prinses Doornroosje, we komen je helpen, hoor.' Maar de prinses hoorde het niet. Zo druk was ze bezig met pianospelen. Het was betoverende muziek. Elwin werd er zo rustig van. 'Dit moest Kabouter Flapstaart eens horen,' dacht Elwin. Elwin zat nog steeds op de grote rug van de draak en liep heel voorzichtig over de lange nek naar de kamer van Doornroosje. De kamer was betoverend prachtig. De vogeltjes staarden Elwin aan, en het leek wel alsof elke seconde duizend jaar duurde. Over het hoofd van de draak liep Elwin naar de piano met de vuurvlammen toe. De grond was heel heet, en Elwin's voetjes gloeiden in zijn schoentjes. Het gezichtje van de prinses was vuurrood en ze had haar ogen dicht. 'Prinsesje, lief prinsesje,' zei Elwin zachtjes. 'Kom je mee met mij ? Dan gaan we naar de Drokelaar, waar je in het gras kunt spelen. Waar je taart van Sandra kunt eten, en waar je op bezoek kunt bij Klaas Vaak.' Heel voorzichtig draaide de prinses haar hoofdje naar Elwin, maar ze had nog steeds haar oogjes dicht en speelde nog steeds verder. Er schoten tranen in ogen. Wat was de prinses lief.

Ineens was er een enorme knal, en vijf heksen gleden door een luik uit de muur. 'Wat moet dat hier,' krijste één van de heksen. 'Wij mogen hier géén enkel bezoek ontvangen.' Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. 'Ik ben geen bezoeker. Ik kom jullie bevrijden van de boze draak.' De heksen begonnen te lachen. 'Ha, dat is onmogelijk. Hij zal je opeten of in een hond veranderen,' schreeuwde een andere heks. 'Dat doet hij met iedere drokelaar die ons probeert te bevrijden.' En toen begreep Elwin het opeens. Die honden waren betoverd. 'Shhht...' fluisterde een derde heks .. terwijl de eerste weer zei : 'of hij verandert je in een vuurvis of een vuurkikker..' Ineens werd Elwin heel koud van binnen ... 'Zou de vuurofion dan ...' nee, Elwin durfde er niet aan te denken. Plotseling werd de draak weer wakker, en

hoe Doornroosje ook verder speelde, de draak was niet meer stil te krijgen. Woest was hij. Woest begon hij met z'n staart te slaan, en één van de heksen werd geraakt en viel op de grond. Vuurvlammen kwamen uit zijn mond, en de kamer was vol van rook. Oh, Elwin kon bijna geen adem meer halen. Maar wat was dat ? Plotseling zag Elwin wat bewegen in de verte op het hek.

Het was Kabouter Flapstaart met de andere uil. De uil was iets groter dan de andere uil, en met gemak bracht hij Kabouter Flapstaart naar de overkant waar Elwin en de heksen stonden. Doornroosje was inmiddels van angst flauwgevallen, en snel ging Kabouter Flapstaart achter de piano met de vuurvlammen zitten. Nog nooit had Elwin iemand zo prachtig piano horen spelen. Zo had Kabouter Flapstaart het nog nooit laten horen. Het was échte drakenmuziek, en de draak viel ditmaal in zo'n diepe slaap dat hij zijn hoofd en zijn nek helemaal uit de kamer terugtrok in zijn kuil. Hij rolde zichzelf helemaal op als een slang en zakte heel ver weg in de diepte. Het vuur brandde ditmaal zo hevig dat de zijkanten van het grote hek begonnen te smelten en het zware hek viel met een enorme klap op de kuil. De muren van de drakenkamer begonnen ook in te zakken en het hele plafond stortte naar beneden op de drakenkuil. Elwin en de heksen konden net op tijd opzij springen, en ze hoorden een enorme plons. De draak was heel diep in de grond gezakt, en in een meer van lava terecht gekomen. Het hele kasteel trilde ervan. Kabouter Flapstaart vertelde dat het kasteel op een vulkaan was gebouwd, en dat de draak van die vulkaan zo kwaad was geworden, dat hij naar boven kwam om in het kasteel te wonen.

'Konden ze dat kasteel dan niet beter op een andere plaats bouwen ?' vroeg Elwin. 'Ja,' zei Kabouter Flapstaart, 'dat zou beter zijn geweest.' De muziek was zo prachtig en betoverend dat de gevallen heks en prinses Doornroosje heel langzaam rechtop gingen zitten. Een andere heks gaf hen een glaasje water. Ineens kreeg Elwin een idee. Ze zouden aan de koning van Jupiter, die een hele grote reus was, vragen of hij het kasteel een eind wilde verplaatsen, ver weg van de vulkaan, zodat de draak er geen last van zou hebben. Dat zou een goed plan zijn. De heksen knikten.

Zo gezegd zo gedaan. Met de gouden toverdobbelsteen en het speelbordenboek wat Elwin van de toverdwerg Bilmageln had gekregen, hadden ze de reus snel bij het kasteel. Het was voor de reus natuurlijk niet zo moeilijk om het kasteel te verplaatsen. 'Elwin, waar zal ik het kasteel van Doornroosje naar toebrengen ?' vroeg de vriendelijke reus. 'Daar wist Elwin wel antwoord op en begon te glimlachen : 'Zet het maar naast het paleis van de koning van de Drokelaar. Daar zullen hij en de koningin heel erg blij mee wezen.' En zo gebeurde het. De koning was hier enorm blij

mee, zo'n kasteel vol toverlantaarns, en nog wel het kasteel van Doornroosje. Maar degene die hier het allergelukkigst mee was, was natuurlijk de draak zelf. Nu hoefde hij niet meer boos te zijn, en kon eindelijk rustig in zijn vulkaan wonen. Vrolijk spoot hij zijn vuur, en Elwin en zijn vrienden keken veilig en tevreden op een afstand. De draak werd één van Elwin's beste vrienden ... en alle betoverde honden, vissen en kikkers werden weer teruggetoverd in drokelaren. En och, wat was er een feest in de stad. Zoveel vermiste drokelaren die al zo lang zoek waren geweest waren nu weer terug : burgemeesters, boswachters, agenten, kinderen, juffrouwen, meesters en dokters, teveel om op te noemen.

Kaboutervrouwtje Framboosje de schilderes mocht schilderijen voor het kasteel schilderen, en ook mocht ze de toverlantaarns beschilderen die in het paleis van de koning kwamen en in de drokelarenhuisjes. Elwin kreeg er ook eentje in huis. En er gebeurde iets wonderlijks. Elke verdieping had nu een eigen badkamer, en Elwin had nu een gouden telefoon. De keuken was drie of vier keer groter geworden, en er waren kamers bijgekomen. Elwin ging het bad direct uitproberen. Het leek wel een beetje op een klein zwembad. En als Elwin op een knopje drukte kwamen er allemaal goudvisjes tevoorschijn. Dat was wel echt een toverbad. Terwijl Sandra het bad op een verdieping hoger uitprobeerde. Wat een bijzondere dag.

Hoofdstuk 10. Eind goed, al goed

Nog nooit had Elwin zo lekker geslapen die nacht. Klaas Vaak had in de huisjes de toverlamp met de gouden spoel erin zien hangen, en wilde er ook wel één in zijn huisje. De koning wilde een hele speciale voor Klaas Vaak laten schilderen. Kaboutervrouwtje Framboosje was druk bezig op haar zoldertje. Ze had er twee arenden opgeschilderd, met een heleboel planeten er omheen. Vlak boven de arenden had ze een groengouden zon geschilderd en een oranjegouden zon. Wat een prachtige lantaarn was het aan het worden. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Plotseling tikten er twee uilen op het raam. Kaboutervrouwtje Framboosje glimlachte, en begon ook twee uiltjes op de lantaarn te schilderen. Kabouter Flapstaart was in de keuken aan het koken, terwijl prinses Doornroosje achter de piano zat. Klaas Vaak zat op de bank de krant te lezen. Wat was het een drukte in het huisje van Kabouter Flapstaart.

Plotseling kwamen de twee uilen op de vensterbank zitten bij het raam. 'Dag uiltjes,' zei Klaas Vaak. Buiten stopte een koets. Het was de koning. Hij had ook de koningin meegenomen. Er werd gebeld voor Kabouter Flapstaart. Het was tante Hogebes aan de telefoon : 'Jongen, ik ben zo trots op je. Ik ben nog nooit zo trots op je geweest.' Kabouter Flapstaart kreeg er een kleur van. De koningin had het koken even van hem overgenomen. De koningin kon ook zo goed koken. Met z'n allen gingen ze bessenpudding eten. De reus van Jupiter had weer zoveel bessen meegenomen dat ze er wel honderd puddingen en taarten van konden maken.

Ook was het feest op de toverschool. De Drokelaar was weer een paar tovenaars rijker geworden nu lang verdwenen tovenaars terug gekomen waren. Konden tovenaars dan ook betoverd worden ? Ja, soms wel. Daar kon Elwin wel over meepraten. Er werd veel bessensap gedronken en veel met elkaar gepraat. Iedereen was blij dat het zo goed was afgelopen. Doornroosje zou een groot toverpiano-concert geven in de grote kerk naast het paleis van de koning. Kabouter Flapstaart zou op de electrische gitaar spelen op de achtergrond. Ja, Kabouter Flapstaart kon vele muziekinstrumenten bespelen. Ook in deze grote kerk hingen vele schilderijen van Kaboutervrouwtje Framboosje. De koning en de koningin vonden het prachtig. Ze zaten helemaal achterin de zaal, en Klaas Vaak zat naast hen. Elwin en Sandra zaten op één van de balkonnen, zodat ze alles goed konden zien. Wat waren ze trots op Kabouter Flapstaart en Doornroosje. Alles zou op een grammofoonplaat worden gezet, zodat alle drokelaren het ook thuis konden beluisteren. Er werd ook een grammofoonplaat opgestuurd naar tante Hogebes, en natuurlijk naar ..de draak. Kaboutervrouwtje Framboosje had een prachtige voorkant geschilderd voor de plaat.

Op de plaat stonden Doornroosje en de draak geschilderd. Doornroosje achter de piano en de grote draak die erachter zat. Doornroosje was veel van de draak gaan houden, en zou hem zo nu en dan bezoeken.

De heksen waren aan het werk in het huisje van Klaas Vaak. De nieuwe toverlamp hing er al. Twee arenden zaten op het dak, terwijl de zon op hen scheen. Het was weer een prachtige dag, en het zou niet de laatste wezen.

Hoofdstuk 11. Er gebeurt iets verschrikkelijks

Sandra zat achter de piano. Ze had een liedje voor Elwin gemaakt :

Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

Elwin klapte in zijn handen. Hij liet zijn krantje vallen. Sandra leerde al aardig goed piano spelen. Ze had zelfs al een paar lessen van Doornroosje gehad die les gaf op het kasteel. En terwijl Sandra verder oefende ging Elwin koken in de keuken. Zijn twee uilenvriendjes zaten op de vensterbank van het keukenraam. Elwin roerde in zijn ketel. Hij was bessensoep aan het maken.

Buiten begon het een beetje te regenen, en er begon een donkere lucht te komen boven Elwin's dorpje. Elwin keek naar buiten. Het waaide nogal hard. Daar zag Elwin ineens een drokelaar uit het dorpje naast zijn eigen dorpje fietsen. Het was Kabouter Torenboom uit Roodgouddorp. Wat kon die drokelaar toch hard fietsen. Maar voor het huisje van Elwin stopte hij. Hij gooide zijn fietsje tegen de muur van

de schuur aan en klopte op de deur. Elwin deed direct open. 'Kom maar binnen Kabouter Torenboom. Kom je voor de bui schuilen ?' zei Elwin vriendelijk. 'Nou,' hijgde Kabouter Torenboom, 'het gaat helemaal mis in Roodgouddorp. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar iedereen wordt ziek en krijgt gele ogen en een geel gezicht. Ik ben radeloos weggevlucht om hulp te halen.'

'Zijn er geen dokters daar in Roodgouddorp, Kabouter Torenboom ?' vroeg Elwin. 'De dokters zijn ook ziek,' zei Kabouter Torenboom, 'en die weten ook niet wat er aan de hand is.' Elwin keek eens diep in de ogen van Kabouter Torenboom : 'Ja, je hebt gelijk, het binnenste bolletje van je ogen is al geel aan het worden. Hoe voel je je ?'

Kabouter Torenboom zuchtte diep en zei : `Ach, niet zo goed. Maar Elwin, wil je direct met mij meegaan om uit te zoeken wat er toch aan de hand is.' Dat wilde Elwin wel doen. En met z'n tweeen fietsten ze naar Roodgouddorp. Toen ze daar aankwamen zagen ze een man met een lange baard heen en weer lopen. Het was een drokelaar, maar ze hadden hem nog nooit gezien. Hij had een telescoop in zijn hand, dat is een soort verrekijker waarmee je de sterren kunt bekijken. Het was een hele wijze mijnheer, en hij schudde alsmaar met zijn hoofd. 'Dag mijnheer,' zei Elwin, `ik ben Elwin.' De wijze mijnheer keek op en zei : `Oh, hallo, ik ben Professor Torenbloem. Ik woon hier niet, hoor, ik kom van heel ver weg uit de drokelaarbergen. Ik ben kluizenaar en sterrenkundige. Ik ben hier gekomen, omdat ik een vallende ster heb gezien die richting Roodgouddorp ging. Het is een geelgouden ster met een zwarte rand, en het is een hele bijzondere ster, omdat hij nog heter is dan de zon. Het zou heel goed een tweede zon kunnen zijn. Dat is wel gevaarlijk, want als die toch eens op Roodgouddorp zou vallen, dan hebben we erge pech.'

'Wijze mijnheer,' vroeg Kabouter Torenboom, 'weet u hoe het komt dat alle drokelaren hier geel worden met gele ogen ? We worden hier allemaal ziek. Heeft dat ook met deze vallende zon te maken ?' De professor keek Kabouter Torenboom strak aan. 'Maar dat is verschrikkelijk, dat betekent dat de zonnestraling van die ster al heel zwaar op Roodgouddorp gericht is,' zei de wijze mijnheer. Kabouter Torenboom begon te beven en te bibberen : 'Wat kunnen we doen om dat te stoppen ?' Professor Torenbloem begon weer door zijn telescoop te turen. 'Het lijkt erop alsof de vallende zon regelrecht op de kerktoren afkomt. Ik vraag me af waarom hij één rechte lijn houdt precies naar de kerktoren. Laten we daar eens gaan kijken.' De wijze drokelaarmijnheer stak de telescoop onder zijn jas en liep in snelle pas naar de poort. Achter het plein stond de enorme kerk met een grote kerktoren. Elwin en Kabouter Torenboom renden achter de wijze drokelaarmijnheer aan. Maar er stonden grote hekken rondom de kerk. Agenten stonden eromheen. De kerktoren had namelijk een nieuwe klok gekregen en er werd veel in de klok en eromheen gewerkt. De agenten zagen er ook al een beetje geel uit, en hadden gele bolletjes in hun ogen. 'Laat me erdoor,' zei de professor. `Er is een vallende ster op komst.' Maar de agenten hielden hem tegen. 'Pardon mijnheer, u kunt er niet door, de kerk is in de verbouwing.' Elwin vroeg aan één van de agenten van wie ze die nieuwe kerkklok hadden gekregen. De agent zei dat er een nieuwe dokter in Roodgoudstad was komen wonen, die de klok als kado aan de drokelarendominee had gegeven. Elwin knipte even met z'n ogen. Er moest iets mis zijn met die nieuwe klok. De drokelaren-agent vertelde Elwin waar de nieuwe dokter woonde. Elwin wilde wel eens met de dokter praten. Met z'n drieen liepen ze naar het huis van de dokter. Het was wel een eindje lopen. De nieuwe dokter woonde aan de rand van het Roodgoudbos. Stilletjes liepen ze om het tuintje

van de dokter heen. Ze zagen de dokter zitten aan een tafeltje in zijn huisje. Zijn raampje stond een beetje open. Hij was aan de telefoon. De drie drokelaren zagen hem lachen en met zijn pen op de tafel tikken. Boompje voor boompje liepen ze naar het raampje toe en bukten goed zodat de nieuwe dokter hen niet kon zien.

'Ja, baas,' hoorden ze de nieuwe dokter zeggen, 'ík heb de dominee de nieuwe klok voor de kerk gegeven met de zonnemagneet erin. Die zonnester die je bedoelde komt nu zo dichtbij dat vele drokelaren ziek zijn geworden. Ze zullen nu allemaal bij mij komen, en dan worden we schatrijk, ha, ha.' Ook hoorden ze hard gelach uit de telefoon komen. 'Oef, wat een naar stel,' fluisterde Elwin. 'Kom op,' fluisterde de professor, 'we weten genoeg. Als we niet snel ervoor zorgen dat die magneet uitgeschakeld word, zal de stad in vlammen opgaan. De zonnester komt veel te dichtbij, we hebben maar weinig tijd.' Maar toen ze zich omdraaiden stonden er twee agenten voor hen. 'Wat doen jullie hier ? Dit is verboden terrein,' zei de agent nors, terwijl hij hen met strakke ogen aankeek. De professor begon meteen het verhaal te vertellen, maar ze lieten hem niet uitpraten en grepen hem vast. Er waren ook al twee andere agenten bijgekomen, die Elwin vastgrepen, terwijl Kabouter Torenboom nog net kon ontsnappen. Er kwamen steeds meer agenten bij en twee agenten begonnen achter Kabouter Torenboom aan te rennen, die zo hard rende als hij kon. Elwin werd erg boos op de agenten, maar de agenten zeiden dat ze mee moesten komen naar het politiebureau. Elwin riep : 'Wacht maar tot de koning hiervan hoort, dan zal het jullie berouwen.' Maar de agenten vertrokken geen spier : 'Niks mee te maken, jullie zijn in overtreding. Meekomen,' zeiden ze en hielden hem en de professor stevig vast, terwijl ze richting het politiekantoor liepen.

Onderweg kwamen ze een heleboel gele drokelaren tegen met gele ogen. Ze liepen allemaal richting het huis van de nieuwe dokter. Elwin riep : 'Die dokter is een grote bedrieger. Hij zei zelf dat er een magneet in de klok zit die de vallende zonnester aantrekt. Hij maakt jullie allemaal ziek.' Maar niemand luisterde naar Elwin en de professor. Toen ze bij het politiebureau aankwamen werden Elwin en de professor in de cel gedrukt. Ze moesten tussen de meest gemene drokelarenboeven zitten. Sommigen hadden allemaal gele vlekjes in hun gezicht of op hun handen ... en ... knalgele ogen. De professor begon over de vallende ster te vertellen, maar de drokelarenboeven lachten hem uit. En Elwin werd als maar bozer.

Ondertussen was Kabouter Torenboom na lang rennen van de agenten afgekomen. Hij was op weg naar het huisje van de boekhouder van de burgemeester. Hij wilde weten waar die nieuwe dokter vandaan kwam. De boekhouder was blij hem te zien. Hij was een goede vriend van Kabouter Torenboom, en had ook al last van gele plekken in zijn ogen en in zijn gezicht. Kabouter Torenboom vertelde hem het hele verhaal, en de boekhouder geloofde hem direct. Direct begon de boekhouder in de

drokelaarregisters te bladeren. Dat waren boeken over alle drokelaren, niet alleen van Roodgouddorp, maar van héél de Drokelaar. Hier stond in waar ze geboren waren, waar ze allemaal hadden gewoond, en nog veel meer dingen. Bij de nieuwe dokter stond niet veel geschreven. Het was onbekend waar hij vandaan kwam. 'Net wat ik dacht,' zei Kabouter Torenboom. Ondertussen hadden veel drokelaren overal jeuk gekregen en liepen overal op straat te krabben. Kabouter Torenboom en de boekhouder zouden die nacht op onderzoek uitgaan in het huis van de gemene drokelarendokter, om uit te vinden waar hij vandaan kwam. Dit was een gevaarlijke klus, want als ze betrapt zouden worden, zouden ze ook in de gevangenis terecht komen, en dan was het afgelopen met Roodgouddorp en misschien wel heel de Drokelaar. Ondertussen kwam de vallende zon steeds dichterbij en begonnen de straattegels te gloeien en te gloeien. Midden in de nacht slopen Kabouter Torenboom en de boekhouder over straat, op weg naar het huisje van de nieuwe drokelarendokter, dicht bij het bos. Ze hadden een klein zaklampje bij zich. Bij het huisje aangekomen deden ze een doek voor hun mond en slopen om het huisje heen of ze ergens een opening konden vinden.

Gelukkig stond er nog ergens een raampje open, en al gauw konden ze het raampje helemaal openkrijgen en slopen naar binnen. Het was heel donker binnen en Kabouter Torenboom deed het zaklampje aan. Er lagen hier allemaal boeken, maar niet hetgeen ze zochten. Stilletjes slopen ze naar boven. Er stond hier een kastje met een heleboel boeken over reuzenland. Ook lag daar een dagboek tussen. Het was het dagboek van de nieuwe dokter, maar er zat een slot op. Plotseling hoorden ze gestommel, en het kwam hun richting uit. Snel stopte Kabouter Torenboom het dagboek onder z'n arm, terwijl de boekhouder wat reuzenboeken had meegenomen, en snel slopen ze weer naar beneden. Ze hoorden een deur opengaan, en er werd gesproken. Snel liepen ze naar het raampje, want er kwamen al voetstappen van de trap af, en die begonnen steeds sneller te lopen. 'Snel door het raampje,' fluisterde Kabouter Torenboom tegen de boekhouder. Deze klom er zo snel mogelijk doorheen. Eerst moest hij op een kastje staan en zo kon hij door het raampje heenstappen. Maar de stem begon harder te praten, en was nu al heel dicht bijgekomen. Kabouter Torenboom stond al op het kastje, maar .. krak, het kastje stortte in ... 'Hé, wat moet dat daar,' bulderde de stem. En een grote schaduw viel al over die arme Kabouter Torenboom heen. Al bevend greep Kabouter Torenboom al naar het raamkozijn, en twee sterke handen trokken hem er snel door. Het was de boekhouder. Kabouter Torenboom had een paar schaafwonden, maar ze waren gelukkig uit het huis gekomen. Snel renden ze weg, terwijl de buitenlampen al aangingen en de deur openging. Ze hoorden schoten van een geweer, en zagen weer de grote schaduw en hoorden een boze, zware stem. Aangedaan van de schrik kwamen ze bij het huisje van de boekhouder aan, renden naar binnen en deden de deur snel op slot. Ze ploften

neer op de bank en legden de boeken op tafel. Ze griezelden er nog steeds van na. 'Wat was dat spannend,' rilde Kabouter Torenboom. Na een tijdje schonk de boekhouder wat water in voor hun beiden. Buiten hoorden ze geblaf. Gelukkig hadden ze een doek voor hun mond gehad, zodat niemand hen kon herkennen. Maar op hun gemak voelden ze zich nog niet.

Ze zagen een grote schaduw in de tuin bewegen, dicht bij het raam, en snel schoof de boekhouder het gordijn dicht, nadat hij het raam goed had gecontroleerd. Alle ramen moesten snel dicht, ook de ramen van boven. De boekhouder zou de ramen van beneden dichtdoen, en Kabouter Torenboom zou de ramen van de bovenste verdieping en het zolder dichtdoen. Wat waren ze bang. Kabouter Torenboom rende bevend naar boven, terwijl hij zijn benen lam voelde worden van de angst en de schrik. En och, lieve help, één van de ramen daar stond nog wagenwijd open, en die arme Kabouter Torenboom durfde haast niet naar dat raam toe te lopen. Het gordijn wapperde heen en weer, en het raam klapperde een beetje. Heel stilletjes sloop hij naar het gordijn, terwijl hij zijn adem inhield. Oh, wat zou hij graag willen dat de boekhouder bij hem was, maar hij was helemaal alleen. Hij beet op zijn tong van de spanning. En toen hij bijna bij het open raam was, sloeg het raam helemaal open, en sprong kapot tegen de muur. Kabouter Torenboom schreeuwde het uit. Daar stond de schaduw recht tegenover hem. De wind gierde en het donderde en bliksemde. Zo snel als hij kon rende Kabouter Torenboom naar de hal waar de deur van de trap naar beneden zich bevond. Maar de deur zat op slot. Hoe kon dat nu ? Het zweet stond hem nu helemaal op z'n voorhoofd. Voetstappen kwamen dichterbij, en misselijk van angst gooide Kabouter Torenboom de deur naar de zoldertrap open. Dat was wel de laatste plaats waar hij naar toewilde, maar hij had geen andere keus. Huiverend strompelde hij op de trap naar het zolder. Wat zou hem op de zolder te wachten staan ? Hij durfde er bijna niet aan te denken. Maar hij moest doorlopen, want voetstappen volgden hem op de trap.

Naar adem snakkend gooide hij de deur van de zolderkamer open, en voelde de kracht uit zijn armen wegzakken. Snel gooide hij de deur achter zich dicht, en hoopte maar dat het raam hier open zou staan, zodat hij nog weg kon vluchten. Gelukkig was het een schuin dak, maar oh, wat was het hier donker, en de deur achter hem ging al open. Trillend rende hij naar het raam wat half open stond. Hij probeerde het raam verder open te drukken, maar het zat vast, terwijl voetstappen langzaam dichterbij kwamen. Het leek wel alsof elke seconde honderden jaren duurde, maar gelukkig, hij had de klem van het raam gevonden en trok het verder open. Een schaduw stond achter hem en hij voelde iemand achter hem ademen. Zonder om te draaien of na te denken nam hij een duik door het open raam en rolde over het dak naar beneden. Daar hing hij aan de dakgoot. Terwijl schaduwen vanuit de zijkanten van de tuin op

hem afkwamen. Hij liet zich vallen en kwam gelukkig in een struik terecht, maar al gauw werd hij beetgepakt. Het waren agenten. En toen zag die arme Kabouter Torenboom iets waar hij het meest van schrok. Het gezicht van de grijnzende boekhouder. Het was een komplot. De boekhouder was helemaal geen echte vriend, maar werkte samen met de politie. 'Goed werk, boekhouder,' zei een drokelaar-agent. Eindelijk hebben we die dief te pakken. En die arme Kabouter Torenboom werd meegebracht naar de gevangenis. Tussen de èchte boeven kwam hij te zitten, gevaarlijke drokelarencriminelen. Elwin en de professor zaten in een andere gevangenis, zodat ze niet met elkaar konden overleggen.

Die arme Kabouter Torenboom moest tussen het lawaai van de dieven proberen te slapen, maar dat was niet gemakkelijk. De boeven maakten de hele tijd ruzie en lachten de bange Kabouter Torenboom uit. Nou, zo bang was Kabouter Torenboom niet, het was erg moedig van hem om zomaar bij de valse dokter op onderzoek uit te gaan. De koning van de Drokelaar zou hem vast een hele goede detective vinden. En ook Elwin en Sandra zouden heel trots op hem zijn, en natuurlijk .. de wijze professor Torenbloem. Maar zijn vrienden waren er nu eenmaal niet. Kabouter Torenboom was hier helemaal alleen tussen boeven en gemene agenten. Hij vroeg zich af wat erger was, een drokelarenboef of een gemene drokelaar-agent.

Hoofdstuk 12. Elwin en de Waterbloem

De volgende dag moest Kabouter Torenboom voor de rechter verschijnen. De rechters hadden allemaal zwarte pakken aan. Er werd veel opgeschreven. Maar ineens stond de koning van de Drokelaar samen met Elwin en Professor Torenbloem in de deuropening. Kabouter Torenboom was zo blij hen te zien. 'Haal me hieruit !' riep Kabouter Torenboom hard. De koning van de Drokelaar was woedend op de rechters en al die agenten. Wat waren al die drokelarenrechters en agenten geschrokken. 'Zijn jullie nu helemaal mal geworden,' sprak de koning luid en boos. En achter de koning stonden een heleboel lijfwachten van het paleis. 'Die nieuwe dokter van jullie is een grote bedrieger !' riep de koning. 'De koninklijke boekenbewaker van het paleis heeft uitgezocht waar de dokter vandaan komt. Hij is een boze tovenaar die uit de griezelgrotten van Reuzenland komt !' bulderde de koning. Oh, wat schrokken al die geleerde drokelaren in de rechtszaal. De drokelarendokter was helemaal geen drokelaar, maar een toverreus die zich had omgetoverd tot drokelarendokter. De koning was snel naar Roodgouddorp gekomen in zijn koets, toen hij in zijn koninklijke telescoop zag dat er een zon recht op Roodgouddorp afkwam. Al snel hoorde hij van andere drokelaren wat er aan de hand was, en kwam Elwin en professor Torenbloem uit de gevangenis halen.

'Lijfwachten,' riep de koning, 'sla die rechters en die agenten in de boeien en breng ze

onmiddelijk naar de koninklijke gevangenis. En professor, u heeft een koninklijke toestemming om de kerktoren te beklimmen, om zo snel mogelijk die gevaarlijke sterrenmagneet uit te schakelen.' De professor rende snel met het rode koninklijke bevelspapier naar de kerk toe, en liet het de agenten daar zien. Zou hij nog op tijd komen ? De vallende zon was nu akelig dichtbij gekomen. Overal keken drokelaren naar boven en renden in angst en paniek door elkaar heen, wijzende naar de zonnester die steeds dichterbij kwam. 'Uit de weg ! Uit de weg !' riep de professor. Het was nu zo heet geworden dat overal drokelaren op de grond lagen te kreunen, en hier en daar spoot er vuur en lava uit de grond. 'Laat me erdoor !' riep de professor, 'anders zullen we de grootste ramp in de hele drokelarengeschiedenis gaan beleven !' Eindelijk was hij in de kerk gekomen, terwijl drokelarenwerkers duizelig de trap van de toren afkwamen. De grond trilde en de lucht draaide en spiegelde van de hitte. 'Ga er niet naartoe,' riep een drokelarenwerker, 'je zult verbranden !' Maar de professor rende door. 'Uit de weg, ik heb een koninklijk bevel,' en wapperde met het rode papier. Alles wat de professor nu moest doen was de grote magneet in het midden van de klok omkeren, zodat de planeet afgeketst zou worden. Maar toen hij uiteindelijk boven was, stond de valse dokter voor hem te grijnzen. 'Wat komen wij hier doen ?' vroeg de dokter. 'De Drokelaar gaat eraan, en dan is al het goud voor Reuzenland,' lachte de dokter. 'Te laat professor, te laat. Leuk geprobeerd, maar te laat.' En boven de kerktoren zweefde een enorme helikopter, terwijl een enorme planeet van vuur het dorpje, en zelfs heel de Drokelaar, bijna bedekte. Beneden was er overal gegil. drokelaarmannen en drokelaarvrouwen renden met hun spulletjes heen en weer, of lagen te kreunen en te draaien op de grond. Vele drokelaren waren al flauwgevallen van de verschrikkelijke hitte. Als dat maar goed zou aflopen. Heel de Drokelaar stond op het spel. De professor kreeg een duw van de valse dokter, en gleed van de trap af. Maar door de val schoot het tapijt los en de gemene dokter viel tegen de grote magneet aan, die zich door de schok omdraaide. Als een katapult schoot de enorme planeet weer terug in de ruimte.

Binnen korte tijd waren de lijfwachten van de koning boven om de omgedraaide schijf goed vast te zetten, zodat de planeet niet meer terug zou komen. De dokter ging mee naar de koninklijke gevangenis. Nadat hij beloofd had nooit meer zoiets naars te doen, moest hij terug naar Reuzenland. Hij mocht voorlopig helemaal niet meer in de Drokelaar komen. Maar dat vond die nare dokter niet zo erg. Hij had de schrik zo goed te pakken, dat hij voorlopig zelfs niet meer aan de Drokelaar wilde denken. Ook de nare rechters en agenten van Roodgouddorp moesten beloven dat ze nooit meer zo naar tegen aardige drokelaren zouden doen, en ze moesten beloven dat ze wat beter zouden luisteren naar wijze drokelaren. Voorlopig mochten ze een hele lange tijd geen rechter of agent meer wezen, maar moesten ze allemaal terug naar school en in de koninklijke bibliotheek werken, en sommigen vonden dat maar wat leuk.

En zo werd Kabouter Torenboom detective van het koninklijke paleis, en de professor ging weer terug naar de drokelaarbergen, en Elwin ? Tja, Elwin was natuurlijk al een hele bijzondere detective van de koning.

Alle drie hadden ze een boek van de koning gekregen, als dank voor wat ze voor de Drokelaar hadden gedaan. Toen Elwin was thuisgekomen begon hij direct in de tuin te lezen. Het zonnetje scheen door de bomen. Het boek ging over een prinsesje dat prinses Waterbloem heette. Het was een heel bijzonder prinsesje, want als ze begon te lachen stroomde er gouden water uit haar handen. Maar eens was er een overstroming in het land van het prinsesje, en waren er zoveel verdronken, dat het prinsesje nooit meer durfde te lachen. Toen ze ouder was geworden kon ze zelfs niet meer lachen. En ze liep altijd met een strak en ernstig gezicht rond. Ze droeg sindsdien altijd rode handschoentjes, en ze woonde in de hoogste toren van het paleis. Het was een erg lieve prinses. Iedereen in het land hield veel van haar. En als de prinses langswandelde maakte iedereen altijd een hele diepe buiging. Maar ze durfde niet meer veel buiten te komen, omdat ze heel bang was geworden voor water. Als het regende liep ze altijd gillend door het paleis heen. Zo bang was ze. Op een zeker moment hield de prinses het niet meer uit. Ze ging in de woestijn wonen, daar waar geen water was. Steeds dieper trok ze in de woestijn, en in de verte zag ze een paar mannen met grote tulbanden op kamelen zitten. Ze droegen gouden zwaarden, die schitterden in de zon. Ze vroeg hen of ze alsjeblieft meemocht, want ze was zo bang voor water. De mannen woonden in een grot heel diep in de woestijn. De mannen namen haar mee op één van de kamelen. Toen ze bij de grot aan waren gekomen drukte een man op een knopje in de muur, en een grote deur schoof omhoog. Binnen was het er erg koel en er lagen overal schatten met veel goud en edelstenen.

Toen de prinses hen vertelde waarom ze zo bang voor water was, probeerden de mannen haar aan het lachen te maken. Ze wilden dat gouden water wel eens uit haar handen zien stromen. Maar hoe grappig ze ook deden, de prinses kon niet lachen. Maar na een tijd kwam er een erge droogte in het land. Er was in de woestijn echt nergens geen water meer te krijgen, en de mannen begonnen erge dorst te krijgen. Ook de prinses zelf kreeg zo'n dorst, dat ze graag zou willen dat ze weer even zou kunnen lachen, al is het maar glimlachen. Maar wat ze ook probeerden, het gezicht van de prinses werd strakker en alsmaar ernstiger. De mannen met de tulband gingen op de kop staan, deden ezels na, en maakten de meest vreemde geluiden, maar niets hielp om de prinses aan het lachen te maken. Na een tijdje werd er aangeklopt. Het was een bediende van het paleis. De prinses kende hem wel, en hij zei : 'Prinses, uw vader vraagt of u direct wil komen. De rivieren beginnen geheel op te drogen, en iedereen heeft een ontzettende dorst.' De bediende had een lange reis moeten maken om de prinses te vinden, en de mannen met de tulbanden gaven kamelen met de

prinses mee. Zo snel als ze konden gingen ze richting het paleis.

Toen de koning haar zag, snikte hij : 'Lach prinsesje, lach, we gaan hier allemaal dood van de dorst.' Maar het prinsesje lachte niet, ze werd alleen steeds bedroefder. De koning had de meest gekke narren, clowns en andere grappenmakers uit het land in het paleis gehaald, om de prinses aan het lachen proberen te maken. Ze deden de meest rare dingen. Ze trokken de meest grappige gezichten, vertelden de gekste grappen, en hielden malle verkleedpartijen. Maar de prinses kon er niet om lachen. De koning werd er hopeloos van en deed zijn handen voor zijn gezicht, terwijl het prinsesje voor het eerst van haar leven in huilen uitbarstte. Gouden straaltjes kwamen uit haar ogen en spoten de gouden bekers, emmers en tonnen die om haar heen stonden vol. Het gouden water begon nog sneller te stromen, en kwam in de koninklijke waterbuizen terecht die door het hele land liepen. Iedereen had weer te drinken. En zo kwamen elke dag de narren, clowns en andere grappenmakers uit het land naar de prinses toe, en dan stroomde het gouden water uit haar ogen. Er kwamen zelfs papagaaien langs de prinses die nog wel doller waren dan de clowns. En zo werd het landje gered.

Op een dag kwamen de mannen met de tulbanden en de gouden zwaarden naar het paleis. De prinses was zo blij hen te zien, en weer stroomde er gouden water uit haar ogen. Ditmaal was het zoveel gouden water, dat de vijvers en de slootjes weer vol begonnen te lopen. De koning vond het niet meer zo erg, dat zijn dochtertje niet kon lachen. Op een dag dreef er een waterbloem op de vijver van het paleis. Op de waterbloem zat een kikker die vrolijk kwaakte. Het was de eerste bloem die weer in het land groeide, want vanwege de droogte waren alle bloemen dood gegaan. Ook begonnen er weer hier en daar wat vissen rond te zwemmen. De prinses was nu veel minder bang voor water geworden, en één van de vissen wilde het prinsesje wel een keer meenemen naar de zee. Het was een grote goudvis, en de prinses wilde wel met hem mee. Ze was nog nooit echt op zee geweest. Het was een tijdje zwemmen op de rug van de vis, maar eindelijk kwamen ze bij de zee aan. De prinses vond het zo prachtig dat er weer stromen van goud water uit haar ogen kwamen. Het goud begon zich te vermengen met het zeewater, en overal in de zee begonnen waterbloemen te groeien.

Na een tijdje kwamen ze aan bij een eilandje. Er waren daar wat piraatjes die om een schat heenliepen. De prinses stapte van de goudvis af en zei : 'Dag piraatjes, ik ben het prinsesje dat niet kan lachen.' De piraatjes keken haar met scheve hoofdjes aan. 'Wat een prachtige schatkist,' zei het meisje. 'Hoe komen jullie aan die schatkist ?' Er lagen allemaal gouden stenen en bekers in van goud in allerlei kleuren. Het glimde zo in de zon, dat het pijn deed aan de ogen van het prinsesje, en weer kwamen er gouden straaltjes uit haar ogen. De piraatjes keken verbaasd, en vertelden het meisje dat elke

keer wanneer ze pijn hadden of verdrietig waren, dan kwamen er gouden stenen in allerlei kleuren uit hun ogen rollen. We hebben nog veel meer van zulke dingen in de grot liggen,' riepen de piraatjes. En ja hoor, toen ze in de piratengrot kwamen zag het prinsesje allerlei schatten liggen van goud in allerlei kleuren. Er lagen beeldjes, kastjes, bootjes en een heleboel andere dingen van goud in allerlei kleuren. En weer kwamen er gouden straaltjes uit haar ogen. Zo prachtig vond ze het.

'Daar boven op de berg,' zeiden de piraatjes, 'daar woont een oude tovenaar met een toverketel, die onze stenen altijd omsmelt tot de prachtigste dingen. Misschien kan hij jou ook wel helpen.' En daar liep prinses Waterbloem, op zoek naar de tovenaar op de berg van het eiland. Het was een lang eind lopen, en de prinses was al een beetje moe geworden. In de verte zag ze een oud huisje staan. Ze klopte op de deur, en een vriendelijke oude man deed open. De man moest telkens lachen, en zei dat hij nooit kon stoppen met lachen, als kind al niet. Soms gierde hij van het lachen, en rolde onder de tafel of de stoelen. Vroeger woonde hij in een klein dorpje, maar daar wilden ze hem niet meer hebben, want ze konden niet slapen van dat gebulder. Hier

op de berg van dit eiland had niemand er last van, maar soms begon de berg te trillen van al dat gelach en gebrul. En dan spoot de berg van de snoep. Het was een soort vulkaan, maar niet van lava, maar van snoep. En het was nog wel heel bijzonder snoep ook, want alles wat erdoor werd aangeraakt begon te veranderen. Altijd als er weer zo'n uitbarsting van de snoepvulkaan was geweest, was alles zo veranderd dat de oude tovenaar z'n huisje vaak niet meer kon terugvinden. Daar moest hij dan vaak nog harder om lachen dan hij al deed. Hij had altijd een beetje van dat toversnoep in zijn ketel om dingen te kunnen veranderen.

Pats. Elwin had het boek dichtgeslagen en dacht diep na. Hij had al een hele tijd hard opgelezen voor Sandra. Hij keek Sandra ernstig aan en zei : 'Sandra, weet jij wat ik denk ? Ik denk dat wij die lachende tovenaar en prinses Waterbloem heel goed kunnen gebruiken in de Drokelaar. Roodgouddorp heeft zulke verschrikkelijke dingen meegemaakt, en het is er nog steeds erg heet en droog sinds de vallende zonnester. Ze kunnen wel wat gouden water en zo'n lachende tovenaar gebruiken.' Elwin moest helemaal naar Tiatira reizen, dat was een land ten zuiden van de Drokelaar achter de drokelaarzee. Dat vond Sandra wel een goed idee van Elwin. In het boek stond dat Tiatira was ontstaan toen eens een stukje reuzentaart over de drokelaarzee terechtkwam, toen de reuzen daar nog mee naar elkaar gooiden. Ook vielen er een paar kruimeltjes van die reuzentaart in de zee, die de eilanden van Tiatira werden. Dat was heel lang geleden, en veel drokelaren gingen toen de zee over om in Tiatira te wonen.

Elwin zou naar Kabouter Zeilvlag toegaan, die had een zeilboot in zijn schuur staan waar hij vaak mee ging zeilen. Elwin ging weleens met hem mee, en Kabouter Zeilvlag had gezegd dat als Elwin de zeilboot nodig had, dan mocht hij hem zo meenemen. Toen Elwin bij Kabouter Zeilvlag aankwam en het verhaal vertelde, begonnen de ogen van de drokelaar te glunderen. Wat zou hij eens graag naar Tiatira willen. Daar was hij nog nooit geweest. Meestal ging hij op drokelaarmeertjes zeilen, maar op de drokelaarzee was hij nog nooit geweest. Ook Kabouter Flapstaart zou meegaan, terwijl Kaboutervrouwtje Framboosje een tijdje bij Sandra zou logeren om haar schilderen te leren, en om andere leuke dingen te doen. Ook Kaboutervrouwtje Boterbloem zou bij Sandra komen logeren. Ze zou voor de drokelaren koken voor de lange reis. Kaboutervrouwtje Boterbloem werkte als kokkin bij de koning, maar ze zou een paar weekjes vrij nemen. Zij zou Sandra en Kaboutervrouwtje Framboosje eens wat nieuwe recepten leren. Kaboutervrouwtje Boterbloem was vaak meegeweest als Kabouter Zeilvlag ging zeilen, maar dit keer durfde ze niet mee. De reis was haar veel te ver, en helemaal over die grote drokelaarzee ...brrr ... ze moest er niet aan denken.

De volgende ochtend vroeg vertrokken ze, met de zeilboot in een grote kar achter de grote auto van Kabouter Zeilvlag. Ze moesten helemaal door het drokelaarbos rijden, langs tante Hogebes, en dan richting de zee. Dat was nog wel een eind rijden. Ze zouden eerst even stoppen bij tante Hogebes. Toen ze tante Hogebes het verhaal vertelden, wilde ze wel met hen mee. Tante Hogebes was voor niets en niemand bang, ook niet voor de grote drokelaarzee. Tante Hogebes kende vele vissen uit de zee, want veel van hen kwamen wel eens bij haar langs in het aquarium. Op de radio hoorden ze het weersbericht voor die dag. Er waren zware stormen op komst, en de nieuwslezer zei dat de drokelaren beter bij de drokelaarzee en de grote drokelaarmeren vandaan konden blijven. `Ach,' zei tante Hogebes, 'niets van aantrekken. Kom, jongens, we gaan gewoon varen. Er is niets aan de hand.' Elwin moest er wel een beetje om grinniken om die koppige tante. Bang uitgevallen was ze in ieder geval niet, maar of het wel zo slim was om nu te vertrekken ? 'Nee, tante,' zei Elwin, 'we blijven liever nog een tijdje wachten. Ik heb geen zin om straks naar Tiatira te zwemmen als er wat met de boot gebeurt.' Kabouter Flapstaart knikte. 'Ja, mevrouw,' zei Kabouter Zeilvlag, 'het kan soms erg gevaarlijk op zee zijn.'

'Zeg maar tante, hoor, lieve jongen,' zei tante Hogebes, 'en maak maar geen drama, ik heb op alle drokelaarzeeen gevaren toen ik nog bij de scheepsvaart werkte, en er is mij nog nooit wat overkomen.' Ja, tante Hogebes is kokkin op vele drokelaarschepen geweest. Elwin glimlachte, en ging op de bank zitten. Na lang praten met tante Hogebes, zei ze : 'Goed jongens, als jullie dan zo bang zijn, dan blijven jullie eerst gezellig een paar nachtjes bij mij logeren, en als de storm gezakt is kunnen we alsnog gaan.' Elwin haalde opgelucht adem. En ja hoor, er kwam zware storm, en vele schepen raakten vermist. Tante Hogebes schudde haar hoofd. 'Was ik maar op die schepen, dan zou het allemaal nog wel meevallen,' sprak ze luid. Die nacht was de storm op z'n sterkst. Elwin durfde bijna geen oog dicht te doen. Maar toch voelde hij zich wel een beetje veilig bij zo'n tante.

De volgende dag was het prachtig weer. En de nieuwslezer voorspelde een prachtige dag. Elwin, Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart durfden de reis nu wel aan. En tante Hogebes stond al met haar tassen ingepakt. 'Maar tante,' vroeg Elwin, 'voor hoeveel jaren wilt u wegblijven met die tientallen tassen ?' De hele gang stond vol met tassen. 'Tja, jongen,' zei tante, 'als je op vakantie gaat moet je het goed doen. Ik heb spelletjes meegenomen, kookspullen, boeken, en nog veel meer dingen die we nodig zullen hebben op zo'n lange reis.' Kabouter Zeilvlag begon te grinniken. `Och tante, de zeilboot staat al vol met kookspullen, spelletjes en boeken.' Maar tante had haar eigen speciale dingen meegenomen voor in het zeilschip. Gelukkig was het een ruim zeilschip. Er zaten meerdere kamertjes in de kajuit. Ieder bemanningslid zou een eigen kamertje hebben. Elwin hoopte dat hij niet zeeziek zou worden. En daar stapten

ze alle vier in de auto, terwijl een paar uilen van tante Hogebes op het dak zaten. Het was nog een flink stuk rijden naar de drokelaarzee, maar na een tijdje zaten ze al op zee.

Maar toen ze op volle zee zaten kwam er een donkere lucht opzetten. Elwin begon het een beetje benauwd te krijgen. Hij hoorde al gerommel van komend onweer in de verte, en het begon flink hard te waaien. 'Oh heden,' dacht Elwin, 'als dat maar goed zou gaan.' De boot begon al flink te schommelen, en Elwin begon al erge pijn in zijn buik te voelen. Tante Hogebes was een middagdutje aan het doen, en Kabouter Zeilvlag zat aan het stuur met Kabouter Flapstaart te praten. Ze keken beiden een beetje benauwd om zich heen. Het begon te gieren in de lucht en de golven werden steeds hoger. Elwin ging in zijn bedje liggen en trok de deken over hem heen, terwijl Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart beiden aan het roer stonden. Kabouter Flapstaart trok één voor één de zeilen naar beneden, want de boot vaarde veel te schuin door de opstekende storm. Tante Hogebes sliep rustig door, terwijl Elwin lag te trillen in zijn bedje. De bliksemschichten schoten in het water en golven begonnen al binnen te spoelen. Tante Hogebes werd wakker van het geschreeuw en liep uit de kajuit. Ze had met de krant over haar hoofd geslapen op de bank. 'Wat is dat allemaal voor geschreeuw, Kabouter Flapstaart ?' riep ze luid. 'We vergaan, we vergaan,' riepen Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart. Die arme drokelaren waren al kleddernat. 'Ach, kletskoek,' zei tante Hogebes. 'Laat tante maar eens achter het stuur staan. En gaan jullie maar lekker spelletjes doen in de kajuit.' Snel renden ze naar de kajuit toen tante Kabouter Zeilvlag opzij had geduwd en het roer in handen had genomen. Angstig keken ze door het raampje naar tante en naar de steeds woester wordende zee. In de verte kwam er een tornado opzetten. Dat is een reusachtige wervelstorm, en hier en daar begonnen kleine draaikolkjes te ontstaan die steeds groter werden. 'Grote griezels,' zei Kabouter Zeilvlag, 'hoe zullen we daar aan ontkomen.'

Opeens hoorden ze een geweldige klap. De mast was afgebroken, maar tante had niets in de gaten. 'Zeg jongens,' zei ze tegen de draaikolken en de tornado's, 'jullie zijn wel luidruchtig vandaag, zeg.' Ze sprak ertegen alsof het vogeltjes waren. Maar toen sloeg de bliksem recht in het schip en het schip scheurde in tweeen. Niet lang daarna was het schip gezonken, terwijl ze alle vier in de hoge golven dreven. 'Help, help,' riepen Elwin, Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart. Maar tante had een van haar tassen in haar handen, en trok er vier opblaaseenden uit. 'Blazen jongens, dan is er niks aan de hand. Mijn vissenvriendjes zullen ons veilig naar Tiatira brengen.' Maar Kabouter Zeilvlag werd ineens door een draaikolk weggetrokken en verdween in de diepte. Niet lang daarna kwam er een ofion uit de diepte met Kabouter Zeilvlag op z'n rug. 'Hoera !' riepen Elwin en Kabouter Flapstaart. Niet lang

daarna waren ze omringd door ofions, die hen veilig door de woeste golven naar Tiatira brachten, precies zoals tante Hogebos had gezegd. Maar van het schip was niet veel meer overgebleven.

Gelukkig was de storm snel over, en ze werden hartelijk ontvangen in Tiatira. Elwin vertelde waar ze voor kwamen, en al snel werden ze naar het paleis gebracht waar prinses Waterbloem woonde. Wat was ze al groot geworden. Elwin begon over Roodgouddorp te vertellen, en de prinses wilde er graag naartoe om te helpen. De oude tovenaar woonde nog steeds op het eiland, en het lachen was alleen maar erger geworden. Dat kon Elwin goed gebruiken. De prinses had een schip dat de Waterbloem heette, een schip dat ook onder water kon. Kabouter Zeilvlag, Kabouter Flapstaart en tante Hogebes zouden voor een tijdje in Tiatira blijven logeren, en Elwin zou met de prinses op het schip op zoek gaan naar de tovenaar, om vervolgens naar Roodgouddorp te vertrekken. Maar toen ze bij de plaats van het oude eiland aankwamen bleek het er niet meer te zijn. Ze stonden voor een raadsel. Op het dichtsbijzijnde eiland zeiden ze dat het oude eiland met de snoepvulkaan op een mysterieuze wijze onder water was verdwenen. De prinses schrok daar wel even van. Zou de lachende tovenaar nog wel leven ? Ze besloten met het duikschip eens onder water te gaan kijken, maar ze konden niets vinden. Het eiland zou toch niet zomaar verdwenen zijn ? Plotseling zag Elwin in de verte zwarte wolkjes uit de grond komen. Ze besloten er naartoe te varen. Er zwommen veel vissen omheen, en Elwin merkte dat het een tunnel onder de zeebodem was. Snel draaide hij aan het stuur en ze schoven door de tunnel heen. Het was ineens erg donker, maar de prinses deed het licht aan in het cabinekamertje. Nu kon Elwin alles erg goed zien. Een paar visjes tuurden door het raampje. Het bootje ging alsmaar dieper en dieper, en er leek maar geen einde aan te komen. Plotseling kwamen ze in een open ruimte terecht, en wat ze toen zagen ... Elwin had nog nooit zo'n grote vis gezien. Het was een zwarte reuzeninktvis, en de prinses slaakte een gilletje. Het leek op een walvis met vele armen. 'Dat is een eilandeneter,' zei de prinses. 'Daar bestaan er maar een paar van.' Er kwamen zwarte wolkjes uit z'n bek die zich in het water verspreiden. Nu begreep Elwin waar het eiland gebleven was. Met een enorme kracht zoog het enorme dier het scheepje naar zich toe. Elwin kon met de motor niks meer beginnen, en ineens werd alles zo zo donker buiten. Ze waren door de vis opgeslokt. De prinses drukte zich dicht tegen Elwin aan. Ze was zo bang geworden. Maar in de verte hoorden ze gelach doorklinken. Hoewel ook Elwin een beetje bang was geworden moest hij nu wel een beetje grinniken. Dat kon natuurlijk maar één iemand zijn. Ja, je raadt het al ... het was de lachende tovenaar van de snoepvulkaan. Plotseling kwamen ze weer in een grote open ruimte. Dit moest de buik van de vis wezen. Het leek wel een zwarte zee, en in het midden van die zee zagen ze het eiland met de snoepvulkaan, maar alles was wel een stuk kleiner geworden. Het rook er naar drop. Ze hoefden alleen maar het

gelach te volgen om bij de tovenaar te kunnen komen. Al snel waren ze bij z'n huisje aangekomen.

Binnen in het huisje kwamen ze de tovenaar tegen, die nog steeds bulderde van het lachen. Hij was aan het roeren in zijn toverketel waar de droplucht vandaan kwam. Toen hij Elwin en de prinses zag moest hij nog harder lachen. Elwin had nog nooit iemand zo horen gieren van het lachen. Hij gilde bijna van het lachen. Uit de berg droop zwarte drop, en het begon overal te trillen. Ook Elwin moest erg lachen, al was het een beetje zuur, omdat hij niet wist of hij ooit weer uit de vis zou komen. De tovenaar huilde van het lachen. 'Goedemorgen, middag of avond,' gierde hij. 'Jullie lusten vast wel wat drop,' brulde hij van het lachen. 'De vis lust ook graag drop. Hij ziet al zwart van de drop.' Maar de prinses kon nog steeds niet meelachen, terwijl Elwin al over de grond rolde van de pret. Dikke tranen van goud rolden over haar wangen, maar toen de tranen op de grond kwamen, begon de vis te niesen en te proesten. Het hele eiland werd uitgespuugd, en het eiland kwam dicht bij de kust van de Drokelaar terecht.

Eindelijk kon Elwin rustig met de tovenaar praten ... nou ja, rustig. Elwin vertelde hem ook het verhaal over Roodgouddorp, en de tovenaar had er wel zin in om daar de drokelaren eens flink op te vrolijken. De tovenaar mocht van de koning in de kerk van Roodgouddorp wonen, en werd de nieuwe burgemeester daar, terwijl de prinses in de kerktoren mocht wonen, en het hele dorp mocht voorzien van gouden water. Binnen korte tijd zag het er zo anders uit in Roodgouddorp, dat de drokelaren uit andere dorpjes en stadjes er graag op vakantie gingen of gingen logeren.

Nu bleken er op het door de vis uitgespuugde eiland veel vermiste drokelaren te wonen. Zij waren in de loop van de drokelaargeschiedenis op mysterieuze wijze met hun schepen verdwenen. Heel de Drokelaar vierde feest. Veel van deze teruggekomen drokelaren mochten in Roodgouddorp wonen, en sommigen bleven op het eiland. Maar de eilandeneter was nog steeds een groot gevaar. Elwin en prinses Waterbloem hadden een groot raadsel opgelost. Toen Kabouter Zeilvlag, Kabouter Flapstaart en tante Hogebes weer thuis waren in de Drokelaar, ging Elwin met de koning naar hen toe om hen het verhaal te vertellen. Ze zaten bessenthee te drinken bij tante Hogebes. De koning wist nog steeds niet wat hij met de eilandeneter zou moeten doen. Ze zouden tante Hogebes om raad vragen, omdat die zoveel van vissen afwist. Tante Hogebes had nog een oud boek over eilandeneters. Het bleek dat dezen oorspronkelijk uit Reuzenland kwamen. Hoe zou die grote vis toch in de drokelaarzee gekomen zijn ? In het oude boek van tante Hogebes stond dat de zwarte eilandeneter eigenlijk een vuurvis was, die veel in lava moest zwemmen, anders zou hij schepen en eilanden en andere grote dingen eten. Ineens kreeg Elwin een idee. Ze zouden vragen aan de reuzenkoning van Jupiter of hij de vis voor een tijdje bij de draak in de

vulkaan achter het drokelaarbos wilde brengen. Daar was genoeg lava voor de vis om in te kunnen zwemmen. De draak vond het ook wel een goed idee, dan had hij eens wat gezelschap. En zo gebeurde het. De vuurvis zou een tijdje bij de draak in de vulkaan logeren en zou daarna terugkeren naar Reuzenland.

Sindsdien was het een stuk rustiger op zee. De koning had het plan om grote delen van de zee droog te leggen, en een brug te bouwen tussen de Drokelaar en Tiatira. Zo zouden de drokelaren makkelijker heen en weer kunnen reizen, en hoefden ze niet meer zo bang voor de zee te zijn. Eens in de paar weken zou tante Hogebes naar de eilandeneter gaan om met hem te praten. Tante Hogebes hield ervan om met vissen te babbelen. Ook Elwin zou wel eens met de vis willen spreken.

Op een keer ging hij met tante Hogebes naar de vulkaan achter het drokelaarbos. De draak en de vis waren blij hem te zien. De vis vertelde hem hoe hij de andere vuurvissen in Reuzenland miste. Hij woonde daar in een reusachtige vuurzee. Die zee was de vijver van reus Bikbak. Reus Bikbak had vier vijverkikkers die bijna zo groot waren als hemzelf. Zij hielden ervan om vuurvissen uit de vijver te halen om er mee over te gooien. Eens gooiden ze met de eilandeneter, maar een kikker gooide veel te hard, en de arme vis kwam in de drokelaarzee terecht. Elwin vond het een zielig verhaal. Wat een nare kikkers waren dat, zeg. De vis vertelde Elwin dat reus Bikbak zelf een vuurspuwende reus was, maar erg vriendelijk.

Elwin besloot met de vliegende schoen reus Bikbak op te zoeken. Toen Elwin daar aankwam zag Elwin de reus voor de vuurvijver zitten, wat voor Elwin de allergrootste zee was die hij ooit had gezien. De reus huilde tranen van vuur die in de zee vielen. De reuzenkikkers zaten treurig om de vijver heen. Wat hadden ze een spijt. Elwin besloot om in het grote oor van de reus te vliegen, en toen hij daar na lang vliegen was aangekomen, stapte hij uit de vliegende schoen en begon in het oor van de reus te roepen. Elwin begon het hele verhaal te vertellen waar de vuurvis terecht was gekomen, en de reus werd alsmaar blijer. Elwin had ook de twee muisjes Donderteentje en Trippelteentje meegenomen, en die begonnen luid te piepen. De reus vertelde het goede nieuws aan zijn kikkers en die waren ineens ook een stuk minder verdrietig. Alles zou gelukkig goed aflopen. En de kikkers beloofden de vissen nooit meer te plagen. Ze hadden nu hun lesje wel geleerd. De reus was zo lang boos op ze geweest, en hij was zo verdrietig al die tijd. Elwin vertelde de reus over de toverdobbelsteen, en daarmee zouden ze proberen de vis weer terug te krijgen in Reuzenland. Dat lukte goed, en al gauw plonste de vis in het water van de reuzenvijver. 'Hoera !' riepen reus Bikbak en zijn kikkers. De andere vissen waren ook zo blij hun vissenvriendje weer terug te zien. En ook de draak van de drokelaarvulkaan was blij dat alles zo goed was afgelopen.

Toen Elwin eindelijk weer eens thuis was gekomen, liet Sandra hem een paar

schilderijen zien die ze samen met Kaboutervrouwtje Framboosje had geschilderd. Het was een schilderij van de vuurzee met de vrolijke vuurspuitende vis en de reus die er lachend inzwom. Dat was een mooie herinnering voor Elwin. Ook zat daar een schilderij tussen met prinses Waterbloem, en een schilderij waarop Sandra, Kaboutervrouwtje Boterbloem en Kaboutervrouwtje Framboosje stonden. Elwin vond het prachtig en klapte in zijn handjes. Kaboutervrouwtje Boterbloem en Kaboutervrouwtje Framboosje waren inmiddels alweer naar hun huisjes toe, en de rust keerde weer een beetje terug in huisje. Kaboutervrouwtje Boterbloem had lekker gekookt en Sandra had bessenthee gemaakt voor Elwin. Even later kwamen de koning en de koningin even langs waaraan Elwin de afloop van het verhaal vertelde, en twee uilen zaten weer hoog in de boom voor huisje aan de overkant van de straat. 'We hebben weer hoog bezoek,' lachte Elwin, en ook de koning en de koningin moesten er om lachen.

Elwin was erg moe en ging op zijn bedje liggen toen de koning en de koningin weer weg waren. Ze hadden lekkere bessenthee gedronken. Sandra ging naast zijn bedje zitten op een stoeltje en hield handje vast. 'Ik ben zo blij dat je er weer bent, lieve Elwin, en dat alles zo goed is afgelopen. Ik kreeg soms wel even de kriebels toen ik hoorde over die stormen en de vermiste schepen. Maar je bent er weer, lieve Elwin. Jij komt immers altijd weer.' En Elwin viel heel langzaam in slaap. Hij was zo moe van dat spannende avontuur, en had er nog steeds een beetje buikpijn van. Maar Klaas Vaak gaf hem een mooie droom ... zo mooi. Hij had een droom over Klaas Vaak zelf. Hij liep naar een gouden tafeltje waarachter Klaas Vaak zat op een gouden stoel. En Klaas Vaak zei tegen Elwin : 'Hè gelukkig. Je bent weer terug.' En zo droomde Elwin verder, zo mooi, zo prachtig, dat hij de volgende ochtend blij wakker werd. In de verte leek het alsof hij Sandra piano hoorde spelen, en dat liedje aan het zingen was :

Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

En het liedje weerklonk zo prachtig in de lucht. Het leek wel alsof Elwin omringd

was door duizenden kleine elfjes. Elwin wreef de slaap uit zijn ogen en stond op. Elwin ging in het grote bad zitten met heel veel badbubbeltjes en dacht na over de vele avonturen. Wat zou hij nu weer gaan beleven.

Hoofdstuk 13. Elwin en de Blauwe Zon.

Toen Elwin reus Bikbak zo goed had geholpen, kreeg Elwin een klein boekje van de reus als dank. Het was één van de kleinste boekjes in heel reuzenland, maar voor Elwin was het natuurlijk zo'n groot boek, dat ze het in de toverketel van de lachende tovenaar moesten verkleinen. Die toverketel stond nu midden in de kerk van Roodgouddorp, waar de tovenaar nu woonde. De drokelaardominee ging wel eens in de ketel zwemmen.

Toen Elwin met het boek thuiskwam kon Sandra wel merken dat het in de toverketel van de lachende tovenaar had gelegen. Het boek rook erg naar drop. Maar de tovenaar had ook wat drop voor Sandra meegenomen. Sandra begon te glimlachen. Er konden allerlei vreemde dingen gebeuren als je een stuk van die drop nam. Het was namelijk toverdrop. Sandra nam een hapje, en begon direct een stukje te groeien. Lachend keek ze naar beneden waar Elwin stond. Elwin was nu veel kleiner dan haar. Elwin grinnikte. Wat keek Sandra toch lief naar hem. 'Neem ook een hapje, Elwin,' zei Sandra. Maar Elwin schudde lachend met z'n hoofdje en zei : 'Nee, Sandra, het is helemaal voor jou.' Toen ze nog een hapje nam werd ze weer kleiner. Sandra legde de zak met toverdrop snel in de kast. Je kon het nooit weten met zulk vreemd drop. Misschien zouden ze het nog wel eens nodig hebben.

Elwin begon in het verkleinde boek van de reus te lezen. Buiten begon het zachtjes te regenen. Sandra rende snel naar buiten waar ze nog wasgoed had hangen. Ze legde het binnen over de verwarming heen. Daar werd het ook droog.

Elwin begon Sandra een stukje voor te lezen uit het boek van de reus. 'Luister eens, Sandra.'

Het ging over een piratenreus die in een hele hoge boom woonde. Het was een toverreus. In de nacht veranderde hij altijd in een vogel en vloog naar een blauwe zon. In de ochtend vloog hij altijd terug naar de boom, en dook in het blauwe water om een vis te worden. Aan het eind van de dag klom hij dan in de hoge boom om weer heel langzaam in een reus te veranderen.

`En weet je, Sandra, dat piraten soms een been van hout hebben ?' vroeg Elwin. Sandra knikte. Ze had veel piratenboeken gelezen, dus dat wist ze wel. 'Nou, deze reus verloor altijd eerst zijn voeten voordat hij in een vogel veranderde. Dat gebeurde dan als hij de top van de boom had bereikt. De voeten vielen dan helemaal naar beneden, terwijl de reus in een vogel begon te veranderen. 'Wat gebeurde er dan met

die reuzenvoeten,' vroeg Sandra. 'Die vielen dan altijd in het water en veranderden in schepen voor de kabouters,' zei Elwin. 'En moet je horen, Sandra. Eerst begon dan zijn onderlijf veren en vogelpoten te krijgen, en dan heel langzaam begonnen zijn armen in grote vleugels te veranderen, en dan vloog hij eerst een hele tijd gewoon met zijn reuzenhoofd, maar zodra hij bij de blauwe zon kwam, vielen eerst zijn tanden eruit en kreeg hij een snavel, en dan begon zijn gezicht heel langzaam in een vogelgezicht te veranderen, totdat hij helemaal een vogel was geworden.'

'Wat gebeurde er dan met die reuzentanden ?' vroeg Sandra. 'Die reuzentanden vielen helemaal naar beneden en werden huizen voor de kabouters,' las Elwin hardop. 'Oh, Elwin, lees alsjeblieft verder. Wat een prachtig verhaal.'

'Nou, Sandra, ik weet het nog niet zo net of dat wel zo'n prachtig verhaal is. De reus had altijd erg veel pijn als die dingen gebeurden,' zei Elwin bedroefd. 'Die reus was betoverd, staat er in het boek. Misschien wel door een boze tovenaar of een boze heks, dat staat er nog niet bij. Dat blauwe water waar hij altijd in zwom waren zijn eigen tranen, en hij moest altijd op de blauwe zon werken. De kabouters zouden graag eens met hem willen praten, maar dat kon niet, want zodra hij begon te praten begon het te donderen en te bliksemen. De kabouters waren eigenlijk best wel een beetje bang voor de reus. Oh wat hadden Elwin en Sandra een medelijden met die arme reus. Sommige kabouters wilden de reus wel helpen, maar degenen die te dicht bij hem in de buurt kwamen, veranderden in ... trifionen, een soort vliegende vissen. Die waren half vogel, half vis. Het ware dappere kabouters. Sandra schrok er een beetje van. De trifionen leefden vaak diep in zeegrotten, in grote hoge bomen, of hoog in de bergen, en konden erg gevaarlijk zijn. Trifionen konden erg groot worden, soms wel groter dan reuzen. Dan moesten ze vaak naar grotere planeten toe. Sandra bibberde een beetje op haar stoeltje. De trifionen konden verschrikkelijke geluiden maken, en als ze dicht bij een dorpje in de buurt gingen wonen, dan moest iedereen van het lawaai in een ander dorpje wonen. Sandra smeekte bijna aan Elwin om verder voor te lezen. Sandra zou zo'n boek nooit in haar eentje durven te lezen. Buiten begon het al een beetje donker te worden, en Elwin besloot de buitenlichtjes aan te doen. In de straat gingen er al een paar lantaarns aan.

'Sandra, laten we eerst even wat eten, dan gaan we na het eten verder. Het wordt al een beetje laat,' zei Elwin en klapte het boek dicht om het vervolgens in de boekenkast te schuiven. Eigenlijk was Elwin veel te bang geworden om verder te lezen. Ook omdat hij wist dat als het boek niet goed zou aflopen, hij misschien zelf daar wat aan zou moeten doen. Hij probeerde het enge boek maar snel te vergeten. Sandra begon te koken. Na een tijdje waren ze het boek al een beetje vergeten. Elwin deed de verwarming iets hoger en ging gezellig aan een tafeltje bij Sandra in de keuken zitten. 'Zullen we straks een spelletje doen, Elwin ?' vroeg Sandra. En de hele

avond deden ze spelletjes.

De volgende dag zouden ze bessenijs eten, maar midden in de nacht werd Elwin wakker en kreeg zo'n zin aan bessenijs, dat hij uit zijn bedje kroop en heel voorzichtig naar beneden sloop. In de diepvries lag veel bessenijs, en Elwin haalde er een pakketje uit. Snel maakte hij het pakketje in de keuken open en legde het in een glazen bakje. Hij haalde een zilveren lepeltje uit de la, en begon te eten. Elwin keek rond in de kamer en dacht ineens aan het boek. 'Zal ik toch nog maar een stukje lezen ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ach, een klein stukje maar.'En toen Elwin het ijs op had liep hij naar het boek toe en trok het uit de kast. Elwin ging in zijn stoel zitten en stak wat drokelaargras aan in zijn pijp. 'Nou, ik zal eens kijken wat het boek verder zegt. Het is toch maar een sprookjesboek. Het zal natuurlijk niet echt zijn,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Het is gewoon een boek, en een boek is een boek. Niets meer en niets minder. het is wel een erg spannend boek, maar spannende boeken moesten er wezen.' En Elwin zocht de bladzijde op waar hij een boekenlegger had ingelegd.

Toen Sandra die ochtend naar beneden kwam, zag ze Elwin slapen in zijn stoel, met het boek nog in zijn handen. Sandra moest er een beetje van grinniken, en toen Elwin wakker werd keek hij Sandra diep aan, en zei dat hij het hele boek had uitgelezen. Elwin zou haar gaan vertellen hoe het afliep. Sandra ging in haar stoeltje zitten. 'Sandra, ik ben bang dat ik er naartoe moet,' sprak Elwin ernstig. 'Waar naartoe ?' vroeg Sandra. 'Naar de blauwe zon,' zei Elwin. In het boek stond dat op de blauwe zon een valse Klaas Vaak woonde. Sandra schrok heel erg. En die valse Klaas Vaak had de reus betoverd en ervoor gezorgd dat iedereen die de reus wilden bevrijden ook betoverd zouden worden. Sandra kreeg de rillingen. Ze had daar nog nooit van gehoord dat er ook valse Klaas Vaken bestonden. Elwin zei dat die nare tovermijnheer net deed alsof hij Klaas Vaak was, maar hij was het natuurlijk niet. En als de reus dan 's nachts een vogel was op de blauwe zon, dan was hij een vuurvogel die voor de valse Klaas Vaak moest werken. Dan moest hij de meest nare dromen rondbezorgen. Oh, wat vond Sandra dat zielig voor de reus. Die dromen waren dan vaak zo naar dat degene die ze kreeg lag te huilen of te gillen in z'n bedje. Maar daar kon die arme reus natuurlijk niks aan doen. En als de reus dan overdags een vis was, dan kon hij diep in het water een beetje proberen te slapen, want hij was altijd zo moe van dat harde werken in de nacht. In het boek stond dat de reus graag eens wat leuke dromen wilde rondbrengen. Maar dat mocht niet van die nare tovermijnheer van de blauwe zon. 'Wat een gemene boze tovenaar,' riep Sandra.

Er waren op dat moment wat muizenvriendjes van Trippelteentje en Donderteentje bij Klaas Vaak in de Drokelaar. Ze zouden graag wel eens met Elwin op reis willen. Die muisjes heetten Goudtandje en Blauwtandje. In het boek stond dat de enige manier om veilig op de blauwe zon te komen en te kunnen zijn was om te reizen met zo'n

afgevallen reuzenvoet. Ze zouden zo'n voet moeten zoeken om een goed zonneschip te hebben. Maar waar zouden ze zo'n reuzenvoet kunnen vinden ? En als ze zo'n afgevallen reuzenvoet hadden gevonden, dan wilde Elwin het eerst naar Professor Klapwater brengen om het goed na te kijken. Misschien dat de professor eerst nog wat dingetjes in orde moest maken. Nu was Blauwtandje een echte boeken-muis. Hij had zoveel boeken gelezen dat veel muisjes dachten dat hij het wijste muisje was wat bestond. Het muisje kende het verhaal over de reus en de blauwe zon, en wist zelfs waar zo'n reuzenvoet ooit eens terecht was gekomen. Elwin luisterde aandachtig. Het muisje keek een beetje scheel, had z'n oogjes heel dicht bij elkaar en de balletjes in z'n oogjes bewogen altijd heel snel heen en weer. De oogjes van het muisje veranderden telkens van kleur, en het leek wel alsof achter de balletjes van z'n oogjes weer andere balletjes zaten die zich soms lieten zien. Elwin keek vaak naar die oogjes. Het was als de zon en de maan die telkens tevoorschijn kwamen. Het muisje zei dat er ooit eens zo'n reuzenvoet op de Noordpool terecht was gekomen, en dat de kerstman hem in z'n garage had laten brengen.

Bij de kerstman aangekomen, kwamen ze de reuzenvoet al snel te zien. Het was natuurlijk in een schip veranderd, maar je kon nog heel duidelijk zien dat het eigenlijk een reuzenvoet was. Elwin liep met de muisjes binnenin het schip. De kerstman vond het goed dat Elwin met de reuzenvoet zou gaan reizen. Maar eerst zou drokelaarprofessor Klapwater er nog even aan werken. Professor Klapwater was met Elwin en de muisjes meegekomen, en zou de vierde zijn op het schip. Ze zouden vanaf het garagedak van de kerstman vertrekken. Er was een grote lift voor voertuigen die het zonneschip naar het dak zou brengen. De kerstman had daar wel meer bijzondere voertuigen staan. In het boek stond dat als de trifionen, die betoverde vliegende vissen, oud genoeg waren ze vaak op de blauwe zon moesten werken voor de gemene tovenaar. De ouderdom had hen dan in zonnetrifionen veranderd, die ook in vuur konden leven, maar dan waren ze nog gevaarlijker dan gewone trifionen. hartje bonste in z'n keeltje. Professor Klapwater had voor alle vier zonnepakken gemaakt, zodat ze ook op de blauwe zon rond zouden kunnen lopen. Elwin had een grote bol over z'n hoofdje waardoor hij heen kon kijken. Hij zag alles in het blauw.

Blauwtandje het muisje wist wel waar die valse schurk woonde. Hij had al een hele boel boekjes over hem gelezen. Dat kwam Elwin wel goed van pas. Toen ze na lang reizen in de reuzenvoet bij de blauwe zon aankwamen, zagen ze daar een heleboel voetbalvelden staan, waarop reuzen voetbalden. Op één veld waren ijsreuzen tegen vuurreuzen aan het voetballen. Maar toen gebeurde er iets waar Elwin heel erg van schrok, en wat hij nooit meer zou vergeten. De bal veranderde ineens in het hoofd van Sandra, en hij zag dat ze hele nare dromen kreeg. Ze sliep, ze had haar oogjes dicht, maar haar gezichtje werd ineens zo bang, en er kwamen zweetdruppeltjes van

haar voorhoofdje af. Toen begon de bal te veranderen in de hoofden van andere drokelaren die ook hele nare dromen kregen. Ze draaiden wild met hun hoofdjes heen en weer. En och, wat Elwin toen zag deed hem het meeste verdriet. De bal begon langzaam te veranderen in het hoofd van de koning van de Drokelaar, en daarna de koningin. Wat een nare dromen kregen ze, zeg. En wat een nare valse Klaas Vaak was die boze tovenaar die dit deed. Op een ander veld waren moerasreuzen tegen steenreuzen aan het voetballen, en er gebeurde weer precies hetzelfde met de bal. Oh wat werd die Elwin kwaad. Hij kon zich bijna niet meer inhouden, maar ze moesten natuurlijk erg voorzichtig zijn. Professor Klapwater en de muisjes waren er ook erg van geschrokken.

In de verte stond een kasteel. Blauwtandje zei dat daar de gemene tovenaar moest wonen. Toen ze daar aankwamen zagen ze daar de tovenaar dansen met een gouden toverzaag in zijn handen. Op de grond lag een omgezaagde boom, die de goede dromenboom heette. Met de gouden toverzaag had hij ook de betoveringen gedaan. Elwin sprong uit het zonneschip en rende op de tovenaar af in zijn zonnepakje. 'Wat doe jij daar met die gevaarlijke spulletjes, mijnheer de tovenaar. Geef dat zaagje maar snel aan mij, want het is geen speelgoed,' riep Elwin. Maar de tovenaar begon te lachen. 'Jij wilt zeker ook omgetoverd worden, hè, vervelend mannetje,' riep de tovenaar terug. Er kwamen allemaal rare tuutjes uit het gouden toverzaagje. 'Kom terug, Elwin,' riep professor Klapwater. Maar het was al te laat. De tovenaar gooide het zaagje naar Elwin toe en kwam vlak naast Elwin in de muur terecht. Elwin kreeg pijn in zijn buikje en merkte dat hij in een vogel begon te veranderen. Er begonnen al veren aan hem te groeien. Toen Elwin het zaagje uit de muur probeerde te trekken, werd hij door een onzichtbare kracht weggeduwd. 'Ha, ha, ha,' riep de tovenaar, 'ík kan nog wel wat vogeltjes gebruiken.' Maar de professor pikte Elwin snel op met het zonneschip. Haastig rende Elwin op z'n tasje af, rukte de bol van zijn hoofd af, en ja hoor, gelukkig had Sandra wat van de toverdrop in z'n tasje gedaan. Vlug nam hij een hapje, en begon weer normaal te worden. Dat was op het nippertje. Blauwtandje zei dat het zaagje alleen met speciale handschoentjes gebruikt kan worden. En die had de tovenaar natuurlijk aan.

Blauwtandje zei dat het toverzaagje uit een tovertuin op de rode zon kwam. Het gouden zaagje was een doorn van een toverroos. Als je de geur van zo'n toverroos rook, dan wist je niet meer wie je was en waar je was. Ook kon je dan niets meer horen en niets meer zien. Als je zo'n toverdoorn in de grond zou stoppen, dan groeide er een sterrentrap of zonnetrap uit voort. Daarmee kon je van ster tot ster en van zon tot zon reizen. Ze besloten naar de rode zon te vliegen, om zoveel mogelijk toverdoorns te verzamelen. Ze hadden een wasknijper op hun neus gezet zodat ze in ieder geval de rozen niet konden ruiken. In het veld lagen wat gevallen rozenblaadjes die het zonneschip oppakte. Dat konden ze goed gebruiken, als ze maar goed de wasknijper op hun neus hielden. Na een tijdje hadden ze een heleboel van die toverdoorns gevonden. Ze zouden eerst van ster tot ster gaan en van zon tot zon om de doorns in de grond te planten. Zo ontstond er al snel een web van sterren en zonnen, en Elwin dacht dat Klaas Vaak dat goed zou kunnen gebruiken.

Nu was het tijd om terug te gaan naar de tovenaar. Toen ze daar aankwamen lieten ze een rozenblaadje van de tovertuin naar beneden dwarrelen. 'Ruik daar maar eens goed aan, tovenaar,' riep Elwin. En floeps, daar lag de tovenaar. Nu moesten ze snel zijn,

want ze wisten dat die betovering nooit zo lang zou duren. Elwin rende naar buiten naar de tovenaar en haalde de handschoentjes van zijn handen af, zodat hij de gouden toverdoorn kon pakken. Dit was wel de allerbijzonderste toverdoorn, en vlug groef Elwin een kuiltje in de grond waar hij de gouden toverzaag in kon leggen. Snel deed hij er zand overheen. Ineens stond er een trap voor hen gemaakt van pianotoetsen. De professor en de twee muisjes waren er nu ook bijgekomen. 'Vlug,' zei Blauwtandje tegen Elwin, 'trek nu de blauwe dansschoentjes van de tovenaar aan, dat zijn toverschoenen.' Elwin deed wat hem gezegd werd, en de schoentjes begonnen vanzelf te dansen en Elwin sprong ermee op de pianotrap. Hij sprong van boven naar beneden en weer terug, en de muziek was zo betoverend dat ze allemaal begonnen te zweven .. ook de tovenaar. 'Zet me neer,' riep de tovenaar, 'zet me neer.' Plotseling kwamen ze in een zaal waar ze de grote vogel en de vliegende vissen, de trifionen, zagen. Snel gaf Elwin hen wat van de toverdrop die Sandra had meegegeven, en ze werden snel weer normaal. De reus werd weer gewoon een reus en de trifionen werden weer de kabouters die ze waren. Wat waren ze blij, terwijl de pianotrap steeds langer werd en hen naar huis begon te brengen.

'Wat een spannend verhaal,' zei Sandra glimlachend tegen Elwin toen hij het haar allemaal vertelde. 'Waar is die tovenaar nu ?' vroeg Sandra. 'Die zweeft daar nog rond,' zei Elwin lachend. 'Ach, die betoveringen duren nooit zo lang. Hij heeft z'n lesje wel geleerd.'

'En waar is de boom van de goede dromen nu ?' vroeg Sandra. 'Oh, dat was ik vergeten te vertellen,' zei Elwin, 'die hebben we meegenomen en bij Klaas Vaak in de tuin geplant.' Sandra glimlachte weer. 'O ja, en de reus en de kabouters zullen vanaf nu vaak bij Klaas Vaak logeren om hem te helpen goede dromen te bezorgen. Daar kunnen ze al die trappen mooi voor gebruiken. De postbodes van Klaas Vaak. En we hebben wat zonne-arenden voor Klaas Vaak meegenomen die hem snel van zon naar zon kunnen brengen, en wat spinnetjes om de zonnewebben en sterrenwebben te bewaken en uit te breiden,' voegde Elwin eraan toe.

De reus kreeg een speciaal rood postbode-pak van Klaas Vaak met een rode pet natuurlijk, plus een fiets. Hij zou één van Klaas Vaaks trouwste dromenbezorgers worden.

EINDE

ELWIN
EN DE
AREND

Elwin en de Arend

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin en de Arend

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1. Hoog Bezoek

Hoofdstuk 2. Het Boek der Geheimen

Hoofdstuk 3. Feest in Groengouddorp

Hoofdstuk 4. De Uxlons

Hoofdstuk 5. Elwin en het Stille Bos

Hoofdstuk 6. Wat Biezefic Vertelde

Hoofdstuk 7. Het Telefoonschip

Hoofdstuk 8. Elwin en de Boze Speelgoedwinkelier

Hoofdstuk 9. Elwin en het Bittere Bos

Hoofdstuk 1. Hoog Bezoek

Sandra zat achter de piano een liedje te zingen voor Elwin. Het was een liedje wat ze eens voor Elwin had gemaakt :

Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

Elwin moest er erg om glimlachen. Sandra ging steeds beter piano spelen. Ze kreeg les van een paar drokelaren en ze had al een heleboel boekjes over piano spelen. Elwin zelf kreeg altijd nog les van Kabouter Flapstaart. Elwin was in de schuur zelf een piano aan het maken. Het werd een hele bijzondere rode piano met bellen erin. Zo was het net een klokkenspel. Buiten stopte er een koets. Het was de koning. De koetsier maakte de paarden los van de koets en liet hen grazen in het voortuintje van Elwin. Lachend kwam Elwin naar buiten en begon de paarden te aaien. 'Zo, we

hebben hoog bezoek, twee prachtige paarden,' zei Elwin. De koning schoot in de lach. 'Ja, Elwin, zijn ze niet geweldig ?' zei de koning toen hij ze een paar suikerklontjes gaf. 'Laat de koetsier maar even bij de paarden blijven, Elwin, dan gaan wij even naar binnen. Ik heb wat met je te bespreken.'

En daar liepen ze met z'n tweeen naar binnen. 'Sandra, kun jij dat liedje eens voor de koning spelen, dat liedje wat je voor mij hebt gemaakt ?' vroeg Elwin. En Sandra begon te spelen, zo mooi, zo prachtig, dat de koning er tranen van in z'n ogen kreeg. 'Dat was prachtig, Sandra,' zei de koning. 'Misschien komt er ooit nog eens een plaat van je uit.' Sandra werd er een beetje verlegen van. 'Dank u wel, koning,' zei ze beleefd, 'dat is erg aardig van u.' Elwin liet de koning de piano in de schuur zien, de klokkenpiano die hij aan het bouwen was. 'Prachtig, prachtig, helemaal prachtig,' zei de koning. 'Zeg, Elwin, jongen, moet je eens luisteren. Zeg,' stotterde de koning een beetje, 'ik moet voor belangrijke dingen een hele lange tijd op reis. Elwin, zou ik mogen vragen of jij, Elwin, misschien dan zolang de eh... koning van de Drokelaar kunt zijn ?' Elwin kreeg een kleur. Daar vroeg de koning wel wat, zeg. Elwin de koning van de Drokelaar ? 'Dan mag je zolang op het paleis wonen,' zei de koning. Nou, daar moest Elwin eerst eens diep over nadenken. 'Koning van de Drokelaar ? Dat is me nogal wat,' dacht Elwin. 'Slaap er maar een paar nachtjes over,' zei de koning schor, 'over een week vertrek ik.'

Toen de koning weer vertrokken was vertelde Elwin het aan Sandra. Sandra schrok, maar daarna begon ze te glimlachen. `En word ik dan de koningin ?' vroeg ze. 'Wat moeten we doen,' zei Elwin, terwijl hij zenuwachtig heen en weer begon te lopen. 'We kunnen die arme koning toch niet in de steek laten ? Sandra, we doen het. En Elwin belde de koning op, die daar heel erg blij mee was. Ze konden direct komen, zodat de koning ruim de tijd had om te vertellen wat er moest gebeuren. Wat was dat spannend, zeg. Elwin had al veel voor de koning gewerkt, maar dit had hij nog nooit gedaan. Snel begonnen ze hun spullen in te pakken. Over een uurtje zou de koets komen om hen naar de koning in het paleis te brengen. Sandra ruimde nog snel even wat dingen op, en al gauw hadden ze hun tasjes klaar. Ze hoefden natuurlijk niet zo heel veel mee te nemen, want zo'n paleis had natuurlijk bijna alles al. Elwin deed goed alle deuren op slot, stopte zijn sleutelbos in zijn jaszakje, en wachtte samen met Sandra op de koets. En ja hoor, daar kwam de koets al aan. Buiten was het prachtig weer. Elwin had wat worteltjes voor de twee paarden meegenomen en na het voeren stapten ze beiden in de koets. Wat hadden ze een prachtig uitzicht, maar Elwin schoof na een tijdje de gordijntjes dicht, zodat ze de koets eens helemaal van binnen gingen bekijken. Elwin begon zich al een beetje koning te voelen. Na een tijdje kwamen ze aan bij het paleis. Elwin woonde niet zo heel ver van het paleis vandaan. De fonteinen in de paleisvijvers sproeiden het water hoog, en het zonnetje scheen in het

water, zodat het leek alsof de druppeltjes van goud waren. De koetsier hielp hen met de tassen en al snel waren ze binnen in het paleis. Elwin en Sandra kregen de slaapkamer van de koning en de koningin, zodat ze er al een beetje aan konden wennen. De koning en de koningin sliepen in een andere kamer, zodat ze zich helemaal op de reis konden instellen.

Hoofdstuk 2. Het Boek der Geheimen

Het was een grote koninklijke slaapkamer, en Elwin en Sandra schoven de tassen onder het grote hemelbed. In de zuiltjes van het hemelbed waren aan elke kant een tijgerbeeldje verwerkt. De zuiltjes waren van oud goud, en Elwin schatte dat het bed wel honderden jaren oud was. Aan het fluwelen plafondje van het hemelbed waren gouden knopen bevestigd met gouden dubbeldraden ertussen. Aan de zijkanten van het plafondje hingen gouden kwastjes. Toen ze even rondgekeken hadden en even op het bed gelegen hadden, liepen ze de gang in, want de koning zou hen vertellen wat er moest gebeuren. De koning droeg een groot boek met gouden letters waar de opdrachten instonden. Verder hing het er vanaf wat er zou gebeuren. Elwin moest leren regeren en zijn eigen wijsheid leren gebruiken, maar zoals elke koning raadsheren had, zo had Elwin ze ook. Ook moest Elwin de koninklijke geheimen kennen om het land te kunnen regeren. En weer kwam de koning met een groot boek aanlopen. Dit boek moest altijd weer terug naar de koninklijke schatkamer.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij vroeg aan de koning of de klokkenpiano in de koninklijke slaapkamer mocht staan. Dat vond de koning wel goed. En in de avond ging Elwin met de koetsier de nieuwe piano ophalen. Zo konden Sandra en Elwin gewoon door blijven gaan met oefenen.

En eindelijk was het zo ver. De koning zou met de koningin voor een lange tijd op reis gaan. Elwin en Sandra zwaaiden hen uit toen hun koets vertrok, en na een tijdje waren ze uit het zicht. Elwin zuchtte diep. Sandra glimlachte. Samen liepen ze terug in het paleis. Het was een groot paleis met veel gangen. Elwin wreef eens door z'n baardje. Op een kast in de hoofdgang lag de kroon van de koning. Die mocht Elwin nu dragen. De koning had ook speciaal een koningsjas voor Elwin laten maken. Daaronder kon Elwin gewoon zijn eigen kleren en schoenen blijven dragen. Sandra kreeg een klein kroontje en hoefde verder niets speciaals te dragen. Met grote stappen liep Elwin naar de paleisbibliotheek. Hij zou wat boeken over koningen en paleizen lezen, en ook wat boeken over de geschiedenis van de Drokelaar. Ja, een koning moest veel studeren. Met de boeken onder z'n arm liep hij richting de schatkamer. De schatkamerbewakers deden de deur voor hem los en lieten hem rondkijken. Hier lag het boek van de koninklijke geheimen. Hij mocht het boek wel meenemen, maar het

moest tegen de avond weer terug in de schatkamer.

Elwin zou beginnen bij hoofdstuk 1 van de koninklijke geheimen. Dat waren veelal dingen die Elwin al wist, omdat de koning hem in de loop der tijd natuurlijk al veel had toevertrouwd. Elwin las er vlug doorheen. Het was een beetje een saai hoofdstuk, en al gauw begon Elwin een beetje weg te dromen. Niet lang daarna lag Elwin te slapen met het boek in zijn handen. Maar toen Elwin wakker werd was het boek verdwenen. Elwin’s hoofdje kreeg alle kleuren van de regenboog. Wat moest hij nu doen ? Vlug liep hij naar Sandra toe die in de slaapkamer aan het pianospelen was. Sandra schrok ervan toen Elwin vertelde dat het boek der geheimen weg was. Vlug begonnen ze overal te zoeken, maar het boek was nergens te vinden.

Maar toen ze in de tuin van het paleis begonnen te zoeken zagen ze ineens een vogel wegvliegen met het boek in z'n klauwen. Het was een hele grote vogel, maar te ver weg om te kunnen zien welke vogel het was. Elwin dacht dat het een arend was. Elwin zuchtte diep. Zouden ze ooit het boek nog terugzien. Sandra was naar binnen gerend en kwam al snel weer met de verrekijker. Nu kon Elwin de vogel navolgen. En ja, het was een arend, dat kon Elwin nu heel duidelijk zien. De arend vloog richting een berg en bracht het boek naar zijn nest tussen de rotsen. Dat zou klimmen worden voor Elwin. Elwin besloot één van de paarden te nemen om naar die berg te gaan. Na een tijdje kwam hij daar aan. Hij liet het paardje aan de rand van de berg een beetje grazen, en zelf begon hij aan zijn klimtocht. Er lagen veel rotsen, en Elwin klom van rots tot rots. Elwin kon aardig goed klimmen, en het ging allemaal erg snel. Het was een lange klimtocht. De zon scheen op de rotsen, maar het begon zo hoog wel een beetje koud te worden. Er lag hier en daar al wat sneeuw, en Elwin moest er voor uitkijken dat hij niet uitgleed. Het werd hoe langer hoe ijziger. Plotseling werd Elwin in zijn kraagje gegrepen. Het was de arend, en die nam Elwin heel hoog, mee naar de toppen van de berg waar ergens z'n nest was tussen de rotsen. Niet lang daarna zat Elwin in het arendsnest waar ook nog het boek der koninklijke geheimen lag. 'Waarom heb je het boek meegenomen,' vroeg Elwin aan de arend. Elwin nam het boek in zijn armen, en zag tot zijn grote verbazing dat er arendseieren onder het boek lagen. De arend wilde natuurlijk de eieren bedekken. Of had de arend er ook andere plannen mee ?

Plotseling werd Elwin van achteren gegrepen, en ook het boek van de koning werd weggegrist. Het was een uil. Elwin kende deze uil wel. Het was de uil van de koning. Niet lang daarna stond Elwin weer met beide beentjes op de grond bij het paleis, en het boek lag naast hem. 'Dank u wel, meneer de uil, dat was erg aardig van u,' zei Elwin. De uil grinnikte, maar toen werden zijn ogen wat ernstiger : 'Elwin,' zei hij, 'die arend was een boze tovenaar die het geheime boek van de koning wilde stelen.' Elwin schrok er een beetje van. Dus die tovenaar had zichzelf omgetoverd in een

arend. Gelukkig was het boek weer terecht, maar het moest snel weer naar de schatkamer toe. En daar holde Elwin met het boek het paleis binnen, terwijl de uil achter hem aanvloog. Sandra stond in de grote gang op hem te wachten, en was zo blij hem te zien. 'Wat fijn, Elwin dat je er weer bent, en dat je het boek weer terug hebt. Ik begon me al een beetje ongerust te maken,' zei Sandra. Elwin zou voortaan het boek in de schatkamer lezen. Ze lieten alle ramen in het paleis dichtmaken, want ze wisten dat de arend zou kunnen terugkomen.

De uil van de koning wilde wel aan andere uilen in de Drokelaar vragen of ze het paleis wilden bewaken. Binnen korte tijd kwamen er al een aantal aanvliegen. Ze gingen op de daken, de torens en de balkonnetjes van het paleis zitten, en sommigen zaten op de vensters. Wat was dat een prachtig gezicht, en Elwin was er erg opgelucht van.

Op een dag kwamen er twee drokelaarprofessoren het paleis binnen. Oh, wat maakten die twee een ruzie. Het waren twee hele wijze mijnheren in de sterrenkunde. Ze hadden beiden grote telescopen in hun hand. Dat zijn lange verrekijkers waarmee je de sterren kunt bekijken. De ene mijnheer kwam uit Witgouddorp, en de andere uit Groengouddorp. Het waren twee hele lange mijnheren met lange jassen. Ze wreven

door hun baardjes heen, wapperden met hun vingertjes en waren bijna vuurrood van de woede. Elwin kwam eraan rennen en vroeg : 'Zeg, wijze drokelaarmijnheren, waarom maken jullie zo'n ruzie ?'

'Ach, weet u, ik ben drokelaarprofessor Torenklok uit Witgouddorp,' sprak de ene professor, 'en ik vind dat het nieuwe sterrenkijkgebouw in Witgouddorp gebouwd moet worden.' Maar de andere professor vond dat niet goed, en stampte met zijn voetjes op de grond : 'Nee,' brulde hij, 'ik ben drokelaarprofessor Roodglans uit Groengouddorp en ik wil dat het sterrenkijkgebouw in Groengouddorp wordt gebouwd.' Elwin haalde het opdrachtenboek van de koning erbij, en er stond inderdaad dat er een sterrenkijkgebouw gebouwd moest worden. Elwin wreef door zijn baardje en zei : 'Het is waar dat het gebouwd moet worden, omdat het in het koninklijke opdrachtenboek staat, maar om jullie beiden tevreden te stellen bouwen we het gebouw tussen de beide dorpen in. Is dat geen goed idee ?' Maar toen gingen de twee drokelaarprofessoren verder ruzieen over wie de baas van het sterrenkijkgebouw mocht worden. Elwin dacht weer diep na, wreef door zijn baardje en stak zijn vingertje in de lucht : 'drokelaarmijnheren, stop met ruziemaken, want jullie worden gewoon allebei de baas,' zei Elwin. Toen gaven de twee professoren elkaar een hand en liepen hand in hand naar buiten. 'Dank je wel, koning Elwin, voor deze wijze raad,' riepen ze. Elwin moest er wel even om grinniken. Dat probleem was in ieder geval opgelost.

Hoofdstuk 3. Feest in Groengouddorp

De volgende dag moest Elwin naar Groengouddorp. Het was feest in het dorp. Overal waren er optochten en wat was iedereen prachtig verkleed. Overal waren er muziekkorpsen en in de kerken en grote gebouwen waren concerten. Meestal liep er een mongooltje voor zo'n rij met muzikanten om de maat te slaan. Sommige mongooltjes hadden politiepakken aan met politie-petten en andere mongooltjes waren als rode postbodes verkleed. Weer anderen waren als clown verkleed, als heks of als koning. Elwin had veel plezier, en na een tijdje werd Elwin aangeklopt door de ouders van zo'n mongooltje. Ze vroegen of koning Elwin een tijdje bij hen thee wilde drinken. Dat wilde Elwin maar wat graag. Ze woonden in een klein huisje ergens aan de rand van het dorp, dicht bij het plantsoen en het bos. Ze hadden kruisbessenthee voor Elwin gemaakt. Wat was dit toch een prachtig dorp. Elwin kwam hier altijd graag. De vader keek een beetje ernstig. Hun kind wilde graag bij andere mongooltjes wonen in het bos, maar daar was nog geen gebouw voor. Elwin had het boek met koninklijke opdrachten meegenomen, en hij keek of er wat over instond. En ja hoor, de koning wilde graag een gebouw laten bouwen voor mongooltjes. Elwin dacht eraan dat misschien mongooltjes uit Witgouddorp daar ook wilden wonen, dus hij zei tegen de vader dat het gebouwd zou worden in het bos tussen Groengouddorp en Witgouddorp dicht bij het sterrenkijkgebouw. Wat was de vader blij, en ook de moeder begon diep te glimlachen. 'Koning Elwin, wil je een stuk kruisbessentaart ?' vroeg de moeder. Nou, dat wilde Elwin wel.

Na een lange dag kwam Elwin eindelijk terug bij het paleis. Sandra was in de keuken van het paleis aan het koken. Elwin ging aan een keukentafeltje zitten en begon de krant te lezen. Sandra was bessenpastei aan het koken. Opeens vloog de uil van de koning binnen en ging op een kastje zitten. Elwin was blij hem te zien. De uil zette grote ogen op en begon te praten. 'Elwin, er is weer een drokelaarprofessor binnen, dit keer één uit Paarsgouddorp. Hij zegt dat de Drokelaar in gevaar is. Hij zegt dat boeven draadjes van het grote soldatengebouw naar het telefoongebouw hebben gemaakt, die telefoonbommen vormen in de electriciteitskabels van de telefoons. Als een drokelaar dan gebeld wordt en hij neemt de hoorn van de haak, dan ontploft die bom, en komen er witte stofwolken die zich verspreiden. Zo kunnen drokelaarboeven ongemerkt dingen stelen. Dat wordt een ramp voor de Drokelaar, want de boeven kunnen zo iedereen opbellen en dan daar kunnen gaan stelen terwijl de witte stofwolken zich verspreiden.' Daar schrok Elwin wel even van. Maar het was al te laat. Dikke wolken witte stof kwamen onder de deur door naar binnen, en al snel kon Elwin niets meer zien. Daar liep Elwin met gestrekte armen recht voor zich uit, en riep : drokelaarprofessor, kunt u alstublieft hierkomen ? Na een tijdje voelde hij een hand op z'n schouder. 'Koning Elwin, hier ben ik. Het is verschrikkelijk,' zei de professor. 'Ik ben professor Hoogbomen uit Paarsgouddorp. Ik heb thuis een soort verrekijker waarmee ik dwars door dingen heen kan kijken, en zo alles in de gaten kan houden. Zo'n doorkijker wordt ook wel telacscoop genoemd, ik heb daar jaren lang aan gewerkt. En nu zag ik de boeven deze dingen doen, en door aan wat schijfjes van de telacscoop te draaien kon ik precies horen wat ze zeiden. Het is een ramp, het is verschrikkelijk, en nu begint heel de Drokelaar onder de witte stof te komen en kunnen ze de boel bestelen.'

'Laten we naar de koninklijke slaapkamer gaan,' zei Elwin, 'dan kunnen we alles in de rust bespreken, professor.' Iedereen begon door elkaar te rennen en er was veel te veel lawaai. Oh, wat was er een paniek in de Drokelaar. Al snel kon niemand nog iets zien. Met de handen voor zich uit liepen ze voorzichtig naar de koninklijke slaapkamer op een verdieping hoger. Beiden gingen ze op een stoel zitten. 'Koning Elwin,' zei de professor, 'de telacscoop kan ook door de witte stof kijken, en ik heb wat kleine lensjes die samen kunnen smelten met je ogen, zodat je altijd door alles heen kunt kijken. Ik zie nu in hoe belangrijk dat is, maar die lenzen mogen natuurlijk nooit in verkeerde handen komen.' Elwin sprong op : 'Professor, laten we dadelijk naar uw huisje toegaan voor die lenzen, want straks is heel de Drokelaar leeggestolen.' De professor liep naar het raam en floot hard, terwijl ze vleugels hoorden flapperen. Het was de uil van de professor, die wel een beetje door de witte stof kon heenkijken. 'Vlug, Mozart,' zei de professor, 'breng koning Elwin en mij snel naar ons huisje.' En zo gebeurde het. De uil nam Elwin en de professor op z'n rug en binnen niet al te lange tijd waren ze aangekomen in Paarsgouddorp waar de professor woonde. In het huisje aangekomen liep de professor naar een grote la toe, waar de lenzen lagen. Hij gaf er twee aan Elwin en deed er zelf twee in z'n ogen. 'Oh, wat prachtig,' riep Elwin, 'ik kan alles weer zien, en alles is zo doorzichtig.' Elwin glunderde. 'Alsjeblieft koning Elwin, ze zijn voor jou,' zei de professor. Elwin keek alsof hij zojuist het mooiste kado van z'n leven had gekregen. Hij vloog de professor om z'n nek en gaf hem een dikke kus. 'Dank je wel, professor, nu kunnen we de Drokelaar redden,' zei Elwin. Wat was de wereld nu prachtig, maar wat een schrik toen ze weer bij het paleis aankwamen. Zoveel spullen waren verdwenen. Elwin rende naar de schatkamer. 'Als ik het niet dacht,' schreeuwde Elwin. 'Het boek der geheimen is weer verdwenen.' Elwin begon om zich heen te kijken, en langzaam kreeg Elwin heel de Drokelaar in beeld. Elwin kon met doorkijklenzen zoveel zien. Hij zag zoveel drokelaren in paniek, maar nergens zag hij de boeven. Ook de professor keek goed om zich heen met de lenzen. Ze konden makkelijk door muren en hele gebouwen heenkijken.

Ineens dacht Elwin aan de arend die al eerder het boek had gestolen. Hij besloot in de lucht en naar de berg te kijken. De lenzen waren net verrekijkers. Ze konden niet alleen door dingen heenkijken, maar ze konden ook heel ver kijken. En daar zag Elwin een grote zwarte arend vliegen, met vier of vijf mannetjes op z'n rug. En één van die mannetjes had het boek der geheimen. Weer vloog de arend naar een nest. Maar wat was dat ? Elwin zag nog meer arenden vliegen met mannetjes op hun ruggen. Die mannetjes hadden allemaal gestolen spullen bij zich. De professor zag het ook. Maar wat was dat ? Bij de nesten aangekomen zag Elwin al die mannetjes en arenden in de rotsen van de berg verdwijnen, zo er dwars doorheen. Hoe kon dat ? Ineens was de uil van de koning bij Elwin en de professor gekomen. 'Elwin,' zei de

uil, 'deze arenden en mannetjes werken voor die boze tovenaar die zich ook weleens in een arend verandert. Zij kunnen met toverkracht door muren heenlopen. Ook kunnen zij zo in de grond verdwijnen.' Elwin schrok. Wat moesten ze nu. Maar de professor had een idee. 'Koning Elwin, ik heb thuis nog wat doorlooppakken liggen. Dat zijn pakken die je aan kunt trekken waarmee je door alles heen kunt lopen. Door dichte deuren, door bomen, door rotsen, alles.' Elwin wreef door zijn baardje en sprong op de uil van de koning, terwijl de professor op Mozart sprong. Zo vlogen ze met z'n vieren terug naar het huisje van de professor in Paarsgouddorp. De professor moest goed zoeken naar die pakken. Het waren gouden pakken in allerlei kleuren, als gouden regenbogen. De professor pakte ook twee pakken voor de uilen, en even later stonden ze buiten met de pakken aan. Dat was wel spannend. Samen vlogen ze naar de berg waar de arenden binnengingen.

Onderweg zei de uil van de koning tegen Elwin dat de boze tovenaar een bril had waarmee hij ook alles zou kunnen zien, zelfs de verste planeten, en niet alleen dat, hij had ook een vals gebit over zijn eigen tanden heen, waarmee hij op afstand tegen de arenden en de boeven die voor hem werkten kon praten. Dat waren telefoontanden.

De professor begon te spuiten met paars spul uit een spuitbusje. 'Nu kan de boze tovenaar ons niet zien of horen,' sprak hij. Toen vlogen ze verder in de paarse wolk. Ze waren onzichtbaar geworden. Bij de bergrotsen aangekomen konden ze gewoon erdoorheen vliegen, en na een tijdje vliegen kwamen ze in een enorme ruimte terecht. Hier lagen alle gestolen spullen. In de verte zagen ze de tovenaar zitten op een hoge troon, terwijl hij het boek van de koning aan het lezen was. Elwin hoorde hem een beetje mompelen en in zichzelf praten. Hij was natuurlijk bezig met zijn telefoontanden. Maar na een tijdje was de paarse wolk uitgewerkt en het busje van de professor was leeg. De tovenaar merkte hen al snel op, en begon te brullen. Plotseling kwamen er uit alle hoeken van de open ruimte boeven en arenden op hen af. Plotseling veranderde ook de tovenaar met een enorme knal in een grote zwarte arend. Hij steeg van zijn troon af en vloog naar beneden, waar Elwin, de professor en de twee uilen stonden. Wat moesten ze nu doen ? Er kwam vuur uit de bek van de grote zwarte arend, en Elwin stond te trillen op z'n benen. Door het vuur begonnen de doorlooppakken weg te smelten. Ze konden niet meer ontsnappen. Die arme Elwin. Hoe moest hij nu de Drokelaar redden ? En zou hij zijn lieve Sandra ooit weer terug zien ? Even leek het wel alsof elke seconde honderd jaar duurde, en Elwin werd steeds banger. Zo bang dat de zweetdruppeltjes langs zijn voorhoofdje naar beneden kwamen. Ook zijn handjes begonnen te zweten. Hij hoorde de arend brullen, en het leek wel alsof Elwin steeds kleiner en kleiner werd. 'Professor, professor, wat moeten we doen ?' riep Elwin. Maar de professor wist het ook niet, en keek recht voor zich uit naar de arend. Inmiddels waren de andere arenden en boeven dichterbij gekomen,

en grepen Elwin en de professor vast. Waar waren de uilen toch ineens gebleven ?

Ineens kwam de uil van de koning van boven aanvliegen. Hij had de telefoontanden tussen z'n klauwen. 'Snel Elwin, dit vond ik naast de troon. Steek het snel in je mond, en spreek tegen de boeven en arenden,' sprak de uil. Elwin deed onmiddellijk wat hem gezegd werd, en met de telefoontanden in z'n mond begon hij te spreken. 'Stop,' riep hij tegen de boeven en de arenden. 'Jullie doen nu wat ik zeg.' En de boeven en arenden stonden ineens stil te wachten. 'Ik wil dat jullie nu naar de gestolen spullen toegaan en dat jullie ze weer terugbrengen waar jullie ze vandaan hebben gehaald,' sprak Elwin. Langzaam draaiden ze zich om en begonnen te doen wat hen gezegd werd. Ook de grote zwarte arend stond stil in de lucht, maar ineens draaide hij zich om en vloog door een muur weg. Elwin kon met zijn lenzen wel door de muur heenkijken, maar zag de grote arend niet meer. 'Elwin,' sprak de uil van de koning, 'de tovenaar kan zich ook onzichtbaar toveren.' Inmiddels vlogen de andere arenden heen en weer met de boeven om de gestolen spullen weer terug te brengen. Elwin droeg hen ook op om de draadjes tussen het grote soldatengebouw en het telefoongebouw weer door te knippen en weg te halen, en na een tijdje begonnen de witte wolken helemaal weg te trekken. Alle drokelaren haalden weer opgelucht adem, en zagen gelukkig hun spulletjes weer terug. Ook het boek der geheimen kwam weer op z'n plaats. Maar tot zijn grote schrik zag Elwin dat er bladzijden uitgescheurd waren. Dat moest de tovenaar natuurlijk gedaan hebben.

Hoofdstuk 4. De Uxlons

Eindelijk had Elwin weer eens de tijd om in het boek der koninklijke geheimen te lezen. Er was een groot deel uitgescheurd, maar gelukkig was er nog veel over om te lezen. Elwin zat achter een tafeltje in de koninklijke schatkamer. Terwijl de bewakers bij de deur stonden. 'Zo was het veel veiliger,' dacht Elwin. Elwin las wat over de geschiedenis van de Drokelaar. Er stond een plaatje bij met een oude man die op z'n hoofd wat pluisjes had. Hij stond naast een zachtrose en zachtpaars wiegje waarin wat vreemde vruchten lagen. Ze hadden bijna gezichtjes. Er stond bij dat het een winkel in Amsterdam was, in Nederland. Het was in een straat waar iedereen doof was. Alles was zo stil hier. En iedereen was traag, zo traag. Ook de oude man. Er kwamen wat zachte geluidjes uit de vruchten. Ze fluisterden, maar niemand hoorde hen. De oude man probeerde de vreemde vruchten te verkopen. Er waren kleine vlammetjes in de vruchten. Maar niemand wilde hen kopen. Toen bracht de oude man hen naar Afrika. Daar leefden uxlons, dat zijn dieren die zowel uil als tijger zijn. Elwin zag daar ook een plaatje van. Hij griezelde een beetje. Wat een vreemd verhaal. Maar de uxlons wilden de vruchten wel hebben. Ze stopten de vruchten diep in de grond en zo ontstond de Drokelaar. Toen de oude man terugging naar Amsterdam mocht hij er niet meer in. De man werd toen zo boos dat hij hele harde muziek ging maken. De mensen vonden dat verschrikkelijk, maar lieten de oude man weer binnen, zodat hij weer rustig zou worden. Elk jaar gaat de man terug naar Afrika, en dan gebeurt weer precies hetzelfde. Elwin wreef eens door zijn baardje. 'Nou, wat heeft de koning toch een vreemd boek van geheimen,' zei Elwin tegen zichzelf. Hij begon nu wel erg benieuwd te worden waarom de tovenaar dit boek zo graag wilde hebben. Maar goed, Elwin was nog lang niet uitgelezen.

Die oude man heette Nomusa, een broer van Bilmageln. Ah, dat was een bekende naam voor Elwin. Bilmageln was een oude toverdwerg waar Elwin in vorige avonturen al kennis mee had gemaakt. Ineens was Elwin heel aandachtig aan het lezen. Nomusa had een ezel, en nu stond er dat de eerste drokelaren, de oerdrokelaars, half ezel half drokelaar waren. Ze waren erg wild, maar konden ook erg stil en rustig zijn. Elwin begon te glunderen. Er stond een plaatje bij van zo'n oerdrokelaar, wat vond Elwin dat prachtig. 'Zouden er nog steeds oerdrokelaars bestaan ?' vroeg Elwin zich af. De oerdrokelaars waren goed bevriend met de uxlons. De uxlons zorgden erg goed voor hen. Ze hadden een soort hangmozaiek boven de Drokelaar gehangen met een heleboel knikkers aan touwtjes. Als die knikkers elkaar raakten, dan maakten ze allerlei zachte geluiden, en dan werd de Drokelaar onzichtbaar. Dit deden de uxlons als er gevaar dreigde voor de Drokelaar. Later dachten ze dat dit door de wind gebeurde en dat de knikkers de sterrenhemel vormden. 'Zouden die uxlons nog ergens bestaan ?' dacht Elwin bij zichzelf. Elwin

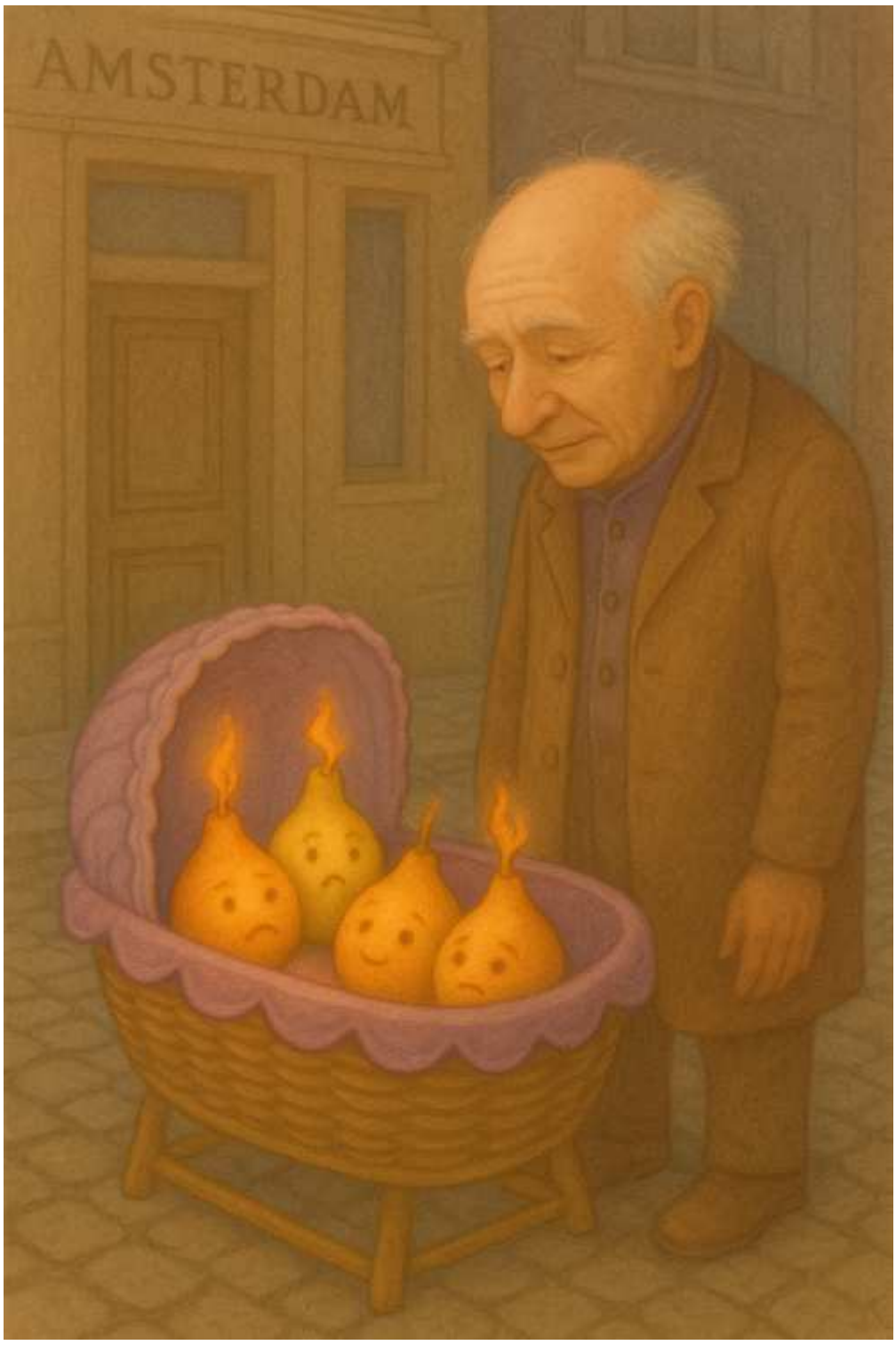

vond het allemaal erg spannend. Het was nu bijna tijd om naar z'n bedje te gaan, maar eerst wilde Elwin nog even op de bellenpiano spelen. De bewakers deden de deur weer goed op slot en Elwin liep naar boven op weg naar de koninklijke slaapkamer. Elwin deed z'n pyamaatje aan en begon te spelen. Wat was het toch een prachtige klank op die piano. En Elwin stelde zich voor dat de bellen de knikkers van de uxlons waren, terwijl Elwin zo nu en dan even wegdroomde in de sterrenhemel. De bellen hadden zulke zachte klanken, en Elwin werd er heel rustig van. Er was zo'n prachtige zachte echo, en Elwin voelde zich omringd door bijzondere toverwezens.

Plotseling hoorde Elwin schoten in de lucht. Snel sprong hij naar het raam en keek naar beneden. Er stond daar een lange drokelaarman met een geweer. Het was een beetje donker en Elwin kon het niet zo goed zien. Elwin deed vlug zijn jasje aan en rende op zijn pantoffeltjes naar beneden. Maar de man was alweer verdwenen, en er kwam een kogeltje op Elwin afrennen. Het kogeltje had armpjes en beentjes en had een gezichtje. Het was een wit kogeltje. 'Hallo,' zei het mannetje, 'ik ben Elsefic.' Elwin keek heel verbaasd. Wat was dit nou ? 'Wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin. 'Nou,' zei het mannetje vrolijk, 'wil je dat niet weten ?'

'Natuurlijk wil ik dat weten,' zei Elwin weer. Het mannetje had een vreemd hoedje op met twee uitsteeksels, en haalde het hoedje van z'n hoofdje en maakte een diepe buiging. 'Ik ben Elsefic,' zei hij weer. 'Ja,' zei Elwin, 'dat zei je daarnet ook al.' Het mannetje deed nog een klein stapje naar voren en zei : 'Nou, vind je dat dan niet leuk ?' Elwin begon een beetje te grinniken. 'Wat een grappig mannetje,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Zeg maar Elsefic hoor,' zei het mannetje weer. 'Elsefic, welkom in het paleis,' zei Elwin. 'Waar kom je vandaan en wat kan ik voor je doen.' Het mannetje deed een sprongetje met beide beentjes achteruit en begon heen en weer te huppelen. 'Je kan niks voor me doen,' zei het mannetje. 'Ik kom wat voor jou doen.' En toen begon het mannetje te vertellen. Ineens kwamen er allerlei kogeltjes uit zijn mond rollen, die erg op knikkertjes leken. Het mannetje begon weer te huppelen en de kogeltjes kwamen toen overal uit hem rollen en zich te verspreiden. 'Weet je wat dit zijn ?' vroeg hij. Elwin schudde zijn hoofd. 'Uilenkogels,' zei het mannetje. De kogeltjes begonnen tegen elkaar aan te botsen en maakte allerlei zachte geluiden. Ineens was het mannetje verdwenen. Elwin keek erg verbaasd, en moest denken aan de knikkers van de uxlons die je ook onzichtbaar konden maken. Ineens stond het mannetje weer voor hem. Maar nu was Elsefic in een klok veranderd. Elwin dacht dat hij droomde en wreef in zijn oogjes. Daar kwam Sandra aangelopen. 'Wie is dat, Elwin ?' vroeg ze. Terwijl Elsefic op haar afliep. 'Hallo, ik ben Elsefic,' zei het mannetje tegen Sandra. 'Kom eens naar buiten, ik wil jullie wat laten zien,' zei het mannetje. Samen liepen ze naar buiten en Elsefic maakte een hele hele grote sprong zodat hij bovenop het paleis terecht kwam. Toen werd Elsefic ineens groot, zo groot, als een reuzenballon, en toen spatte hij uit elkaar, terwijl allerlei kogeltjes boven het paleis begonnen te zweven. De kogels werden steeds groter, en begonnen tegen elkaar aan te botsen. En wat er toen gebeurde verbaasde Elwin en Sandra heel erg. Het paleis was ineens verdwenen. En floep, daar stond Elsefic weer voor hen. 'Nu is het paleis onzichtbaar,' zei Elsefic. Elwin begon te stotteren : 'Maar ... maar ... dat kan niet,' zei hij. 'Dat kan wel,' zei het mannetje. Toen begon het mannetje tot drie te tellen, en daar stond het paleis weer. Elwin haalde opgelucht adem.

Elsefic wilde wel in Elwin’s mutsje wonen. Zo zou Elwin zichzelf of andere dingen onzichtbaar kunnen maken, en als hij wilde heel de Drokelaar. Dat wilde Elwin wel. Nu had hij dan een kroontje om zijn muts, en Elsefic in zijn muts. Wat een prachtig kado.

Die nacht sliep Elwin zo lekker. Dat wil je natuurlijk wel geloven.

De volgende ochtend was Elwin in het koninklijke opdrachtenboek aan het lezen. Er stond in dat de koning wilde dat er beelden van uxlons en oerdrokelaars gemaakt

werden voor in het paleis. Elwin zou dat aan de koninklijke beeldhouwer Kabouter Steenhouwer moeten opdragen. De beelden moesten van verschillende soorten goud gemaakt worden, in verschillende kleuren. Ook moesten er van zulke standbeelden in sommige dorpen komen te staan. De drokelaren zouden op de scholen kunnen leren over de drokelaargeschiedenis. Maar veel moest geheim blijven. Koning Elwin zou dit met de meesters en juffrouwen moeten bespreken wat ze wel en niet mochten vertellen. Ook mocht Elwin hen niet alles uit het boek der geheimen vertellen.

Op een dag kwam er een oude man op een ezel het paleis binnen. Het was Nomusa. Elwin was erg verrast. De oude man wilde Elwin wel helpen de uxlons en de oerdrokelaars te vinden, zodat de Drokelaar weer een stukje geschiedenis erbij had. De man had een aantal vlaggen bij zich in bonte felle kleuren. Op deze vlaggen stonden dieren en andere wezens zoals oerdrokelaars, die halfdieren waren. Nomusa vroeg of die vlaggen op de platte daken en balkonnen van het paleis mochten staan. Het waren vlaggen die de geschiedenis van de Drokelaar uitbeelden. Elwin vond ze erg prachtig en liet ze meteen naar boven brengen. Nomusa was erg blij, en ook zijn ezel. Het was een toverezel die kon vliegen. Elwin had wel een paleiskamer voor hen, waar ze voor een tijd konden logeren.

Nomusa vertelde aan Elwin dat de ezeldrokelaars en de uxlons in en achter het stille bos leefden. Elwin schrok. Oei, dat was één van die bossen waar niet veel drokelaren zich durfden te wagen, omdat daar zulke vreemde dingen gebeurden. En je kon er niet zo ver in, omdat er hekken door de koning waren gezet. Het was een groot bos aan de oostkant van de Drokelaar. Het was de drokelaren streng verboden om diep in het bos te komen. Daarachter lag het land Trideria, waar drokelaren ook niet mochten komen. De koning wilde nooit zeggen waarom. Hij wilde er nooit over praten.

Hoofdstuk 5. Elwin en het Stille Bos

Nomusa vertelde Elwin dat in Trideria een andere broer van hem en Bilmageln woonde. Zijn naam was Rara Sur. Dat klinkt misschien een beetje vreemd, maar je moet niet vergeten dat er in het land Trideria heel anders werd gesproken dan in de Drokelaar. Rara Sur zorgde voor de ezeldrokelaars en de uxlons na de grote oorlog. 'Grote oorlog ?' vroeg Elwin verschrikt. 'Is er dan een grote oorlog geweest in de Drokelaar?' Nomusa keek ernstig en zei : 'Ja, Elwin, er is een hele grote oorlog in de Drokelaar geweest. Vroeger, heel lang geleden. En de grote oorlog staat beschreven in het geheime boek van de koning.' Elwin boog zijn hoofdje en sprak : 'Daar heeft de koning nooit over verteld.'

'Nee,' zei Nomusa, 'omdat de koning wilde dat het zo snel mogelijk werd vergeten.

De koning wilde dat zoiets nooit meer zou gebeuren, en hij wilde niet dat de drokelaren bang zouden worden van die verhalen.' Dat vond Elwin wel erg wijs van de koning. En nu Elwin dan zelf koning was moest Elwin daar natuurlijk wel iets van weten, maar hij had er nog niets van in het boek der geheimen gelezen. 'Misschien staat het wel in het afgescheurde deel van het boek, wat de boze tovenaar heeft meegenomen,' dacht Elwin. Elwin werd ineens erg verdrietig. Wat zou er toch allemaal gebeurd zijn ? Die arme, arme drokelaren van vroeger.

Na een tijdje zei Nomusa dat hij weer moest vertrekken. Hij ging op zijn ezel zitten

en reed langzaam het paleis uit. Elwin werd er een beetje verdrietig van. Hij voelde zich ineens zo alleen. Langzaam liep Elwin naar zijn kamertje, en ging daar op een stoeltje zitten, met zijn hoofdje naar beneden gebogen. Plotseling werd er op zijn raampje getikt. Het was een spinnetje. 'Bliep, bliep,' zei het spinnetje. 'Doe eens snel je raampje open, Elwin. Bliep, bliep, ik wil je wel helpen.' En Elwin liep naar het raam en deed het open. 'Bliep, bliep,' zei het spinnetje weer. 'Ik ben het spinnetje van Rara Sur. Mijn naam is Biskidde en ik kom ook uit het land Trideria. Ik ben helemaal over het grote hek van het stille bos hier naartoe gekomen. Ik kan jou wel op mijn rug meenemen naar de ezeldrokelaars en de uxlons.' Het spinnetje sprak bijna fluisterend. 'Spinnetje, spinnetje,' zei Elwin zacht. 'Wat is er toch gebeurd dat de koning zulke hekken moest neerzetten ?' Het spinnetje kwam langzaam naar binnen. Het spinnetje had veel haartjes op z'n pootjes, en zijn lijfje was als een prachtige kleine bruine knoop met een groene glanzende rand die ook in andere kleuren veranderde als het licht er op scheen. Het spinnetje leek wel op een koffieboontje met hele lange pootjes. Elwin vond het prachtig. En het spinnetje had zo'n zachte stem. Elwin voelde zich erg rustig worden bij het spinnetje. Ook begon Elwin voorzichtig over de grote oorlog van vroeger te vragen, maar het spinnetje gaf geen antwoord. 'Kom maar op m'n rug zitten, Elwin,' zei het spinnetje, 'dan gaan we naar het stille bos en dan merk je het vanzelf wel.'

Elwin begon wel een beetje bang te worden, want de koning had gezegd dat niemand daar mocht komen. Maar goed, Elwin was nu zelf koning, en wilde nu toch wel eens weten wat er allemaal gebeurd was. En zo sprong Elwin op de rug van het spinnetje en samen gingen ze naar het stille bos. Dat duurde wel een tijdje, want het was helemaal aan de rand van de Drokelaar. Maar de spin was erg snel. Toen ze dichter bij het bos kwamen werd het steeds stiller. Niet veel drokelaren durfden in deze buurt te wonen. Alleen wat boeren en nog wat andere huisjes stonden daar. Aan de rand van het bos was het pas echt stil. Er stonden daar overal borden met : 'Verboden voor drokelaren' erop geschreven, en 'Verboden Toegang'. Elwin werd weer een beetje bang, maar hij wilde zo graag de ezeldrokelaars en de uxlons eens zien. Oh, wat was het toch stil in het bos. Elwin hoorde zelfs bijna geen vogeltjes meer. En wat waren de bomen hier hoog. Het werd hier ook steeds donkerder, maar gelukkig was de spin bij hem. En in de verte zagen ze de hekken al. De hekken waren heel hoog, maar de spin klom er met gemak overheen. Toen ze eroverheen waren geklommen en weer op de grond stonden voelde Elwin zich ineens heel anders. Ze waren nu niet meer in de Drokelaar, maar in Trideria. Hier zouden dan de uxlons en de ezeldrokelaars leven, maar Elwin zag niets. 'Oh, Elwin,' fluisterde het spinnetje. 'Ze wonen veel dieper in het bos, en achter het bos.' Elwin hoorde in de verte het geluid van een uil, maar toch net even iets anders. 'Elwin dat is het geluid van een uxlon,' fluisterde het spinnetje.

Elwin kreeg even de rillingen. Als ze hem maar geen kwaad zouden doen. Maar het spinnetje zei dat Elwin niet bang voor hen hoefde te zijn. 'Ja, ja,' dacht Elwin, 'dat is makkelijk gezegd. Het zijn half tijgers, half uilen.' Maar Elwin had gelukkig al wel veel meegemaakt, dus misschien zou het wel meevallen. 'Oe oe oeoeoeoeoeoe Oeoeoeoe Oe Oeoeoeoe Oeoe,' hoorde hij weer. Nu leek het alsof het geluid dichterbij was gekomen.

En toen kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Ineens stond er een reusachtige uxlon voor hem. Elwin begon te beven en te trillen. Maar de uxlon fluisterde vriendelijk : 'Wees maar niet bang hoor, koning Elwin. Wij zijn jouw vrienden.' Het leek wel alsof duizenden zachte balletjes tegen elkaar botsten in allerlei klanken. Wat een prachtig geluid was het, toen de uxlon zo sprak. Al gauw voelde Elwin zich op z'n gemak, en de uxlon nam het spinnetje en Elwin op z'n rug, om naar het huisje van Rara Sur te vliegen. Toen ze daar aankwamen zag Elwin een man met een beetje lang haar staan. Hij had geen mutsje op en was iets groter dan drokelaren. Het was een beetje wilde man, maar toch erg rustig en stil. Hij bewoog zich traag heen en weer. Zijn huisje was een soort hut aan de rand van het Stille Bos in Trideria, en achter zijn hut hadden ze een enorm uitzicht over Trideria.

Rara Sur zei niet veel. Hij mompelde wat, en liet Elwin een schilderij zien van een oerdrokelaar. Wat was dat prachtig. De man had het onderlijf van een ezel, en het bovenlijf van een drokelaar met een beetje lang haar. De man op het schilderij was nog niet zo oud, en had een gitaar in zijn handen. Rondom hem waren felle kleuren van de regenboog geschilderd. 'Zij komen uit Adaka,' sprak de wilde man. Elwin keek verbaasd. 'Wat is dat, Adaka ?' vroeg Elwin. De wilde man keek hem aan en zei schor : 'Dat is een landstreek in Trideria. Daar wonen de meeste oerdrokelaars. Ze willen niet terug naar de Drokelaar. Ze willen liever ook geen oerdrokelaars genoemd worden, of ezeldrokelaars. Ze noemen zichzelf de Adaka's of Adakijnen.' Elwin keek weer verbaasd. Hij zou nu wel heel erg graag willen weten wat er precies was gebeurd. 'Mijnheer, wilde mijnheer Rara Sur,' stotterde Elwin een beetje. 'Kunt u mij alstublieft vertellen wat er in de grote oorlog gebeurd is ?' vroeg Elwin. 'Daar ben ik heel erg nieuwsgierig naar.' Maar toen draaide de wilde man zich om en liep weg. Elwin was een beetje bedroefd. De uxlon zei dat het verschrikkelijk was, en dat ze er eigenlijk niet over wilden praten. Elwin zou het zelf wel ontdekken. 'Kunt u mij naar die landstreek van de Adaka's of Adakijnen brengen, meneer de uxlon ?' Dat wilde de uxlon wel.

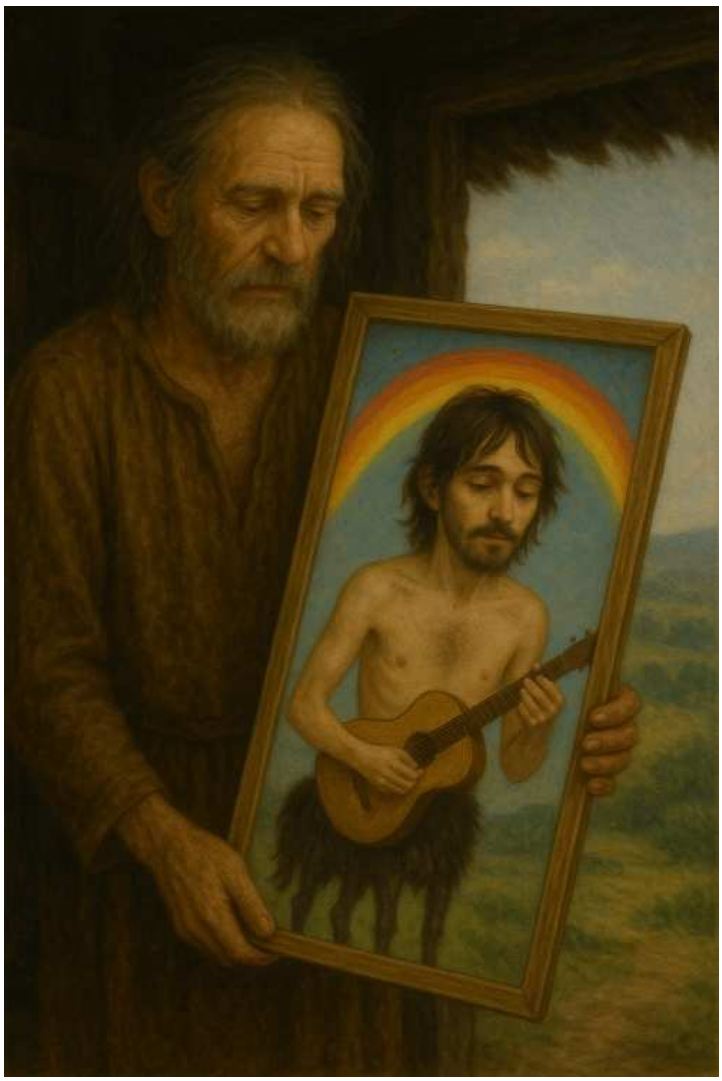

Het was een lange tijd vliegen omdat Adaka diep in Trideria lag. Maar na een tijdje begon Elwin overal rookwolken om zich heen te zien. Elwin moest even hoesten. Beneden begon het er allemaal erg zwart uit te zien. Het leek wel alsof de bomen hier verbrand waren. In de verte leek het alsof Elwin de Adaka's zag rennen. Ja, inderdaad, ze waren half ezel. 'Hallo,' begon Elwin te roepen. Elwin begon te zwaaien, en even stonden de Adaka's stil terwijl het leek alsof ze even naar Elwin keken, maar toen draaiden ze zich om en renden weg. Elwin werd erg verdrietig.

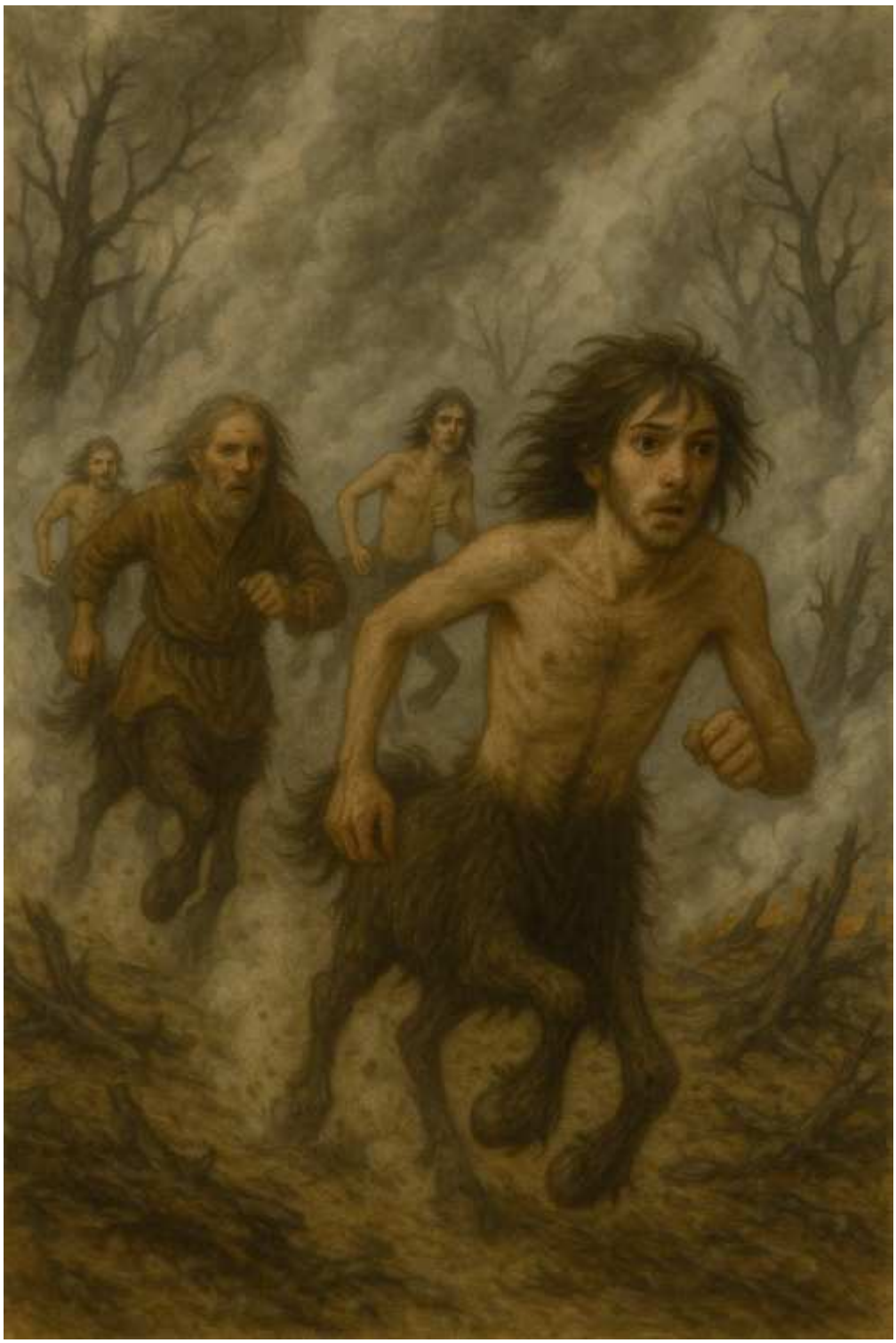

'Koning Elwin,' zei de uxlon zacht en vriendelijk, 'de Adaka's zijn erg bang voor drokelaren. Het herinnert hen aan vroeger. Ze hebben pijn en willen nu in de rust leven.' Dikke traantjes rolden over Elwin’s wangen. Wat zou hij die arme Adaka's graag willen helpen. Na een tijdje vliegen zagen ze ineens hoge vuurvlammen, en de uxlon moest erg hoog vliegen om niet geraakt te worden. Oh, wat een vuur was hier, en beneden was ook niets dan vuur. Elwin durfde bijna niet meer naar beneden te kijken. En zo moesten ze een hele lange tijd vliegen hoog boven de vuurvlammen. Na een tijdje konden ze landen. Elwin zag weer een Adaka lopen. 'Oe oeoeoe

Oeoeoeoeoe Oe Oe Oe Oeoeoeoe,' riep de uxlon, en de Adaka stond stil. Heel voorzichtig sloop de uxlon richting de Adaka, en Elwin had zich verstopt onder zijn veren. De Adaka sprak een hele vreemde taal. Misschien was dat wel de oertaal van de Drokelaar, maar ineens begon hij in de taal van Elwin te spreken, alhoewel hij wel nog steeds een vreemde uitspraak had. Elwin kon het toch verstaan. 'Hallo koning Elwin, kom maar tevoorschijn. De uxlon heeft mij al over jou verteld,' zei de Adaka. En Elwin toen kwam tevoorschijn om de Adaka te groeten. Maar veel konden ze niet tegen elkaar zeggen, want vanuit de lucht kwam er een enorme vuurspuwende zwarte arend op hen af. De Adaka schreeuwde iets in zijn eigen taal en rende weg. Toen begon de uxlon hele vreemde geluiden te maken en de arend vloog weer weg. Weer was het alsof Elwin allerlei balletjes tegen elkaar hoorde botsen, en het werd weer rustig. Elwin begreep dat de uxlons de Adaka's nog steeds beschermden. Maar waar kwam al dat vuur toch vandaan ? In de verte zag Elwin weer grote zwarte arenden opkomen, en de vlammen werden daar hoger en hoger. Maar gelukkig kwamen ze niet dichterbij. Daar waar Elwin nu was met de uxlon was nog wel een beetje rook, maar haast geen vuur, en de uxlon vertelde dat verderop alles kouder was. Ze vlogen door een poort met een oog. Die poort heette de Biezefic-poort.

De uxlon vertelde dat achter die poort de Adaka's veilig waren, en dat de meeste Adaka's daar woonden. Hun koning heette Biezefic, een wit klein mannetje met één heel groot oog waar allerlei balletjes in zitten. Op zijn hoofdje heeft hij drie uitsteeksels. En inderdaad, achter de poort was het kouder, maar ook aangenaam warm. Elwin voelde zich er erg fijn bij, maar overal begonnen Adaka's weg te rennen. Ze waren erg bang voor Elwin. De uxlon vloog door een aantal dorpjes heen, en overal gebeurde hetzelfde. Overal verstopten ze zich, renden ze in hun huisjes of kropen ineen van angst. Elwin vond dat wel erg zielig voor de Adaka's. De uxlon zei dat Elwin beter niet met ze kon praten. Ze zouden eerst naar koning Biezefic moeten. De koning van de Adaka's zou Elwin wel verder helpen. Ze kwamen dichtbij een enorm gebouw met schuine muren. Het leek wel haast op een enorme piramide. Ze vlogen een enorme trap op en aan weerszijden stonden uxlons die hen vriendelijk aankeken. Aan het einde van die trap was er een enorme poort waardoor ze in een enorme hal kwamen. Het was hier wat donkerder. Ze waren nu al heel hoog in die vreemde piramide. Hoog boven op een troontje zat Biezefic. Snel sprong Biezefic van zijn troontje af en rende naar Elwin en de uxlon toe. Het mannetje begon te lachen. 'Dag, koning Elwin, wat fijn dat je er bent. Sinds de grote oorlog wonen de Adaka's hier en niet meer in de Drokelaar. Het waren de grote zwarte vuurspuwende arenden die de Drokelaar in tweeen scheurden. De meeste Adaka's die overbleven gingen hier wonen om het ras in stand te houden, maar een paar werden door het vuur naar de andere kant verdreven, wat nu nog steeds de Drokelaar wordt genoemd. Maar omdat ze het contact met de andere Adaka's en de uxlons hadden verloren, gingen ze steeds meer op mensen lijken, en raakten ze het ezelsleven steeds meer en meer kwijt. Nu lijken ze niet meer zoveel op de Adaka's, en leven ze zo anders. Daarom zijn de Adaka's zo bang voor drokelaren. Vroeger was Adaka een groot deel van de Drokelaar, maar door de grote oorlog tegen de zwarte arenden is het weggescheurd.' Elwin luisterde heel aandachtig naar het mannetje en keek naar zichzelf. Nee, hij leek niet echt op een ezeltje. De Adaka's waren veel hariger dan de drokelaren en hadden vaak veel donkerder haar. Aan de ene kant waren de Adaka's veel wilder en woester dan de drokelaren, maar ze waren ook aan de andere kant veel stiller, wat teruggetrokken en wat rustiger. Het werd Elwin duidelijk dat de Adaka's altijd heel dicht bij de uxlons waren gebleven. Ook werd het Elwin duidelijk dat die grote zwarte vuurspuwende arenden boze tovenaars waren. Biezefic vertelde dat ze vroeger aan het hof van de koning van de Drokelaar werkten als paleistovenaars, maar op een dag ...

Hoofdstuk 6. Wat Biezefic Vertelde

Heel lang geleden, toen de Drokelaar nog een andere koning had, leefden er tovenaars in het paleis die de koning hielpen. Op een boze dag verzonnen de tovenaars een plan tegen de koning, om hem in een kikker te veranderen, zodat zij de baas zouden worden over de Drokelaar. Er was één trouwe tovenaar die dat niet wilde doen, en hij wilde de koning waarschuwen, maar voordat hij dat kon doen veranderden de boze tovenaars hem in een potlood. Toen ze de koning in een kikker hadden veranderd vertelden ze de drokelaren met een bedroefd gezicht dat hun koning was verdwenen. Sindsdien zouden zij als tovenaars het land regeren. Maar oh, dat ging helemaal niet goed. Ze lieten de drokelaren veel te nare karweitjes doen, maakten de drokelaarscholen veel te moeilijk en zorgden voor nog veel meer vervelende dingen. Al snel werden de drokelaren erg boos en wilden een nieuwe koning. En toen veranderden die boze tovenaars zichzelf in grote zwarte arenden die vuur konden spuwen, en zo begon de oorlog.

Oh, wat vond Elwin dat verschrikkelijk. Elwin vond het ook zo zielig voor die arme koning en de trouwe tovenaar. Biezefic vertelde dat die koning nog steeds een kikker was en zijn goede tovenaar nog steeds een potlood. 'Oh, koning Biezefic,' zei Elwin verdrietig, 'ik zou die arme koning zo graag willen helpen, en ook die goede tovenaar.'

'Dat kun je, koning Elwin,' zei Biezefic, 'de betovering wordt verbroken als de zwarte arenden verslagen zijn en als de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen.'

Biezefic leidde Elwin en de uxlon door een deur achter zijn troon, en ze kwamen in een soort paleistuin terecht met een enorme vijver. In het midden van de vijver zat er een grote kikker op een blad. 'Kwaak,' zei de kikker. Dat was koning Konohert, de betoverde koning van de oude Drokelaar. Aan de muur hing een heel lang gouden potlood, en dat was de betoverde tovenaar van de koning. Deze tovenaar heette Muzenstein. Biezefic zei dat wanneer de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen, dan wordt de Drokelaar een deel van Adaka, en dan wordt koning Konohert de keizer van dat nieuwe rijk. Dat leek Elwin wel spannend, dat de Drokelaar tot een keizerrijk zou behoren. Een keizerrijk heeft een paar landen met een paar koningen, en een keizer die alles bestuurt. Dat leek Elwin wel wat. Dat zou ook een goede hulp voor de koning van de Drokelaar zijn. Biezefic glimlachte. Maar eerst zouden ze de boze zwarte toverarenden moeten verslaan. Biezefic zei dat ze in kastelen woonden op de zwarte bergen. Die zwarte bergen stonden aan de rand van het land Trideria.

Elwin wist niet zo goed wat hij nu moest doen. De zwarte bergen waren erg gevaarlijk. De uxlon wilde Elwin er wel naar toebrengen. Elwin werd er een beetje bang van. Wat kon hij nou in zijn eentje tegen die nare tovenaars doen. Er rolden traantjes over Elwin’s wangetjes. Plotseling hoorde hij een stemmetje wat hij wel herkende. Het was Elsefic die in zijn mutsje woonde, het mannetje wat hem onzichtbaar kon maken. 'Ben je mij vergeten, Elwin ?' vroeg het mannetje. Elwin was blij weer wat vertrouwds te horen in zo'n ver land. Elsefic zou Elwin en de uxlon onzichtbaar maken, en zo zouden ze naar de zwarte bergen vliegen. Al snel waren ze onzichtbaar en snel vloog de uxlon met Elwin op zijn rug naar de zwarte bergen. Toen Elwin afstapte vloog de uxlon weer weg, en Elwin stapte moedig omhoog naar het eerste kasteel. Gelukkig was hij niet alleen, want Elsefic was bij hem, en hij was goed onzichtbaar. Elsefic begon tegen Elwin te fluisteren dat hij nog wel wat geheimpjes voor Elwin had. Elwin voelde ineens zoveel toverstroompjes door z'n buikje stromen. Gelukkig maar dat hij zo'n goed tovervriendje had, want wat moest hij alleen tegen zulke gevaarlijke tovenaars beginnen. Het was hier wel een beetje donker in het kasteel, maar Elwin kon het gelukkig allemaal nog goed zien. Het was hier een beetje koud, maar Elwin had nog steeds zijn doorkijklenzen in waardoor hij door dingetjes heen kon kijken, en dat maakte hem een beetje warm van binnen. In een keuken in de verte op een hogere verdieping stond een zwarte arend in de keuken. Nou ja, helemaal arend was hij niet. Het leek wel op een drokelaar met arendsveren. Hij stond in een ketel te roeren en zei : 'Keteltje, keteltje,' en toen kwamen er allemaal toverspreuken die Elwin niet kon horen. Elsefic fluisterde tegen Elwin dat het een verdwijnketel was. Als ze daarin sprongen dan verdwenen ze om ergens anders weer te verschijnen. Het was groen spul wat ze ook vaak in spuitbusjes bij zich hadden om zich te laten verdwijnen. Elsefic zei dat de oppertovenaar een toverkruikje met dat spul had wat nooit opraakte, maar die oppertovenaar woonde erg

hoog boven de zwarte bergen, in een luchtkasteel. Als Elwin dat toverkruikje zou vinden, dan kon hij de boze tovenaren voor altijd laten verdwijnen, en dan konden de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen, en zou de betovering verbroken zijn. Wat zag Elwin uit naar dat moment.

Het was een lange reis door vele kastelen en gangen. Elwin moest helemaal naar de toppen van de bergen toe, waar de tovenaars allemaal bruggen hadden gebouwd. Op één van die bruggen was een trap gebouwd die naar het luchtkasteel leidde, maar oh, wat zaten er veel gaten in die trap, en Elwin moest oppassen dat hij er niet inviel. Hoe hoger ze kwamen hoe groter de gaten werden, en zulke grote sprongen kon Elwin nooit maken. Elwin begon te roepen naar de uxlons, en na een tijdje zag Elwin dat er in de verte eentje aan kwam vliegen. Elwin ging op zijn rug zitten, en Elsefic maakte de uxlon evenals Elwin onzichtbaar. Midden in de lucht hield de trap ineens op en de uxlon moest nog een hele tijd doorvliegen totdat ze in het luchtkasteel waren. Er rolden ballen van vuur hier, gouden ballen, die wel leken op kleine zonnen. Elwin moest goed oppassen dat hij niet geraakt werd. In een kamertje op een hogere verdieping zat de oppertovenaar te lezen. Hij had een grote arendskop en veel veren in allerlei kleuren. Verder was hij zwart. Met de doorkijklenzen kon Elwin goed zien dat het om de afgescheurde bladzijden van het boek der geheimen was. Om zijn nek droeg de arend het toververdwijnkruikje. Het was een paars kruikje. Heel voorzichtig sloop Elwin naar boven. Hij hoorde dat er allerlei hoge fluitjes uit het kruikje kwamen, en ook hoorde hij het borrelen. Het was echt toversap. De tovenaar kon het spuiten, maar ook drinken. Daar nam de tovenaar een slokje, en foetsjjj, weg was hij. Hij had gelukkig de afgescheurde bladeren laten liggen, en voorzichtig sloop Elwin naar het tafeltje. Hij wist dat als hij de bladeren zou pakken, dan zou de tovenaar weten dat hij er was, als die weer terug zou komen, dus Elwin begon maar gewoon te lezen op de bovenste bladzijde. Het ging toevallig over het toverkruikje. Elwin hoorde bruisende stemmetjes om zich heen. Er stond dat het toverkruikje Pepuata heette. Elwin begon te roepen : 'Pepuata, Pepuata,' en plotseling stond het kruikje voor hem. De stemmetjes kwamen uit het kruikje. Elwin pakte de bladeren, deed het kruikje om z'n nek en nam een slokje. Foetsjjj, weg was Elwin, en floep, daar stond Elwin ineens weer in het eerste kasteel. Nu kon hij de boze tovenaars voor altijd laten verdwijnen. Elwin las verder op de bladeren, en zag de toverspreuken staan waarmee je iets voor altijd kon laten verdwijnen als je met het toverkruikje iets bespoot. Er stond bij dat het alleen maar werkte op boze tovenaars en andere boze toverdingen. Vandaar dat de boze tovenaar die bladen uit het boek der geheimen had weggescheurd. Elwin wist nu wat hem te doen stond. Eerst moest hij de naam van het kruikje noemen, en daarna de toverspreuken, terwijl hij op een boze tovenaar zou moeten spuiten. Elwin was nog steeds onzichtbaar, zodat geen enkele tovenaar hem kon zien. Hij liep op de eerste boze tovenaar af, die nog steeds in de keuken op een

hogere verdieping stond, pakte het kruikje en begon te spuiten. 'Pepuata Truzandent Parfuneta Tuchelette Puchelette, boze tovenaar, verdwijn voor altijd.' En floep, de eerste tovenaar was verdwenen om nooit meer terug te komen. Elwin dronk weer een slokje van het toversap en kwam in het tweede kasteel om hetzelfde te doen. Eerst moest hij de tovenaar van het kasteel vinden, en dan spuiten tijdens het opzeggen van de toverspreuk, en floep, weg was de boze tovenaar dan. Dat ging erg gemakkelijk, en Elwin begon er erge lol in te krijgen.

Toen Elwin weer in het luchtkasteel was zag hij de oppertovenaar rondlopen. 'Oh, waar in drokelaarsnaam heb ik toch mijn toverkruik gelaten. Nu moet ik rondlopen in plaats van verdwijnen en verschijnen.' En Elwin liep rechtstreeks op de tovenaar af en zei : 'Wacht maar boze tovenaar, ik zal er voor zorgen dat je voor altijd zal verdwijnen, om niet meer te kunnen verschijnen.' En Elwin spoot met het kruikje en sprak luid de toverspreuk uit. Maar ... er gebeurde niks. Elwin schrok verschrikkelijk. Dit had hij niet verwacht. De tovenaar begon hard te lachen. 'Sommige spreuken werken nu eenmaal niet op oppertovenaars. Ha ha ha, waar ben je, naar kereltje, want als ik jou in mijn vingers krijg, dan ... dan ...' En Elwin dook weg. Snel nam hij een slokje van het kruikje en verdween. De boze tovenaar was woedend, en een enorme schaduw rees boven de zwarte bergen uit. Elwin was weer tevoorschijn gekomen voor de zwarte bergen, en zag een reusachtige zwarte arend verschijnen in de wolken. De grond trilde en beefde. 'Oh, jij drokelaarman,' bulderde het in de verte. 'Jij hebt de krachten van de boze tovenaars uitgedaagd.' Twee reusachtige ogen verschenen in de lucht vol met scherpe balletjes die pijlsnel ronddraaiden en brandden van vlammen. Vuurvlammen vlogen uit de spuwende ogen en kwamen vlakbij Elwin terecht. Het leek wel alsof die ogen Elwin recht aankeken. 'Voor mij ben je niet meer onzichtbaar, drokelaarman, ik zie zelfs het onzichtbare. Daar schrok Elwin hevig van. Snel begon Elwin verder te lezen, en keek op de volgende bladzijde. 'Ah, dit hoofdstuk gaat over de oppertovenaar,' zei Elwin tegen zichzelf. Maar de grond spleet onder Elwin’s voetjes, en Elwin viel diep naar beneden. Snel nam Elwin weer een slokje van het toverkruikje en ineens verscheen Elwin in de lucht, recht tegenover de arend. Elwin begon snel verder te lezen. Er stond iets over een uilenzwaard, met weer wat toverspreuken. Snel begon Elwin de toverspreuken luid op te zeggen, en het kruikje begon in een schacht te veranderen waarin het uilenzwaard zat. Elwin trok het zwaard eruit, richtte het op de arend en begon de laatste toverspreuken uit te spreken. Wat waren dat een boel toverspreuken zeg. Wel bladzijden vol. En ineens kwam er sap uit het uilenzwaard en omhulde de arend. Elwin hoorde een enorm gebrul en gegil, maar Elwin las verder en sprak de toverspreuken luid uit. Donder en bliksem verscheen en langzaam begon de arend knetterend in het niets te verdwijnen. Maar och, wat schrok die Elwin ineens. Van de laatste bladzijde was er een kantje afgescheurd, en daar hielden de spreuken op. Alleen het hoofd van de arend was nog over en dat viel met

een reusachtige vaart naar beneden vlak voor de zwarte bergen. En oh, de grond scheurde weer en de arendskop verdween diep in de grond, terwijl de kop bulderde van het lachen. Pijlsnel begon daar een enorme boom te groeien, waaraan brullend lachende vruchten verschenen. Ze spoten met vuur, en Elwin moest snel weer van het sap drinken, om niet geraakt te worden. 'Pepuata,' riep Elwin, en het uilenzwaard veranderde weer in het toverkruikje. Snel nam Elwin een slokje en met een bons verscheen Elwin voor de troon van Biezefic. Biezefic sprong snel op en begon te lachen.

'Fijn, Elwin,' zei Biezefic, 'je bent al een eind op weg.' Maar Elwin was buiten adem en zei : 'Nee, nee, alleen de kop van de arend was nog over en die groeit nu als een brullende boom voor de zwarte bergen. Wat moeten we doen.'

'Zocht je dit misschien ?' zei Biezefic, en liet Elwin het laatste stukje van het boek zien, met de laatste toverspreuk. Snel sprak Elwin de laatste toverspreuk uit, en de lucht kwam vol te hangen met ballen die tegen elkaar begonnen te botsen. De boom begon alsmaar kleiner en kleiner te worden, totdat hij in het niets verdween. Op de plaats waar altijd zoveel vuur was begon het vuur te verdwijnen, en het stille bos, wat zo'n gevaarlijk toverbos was begon veel kleiner te worden. 'de Drokelaar en Adaka worden weer tezamen gevoegd,' riep Biezefic blij. Snel rende hij samen met Elwin naar de paleisvijver achter zijn troon. Daar kwam de koning aanzwemmen. Hij was geen kikker meer, en snel klom hij op het droge. Ook de goede tovenaar van de koning was geen potlood meer, en kwam van de muur afstappen. Ze vielen elkaar om de nek. 'Eindelijk,' riep koning Konohert, 'hier hebben we zolang op gewacht. Geweldig gedaan, jongen,' zei de koning tegen Elwin. Biezefic liep op koning Konohert af en gaf hem de keizerskroon. Hiermee zou hij het nieuwe keizerrijk van Adaka besturen. 'Het feest kan beginnen,' riep de koning.

Elwin nam snel een slokje uit het kruikje. Zo was het wel weer genoeg geweest. Elwin wilde nu zo snel mogelijk naar huis. En floep, daar stond Elwin voor Sandra in de koninklijke slaapkamer. Gapend zei Sandra : 'Ha, Elwin, waar ben je zo lang geweest. Elwin glimlachte en zei : 'Sandra, dat zal ik je morgen allemaal vertellen, maar eerst ga ik lekker slapen in mijn bedje.' En plof, daar sprong Elwin op zijn bedje.

Hoofdstuk 7. Het Telefoonschip

Elwin was erg blij met het toververdwijnkruikje Pepuata. Hij had er een nieuw vriendje bij. En door slokjes te nemen kon hij snel overal verschijnen waar hij maar wilde. Dat hielp hem goed als koning van de Drokelaar. Ook kon hij dingen snel verplaatsen door er even op te spuiten. Elwin begon een echte toverkoning te worden, met spulletjes die alleen echte tovenaars hadden. Sandra was zo trots op hem. Zo kon hij het land goed regeren. Elwin liet alles opschrijven wat hij had meegemaakt, zodat wanneer de koning terug zou komen van zijn reis, hij alles zou kunnen lezen wat er gebeurd was. Nu Elwin de uxlons en de Adaka's van dichtbij had meegemaakt, kon Elwin goed aan Kabouter Steenhouwer duidelijk maken hoe de beelden gemaakt moesten worden.

Elwin studeerde vaak in het boek der geheimen. Nu hij het kruikje had kon hij de vele toverspreuken van het boek gebruiken. Er waren spreuken bij waarmee hij zelfs grote

gebieden kon laten verdwijnen. Elwin begon al die spreuken goed uit zijn hoofd te leren, want ze zouden nog eens van pas kunnen komen. Ondertussen werd er heel wat heen en weer gereisd tussen de Drokelaar en Adaka. De hekken waren nu weg, en ook het vuur. Langzaam moesten beide landen weer aan elkaar wennen. Sommige Adaka's gingen in de Drokelaar wonen, en sommige drokelaren gingen naar Adaka verhuizen. Het gevaar was nu voorbij. Trideria was nu niet meer zo groot en woest, en ook de zwarte bergen waren veel kleiner geworden. Enkele kastelen waren verdwenen, en in de overgebleven kastelen gingen vaak drokelaarprofessoren wonen. Ook werden de kastelen vaak gebruikt voor goede doelen. Er werden ziekenhuizen van gemaakt, bejaardenhuizen of huizen voor mongooltjes. Elwin was erg tevreden. En nu hadden ze dan eindelijk een keizer : keizer Konohert.

Vanaf toen kwamen er wel eens zwermen uxlons over het paleis vliegen, en al snel waren de drokelaren aan deze dieren gewend.

Nu waren er in de Drokelaar een paar telefoonschepen. Dat waren een soort vliegende bussen, een soort vliegtuigen, die alle drokelaren in één keer konden opbellen voor bijvoorbeeld belangrijk nieuws, voor prachtige muziek, verhalen of sprookjes. Voor de drokelaren was het een soort luistertelefoon. Ze konden dan niks terugzeggen, alleen luisteren. Ieder onderwerp van zo'n telefoonschip had een eigen zoemend geluid of lampje wat op elke telefoon in de Drokelaar zat. De drokelaren konden zo zelf beslissen of ze de hoorn oppakten of niet. De ene drokelaar hield meer van telefoonconcerten, terwijl de andere drokelaar dagelijks het drokelaarnieuws wilde horen. Natuurlijk hielden de drokelaarkinderen veelal van sprookjes en spannende verhalen, maar ook Elwin en Sandra luisterden vaak naar de sprookjes en andere avonturen.

Nu zou Elwin dan in zo'n telefoonschip stappen om de terugkomst van de koning aan te kondigen, en om nog even wat te vertellen wat hij allemaal had meegemaakt. Dat vond Elwin wel erg spannend, want hij had nog nooit in zo'n telefoonschip gezeten. De koning zou snel terugkomen, en dan was Elwin’s tijd als koning voorbij. Toen Elwin in het telefoonschip zat en begon te vertellen, zag hij in de verte de koets van de koning al aankomen. 'De koning komt terug, de koning komt terug,' riep hij. Snel maakte hij het verhaal af, en het telefoonschip moest weer landen om Elwin naar het paleis terug te brengen. Wat was Elwin blij om de koning weer te zien. Ze vlogen elkaar in de armen en de koning gaf Elwin een aai op z'n bol. 'Bedankt, lieve, lieve Elwin, dat jij dit voor mij hebt willen doen,' zei de koning. Ook de koningin was erg blij, en daar kwam Sandra aan rennen. 'Sandra, de koning is er weer,' zei Elwin. Sandra had samen met de koks een bessentaart gemaakt met allerlei vreemde vruchten erbij. Vruchten uit Adaka. Samen liepen ze naar de koninklijke keuken. Ze

hadden elkaar veel te vertellen. Toen het avond begon te worden, zou de koets Elwin en Sandra met hun spulletjes weer naar huis brengen. En zo kwam er een einde aan die spannende maar prachtige tijd. Maar er zouden gelukkig nog vele prachtige tijden komen. Elwin gaf de kroon weer terug aan de koning, en ook Sandra deed haar kroontje af. Eigenlijk waren ze toch wel blij dat alles nu voorbij was, want koning en koningin zijn is best wel zwaar werk. Oh, wat verlangden ze weer terug naar hun rustige dorpje en hun rustige huisje.

Toen ze thuis kwamen stond er een nieuwe piano naast de gewone piano. Het was

een kado van de koning, een fluisterpiano. Dat was een piano waar hele zachte fluisterende zoempjes uit kwamen. Daar waren Elwin en Sandra maar wat blij mee. Ook de bellenpiano stond weer terug in het huisje. Elwin ging eens achter de fluisterpiano zitten. Het leek net alsof er allerlei zachte telefoonzoemers ringelden. Het leken wel de zoemers van het telefoonschip, maar nu kon Elwin er zelfs muziek mee maken. De koning had er bij gezegd dat Elwin deuntjes mocht maken voor het telefoonschip, en dat hij zo goed kon oefenen. Elk programma kreeg zo zijn eigen telefoondeuntje. Zo konden de drokelaren alles nog beter herkennen. Wat had de koning soms prachtige opdrachten voor Elwin.

De volgende dag was Elwin vroeg op. Wat was het toch fijn om weer gewoon in zijn eigen huisje te zijn en in zijn eigen bedje te slapen. Elwin begon in de drokelaarskrant te lezen. 'Sandra, kom eens,' riep Elwin. 'Ik sta in de krant.' En er stond ook in dat de koning weer was teruggekomen. Maar Sandra sliep nog. Elwin begon een tijdje naar buiten te turen. Dat had hij zolang niet meer gedaan. De straat was nog steeds erg rustig, als altijd. Elwin besloot om een tijdje achter de fluisterpiano te zitten, en begon te spelen. Er zat ook een knopje op wat Elwin nog niet kende. Toen hij daar op drukte kwamen er allerlei zachte lichtjes in de kamer, in allerlei kleuren. Elke toets had zijn eigen lampje. Het leek wel een beetje op het telefoonschip. Wat was dat prachtig, en daarom werd het soms ook wel een lamppiano genoemd.

Op een dag kwam er een lange drokelaarmijnheer langs met een lange paarse jas. Het was een mijnheer van het telefoonschip, en die vroeg of Elwin en Sandra misschien elke week een paar uurtjes verhaaltjes wilden vertellen in het telefoonschip. Elwin begon te glunderen. Dat wilde Elwin maar wel. En daar kwam ook Sandra aanlopen. Sandra vond het ook een goed plan. Elwin en Sandra hadden natuurlijk veel te vertellen, en wat zouden de drokelaren dat fijn vinden. Daarnaast konden ze verhalen vertellen wanneer ze dat maar wilden, want het telefoonschip vloog bijna elke dag over de Drokelaar. De mijnheer woonde in Paarsgouddorp, en vroeg aan Elwin of hij eens bij hem thee wilde drinken. Dat wilde Elwin wel, en de volgende dag ging hij naar die mijnheer toe. Bijzonder was dat wel, want in Paarsgouddorp was er een standbeeld van Sneeuwwitje. Maar .. maar .. wat was dat ? Het leek wel alsof er tranen uit het beeld kwamen. Elwin liep op het beeld af, en ja hoor, uit de ogen van het beeld rolden dikke tranen. Wat zou er aan de hand zijn ?

Elwin klopte aan bij de burgemeester van Paarsgouddorp. 'Burgemeester, kunt u mij vertellen waar dat beeld van Sneeuwwitje vandaan komt ?' vroeg Elwin. 'Ja, Elwin,' zei de burgemeester, 'dat kan ik zeker. Eén van onze zeedrokelaars heeft ooit dat beeld op de bodem van de zee gevonden tijdens een duiktocht naar een gezonken schip. Er bleek daar nog een gezonken schip van heel vroeger te liggen. Alle andere spullen zijn overgebracht naar het museum.' Toen zat er voor Elwin maar één ding op. Hij zou naar het museum van Paarsgouddorp gaan. Het was er gelukkig niet zo druk, dus Elwin kon op z'n gemak alles bekijken. Hier stonden de beelden van de zeven dwergen, de prins, en nog wat andere spullen van dat schip. Een paar schilderijen, wat gouden klokken, gouden serviezen, en ook een paar hele dikke en grote boeken. Alles was achter glas. En oh, wat zou Elwin graag in die boeken willen lezen. Elwin liep naar de bewaker van het museum toe, een lange drokelaar met een grote neus, en vroeg of hij eens in die boeken mocht lezen. Maar de drokelaar schudde met zijn hoofd. 'Nee, dat kan niet, dat is absoluut verboden. Die boeken zijn oud en zeer kostbaar. Nee hoor, dat gaat niet door.' Maar Elwin werd een beetje boos.

Hij moest weten wat er met het beeld van Sneeuwwitje aan de hand was. Elwin stampte met zijn voetjes op de grond, en riep : 'Meneer de bewaker, ik ben Elwin de detective van de koning, en ik heb recht te weten wat er in dat boek staat. Ik moet namelijk een raadsel oplossen. Nou, toen wilde de bewaker van het museum Elwin die boeken wel laten lezen.

Elwin ging een eindje verderop zitten en begon te lezen. Het was een heel oud boek, en Elwin kon het niet goed lezen. De bladeren waren bijna kapot en de inkt was er bijna af. Het leek wel op een moeilijke puzzel. Na een lange tijd gaf Elwin de boeken

terug. Hier had hij niet veel aan. Wel was hij erachter gekomen dat het dagboeken van iemand waren. Er stonden telkens datums bij. Op de zijkant van het boek stond een A, een Griekse letter en een H. Die Griekse letter was de laatste letter van het Griekse alfabet, de omega. Dus dan stond er eigenlijk AOH. En dat was een hele oude winkel van de Drokelaar. Misschien was degene die dat boek had geschreven wel de eigenaar van die oude winkel. De winkel bestond niet meer, maar Elwin zou eens vragen of de oude eigenaar nog ergens in de Drokelaar woonde. Misschien dat de museumbewaker dat wel zou weten. Maar dat wist de bewaker niet. Elwin zou nog eens naar de burgemeester gaan om het hem te vragen. Maar ook de burgemeester wist het niet. Toen Elwin eindelijk bij de mijnheer van het telefoonschip aankwam om thee te drinken, bleek het dat deze mijnheer hier veel meer van afwist. Die mijnheer had vroeger zelfs in die winkel gewerkt.

'Wil je het verhaal horen, Elwin ?' vroeg de drokelaarmijnheer. 'Het is wel een erg eng en spannend verhaal.' Maar Elwin moest en zou het verhaal horen. Het ging hem immers om het beeld van Sneeuwwitje met de tranen. En toen begon de drokelaarmijnheer te vertellen.

Lang geleden woonde Sneeuwwitje met de prins en de zeven dwergen in een kasteel in Trideria. Het was een heel groot kasteel. De boze stiefmoeder van Sneeuwwitje had ook nog een zus, en daar draait het om in dit verhaal. Het was Sneeuwwitjes boze stieftante. Op een boze dag maakte deze boze stieftante vergiftigde sinaasappels in een toverketel. Iedereen die hiervan zou eten zou voorgoed verstenen. De stieftante verkleedde zich als een oud arm vrouwtje en ging met een mandje vol van die giftige sinaasappels naar het kasteel. Sneeuwwitje wilde ze wel kopen van die arme vrouw en kocht alles wat in het mandje zat. Sneeuwwitje gaf haar ook zoveel geld dat ze nooit meer zou hoeven te werken. Toen Sneeuwwitje 's avonds met de prins en de dwergen aan tafel zat begonnen ze van de sinaasappelpastei te eten die Sneeuwwitje ervan gemaakt had. En toen versteenden ze allemaal ogenblikkelijk.

Elwin schrok daar wel van. Dus dat beeld was Sneeuwwitje zelf. Elwin kreeg er tranen van in z'n ogen. Die lieve Sneeuwwitje. Ze was zo goed voor iedereen, en nu kreeg ze dit. Elwin werd erg boos op die valse stieftante. Wat een akelige heks was dat, zeg.

Toen ging de drokelaarmijnheer verder met vertellen.

De stieftante rende toen naar het kasteel en vond de versteende gedaantes. Ze had een koets meegenomen waar ze de beelden inbracht, en vertrok. De beelden waren van toversteen, en ieder die zo'n beeld zou hebben zou heel rijk worden. Ook was het zo dat overal in de buurt van die beelden herterozen zouden bloeien, dat waren kleine witte bloemetjes met tuitjes, die zo betoverd waren dat er telkens kinderen

verdwenen. Het waren heksenbloemen. Al die kinderen kwamen dan bij die boze stieftante terecht, heel hoog in de lucht waar ze haar mistkasteel had. Daar moesten ze heel hard werken voor die boze heks.

De boze stieftante wilde de beelden verkopen aan drokelaren in dorpen waar veel kinderen waren. Weer verkleedde ze zichzelf als oude arme koopvrouw en vertrok naar Paarsgouddorp. Daar waren wel winkeliers die die beelden willen hebben in hun winkels om daardoor schatrijk te worden. Ook de winkelier van de AOH kocht zo'n beeld. Overal in het dorp begonnen de herterozen te groeien, en helaas begonnen er

vanaf dat moment vaak kinderen op een vreemde manier te verdwijnen. Oh, wat waren de drokelaren hier verdrietig om, en ze wisten niet waardoor dat kwam, want dat had de stieftante hen natuurlijk niet verteld. De winkeliers die de beelden hadden werden schatrijk, en op een dag kreeg de winkelier van de AOH een boos plan. Hij zou alle andere beelden stelen en vertrekken naar een ver land om daar nog rijker te worden dan hij al was. Hij wilde de allerrijkste drokelaar worden die er bestond. En zo gebeurde het. In een nacht stal hij de beelden en vertrok met zijn schip over de zee. Maar er kwam een verschrikkelijke storm en het schip verging. Pas veel later werden de beelden teruggevonden, en naar het museum gebracht, terwijl het beeld van Sneeuwwitje als standbeeld in het dorpje mocht staan. De herterozen begonnen meer te groeien dan ooit tevoren, en ook raakten er steeds meer kinderen vermist. Het is wel een rijk dorp, maar velen zijn bedroefd over de kinderen die nooit meer werden teruggevonden.

'Maar,' vroeg Elwin, 'is er dan geen manier om de betovering te verbreken ? En kunnen we die kinderen niet bevrijden uit dat mistkasteel van die boze stieftante ? En waar is die boze winkelier nu ? Is hij verdronken, of woont hij weer in de Drokelaar ?' Buiten was het al donker geworden, en het was een beetje aan het omweren. Plotseling was er een knal van donder in de lucht, en bliksemde het zo erg, dat Elwin er de rillingen van kreeg. 'Ik ben de boze winkelier,' zei de drokelaarmijnheer ineens, terwijl hij een pistool op Elwin gericht hield. Oh, wat schrok Elwin daarvan. Zijn hartje begon te beven en te kloppen in zijn keel. 'Ik ben de man van Sneeuwwitjes boze stieftante, haar stiefoom, en ik zal ervoor zorgen dat je dit huis nooit meer uitkomt. Paarsgouddorp is van ons.' En de boze stiefoom begon hard te lachen en schoot, terwijl Elwin net op tijd kon wegduiken. Snel rende Elwin weg de gang in naar de deur, maar die zat op slot. Voetstappen kwamen dichterbij. 'Ik weet wel dat je hier bent, Elwin, je laatste uurtje is geslagen,' riep de boze stiefoom. Boven hoorde hij ineens gelach. Het was het gelach van de boze stieftante. 'Elwin,' riep ze. 'Het is afgelopen met je. Sneeuwwitje is van ons.' En voetstappen kwamen van de trap af naar beneden. Wat moest Elwin nu doen ? Elwin trilde en beefde. Op een kastje stond een lampje, en die wierp Elwin snel naar de boze winkelier. Snel rende Elwin de trap op en gaf de boze stieftante een duw. 'Je kunt niet ontsnappen, Elwin,' schaterde ze. 'Je zit in de val, jij kleine rat.' En weer werd er geschoten. Die arme Elwin kon bijna niet meer lopen van de schrik. Maar hij moest lopen voor zijn leven. Waar was hij nu weer in terecht gekomen ? En zou Sandra nog wel veilig zijn ? Ineens kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Sandra wist nog niet dat de drokelaarmijnheer van het telefoonschip zo gevaarlijk is. Snel rende Elwin naar het zolder. Misschien zou hij daar door een raam kunnen klimmen.

En ja, gelukkig, het raam stond al open, en het dak was gelukkig schuin. Elwin kon

vanuit het dak in een boom komen en klom naar beneden. Oh wat rende die Elwin. Hij rende nog harder dan hij ooit gerend had. Hij moest zo snel mogelijk Sandra waarschuwen. Snel rende hij naar een telefoonhokje en probeerde Sandra te bellen. Maar er was niemand thuis. Oh, wat moest hij nu doen. Na een tijdje was Elwin thuis, maar er was geen Sandra. Elwin belde snel de drokelaarpolitie. Ze zouden overal zoeken, en Elwin moest maar rustig gaan slapen. Maar Elwin kon niet slapen. Hij woelde door z'n bedje. Het zweet rolde van z'n voorhoofdje en zijn kussen was nat van de traantjes. Waar is die arme Sandra toch gebleven. Zouden ze haar

meegenomen hebben naar het mistkasteel ?

De volgende dag belde Elwin naar de drokelaren van het telefoonschip. Hij vertelde hen het hele verhaal, en daar schrokken ze erg van. Ze zouden met het telefoonschip op zoek gaan naar het mistkasteel. Elwin wilde ook mee. Na een tijdje waren ze met het telefoonschip opgestegen. Ze zouden voorlopig geen programma's uitzenden. Nu waren ze bezig met een ernstige zoektocht. Oh, wat miste Elwin zijn Sandra. In het telefoonschip was ook een klein bibliotheekje met boeken. Elwin begon rond te zoeken of er misschien nog boeken waren over dat geheimzinnige mistkasteel. Maar Elwin kon niks vinden.

Na een tijdje riep de piloot dat hij iets had gevonden wat leek op een mistkasteel. Het was een soort kasteel in de wolken. Buiten stonden er allemaal kinderen die moesten poetsen. Het telefoonschip kwam dichterbij. De kinderen keken op en renden naar binnen. Toen landde het schip vlak voor het kasteel op een pleintje. Elwin en nog een paar anderen sprongen eruit en renden naar binnen. Dit moest het zijn. Binnen zagen ze weer heel veel kinderen die boenden en poetsten. De kinderen waren erg bang voor Elwin en de andere drokelaren, en Elwin vroeg zich af wat er met die kinderen gebeurd was. In de verte hoorde Elwin kindergezang, en ze besloten op het geluid af te lopen. Toen kwamen ze in een zaal waar allerlei kooien stonden met kinderen erin die moesten zingen en dansen. Ze zagen de heks in het midden van de zaal zitten. Ze riep : 'Zing voor mij, jullie domme kinderen. Nooit zullen jullie terugkeren naar de Drokelaar. Jullie zijn nu hier. Dans voor mij, dans, dans.' En toen begon de heks te schaterlachen. 'Iedereen die probeert te ontsnappen, of niet doet wat ik zeg, die versteen ik voorgoed. Ha ha ha ha ha.' En toen kwamen er ineens een heleboel kinderen binnenlopen die beelden naar voren duwden. Ha ha ha, deze beelden zal ik weer verkopen aan winkeliers, zodat ze er schatrijk van worden en ik weer meer kinderen binnenkrijg, ha ha ha haaa.'

Oh, wat werd Elwin toch boos op die gemene heks. Maar wat was dat ? Daar werd zijn lieve Sandra binnengeduwd. Ze was van steen geworden. Terwijl de heks harder schaterlachte dan ooit tevoren. Nu kon Elwin zich niet meer inhouden. Hij rende naar voren en begon te roepen naar de boze heks : 'Gemene heks, laat die kinderen weer eens heel snel normaal worden. Ze gaan met ons mee, en Sandra ook.' Maar uit een zak nam de heks een grote sinaasappel en gooide die naar Elwin toe. Eén van de andere drokelaren van het telefoonschip was geraakt, en versteende direct. Weer begon de heks ijselijk te lachen. Het waren die toversinaasappels weer. Die waren levensgevaarlijk. Uit de beelden kwamen tranen rollen en Elwin werd kwader en kwader. Hij raapte de toversinaasappel op en gooide die naar de heks toe. Toen

versteende de heks. Maar oh, wie stond er toen in de deuropening ? Het was de boze winkelier, de stiefoom van Sneeuwwitje. Elwin vroeg zich af hoe de betovering verbroken kon worden. Weer werd er een sinaasappel gegooid, ditmaal door de boze stiefoom, en weer werd er een drokelaar geraakt. Elwin moest erg oppassen, want als hij geraakt zou worden, dan was het afgelopen. Weer raapte Elwin de sinaasappel op en gooide het naar de boze stiefoom. Toen werd de stiefoom geraakt en versteende. En wat er toen gebeurde, daar werd Elwin zo blij van. De kooitjes van de kinderen gingen open, en de beelden begonnen te smelten, zodat na korte tijd de drokelaren weer normaal waren. Ze konden zich weer bewegen, en ook kreeg Elwin zijn lieve Sandra weer terug. Wat was dat een feest. Toen ze naar Paarsgouddorp waren gevlogen met het telefoonschip zagen ze dat ook Sneeuwwitje, de prins en de zeven dwergen bevrijd waren. De ouders van de kinderen waren zo blij hun kinderen weer te zien, en vanaf toen zou Sneeuwwitje in het mistkasteel gaan wonen, samen met de prins en de dwergen. De beelden van de boze stieftante en stiefoom gingen in het museum achter glas.

Gelukkig hadden de herterozen nu hun boze toverkrachten verloren, en sindsdien maakten ze de drokelaarkinderen blij. Elwin had heel wat te vertellen op het programma met het telefoonschip, en hij had zijn Sandra weer terug.

Toen ze eindelijk weer thuis waren gekomen, keek Elwin zijn Sandra aan en zei : 'Sandra, wat ben ik blij dat je er weer bent. Ik was zo bang en bezorgd.' Sandra glimlachte, en zei : 'Ja, mijn lieve Elwin, als jij er niet geweest dan was ik misschien nog steeds een stenen beeld. Het was verschrikkelijk, maar gelukkig zijn we weer thuis na dit spannend en eng avontuur.'

Hoofdstuk 8. Elwin en de Boze Speelgoedwinkelier

In de tuin van Elwin begonnen nu ook herteroosjes te groeien, en Elwin vond het wel een prachtig gezicht. Ze waren gelukkig niet meer gevaarlijk.

Elwin zou op reis gaan naar Nederland. Daar was hij al heel lang niet meer geweest. Onderin Nederland lag een stadje dat Maastricht heette. Er woonde daar een tovenaar. Die tovenaar was natuurlijk wel veel groter dan Elwin, want Elwin was een kleine kabouter. De koning had nog wel een telefoonschip voor Elwin, en zo kon Elwin naar Nederland vertrekken. Elwin wilde graag weleens met de tovenaar van Maastricht praten. En als je wil weten waarom ? Luister dan maar eens naar dit verhaal :

Heel lang geleden leefden er nog mirten in de Drokelaar. Dat waren witte hertjes. De drokelaren hielden veel van die hertjes. Maar op een dag kwam er een vreemde

koopman in de Drokelaar die de mirten kwam voeren. Maar als de mirten dat voer aten konden ze zich een tijdje niet bewegen, en werden ze door de koopman in een zak gedaan. Een paar keer is die koopman nog teruggekomen, totdat er geen mirten meer in de Drokelaar te vinden waren. De koopman bracht hen naar Nederland, waar ze ander voer kregen. Door dit voer zouden ze zichzelf nooit meer kunnen bewegen, maar werden ze buigbaar. Dat wil zeggen dat iemand anders ze kon buigen en omvormen. Ze werden een soort speelgoed voor de kinderen. De koopman dacht hier veel geld mee te verdienen. Er was wel een speelgoedwinkelier die de mirten van de kleine koopman wilde kopen. De mirten werden goed verkocht, en al gauw werd deze speelgoedwinkelier heel rijk. Maar na een tijdje kwam de kleine koopman niet meer, want de witte hertjes waren op. Ze waren er niet meer. Maar nog steeds kwamen er kinderen en vaders en moeders bij de speelgoedwinkelier om naar die witte hertjes te vragen. Oh, wat waren ze dan boos als de speelgoedmeneer hen moest vertellen dat ze op waren. Hij kon er 's nachts niet meer goed van slapen, en werd heel boos op de kleine koopman en de hertjes. Zo boos, zo boos, dat hij besloot om vanaf nu op herten te gaan jagen. De winkelier wilde geen kabouterspullen meer in zijn winkel, en geen dierenspulletjes. Hij begon toen alleen nog maar speelgoed te verkopen wat de kinderen niet leuk vonden, en werd alsmaar armer en armer. Na een tijdje kwam er niemand meer in zijn winkel.

Op een dag kwam hij een man tegen in het bos. Die man vroeg hem waarom hij op die arme herten joeg. Het was de tovenaar van Maastricht. Eigenlijk was het geen echte tovenaar, maar hij maakte zulk lekker snoep dat de mensen hem de tovenaar van Maastricht noemde. Toen de speelgoedwinkelier hem het verhaal had verteld, zei de tovenaar van Maastricht dat hij hertjes van snoep maakte, en dat als de winkelier die zou verkopen, dan zou iedereen tevreden zijn. Die tovenaar van Maastricht had een snoepfabriek met heel speciaal snoep. Eigenlijk was het speciaal voor kinderen die geen groenten lusten. In de snoep zaten de groentes al in, en zo was deze bijzondere snoep heel gezond. De snoep werd in allerlei vormen gemaakt, als huisjes, als bomen en ook als beestjes en andere dingetjes.

En zo gebeurde het. De winkelier begon vanaf toen hertensnoep te verkopen. En sindsdien begonnen de mensen en de kinderen weer naar zijn winkel te komen. Iedereen was zo tevreden, dat ze nooit meer bij hem hebben gezeurd. En vanaf toen stopte hij met het jagen op herten. Hij ging nu iedere dag even naar het hertenkamp om daar de herten te voeren.

En nu wilde Elwin natuurlijk wel eens naar die groentesnoepfabriek toe. Elwin kende natuurlijk ook het verhaal van de mirten en zou ze eigenlijk wel heel graag terug willen hebben in de Drokelaar. Misschien dat de tovenaar van Maastricht hem daarbij zou kunnen helpen.

Het was een lange tocht naar Nederland in het telefoonschip. De tovenaar was blij Elwin te zien. Voor de tovenaar was het telefoonschip natuurlijk niet eens zo groot. Elwin zou een rondleiding krijgen in de voor Elwin reusachtige groentesnoepfabriek. Zo kon Elwin tijdens de rondleiding de tovenaar vertellen over de mirten, dat die eigenlijk uit de Drokelaar kwamen. De tovenaar vertelde Elwin dat de mirten nu heel veel waard waren, en dat ze veelal in oude speelgoedmuseums stonden. Ook zei de tovenaar : 'Jammer, Elwin, dat ik geen echte tovenaar ben, want dan zou ik je kunnen helpen om de mirten weer terug te toveren.' Inmiddels was de speelgoedwinkelier heel rijk geworden door de verkoop van de hertensnoep. Uit het hele land kwamen de mensen naar hem toe. De speelgoedwinkelier kende nog wel wat mensen die nog mirten thuis hadden liggen. Daar wilde Elwin wel naar toe. Maar wat moest zo'n klein kaboutertje nu met zulke grote mensen ? Ze zouden vast niet naar hem willen luisteren, of misschien wel heel bang voor hem worden, of hem misschien wel in een klein kooitje stoppen. Maar de tovenaar wilde wel met Elwin mee, om te kijken of ze nog ergens mirten konden krijgen. De tovenaar had wel een ideetje. Hij zou als ruil hen mirtensnoep geven. De tovenaar kon dan gewoon in zijn machines witte groentesnoep omvormen tot mirten. Nou, dat wilden de mensen wel, en ook de museums wilden de mirten wel ruilen voor het bijzondere snoep. Nu lag bijna het hele telefoonschip vol met mirten, maar ze konden zich nog steeds niet bewegen. Alleen Elwin kon hen ombuigen. Maar toen gebeurde er iets bijzonders. Elwin gaf hen wat van de groentesnoep, en heel langzaam konden ze zich weer bewegen. Het zag ernaar uit dat de Drokelaar zijn mirten weer terugkreeg. Ook de tovenaar was erg tevreden. Hij was blij dat zijn snoep bijna betoverend was, en zoveel hulp kon bieden. Elwin bleef nog een paar nachtjes bij de tovenaar slapen, en moest toen weer naar huis. Wel kreeg Elwin toen heel veel groentesnoep van die aardige tovenaar mee, voor de Drokelaar, en een heel dik boek vol met groentesnoep-recepten. Daar was Elwin maar wat blij mee. De tovenaar had speciaal voor Elwin een machientje gemaakt om de snoep mee te vormen. Als Elwin wat snoep erin legde en de deksel erop deed, dan hoefde Elwin alleen maar op een knopje te drukken en dan werd de snoep tot drokelaren omgevormd. Wat was dat een prachtig kado, en wat zouden de drokelaren daar blij mee zijn.

Toen Elwin thuisgekomen was en het verhaal vertelde wist Sandra nog wel een drokelaar die wel een groentesnoep-winkeltje zou willen beginnen. Ook in andere dorpjes van de Drokelaar waren er wel drokelaren die mee wilden helpen. En zo zou er in veel dorpjes wel zo'n winkeltje komen. Toen de mirten weer helemaal beter waren, konden ze weer naar de bossen in de Drokelaar.

Hoofdstuk 9. Elwin en het Bittere Bos

Nu waren er in de Drokelaar een aantal drokelaren die hele vervelende dingen met drokelaren hadden meegemaakt en niet meer tussen andere drokelaren wilden wonen. Nu woonden ze in een bos. Dit bos heette het bittere bos. Elwin had een paar mirten voor hen meegenomen. In het midden van dit bos stond een trap, een wolkentrap. De treden waren oranje en bruin, terwijl de leuningen van goud waren. Deze trap kwam helemaal in Egypte terecht, waar Elwin naartoe zou gaan voor een volgend avontuur. Dit verhaal kun je lezen in het boek :

ELWIN TERUG NAAR EGYPTE

In de verte hoorde Elwin een liedje over hemzelf wat hij wel kende, en snel zette hij zijn voetje op de eerste trede van de trap.

'Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.'

De drokelaren van het bittere bos waren hele aardige drokelaren. Zongen zij dit liedje

nou, of kwam het ergens anders vandaan ? Toen Elwin wat verder op de trap stond en naar beneden keek, zag hij wat van die drokelaren staan met ballonnen in hun handjes. Toen lieten ze de ballonnetjes los, en die kwamen naar boven vliegen, dichtbij Elwin. Wat was dat een prachtig gezicht. 'Dag, drokelaren van het Bittere Bos, dank je wel voor die prachtige ballonnen,' riep Elwin hen na. Maar dat konden ze vast niet meer horen, want Elwin was al zo hoog, en zo ver weg.

EINDE

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK - 2003, 2025

Elwin
Terug naar
Egypte

Elwin Terug naar Egypte

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

Terug Naar Egypte

Hoofdstuk 1. Elwin en het Sprekende Beeld

Hoofdstuk 2. Oh, wat is het hier heet

Hoofdstuk 3. Een Vreemd Verhaal

Hoofdstuk 4. Het Zonneschip

Hoofdstuk 5. Elwin en het volk van Izu

Hoofdstuk 6. De Drie Toverdranken

Hoofdstuk 7. Oh zo moe

Hoofdstuk 8. Terug naar Izu

Hoofdstuk 9. Elwin in Brannan

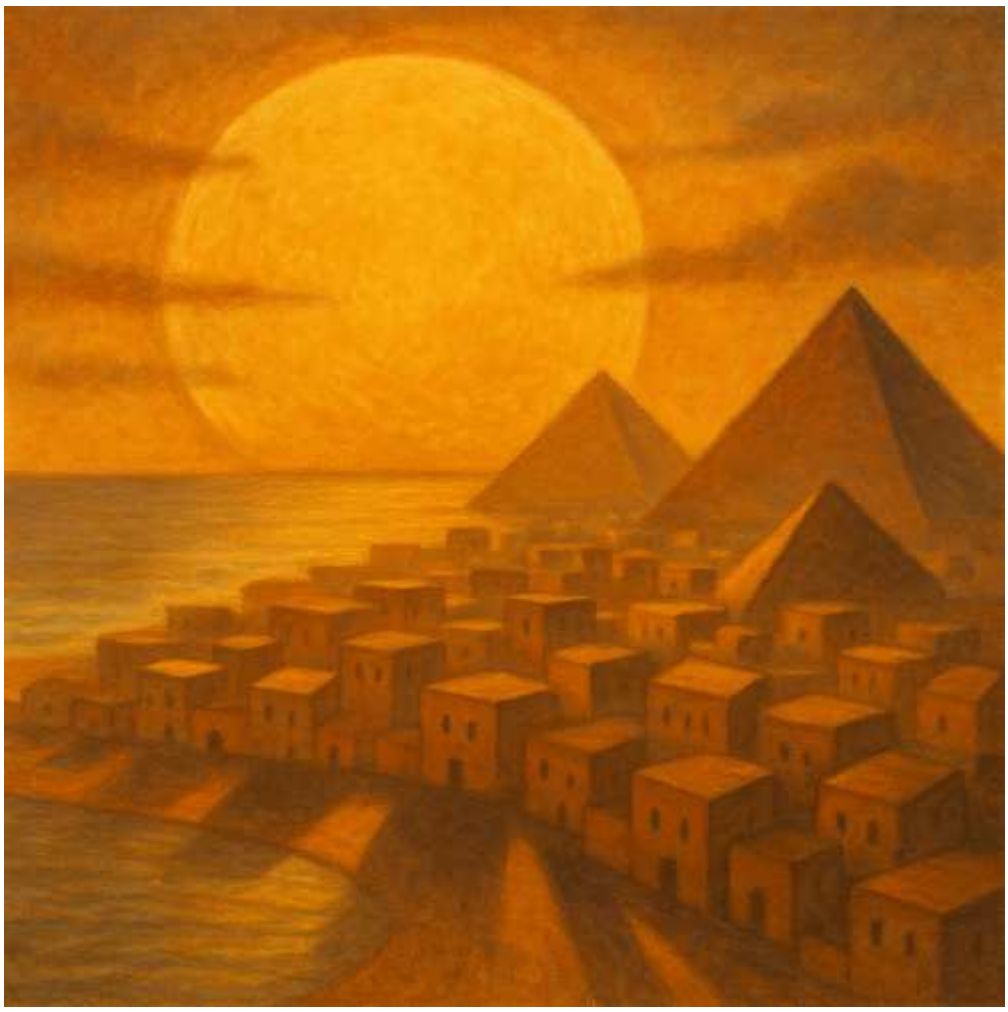

Hoofdstuk 1. Elwin en het Sprekende Beeld

In Egypte ligt een stadje wat Lakus heet. Dat stadje ligt aan de zee, en ze zeggen dat je vanaf het strand een grote gouden zon kan zien met een bruine en oranje kleur. Die zon is zo groot, dat er soms grote schaduwen over de stad heenhangen. Vanuit het bittere bos van de Drokelaar loopt er een bruin oranje trap met gouden leuningen helemaal naar de duinen van dit stadje. En daar, in de duinen staat ook een andere trap die daar erg op lijkt, en als je over die trap gaat lopen, dan kom je helemaal in China terecht.

Elwin vond het wel een goed idee om eens over die trap naar Egypte te lopen. Hij wilde Lakus wel eens zien. Hij had daar al zoveel van gehoord. Het was een hele lange reis, dat wil je natuurlijk wel geloven, want Egypte is een heel, heel ver land, vooral voor een kleine drokelaar. De zon gromde in de blauw heldere lucht. Elwin moest er een beetje om lachen. Het was zo'n grappig geluid.

Er kwamen altijd veel Chinezen over de andere trap naar Egypte toe. In Egypte is het altijd lekker warm. Elwin was al eens eerder in Egypte geweest, maar nog nooit over deze trap. Elwin vond het wel spannend, zo'n lange trap en zo hoog door de lucht. Soms moest Elwin zelfs door een paar wolken heenlopen.

In Lakus stonden veel piramides. Sommige piramides waren winkels en andere piramides waren bioscopen. Ja, in Lakus hielden ze erg veel van films. Op het marktplein stond een beeld dat kon spreken. Het beeld was helemaal van goud in een bruine en oranje kleur. Als de zon erop scheen schitterde de hele stad. Dit beeld heette Osiris. Onder dat beeld was een gang naar een weide onder de grond. Maar dan moest je eerst een raadsel oplossen, voordat het beeld opzij schoof. Het was in Egypte heel normaal dat je eerst raadsels moest oplossen voordat er poorten of tunnels opengingen. Vaak stond er voor zo'n geheime ingang een sprekend beeld. Die beelden werden in Egypte ook wel sfinxen genoemd. Hoe die beelden konden spreken wist niemand.

De wind waaide in Lakus, en Elwin kwam na een lange reis eindelijk in de duinen, waar hij inderdaad een enorme gouden zon kon zien met een bruine en oranje kleur. Schaduwen kwamen over de stad, en Elwin liep verder naar het marktplein. Daar zag hij het beeld Osiris staan. 'Hallo Osiris,' zei Elwin. 'Nu kunnen we eindelijk eens met elkaar praten.' Maar het beeld zei niets. Opeens kwam er een mannetje achter Elwin staan die hem op de rug klopte. 'Je moet eerst een raadseltje oplossen, Elwin, anders praat hij niet tegen je.' En Elwin kreeg een boekje met raadseltjes in zijn handjes gedrukt. Oh, wat een boel raadseltjes waren dat. Voor elk raadseltje stond een slangetje getekend, en Elwin probeerde een raadseltje. 'Hoe heet de prinses van Lakus ?' Dat wist Elwin niet. Maar Elwin probeerde wat namen te verzinnen : Karolientje, Truusje, Dorelette, Karineke, Paulineke ? Maar niets gebeurde. Het mannetje was al verdwenen, en Elwin kon niets vragen. Toen begon Elwin te roepen. 'Weet iemand ook wie de prinses van Lakus is ?' Maar er was niemand in de buurt. Het was er zo stil. Ineens stond er een prinsesje voor Elwin. Het prinsesje leek wel vanuit het niets gekomen te zijn. Ze had hele zachte kleertjes aan, en ze had een heel zacht stemmetje. 'Elwin,' zei het prinsesje, 'zoek je naar mij ?'

'Ja, prinsesje, ik zou graag jouw naampje willen weten,' zei Elwin een beetje verlegen. Opeens begonnen de ogen van het beeld rood te worden, en het leek wel alsof ze ineens naar Elwin keken. Het leek wel alsof de zon in al z'n kracht op Elwin scheen en Elwin werd er erg warm van. 'Oh, wat is het hier heet,' zei Elwin. En floep, het beeld schoof opzij, en Elwin kon door de gang naar binnen. 'Goedzo, Elwin,' sprak het prinsesje, 'je hebt mijn naam geraden. Ik heet namelijk 'Oh, wat is het hier heet.'

'Wat een vreemde naam voor een prinsesje,' dacht Elwin. Maar hij was nu in ieder geval in de gang naar de weide. Met grote stappen liep Elwin verder, terwijl het prinsesje met hem meeliep. Heel in de verte stond een huisje. 'Daar woont Toth,' zei het prinsesje. 'Dat is de schrijver van de stad.'

'Wat schrijft hij dan allemaal op ?' vroeg Elwin. 'Raadseltjes,' zei het prinsesje, terwijl ze begon te grinniken. 'Halt,' zei ineens een mannetje. Het mannetje leek wel een beetje op dat mannetje bij het beeld. 'Hoeveel schapen lopen er in deze wei ?' vroeg hij aan Elwin. 'Alweer een raadseltje,' dacht Elwin. Het mannetje wilde hen er niet doorlaten als ze het antwoord niet zouden geven. Maar het prinsesje werd een beetje boos : 'Elmed, houd op met die spelletjes. Ik ben de prinses van Lakus, dus je moet voor mij aan de kant.' Maar het mannetje werd woest, en begon de prinses te stompen. 'Als je niet ophoudt, dan gooi ik je in de raadselput, waar je voor altijd raadseltjes moet beantwoorden,' schreeuwde het mannetje.

Een raadselput, daar had Elwin niet zoveel zin in. 'Mannetje, ik wil het raadseltje van jou wel proberen op te lossen.' Elwin keek om zich heen of hij ook wat schaapjes zag. Maar Elwin zag geen schaapjes. 'Nul schaapjes, Elmed,' riep de prinses boos. Het mannetje begon te grinniken. 'Kom dan maar verder,' zei hij. Maar een eindje verder werden ze weer aangehouden door een mannetje met een raadseltje. Na een tijdje begon Elwin een beetje moe te worden. Ook het prinsesje werd er erg moe van. Ze werd telkens erg boos op de mannetjes. Na een lange tijd kwamen ze eindelijk aan bij het huis van Toth. Een oude man deed open, en leidde hen naar binnen. 'Hoe vinden jullie de raadseltjes ? Allemaal bedacht door mij,' zei Toth zachtjes. Het prinsesje

glimlachte een beetje. Aan de muur groeiden ballonnen. Het leken wel zwembandjes, en ze maakten zo'n piepend geluid. Het was erg warm in de kamer, en een beetje donker. In de verte stonden wat planten, en samen met Toth liepen ze verder. Aan de andere kant van de kamer stond een balkon. Wat een uitzicht hadden ze hier. De lucht was vol met ballonnen. Ze waren zo groot, en lang. Toth zei dat het tunnels waren over de stad, en dat ze erdoor mochten lopen. Binnenin was het erg warm. Het was net een springkussen binnenin. 'Hoeiii,' riep Elwin terwijl hij in de lucht zweefde. Het leek wel alsof hij op de wolken liep.

Hoofdstuk 2. Oh, wat is het hier heet

Elwin vond Toth een aardige man. En gelukkig hoefden ze geen raadsels bij hem op te lossen. Samen zouden ze naar het paleis achter de ballonnen lopen, waar het prinsesje 'Oh, wat is het hier heet,' woonde. Het was een zonnepaleis, vlak onder de grote gouden zon met de bruine en oranje kleuren. Elwin vond het prachtig en de wind gromde in de lucht. Vanaf hier kon hij Lakus zo goed zien. Om het paleis heen stonden gouden leeuwen. Sommige leeuwen waren van bruin goud, en anderen waren van oranje goud. De leeuwen spuwden vuur, en Elwin moest goed oppassen dat hij niet geraakt werd. De prinses liep voor hen uit. Toth was ook bij hen. Het was een hele lange trap naar het kasteel, in bruin en oranje. Het leek wel een beetje op de trap van de Drokelaar naar Egypte, maar deze trap was veel wijder. De treden waren erg lang. Bij de deur stond weer een Osiris-beeld. Ernaast stond een wezen dat half paard half man was. Toen hij begon te spreken begonnen z'n ogen te draaien. 'Welkom in het paleis van de prinses 'Oh, wat is het hier heet.' Elwin maakte een buiging en nam zijn mutsje van zijn hoofdje. Samen liepen ze verder in het paleis.

Er stonden vele beelden en beeldjes in het paleis, maar Elwin wist dat Egyptenaren daar dol op waren. Weer moesten ze op een grote trap lopen. Ze kwamen op een verdieping waar ze omringd waren door grote aquariums. Elwin zag de haaien zwemmen, en andere grote vissen. 'Dat is de zee,' zei het prinsesje. Ook in de zee stonden er prachtige gouden beelden, waar de vissen tussendoor zwommen. Toen liepen ze naar een grote gouden lift toe, en de prinses drukte op een oranje bruine knop. Wat ging deze lift hoog. De prinses vertelde dat de lift in het binnenste van de grote gouden zon terecht zou komen, waar het huis van Horus stond. Wie was Horus dan, vroeg Elwin zich af. 'Horus is het mannetje van de zon,' zei het prinsesje. De Egyptenaren hebben een heleboel verhaaltjes over Horus, maar Elwin, zou je Horus niet eens zelf willen ontmoeten ? Na een tijdje stond de lift stil en Elwin stapte uit, samen met het prinsesje, Toth en het paardewezen met de draaiende ogen. Hier was het pas echt heet. Een mannetje stond voor hen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'nu mogen jullie mijn raadseltjes eens oplossen.' Achter het mannetje was een enorm gat in de

vloer waar gelukkig gouden hekken omheen stonden. In dat gat krioelden allerlei slangen in allerlei verschillende kleurtjes. 'Dit is de raadselput,' zei Horus. Elwin vond het er niet eng uitzien, en de slangetjes leken meer op tuinslangen en lange ballonnetjes dan op echte slangen. 'Dat zijn de raadseltjes,' lachte het mannetje. 'Willen jullie wat melk ? Raadselmelk.' Elwin nam een slokje. Maar toen begon Elwin erg bang te worden, en de slangen in de raadselput zagen er ineens zo gevaarlijk uit. Horus begon weer te lachen. 'Ach, Elwin, teveel raadsels maken je bang. Je moet raadsel voor raadsel nemen. Je hebt toch een raadselboek ?' En Elwin begon weer te lezen, waardoor zijn angst verdween. Niet meer van die melk drinken, dacht hij bij zichzelf.

Elwin las een raadsel hardop : 'Hoeveel schapen lopen er in het huis van Horus ?' Elwin keek rond en zag weer geen schaap. 'Nul !' riep de prinses, en ineens schoof er een gouden schijf over de raadselput heen. Het prinsesje zei dat er ook raadselsap bestond waar je heel boos van zou kunnen worden. Samen liepen ze naar een volgende kamer. Hier zagen ze verschillende soorten raadsels in grote glazen ketels borrelen. Horus zei : 'Je moet raadsels altijd één voor één nemen. Elke stap is een

raadsel, maar als je er teveel in één keer neemt, dan val je.' Buiten zagen ze bollen in de lucht hangen. Toen ze er op sprongen lazen ze op elke bol een raadsel. Aan het einde van die rij met bollen was een bollenbeker. Dat was een grote glazen bol met een heleboel bollen erin. 'Als je hier in springt, gaat het mis,' zei Horus, 'want dan kom je in teveel raadsels terecht.' Uit die grote beker vloeide raadselthee. Elwin wilde daar liever niet van drinken. De prinses vertelde aan Elwin dat er een heleboel bollenbekers waren, ook eentje met raadselsap waardoor je zo boos zou worden. Treurig vertelde ze dat toen ze klein was ze een keer in zo'n beker met raadselsap was gevallen, en daardoor was ze vaak boos.

'Wat gebeurt er dan als je in de raadselthee valt ?' vroeg Elwin aan Horus. Maar dat wilde Horus niet zeggen. De prinses werd erg boos op Horus. 'Je moet wel aardig doen tegen Elwin,' riep ze. En floep, ineens was Horus verdwenen. Elwin vond het allemaal erg vreemd. Een prinsesje die in de raadselsap was gevallen en daardoor vaak boos werd. Maar hoe dan ook, hij wilde het prinsesje graag helpen, en vond haar erg aardig. Waar was Horus nu ineens gebleven ? De prinses zei tegen Elwin dat Horus hen naar de raadselthee had toegebracht omdat hij daar vroeger was ingevallen. En daarom was Horus vaak erg verdrietig. Elwin kreeg wel erge medelijden met die arme Horus, en wilde hem graag helpen. Elwin keek naar Toth. Ook Toth was nu een beetje verdrietig. Toth vertelde dat hijzelf ook eens in de raadselthee was gevallen. Elwin vroeg zich af wie die raadselthee dan eigenlijk maakte. Toth vertelde dat een leeuw dat had gedaan. Die leeuw die woonde helemaal op het topje van de zon. Elwin zou die leeuw graag eens willen spreken, en of hij alsjeblieft eens wilde ophouden met die raadselthee.

Nergens konden ze Horus meer vinden, dus ze besloten eens naar die leeuw op de zon te gaan. Het was een lange reis over raadselbollen, en soms waren de raadsels erg moeilijk, maar met z'n drieen kwamen ze uiteindelijk steeds weer verder. Het was hier zo lekker warm, en ook leek het alsof er ergens melk werd gekookt. Plotseling keek Elwin naar beneden, en zag stromen van raadselmelk. Als hij daar maar niet in zou vallen, want dan zou hij voor de rest van zijn leven bang zijn. Hij had er één slokje van genomen, en was toen bang, zo bang. Nee, Elwin moest er niet aan denken om erin te vallen. In de verte leek het op een zee van raadselmelk, maar gelukkig hing er een pad van raadselbollen boven. Sommige raadsels waren makkelijk, en andere raadsels erg moeilijk, en na een tijdje kwamen ze dichtbij een grote berg op het topje van de zon. Hier stroomde de raadselthee vandaan. Elwin voelde zich een beetje verdrietig worden. Als watervallen stroomde het naar beneden. Elwin zag het bruisen. Van bol tot bol kwamen ze eindelijk aan de top van de berg. Daar zagen ze een leeuw roeren in een grote ketel. 'Wil je wat van de leeuwenthee,' riep de leeuw. 'Liever niet, meneer de leeuw,' riep Elwin terug. 'Ah, waarom niet ?' riep de leeuw

weer. 'Het is zulke lekkere thee.'

'Nee,' riep Elwin, 'die thee maakt ons verdrietig.' Plotseling kwamen er tranen uit de ogen van de leeuw. Wat vond Elwin dat naar. De leeuw rende weg in een hut. Elwin, de prinses en Toth liepen achter hem aan. Toen ze binnenkwamen in de hut zagen ze de leeuw rillen in een hoekje. 'Niemand wil mijn thee drinken. Ik moet alles zelf opdrinken. Waarom wil niemand mijn thee drinken,' zuchtte de leeuw. Elwin boog zich voorover naar de leeuw en zei : 'Maar meneer de leeuw, kunt u niet iets anders maken, want die leeuwenthee lijkt mij knap gevaarlijk.'

Maar toen begon de leeuw nog harder te huilen, en riep : 'Zoveel raadsels hier, ik moet wel thee van ze maken, anders drukken ze mij van de zon af.' En daar zag Elwin al slangetjes tevoorschijn komen. Ze kwamen uit de kastjes, van onder de tafel, van onder de stoelen, en Elwin begreep dat de leeuw hier bang voor was. De leeuw vertelde Elwin dat hij vroeger in de raadselmelk was gevallen, en daardoor altijd bang was. Daarom maakte hij van de raadsels thee, en die verkocht hij aan winkeliers van Lakus. De mensen werden er altijd erg verdrietig van, maar het was een goed middel tegen angst. 'Zou je dan niet eens erg boos willen worden zoals ik,' vroeg het prinsesje. 'Dan kun je misschien al die slangetjes eens wegjagen.' Dat wilde de leeuw wel, maar dat kon hij niet. Hij zou eerst van de raadselsap moeten drinken, of nog beter : er in duiken. Maar een leeuw die vaak boos was zou ook gevaarlijk kunnen wezen.

Het prinsesje wist wel waar ze dat sap moesten halen. Aan de westkant van de zon

woonde een zebra die raadselsap maakte. Met z'n vieren zouden ze daar naartoe gaan. Weer sprongen ze van bol naar bol, en de leeuw was erg goed in het oplossen van raadsels. De raadsels waren moeilijk, zo moeilijk, dat Elwin blij was dat de leeuw bij hen was. Het werd steeds heter en heter, en in de verte zagen ze het sap al stromen. Hier zou Elwin niet graag in willen vallen, maar voor de leeuw was het wel goed om er even in te zwemmen. De leeuw kon namelijk niet boos worden. Alle vier stonden ze nu op een bol met een raadsel zo moeilijk dat zelfs de leeuw het antwoord niet wist. Elwin keek naar het gezicht van de leeuw, en merkte dat de leeuw een beetje boos over het raadsel begon te worden. 'Ik weet het niet, ik weet het niet,' riep de leeuw. En plotseling begon de leeuw zo verschrikkelijk te brullen, dat de bol knapte, en alle vier vielen ze naar beneden en kwamen in het raadselsap terecht. Oh, wat begon de leeuw te tieren en te schreeuwen. Elwin werd er bijna bang van, maar was blij dat de leeuw nu eindelijk boos kon zijn. Maar wat was dat ? Elwin werd zelf ook boos. En hoe kon Elwin nou terug naar de Drokelaar als hij vanaf nu zo vaak boos zou zijn. Hij was ook in het zebrasap gevallen, en misschien wilden de drokelaren Elwin niet meer terugzien in de Drokelaar. Maar Elwin werd bozer en bozer. Hij werd op iedereen boos. Ook de prinses brulde. het was nu de tweede keer dat ze in het raadselsap was gevallen. Zelfs die rustige aardige Toth was nu een woeste man. In de verte hoorden ze een zebra lachen. Och, wat kon die zebra lachen. En snel zwommen ze verder.

Alle vier werden ze bozer en bozer. Misschien dat de lachende zebra hen wel zou kunnen helpen. Op de rand van een enorme beker zagen ze de zebra staan. De zebra vertelde hen dat hijzelf ooit eens in de raadselkoffie was gevallen, dat was aan de oostkant van de zon. Dat zou een eind zwemmen zijn, maar dan zouden ze eindelijk weer een beetje kunnen lachen. De zebra vertelde dat er daar een tijger woonde die tijgerkoffie maakte waardoor je van zou lachen. 'Je kunt er beter niet induiken,' zei de zebra lachend, 'want dan stop je nooit meer met lachen.' Wat had die zebra een plezier. Maar ze moesten snel zijn, want de leeuw begon erg boos op de zebra te worden. De leeuw brulde het uit, terwijl de zebra harder en harder begon te lachen. 'Als ze maar geen ruzie gaan maken,' dacht Elwin. Maar het was al te laat. De leeuw en de zebra rolden over de grond, en ook Toth en de prinses sprongen ertussen. Elwin voelde zichzelf bozer en bozer worden, en sprong snel op een bol richting de oostkant, want anders zou hij er ook tussen springen. Elwin had geen zin in ruzie. Het kwam allemaal door het vervelende zebrasap. Ze begonnen steeds harder te brullen, en Elwin moest snel zijn. 'Zeg laten we met z'n allen die Elwin eens grijpen,' brulde de leeuw ineens. En alle vier kwamen ze achter die arme Elwin aan. Alhoewel Elwin erg boos was begon hij nu wel een beetje bang te worden. Wat moest hij beginnen tegen vier van die woestelingen ? Snel sprongen ze van bol tot bol. Gelukkig kon Elwin de raadsels van de bollen oplossen, maar als de raadsels te moeilijk zouden worden, zat hij in de val.

De leeuw was zo goed in het oplossen van raadsels dat ze al snel vlak achter Elwin waren. Elwin was hen nog maar één bol voor. 'Wie is de koning van de Drokelaar ?' was het raadsel. 'Dat gaat je niks aan,' riep Elwin boos. Oh, oh, dat ging niet goed. Elwin wist het antwoord wel, maar was te boos om het te vertellen. En woest stampte Elwin op de bol en viel naar beneden, voor de tweede keer in het zebrasap. En wat er

toen gebeurde : Elwin sprong brullend omhoog en greep de leeuw bij z'n staart en smeet hem zo ver weg dat hij in de raadselkoffie terecht kwam. Daar werd de leeuw wat rustiger, maar begon ineens hard te lachen. Zo hard, dat Elwin het in de verte hoorde bulderen. Wild begon de leeuw om zich heen te slaan, en het was alsof het koffie begon te regenen. Elwin ving wat druppels op en slikte het in, en werd er erg vrolijk van. Ook de prinses en Toth werden ineens erg vrolijk. Na een tijdje begonnen ze allemaal wat rustiger te worden, en de tijger van de raadselkoffie was erg aardig. Hij had een heel groot huis met vele wijze boeken.

Hoofdstuk 3. Een Vreemd Verhaal

In de winkels van Lakus kwam Elwin al deze raadselvloeistoffen weer tegen. Vaak werden ze verkocht in kleine piramide-bekers. Ah, daar zag Elwin Horus lopen met het paardewezen met de draaiende ogen. 'Dag Horus, dag paardemeneer,' riep Elwin. Maar het leek alsof ze Elwin niet hoorden. Ze waren zo druk in gesprek. Opeens werd Elwin van achteren aangeklopt. Het was Toth. Samen liepen ze weer naar het huis van Toth. Toth had Elwin iets te vertellen. Elwin ging in een zachte stoel zitten, terwijl Toth zijn pijp met Lakusgras aanstak. 'Zeg, Elwin,' zei de oude man, ik wil je graag nog iets meer over Egypte vertellen. Ken je de klok van Ra ? Zoals jullie kerken met kerkklokken in de Drokelaar hebben, zo hebben we hier in Egypte piramides met klokken van personen die erg belangrijk zijn voor Egyptenaren. Deze personen hebben echt geleefd, of waren personen uit verhalen van vroeger. Soms waren het helden, soms koningen, of personen die op een andere manier veel voor Egypte hebben betekend. Die verhalen noemen we legendes, en Egyptenaren lezen ze graag. Veel van die verhalen vind je ook weer terug in de manier waarop de Egyptenaren leven. Maar goed, Elwin, Ra was ook zo'n persoon, een oude bekende van Egypte. Ra had een boot waarmee hij door de lucht kon vliegen van zon tot zon, maar hij kon er ook mee onder de grond varen. Dat leek Elwin wel spannend. Het roer van dat schip was als de wijzer van een klok, en zo draaide Ra altijd rondjes van uur tot uur, van dag naar nacht. Later hingen ze die klok op in een grote piramide, die ze wel de piramide van Ra noemden. Het was een oranje klok, met allemaal plaatjes van de reis die Ra elke dag maakte.

Maar op een dag gebeurde er iets verdrietigs. Er was een dieventweeling in Egypte gekomen. Ze heetten Mozes en Mozes. Ze leken precies op elkaar. Ze hadden beiden een grote donkergrijze baard en brilletjes met ronde glaasjes. Beiden keken ze een beetje scheel, en ze wilden de wijzer van de klok van Ra stelen. Dat deden ze midden in de nacht toen iedereen sliep. Met de wijzer gingen ze de volgende dag naar de smid om de wijzer om te smelten tot een zwaard. Maar toen het zwaard klaar was maakten ze er altijd ruzie om. Wat ze niet wisten was dat het water van de zee begon

te stijgen toen ze het roer van Ra hadden weggehaald. Toen liep heel Egypte onder water. De zon heeft er heel lang over gedaan om het weer op te drogen, maar niemand wist waar Mozes en Mozes met het zwaard waren. De Egyptenaren wilden heel graag dat het terug zou komen, en dat de smid het weer zou omsmelten tot de wijzer van Ra's klok.

Elwin kon zich herinneren dat hij een paar keer in een drokelaarkerk was geweest, en dat de drokelaardominee een verhaal vertelde over een zeeman die Mozes heette. Mozes was een zwerver die aan de zee woonde, en iedereen was altijd erg bang voor hem. Maar Elwin wist niet dat hij een tweelingbroer had, en de Mozes waar de drokelaardominee het over had zag er heel anders uit dan de tweelingbroers. Misschien was het wel de oudere broer van de tweeling. Elwin vond het altijd een eng verhaal. Dus er waren wel drie Mozessen. Misschien was de tweeling wel naar hun oudere broer gegaan, en misschien had hij dat zwaard wel goed opgeborgen. Elwin wilde graag eens met de drokelaardominee erover praten.

Het was alweer tijd voor Elwin om terug te gaan naar de Drokelaar. Elwin had een paar piramide-bekertjes gekocht om mee te nemen naar huis. Ze mochten eens van pas komen. Bij de trap stonden een heleboel Egyptenaren om Elwin uit te zwaaien :

Toth, het prinsesje 'Oh wat is het hier heet', Horus, het paardewezen met de draaiende ogen, de leeuw, de zebra, de tijger en vele anderen. Maar Elwin moest echt weer gaan. het zat er op voor Elwin. Wel had hij Toth beloofd dat hij met de drokelaardominee eens zou praten over Mozes en het zwaard. Toth zou graag willen zien dat het zwaard weer terugkwam in Egypte, en dat het weer omgesmolten zou worden tot de oude wijzer van Ra's klok, hoog in de piramide.

Het werd weer een lange reis voor Elwin, een lange reis over de wolkentrap naar huis. Elwin had natuurlijk heel veel te vertellen, en ook de drokelaren van het Bittere Bos zouden wel heel nieuwsgierig zijn. Maar eerst wilde Elwin eens flink uitrusten in zijn bedje.

De volgende dag zou Elwin naar de drokelaardominee gaan. De drokelaardominee woonde heel diep in het bos, en het was voor Elwin wel een eindje lopen. Bij het huisje aangekomen klopte Elwin op de deur. 'Kom maar binnen, Elwin,' zei de dominee, 'wat fijn dat je gekomen bent.' De drokelaardominee had lekkere taart gemaakt. De drokelaardominee begon weer het verhaal van Mozes te vertellen. Het was al heel lang geleden dat Elwin het had gehoord. De drokelaardominee vertelde dat toen Mozes heel jong was, toen ging hij met zijn vader en moeder zeilen op de zee. Het was een heel groot zeilschip, maar het schip zonk. De burgemeester had in het grote boek laten neerzetten dat Mozes en zijn vader en moeder waren verdronken. Maar na een tijdje werd Mozes toch weer gezien bij de zee. Hij had daar zelfs een huisje. Daarom was iedereen altijd zo bang voor hem. Elwin rilde op z'n stoeltje. Wat kon de drokelaardominee het toch altijd spannend vertellen. Toen Mozes ouder was geworden liep hij vaak rond met een spiegeltje. En als de zon dan scheen dan liet hij daarmee de mensen in het gezicht schijnen. Hij droeg vaak lange zwarte en donkere jassen, en had lang haar. Iedereen was zo bang voor hem, dat wanneer het onweerde ze vaak dachten dat ze zijn gezicht in de wolken zagen. Elwin rilde. 'Woeiii, wat was dat weer spannend,' zei Elwin. De drokelaardominee glimlachte een beetje. Toen begon Elwin het verhaal van Toth te vertellen, en vroeg of de drokelaardominee daar iets vanaf wist. De drokelaardominee wreef door z'n baardje, en zei : 'Nu je het zegt, Elwin. Mozes had in een achterkamertje van zijn huisje een zwaard hangen. Hij was zelf erg bang voor dat zwaard. Hij had het eens op zee gevonden. Als hij over dat zwaard sprak, dan stotterde hij altijd, en soms rilde hij wel eens van de angst. Hij durfde nauwelijks in dat achterkamertje te komen. Hij zei dat het een heel gevaarlijk zwaard was, dat je er de zee mee door midden kon splijten, en andere grote dingen, zoals de zon en de maan.' Elwin rilde weer. Dat zwaard moest zo snel mogelijk terug naar Egypte, want het was de wijzer van Ra's klok.

Mozes woonde aan de Noordelijke zee van de Drokelaar. Elwin wilde hem graag eens bezoeken, maar de drokelaardominee had Elwin ook verteld dat Mozes soms in

een wolf veranderde. Maar Elwin moest en zou dat zwaard terugbrengen naar Toth. Elwin slikte een paar keer en vertrok richting het Noorden van de Drokelaar. Nu heette die zee de wolvenzee, en Elwin vroeg zich af waar die meneer Mozes ergens zou kunnen wonen. Er waren daar veel duinen. Hij moest ergens aan de zee wonen, maar waar ? Elwin wist het niet, en ook de drokelaardominee wist het niet. Elwin beet bijna in z'n tong van angst, maar gelukkig had Elwin wat kleine piramide-flesjes bij zich uit Egypte. Hoe zat het ook alweer ? De leeuwenthee, daar werd je verdrietig van, maar het was wel tegen de angst. Er was ook een flesje zebrasap waar je heel

boos van werd, en tijgerkoffie waar je van ging lachen. 'Nou,' dacht Elwin bij zichzelf, 'maar een beetje tijgerkoffie nemen.' En Elwin nam een paar slokjes en begon te giechelen. Hij was niet zo bang meer, en met grote passen liep hij door. het was een lange, lange reis naar de wolvenzee, en Elwin merkte dat het flesje met tijgerkoffie leeg begon te raken. Het werkte niet zo erg lang, dus Elwin moest telkens weer een nieuw slokje nemen na een tijdje. Dan maar wat van de leeuwenthee, maar oh, wat werd Elwin daar verdrietig van. En hij kreeg zo'n medelijden met meneer Mozes. Toen Elwin bij de duinen was aangekomen kwamen er al dikke traantjes uit zijn oogjes lopen, maar hij was gelukkig niet bang. En Elwin begon te zoeken en te zoeken, maar nergens kon hij het huisje van Mozes vinden. Elwin begon een beetje moe en boos te worden. De leeuwenthee was inmiddels op, en hij was inmiddels met de zebrasap begonnen. Oh, wat werd die Elwin toch boos. 'Waar is die akelige meneer Mozes nu ?' dacht Elwin bij zichzelf, 'ik heb dat zwaard nodig, maar ik kan zijn huisje nergens vinden.' Het stoom kwam bijna uit Elwin’s neusje, zo boos was hij. Ineens stond er iemand voor hem. Elwin schrok. Snel griste hij in zijn rugtasje om weer een slokje zebrasap te nemen, maar hij pakte het verkeerde flesje, waar de raadselmelk in zat. Hier werd je heel bang van. Elwin nam een slok, en begon te beven van angst ... Het was ... het was ... Mozes. Twee donkere ogen keken Elwin aan. Wat was die meneer lang. 'Dag Elwin,' zei Mozes. 'Waarom ben je zo bang voor mij ? Ik heb je toch nog nooit kwaad gedaan ?' En daar had die meneer Mozes wel gelijk in. Toen kwam Elwin erachter dat hij het verkeerde flesje in z'n handjes had. Snel nam hij van het zebrasap, maar ... maar ... het was op. Elwin zette het op een rennen. Stel je voor dat Mozes weer in een wolf zou veranderen. Daar zat Elwin niet op te wachten. Hij rende in het dichtsbijzijnde huisje, terwijl Mozes achter hem aankwam. Oh, wat was die Elwin toch bang.

Snel liep Elwin naar de achterkamer en zag een zwaard hangen. Dan was dit het huis van Mozes. Elwin beefde en trilde van angst. Het zwaard glom, en er kwamen kleine straaltjes vanaf. Dit zwaard had hij nodig. Snel griste hij het zwaard van de muur, en wat er toen gebeurde : Elwin begon te brullen en te brullen, zo erg had hij nog nooit gebruld. Elwin was woest geworden, en daar kwam Mozes binnen. 'Niet doen, Elwin, dat zwaard is gevaarlijk. Leg het snel terug.' Maar Elwin hoorde niks meer. Woest begon Elwin met het zwaard om zich heen te slaan, en toen gebeurde het. Mozes begon in een wolf te veranderen. Elwin schrok hier zo van, want het gebrul was zo hevig, dat hij het zwaard neergooide. 'Nee, nee, nee,' schreeuwde Elwin bijna gillend. Nog nooit was Elwin zo bang geweest. Mozes richtte zijn hoofd omhoog, wat al bijna een wolvenkop was. Oh, wat was dit eng. Mozes had nu scherpe klauwen, en een grijze gestalte stond nu voor Elwin. Buiten begon het te donderen en te bliksemen. De wolf greep het zwaard met z'n bek en rende naar buiten richting de zee. Elwin keek door het raampje naar buiten en zag de wolf met het zwaard verdwijnen in de

golven. Wat moest Elwin nu doen ?

Nog steeds was Elwin hevig bang, en ging op een stoeltje zitten. Waar was hij nu weer in terecht gekomen ? Ineens stonden er twee mannen in de deuropening. Ze hadden ronde brillen en grote donkergrijze baarden en politiepakken aan. 'Wat moet je met onze broer,' vroegen ze. Elwin wist nu dat dit de Mozes-tweeling was. Tegelijk zeiden ze : 'Wij heten Mozes van Dam, Mozes en Mozes, maar je mag ook van Dam en van Dam zeggen.' Daar keek Elwin wel even van op. 'Wat moet je met dat zwaard ?' zeiden ze weer allebei tegelijk. Maar ineens kwam de wolf weer

binnenrennen met het zwaard in z'n bek. Snel liet hij het zwaard vallen en veranderde weer in Mozes. Toen hing hij het zwaard weer aan de muur. 'V...v...veel te gevaarlijk,' stotterde hij.

Toen begon Elwin over Toth te vertellen, en dat het zwaard weer terugmoest in de klok van Ra. Maar toen werden de tweelingbroers erg boos. 'Nee, dat zwaard is van ons,' zeiden ze. 'Onze grote broer heeft het op zee gevonden.'

Maar nu werd Elwin ook boos : 'Jullie hebben dat zwaard gestolen uit de piramide van Ra.'

'Ach, welnee, je kletst,' zeiden de broers. 'Je wil gewoon niet luisteren. Wij arresteren jou in de naam der wet.' En daar moest Elwin mee naar het politie-bureau, wegens het beledigen van twee agenten. Dit was wel een erg groot raadsel. Wie sprak nu de waarheid, de Mozes-tweeling of Toth ? Daar zat Elwin nu, helemaal alleen in een gevangenis dichtbij de wolvenzee. Hij moest daar wel een week blijven, en mocht absoluut nooit meer zulke dingen zeggen. De volgende dag kwam de broer van de tweeling binnen bij Elwin. 'Och, Elwin, neem het hen maar niet al te kwalijk. Ze bedoelen het niet slecht,' zei Mozes. Maar Elwin vond het allemaal erg vreemd, en wilde toch wel eens graag weten wat er nu aan de hand was. Na een tijdje kwam de tweeling binnen, en ze gingen op een stoel zitten. Beiden pakten ze hun pijpen en begonnen drokelaargras te roken. 'Meneer van Dam en meneer van Dam, kunt u me dan vertellen wat er met dat zwaard aan de hand is ?' vroeg Elwin. De tweeling zei dat ze het zwaard niet hadden gestolen, maar dat hun broer het op zee had gevonden. Elwin durfde niet nog een keer te zeggen wat Toth had gezegd, maar één ding was zeker : Het zwaard was gevaarlijk en moest terug naar de klok van Ra. Van Dam en van Dam vonden dat Elwin zich die dag netjes had gedragen en tegen de avond mocht Elwin weer weg. Elwin zou wachten tot midden in de nacht om het zwaard te kunnen pakken.

Gelukkig had Mozes het raampje open laten staan, en kon Elwin naar binnen klimmen. Elwin wilde het zwaard niet meer aanraken, want dan zou hij misschien weer gaan brullen. Elwin besloot het zwaard met een rode doek te pakken. Snel stopte Elwin het zwaard in zijn rugzakje en vertrok weer door het raampje. Toen zette Elwin het op een rennen. Snel naar het Bittere Bos naar de wolkentrap. Na een lange tijd kwam Elwin in Lakus aan, waar Toth al op hem stond te wachten. 'Heb je het zwaard al, jongen,' vroeg Toth. Samen gingen ze naar de smid, die het zwaard omsmolt tot een klokwijzer. Stilletjes slopen ze naar de piramide van Ra, en klommen naar de oranje klok. Toen ze de wijzer in de klok hadden gestoken begon het te onweren en te bliksemen. Toth zuchtte diep. Buiten hoorden ze wolven huilen en grommen.Toen Elwin naar buiten keek leek het alsof hij het gezicht van Mozes heel groot in de wolken zag. Het was donker buiten, en de wolken waren erg donker. Toth begon een beetje te glimlachen. Hier had hij natuurlijk erg lang op gewacht. De klok veranderde heel langzaam in een oranje ballon, en er verscheen een mandje onder. Toth ging erin zitten. Hij zou de reis van Ra gaan maken. Elwin glimlachte. het was een prachtig gezicht. Om de ballon heen vlogen griffioenen, die zijn half arend, half leeuw. Zij zouden met Toth meevliegen.

Hoofdstuk 4. Het Zonneschip

Nu was er in Egypte een sport die ganneren heette. Een ganner was een soort zeil of

zeilschip wat je aan je armen en benen kon doen. In die zeilen zaten kleine motortjes en door je armen en benen te bewegen kon je vliegen of duiken. Het werd ook wel 'Egyptisch zeilen' genoemd. Elwin wilde dat ook wel eens doen. Op de Egyptische zeeen kon je altijd veel gannerschepen vinden. Sommige van die schepen waren gigantisch groot. Omdat ze ook konden duiken leken ze vanuit de verte wel op grote vissen. Op een dag ging Elwin ganneren met het prinsesje 'Oh wat is het hier heet.' Het prinsesje vertelde Elwin hoe hij moest sturen, en hoe hij kon vliegen. Elwin had een pak aan met een paar zeilen. Elwin voelde zichzelf net een vogel of een vis. En al snel begon Elwin het te leren. Hoeiii, daar ging Elwin, en de prinses vloog achter

hem aan. Wat gingen ze hoog. En in de verte zagen ze de ballon van Toth. Ook leerde Elwin hoe hij moest remmen. Wat zou Elwin graag willen dat dit ook in de Drokelaar zou kunnen. Sommige van die Egyptische zeilers hadden heel veel zeilen. Het prinsesje legde Elwin uit waar al die zeilen voor dienden.

Vaak ging Elwin met het prinsesje ganneren, en al gauw mocht Elwin er zeilen bijnemen. Elwin oefende veel, en op een dag mocht Elwin op een heel groot gannerschip zeilen. Op een dag toen Elwin in Lakus weer eens ging winkelen zei een Egyptenaar tegen hem dat hij Elwin’s gezicht in de wolken had gezien. Elwin

glimlachte, en nu begreep Elwin ook waarom hij het gezicht van Mozes eens in de wolken zag, zoals vele anderen. Mozes was misschien ook wel een ganneraar. En ja hoor, op een dag kwam Elwin Mozes met zijn gannerschip tegen in de wolken. 'Ha, Elwin,' riep Mozes, 'wat is het hier prachtig hè, zo hoog.' En Elwin zwaaide terug.

Binnen korte tijd mocht Elwin ook de drokelaren in de Drokelaar leren ganneren, en Mozes hielp mee. Ook het prinsesje kwam eens mee naar de Drokelaar om les te geven. Elwin kwam nog vaak de ballon van Toth tegen in de lucht. Waar ging Toth toch altijd naartoe ? Hij maakte de reis van Ra. Elwin zou die reis ook wel graag willen maken, maar Elwin moest eerst nog veel meer oefenen in het ganneren. Elwin ontdekte dat de boot van Ra ook een gannerschip was. Het was zo'n groot en goed schip dat hij er mee van zon naar zon kon reizen. Elwin wilde die meneer Ra wel eens graag ontmoeten. Zou Ra al weten dat de wijzer weer terug was in de klok ?

Oh, hoe fijn Elwin zich voelde zo hoog in de lucht, zo dicht bij de zon. En Elwin kwam steeds hoger en hoger. Hij voelde zich meer en meer een vogel, als een griffioen. Sommige zeilen aan zijn pak maakten zulke hoge piepgeluiden als hij ze bewoog. Elwin voelde zich als een vis in het water, en de drokelaren zeiden vaak dat ze zijn gezicht zo groot in de wolken zagen. Al die zeilen waren net als spiegeltjes, die de zon weerkaatsten. Het was een echt zonneschip.

Waar zou Ra toch ergens wonen ? Elwin vroeg het aan het prinsesje 'Oh wat is het hier heet'. Het prinsesje wist het wel, maar dan zou Elwin eerst nog beter in het ganneren moeten worden om daar te kunnen komen. En toen begon het prinsesje een heel mooi verhaal te vertellen. Luister maar.

Daar hoog in de lucht, daar kunnen de leeuwen vliegen. Dat heb je natuurlijk nog nooit gezien, maar als je hoger vliegt, dan zie je ze vanzelf. Daar hoog in de lucht, daar lijken de leeuwen op vogels, daar vliegen de griffioenen, die de weg weten naar Ra. De lucht is net een piramide, en op het topje van de lucht, daar woont Ra.

En toen het verhaaltje uit was begon het prinsesje het verhaaltje te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

En Elwin begon mee te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht,

daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

Wat een vreemd liedje was dat, en plotseling stonden ze in het huis van Ra, boven in de lucht. Het was een toverliedje wat hen in het huis van Ra had getoverd.

'Hallo, ome Ra,' zei Elwin. Een uil vloog tevoorschijn met draaiende ogen, en plotseling stond Ra voor hen. 'Dag, kinderen,' zei Ra. 'Wat fijn dat jullie zijn gekomen.' Elwin maakte een diepe buiging, en deed zijn mutsje even af. Overal stonden griffioenen aan de zijkant. 'Zo Elwin, ik heb gehoord dat jij de wijzer van Ra's Klok weer terug hebt gebracht. Je bent een erg wijze kabouter,' zei Ra. Elwin glimlachte. 'Ome Ra is erg blij dat je er bent. Wil je wat vla ?' vroeg Ra. En Elwin nam een hapje. Plotseling begon alles te tollen voor Elwin’s oogjes, en hij moest even zitten. 'Ja,' zei Ra, 'dat is de vla van ome Ra.' Elwin moest wel even lachen. Hij voelde zich ineens zo anders. 'Zeg Elwin,' zei Ra, 'zou jij nog weleens willen ganneren ? Er zijn nog een heleboel piramides waardoor je kunt ganneren.' Elwin keek omhoog en zag een heleboel glazen piramides waar hij kinderen zag zeilen. het waren een heleboel buizen en tunnels, waardoor Elwin nog hoger kon komen. En op alle topjes woonde Ra.

Ra begon te lachen. 'Dat had je niet gedacht hè, Elwin, dat je nog eens zo hoog zou komen.'

'Nee, ome Ra,' zei Elwin. Het prinsesje begon te lachen. Weer begon het te tollen voor Elwin’s oogjes. Opeens werd Elwin erg verdrietig. Hij wilde hier eigenlijk niet meer weg. Ra zei dat Elwin ook niet weg hoefde. Elwin mocht door al die buisjes heenvliegen, en zou telkens weer in Ra's huisje terecht komen.

'Dit is de klok van Ra, Elwin,' zei Ra. 'En je hebt nu de wijzer, en dat is ook je roer.' In de verte zag Elwin straaljagers en het gezicht van een oosterse prinses met een sluier voor haar gezicht. Elwin kon alleen haar ogen een beetje zien. 'Goede reis, Elwin,' zei Ra. Er zat een papegaai op de schouder van Ra, en Elwin moest even lachen. Elwin merkte dat hij er zeilen bij had gekregen. Sommige van die zeilen gromden en bromden heel erg. daar ging Elwin. Elwin voelde zichzelf nu net een

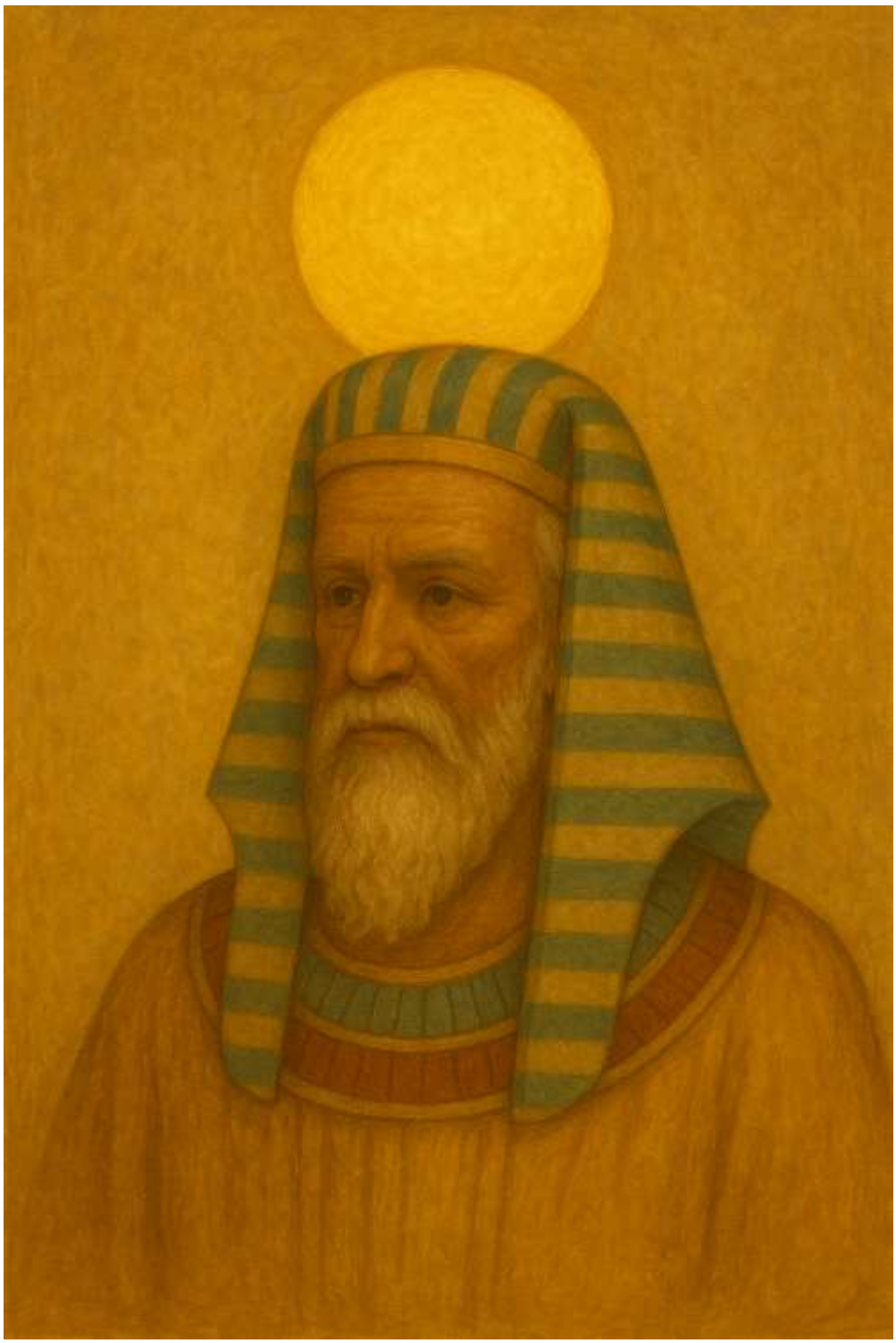

straaljager of een raket. Langzaam steeg Elwin op om door het gat in het glazen plafond te zweven. Nu moest hij leren met die nieuwe zeilen te vliegen. Wat waren dat een zware zeilen zeg. Hoe moest hij die nu bewegen ? Maar gelukkig vloog het prinsesje naast hem. Wat hij hier zag verraste Elwin erg. Overal vlogen gehandicapte drokelaarkindertjes met hun zeilschepen. Het was een prachtig gezicht. Sommigen van die drokelaarkindertjes hadden ballonen die ze loslieten. De buizen waren vol met ballonnen die voor hen uit vlogen. Wat was die ome Ra toch een aardige man. Hij had natuurlijk al die schepen voor die kindertjes gebouwd. Ineens voelde Elwin iets op z'n schouder komen. Het was een papegaai. 'Hallo,' zei Elwin, en moest even

grinniken. Elwin vond het prachtig.

Maar aan de zijkant van de buis gebeurde er ineens iets verschrikkelijks. Een slang met zeiltjes probeerde door de wand heen te breken, en plotseling was er een gat in de buis. Tientallen kindertjes werden met hun scheepjes naar buiten gezogen en kwamen in een andere buis. Elwin hoorde gegil en geschreeuw, en de vliegende slang kwam steeds dichterbij Elwin. Elwin durfde haast niet in die ogen te kijken. Het geschreeuw werd steeds luider. Plotseling hoorde Elwin de stem van Ra : 'Ronald, ga naar je kamer, jongen,' zei Ra een beetje luid. En daar draaide de slang zich om en vertrok weer door het gat. Maar waar waren de gehandicapte kindertjes nu gebleven met hun scheepjes ? Het werd erg donker in de buis, en Elwin’s zeilen begonnen veel lawaai te maken. Elwin werd er niet bang van, maar vroeg zich af wat er zou gaan gebeuren. Het leek wel alsof Elwin sneller ging. Alsof Elwin nu echt in een speedboot zat. De zeilen gingen nu als sirenes tekeer, en alles sprong voor Elwin aan de kant. Maar Elwin werd boos, erg boos. Plats, plotseling was Elwin door het glas gegaan en keek in de ogen van een zebra. Elwin voelde sap langs hem heen stromen. 'Ah, het zebrasap,' dacht Elwin, 'daarom ben ik ineens zo boos.' Elwin begon te brullen, terwijl de zebra begon te lachen. 'Elwin, Elwin,' werd er in de verte geroepen. Daar zag Elwin een oosters prinsesje in een scheepje zitten. En daar kwam ook de prinses

van Lakus 'Oh wat is het hier heet' aanzeilen.

Beiden begonnen ze het toverlied van Ra te zingen, en Elwin zong maar mee, want hij wist dat ze dan weer in het huis van Ra terecht zouden komen, op het topje van de buis :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

En floepsss... daar stonden ze weer in het huis van Ra. Ome Ra vertelde dat in de buizen allerlei figuren leefden die iets te maken hadden met de raadselvloeistoffen. De één had teveel leeuwenthee gedronken, en de andere teveel zebrasap. Weer een ander was misschien in de tijgerkoffie gevallen, of misschien wel in de raadselmelk. Als het te bont zou worden, dan konden ze altijd het liedje van Ra zingen om weer terug te komen in Ra's huisje. Daar konden ze van de vla van Ra eten om weer rustig te worden. Elwin nam snel even een hapje, en hoorde iemand 'hup' zoemen, heel snel. Elwin begon te grinniken, terwijl het weer begon te tollen voor zijn oogjes. Snel ging hij zitten. Dat moest even, anders zou hij vallen. 'Wees maar blij dat je de vla van Ra kent, jongen,' zei Ra.

'Wat is dat dan voor vla ?' vroeg Elwin. 'Papegaaienvla,' zei Ra. Elwin hoorde allerlei rare klakjes en snelle fluitjes. Er zaten twee papegaaien op z'n schouders. Na een tijdje had Elwin zoveel papegaaienvla gegeten dat hij bijna zelf een papegaai was geworden.

Hoofdstuk 5. Elwin en het volk van Izu

Na een tijdje stonden er ook wat piramides in de Drokelaar, waar drokelaren op konden leren ganneren. Elwin had weer veel te vertellen aan Sandra, en aan de drokelaren van het Bittere Bos. Elwin reisde vaak heen en weer, want er was nog zoveel wat hij van Egypte wilde leren. Op een dag was Elwin weer op bezoek bij Toth. Toth wilde Elwin iets laten zien, en samen liepen ze naar de kelder. De kelder was beneden het huis en ze moesten langs een lange stenen trap naar beneden. In de

kelder stonden grote kasten met flessen toverdrank. Ook stonden er vele vaten met leeuwenthee, zebrasap, tijgerkoffie en andere raadselvloeistoffen. Er stonden zelfs kruiken met papegaaienvla. Elwin glimlachte. Beneden op de vloer van de kelder was een stenen luik. Toth trok het luik open en samen klommen ze naar beneden. 'Vroeger, heel vroeger,' zei Toth, 'toen Egypte nog niet bestond, toen leefde er een volk onder de grond.' Het was er een beetje vochtig. De wezens daar leken erg veel op planten en insecten, maar door de opkomst van het Egyptische rijk werden ze steeds dieper onder de grond verdreven. 'Waarom dat dan ?' vroeg Elwin. De Egyptenaren wilden hen beschermen tegen andere volkeren. 'Oh,' zei Elwin, 'dus het was een soort schuilplaats ?'

'Ja,' zei Toth, 'de Egyptenaren waren erg goed voor deze wezens. Het volk werd Izu genoemd.' In de verte zag Elwin een zee van zebrasap, met hele hoge golven. 'Daar achter de zee daar wonen ze,' zei Toth. Elwin wilde daar best wel naar toe, maar hij wilde natuurlijk niet nog een keer in de zebrasap vallen. daar werd Elwin veel te boos van, en dat was niet altijd zo'n fijn gevoel. Gelukkig stond er een bootje aan de rand van de zee. Samen met Toth liep Elwin naar het bootje toe. Toth had een bolletje voor Elwin's neusje, zodat Elwin de zebrasap niet hoefde te ruiken. Het rook een beetje naar soep. Elwin en Toth stapten in het bootje en Toth begon te roeien. Het was wel een grote zee, zeg. Elwin was erg benieuwd naar het volk van Izu. Na een tijdje kwamen ze bij een bos aan. De bomen groeiden hier zelfs in het sap. Toen ze bij het mos waren gekomen stapte Elwin uit. 'Een goede reis, Elwin,' zei Toth, 'je bent hier bij het volk van Izu. Ik moet weer gaan.' Elwin zwaaide Toth net zo lang uit totdat hij het bootje niet meer zag. Er groeiden vele planten in het sap, maar gelukkig stond Elwin veilig op het mos. Hij hoorde wat vogeltjes fluiten, en rustig liep hij door. Na een tijdje haalde hij het bolletje van zijn neus, maar het rook nog steeds naar soep. De geur was anders dan de zebrasap, en Elwin werd er gelukkig helemaal niet boos van. In de verte zag hij een mannetje staan bij een ketel. Het mannetje leek erg

veel op een insect. Misschien was het wel een mier. 'Dag Elwin,' zei het mannetje. 'Wil je wat van onze soep ?'

'Wat is dat dan voor soep ?' vroeg Elwin. 'Paardje hup,' zei het mannetje.

'Paardje hup ?' dacht Elwin, 'wat is dat dan weer voor iets ?'

'Dat is paardensoep voor de paarden,' schreeuwde het mannetje lachend. Maar ineens trok hij weer een ernstig gezicht. Ineens begon het mannetje te hinniken en te draaien met zijn hoofdje. 'Is dit mannetje dan een paard ?' dacht Elwin. Maar toen kwamen er een paar paarden aanlopen en begonnen uit de ketel te drinken. 'Vort paard,' zei het mannetje. 'Wil je ook een slokje, Elwin ?' vroeg het mannetje. Dat wilde Elwin wel. De soep rook zo lekker. En daar begon die Elwin ineens te draaien en te hinniken. 'Als ik nu maar geen paard wordt,' dacht Elwin. De paarden waren wel prachtig. Ze hadden gouden doorzichtige vleugeltjes, en leken op insecten. 'Het zijn vliegende paardenmieren, Elwin,' zei het mannetje lachend, en trok snel weer een ernstig gezicht. Elwin voelde zich ineens zo zacht van binnen worden. Ineens stond er een tijger voor Elwin. 'Hallo, ik ben Surdatekun,' zei de tijger. Ineens stapten allerlei kleine dunne mannetjes van de tijger af, alsof het een soort motor was. De mannetjes hadden witte pakjes aan met hele zachte lichtjes aan de zijkanten van het jasje en de broek. Het waren hele lichte kleuren van paars, van geelgroen en nog wat kleuren die Elwin nooit had gezien. 'Ga maar op de motor zitten, Elwin,' zeiden de kleine dunne mannetjes. En Elwin stapte op de grote tijger. Heel zacht begon deze te zoemen, en er

kwam stoom van zijn zachte vacht af, en heel langzaam begon hij op te stijgen. Aan de kop van de tijger was een stuur, tussen de zachte haren. Na een tijdje kwam Surdatekun met Elwin weer naar beneden. 'Elwin,' zei het mannetje, 'als je genoeg van de paardensoep hebt gedronken, dan kun je zelf vliegen.' Direct begon Elwin weer van de paardensoep te drinken, en werd licht, zo licht, en weer zo zacht van binnen, zodat hij heel langzaam opsteeg. Het mannetje sprak : 'Als je ergens vliegt, en je paardensoep is op, dan komt Surdatekun je opvangen, en dan kun je met hem verder vliegen.' Dat leek Elwin wel een goed idee. Van één van de kleine dunne mannetjes kreeg Elwin gouden doorzichtige vleugeltjes. Nu was Elwin een elfje geworden. Elwin begon te lachen, maar keek snel weer ernstig. Het mannetje zei : 'Goedzo, Elwin, want als je teveel lacht, dan val je.'

En toen begonnen de mannetjes een liedje te zingen :

'Als je teveel lacht dan val je, als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan. Als je lacht dan word je zwaarder, en kun je gaan dalen, maar lach niet teveel.

Want als je veel lacht, dan val je, en als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan.

Krijg je dat maar zo gedaan. Wees gewoon tevreden, en huppel niet teveel, want dan

rol je over bergen, naar de top van een kameel.

Als je teveel lacht, dan val je, als je veel huppelt, dan kom je, op de rug van een kameel, vind je dat dan niet teveel. Als je boos wordt, dan glij je, en als je lacht dan word je zwaarder, en dan kom je op de grond, vind je dat dan niet te bont.

Kies maar waar je vliegen wil, maar doe het rustig aan, als je boos word ga je veel te snel, en gaat de luide bel.'

Ook de paardjes zongen mee, en het werd een dolle boel. Elwin klapte in zijn handjes van plezier. Van het insectenmannetje kreeg Elwin een kruikje met paardensoep wat nooit op zou raken. Het was een toverkruikje. Elwin nam weer een slokje en begon te stijgen. Dus als Elwin weer wilde dalen dan moest hij eventjes lachen, en dan zou hij zwaarder worden. Hij mocht natuurlijk niet teveel lachen, want dan zou hij veel te hard naar beneden vallen. Elwin had het kruikje om zijn hals hangen. Het was een heel klein kruikje, zo kon Elwin gemakkelijk drinken.

De paarden vlogen een eindje met Elwin mee, maar na een tijdje was Elwin weer alleen. Hij mocht niet te snel vliegen, want dan kon het mis gaan. In de verte stond er een grote schilpad met een poortje op z'n rug. In dat poortje zat een zeepbel. 'Wat moet dat poortje daar nou ?' vroeg Elwin zich af. Hij kon toch gewoon er langsheen vliegen ?

Ineens vloog er een mannetje naast Elwin. Het was een dwerg. 'Hallo Elwin, ik ben Bekehelm,' zei het mannetje. 'Als je door het poortje vliegt dan gaat alles heel langzaam.' Elwin begon ietsje te lachen en trok snel weer een ernstig gezicht, zodat hij net door het poortje heen kon vliegen. En ja hoor, alles kwam in de vertraging. Daar was Bekehelm weer. Wat had die ineens een lage stem. En Elwin sprak ineens ook heel traag. Elwin lachte even om zichzelf zwaarder te maken. Even landen hier. Toen trok Elwin weer een ernstig gezicht en kwam zacht op de grond terecht. 'Welkom in mijn land,' zei Bekehelm. 'Alles is hier traag. Er wonen hier dan ook hele trage wezens.' Elwin voelde zichzelf zwaarder en zwaarder worden. In de verte hoorde hij heel hard krijsen. Het waren paardenvliegen. Elwin werd niet bang van het gekrijs. Langzaam kwamen de paardenvliegen dichterbij. Ze hinnikten en draaiden met hun hoofden. Elwin raakte er snel aan gewend dat alles hier zo traag was. Achter hen was een zee van melk, die melk waar je zo bang van zou kunnen worden. Elwin had natuurlijk geen zin om daar nu van te drinken, en al helemaal niet om erin te zwemmen. De melk was een beetje groen en lijmig, en hier en daar waren er wat kleine draaikolkjes. Gelukkig stond er een bootje dicht bij de zee. Samen met Bekehelm en de paardjes ging Elwin in het bootje varen. Het was een prachtige zee, en zolang Elwin het bolletje van Toth op zijn neus had en goed in de boot bleef zitten kon er niets gebeuren.

Elwin nam nog even een slokje van de paardensoep en voelde zichzelf zo zacht en vredig van binnen worden. In de zee van melk zwommen een heleboel slangen die hun bekken wijd open deden. Elwin was helemaal niet bang voor die slangen. Ze hadden prachtige bekken, en Elwin liet wat paardensoep in één van de bekken glijden. Langzaam steeg de slang op uit de melk en vloog voor het schip. 'Dank je wel, Elwin, voor de lekkere soep,' zei de slang sloom en traag. De slangen hadden hun oogjes dicht. Het leek wel alsof ze sliepen. En weer liet Elwin wat paardensoep in een slangenkeeltje glijden. Na een tijdje zweefden vele slangen vredig in de lucht, met hun ogen dicht. Het was een prachtig gezicht, al die lichtgroene slangen. Ze gaven zelfs een beetje licht, heel zacht licht. Bekehelm was aan het roeien. Na een tijdje kwamen er allerlei zachte bubbels uit de zee omhoog zweven, waar elfjes in

zaten. Ze hadden hun oogjes dicht en bewogen zich heel traag. De bubbels werden groter en groter. Elwin liet wat paardensoep in de zee glijden. 'Dank je wel, Elwin,' zeiden de elfjes sloom en traag. Ook kwamen er wat vissen omhoog die uit het water begonnen te stijgen. Bekehelm glimlachte, en trok toen weer een ernstig gezicht. De paardenvliegen sliepen bijna, en ook Elwin begon een beetje moe te worden. Bekehelm gaf Elwin een kruikje met oranje siroop erin. 'Neem maar wat van de slangensiroop,' zei Bekehelm, 'daar ga je lekker van slapen.' Heel traag nam Elwin

een slokje en viel in een diepe slaap.

De volgende dag werd Elwin wakker, terwijl er een zachte hand op z'n hoofdje lag. Het was Bekehelm. Ze waren inmiddels aan de overkant van de zee. Elwin lag in een bedje in een hutje, en Bekehelm zat naast hem op een stoeltje. Wat was het prachtig hier. Buiten waren er een heleboel lichtgroene hangplanten en hangbomen. Bekehelm vroeg of Elwin een pepermuntje wilde. Toen Elwin erop begon te zuigen begon alles nog trager te worden. Zo traag, dat Elwin weer in slaap viel, en mooie dromen kreeg. In zo'n droom liep hij onder een groene waterval door, naar een poort in een rots. De poort leek op de vleugels van een lieveheersbeestje, met allemaal knoppen erop.

Elwin begon op de knoppen te drukken, en de poort ging open. Nu liep Elwin door een buis in de rots. De buis was doorzichtig, en aan het eind van de buis was weer een lieveheersbeestjespoort. Weer drukte Elwin op de knoppen. Er kwamen hele hoge metalen geluiden uit de poort, en de vleugels schoven opzij, zodat Elwin naar binnen kon. Hier was een holle ruimte in de grot, waar lieveheersbeestjes om een tafel heenzaten. Sommige lieveheersbeestjes hadden gezichtjes zoals Elwin, en waren een soort elfjes. Tegen de muren stonden een paar lage kastjes, waar bakjes opstonden

met deksels die wel wat op paddestoelen leken. Als een elfje of lieveheerstbeestje het klepje open deed spoten er straaltjes omhoog, en begon het bakje heel hoog te piepen en te slikken. Elwin vroeg zich af waar dat voor was. Maar daar kwam Elwin snel genoeg achter. Toen alle bakjes open stonden kwamen de straaltjes tezamen boven de tafel waar het begon te druppelen. Iedereen kreeg een druppeltje, ook Elwin. Elwin likte er eens aan, en wat er toen gebeurde : Elwin viel in die droom in slaap. Hoe kan dat nou ? Kun je ook dromen dat je in slaap valt ? Ja dat kan, want dit was een echte toverdroom van de toverpepermunt van Bekehelm.

En toen Elwin in die droom weer in slaap was gevallen, kreeg hij weer een droom. Hij droomde dus dat hij aan het dromen was. Dat was dus een droom in een droom.

Zou jij dat wel willen ? Elwin wilde dat wel. Luister maar : En toen droomde Elwin dat hij weer door een buis liep. Het was zo glad op de grond dat Elwin gleed. Elwin gleed heel snel naar een nieuwe poort met lieveheersbeestvleugels. Boem, daar botste Elwin er tegenaan, en het deurtje vloog open. 'Niet van de sap drinken,' riep iemand. Overal vloeide zebrasap om Elwin heen. Het sap gleed over de draadjes van een .... spinnenweb ... Er waren een paar draadjes waar de zebrasap niet vloeide. Elwin had geen zin om boos te worden, dus hij nam een draadje waar de zebrasap niet langsheen gleed. 'Elwin hierheen,' riep een stem. Maar in de verte kwam er leeuwenthee

aanglijden. Oh, Elwin had ook helemaal geen zin om verdrietig te worden, dus snel sprong Elwin naar een ander draadje. In het midden van het web was een badje waar de groene melk in zat waar je zo bang van kon worden. En daar zwom de spin. Hij klom op het web en dook weer terug in de melk. Toen Elwin dichterbij was gekomen, zag hij ook kleine lieveheersbeestjes en elfjes drijven. Snel liet hij wat paardensoep in het badje glijden, en begon het ook richting de diertjes te spuiten. Zo konden ze langzaam opstijgen. Boven hen was tunnel die omhoog ging. Maar oh, wat werd de spin boos, en begon zebrasap naar Elwin te spuiten. Elwin dacht : 'Waarom wil de spin mij boos maken, maar toen herinnerde Elwin het liedje van de surdatekun-mannetjes :

'Als je teveel lacht dan val je, als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan. Als je lacht dan word je zwaarder, en kun je gaan dalen, maar lach niet teveel.

Want als je veel lacht, dan val je, en als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan.

Krijg je dat maar zo gedaan. Wees gewoon tevreden, en huppel niet teveel, want dan rol je over bergen, naar de top van een kameel.

Als je teveel lacht, dan val je, als je veel huppelt, dan kom je, op de rug van een kameel, vind je dat dan niet teveel. Als je boos wordt, dan glij je, en als je lacht dan word je zwaarder, en dan kom je op de grond, vind je dat dan niet te bont.

Kies maar waar je vliegen wil, maar doe het rustig aan, als je boos word ga je veel te snel, en gaat de luide bel.'

Elwin mocht dus niet boos worden, want dan zou Elwin uitglijden. Maar oei, hij werd geraakt door een straal van het rode zebrasap. Elwin brulde. Oef, wat was dat spul heet. En daar gleed Elwin uit, en kwam op een draadje terecht wat hem naar beneden trok tegen een bel aan. De bel begon zo luid te rinkelen, dat alle elfjes en lieveheersbeestjes weer begonnen te zakken, totdat ze allemaal weer in de melk lagen. De spin begon te lachen, en Elwin werd boos, zo boos ... maar dat moest hij niet doen. Snel nam hij een slokje van de paardensoep, en begon weer te stijgen. Weer spoot hij de paardensoep in de melk en in de mondjes van de diertjes, en die begonnen ook weer op te stijgen. Ook spoot Elwin wat naar de spin toe. Die vond het ook wel lekker en begon ook te stijgen. 'Dit is eigenlijk veel leuker dan op dat nare spinnenweb te blijven,' zei de spin. En samen vlogen ze door de tunnel omhoog. Maar toen kwamen er allemaal straaltjes van zebrasap uit de muur en ze werden daar allemaal zo boos van. Maar aan het eind van die tunnel hing een pepermunt, en Elwin zei tegen de spin : 'Vlug, spuit wat zebrasap naar de pepermunt.' Toen de spin dat deed begon de pepermunt terug te spuiten met pepermunt en ze vielen allemaal in slaap, en konden in de pepermunt naar binnen zweven, terwijl er een luikje netjes

achter hen dichtging. Ze waren gered. Nu droomde Elwin natuurlijk weer. Elwin zag een dromenladder voor zich met draadjes druipende van lieveheersbeestjes-druppels. Langzaam klom Elwin omhoog, terwijl Elwin in de verte de straaltjes van de toverbakjes zag. In de verte, achter de straaltjes zag Elwin een waterval komen uit de bek van een lieveheerstbeestje. Langzaam klom Elwin naar binnen. Elwin kwam in een enorme zaal terecht, waar zoveel groene melk stroomde. Weer zag Elwin kleine draaikolkjes en slapende slangen met hun bekjes wijd open. Weer liet Elwin paardensoep in hun bekjes glijden, maar Elwin merkte dat hij nu ook een kruikje met pepermuntdrank had. Langzaam liet hij het in hun keeltjes glijden, en de slangen

stegen op in de grote zaal. Elwin nam zelf ook nog een slokje en begon ook te stijgen. Het smaakte hetzelfde als de drank van de lieveheersbeestjes. Voor hem verscheen weer een spin. Ditmaal nog verschrikkelijker dan de vorige. Elwin werd er een beetje bang van. De spin was enorm groot, en had een web gesponnen met een zon in het midden. Langs de draadjes kwam pijlsnel vloeistof aanglijden op Elwin af. Maar Elwin wilde geen groene melk, zebrasap of leeuwenthee. Snel nam Elwin een slokje van de pepermuntdrank en kon weer in een droom wegvluchten. Dit was wel spannend. Het was echte dromendrank, toverdrank. Maar waar was Elwin nu eigenlijk voor op de vlucht ? Was het niet allemaal gewoon een droom ?

Ineens was Elwin weer wakker. Hij lag nog steeds op zijn bedje, en Bekehelm zat nog steeds naast hem.

Hoofdstuk 6. De Drie Toverdranken

Buiten speelden er wat lieveheerspaardjes. Elwin vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. De natuur was hier zo prachtig. Er waren hier paardenvlinders en ook paardenbijen en paardenwespen. Elwin vertelde aan Bekehelm wat hij had gedroomd, en vroeg aan Bekehelm of hij niet iets wist waardoor Elwin geen last meer zou hebben van het zebrasap wat hem boos maakte, de leeuwenthee die hem verdrietig maakte, en de groene melk die hem zo bang maakte.

Bekehelm zei dat hij nog wel een toverliedje van Ra kende, waarmee je alles kon splijten. Er waren verderop drie zeeen van deze vloeistoffen, die alle drie zo woest en zo groot waren, dat je daar alleen maar overheen kon als je ze kon splijten. Dan zou je drie toverdranken ontdekken, achter deze zeeen.

Het was een toversplits-liedje :

Zeeen, beste zeeen, 't is uit met het verdriet,

Zeeen, woeste zeeen, die thee die lust ik niet,

Koffie, lekk're koffie, naar boven nu, heel snel,

Koffie, beste koffie, zeg trek eens aan de bel,

Zeg golven ga nu aan de kant, ik maak een pad, ik maak een rand,

Zeg golven, ga nu gauw heel vlug naar jullie huisjes terug.

Met dit liedje had Elwin de drie zeeen snel gespleten. Wat ging dat makkelijk zeg. De drie nieuwe toverdranken hingen in drie kruiken aan een boom in de verte. Op de eerste kruik zat een spinnetje : 'Toe maar, Elwin, drink het maar. Het is wel een beetje bitter, maar het is heel goed voor je.' En Elwin nam een slokje. Het was een bruine

harige kruik met bruin sap erin. Oei, wat smaakte dat bitter, zeg. Elwin dacht aan de drokelaren van het Bittere Bos. Die drinken ook altijd van die bittere drankjes. Het spinnetje heette Goudkeeltje. 'Nou, Goudkeeltje, waar dient dit sap eigenlijk voor ?' vroeg Elwin. 'Elwin, dat is wijsheidssap. Daar word je heel wijs van. De rechters gebruiken het in dit bos om recht te kunnen spreken,' zei Goudkeeltje. Elwin ging er een beetje ernstig van kijken. 'Je hebt het straks nodig, Elwin, want er is in dit bos veel lach-koffie, en je weet het, hè, als je teveel lacht, dan val je.' Ja, Elwin herinnerde zich het liedje van de surdatekun-mannetjes nog wel. En Elwin herinnerde zich ook de tijgerkoffie nog wel, waar je zo van moest lachen. Het spinnetje gaf Elwin een klein bruinharig kruikje voor om z'n nek. Hij zou dan altijd het

wijsheidssap bij zich hebben. Het was een toverkruikje waarvan het sap nooit op zou raken.

Toen liep Elwin naar de tweede kruik. Hierop zat een mier. 'Hallo Elwin,' zei de mier, 'dit sap is wel erg zuur, maar als je het drinkt dan kun je alle raadsels oplossen. Het is het sap dat alles weet.' Elwin keek naar de oranje harige kruik waar de mier op zat. Voorzichtig nam hij een slokje uit de kruik. Ja, wat was dat zuur, zeg. Ook van de mier kreeg Elwin een klein toverkruikje met toversap wat nooit op zou raken. Toen liep Elwin naar de derde kruik, waar een kakkerlak opzat. 'Elwin, in deze blauw harige kruik zit telefoonsap. Hiermee kun je met iedereen praten, wie je maar wil. Ook al zijn ze heel ver weg, dat maakt niks uit.' Tjonge, wat zou Elwin graag eens met Sandra willen praten. Snel nam Elwin een slokje van het blauwe sap en zei : 'Hallo, Sandra, kun je me horen ?' In de Drokelaar kreeg Sandra de schrik van haar leven. Ze was net de was in de tuin aan het uithangen en hoorde Elwin's stem. 'Ach, ik zal het me wel verbeelden,' dacht Sandra. Maar toen hoorde ze weer Elwin's stem. 'Ja, Sandra, ik ben het echt, hoor, ik heb wat van het telefoonsap gedronken, dat is een toverdrank.' Sandra schoot in de lach. Snel fluisterde ze : 'Elwin, wat een verrassing. Ik ben zo blij je stem even te horen.' Snel rende Sandra naar binnen en ging op de bank zitten. Het werd een lang gesprek. Dat wil je natuurlijk wel geloven. Ook van de kakkerlak kreeg Elwin een toverkruikje. Nu had hij het telefoonsap altijd bij zich. Het telefoonsap kwam van een vreemde vrucht. Omdat dit zo'n prachtig kado was voor Elwin wilde hij graag weten wie die boom had laten groeien. De boom zelf stond heel diep in het bos. 'Hallo Elwin,' hoorde hij iemand zeggen. Het was de eigenaar van de boom met de telefoonvruchten, een lieveheersleeuw. Floep, daar stond Elwin ineens in de grote telefoonzaal. Hier werden de vruchten gemaakt. In de verte zag hij de leeuw al aan komen vliegen. De leeuw had prachtige lieveheersbeestvleugels. 'Als je praat nadat je het telefoonsap in hebt genomen, dan gaat er een blauwe bubbel naar degene die je wil spreken, en er komt een blauwe bubbel om je eigen hoofd. Dan kun je met elkaar praten. Aan het einde van de zaal was een klein poortje in de vorm van een blauw oor. Samen met de leeuw ging Elwin daar naar binnen.

Nu was hij in een zaal vol met lieveheerspaardjes, maar er liepen ook overal kleine clowntjes rond die met tijgerkoffie spoten. De lieveheerspaardjes moesten telkens erg lachen, en vielen voortdurend op de grond. 'Dat is gevaarlijk,' dacht Elwin. Snel nam hij wat van het bittere wijsheidssap. Het was echte berensap. Met grote stappen stapte Elwin naar voren, en spoot op de paarden. Ineens keken ze heel ernstig, en bedankten Elwin dat hij hen geholpen had. Maar de kleine clowntjes werden erg boos en begonnen weer te spuiten. Toen nam Elwin een slokje telefoonsap en begon tegen ze te praten. Er verschenen blauwe bubbels om hun hoofdjes. En Elwin spoot er ook wat

bitter sap in. Ineens keken ze heel ernstig. Elwin spoot ook wat paardensoep naar hun toe, zodat ze begonnen te zweven. Als ze nu nog zo hard zouden lachen, zouden ze naar beneden vallen, en als ze boos zouden worden, zou de orkaan hun wegblazen. Elwin had dat liedje goed onthouden. Samen met de lieveheerspaardjes ging Elwin door het volgende oortje heen. Dat had Elwin goed opgelost. Toen ze door het poortje waren gegaan, klapte het deurtje stevig achter hun dicht. Nu waren ze weer in het bos. De lieveheerspaardjes begonnen met hun vleugeltjes te wapperen. Maar het gevaar was nog niet voorbij. In de bomen zaten vogels die met de lachkoffie begonnen te spuiten, en Elwin nam snel weer een paar slokken berensap. Elwin kreeg een ernstig gezicht, zo ernstig dat hij bijna boos begon te worden. Hoe kon dat nou ? Hij dacht dat hij de zebrasapzee die zo boos kon maken had gesplitst met het toverliedje. Weer nam Elwin een slokje van het bittere sap, en weer eentje. Plotseling hoorde hij een stem : 'Elwin, je moet veel van dit sap drinken, want het rode zebrasap zit je nog steeds op de hielen. Een fee stond voor hem in een lichtblauwe jurk. 'Kijk eens achter je ?' zei de fee. En toen schrok Elwin zo verschrikkelijk, want daar zag hij de zebrasapzee met huizenhoge golven recht op hem afkomen. 'Elwin, als je lang genoeg blijft drinken, vertrekt de zee weer,' zei de fee. En Elwin bleef drinken en drinken, net zolang totdat de zee zich weer terugtrok. Toch merkte hij dat het gelach

van de vogels hem boos probeerden te maken. En hij wist dat als hij boos zou worden, dan zou de orkaan hem weg laten glijden. En waar naartoe ?

'Drink van de toversappen, Elwin,' zei de fee. 'Je hebt ook nog de pepermuntdrank om te dromen, en de paardensoep om te vliegen. Probeer ze allemaal uit, en leer ermee je weg te vinden.' Toen was de fee verdwenen, maar in de verte hoorde hij haar nog zeggen : 'Je zult telkens weer nieuwe toverdranken erbij vinden. Vaarwel Elwin.'

Maar Elwin wilde niet dat de fee weg zou gaan. Snel nam hij wat telefoonsap in en riep : 'Kom terug, lieve fee, kom terug.' De fee kreeg een blauwe bol om haar hoofd,

en zei : 'Goed, Elwin, omdat je zo vasthoudend bent, zal ik bij je terugkomen.' En daar kwam de fee weer aanvliegen. 'Zeg fee,' zei Elwin, 'waarom vloog je nu ineens weg ? Dat is toch helemaal nergens voor nodig ?'

'Elwin,' zei de fee, 'je moet leren je eigen weg te vinden. Ik kan niet altijd bij je zijn.'

Maar Elwin vond het niet eerlijk. De fee zou hem vast goed kunnen helpen. Uiteindelijk bleef de fee maar bij hem. 'Goed, Elwin, ik zal bij je in de buurt blijven. Roep me als je me nodig hebt,' zei de fee. 'Nee,' zei Elwin, 'ik wil met je praten. En wel nu.' De fee moest even grinniken. 'Je bent wel een erg vastberaden mannetje. Wat wil je dat ik voor je doe ?' vroeg de fee. 'Ik wil niet boos worden,' jammerde Elwin. Dat is in dit land veel te gevaarlijk. Het doet pijn, ik word er verdrietig van, en dan komt er een orkaan die me wegblaast. Die toverliedjes en toverdrankjes van jullie werken nooit lang.'

'Elwin, Elwin,' zei de fee weer. 'Je moet leren toveren. En je hebt veel meer toverdrankjes nodig. Je moet ook niet vergeten dat de dingen waartegen je vecht ook toverkracht hebben. Het is een gevecht.'

'Maar ik ben moe van het vechten, mevrouw de fee,' zei Elwin weer. 'Wanneer leer je me eens wat nieuwe toverliedjes, of geef je me eens wat nieuwe toverdrankjes.'

'Elwin,' zei de fee, 'dan moet je veel meer gaan dromen. Neem eerst maar weer even een slokje van de pepermuntdrank.' En dat deed Elwin en viel direct in slaap. De goede fee nam hem mee naar haar luchtkasteel, waar ze hem neerlegde in een bedje. Nu kon Elwin alles weer even vergeten om te dromen.

En de fee begon zacht een slaapliedje voor Elwin te zingen :

'Droom maar fijn, Elwin klein,

Droom maar zacht, Elwin pracht,

Je hoeft niet meer te strijden, en uit is nu je lijden,

Droom maar fijn, Elwin klein,

Droom maar zacht, Elwin pracht,

want morgen is een nieuwe dag,

Droom maar zacht.'

En Elwin begon zo mooi te dromen. Elwin brulde in allerlei kleuren, en een orkaan nam hem mee. Maar dat was helemaal niet eng. De orkaan kwam ook in allerlei kleuren, en Elwin mocht weer van de zebrasap drinken, en ditmaal had het alle kleuren van de regenboog.

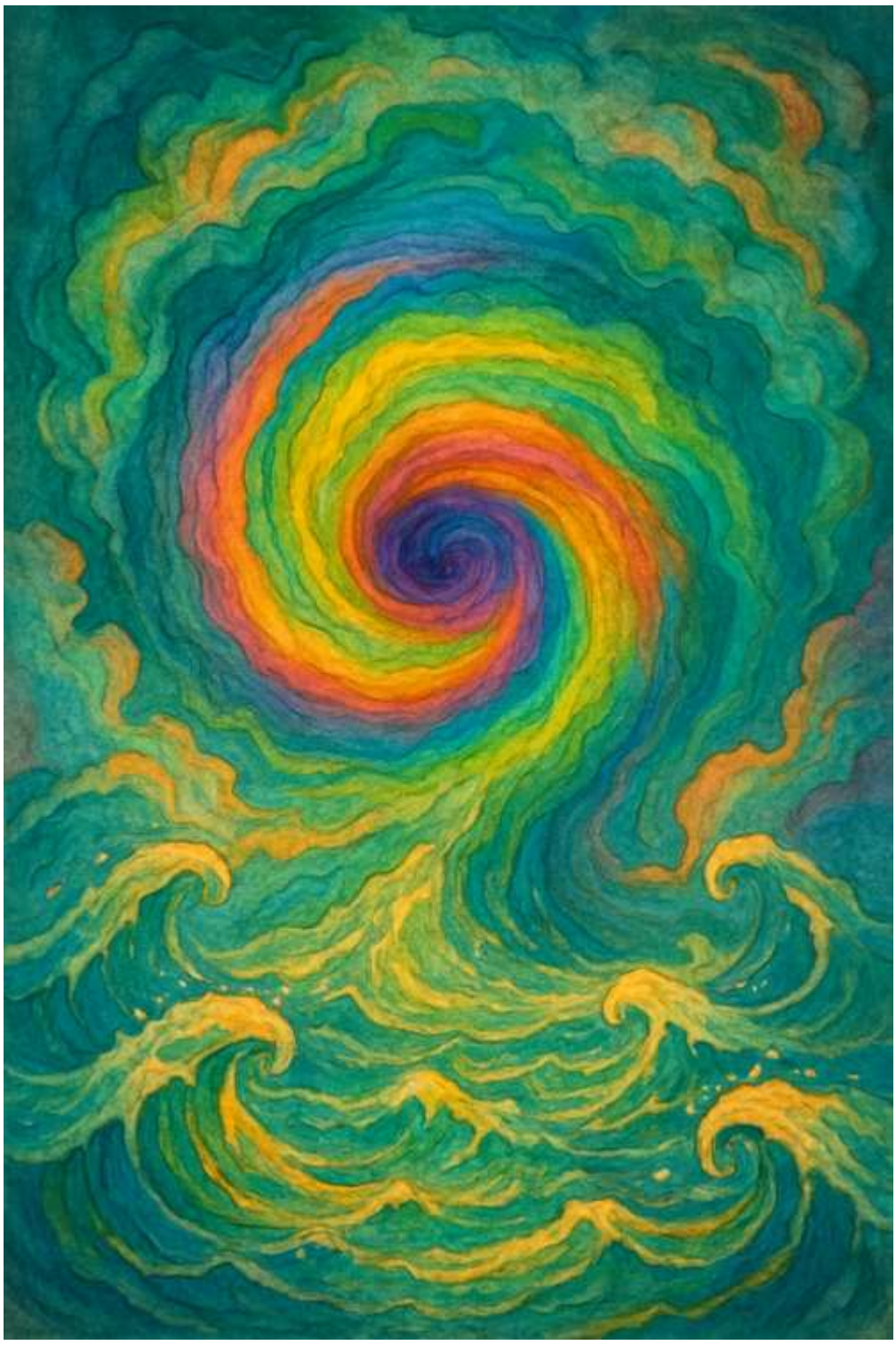

In de verte hoorde Elwin een liedje :

Boos zijn, boos zijn, wat een gedoe,

Boos zijn, boos zijn, is dat nou wel goed,

Soms heb je zoveel vragen, en begrijp je het niet goed,

Boos zijn, boos zijn, wat een gedoe,

Boos zijn, boos zijn, is dat wel goed,

Soms gaat het niet zoals je wil,

Soms doet iets pijn, en je geeft een gil,

Boos zijn, boos zijn, wat een gedoe.

Toen kwam Elwin bij de zebraboom aan. Hier groeiden vruchten in lichtblauwe kleuren. Maar toen werd Elwin wakker, en zag de fee voor hem staan. 'Elwin,' zei de fee. 'Als je nu weer telkens van het pepermuntsap drinkt, dan ga je van droom tot droom, totdat je in het topje van de zebraboom bent gekomen.' Dat deed Elwin, en telkens in elke droom nam hij weer een slokje en uiteindelijk was Elwin aan het topje van de boom gekomen. Hij was ineens zo klein. 'Ja,' zei een mannetje, 'hoe hoger je komt hoe kleiner je wordt. Alles wordt hier kleiner.'

Nu was Elwin dan aan het topje gekomen van de zebraboom. Alles was hier zo blauw, en lichtblauwe mannetjes renden hier rond. In de verte stond een kasteel. 'Ja,' zeiden de mannetjes, 'Elwin, daar wonen de jongens van lynx.'

'Wat is dat dan weer,' vroeg Elwin. 'Dat zijn obers,' zeiden de mannetjes weer. 'Zij werken in het kerstfeest-restaurant.'

'De wat ?' vroeg Elwin. 'Kerstfeest-restaurant,' zeiden de mannetjes weer, 'daar kun je dromen eten.' Elwin begon ervan te gapen. Hij zou wel wat dromenpudding of dromentaart lusten. 'Dan moet je naar de jongens van lynx,' zeiden de mannetjes.

In het kasteel stonden allerlei tafeltjes, en de jongens van lynx renden heen en weer met bakjes en flesjes. Vaak waren dat gestreepte flesjes en bakjes, en soms in de vorm van een piramide, of in de vorm van een paddestoel. Elwin moest er wel van grinniken. Wat een grappig kasteel. Het leek wel een beetje op een oosters Arabisch paleis. 'Ga maar zitten, Elwin,' zei een jongen van lynx tegen hem. Elwin ging zitten en kreeg een slabbetje voor. Hier kon je je dromen zelf uitkiezen, en dan moest je gewoon eten. Elwin koos een paarsgroen gestreepte dromenpudding uit. Het leek wel drilpudding, en Elwin begon te eten. Het smaakte allemaal een beetje scherp en zuur, en Elwin begon op te stijgen met z'n tafeltje en stoeltje. 'Dag Elwin,' riepen de jongens van lynx. Elwin vond het maar vreemd. Elwin vloog door het dak naar buiten en kwam boven een meertje terecht achter het kasteel. Elwin werd erg moe, en viel in slaap. Wat was Elwin nu diep in dromenland zeg. In de verte kwam er een mannetje in de lucht op hem aflopen. Het was een sprekend bolletje, rood met blauwgolvende strepen. Op zijn hoofdje had hij een staartje. 'Dag Elwin, ik ben Dia Doko,' zei het mannetje. In de verte zag Elwin allemaal kerstbomen staan met papegaaien erop. 'Welkom in papegaaienland,' zei Dia Doko. Het mannetje had een heel zacht stemmetje. Elwin zag dat er allemaal vla en pudding stroomde uit die kerstboompjes. 'Daar maken ze natuurlijk die droomtaarten van,' dacht Elwin.

't Is tijd voor de koffie,' hoorde Elwin iemand heel snel zeggen. En tussen de vla door begon koffie te stromen. Elwin begon er een beetje van te grinniken. 'Misschien is dat wel weer die lach-koffie,' dacht Elwin. Op het schoudertje van het mannetje zat nu ineens een papegaai met een tijgerkop. 'Ohhhh,' schreeuwde Elwin, maar gelukkig was hij net niet bang. Elwin deed wel even een stapje achteruit.

'Hallo,' zei de tijgerpapegaai, 'is dat nou Elwin uit de Drokelaar ?' Wat praatte die vogel snel zeg. 'Ja,' zei Dia Doko, 'dat is hem.' De tijgerpapegaai maakte een buiging met z'n hoofd, en Elwin deed dat ook, terwijl hij z'n mutsje afnam. Toen begon de papegaai even te brullen. Elwin moest er wel om lachen, een brullende papegaai.

'Dit komt allemaal op TV, hè,' zei Dia Doko. Elwin keek hem even verbaasd aan. 'Ja,' zei het mannetje weer, 'op de dromentelevisie.' Het mannetje haalde een klein televisietje uit z'n zak, wat direct begon te groeien. Dia Doko drukte op een knopje, en Elwin zag zichzelf op de televisie. 'Wat grappig,' dacht Elwin. 'Nu kunnen ze over jou dromen, Elwin,' zei Dia Doko. Maar Elwin wist niet over wie het mannetje het nu allemaal had. Op het televisietje stond een klein beeldje van de kerstman. Dia Doko nam het beeldje in z'n handje en begon het te bewegen. Ineens zag Elwin allerlei andere dingen op het schermpje. 'Zo krijg je weer andere dromenzenders,' zei het mannetje. Elwin vond het maar wonderlijk.

'Het is een wespentelevisie,' zei het mannetje, 'gemaakt door Echo.'

'Wie is Echo dan weer ?' vroeg Elwin. 'Dat is het mannetje dat de dromentelevisie heeft gemaakt,' zei het mannetje weer. 'Ja maar wie ... Laat maar,' zuchtte Elwin. Elwin begon steeds meer moe te worden. Alles begon voor Elwin's oogjes te duizelen.

Klikklak, daar werd Elwin weer wakker. De fee stond voor hem. Elwin was erg moe, en het leek wel alsof de dromen hem nog meer moe maakten. 'Hier, Elwin,' zei de fee, en gaf hem een flesje slangensiroop. 'Neem dit maar in, dan slaap je zonder te dromen.' Elwin nam een slokje en viel in een diepe slaap. De fee bracht Elwin toen helemaal terug naar de Drokelaar en legde hem in zijn eigen bedje. Toen Elwin de volgende dag wakker werd zei hij tegen Sandra : 'Sandra, ik heb toch zo lekker geslapen. Ik heb wat slaapsiroop gehad van een goede fee.' Toen Sandra en Elwin naar beneden liepen zagen ze de fee in de kamer zitten. Ze was naar de piano's aan het kijken. 'Dag, goede fee,' zei Sandra, 'wat bent u aardig dat u Elwin bij me hebt teruggebracht.'

'Ja,' zei de fee. 'Elwin werd een beetje moe van alle avonturen en dromen.' Sandra glimlachte. 'Ik ben zo blij dat hij weer thuis is, en ik zal hem wel eens wat vaker die slaapsiroop geven als hij weer te druk is,' zei Sandra. De fee glimlachte. De fee had gouden glanzende haren. 'Ik ben Izu, de goede fee,' zei de fee. 'En het land Izu is naar

mij genoemd.' Haar jurk was lichtblauw en gaf zacht licht. Het was prachtig in de kamer, als een zachte lamp. 'Je mag hier wel blijven, hoor, Izu, mevrouw met de gouden haren,' zei Sandra. De fee glimlachte. 'Ja,' zei de fee, 'Elwin wilde ook al dat ik bij hem bleef. Ik zal in ieder geval in de buurt blijven.' Sandra glimlachte.

Hoofdstuk 7. Oh zo moe

Elwin dacht er nog wel eens aan om terug te gaan naar de zebraboom. Dat was eigenlijk heel erg simpel, gewoon door telkens een slokje pepermuntsap te drinken, van droom tot droom. Dat kon Elwin gewoon thuis doen. Daar hoefde hij helemaal niet voor op reis. Maar Elwin werd oh zo moe van die dromen, en van alles wat er boven die zebraboom gebeurde. Elwin zou voorlopig heel veel van de slaapsiroop willen drinken om heel diep te slapen, zonder te dromen. Wat maakte hem dan eigenlijk zo moe ?

De fee had een dromenhelm voor Elwin, waarin de wespentelevisie zat. Zo kon Elwin veel beter zijn dromen uitkiezen. Elwin ging in zijn stoel zitten en deed de dromenhelm op zijn hoofdje. Het was een lichtblauwe bol. Elwin kon zo kiezen uit een heleboel schermpjes die dan groot zouden worden. Boven de schermpjes stond er vaak boven waar het over ging. Elwin koos voor het schermpje met 'Echo' erboven geschreven, want Elwin wilde graag eens praten met het mannetje dat de dromentelevisie had gemaakt. Elwin floepte door het schermpje heen, alsof hij door een deurtje ging, en kwam terecht in een bootje op een riviertje of meertje van raadselmelk, de groene melk. Weer zag hij slapende slangetjes drijven met hun bekjes wijd open. Elwin moest erom grinniken en liet weer wat paardensoep in hun keeltjes glijden. Langzaam kwamen de slapende slangen uit het meertje omhoog zweven. Gelukkig zat Elwin in een bootje, want als Elwin in het meertje zou zwemmen zou hij erg bang worden. Het was de groene melk van de angst.

Aan het einde van het riviertje zat een mannetje met een rond brilletje. 'Dag,' zei het mannetje, 'ik ben Echo. Ben je al bang ?'

'Wat is dit nou ?' dacht Elwin. 'Ik ben niet bang, en ik heb ook geen zin om het te worden,' zei Elwin. 'Nou, dan kun je de dromenhelm wel vergeten,' zei Echo, 'want dat ding werkt alleen maar op angst.'

Toen werd Elwin wel een beetje boos op dat mannetje die Echo heette, en zei : 'Zeg meneer de Echo, als je maar niet denkt dat ik bang wil gaan worden om naar jou rare televisie te kijken, zeg. Ik ben voor jou niet bang, en ik ben ook niet van plan het te worden.'

'Nou, dan moeten we hier afscheid van je nemen, Elwin,' zei Echo, en floep, daar zat

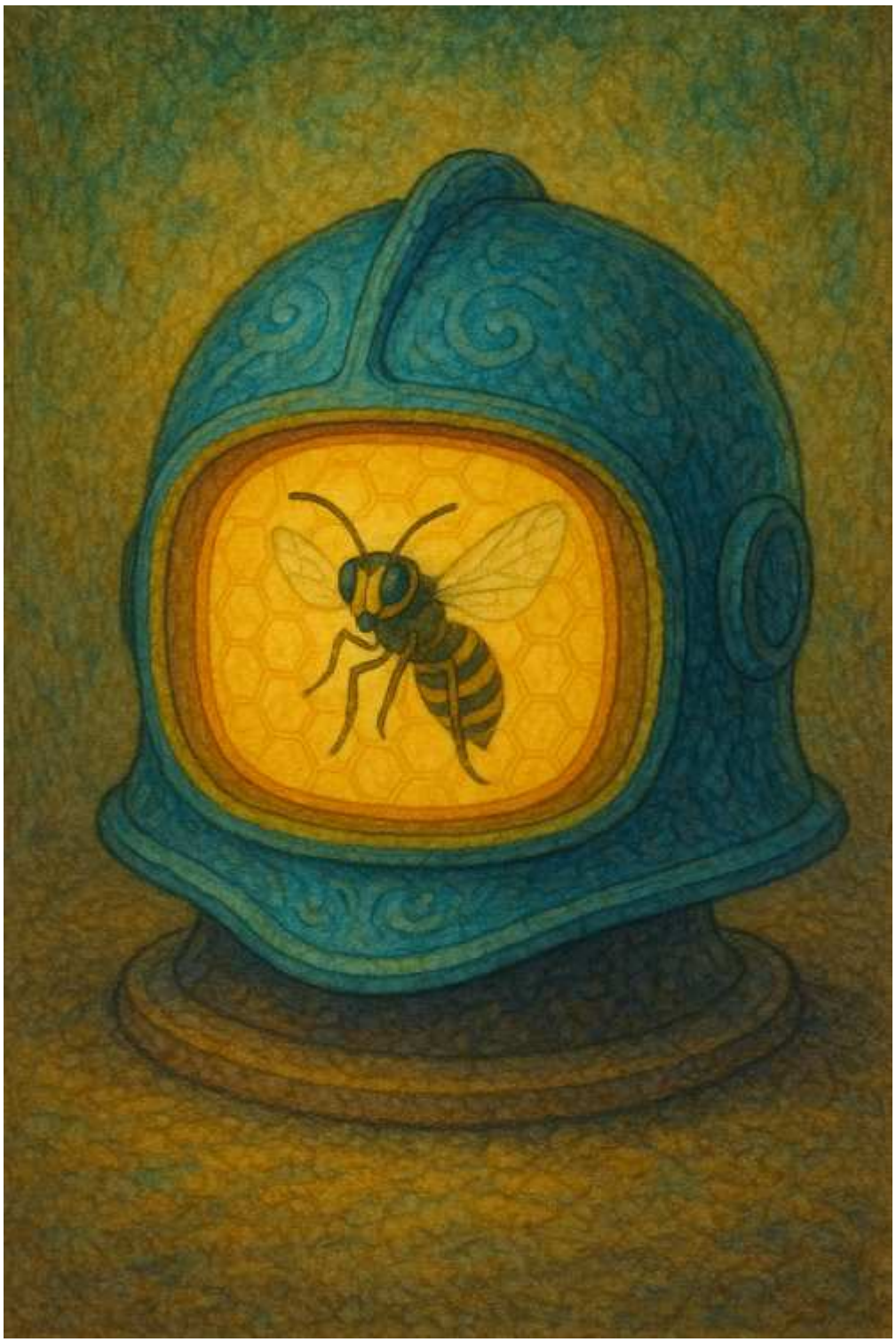

Elwin ineens met zwart beeld in z'n helm. Elwin deed de helm van z'n hoofd en gaf het weer aan de fee. 'Deze Echo, meneer de Echo, wil me bang maken,' schreeuwde Elwin. 'Rustig maar,' zei de fee, 'weet je zeker dat hij dit bedoelt ?'

'Ja,' zei Elwin boos en luid, 'hij zei dat als ik niet bang zou zijn, dan kon ik niet naar zijn televisie kijken. Wat een rare televisie. Ik heb er geen zin meer in. Sandra, probeer jij het maar eens.'

Toen deed Sandra de helm op en koos voor het schermpje van Echo. Ook Sandra kwam in een bootje terecht in de rivier van groene melk, en ontmoette aan het eind

van de rivier het mannetje. 'Zeg mannetje,' zei Sandra, 'wat is er toch met Elwin aan de hand ?' vroeg Sandra. 'Ach,' zei het mannetje, 'Elwin begrijpt het verkeerd.'

'Nou,' vroeg Sandra, 'waarom leg je het hem dan niet beter uit ?'

'Omdat hij boos begon te worden, en we hebben niks aan boze drokelaren,' zei Echo.

En toen begon Echo te vertellen. Als je de groene melk mengt met het rode sap van de zebra, dan word je daar heel voorzichtig van als je het drinkt. En als je voorzichtig bent geworden, dan kun je goed kiezen waar je naartoe wilt. 'Oh, dus het is eigenlijk een voorzichtigheidshelm, een soort rem ?' vroeg Sandra. 'Ja,' zei het mannetje, 'en deed een bekertje groene melk in een flesje rood zebrasap. Hij klutste het even met een lepeltje door elkaar, deed de dop op het flesje en begon flink te schudden. 'Zo, Sandra, drink hier maar eens iets van,' zei Echo. Toen Sandra er een slokje had genomen voelde ze zich ineens helemaal niet meer moe. Ze voelde zich voorzichtig worden, en er kwamen nu een heleboel schermpjes bij waaruit ze kon kiezen. De schermpjes waren nu ook veel duidelijker te zien. 'Voorzichtigheid is een leuke manier om bang te zijn. Dat is eigenlijk bang zijn op een hele andere manier,' zei het mannetje. Toen begreep Sandra het. 'Ja, dat zal ik dan wel aan Elwin vertellen,' zei Sandra.

Elwin was blij toen hij het verhaal hoorde. Hij kwam onderweg altijd zoveel groene melk en rood zebrasap tegen, en nu wist hij wat hij ermee moest doen : mengen. Als boos zijn wordt gemengd met bang zijn, dan word je daar voorzichtig van, en dat is heel belangrijk. Elwin nam ook een slokje van het mengsel dat Sandra had meegenomen, en was direct niet meer zo moe. Elwin begon er een beetje van te grinniken. Dit is inderdaad een leuke angst. Een angst waar je zelfs van zou kunnen schaterlachen. 'Heb je nog wat tijgerkoffie in de kast staan, Sandra ?' vroeg Elwin. 'Dan gooien we dat er doorheen voor dolle pret.' En ja, hoor, er was nog genoeg van die lach-koffie in de kast. Elwin gooide wat druppels door het mengsel heen en het werd een dolle boel. Dat wil je natuurlijk wel geloven.

Hoofdstuk 8. Terug naar Izu

Elwin besloot meerdere mengseltjes te maken van de vele drankjes en sapjes die hij altijd tegen kwam. Al snel waren er door heel de Drokelaar heen winkeltjes met allerlei toverdrankjes. Die winkeltjes heetten Dika Doko's. Elwin had deze naam bedacht voor de winkels, omdat hij dacht dat het mannetje bij de papegaaienpoort achter het kasteel van de jongens van lynx zo heette. Maar dat mannetje heette Dia Doko.

Maar nu bleek het dat Dika Doko een broertje was van Dia Doko. In de winkeltjes

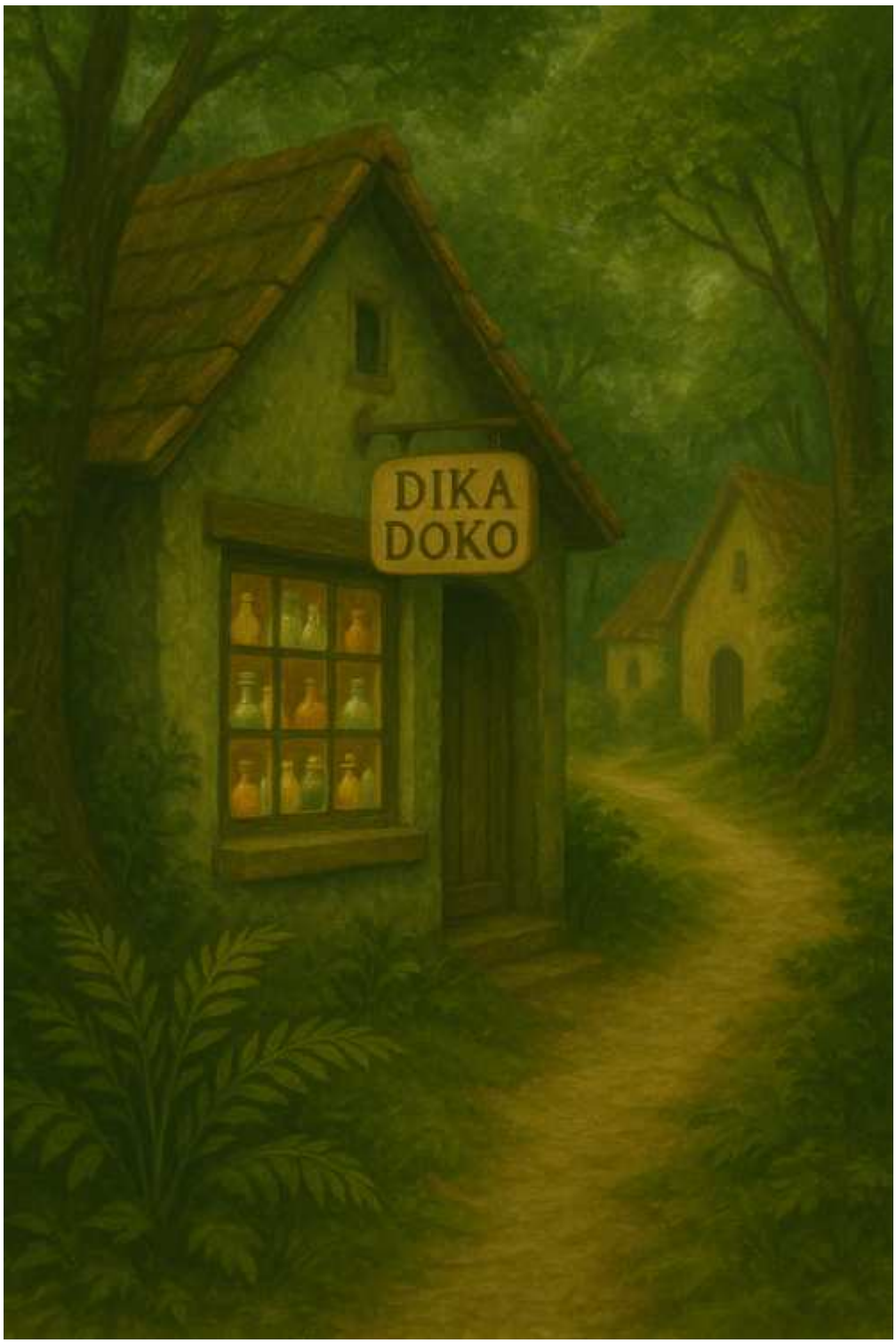

werden allerlei mengseltjes verkocht, en op een dag kwam Dika Doko bij Elwin in zo'n winkeltje op bezoek. Elwin was aan het praten met het drokelaarvrouwtje van het winkeltje in Paarsgouddorp. Het vrouwtje heette Kaboutervrouwtje Rivierbloem. Dika Doko kwam binnenstappen en deed zijn hoedje af. Onder zijn hoedje had hij een staartje net als zijn broertje Dia. 'Dag Elwin,' zei het mannetje. En hij keek even naar Kaboutervrouwtje Rivierbloem. Het mannetje had een heel hoog stemmetje. Snel begon het mannetje van een paar toverdrankjes te drinken. 'Ik kom even kijken of de mengseltjes goed zijn,' zei het mannetje. 'Ik wil jullie wel leren hoe je goed kunt mengen, en ik heb wel een boekje met daarin de beste mengsels voor je.' Het was een

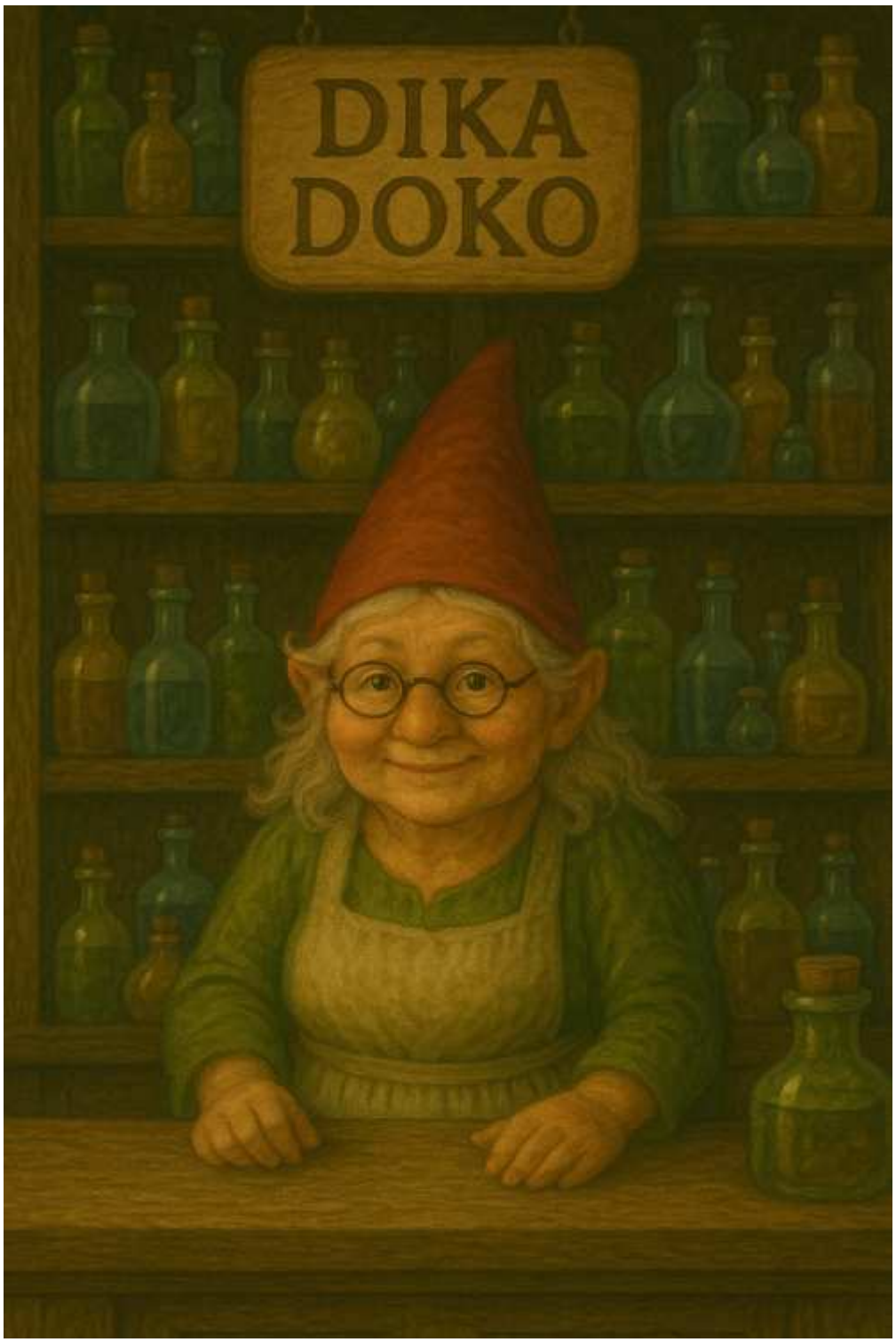

toverdrankjesboek, en het mannetje drukte het in Elwin's handjes. 'Zo Elwin, lees dit maar eens.' Maar Elwin gaf het boekje aan Kaboutervrouwtje Rivierbloem en zei : 'Daar heeft Kaboutervrouwtje Rivierbloem mooi de tijd voor. Ik moet weer vertrekken.' Ja, Elwin had natuurlijk wel wat anders te doen dan in winkeltjes te gaan staan en allerlei drankjes te mengen.

Elwin rende de stoep op en wist niet hoe snel hij uit Paarsgouddorp moest komen. Maar het mannetje rende achter hem aan. 'Elwin, Elwin,' riep het mannetje, 'waarom loop je nou weg voor mij ?' Het mannetje was erg snel, en al snel rende hij naast

Elwin. Het mannetje was een ronde bol, net als zijn broertje. Samen renden ze naar het dorpje waar Elwin woonde. Elwin hield wel van een eindje hardlopen. Bij Elwin's huisje aangekomen liepen ze samen naar binnen, en gingen naar de huiskamer. Sandra was in de keuken aan het koken. Plotseling gaf ze een gil. Er stond een rode tijger voor het keukenraam. 'Ach,' zei Dika, 'dat is gewoon een vriendje van me. Daar hoef je niet bang voor te zijn.' En toen ging Sandra weer gerust verder met het maken van taart. Ze maakte die taart van het Egyptische snoep wat Elwin een tijdje geleden voor haar had meegebracht.

Elwin wilde graag terug naar Izu. Elwin wist wel dat hij daar alleen via Egypte kon komen. De fee Izu was even boven aan het baden. Elwin klopte op de deur : 'Lieve fee, kun je mij en Dika Doko straks even naar het land Izu brengen ?' Maar de fee zou met Sandra gaan winkelen. Dika Doka wist wel wat : 'De rode tijger kan ons wel brengen.' En toen Elwin z'n spullen had gepakt sprongen ze met z'n tweeen op de rode tijger. Wat kon die hard rennen zeg, en al snel waren ze in het Bittere Bos op weg naar de gestreepte wolkentrap. Eerst moesten ze weer helemaal naar Lakus, en dan naar het huis van Toth, om door de kelder in Izu te kunnen komen. Toen ze daar aankwamen leek het wel alsof alles veranderd was. Elwin kende het bijna niet terug. Maar Toth vertelde Elwin dat dit een andere trap van de kelder was, die in een ander deel van Izu terechtkwam.

Deze trap leidde hen diep, zo diep. Maar omdat ze alle drie op de rug van de tijger zaten ging het heel snel. Toen ze heel diep op de trap waren aangekomen, zag Elwin daar allerlei stroompjes kolkend water langs de zijkanten, en er was een vochtige wind. Het bruiste tegen Elwin's gezichtje aan. Dika Doko gaf Elwin een boekje genaamd 'Izu, het Boek naar Beneden.' Omdat het zo'n lange reis naar beneden was begon Elwin in dat boek te lezen. Hij zat veilig tussen Dika Doko en Toth in, op de rug van de rode tijger. Langs de trap groeiden wat struikjes, en hier en daar hoorde Elwin wat geritsel en gezoem. Soms groeiden die struikjes in modderpoeltjes, en Elwin hoorde ook veel geblub. 'Blub, blub, daar kwam een kikker naar boven, en soms zelfs een groenzwarte slang. Maar Elwin was niet bang, en begon steeds dieper in het boek te lezen. Plotseling stopte de rode tijger. Er zat een oosters prinsesje te huilen onderaan de trap. Elwin sprong direct van de tijger af, en begon het meisje te troosten. 'Zeg meisje, wat is er met jouw aan de hand ?' vroeg Dika Doko. Maar het meisje begon alsmaar harder te huilen. Elwin tilde het meisje op en nam haar in zijn armen en begon een beetje heen en weer te wiegen. Het was nog maar een heel klein meisje. Misschien kon ze nog niet praten. Ze besloten het kindje mee te nemen. Misschien was het prinsesje wel verdwaald. Na een tijdje werd het meisje wat rustiger en begon te praten. Maar Elwin begreep er niet veel van. Ook de anderen konden het niet verstaan. Het meisje begon een beetje te lachen, en Elwin liet haar

wat plaatjes zien uit het boek. De plaatjes bewogen. Het waren net kleine filmpjes, en het meisje begon er met haar vingertjes naar te wijzen. Het was een Arabisch prinsesje.

Hoofdstuk 9. Elwin in Brannan

Helemaal diep in Izu lag een stadje dat 'Brannan' heette. Hier woonden allerlei soorten vliegen. Wolvenvliegen, leeuwenvliegen, tijgervliegen en noem maar op. Elwin keek zijn ogen uit. Het waren prachtige vliegen met prachtige vleugeltjes. De vleugels waren vaak doorzichtig in groen, blauw, paars of een andere kleur, en Elwin kon er prachtige edelstenen doorheen zien, die de vliegen op hun lijfjes droegen. Het leek wel alsof ze van edelstenen waren gemaakt. Elwin zou graag de koning van

Brannan wel eens willen ontmoeten. Met het Arabisch meisje aan de hand liep Elwin richting een groot kasteel. Opeens kwam de vliegenkoning aanvliegen en nam het prinsesje in zijn armen. Wat was hij blij zijn dochtertje te zien, en het prinsesje begon breed te lachen. 'Bedankt Elwin,' zei de koning. 'Kom je met ons mee naar ons kasteel ? Wij zouden graag willen dat je een tijd bleef logeren.' Dat wilde Elwin maar graag.

De rode tijger was met Toth en Dika Doko winkelen in Brannan. Zij zouden ook een tijdje blijven logeren. Elwin keek zijn ogen uit in het kasteel. Nog nooit had hij zo'n prachtig kasteel gezien. Overal hingen prachtige grote sieraden aan de muur, en ze maakten zulke prachtige zacht zoemende geluiden. Elwin werd er een beetje slaperig van. In het kasteel rook het een beetje naar bloemetjes en onbekend fruit. Elwin zou hier rustig de tijd hebben om het boek van Izu te lezen, en misschien had de koning ook nog wel wat prachtige boeken voor hem. Het prinsesje had haar vleugeltjes aangedaan en vloog door het paleis met een diepe glimlach.

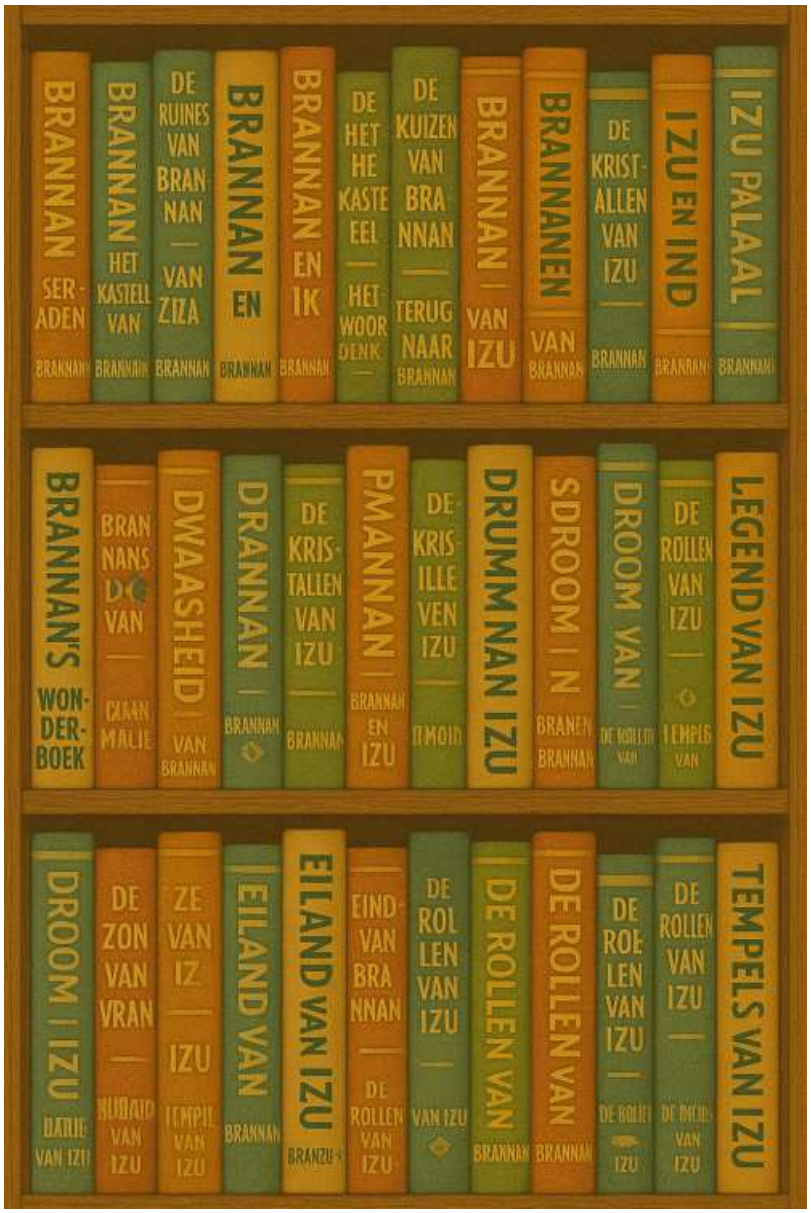
BRANNAN SER- ADEN
BRANNAN HET KASTELL VAN
DE RUINES VAN BRAN NAN VAN ZIZA
BRANNAN EN
BRANNAN EN IK
DE HET HE KASTE EEL HET WOOR DEN K
DE KUIZEN VAN BRA NNAN TERUG NAAR BRANNAN
BRANNAN VAN IZU
BRANNANEN VAN BRANNAN
DE KRIST- ALLEN VAN IZU BRANNAN
IZU EN IND
IZU PALAAL
BRANNAN'S WON- DER- BOEK
BRAN NANS VAN
DWAASHEID VAN BRANNAN
DRANNAN
DE KRIS- TALLEN VAN IZU
PMANNAN BRANNAN EN IZU
DE- KRIS- ILLE VEN IZU
DRUMM NAN IZU
SDROOM N BRANEN BRANNAN
DROOM VAN
DE ROLLEN VAN IZU
LEGEND VAN IZU
DROOM I IZU
DE ZON VAN VRAN
ZE VAN IZ IZU
EILAND VAN
EILAND VAN IZU
EIND- VAN BRA NNAN DE ROLLEN VAN IZU
DE ROL LEN VAN IZU VAN IZU
DE ROLLEN VAN BRANNAN
DE ROLLEN VAN BRANNAN
DE ROE LEN VAN IZU
DE ROLLEN VAN IZU
TEMPELS VAN IZU

De reis naar Egypte was dus uiteindelijk via het Land Izu in het stadje Brannan terechtgekomen. Elwin vond het wel weer genoeg zo. Na een tijd in Brannan te logeren, zou Elwin weer terugkeren naar de Drokelaar, maar ... dat kon nog wel een hele tijd duren. Elwin was blij dat het Arabische prinsesje weer terug was waar ze

hoorde, en ook dacht Elwin veel na over de avonturen die hij in Egypte en Izu had beleefd. Zou Elwin ooit nog eens zo'n prachtig avontuur beleven ? Elwin wist het niet. Elwin wilde eerst eens flink uitrusten om in de boeken van Izu en Brannan te lezen, over al die wonderlijke wezens die daar woonden. Dan had hij natuurlijk weer heel veel te vertellen aan Sandra. En Sandra zou natuurlijk ook wel veel beleven met de goede fee Izu. En winkelen met een echte fee, dat maak je natuurlijk niet zo vaak mee. Elwin had het er weer opzitten. Wil je meer van Elwin weten, dan kun je natuurlijk zijn oude boeken eens gaan lezen, of de drie nieuwe boeken : Elwin Terug Naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, en dit laatste boek : Elwin Terug Naar Egypte. Elwin zelf had nu ook ruim de tijd om zijn oude en nieuwe boeken nog eens te lezen, want de koning van Brannan had ze bijna allemaal. Bijna allemaal, want de laatste, dit boek, had hij natuurlijk nog niet. Of toch ? Een oude insect kwam tevoorschijn met een roodgouden boek en gaf het aan Elwin. Hierin stonden zijn laatste avonturen beschreven, in dit boek, Elwin Terug Naar Egypte.

EINDE

ELWIN
EN DE
BRUGBOOT

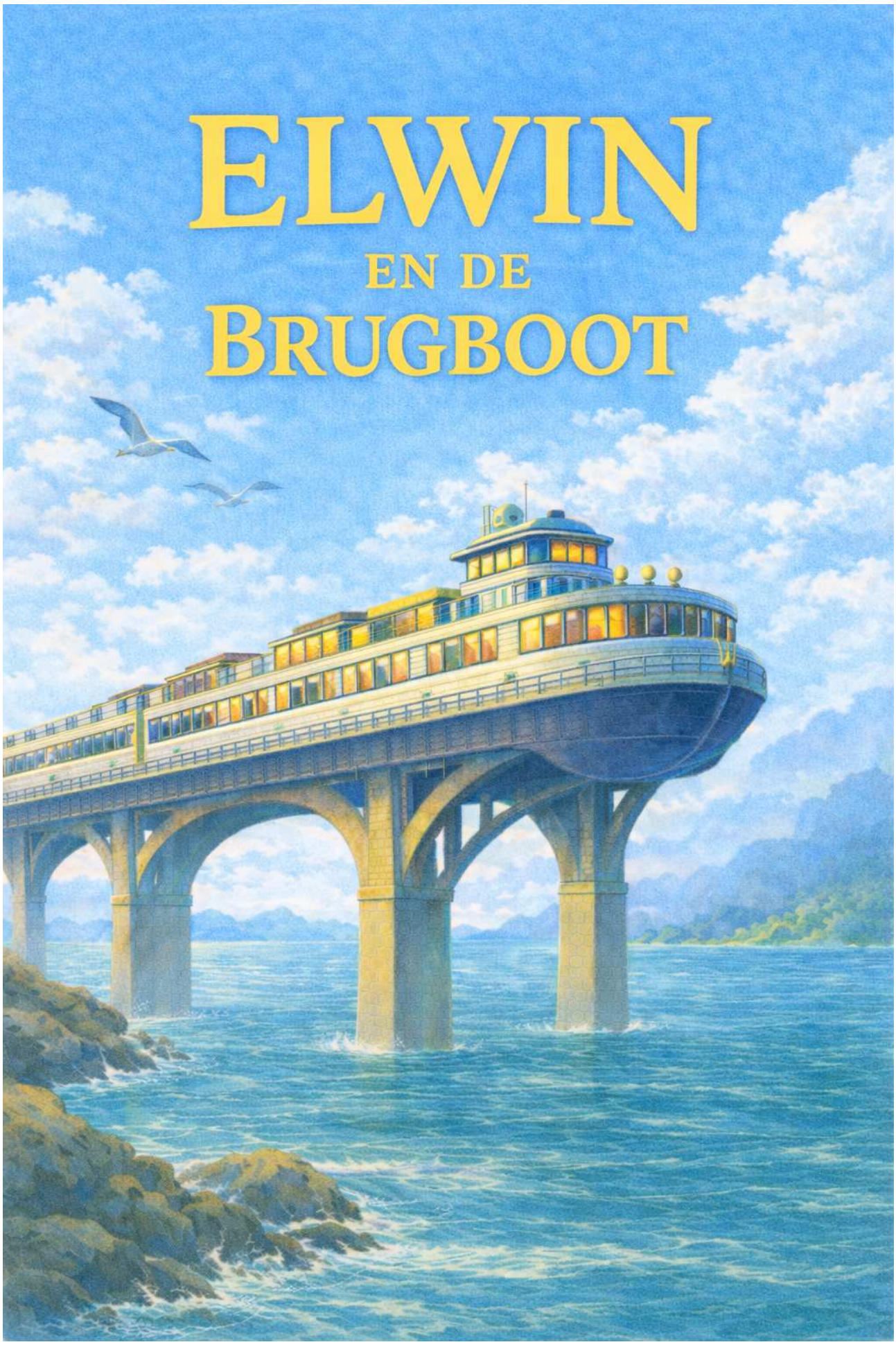

Elwin en de Brugboot
2003
Uitgave : Monniken Wegwijzer
2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

en de Brugboot

Hoofdstuk 1. Bezoek van de Goede Fee

Hoofdstuk 2. Zwarte Honden

Hoofdstuk 3. Elwin en de Rovers

Hoofdstuk 4. Terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 5. De Kikker

Hoofdstuk 6. De Vergadering van de Koningen

Hoofdstuk 7. Paniek

Hoofdstuk 8. Aan Boord

Hoofdstuk 9. Pas maar op, Elwin

Hoofdstuk 10. Goed opgelost

Hoofdstuk 11. Nawoord

Hoofdstuk 1. Bezoek van de Goede Fee

Op een mooie dag zaten Elwin en Sandra wat te lezen in de woonkamer van hun huisje. Buiten straalde de zon. Het was erg stil buiten. Elwin kon zelfs de bijtjes horen zoemen buiten, zo stil was het. Sandra had een roze jurkje aan. Het was eens gemaakt door een toverfee. Die toverfee die heette Izu. Izu was ook een plaatsje waar Elwin wel eens was geweest, diep onder de grond. Ach, eigenlijk was het een groot land, net zoals Egypte, waar Elwin ook al wel eens geweest was. Ja, zelfs meerdere keren. De avonturen in Izu en in Egypte kun je lezen in zijn vorige avonturenverhalen. Maar nu was Elwin klaar voor een nieuw avontuur. Het was al een erg lange tijd zo rustig geweest in de Drokelaar. De Drokelaar was nu deel van een echt keizerrijk. Hoe dat gekomen is kun je ook lezen in Elwin's vorige avonturenverhalen.

Plotseling werd er op de deur geklopt. Het was Izu, de goede fee. Izu glimlachte. Dat was lang geleden, zeg. Elwin en Sandra waren erg blij haar weer te ontmoeten. 'Komt u maar verder, hoogheid,' zei Elwin. Ook Sandra maakte een diepe buiging en deed haar mutsje af. 'Zo,' zei Izu, 'ik zie dat je nog steeds mijn jurkje draagt.' Sandra glimlachte verlegen. Elwin was al naar de keuken gegaan om wat bessensap voor Sandra en Izu in te schenken. Natuurlijk zouden ze eerst een hele tijd met elkaar bijpraten. Plotseling werd er weer op de deur geklopt. Het was de koning. 'Och, Elwin,' zei de koning, toen Elwin de deur voor hem had opengemaakt. 'ik wist niet dat je al bezoek had. Zal ik anders een andere keer terugkomen ?' Maar Elwin vond dat hij de koning niet zomaar kon wegsturen, en misschien had de koning wel wat belangrijks te vertellen. Elwin vroeg aan de koning hoe het ging met keizer Konohert, de keizer van het keizerrijk Adaka, waar nu ook de Drokelaar toe behoorde. Met de keizer ging het niet zo goed, liet de koning weten, en dat was eigenlijk ook de reden waarom hij was gekomen. De koning kon erg goed met de keizer overweg, maar nu was de keizer ernstig ziek geworden. Ze hadden de beste drokelaardokters erbij gehaald, en andere dokters uit het rijk Adaka, maar niemand kon iets voor de keizer doen. Och, wat had Elwin een medelijden met de keizer. Elwin was in de loop van de tijd erg veel van de keizer gaan houden, en was een goede vriend van hem geworden. Maar de keizer had het net als Elwin erg druk, en ze konden elkaar daarom niet veel bezoeken. De koning zei dat het echt ernst was, want als er geen medicijn voor de keizer zou komen, dan zou de keizer doodgaan. De dokters zeiden dat er maar één medicijn tegen deze nare ziekte bestond, en dat medicijn werd gemaakt van drie kruiden die op verschillende plaatsen groeiden. En dat was heel ver weg, want daarvoor zou Elwin naar Egypte, Izu, en Brannan moeten gaan. Degenen die Elwins vorige avonturenverhalen hebben gelezen weten misschien nog wel dat Izu onder

Egypte ligt, diep onder de grond, en dat Brannan een nog dieper deel van Izu is. Daar was Elwin ook al wel eens geweest. En nu vroeg de koning dan of hij daar alsjeblieft weer naartoe zou willen gaan, om het leven van de keizer te redden. Want wat moest Adaka, waar ook de Drokelaar toe behoorde, zonder een keizer ?

De koning zei dat één van de dokters was meegekomen, en nog in de koets zat. Die wilde wel uitleggen om welke drie kruiden het ging. En even later zat de drokelaardokter in het huisje van Elwin bessensap te drinken, en de hele kamer was

vol. Na even wat gedronken te hebben ging de dokter staan, terwijl er een lakei binnenkwam die een groot bord met schrijfpapier neerzette waarop de dokter kon tekenen. De dokter begon direkt het kruid te tekenen, zodat Elwin wist wat hij moest hebben. Als ze de drie kruiden zouden mengen, en daar thee van zouden maken, dan kon de keizer gered worden. Toen de dokter klaar was met tekenen scheurde hij het vel van het grote bord af, en gaf het aan Elwin. Elwin vouwde het vel goed op, en stopte het in zijn tasje. En toen begon de dokter verder te vertellen : 'Elwin, je weet nu een beetje welke drie kruiden je moet hebben. Maar zelfs als je in de drie streken bent gekomen waar het kruid te vinden is, zal het niet gemakkelijk zijn. Het kruid wordt namelijk goed bewaakt.' Daar schrok Elwin wel even van, want wat zou hij nou allemaal weer moeten meemaken ? Maar aan de andere kant had Elwin wel zin in een nieuw avontuur. En de goede fee Izu begon Elwin direkt te sussen, want ook zij was niet voor niets gekomen. De goede fee had drie schilderijen voor Elwin meegenomen. Eentje van Egypte, één van Izu, en één van Brannan. En deze schilderijen waren niet zomaar schilderijen, maar hele bijzondere, want diep in de nacht zou je door die schilderijen heen kunnen stappen om daar te komen. De goede fee Izu liep de trap op naar boven, en de anderen volgden haar. Ze wilde de schilderijen ophangen in de gang van de zolder. Het waren prachtige schilderijen.

Die nacht kon Elwin moeilijk in slaap komen. In zijn pyama liep hij op de trap naar het zolder. In de kamer achter het gangetje sliepen de koning, de lakei, de dokter en de goede fee. Elwin staarde naar de schilderijen. Zou het echt waar zijn ? Op het eerste schilderij stond een man geschilderd met een zwarte hoed op. Plotseling knipoogde hij naar Elwin. Elwin schrok. Dat kon toch niet waar zijn ? De man op het schilderij bewoog. 'Hey, psst, fluisterde de man. Je moet dit niet verder vertellen, hoor. Kom met me mee.' En ineens kwam er een hand uit het schilderij en trok Elwin naar binnen. Elwin schrok verschrikkelijk, maar hij wist dat dit kon gebeuren, want dat had Izu hem verteld. 'Zo,' zei de man, 'je bent nu in Egypte. Achter ons is het grote moeras waar Sebek woont.'

'Sebek ?' vroeg Elwin, 'wie is dat ?' De man boog iets voorover en zei : 'dat is een krokodil.' Elwin schrok even. De man zei : 'Hij is de enige die ons over het moeras kan brengen. Daar, achter in het moeras is een heuvel waar het Egyptische kruid groeit.' Elwin werd erg stil. De dokter had hem verteld dat het kruid goed bewaakt werd, maar door wie ? Elwin hoorde gegrom in de verte. 'Ja, dat is de hond,' fluisterde de man. 'De hond ?' vroeg Elwin geschrokken, 'wat voor hond ?' Weer boog de man een beetje voorover en fluisterde : 'Het is de zwarte hond die het Egyptische kruid bewaakt. Die woont op de heuvel.' Elwin vond het maar wat gevaarlijk worden, en bibberde een beetje. 'Maar wie bent u dan ?' vroeg Elwin voorzichtig. Elwin zag nu dat de man ook erg veel op een zwarte hond leek. 'Ik ben Anubis,' zei de man, 'de

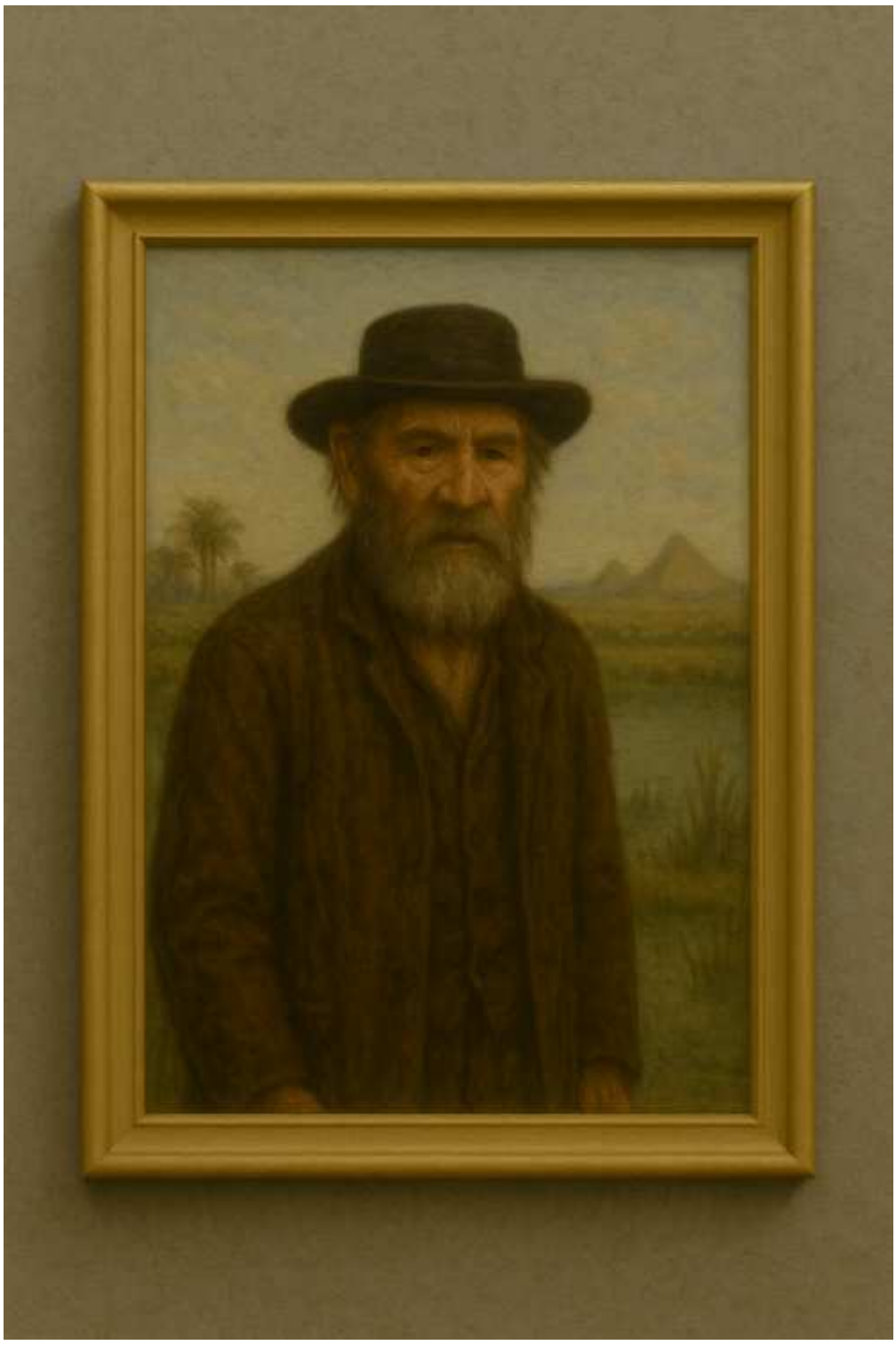

tweelingbroer van de zwarte hond. Mijn broer heet ook Anubis.' Plotseling werd Elwin van achteren gegrepen. Het was de zwarte hond. Elwin schrok heel erg, en de man met de zwarte hoed was inmiddels verdwenen. 'Zo,' gromde de zwarte hond, 'dus jij wil van het Egyptische kruid stelen, hè ? Dat gaat zomaar niet.' Maar Elwin begon zich direkt te verdedigen door te zeggen : 'Maar dat kruid is niet voor mij, maar voor de keizer, die heel ernstig ziek is.' De zwarte hond boog zich een beetje naar voren, en stond op zijn achterpoten. Nog steeds lagen zijn klauwen op één van Elwins

schouders. 'De enige die jou over het moeras kan brengen is Sebek de krokodil, maar dat werk doet hij helaas niet meer,' zei de zwarte hond. 'En waarom niet ?' vroeg Elwin een beetje brutaal. 'Omdat hij ook ziek is geworden,' zei de zwarte hond. 'Maar vraag het hem zelf maar, daar komt hij al aan.' En daar begon het moeras een beetje te bubbelen op de plek vlak voor Elwin, en een reusachtig krokodillenhoofd kwam op uit het water, en heel langzaam begon ook zijn rug te verschijnen. 'Ja Elwin,' klaagde de krokodil, 'het is waar wat de zwarte hond zegt. Ik ben te ziek om je over het moeras te brengen, en mijn rug doet veel te veel pijn. Het enige wat mij weer beter zou kunnen maken is het kruid van Izu.' Nou, Elwin wist wat hem te doen stond. Als hij hier verder wilde komen, dan zou hij dus eerst naar Izu moeten. De zwarte hond wilde hem wel optillen om weer terug te kunnen door het schilderij. En na een tijdje stond Elwin weer in de gang op het zolder. Weer keek hij naar het schilderij. Het was nog steeds hetzelfde schilderij. Het leek op een heel gewoon schilderij. Niets bewoog. Toen keek Elwin naar het tweede schilderij. Hier had hij nu mee te maken. Het was een schilderij van Izu.

Hoofdstuk 2. Zwarte Honden

De volgende dag vertelde Elwin aan de koning en de anderen wat er gebeurd was. Ze zouden een tijdje bij Elwin en Sandra blijven logeren, totdat Elwin de opdracht vervuld had. Elwin zou die nacht door het schilderij van Izu gaan, maar eerst was er bessensap en een tijd van rust. Ze hadden veel te bepraten, en Elwin kon goed bijkomen. Ook de goede fee vrolijkte Elwin goed op. Elwin was erg benieuwd naar wat er vannacht zou gebeuren, maar tegelijkertijd was hij ook wel een beetje bang. 'Elwin, Elwin !' werd er van buiten geroepen. Er stond iemand voor het raam. Het was Bella. Bella was de vogelvoedster van het dorp waar Elwin woonde. Toen ze binnenkwam was ze erg verrast. 'Wat een volle kamer,' straalde ze. En ze maakte een buiging. 'Zo, Bella,' zei de koning, 'wat fijn je nog eens te ontmoeten. We hebben zoveel over je gehoord.' Bella ging zitten naast Sandra, en aaide haar over haar haar en gezicht. 'Zo, hoe is het met jou, meid, ik heb je zoveel te vertellen.' En ook voor Bella werd er bessensap ingeschonken. Bella zou een tijdje bij Sandra op de kamer logeren, want Elwin moest in een ander kamertje slapen om zich voor te bereiden op het avontuur door het schilderij van Izu. Die nacht kon Elwin weer moeilijk in slaap komen. Buiten waaide het hard. Diep in de nacht ging Elwins wekkertje zacht af, maar Elwin had nog geen oog dichtgedaan. Hij was veel te gespannen. Het was ook zo spannend. Zachtjes sloop Elwin weer in zijn pyama op de trap naar het zolder. Elwin nam een stoeltje en ging zitten, om te gaan staren naar het schilderij van Izu, het tweede schilderij. Daar was een man met een rode hoed op geschilderd. Het schilderij leek erg veel op het schilderij van Egypte, het eerste schilderij. De man had rode ogen, en een zwarte bruinachtige jas met gaten en scheuren. Achter hem was een moeras. De man knipoogde naar Elwin. En weer schrok Elwin, omdat het toch erg vreemd was dat het schilderij bewoog. 'Hey,' zei de man, 'Elwin, kom maar dichterbij, dan neem ik je mee door het schilderij.' Heel voorzichtig stapte Elwin naar voren. Dat was wel erg dapper van Elwin, want hij wist niet wat er zou gebeuren. Plotseling kwam de hand van de man uit het schilderij, en trok Elwin er langzaam doorheen. Elwin bibberde. Wat was dit spannend.

Aan de andere kant van het schilderij stond er een huisje naast het moeras. Samen met de man liep Elwin naar binnen. De man drukte op een glimmende zilveren edelsteen die op de binnenkant van een schelp leek. Een deur ging open, en ze kwamen in een kleine kamer terecht. Was deze man eigenlijk wel te vertrouwen ? Elwin wist het niet, maar hij kon alleen maar denken aan de arme keizer. 'Waarom wil je dat kruid eigenlijk hebben ?' vroeg de man met de rode hoed. En Elwin vertelde

het verhaal over de keizer en over wat hij met de krokodil had meegemaakt. 'Nou,' zei de man, 'er is hier geen krokodil, en ik zou ook niet weten hoe ik je over het moeras kan brengen, maar achter het moeras is de enige plek waar het kruid van Izu groeit.' Ook vertelde de man hem dat het eilandje achter het moeras, waar het kruid groeit, streng bewaakt werd door een zwarte hond. 'Heet die hond toevallig Anubis ?' vroeg Elwin. De man leek even te schrikken. 'Ja,' zei hij tenslotte, nadat het even stil was geweest. 'Zie, wat die man van het Egyptische schilderij je niet heeft verteld is dat hij eigenlijk twee broers heeft. Het is een drieling.' Daar keek Elwin wel even van op. De zwarte hond van het Egyptische schilderij was uiteindelijk best aardig, maar hoe zou

zijn broer van dit schilderij zijn ? Elwin wist het niet, en hij wist eigenlijk ook niet goed of hij ze allemaal wel kon vertrouwen. De man haalde zijn schouders op. Plotseling kwam de zwarte hond binnenrennen. 'Wat moet dat hier,' brulde hij. 'Het is hier verboden. Het is hier verboden.'

'Wat is hier verboden ?' vroeg Elwin. 'Om hier te komen,' brulde de hond. 'Maar wat doe jij hier dan ?' vroeg Elwin brutaal. 'Zeg, ellendeling,' bromde de hond, 'ik ben hier de baas.' En binnen enkele minuten was Elwin door de hond uit het schilderij gezet, en stond hij weer op de gang van de zolder. De enige manier was om het derde schilderij te proberen. Op het schilderij stond een man met een gele hoed geschilderd. Elwin ging op een stoeltje zitten en begon te staren. 'Niemand kan de gele draak verslaan,' fluisterde de man zachtjes. Elwin vond het erg vreemd dat een schilderij kon praten, maar het was niet de eerste keer. 'Wie is de gele draak dan ?' vroeg Elwin. De man boog een beetje naar voren, en zei : 'Dat ben ik.' Elwin schrok, vooral toen de man heel voorzichtig uit het schilderij stapte. Nu was Elwin toch wel heel erg bang geworden. Maar de man stelde hem snel gerust : 'Jij hoeft mij niet te verslaan, hoor, Elwin, ik bedoelde eigenlijk dat als ik met jou meega in dat andere schilderij, dan kom je er wel doorheen.' En ineens begon een arm van de man een beetje te groeien. 'Zie je ?' zei hij tegen Elwin. 'Ik kan je zo over het moeras dragen. Ik kan alles laten groeien.'

Niet lang daarna waren ze beiden aan de andere kant van het tweede schilderij, en de man liet met gemak z'n benen zo lang groeien, dat hij door het moeras kon stappen, met Elwin in zijn armen. Maar daar was iemand natuurlijk helemaal niet blij mee, en dat was de zwarte hond. Luid blafte hij aan de andere kant van het moeras. Het was een soort eilandje waar hij op stond, en hij leek in de verste verten niet meer op de grote hond die hij eerst was. Hij leek nu op een klein schoothondje. Of kwam dat doordat Elwin zo hoog in de armen van de man met de gele hoed was ? 'Het is hier verboden,' brulde de hond. Toen ze eindelijk op het eilandje waren gekomen was de hond totaal verdwenen. Nu moesten ze zoeken naar het kruid. Er groeide hier bijna niks. Overal was het dor en droog. Toen ze een eindje verderop liepen zakte Elwin ineens een stukje in de grond. Het bleek een verborgen tunnel te zijn. Het bleek een diep gat te zijn, en weer liet de man zijn benen groeien om veilig met Elwin op de bodem van het gat te komen. Er waren hier vijf richtingen die ze in konden gaan, vijf gangen. Op de muren waren Egyptische beschilderingen. De zwarte hond kwam veel in die beschilderingen voor. Het was Anubis, degene die mummies maakte, vertelde de man met de gele hoed. Mummies ? Elwin schrok daar erg van. Maar ze moesten verder, want ze hadden het kruid nog niet gevonden. Ze besloten één van de vijf gangen in te gaan. Elwin lette goed op de beschilderingen en de graveringen in de muren. De tekeningen vertelden inderdaad dat de zwarte hond met lange wikkels

mummies maakte. De wikkels leken op stripverhalen. 'Ach, onzin,' dacht Elwin tenslotte bij zichzelf. 'Dat deden ze misschien vroeger, maar nu niet meer.' Maar waar was de man met de gele hoed nu gebleven ? Plotseling hoorde Elwin een stemmetje : 'Als ik je te pakken krijg, zal ik van jou eens een mummie maken.' Elwin zette het op een rennen, maar achter hem was de tunnel ineens gesloten. En in de verte stond de zwarte hond op zijn achterpoten, en hield een fakkel tussen zijn klauwen. Nu zat Elwin in de val. Wat moest Elwin nu doen ? Ineens greep een hand hem van onder de grond en trok Elwin naar beneden. Het was de man met de gele hoed. Nu was Elwin in een andere gang terechtgekomen. 'Kom mee,' zei de man, 'ik heb wat gevonden.' Snel leidde hij Elwin naar een enorme ruimte. Het was de schatkamer van een farao. En het was niet zomaar een farao. Het was een vrouwelijke farao, genaamd Nefertiti. De ruimte lag vol met gouden schatten, en ook veel beeldjes van honden, en zelfs grote standbeelden van de zwarte hond. Maar ineens gingen er deuren open in de

standbeelden, en er kwamen mummies uitrennen. Snel klampte Elwin zich vast aan de man met de gele hoed. Maar de mummies bleken helemaal niet geinteresseerd te zijn in Elwin en de man met de gele hoed. Ze gingen snel door het gat waar Elwin doorheen was getrokken. Maar ook een deur in één van de muren ging open, en in het gangpad verscheen de zwarte hond met de fakkel. Luid begon hij te blaffen. En weer klampte Elwin zich vast aan de man met de gele hoed. Maar de zwarte hond scheen ook totaal niet geinteresseerd in Elwin en de man met de gele hoed te zijn. Snel rende hij tot een deur waar de mummies uit waren gekomen en ging daar naarbinnen. 'Kom,' zei de man met de gele hoed, 'laten we hem volgen om te kijken wat hij gaat doen.' Het was het grootste standbeeld van de zwarte hond in de hele ruimte. Toen ze door het deurtje gingen moesten ze over een lange trap naarboven. De trap eindigde in het oog van het beeld, en vandaaruit konden ze naar beneden kijken naar de schaal die het beeld op z'n armen droeg. Het was een gouden schaal bekleed met zwart goud en tapijt. Op het tapijt lag het kruid van Izu. Dit moesten ze hebben. Maar ineens werden ze van achteren geduwd, en beiden vielen ze naar beneden. Gelukkig was het kruid waarin ze vielen erg zacht, en deden ze zich geen pijn, maar bovenaan in het oog lachte de zwarte hond.

'Haha,' lachte hij. 'Nu nog even en jullie worden verkoold, samen met het kruid. De mummies hebben vast wel zin in kruid met kabouters. Haha.' En toen gebeurde er iets verschrikkelijks, waar Elwin erg van schrok. Het plafond ging open en overal gleden mummies naar beneden langs kruidenstengels, en kwamen op de randen van de schaal terecht, terwijl Anubis, de zwarte hond, de fakkel naar beneden wilde gooien. Maar ineens werd er van beneden geroepen : 'Hey, wat moet dat daar !' Het was de broer van de zwarte hond, de andere zwarte hond, die ook Anubis heette. 'Zeg broer,' riep hij, 'dat gaat zomaar niet, hè. Zo ga je niet om met gasten.' Maar de zwarte hond met de fakkel begon te schreeuwen : 'Ze komen het kruid van Izu stelen.' Maar toen riep de broer : 'Ach, Anubis, dat kruid komen ze halen om Sebek te helpen, die zo ziek is.' En toen riep de hond met de fakkel weer : 'Laat Sebek dan hier in het moeras komen wonen, want het kruid groeit ook op de bodem van het moeras.' Dat vond de broer wel een goed idee, maar eerst moest Elwin wat van het kruid meekrijgen voor Sebek, zodat hij weer beter zou worden, en natuurlijk wat kruid voor de keizer van Adaka. Daar stemde Anubis mee in, en nadat Elwin een paar zakken met kruid had meegekregen gingen ze terug door het schilderij. Het was natuurlijk belangrijk dat Sebek eerst Elwin over het Egyptische moeras zou brengen, en natuurlijk weer terugbrengen, voordat hij in het moeras van Izu kon wonen. Het moeras van Egypte was zo diep dat zelfs de man met de gele hoed Elwin daar niet kon helpen. Elwin was dus helemaal aangewezen op Sebek.

Hoofdstuk 3. Elwin en de Rovers

Sebek was erg blij met het medicijn, en knapte er direkt van op. Nu kon hij Elwin over het moeras heenbrengen. Het was een erg groot moeras, en het duurde lange tijd voordat ze op de heuvel waren. Hier moest dan ergens het Egyptische kruid groeien. Maar ineens stond er een farao voor Elwin. 'Halt, geen stap verder,' schreeuwde hij nors. Elwin legde hem uit waarvoor het kruid nodig was, maar de farao wilde Elwin niet doorlaten. 'En waarom dan niet ?' vroeg Elwin brutaal. Ineens merkte Elwin dat Sebek naast hem stond. De farao vertelde dat zijn dochtertje ernstig ziek was, en dat ze om in leven te blijven al het kruid wat hier groeide moest gebruiken. De farao kon echt niks missen, want hij was veel te bang dat zijn dochtertje anders zou doodgaan. Dat was een droevig verhaal. Maar toen vertelde Elwin over wat de drokelaardokter had gezegd, dat als het Egyptisch kruid werd vermengd met het kruid van Brannan en het kruid van Izu, dan kon het iemand met zo'n ernstige ziekte wel beter maken. De farao glunderde, en vroeg of hij iets van dat kruid mocht hebben, in ruil voor wat Egyptisch kruid. Maar Elwin vertelde hem dat hij alleen nog naar het kruid van Brannan op zoek moest gaan. 'Kom dan bij me terug,' sprak de farao, 'als je het kruid van Brannan hebt gevonden, dan zal ik je daar rijkelijk voor belonen, en je een flinke hoeveelheid van het Egyptische kruid schenken.' Dat beloofde Elwin. En met veel moed beklom Elwin Sebek weer, om terug over het moeras te gaan. Elwin was nu immers al ver op weg. Hij had in ieder geval al het kruid van Izu.

Maar toen Elwin weer in de gang van de zolder was gekomen, ontdekte hij snel iets vreselijks. Het derde schilderij, het schilderij van Brannan, was verdwenen. Snel waarschuwde hij Sandra, en die schrok ook vreselijk. Bella begon haar te troosten. Ze waren allemaal zo bezorgd om de keizer, en zonder dit laatste schilderij kwamen ze nergens. De koning, de dokter en de lakei waren inmiddels weer vertrokken, omdat het allemaal best wel lang duurde, en ook de goede fee Izu was weer weggegaan. Toch hoopte Elwin stilletjes dat ze nog terug zou komen. Elwin wist zich geen raad.

En ja hoor, nadat ze een tijdje in de woonkamer hadden gezeten, zagen ze de goede fee die op het raam tikte. Snel deed Elwin open, en de fee liep naar binnen. 'Zo, daar ben ik weer,' zei de fee. Maar ze zag al aan Elwins gezicht dat er iets gebeurd was, en Elwin vertelde het verhaal. 'Dan zit er niks anders op dan dat ik je zelf naar Brannan breng, Elwin,' zei de goede fee. Sandra knikte. Bella schonk voor allemaal nog even wat bessensap in. En na nog een tijdje gepraat te hebben vertrok Elwin met de goede fee. De goede fee klapte even met haar handen, en ineens stond er een gouden paard voor hen. Snel stapten Elwin en de goede fee op het gouden paard, en vertrokken. Het paard had prachtige gouden vleugels, die heel lang waren. De fee wist wel een korte

weg naar Brannan, wat diep onder de grond lag. Ergens in het bos, op een open plek, was een gat dat tot diep onder de grond leidde. Het gat liep schuin, zodat ze al snel onder Egypte terecht waren gekomen, tot diep in Izu, waar Brannan lag. De fee gaf Elwin een gouden zwaard. Dat had hij hier wel nodig, want er waren veel rovers. Ze hadden vaak rode pakken aan, met gaten en scheuren, en vaak zwaar vervuild, en velen van hen hadden tanden in allerlei kleuren. 'Het zijn de rovers van Aton, Elwin,' zei de fee. Wie was dat dan nou weer ? dacht Elwin bij zichzelf. Ze waren zo gemeen en behendig dat ze achterop het gouden paard terechtkwamen en Elwin en de fee eraf probeerden te krijgen. Ze hadden stokken in hun handen, en sommigen droegen messen. De fee had de teugels in de handen, terwijl Elwin was opgestaan op de rug van het paard om de rovers van hen weg te slaan. Maar een snelle rover kon in één ruk Elwin en de goede fee van het paard afkrijgen. Elwin en de goede fee vielen de diepte in, niet wetende waar ze terecht zouden komen. De goede fee slaakte een gil, en ook Elwin was erg bang. Maar ineens voelden ze iets zachts onder hen. Het was een gele hoed waarop ze terecht waren gekomen. Het was ... de man met de gele hoed. Snel deed de man de hoed van z'n hoofd af. 'Ha Elwin,' zei hij verrast, 'dat is een verrassing.' Maar de fee was verdwenen. Boven hun hoofden zweefde een enorm piratenschip met vleugels. Het piratenschip had een voorkant als het hoofd van een zwaan. En er kwamen grote tranen uit de ogen van het zwanenhoofd. Op het schip zagen ze de fee tussen de ruige en woeste rovers staan. 'Help,' schreeuwde de fee, terwijl ze met haar doorzichtige gouden vleugels wapperde. De rovers lachten gemeen. Oh, wat was die Elwin toch kwaad. Wat moesten ze toch met zo'n lieve fee. 'Daar weet ik wel wat op,' zei de man met de gele hoed. En vlug nam hij Elwin in zijn armen, terwijl zijn benen weer begonnen te groeien, net zo lang totdat ze aan de rand van het piratenschip waren gekomen. Maar de rovers lachten hen uit, en begonnen de fee lachend te stompen.

Ineens zag Elwin iemand hoog op het dek staan die hij wel kende. Het was de drokelaardokter met het derde schilderij. 'Zoek je dit soms ?' riep hij lachend naar Elwin. 'Het kruid is van ons.' Dus de drokelaardokter had het schilderij gestolen. Maar waarom ? Snel trok Elwin zijn gouden zwaard, maar de drokelaardokter rende snel naar het roer en gaf er een ruk aan. Elwin viel naar achteren en het gouden zwaard vloog uit z'n handen. Maar nu was ook de man met de gele hoed aan boord gekomen. Hij keek de rovers en de oude drokelaardokter strak aan. Snel nam hij de hoed van z'n hoofd en draaide hem een paar keer om, terwijl het in een prachtige vlinder begon te veranderen. Er kwam prachtig geel licht van de vlinder af, en de man wierp de vlinder als een boemerang in de lucht. De rovers werden om de beurt door de vlinder geslagen, en toen ging de vlinder er met het schilderij vandoor. Maar nu werd de drokelaardokter erg boos : 'Dat schilderij is van ons,' brulde hij. 'Niet waar,'

gilde de goede fee, 'je hebt het schilderij uit de gang van Elwins zolder gestolen.' En toen kreeg de drokelaardokter een erg gemene grijns. Een deur in de kajuit ging open, en een heleboel rode mummies kwamen naar buiten lopen. Het leek alsof ze sliepen. Ze hadden hun armen en handen vooruit gestoken. Snel begonnen ze door elkaar heen te lopen, terwijl de drokelaardokter door de kajuit wegvluchtte. Ineens kwamen de mummies allemaal tegelijk op Elwin af, maar gelukkig, daar was de vlinder weer, en sloeg alle mummies de andere kant op. Maar nu gingen ze recht op de goede fee

af. Snel vloog de fee weg. Toen begonnen alle mummies de wikkels van hen af te halen. Het waren rode honden. En weer kwamen ze op Elwin af, en dit keer kwamen ze erg dichtbij. Plotseling raakte een rode hond Elwin aan, en Elwin schreeuwde het uit van de pijn. Wat was dat heet, zeg. Die honden waren als lopende kachels. Op de plaats waar Elwin aangeraakt was verscheen een vreemd teken. Ook begon het vreemde teken te stralen van licht. En weer kwam de drokelaardokter naar buiten rennen. 'Haha, Elwin,' riep de dokter, 'je hebt het teken ontvangen, en zodadelijk zul je alles moeten doen wat ik je zeg.' En terwijl de dokter op een knopje drukte, begonnen over het gehele piratenschip lichten aan te gaan, en kwamen er stralen en bliksemschichten uit de masten die door het vreemde teken in Elwins arm werden opgevangen. Elwin begon heel vreemd te brabbelen. Als dat maar goed af zou lopen.

Hoofdstuk 4. Terug naar de Drokelaar

Inmiddels waren de goede fee en de vlinder in twee kooien gezet door de gemene dokter. 'Hahaha, Elwin,' schreeuwde de dokter, 'ik heb je lieve vrienden veilig opgeborgen in deze kooien, en ik zal van jou een prachtige mummie maken. Hahaha.' Langzaam begon de drokelaardokter in een rode draak te veranderen, en begon het schip te omklemmen. 'Jullie zullen allemaal straks niets anders dan domme mummies zijn,' brulde de draak gemeen. En het schip begon heter en heter te worden, en de zwaan aan de voorkant van het schip begon sneller te tranen. Plotseling bonkte een enorm geel schip tegen het piratenschip aan. Op het schip stond de man met de rode hoed en de rode ogen : 'Zeg broer,' riep hij, 'waar zijn we mee bezig ? Kun je niet wat vriendelijker doen tegen je gasten ?' Maar de draak werd al maar woester : 'Gasten ? Noem je dat gasten ? Dieven zijn het ! Ze komen het kruid van Brannan stelen.' En vuur kwam uit de neusgaten van de draak en daarna uit z'n bek, en de man met de rode hoed moest snel een duik nemen. Snel pakte hij z'n hoed en wierp hem naar de draak toe. Toen de hoed bijna bij de draak was aangekomen, veranderde de hoed in een vlinder. 'Weer een vlinder voor in m'n kooien,' brulde de draak. 'Wat word ik toch verwend vandaag.' Maar toen de vlinder de draak raakte begon het te regenen op het schip en de lichten gingen uit. De draak begon te smelten, en ook het schip. Maar al snel had de drokelaardokter ook deze vlinder opgesloten in één van zijn kooien. Toen dook vanaf het gele schip een zwarte hond op het piratenschip, en ook kwam de man met de zwarte hoed uit de kajuit van het gele schip. 'Het is afgelopen, kapitein Aton,' riep de man met de zwarte hoed. 'Je had naar je tweelingbroer moeten luisteren.' En ook de man met de zwarte hoed nam zijn hoed af en wierp hem af op het piratenschip. En toen gebeurde er iets wonderlijks. De man van de zwarte hoed

sprong op het dek van het piratenschip en in één knal veranderde het piratenschip in een prachtige zwaan. 'Dank je wel,' zei de zwaan, 'ik was zolang betoverd door deze dokter.' Versuft zat de drokelaardokter op de grond, terwijl het schilderij naast hem lag. Ook Elwin was zichzelf weer, en de beide vlinders en de goede fee waren weer uit de kooien. De man van de rode hoed hielp z'n broer overeind. 'Ze willen het kruid stelen, Aton,' zei kapitein Aton. Maar de man van de rode hoed boog zich naar z'n broer toe, en zei : 'Zeg, broer, waarom heb je niet gewoon aan Elwin gezegd dat dit kruid ook op sommige plekken in de Drokelaar groeit ?' En toen boog de drokelaardokter naar de man van de rode hoed, z'n broer en zei : 'Omdat het toverkruid is, en ik wil niet dat de drokelaren kunnen toveren, want dan gaan ze niet meer naar de dokter.' Maar toen boog z'n broer nog dichter naar hem toe en fluisterde : 'Waarom ben je dan in hemelsnaam dokter geworden ?' En toen was het even stil. 'Och, broer,' zei de drokelaardokter, 'omdat drokelaren alles van dokters aannemen, alsof het koningen zijn, en zo was ik de enige in de Drokelaar die het toverkruid van Brannan had. Hahaha.' De man van de rode hoed keek hem nog even aan, en zei : 'Zo gaan we niet met elkaar om. Gegroet.' En toen was de man met z'n vlinder ineens verdwenen.

Ook de man van de zwarte hoed was inmiddels verdwenen met z'n vlinder en de hond. De fee Izu stond met de zwaan naast Elwin, terwijl de drokelaardokter hen verlegen aankeek. In de verte kwamen wat rode honden aanlopen die heel langzaam weer in drokelaren aan het veranderen waren. Zij waren ook betoverd geweest door de drokelaardokter. Ze waren erg blij dat ze nu vrij waren. Eigenlijk lette niemand meer echt op de drokelaardokter, die langzaam wegliep. Hij had hier niets meer te zoeken. Na een tijdje kwam het gouden paard terug met de rode rovers die ook heel langzaam weer in drokelaren aan het veranderen waren. Wat had die gemene drokelaardokter toch veel drokelaren betoverd. De fee Izu pakte het schilderij. Dit moest weer terug naar de gang van Elwins zolder. De fee klapte even in haar handen, en het gouden paard begon te veranderen in een enorm gouden schip, waarmee ze allemaal weer naar de Drokelaar terug konden. Natuurlijk kwam alles snel weer goed. Het kruid van Brannan werd gevonden, het dochtertje van de farao werd weer beter, en Elwin kreeg volop Egyptisch kruid mee voor de keizer. En die werd natuurlijk weer snel beter van de bijzondere drie-kruidenthee. De farao liet als dank een gouden brug bouwen over het moeras van Egypte, zodat ze altijd konden komen als ze weer kruid nodig hadden, en zo kon Sebek, de trouwe krokodil, in het moeras van Izu gaan wonen. En de gemene drokelaardokter ? Die hebben ze nooit meer teruggezien.

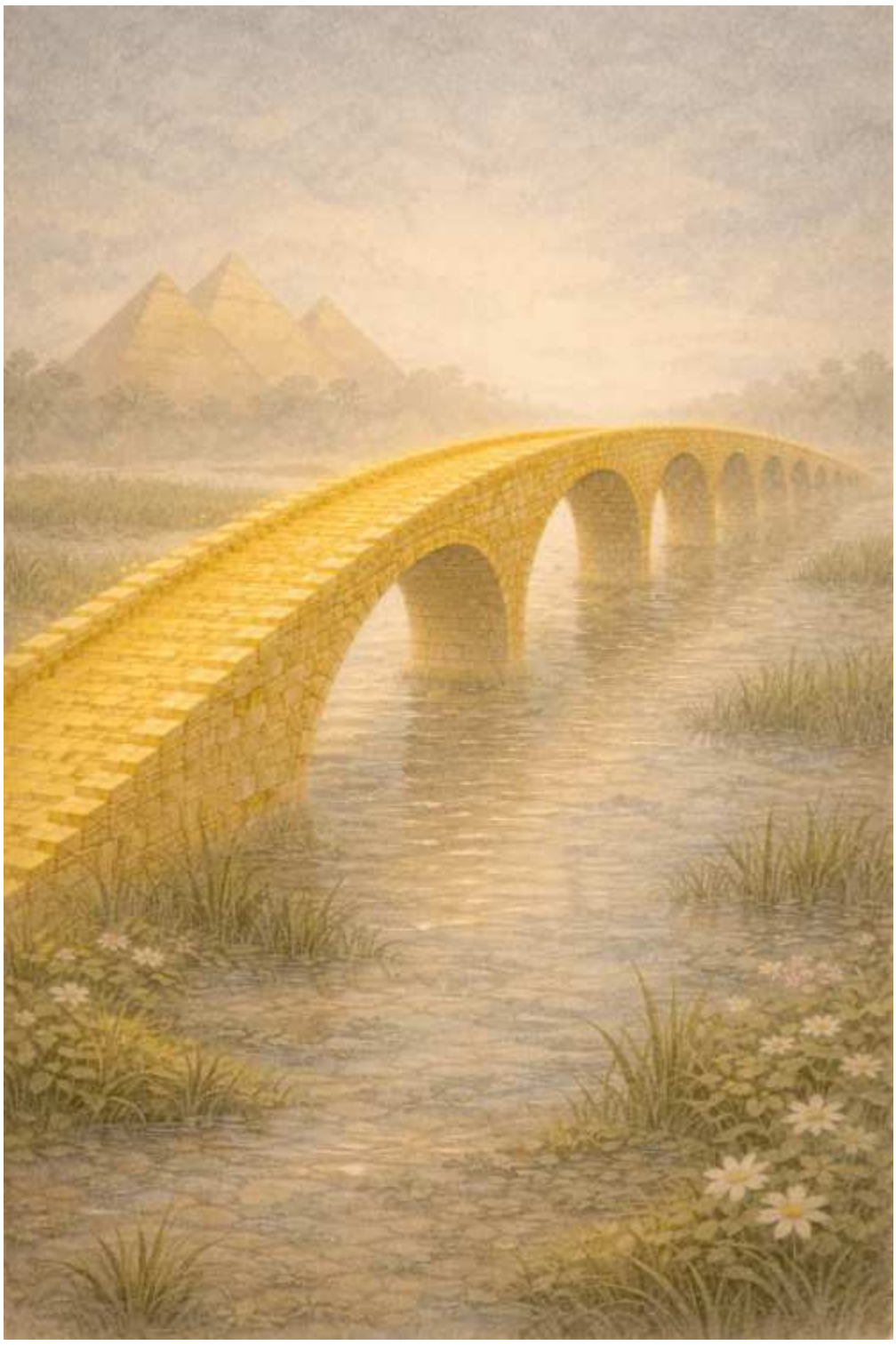

Hoofdstuk 5. De Kikker

Op een dag kwam de keizer bij Elwin op bezoek. Hij wilde Elwin bedanken voor wat hij voor hem gedaan had. Samen dronken ze bessensap. Elwin keek naar de koets van de keizer die buiten stond. Wat was dat toch een prachtige koets, zeg. Nog wel prachtiger dan die van de koning. Keizer Konohert, want zo heette de keizer, glimlachte. De keizer pakte een sigaar van drokelaargras, stak die aan, en begon door

de kamer te lopen. 'Wat een prachtige spulletjes heb je hier toch allemaal.' Elwin glimlachte verlegen. 'Ja, keizer, ik heb voor veel bijzondere personen gewerkt, en dan krijg je nog wel eens wat.' De keizer ging weer zitten. 'Precies,' glimlachte hij. Na nog wat bessensap gedronken te hebben, stond de keizer weer op en liep naar het raam voor de achtertuin. 'Elwin, wat heb je toch een prachtige tuin met een prachtige vijver,' zei de keizer. 'Ja, keizer, en het is daar vol met kikkers,' zei Elwin. De keizer liep de deur uit naar de vijver toe. En inderdaad, er zaten wat kikkers op vijverblaadjes, en aan de rand van de vijver zaten er ook een paar. Ze hadden allerlei soorten kleuren. De keizer vond het prachtig. Ook Sandra en Elwin waren naar buiten gekomen. De keizer ging in een tuinstoel zitten, en begon naar de vijver te turen. 'Dat doe ik thuis ook altijd,' zei de keizer. 'In de vijver staren.' Elwin glimlachte. De keizer had alle tijd. 'Kwaak, kwaak,' zei één van de kikkers. Plotseling sprong er een hele lange kikker tegen de keizer aan, en klom op zijn schoot. 'Kwaak,' zei de kikker. 'Zo keizertje,' zei de kikker. 'Zeg, ik zou wel met jou meewillen naar de vijver in jouw kasteel.' De keizer boog zich naar de kikker toe en sprak : 'En waarom dan wel, kikkertje ?' Toen sprong de kikker ineens op de schouder van de keizer, en sprak : 'Omdat ik altijd al een keizerlijke kikker zou willen zijn.' De keizer en Elwin konden er hartelijk om lachen. En Elwin gaf direkt toestemming aan de keizer om het dier mee te nemen. Na een tijdje was het dan zo ver. De keizer zou weer vertrekken, en nam de kikker mee in de koets, zoals de kikker wilde. De kikker was erg blij toen hij bij de vijver van het kasteel was aangekomen. Het was een echte keizerlijke vijver, met keizerlijke kikkers en vissen. 'Plons,' daar sprong de kikker in de diepte. Nu was hij dan een echte keizers-kikker.

Maar na een tijdje had de kikker even genoeg van de vijver, en hupte het kasteel binnen. De keizer had zijn personeel opgedragen heel vriendelijk tegen de kikker te zijn, want het was de kikker van Elwin. Vrolijk hupte de kikker naar de dineerzaal van de keizer, waar de keizer soep aan het eten was uit een zilveren schaal. Die zilveren schaal was erg lang, en al gauw floepte de kikker op de rand van de schaal. De keizer moest wel even lachen. Wat een grappige kikker was dat toch. 'Zeg, keizer,' sprak de kikker, 'als u het goedvindt kom ik elke dag even bij u om u gezelschap te houden, en dan eet ik een hapje met u mee ... uit een zilveren schaal natuurlijk.' Dat vond de keizer direkt een heel goed idee, want dan was de keizer ook niet zo alleen. De kikker kreeg een witte doek om zich heen, en mocht aan de andere kant van de tafel zitten, met een zilveren schaal vol soep. Ook kreeg de kikker een prachtige gouden lepel. Wat had de kikker een honger, en snel begon hij de soep op te slurpen. Na een tijdje was het voor de keizer tijd om naar bed te gaan. Vrolijk huppelde de kikker achter hem aan. 'Zeg kikker,' vroeg de keizer beleefd, 'waar ga je naartoe ?' Vlug sprong de kikker voor de keizer uit, en huppelde naar zijn kamerdeur. 'Ik ga op

uw kamer slapen. Heeft u nog een doos met een kussentje erin ?' Maar de keizer wilde de kikker niet in een doos laten slapen. Het bed van de keizer was zo groot, dat de kikker wel naast de keizer mocht liggen. Maar dat vond de kikker een beetje teveel van het goede. De kikker was immers zelf geen keizer. Maar de keizer had nog wel een klein gouden bedje voor de kikker, zodat hij niet in een doos hoefde te slapen. In het gouden bedje lag een matrasje met een paar dekentjes. Vlug sprong de kikker erop, en ging slapen. En ook de keizer ging slapen, en sliep natuurlijk heel lekker. Toen de keizer heel diep sliep, en ook alle lakeien, kwam de kikker uit het bedje, floepte de kamerdeur door, en ging op onderzoek uit in het keizerlijke kasteel. Het was een heel bijzonder kasteel. In de uithoeken van het kasteel stonden vaak pilaren met oude muziekdozen erin. Daar kwam dan hele zachte en prachtige muziek uit voort, als slaapliederen. Daarom was het ook altijd erg rustig in het keizerlijke kasteel. Ook waren er hier en daar wat kleine watervalletjes in het kasteel, die dan uit wat kleine rotsjes kwamen.

Op een dag stopte er een vreemd busje voor het keizerlijke kasteel. Een kleine ronde man stapte uit de bus. Hij had een hoge zwarte hoed op en een groen-zwart geruite jas. Het was iemand van de belasting. Hij wilde de keizer direkt spreken. De keizer was op dat moment in het keizerlijke washok, en daar kwam die meneer van de belasting al aan. 'Zeg keizer,' zei de meneer. 'U heeft in uw kasteel zoveel bijzondere spullen staan, en zoveel kunstwerken. Dat gaat u dit jaar een hele hoge belastingprijs kosten. Er zijn namelijk hele grote veranderingen gekomen in de belasting.' En toen de keizer het bedrag hoorde wat hij zou moeten betalen, schrok hij wel even. Want zoveel geld had de keizer helemaal niet. 'Zeg, meneer van de belasting,' vroeg de keizer beleefd, 'waar komt u eigenlijk vandaan ? Zoveel geld heb ik helemaal niet, en ik vraag me af of er in heel het rijk Adaka wel zoveel geld te vinden is. Met wie heb ik hier van doen ?' De man deed één stap dichter naar de keizer toe, en sprak : 'Ik ben meneer van Dongelen, van sprookjes-belastingen. Wij reizen alle keizerrijken van de sprookjeswereld af, om belasting te innen.' De keizer werd even stil. 'Wie is uw baas dan ?' vroeg de keizer. 'Mijn baas is Anubis de vijfde,' sprak de meneer heel deftig. 'Wie is dat ?' vroeg de keizer haastig, 'is dat ook een keizer ?' En weer was het even stil. 'Nee,' zei de meneer, 'dat is een farao.' De keizer wilde die farao eerst wel eens spreken, voordat hij zoveel geld zou betalen. En waar moest hij al dat geld vandaan halen ? De keizer pakte zijn kikker, en liep met de meneer mee naar het busje. Het was wel een hele lange tijd rijden, maar dat kon de keizer niet zoveel schelen. Hij wilde die farao wel eens spreken die zoveel geld van hem wilde voor belastingen. Ze moesten daarvoor helemaal naar Egypte, naar een grot onder de grond. 'Laat hem maar verder komen,' sprak de farao. Toen de keizer dichterbij kwam zag hij dat de farao een beetje op een zwarte hond leek. 'Zo, dag keizer,' sprak de farao, 'ik ben Farao Anubis de Vijfde, van sprookjes-belastingen.' De keizer deed nog een stap naar

voren en sprak deftig : 'Ik ben keizer Konohert van het rijk Adaka, waartoe ook de Drokelaar behoort. Ik wilde u graag vragen waarom u zoveel geld van mij wil.' Toen deed ook meneer van Dongelen een stap naar voren, en zei tegen de keizer in het bijzijn van de farao : 'Dat zijn nu eenmaal de regels. Elke keizer moet veel belasting betalen. Daar is hij keizer voor.' De farao knikte. 'Maar zoveel geld heb ik helemaal niet,' zei de keizer paniekerig. 'Dan zult u veel eenvoudiger gaan moeten wonen,' sprak de farao, 'want het kost nu eenmaal veel belasting als u zulke bijzondere spullen heeft.' De keizer richtte zich naar de kikker, en sprak : 'Zeg, kikker, vertel me eens wat ik nu moet doen.' En de kikker sprak : 'Beste keizer, de mannen hier hebben gelijk. U woont in zo'n prachtig kasteel, dus dan moet u daar ook veel belasting voor betalen, zodat anderen het ook prachtig kunnen hebben. Of u verdeelt gewoon de spullen eerlijk over het rijk, zodat u daardoor minder belasting hoeft te betalen.' De keizer keek een beetje sip, maar de kikker had wel gelijk. Het was beter dat hij veel van zijn bijzondere spullen en kunstwerken aan de verschillende landen en dorpen van zijn rijk zou schenken. En de farao had nog wel wat bijzondere spullen voor de farao die veel minder belasting zouden kosten. En zo gebeurde het. De keizer verdeelde veel van zijn spullen eerlijk over het rijk Adaka. Veel spullen kwamen en musea terecht, in gemeentehuizen, en in plantsoenen. En de keizer voelde zich er direkt een stuk beter bij. En zo ook kreeg het dorp waar Elwin woonde er enkele bijzondere stukken bij. Veelal waren dit Egyptische kunstwerken, maar er zaten er ook enkele tussen uit Izu en Brannan, en een paar echte sierstukken uit het oude Adaka. Anubis de Vijfde was erg tevreden dat de keizer zo goed meewerkte, en het rijk Adaka was hierdoor zo prachtig geworden, dat Anubis de Vijfde en meneer van Dongelen er graag zouden willen wonen en werken. Naderhand was de keizer zelfs zo trots op Anubis de Vijfde, dat deze bij hem in het keizerlijke kasteel mocht wonen. Natuurlijk was het daar nu een stuk eenvoudiger geworden, maar Anubis zou als dank wat tunnels onder het kasteel laten graven.

Hoofdstuk 6. De Vergadering van de Koningen

De keizer vroeg zich af waar die tunnels goed voor waren. Maar toen hij zag hoe prachtig het allemaal werd, kon het hem niet meer schelen. Als hij zich even wilde terugtrekken, dan kon hij hier naartoe. Op een dag kwam de goede fee Izu bij de keizer op bezoek. Ze had een paar schilderijen voor de keizer meegenomen. Die waren voor onder het kasteel in de ondergrondse hal. En het waren hele bijzondere schilderijen, want diep in de nacht werden ze levend. Het waren schilderijen van de verschillende landen van het rijk Adaka, waar de keizer dan simpelweg kon komen door het schilderij. Zo was er een schilderij van de Drokelaar, een schilderij van Trideria, een schilderij van Tiatira, een schilderij van Biskidde, een schilderij van Kmer, en nog wat andere schilderijen. Het waren er een heleboel. De keizer was er

erg blij mee. En ook de fee was erg blij, want het was vandaag een bijzondere dag. Vandaag was namelijk de landstreek Izu, dat zo diep onder de grond lag, tot een echt keizerrijk geworden. En de keizer van dit rijk heette Marazanta. De fee had voor de keizer van Adaka ook een schilderij daarvan meegenomen, zodat de keizer makkelijk naar Izu zou kunnen stappen. De keizer kreeg er een kleur van. Wat zou hij toch graag die andere keizer willen ontmoeten. Als hij 's nachts, als het schilderij tot leven zou zijn gekomen erdoor zou stappen dan zou hij in een hal onder in het keizerlijk kasteel van Marazanta terechtkomen. En dat was niet zomaar een kasteel, nee, het was een schip. Hiermee kon keizer Marazanta naar Brannan varen, naar Tifiaf en naar andere landen van het rijk Izu. En ja, dat rijk lag heel diep onder de grond, onder de bodem van Egypte.

Een paar dagen later ging de telefoon bij Elwin. De keizer had een goede tijd gehad op het kasteelschip bij Marazanta. De keizer was er inmiddels geweest. Elwin was blij de keizer aan de telefoon te hebben. 'Zeg Elwin,' zei de keizer, 'moet je eens even luisteren. Ik ben bij keizer Marazanta van het rijk Izu geweest, en hij is daar nog maar pas keizer. Met zijn kasteelschip kan hij naar de landen van zijn rijk varen, en zo ook naar het land Tifiaf. Hier woont farao Anubis de Zesde, die daar zo'n beetje de baas is. Het is een zwarte hond met bijna een vissenkop, met twee lange zwarte hondenoren, bijna hazenoren. Maar goed, nu wil Marazanta dat er een brug komt tussen Brannan en Tifiaf, dat achter Brannan ligt, en waar een hele grote zee tussenligt. Het is een hele gevaarlijke zee, en niet veel lieden hebben het ooit klaargekregen om vanuit Brannan Tifiaf over zee te bereiken. Bijna alle schepen vergaan daar, vanwege de enorme stormen, cyclonen en draaikolken. Elwin, je moest eens weten. Maar goed, alleen het kasteelschip van keizer Marazanta is in staat om naar Tifiaf te gaan, en een paar schepen van geluksvogels misschien. Maar farao Anubis de Zesde wil absoluut niet dat er zo'n brug gebouwd wordt tussen Brannan en Tifiaf. Elwin, zou jij hem misschien kunnen overhalen ?' Natuurlijk wilde Elwin dat wel, maar hoe moest hij daar komen ? Het kasteelschip van Marazanta ging maar eens in de twintig jaar over die woeste zee naar Tifiaf. Dat stond in de reglementen, en dat was de afspraak tussen Marazanta en farao Anubis de Zesde. De farao wilde het absoluut niet vaker hebben. Dus eigenlijk werd Tifiaf van de keizer afgehouden. De farao wilde zelf het bestuur grotendeels in handen houden. Eens in het jaar ontving Marazanta een brief van de farao, die door een vogel van de farao werd verzonden, en dan mocht de keizer maar één brief terugsturen. Als er iets uitgepraat moest worden, dan moest Marazanta wachten tot het volgende jaar. Dat schoot dus niet echt op, en zelfs nu Marazanta nu keizer was geworden van het rijk Izu veranderde er niets aan dit reglement. Daarvoor was Marazanta altijd al opperkoning van Izu geweest. Opperkoning, noemden ze hem, maar eigenlijk was hij een tovenaar. Nu zul je misschien wel denken waarom Marazanta dan niet gewoon even

alles goedtovert. Maar zo werkt het natuurlijk niet. Ook tovenaars moeten zich soms gewoon aan de regels houden, vooral als er meerdere tovenaars in de buurt zijn. En tovenaars zitten ook niet echt altijd op ruzie te wachten. Dat begrijp je misschien wel.

Nu was dan alle hoop gericht op Elwin. Elwin had het namelijk wel vaker aan de stok gehad met farao's en door de farao's gewoon te helpen met wat ze nodig hadden kwam het vaak wel weer goed. Maar hoe moest Elwin dan over die gevaarlijke zee komen ? Hij kon wel gemakkelijk in Brannan komen, want daar had hij een levend schilderij van waardoor hij heen kon stappen, dus dat was het probleem niet. Maar hoe kwam hij nu veilig in Tifiaf ? Op een dag zou de keizer van Adaka bij Elwin op bezoek komen om daar eens goed over te praten. Ook de goede fee Izu kwam langs. Elwin vroeg of de goede fee Izu misschien ook zo'n tot levend komend schilderij van

Tifiaf had, maar dat had de goede fee niet. Elwin durfde eigenlijk zo'n woeste en gevaarlijke zee niet over. En met al die stormen en cyclonen was zelfs een vliegtocht veel te gevaarlijk. Elwin en de keizer hadden alle koningen van Adaka uitgenodigd om bij Elwin in huis bessensap te drinken, en mee te praten over hoe Elwin in Tifiaf kon komen. Daar kwam de eerste koning al aanzetten. Het was de koning van de Drokelaar. De koningin was ook meegekomen, en na een tijdje zat de hele kamer vol. Maar na lang met elkaar gepraat te hebben waren ze er nog steeds niet uit. Plotseling kwam de kikker binnen die al een tijdje in het keizerlijke kasteel woonde. Iedereen keek op. 'Goedendag, hoogachtende heren. Hij gaf de koninginnen een kusje op de hand, en ook tenslotte op de hand van de keizer. De keizer lachte. Hij was zo trots op de kikker. 'Mijne heren,' zei de kikker deftig, 'ik heb van uw besluit gehoord Elwin uit te zenden naar Tifiaf om met farao Anubis de Zesde te praten. Alleen weten jullie nog niet hoe hij daar moet komen. Ik heb een voorstel : Ik ben lang en snel. Als Elwin nu op mijn rug gaat zitten, dan breng ik hem veilig over de zee naar Tifiaf.' Direkt kwam er protest. 'De zee is veel te gevaarlijk met al die draaikolken,' zei er één. En een ander begon te schudden met z'n hoofd. 'Heren, heren,' zei de keizer, 'het is een erg slimme kikker. Laten we het zo eens proberen.' Weer begonnen een paar koningen met hun hoofd te schudden. 'Dat kun je maar één keer proberen, en daarna nooit meer,' sprak een koning deftig. 'Nee, daar komt niks van in.' Maar toen werd de keizer een beetje kwaad en sloeg met zijn vuist op de tafel : 'Wie is er hier nu keizer,' sprak hij luid. 'Maar hooggeachte keizer,' sprak een koningin deftig, 'het leven van Elwin en de kikker komt zo ernstig in gevaar.' Nu, daar had de koningin wel gelijk in, en de keizer ging weer zitten. Maar hoe zouden ze dan keizer Marazanta en het rijk Izu moeten helpen ? Maar toen kwam Sandra terug uit de keuken met bessensap. Ze had het gesprek vanuit de keuken goed kunnen volgen en sprak vriendelijk, maar dringend : 'Ik ken Elwin, en ik ken de kikker, en zij zullen niet zomaar voor iets uit de weg gaan. Elwin is altijd weer veilig teruggekomen. Ik geloof gewoon in Elwin.' Daar kreeg Elwin wel even een rood hoofd van. Maar toen sprong er weer een koningin op : 'Ach onzin, allemaal onzin, jullie weten niet waar jullie het over hebben. Die zee staat bekend als één van de gevaarlijkste zeeen die we kennen. Het is hoogstens onverantwoord op Elwin en de kikker zo op pad te sturen.' Toen kreeg Sandra een rood hoofd, en ging zitten. Uiteindelijk besloot de keizer om er een jaar mee te wachten. Keizer Marazanta had net de jaarlijkse brief verstuurd, en in de volgende brief aan de farao van Tifiaf moest hij dan maar schrijven dat Elwin hem graag wilde spreken. Maar één van de koningen wist te vertellen dat de farao nooit op zulke dingen in ging. Er zat volgens hem niets anders op dan Elwin te sturen. 'Wat wil je zelf, Elwin ?' Elwin wilde wel met de kikker op pad, maar velen van de groep wilden dat absoluut niet hebben, en zelfs de koning van de Drokelaar was er niet echt over te spreken. Hij was verantwoordelijk voor Elwins leven, en wilde Elwin

eigenlijk niet uitzenden over één van de gevaarlijkste zeeen die ze kenden.

Hoofdstuk 7. Paniek

De koningen kwamen er niet echt goed uit wat ze nu moesten doen. Ze moesten een goed plan verzinnen. Daarom besloten ze hun beste raadsheren op te bellen, om hen te laten komen. De koningen zouden dan weer vertrekken met de koninginnen die mee waren gekomen. De keizer en de koning en koningin van de Drokelaar zouden blijven. Na een tijdje begonnen de eerste raadsheren binnen, en begonnen de koningen met de koninginnen te vertrekken. De kamer bleef dus gewoon erg vol. Sandra besloot weer bessensap in te schenken. Eén van de koningen die op het punt stond te vertrekken zei nog even tegen de keizer en Elwin : 'Zeg, doe geen domme dingen, hè,' en dat beloofden ze. De goede fee Izu had zichzelf een hele lange tijd stilgehouden. 'Zeg, mag ik ook iets zeggen ?' vroeg ze beleefd. 'Maar natuurlijk, meid,' zei de keizer. En toen was ineens alle aandacht gericht op de fee. 'Ik denk dat de enige oplossing is het tot leven komende schilderij van Tifiaf te zoeken. Het moet wel ergens bestaan.' Toen stond één van de raadsheren van Trideria op, en sprak : 'Mevrouw, in één van de museums van ons land hebben wij wel een schilderij van Tifiaf, maar beste mevrouw, schilderijen kunnen niet tot leven komen. Dat is absoluut onmogelijk.' Even was het stil, en toen zei de fee : 'Zolang het geen betoverd schilderij is, hebben we er inderdaad niets aan. Het beste is om zoveel mogelijk schilderijen van Tifiaf te verzamelen, en dan te wachten tot het nacht is. Dan zullen we zien of het levende schilderij er misschien tussenzit.' Maar toen sprak een andere raadsheer van Trideria : 'Ach onzin, dat is allemaal weggegooide tijd.' En ook een andere raadsheer zat met zijn hoofd te schudden. Maar Elwin, die zelf een paar levende schilderijen had, vond het een goed idee. Als de fee zei dat er ergens eentje van Tifiaf moest zijn, dan moesten ze daar maar naar op zoek gaan. Zo zouden ze een grote inzamel-actie beginnen om zoveel mogelijk schilderijen van Tifiaf bij elkaar te hebben. Maar dat ging niet zo gemakkelijk. Totdat uiteindelijk de keizer een bevel uitvaardigde dat elk schilderij van Tifiaf naar een zaaltje in het dorp van Elwin gebracht moest worden voor een grootscheeps onderzoek. Het bevel gold voor alle landen van het rijk Adaka, en al snel kwamen de eerste tientallen schilderijen binnen. Na een paar dagen hadden ze honderden schilderijen bij elkaar verzameld. En Elwin en de fee wachtten telkens tot de nacht om te kijken welke van de schilderijen tot leven zou komen. Maar er gebeurde niets. En één van de raadsheren die er bij was zei : 'Het spijt me, mevrouw, maar ik had u toch gezegd dat zulke schilderijen niet bestaan ?' Maar toen kwam er ineens een drokelaarvrouwtje aanlopen met een schilderij in haar armen. 'Alstublieft,' zei ze hijgend, terwijl ze het schilderij aan de fee overhandigde. 'dit heb ik ooit eens gekregen van een oude dame waar ik vroeger bij in huis gewerkt heb. U mag het houden, ik doe er verder niks meer mee.' Maar

Elwin had de moed al opgegeven, en zei tegen de fee : 'Leg maar bij de andere schilderijen. Ik ga naar huis. 't Zal wel weer niks wezen.' Maar de fee zei : 'Elwin, wacht even.' En toen gebeurde er iets wonderlijks. Het was de zeekade van Tifiaf, met hoge golven ervoor. De fee had natte handen gekregen, en de golven begonnen woest te bewegen op het doek. Elwin schrok, en ook de raadsheren die er bij waren waren erg geschrokken. En al snel begon het water snel door het schilderij heen te stromen. En de vloer van de zaal begon erg nat te worden. Al gauw kwam het water met bakken tegelijk op de grond terecht, en de raadsheren begonnen in paniek door elkaar heen te rennen. 'Een ramp, een ramp,' schreeuwden ze, terwijl ze naar buiten renden. 'Iedereen naar de zolders, of als je een boot hebt naar je boot. De Drokelaar vergaat !' Snel pakte de fee Elwin bij de arm, en zei : 'Dit schilderij moeten we hebben, maar het is op hol geslagen. Kom mee.' Buiten was overal gegil. Het water was al tot de knieen gestegen. 'Wat moeten we doen ?' riep Elwin benauwd. Snel drukte de fee het schilderij in Elwins armen, tilde Elwin op, en floog weg. 'We moeten zo snel mogelijk met het schilderij weg uit de Drokelaar,' riep de fee, 'anders zal de Drokelaar overstroomd raken en vergaan.' Elwin begon alsmaar banger en banger te worden. 'Waar moeten we dan naartoe ?' riep Elwin. Het was wel alsof de hele zee door het schilderij heenkwam, en het water stortte als een waterval naar beneden. Beneden zag Elwin al overal kleine bootjes op het water, en vele Drokelaren zaten op hun daken. De fee vloog alsmaar hoger en hoger. Ze was op weg naar de drokelaarwoestijn. Daar was het altijd zo droog. Daar konden ze wel wat water gebruiken. Toen de fee daar met Elwin aankwam, riepen de woestijndrokelaren : 'Regen, regen ! Eindelijk regen !' De fee zei direkt dat het om een toverschilderij ging. 'Kom mee naar het woestijnhuis,' riep één van de woestijndrokelaren. Het woestijnhuis was een huis waar watertunnels uit voort kwamen om het water over de woestijn te verdelen, maar door de tijdenlange droogte werkte het niet meer. Snel renden de fee en Elwin met het schilderij naar binnen. Het was een groot huis, bijna als een hut of een stal. Het was er erg droog en donker. In de verte tegen de muur zagen ze een waterpomp staan en een buis die door het plafond ging om water op te vangen. Hier kwamen alle andere buizen uit voort. Snel zette Elwin het schilderij in de opvangschaal tussen de buizen en achter de waterpomp, en snel werd al het water in de schaal opgevangen, en werd het water door de buizen geleid. Elwin was opgelucht. Ook de woestijndrokelaren waren erg blij. Het water konden ze goed gebruiken. Elwin hoopte dat er nog wat van de Drokelaar overgebleven was, en hij maakte zich erg zorgen. Plotseling kwam de kikker binnenhuppelen. 'Elwin, het water in de Drokelaar is weer aan het zakken. Alles is gelukkig goed afgelopen. De huizen zijn net niet ondergelopen, en iedereen is veilig. Ze zitten in bootjes, in bomen, op zolder of op de daken.' En verder vroeg de kikker : 'Elwin, mag ik nu wel met je mee naar Tifiaf ?' Elwin keek naar het schilderij. Het zou maar een klein stukje zwemmen

zijn naar de kade, maar de golven zagen er erg woest uit. 'Laten we met z'n drieen gaan,' zei de goede fee. 'Het is maar een klein stukje.' En toen gaven ze alledrie elkaar een hand, en ook een woestijndrokelaar wilde wel mee, en met z'n vieren sprongen ze door het schilderij. Wat bruiste de zee, zeg. Plons, daar lagen ze alle vier in het water. Snel pakte de kikker Elwin vast en zette hem op z'n rug. 'Goed vasthouden, Elwin,' zei de kikker, en Elwin klemde zich goed aan de kikker vast. De fee had inmiddels de woestijndrokelaar opgetild uit het water, en vloog met hem naar de kade toe. De kikker zwom snel en behendig, en al snel stonden ze alle vier veilig op de kade van Tifiaf. Maar in de verte zagen ze nog meer woestijndrokelaren naar de kade

toezwemmen. Die waren natuurlijk ook door het schilderij gesprongen. Ten slotte stonden ze met een hele groep op de kade.

Hoofdstuk 8. Aan Boord

Twee woestijndrokelaren besloten op de kade te blijven, om eventueel andere woestijndrokelaren die door het schilderij zouden kruipen op de kade te helpen. De anderen zouden op zoek gaan naar farao Anubis de Zesde. Dat was niet zo gemakkelijk, want waar moesten ze naartoe. In de verte hoorden ze gebrul : 'Ben jij dat, Elwin uit de Drokelaar ? Ik kan niks voor je doen. Ik wil geen brug aan Tifiaf

laten vastbouwen, dan wordt het hier veel te druk.' Het was de farao. Ineens hoorden ze voetstappen, en een paar tellen later stond de farao voor hen. 'Ja, sorry,' zei de farao, 'maar het is nu eenmaal niet anders. Het moet in Tifiaf erg rustig blijven, en dat kan niet als er zo'n brug komt.' Nou, dat begreep Elwin helemaal. Elwin kon zelf ook niet zo goed tegen drukte. En de woestijndrokelaren al helemaal niet. Maar als er wat meer rustigere personen naar Tifiaf konden komen, dan werd het misschien nog rustiger, maar dat kon nu niet, omdat er geen brug was. Maar de farao was veel te bang voor drukte. Tifiaf was immers een prachtig land. Nee hoor, de farao wilde Elwin zijn zin niet geven. Ook niet toen Elwin zei dat hij misschien een bord kon plaatsen met daarop geschreven : 'Alleen voor hen die rustig zijn.' Wel mochten Elwin en de anderen een tijdje bij de farao van Tifiaf logeren. En dat beviel de farao zo goed, dat hij uiteindelijk met het plan instemde. De brug zou gebouwd worden, maar dan moest de brug wel streng bewaakt worden. En tijdens de reis over de brug moest iedereen getest worden of ze wel echt rustig waren, anders moesten ze weer terug. En zo gebeurde het. De farao liet een lange gouden brug bouwen tussen Brannan en Tifiaf, en iedereen was tevreden. De farao was inmiddels zo dol op de woestijndrokelaren geworden, dat hij hen smeekte of ze bij hem in Tifiaf wilden blijven wonen. Hij vond de woestijndrokelaren zo zalig rustig, en ook de woestijndrokelaren wilden niet meer terug.

Op de brug werd een brugboot gebouwd, dat was gewoon een boot op het droge die als een tram over de brug ging. Vaak gingen er bejaarden met de brugboot op vakantie naar Tifiaf, en sommigen gingen er zelfs voor altijd wonen, maar ook andere rustige personen konden mee met de brugboot. Ook Elwin ging een keer mee. De zee was zo ontzettend groot dat het wel een paar weken duurde voordat de brugboot in Tifiaf aankwam. Er waren een heleboel gangen op de boot, en een heleboel kleine zaaltjes, waar de bejaarden en andere rustigen elkaar konden ontmoeten en door het raam konden kijken. Vaak stonden er grote plantenbakken tussen de gang en de zaaltjes in. Er waren ook donkerdere gedeeltes in de brugboot, en de gangen met de slaapkamers. Sommige bejaarden en rustigen hadden ervoor gekozen om op de brugboot te blijven wonen. Dat vond de kapitein wel goed, en natuurlijk heel gezellig. De brugboot heette 'De Perlottia', en Elwin mocht op zijn tocht ook wel eens in de cabine van de stuurman en de kapitein zitten. Dat was iets hoger in de boot, en Elwin had daar natuurlijk veel uitzicht. Dan kon Elwin zien wat er allemaal in de zee gebeurde. De brug was gelukkig heel hoog gebouwd, dat ze van de zee absoluut geen last hadden. Elwin zag de enorme zeeslangen die in de zee leefden, en sidderde veel als hij ze zag. Wat waren die dieren toch reusachtig.

Op een dag merkte Elwin iets anders dat reusachtig was. Er was een boekenruimte op

de boot, waar hij alle Elwin-boeken die bestonden tegenkwam. Daar werd Elwin natuurlijk wel een beetje verlegen van.

De brugboot werd zo geliefd door de farao en hen die in Tifiaf woonden, dat de farao besloot dat de brugboot ook door de rustige gebieden van de andere landen van het rijk van Izu mocht gaan, en als de keizer van Adaka het wilde, dan mocht de brugboot ook wel door zijn landen heengaan. Daarvoor moesten natuurlijk wel hele hoge bruggen gebouwd worden, maar dat kon de farao natuurlijk makkelijk regelen. Zowel keizer Marazanta als keizer Konohert wilden dat maar wat graag. En zo werden er ook bruggen gebouwd over andere gevaarlijke zeeen.

Hoofdstuk 9. Pas maar op, Elwin

De kapitein van 'De Perlottia' was een aardige man. En Elwin begon vaak reizen te maken met hem, en zat vaak bij hem in de cabine. Zo had hij een extra goed uitzicht over het rijk Izu en het rijk Adaka. Ook kon Elwin heel goed met de stuurman overweg. De stuurman kon hem veel vertellen over het rijk Izu en het rijk Adaka. Ook de dingen die Elwin nog niet wist.

Maar op een dag gebeurde er iets vreselijks. Eén van de reuzenslangen van zo'n gevaarlijke zee had zich langs de brug omhoog getrokken en kwam recht op de brugboot af. Snel gleed de slang om de brugboot heen, en sloeg met zijn kop één van de grotere ruiten stuk. Als een razende gleed hij naar binnen, en iedereen begon te gillen. Hij was op weg naar de cabine. Maar de kapitein had snel de cabine op slot gedaan. Links en rechts sprongen sommigen uit de brugboot en kwamen in de zee terecht. Met helicopters moesten ze uit de zee gevist worden. Inmiddels probeerde de slang de deur van de cabine los te breken, maar de deur was van heel sterk materiaal. Maar na een tijdje begon de slang toch er doorheen te breken. Elwin sidderde van angst. 'Kom Elwin,' zei de stuurman. 'We moeten hier weg,' en hij deed een raampje open, waardoor ze heen konden glippen. Ook de kapitein kwam mee, en ze kwamen op het dak terecht. Snel deden ze het raam weer dicht, maar inmiddels was de slang al in de cabine gekomen, en tikte met z'n kop tegen het raam. Het raam was ook van sterk materiaal, maar was niet zo sterk als de kop van de slang. 'Wat moeten we nu doen ?' riep Elwin in paniek. Maar daar kwam al een helicopter aan die een ladder naar beneden liet zwiepen. Snel klommen ze op de ladder, terwijl de slang ook naar de ladder toeschoot. 'Snel Elwin,' riep de stuurman die onder hem hing. De reusachtige slang had al bijna de kapitein te pakken. Maar ineens gooide iemand vanuit de helicopter een zwaar voorwerp op de slang, en de slang viel in de kolkende zee. Toen ze in de helicopter zaten, zagen ze hoe de brugboot van de brug afstortte in de zee. 'Wat verschrikkelijk,' dacht Elwin. Maar gelukkig waren de helicopters snel met het reddingswerk. En van alle kanten werden er automatisch reddingsboeien opgeblazen die zorgden dat de brugboot niet zonk. Maar het was nog niet afgelopen.

De slang deed weer een aanval, en ditmaal waren er ook nog andere reuzenslangen bij. De reddingsboeien werden lekgebeten, en de brugboot werd in de diepte getrokken. Ook werd een helicopter door een razende slang gegrepen. De piloten konden nog net op tijd eruit springen, en werden door een andere helicopter uit de zee getrokken. De gegrepen helicopter werd ook snel in de diepte getrokken. Gelukkig zagen ze niemand meer in de zee drijven, maar wat nu als er nog personen in de brugboot zaten ? Elwin vreesde het ergste. 'Ik moet eruit,' zei Elwin tegen de piloot. 'Ik moet kijken of er nog personen in de brugboot zijn achtergebleven.' De stuurman was al bezig een duikerspak aan te trekken, en had er ook één aan de kapitein gegeven. Maar Elwin moest en zou mee. En weet je wat die dappere Elwin toen deed ? Hij rukte de deur van de helicopter open en sprong naar buiten, waar hij al snel in de woeste zee terecht kwam. Elwin hapte naar adem en na diep adem ingehaald te hebben dook hij onder. Elwin kon goed zwemmen, en onder water kon hij goed zien. Als hij nu maar geen reuzenslang zou tegenkomen, of ander gespuis. Wat was het stil onder water. Daar in de verte zag hij de brugboot al liggen. Helemaal op de bodem. Snel zwom Elwin naar de gezonken brugboot toe. Gelukkig, er waren geen reuzenslangen in de buurt te vermelden.

En daar waren de kapitein en de stuurman ook in hun pakken. De stuurman wenkte Elwin, en Elwin zwom achter hem aan. Snel waren ze binnen. De stuurman zwom naar een afgesloten zaaltje toe. Er zat een vreemd soort rubberplastic tussen, wat je bij ingang nauw omsloot. De stuurman drukte op wat knopjes en toen moesten ze weer door zo'n ingang. Waar ze toen terechtkwamen was een ruimte met enorme zuurstofpompen. Die ruimte was zo afgesloten dat er geen water bij kon komen. En wat er aan water eventueel binnenkwam werd direkt weer door een pomp weggezogen. Hier kon Elwin gewoon ademen. Snel rende de stuurman naar een computer toe met een scherm. Hierop kon hij zien hoeveel personen er nog aan boord waren. Maar er was niemand meer op te zien. De kapitein vond dat erg vreemd, want er waren best wel veel personen aan boord, omdat het een hele grote brugboot was. Zouden al die personen dan al gered zijn door de helicopters ? Ineens werd er geklopt op de ramen. Elwin kon zijn ogen niet geloven. Het waren zeemeerminnen. Zouden zij dan ... ? Nee, Elwin kon het bijna niet geloven. Snel werden ze in de zuurstofruimte binnengehaald. Direkt vroeg de stuurman of ze ook wisten waar de bewoners en de reizigers van de brugboot waren. En ja hoor, de zeemeerminnen vertelden dat ze allen die er nog inzaten toen de brugboot zonk hadden meegenomen naar een veilige zuurstofruimte onder de grond. Elwin kon z'n oren niet geloven. Maar waar waren die reuzenslangen dan ineens gebleven ? De zeemeerminnen vertelden dat zij ze hadden weggelokt.

Maar weer werd er op de ramen geklopt, en ditkeer was het meer hard getik. Het

waren de reuzenslangen. Elwin schrok verschrikkelijk. Wat moesten ze nu doen ? 'Vlug !' riep de stuurman, en opende een luikje in de bodem. Snel moest iedereen door een nauw tunneltje heen, en een kleine ruimte met wat gordijnen. Weer moest er een luik geopend worden, en er schoot een lange tunnel dwars door de grond heen. Ze moesten snel zijn, want ze hoorden hoe de ruiten van het zaaltje al werden stukgeslagen door de slangen. En als ze eenmaal binnen waren, dan waren ze heel snel. Snel zakten ze door de tunnel in de grond, en de stuurman kon door het indrukken van verschillende knopjes steeds meer tunnels laten uitschieten. 'Vlug,' zei de stuurman tegen één van de zeemeerminnen, 'vertel me gauw waar die zuurstofruimte van jullie is.' En toen vertelde de zeemeermin welke kant hij de tunnels moest uitschieten. Telkens als ze in een nieuwe tunnel waren schoof er een afsluitende klep achter hen dicht, zodat het water hen niet kon grijpen, en de slangen evenmin. Maar de zeemeerminnen vertelden dat de reuzenslangen erg sterk waren, en dat ze door bijna alles wel heen konden komen. De zeemeerminnen hadden helaas geen weglok-voer meer. Dat was allemaal al op. Wat moesten ze nu doen ? Ze hadden maar weinig tijd.

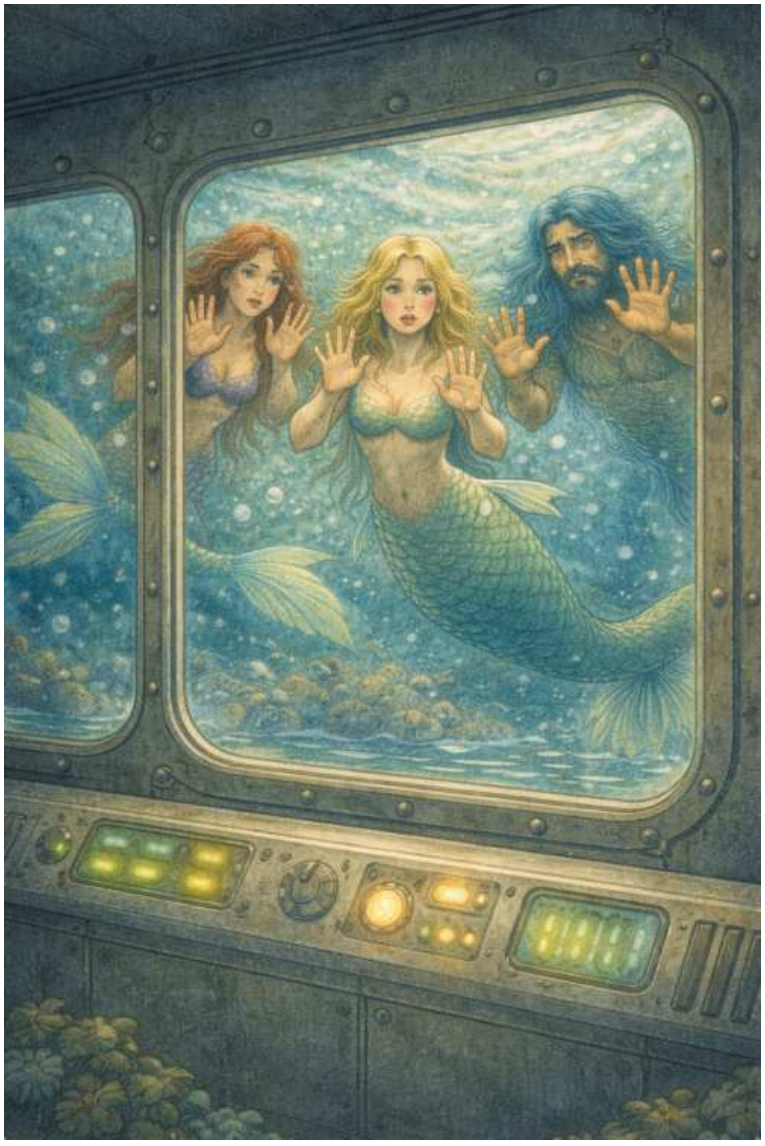

Achter hen hoorden ze telkens veel gebonk. Als dat maar niet de slangen al waren. Na een tijdje kwamen ze aan in de zuurstofruimte van de zeemeerminnen aan. En inderdaad, hier zaten veel bejaarden van de brugboot, en andere reizigers. Ook zagen ze hier nog meer zeemeerminnen, en ook wat zeemeermannen. Eén van de zeemeerminnen die de stuurman aanwijzingen had gegeven begon in een hoge schelle taal de anderen te waarschuwen. Het gevaar was nog niet geweken. Het gebonk werd steeds luider, dus ze wisten dat de reuzenslangen dichterbij kwamen. 'Waar kunnen we meer weglok-voer krijgen ?' vroeg de kapitein. Maar daarvoor zouden ze eerst naar een ander zeegebied moeten gaan. Elwin werd banger en banger, en durfde bijna niet meer te kijken. Plotseling zagen ze overal achter de ramen duikers in zwarte duikerspakken verschijnen. Er was hulp gekomen, maar ze moesten wel snel zijn. Elwin vroeg zich af hoe de duikers op deze verborgen plek onder de grond konden komen, maar al gauw zag hij ook enkele zeemeerminnen achter de ramen, dus toen begreep Elwin het. Achter de ramen was een ander zaaltje, maar daar was water, dus daar konden ze niet komen. Plotseling ging er een groot luik open in de bodem van de zuurstofzaal, en een zeemeerman met een grote witte baard deed zijn arm er doorheen en wenkte iedereen mee te komen. Het was een soort lift en deze ging heel diep onder de grond. Elwin vroeg zich af waarom ze het luik niet eerder hadden opengedaan, maar één van de zeemeermannen vertelde aan Elwin dat ze eerst al het water moesten wegpompen, en de zuurstofpompen aan moesten zetten. Dat kostte veel tijd.

Hoofdstuk 10. Goed opgelost

De zeemeerman met de grote witte baard vertelde hen dat ze helemaal niet zo bang voor de reuzenslangen hoefden te zijn. De reuzenslangen wilden gewoon dat de brugboot ook onder de zee en op de zeebodem zou rijden. Dan konden zij er ook naar kijken. De kapitein zei dat hij dat wel kon regelen, maar dat ze hem daarvoor wel de tijd moesten geven. En zo gebeurde het. De farao liet de brugboot geheel herbouwen, zodat hij voortaan ook onder water kon. En sindsdien hebben ze van de reuzenslangen nooit geen last meer gehad.

Nou, dat was wel weer een heel spannend avontuur wat hij aan Sandra zou kunnen vertellen. En Sandra was natuurlijk reuze trots op Elwin, en zou ook wel een keer met de brugboot meewillen. De farao liet ook in de wildernissen en de bossen bruggen bouwen voor de brugboot, want hij had de les van de reuzenslangen erg goed geleerd. Alle wilde dieren wilden natuurlijk de brugboot door of langs hun woonplaats zien gaan, anders zouden ze misschien ook gemene dingen gaan doen met de brugboot. En daar had de farao natuurlijk geen zin in, en de kapitein en de stuurman van de brugboot al helemaal niet. En zo werd de brugboot ook een echte safari-boot. Ja, dat was gelukkig allemaal erg goedgekomen zo. Elwin begreep nu heel goed, dat als hij ergens bang van werd, dan was dat een teken dat er iets moest veranderen, en dan

was er voor hem weer werk aan de winkel. Soms duurde het dan wel even voordat Elwin wist wat er moest veranderen en hoe het moest veranderen. En soms moest er dan weer druk vergaderd worden met keizers, koningen en hoge raadsheren, of gewoon door een spannend avontuur erachter komen.

Op een dag waren de kapitein en de stuurman van de brugboot bij Elwin en Sandra op bezoek. De koning van de Drokelaar en Konohert, de keizer van Adaka waren ook meegekomen. De kapitein vroeg aan Elwin of hij soms als de kapitein andere dingen te doen had de brugboot wilde beheren. 'Als kapitein ?' vroeg Elwin. 'Ja, als kapitein,' zei de kapitein. Nou, dat wilde Elwin maar wat graag, en hij wilde ook wel leren hoe hij stuurman kon zijn. En eigenlijk was dat niet eens zo moeilijk, want het ging bijna allemaal automatisch. Maar Elwin moest wel weten hoe hij de machines moest bedienen. Sandra had bessensap gemaakt. De koning en de keizer waren erg tevreden over de brugboot. Alles verliep goed naar wens, en ze waren blij de kapitein en de stuurman te ontmoeten. En natuurlijk waren de koning en de keizer ook uitgenodigd om eens een ritje te maken. De kapitein en de stuurman zouden een tijdje bij Elwin logeren om even bij te komen van alles, en zo ook de koning en de keizer. Natuurlijk hadden ze veel te bepraten, vooral over hoe het verder moest met de brugboot. Elwin had gelukkig een hele ruime zolder waar ze konden slapen. Elwin had maar liefst vier kamertjes op de zolder met een gang, waar een paar tafeltjes en wat stoeltjes stonden. Alle vier gasten hadden dus hun eigen kamer. En als je dacht dat Elwins zolder veel kleiner was : Elwin was net verhuisd. De keizer en de koning vonden dat namelijk hoognodig, omdat Elwin vaak gasten op bezoek had, en soms wel meerderen tegelijk. Gelukkig leek dit huis wel erg veel op de vorige, en leek de buurt ook hetzelfde. Onder het nieuwe huis van Elwin waren ook nog wat verdiepingen met kamers en zaaltjes.

Hoofdstuk 11. Nawoord

Als dank had Elwin van farao Anubis de Zesde een beeld gekregen van een zwarte hond. Deze hond zat op een schatkist. Het beeld was best wel groot, en Elwin liet het onder het huis in een kamer zetten. Wat was dat toch een prachtig beeld. Het leek wel alsof de zwarte hond elk moment kon gaan praten. Ook kreeg Elwin een miniatuurtje van de brugboot, met de brugjes erbij. Het brugbootje kon echt rijden. Elwin moest dan een kleine schakelaar omzetten. Elwin liet het bord met de miniatuurtjes ook in de kamer van het beeld zetten. Elwin speelde er graag mee, en voelde zich al een echte kapitein. Elwin droomde vaak over de brugboot. Wat zou hij toch graag machinist willen zijn. Maar ja, Elwin had natuurlijk wel andere dingen te doen. Wel had Elwin de stuurman beloofd het wel eens van hem over te nemen. Maar de koning vond het een beter plan om brugboot-scholen te bouwen, zodat velen van Adaka en Izu dat vak konden leren. En misschien zouden er dan ooit nieuwe brugboten bij

kunnen komen. Wie weet. Veel drokelaarkinderen die van de brugboot hoorden zouden wel machinist of kapitein op zoiets willen zijn, maar vaak als ze dan ouder werden, dan hadden ze ineens hele andere interesses. Maar toch waren er enkelen bij die het vol bleven houden : Ze wilden werken op de brugboot.

Voor Elwin was het belangrijk om soms op de brugboot te zijn en te werken, zodat hij het ook aan anderen kon vertellen, hoe leuk dat was, en hoe belangrijk. Verder was de brugboot erg veilig en tegen veel rampen bestand, zodat bij nood de drokelaren een schuilplaats hadden die nog kon rijden ook. Maar daarom moesten er wel meerdere brugboten bijgebouwd worden, en moesten ze verschillende taken hebben. Zo moest er ook een speciale brugboot komen voor koningen en keizers, zodat ze daar konden bespreken hoe ze het rijk en het land moesten regeren. Toen die brugboot er uiteindelijk kwam, moest deze heten : De Lapondria. En de bruggen hiervoor, die altijd erg hoog waren, gingen van kasteel naar kasteel. Zo konden koningen en keizers elkaar ook veilig en makkelijk bezoeken. En zo konden vele problemen en misverstanden uit de weg gepraat worden. En dan moest er ook nog een hele speciale brugboot komen voor het drokelaarleger en de drokelaarpolitie, en deze moest heten : De Bennes. En een speciale scholen-brugboot moest heten : De Laprakod, en een speciale ziekenhuizen-brugboot, met drokelaardokters moest heten : De Lapsalvania. Maar ook buiten de Drokelaar gingen deze brugboten rijden, en dan werd er vaak de naam van het gebied voor gezet. Zo heette de brugboot van het leger en de politie in bijvoorbeeld Trideria : De Trideria Bennes, en in bijvoorbeeld Brannan : De Brannan Bennes, en in Tifiaf : De Tifiaf Bennes. En soms hadden dezen ook nummers. De scholen-brugboten in Biskidde heetten bijvoorbeeld De Biskidde Laprakod één, twee, of drie. En de ziekenhuizen-brugboten van Tifiaf heetten bijvoorbeeld De Tifiaf-Lapsalvania één, twee, drie of vier.

Als men het woord Bennes ergens las, dan wist men direkt dat het om politie ging, en om het leger, en als men ergens Laprakod las, dan ging het om school. Las men ergens Lapsalvania, dan ging het om ziekenhuizen. Las men Lapondria, dan ging het om koninklijke en keizerlijke zaken. Zo leerde Elwin dan vele kapiteinen en stuurmannen van brugboten kennen, maar op een gegeven moment raakte hij natuurlijk de tel kwijt.

Voorlopig was Elwin erg moe van de avonturen en de besprekingen. Zo had hij dan rustig de tijd om alle Elwinsboeken weer eens door te lezen, en natuurlijk de vier laatsten : Elwin terug naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, Elwin terug naar Egypte, en dit boek : Elwin en de Brugboot.

Einde

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK

ELWIN EN DE AREND

ELWIN TERUG NAAR EGYPTE

Elwin

en de Konijnenheuvel

Elwin en de Konijnenheuvel

2003-2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003-2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

en de Konijnenheuvel

Hoofdstuk 1. De Konijnenbank

Hoofdstuk 2. Elwin ontmoet Vlinderwater

Hoofdstuk 3. Bij Vlinderwater thuis

Hoofdstuk 4. Elwin in Konijnistan

Hoofdstuk 5. Elwin en de Konijnenfee

Hoofdstuk 6. Het verdwenen Toverstokje

Hoofdstuk 7. De Vliegende Krokodil

Hoofdstuk 8. Puddingkleertjes-dag

Hoofdstuk 9. Elwin en de Blauwgezichten

Hoofdstuk 10. Kort Nawoord

Hoofdstuk 1. De Konijnenbank

Op een dag had Elwin een konijntje gevonden. Het konijntje was een beetje verwond. Misschien wel aangereden door een auto, of door een fiets. Het konijntje sprak niet, en kon ook niet goed ademen. Het lichaampje van het konijntje schokte een beetje. Elwin had het dier in zijn armen genomen en liep ermee naar huis. Daar was Sandra al met de verbandtrommel. Sandra had nog wel wat kruiden die ze op de wond konden leggen, en toen ging er een prachtig roze verbandje omheen. Ja, Elwin en Sandra hielden veel van dieren, ook van konijntjes. Op een dag kwam de moederkonijn van het konijntje langs. 'Dank je wel, Elwin en Sandra, dat jullie zo goed voor mijn konijntje hebben gezorgd, zei de moeder. Toen nam de moeder het konijntje mee in haar mandje en vertrok. Het beestje was nog niet helemaal beter, maar daar zou de moeder zelf wel voor zorgen. Er waren ook wat andere drokelaren in de buurt die zagen hoe dankbaar de moeder was naar Elwin en Sandra. En vanaf toen werden verwonde diertjes vaak naar Elwin en Sandra gebracht, omdat ze zo goed voor hen konden zorgen. Op een dag kwam het konijntje terug die Elwin en Sandra zo goed hadden geholpen. Het konijntje was weer helemaal beter. 'Zeg, Elwin en Sandra, komen jullie mee naar het land achter de heuvels ?' zei het konijntje, 'daar wonen wij.' Maar Sandra had het veel te druk met andere diertjes nu. Elwin wilde wel meegaan, want Elwin vond het erg belangrijk om te weten hoe konijntjes leefden. En zo ging de volgende dag Elwin met het konijntje mee. Het konijntje heette Stampertje. Na een lange reis waren de twee eindelijk in het land achter de heuvels gekomen. Hier woonde Stampertje dan, ergens in een konijnenhol. Het konijntje was zo sterk dat het Elwin wel op de rug kon dragen, en dat moest wel, want de gang van het konijnenhol was heel lang, en er lagen overal boomstronken waar Elwin over kon struikelen. Het konijntje huppelde er behendig overheen. 'Mijn vader en moeder zijn bankiers,' zei het konijntje. En toen ze bij het huisje van het konijntje aankwamen, stond er een klein loketje naast. Achter het loketje stond vader konijn. 'Wat mag het zijn,' zei vader konijn. Elwin begon te glimlachen. 'Ik heb maar heel weinig geld bij me,' zei Elwin. 'Oh, maar dat is helemaal niet erg,' zei vader konijn, 'want bij de konijnenbank kun je met weinig geld heel veel doen, en ook met andere dingen, zoals kledingstukken, voedsel, en zelfs oude rommel.' Elwin glimlachte diep. 'Ik heb nog wel een oud horloge dat het niet meer doet. Kan ik daar ook iets mee ?' Direkt boog vader konijn naar voren om het horloge te bekijken. 'Maar natuurlijk kun je daar wat mee doen, bij de konijnenbank, jazeker, heel veel zelfs. Als je nu bij ons een rekening opent, dan kun je gaan sparen, door gewoon met kleine dingen te beginnen. Daar kunnen wij dan heel veel mee doen, zodat jij er rente op mag krijgen. Rente is

eigenlijk de beloning die je krijgt voor het sparen. Dus als je nu een kapot horloge brengt, dan is het morgen een goede klok,' zei de konijn enthousiast. 'Is dat echt waar ?' vroeg Elwin ongelovig. 'Ja,' zei vader konijn, 'echt waar, en morgen zul je het zien.' Nou dat leek Elwin wel een hele goede manier om snel rijk te worden. Natuurlijk zou Elwin al die rijkdommen gaan gebruiken voor het dierenziekenhuis in de Drokelaar.

Elwin zou een tijdje bij de konijntjes logeren, dan zou hij ook kunnen leren over de konijnenbank. En ja hoor, de volgende ochtend toen Elwin naar het loket ging, stond

er een klok voor hem klaar. 'En als ik nu een schoen hier breng om te sparen ?' vroeg Elwin brutaal. Vader konijn glimlachte : 'Ja Elwin, dan heb je de volgende dag er nog een schoen bijgekregen, en niet zomaar schoenen zijn het dan, maar echte konijnenschoenen van de beste schoenmakers van het land.' Dat leek Elwin wel wat. En ja hoor, de volgende morgen stonden er twee konijnenschoenen voor hem klaar. Elwin begon er wel lol in te krijgen. Maar ook begon hij zich af te vragen wat nou precies het geheim van de konijnenbank was. Elwin zou hier heel makkelijk zo rijk als een koning kunnen worden, maar toch was er iets vreemds. De konijnen hier leken helemaal niet zo rijk. Hun huisjes stonden vol met oude spulletjes, en als ze kleertjes aanhadden, dan waren die oud en versleten, met scheuren.

Hoofdstuk 2. Elwin ontmoet Vlinderwater

Op een dag ging Elwin met de familie konijn naar de konijnenheuvel. Dan moesten ze eerst helemaal door het dal heen, en dan nog even een stukje door een bossig gebied. Eigenlijk waren het meerdere heuvels en zelfs met meertjes, maar het werd gewoon konijnenheuvel genoemd. Hier was het centrum van alle konijnenbanken, waar de konijnenbankiers elkaar eens in de tijd ontmoeten. De familie had er een bootje staan, waarmee ze vaak gingen varen op de meertjes. Vaak zaten er dan weer wat heuveltjes tussen die meertjes, of wat strandjes, of bosjes. De meertjes leken erg veel op elkaar. Er was een groot loket aan de ingang van de konijnenheuvel. In een groot apparaat moest je je naam zeggen, en waar je vandaan kwam. En als je dan even wachtte, dan zei het apparaat precies wat je gezegd had, maar dan met een piepstem. Elwin vond het wel grappig, en toen mocht hij doorlopen. Het was er erg druk. Veel konijntjes gingen hier op vakantie. Maar even later werd Elwin door een konijnenagent tegengehouden. 'Halt,' zei de agent. 'Jij bent geen konijn. Wat kom je hier doen ?' Maar toen vader konijn het zag en de agent uitleg gaf, mocht Elwin verder. Eerst moest vader konijn naar een vergadering van konijnenbankiers. Door een hoge deur moesten ze het gebouw in, en Elwin mocht ook mee. Het konijn dat de menigte begon toe te spreken had niet veel spannends te vertellen, en al gauw viel Elwin in slaap. Maar even later kwam er een ander konijn naar voren, en die had een wat hardere stem. 'Welkom, welkom, welkom,' zei het konijn, en begon toen een hele lange ledenlijst op te lezen. Elwin moest weer gapen, maar vond dat er soms wel erg grappige namen tussenzaten. Je zou zo maar heten : Meneer Dauwduwer, meneer Bramengemis, meneer Hoggelenbrood, meneer Hietjes, en nog wel een paar namen waar Elwin van moest glimlachen. En na de lange ledenlijst die wel uren leek te duren kwam er een mevrouw naar voren, ook een konijn, en zij begon te praten alsof

ze schooljuffrouw was. Zo kinderachtig dat Elwin er bijna van in de lach schoot. En toen moesten een aantal bankiers naar voren komen, omdat ze één of andere prijs hadden gewonnen. Wat waren die konijnenbankiers blij. Na een tijdje was het dan afgelopen, en iedereen moest weer het gebouw uit. Nu zouden ze dan naar het bootje gaan. Maar och, daar kwam Stampertje al aanlopen : 'Vader konijn, de boot is lek. Nu kunnen we niet varen.' Dat was wel jammer, want Elwin wilde de meertjes wel eens op. Maar toen kreeg Stampertje een ander idee : 'Laten we gaan zwemmen.' Er waren genoeg eilandjes en grondstroken tussen de meertjes waar ze naartoe konden zwemmen en waar ze konden uitrusten. Vader en moeder konijn zouden op bezoek gaan bij een konijntje dat een huisje had op de konijnenheuvel. Dat konijntje heette Ome André.

'Wat zijn de golven hier toch hoog,' dacht Elwin, toen hij met Stampertje aan het zwemmen was, en het water was lekker warm, en het was er niet diep. Ze zouden een lange tocht maken van eiland naar eiland, en ze hoopten aan de avond weer terug te zijn. Dan zouden ze net als vader en moeder konijn bij Ome André gaan logeren. Onderweg kwamen Elwin en Stampertje nog andere konijntjes tegen die ook een tocht aan het maken waren, en ze besloten met hen mee te gaan. Het waren allemaal kindertjes van konijnenbankiers, en sommigen hadden wat vriendjes meegenomen. Op het eerste eilandje vonden ze een oud schip, dat nog helemaal goed was, en ze besloten met het schip verder te gaan. Er zat dan wel geen zeiltje op het schip, maar ze konden natuurlijk wel peddelen. Zo konden ze rustig naar het volgende eilandje peddelen. Op het tweede eilandje gingen ze wat langer uitrusten, want ze waren wel moe geworden van het peddelen. De zon begon al onder te gaan, maar Elwin wilde graag verder, en ook de konijntjes vonden dat een goed plan. Wat was het water toch prachtig, en hier waren de golven niet zo hoog. Het was hier erg rustig. Onderweg kwamen ze wat dolfijntjes tegen, en die begonnen de boot voort te duwen. Op het derde eiland waren wat hutjes, en ze besloten om hier in de nacht te slapen. Het was inmiddels al een beetje donker geworden. Ook stond er in één van de hutjes een harige gitaar. De gitaar leek wel gemaakt van kokosnoten. En Elwin begon de gitaar te bespelen, terwijl een paar konijntjes een kampvuur probeerden te maken. Ook Stampertje wilde wel eens op de gitaar spelen, en daarna een ander konijntje. Maar na een tijdje waren ze allemaal zo moe, dat ze in de hutjes gingen slapen. Midden in de nacht werd Elwin wakker. De konijntjes lagen lekker te slapen. En Elwin dacht : 'Weet je wat ? Ik ga naar het volgende eiland zwemmen. Eens kijken wat daar te beleven valt.' En zo ging Elwin diep in de nacht op naar het vierde eiland, dat als een langwerpige grondstrook was. Er groeide hier niet veel, en vanaf hier kon Elwin niets anders zien dan zee, zee en nog eens zee. Zou dit dan eindelijk de konijnenzee zijn ?

Plotseling zag Elwin wat dolfijntjes voor hem verschijnen. Ze kwamen met hun

hoofdjes boven het water uit. 'Zeg Elwin,' zeiden de dolfijntjes, 'zullen we jou over de konijnenzee brengen ?' Nou, dat leek Elwin wel wat. 'Maar waar kom ik dan terecht over de konijnenzee,' vroeg Elwin aan zijn dolfijnenvriendjes. 'Dat zul je nog wel zien,' zeiden de dolfijntjes. En toen stapte Elwin weer in het water en legde zijn ene arm om de ene dolfijn en de andere om de andere dolfijn, en zo ging het allemaal erg snel. De zee was hier nog wel warmer dan de meertjes, en wat rook de zee lekker. Alles rook naar shampoo en zee-parfum. Tegen het begin van de morgen begon Elwin heel in de verte een eilandje te zien. Terwijl ze steeds dichterbij kwamen, zag Elwin daar konijntjes dansen. Ze hadden rieten rokjes aan, en rookten pijpen. Elwin glimlachte. Wat waren dat een malle konijnen, zeg. Maar toen hij op het eiland aankwam, renden ze allemaal weg. Ze hadden hun rieten rokjes en pijpen verloren. 'Kom maar, konijntjes,' zei Elwin zacht, 'ik zal jullie echt geen kwaad doen.' Maar hoe Elwin ook zocht op het eiland, hij kon ze niet terugvinden. Maar daar in de verte zag hij ze ineens zwemmen. En er was ook weer een eilandje achter hen waar ze naartoe gingen. Elwin besloot naar het volgende eiland te gaan, maar dat leek langer te duren dan Elwin dacht. Op een gegeven moment was Elwin zo moe geworden, dat hij niet meer verder kon. En zijn dolfijnenvriendjes waren ook nergens meer te zien, en het was hier zo diep. Gelukkig was het water hier wel warm. Was Elwin maar niet zo dom geweest om achter die konijntjes aan te gaan, en het eiland was nog steeds zo ver weg. Het leek wel alsof Elwin maar niet vooruit kwam, en soms leek het wel alsof Elwin alleen maar achteruit ging, en alsof het eiland steeds verderweg kwam te liggen. Misschien was het wel een drijvend eiland. Plotseling hoorde Elwin geluid. Het was een groot schip wat er aankwam. Elwin begon te zwaaien en te roepen, en al snel werd Elwin aan boord gehesen. Het was een groot schip, als een cruise-schip, en er waren hier veel konijnen. Elwin mocht direkt bij de kapitein in zijn kamer komen, en Elwin moest zijn verhaal vertellen. Toen Elwin het had over de konijntjes met de rokjes en de pijpjes, en over het eiland dat steeds verderweg leek te zijn, moest de kapitein wel erg lachen. 'Ja, Elwin, dat is inderdaad een drijvend eiland, en die konijntjes die daar wonen zijn heel erg gevaarlijk.' Daar schrok Elwin wel even van. De kapitein zei dat Elwin erg geluk had gehad, want anders zou Elwin voor altijd achter dat drijvend en bewegend eiland aanzwemmen.

Op het cruise-schip waren hele aardige konijnen, net als de kapitein. En Elwin kon natuurlijk erg veel van zijn verhalen vertellen, en de konijntjes vonden het allemaal prachtig. Op een avond vroeg de kapitein of Elwin in de amusements-zaal wat verhaaltjes wilde vertellen. Dan zou Elwin daarvoor een mooie roze microfoon in zijn handjes krijgen. Dat was wel een hele vreemde microfoon, want je kon er ook uit drinken. Als Elwin begon te praten, dan begon het sap in de microfoon te bewegen, en dan had Elwin een hele prachtige stem. In het zaaltje stonden veel stoeltjes en aan de zijkanten waren wat kleine plantsoentjes achter lage muurtjes, met watervalletjes.

Er zat een groot raam in het plafond, waardoor de zon naar binnen kon schijnen. Na afloop kwam er een konijntje op Elwin af. 'Zeg, Elwin,' zei het konijntje. 'Dat waren toch wel erg prachtige verhaaltjes. Kom je bij me op bezoek ? Ik heb een heleboel boeken met konijnenverhalen op mijn kamer.' En zo ging Elwin met het konijntje mee. Het konijntje heette Vlinderwater, en had inderdaad een heleboel boeken met konijnenverhalen. Direkt begon Elwin te lezen. 'Je mag er wel een paar meenemen naar je eigen kamer, hoor, Elwin,' zei Vlinderwater. 'En als je ze leuk vind mag je ze houden.' En zo koos Elwin drie boeken met konijnenverhalen uit, en ging naar z'n eigen kamertje. Dat was niet zo'n groot kamertje, maar hij had in ieder geval een bed,

een tafeltje, een stoeltje, en nog wat andere dingen. Elwin begon direkt te lezen. Geschreven door Vlinderwater, stond er op alle drie de boeken geschreven.

Hoofdstuk 3. Bij Vlinderwater thuis

Na een tijdje was het schip op de bestemming gekomen, en ook Elwin moest van boord af. Er zou voorlopig niet meer gevaren worden op het schip, want het schip moest eerst naar de scheepswerf voor onderhoud, en het schip moest schoongemaakt worden. Waar Elwin terechtgekomen was wist Elwin niet. En waar Elwin naartoe moest wist hij ook niet. Gelukkig kwam Vlinderwater op Elwin af. Elwin mocht wel met Vlinderwater mee. Vlinderwater had een huisje ergens aan de rand van een meertje verderop. Het huisje leek wel een beetje op het huisje van Ome André, wat Elwin gezien had in de verte. Elwin moest direkt weer even aan Stampertje denken, en aan de andere vriendelijke konijnen. Maar Vlinderwater was ook een erg vriendelijk konijntje. Vlinderwater had veel boekenkasten door het huis staan. Het konijntje had zelf erg veel boeken geschreven, wel meer dan dertig, en ze had ook heel veel boeken van andere konijnenschrijvers en schrijfsters. Vlinderwater was verzot op lezen. Dat kon het konijntje wel de hele dag door doen. Het konijntje kon er geen genoeg van krijgen. Ook kon het konijntje erg prachtig schilderen. Vlinderwater had een kamer apart waar Vlinderwater dat deed, en aan de muur hingen prachtige schilderijen van het konijntje, die het konijntje zelf geschilderd had. Elwin wist niet zo goed wat hij moest zeggen. Eigenlijk wilde Elwin weer terug naar Stampertje en zijn familie. Hij was hier zo ver weg. Maar aan de andere kant had Elwin zin om veel konijnenboeken te lezen, en dat kon hij hier. Elwin besloot te blijven. Van het konijntje mocht Elwin een kamer uitkiezen die nog leeg stond, en daar kon Elwin dan blijven. En zo ging Elwin dan verder met het lezen van de konijnenboeken.

Na een tijdje had Elwin zoveel konijnenboeken gelezen, dat hij voorlopig alleen nog maar wilde zwemmen. Elwin bedankte Vlinderwater, en zou zijn lange reis terug naar het huis van Ome André maken, want daar was de familie van Stampertje ook nog. Vlinderwater drukte hem op het hart om op te passen voor de konijntjes van het drijvende eiland, en liet Elwin ten slotte gaan. Elwin was op weg naar de zee. Hij zou de lange reis terug gaan maken. Het water was lekker warm, en Elwin gleed voorzichtig in het water en begon te zwemmen. Na een lange tijd zwemmen zag Elwin een eiland in de verte. Zou dit een echt eiland zijn, of weer het drijvende eiland, wat bewoog ? Elwin wist het niet, maar zou er snel achterkomen. Na een tijdje was Elwin op het strand van het eiland aangekomen. Elwin rolde even door het zand. Eindelijk vaste grond. Maar al gauw kreeg Elwin in de gaten dat het eiland begon te bewegen. Was het dan toch het drijvende eiland ? Wat moest Elwin nu doen. Ze hadden Elwin hiervoor gewaarschuwd, en misschien zou het eiland naar een hele gevaarlijk plek toegaan. Bibberend rende Elwin weer terug in de zee, maar ineens zag

Elwin zulke enge vissen onderwater dat Elwin maar weer snel veiligheid zocht op het eiland. Nu was Elwin in de val gelopen. En daar kwamen de konijntjes aanlopen in hun rieten rokjes en met hun pijpjes. Ze waren ineens helemaal niet meer bang en pakten Elwin vast. 'Help, help,' begon Elwin te roepen. Maar er was niemand om Elwin te helpen. Vlug trokken ze Elwin mee, verder op het eiland. Daar stonden wat hutjes, en daar lagen en stonden ook wat doodshoofden. 'Als het maar geen kannibalen zijn,' dacht Elwin bij zichzelf. Maar daar werd ineens al een grote ketel naar voren geduwd, en Elwin wist dat zijn laatste uurtje was geslagen. 'Sapperdekriekels,' dacht Elwin, 'hoe kom ik hier uit ?' Snel duwden ze Elwin naar de ketel en trokken hem erin. Zouden deze konijnen echt kabouters eten ? 'Ik smaak heel vies,' zei Elwin, 'en je wordt er groen van.' Maar wat Elwin ook probeerde, de konijntjes gingen gewoon door. Maar na een tijdje trokken ze Elwin weer uit de ketel. In de verte kwam het opperhoofd van deze wilde konijnen aanlopen. Hij had twee veren tussen zijn oren, en de grootste pijp van allemaal. Ineens klom het opperhoofd in de ketel, en begon flink te stampen. Toen ineens verdween hij door de grond. En ook andere konijntjes klommen in de ketel en verdwenen door de grond. Zou het dan maar gewoon een tunnel zijn ?

Ook Elwin ging uiteindelijk maar weer in de ketel staan, en kwam onder de grond terecht. Dus deze konijntjes waren helemaal geen kabouter-eters ? Nu begon het Elwin een beetje te dagen. Ze wilden hem hun woningen onder de grond laten zien. Er waren onder de grond allerlei grappige huisjes, en de konijntjes deden ineens heel vriendelijk tegen hem. 'Welkom, Elwin,' zei het opperhoofd. 'wij zullen jou wel weer naar huis brengen. Het drijvende eiland zal nu op weg gaan tot vlakbij het huis van Ome André.' Elwin glimlachte : 'Oh, dus u kent Ome André ook ?' Het opperhoofd nam een teugje van zijn pijp, en sprak : 'Maar natuurlijk kennen wij Ome André. Hij heeft immers het drijvende eiland gebouwd.' Nou, dat vond die Elwin wel erg knap van Ome André. En na een tijdje was het dan zo ver. Elwin kon weer van het drijvende eiland af, en zag het huisje van Ome André al in de verte staan. 'Bedankt lieve konijntjes,' zei Elwin, en liep met grote passen op het huis van Ome André af. Stampertje was blij om Elwin weer eens te zien, en ook vader en moeder konijn, en natuurlijk Ome André.

Hoofdstuk 4. Elwin in Konijnistan

Ome André was een erg vrolijk konijntje. Ome André had ook zulke harige gitaren in zijn huis staan, die leken alsof ze van kokosnoten gemaakt waren. Maar Ome André speelde er nooit op. Ome André was verder een erg rustig konijntje. Ook Ome André had veel konijnenboeken in zijn huisje staan, zelfs boeken die door het konijntje Vlinderwater waren geschreven.

Ome André zei dat 's nachts soms wel eens een gouden vogel kwam, die soms wel

eens konijntjes meenam tot ver over de konijnenzeeen. Eigenlijk zou Elwin wel eens een ritje met die vogel maken. Want Elwin was alleen nog maar over de eerste konijnenzee gekomen. Ome André vertelde dat er wel honderden konijnenzeeen achter elkaar lagen met telkens weer landen er tussen.

Op een nacht zou Elwin wel eens willen kijken of die gouden vogel ook zou komen. Het stormde buiten, en iedereen sliep al. De golven van het meer waren erg hoog. En na een tijdje wachten kwam de gouden vogel er inderdaad aan. Maar Elwin hoefde zelf niet naar hem toe te gaan. De gouden vogel kwam direkt als een speer op Elwin af. En dat ging zo snel, en zag er zo gevaarlijk uit, dat Elwin het op een lopen zette. Toen greep die vogel Elwin zomaar in de kraag. Die vogel was natuurlijk veel sneller dan Elwin, en tilde hem op, hoog in de lucht. Elwin schrok daar natuurlijk erg van, vooral toen de vogel over het woeste meer ging vliegen. 'Klim maar op m'n rug, Elwin,' zei de vogel ineens vriendelijk, 'dan breng ik je over de konijnenzeeen.' En toen klom Elwin maar naar boven, en kwam op de rug van de vogel terecht. Na een hele lange tijd vliegen, over vele zeeen heen, kwam Elwin uiteindelijk weer op een strandje terecht. De vogel was al snel weer verdwenen. Elwin zag tegen de rotsen een trap staan, en klom naar boven. Daar kwam hij in een soort halletje terecht. Hier stond een tafeltje, en er was ook een loketje. Er stond een konijn achter. 'Heb je nog iets om te sparen ?' vroeg het konijntje. Elwin had nog wel een handschoen. De andere was hij tijdens de reis kwijtgeraakt. 'Morgen zijn het konijnenhandschoenen,' zei het konijntje. Dat wilde Elwin wel geloven. Zoiets had hij al eens eerder meegemaakt. Elwin besloot bij het konijntje te logeren. Het konijntje heette blauwhelmpje, omdat hij een blauwe vlek op zijn hoofdje had. De volgende ochtend kreeg Elwin zijn konijnenhandschoenen. 'Welkom in Konijnistan,' zei het konijntje. Elwin glimlachte. In Konijnistan waren veel trams en in de lucht zweefden enorme konijnenballonnen waar je in kon. In die ballonnen waren een heleboel trappetjes, en glijbanen. Elwin vond het geweldig. Elwin dacht nog wel veel over Stampertje en zijn familie, maar hij wilde eigenlijk niet meer terug. Steeds meer kreeg Elwin het naar zijn zin in Konijnistan. Het konijntje waar Elwin logeerde leek erg veel op Stampertje. Blauwhelmpje had ook een oom André, en die leek ook erg veel op de oom André van Stampertje, en ze hadden hier zelfs een konijnenheuvel. Elwin dacht : 'Als ze hier nu ook een de Drokelaar hebben, dan ga ik helemaal nooit meer terug.' Maar dat hadden ze helaas niet. En ook al had Elwin het hier erg naar z'n zin, hij mocht hier niet te lang blijven. Dat vonden de konijntjes niet goed. Op een dag kwam de gouden vogel Elwin ophalen, en Elwin zou weer naar huis gaan. Elwin was zo boos, dat hij geen afscheid nam van Blauwhelmpje. Ook zei hij gedurende de reis niks tegen de gouden vogel. Elwin wilde zo snel mogelijk weer naar Sandra toe. 'Breng me naar de Drokelaar,' zei Elwin nors tegen de vogel, toen ze bijna bij het huis van Ome André waren. En dat deed de vogel. Vlakbij Elwin's huis aangekomen liet

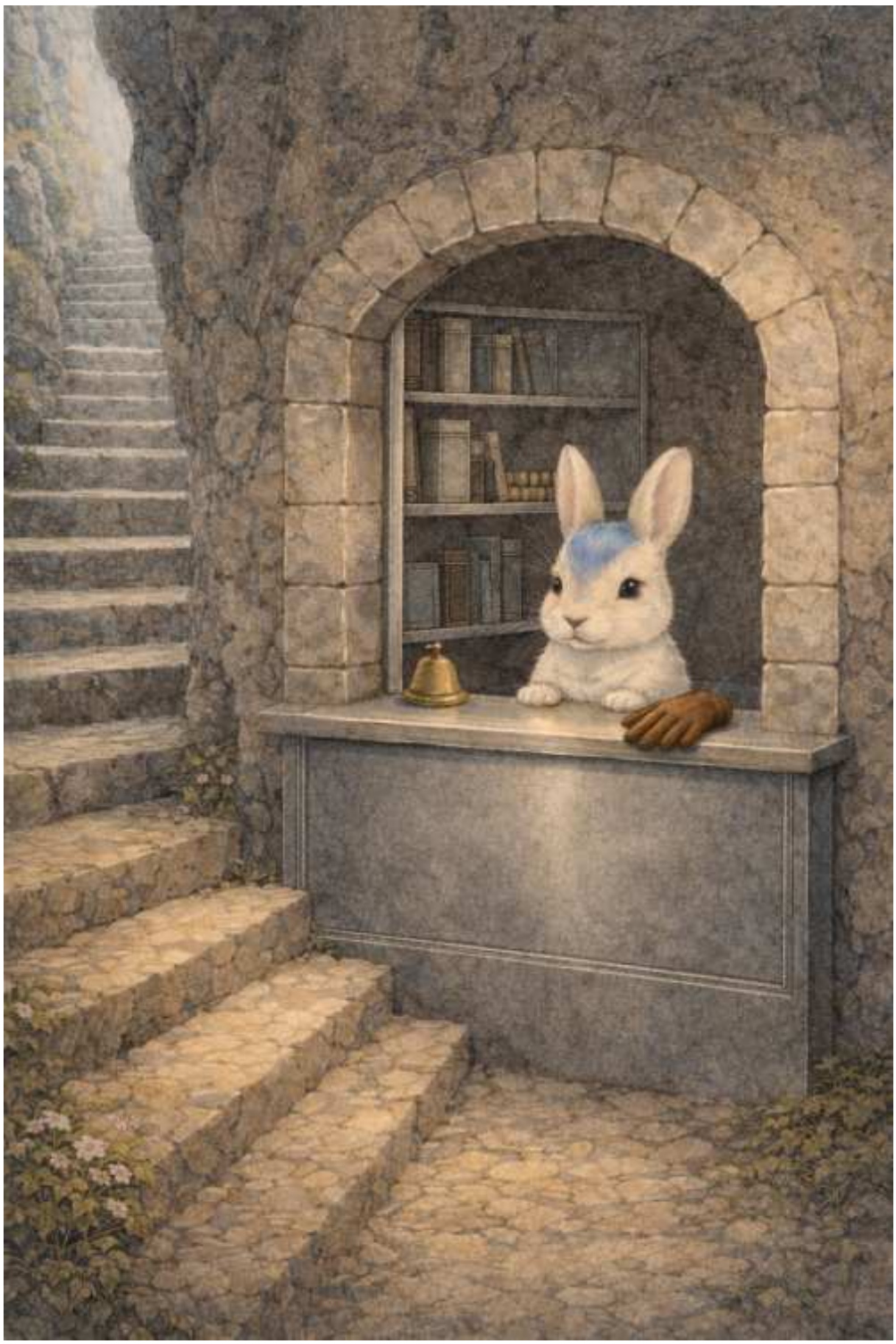

de vogel de boze Elwin in de bosjes vallen, en vloog direkt weg.

Binnengekomen zat Sandra op de bank. Toen Sandra Elwin zag vloog ze hem direkt in de armen. 'Ik heb het gehad met die domme konijnen,' schreeuwde Elwin. Sandra probeerde Elwin direkt te troosten. 'Wat is er dan gebeurd, Elwin?' vroeg ze. 'Ze hebben me weggestuurd,' zei Elwin, terwijl er dikke tranen over zijn wangen liepen. 'Nou, heb ik ooit een konijntje hier weggestuurd ?' vroeg Elwin aan Sandra. 'Nee,' zei Sandra lief, 'nog nooit, en dat zou jij ook nooit doen.' Elwin ging zitten. Opeens ging de telefoon. Het was Ome André. Hij had het hele verhaal van de gouden vogel

gehoord. 'Ach, Elwin,' zei Ome André, 'neem het de konijntjes van Konijnistan niet te kwalijk. Ze hebben een moeilijke tijd nu hun koningin is doodgegaan. Ze zijn veel te bang dat een vreemdeling als jij het land zou gaan besturen. Vroeger is dat eens gebeurd, en dat is de ergste periode uit de geschiedenis van Konijnistan.' Toen Elwin dat hoorde kreeg hij wel heel veel medelijden met die konijntjes. Ze waren dus verdrietig en veel te bang voor Elwin. Toch waren ze in de tijd dat hij daar was erg aardig voor hem. Elwin besloot hen een brief te schrijven. De gouden vogel zou er wel voor zorgen dat die brief zou aankomen. In die brief schreef Elwin:

Lieve konijntjes van Konijnistan, ik vind het heel erg dat jullie koningin is doodgegaan, en als ik jullie kan helpen, dan hoeven jullie alleen maar even te schrijven, en dan kom ik. Ik beloof hierbij dat ik niet zal komen om de plaats van jullie koningin in te nemen. Wel kan ik jullie helpen bij het zoeken naar een goede koning of koningin van jullie eigen land, die jullie vertrouwen. Ik vind het erg naar voor jullie dat jullie vroeger eens zo'n nare tijd hebben meegemaakt toen een vreemdeling jullie land bestuurde. Jullie mogen mij alles daarover vertellen. Ik zal luisteren, met alle lieve groeten van Elwin, en een kusje van Sandra.

En zo bracht de gouden vogel dit briefje naar Konijnistan. Allereerst naar Blauwhelmpje, die Elwin het beste kende. Maar Elwin kreeg geen antwoord. Maanden en maanden gingen voorbij, en langzaamaan begon Elwin de moed op te geven. 'Misschien zijn ze nog steeds erg bang voor me, of boos,' dacht Elwin bij zichzelf. Elwin probeerde alles maar te vergeten. Hij had in ieder geval al het beste gedaan. Maar helemaal vergeten kon hij het niet, want diep in zijn hartje hield Elwin natuurlijk zoveel van de konijntjes uit Konijnistan, en had hij daar zo'n goede tijd gehad. Nog steeds zou hij ze graag willen helpen. Maar op een dag kwam er een konijntje bij Elwin langs. Het was Stampertje. Binnengekomen kreeg Stampertje direkt wat frambozensap van Sandra. Elwin was erg blij hem te zien, en nam hem in zijn armpjes. Stampertje had een fles meegenomen, met een briefje erin. Deze was aangespoeld vlakbij het huis van Ome André. Ome André had het gevonden. Elwin deed de kurk uit de fles en haalde het briefje eruit. Het was een brief van de konijntjes uit Konijnistan :

Lieve Elwin en Sandra, dank jullie wel voor de mooie brief waar wij heel blij mee zijn. Er is nog iets naars gebeurd en dat is ook de reden waarom jullie deze brief laat of nooit zullen krijgen. Onze lieve gouden vogel is spoorloos verdwenen. Wij vragen jullie om hulp. Alle lieve groetjes en een kusje van de konijntjes van Konijnistan. Kom snel.

Elwin's hartje begon in zijn keeltje te kloppen. Hoe moest hij nu snel in Konijnistan komen, dat achter honderden konijnenzeeen lag, nu de gouden vogel spoorloos verdwenen was ? Ook Stampertje wist het niet. Maar misschien dat Ome André wel

raad wist. Met het briefje in zijn jaszakje zou Elwin weer op reis gaan, na nog even wat lekkere frambozensap gedronken te hebben. 'Dag lieve Elwin en Stampertje,' zei Sandra toen ze hen uitzwaaide. 'Pas goed op jezelf en op elkaar.' Toen ze uiteindelijk bij Ome André waren aangekomen, was er volgens Ome André maar één oplossing, en dat was het drijvende eiland. Ome Andre zei dat de konijntjes van het drijvende eiland ook een ketel hadden waar trappers van een soort fietsje inzitten. Als Elwin dan daarin zou gaan fietsen, dan zou het eiland opstijgen, en dan kan hij sturen met de rand van de ketel. Het zou niet zo snel gaan als de gouden vogel, maar zo zouden ze toch aardig snel in Konijnistan kunnen komen. Zo gezegd zo gedaan. Gelukkig was het drijvende eiland dicht in de buurt en na het verhaal aan de konijntjes van het drijvende eiland te hebben verteld, mocht Elwin in de fiets-ketel zitten. Als Elwin moe werd zou een ander konijntje het van hem overnemen, en na niet al te lange tijd waren ze in Konijnistan. Blauwhelmpje stond Elwin al op te wachten en was erg blij Elwin te zien. Het huisje van Blauwhelmpje was vol met andere konijntjes. Eén van de konijntjes begon te vertellen over de vreemde koning die ze vroeger hadden. Die koning was ook een soort kabouter, en had de konijntjes eens geholpen. Maar toen hij koning was geworden verdwenen er telkens konijntjes. Later kwamen de konijntjes erachter dat de verdwenen konijntjes door de koning waren verkocht aan reuzen. De konijntjes werden vervoerd in grote schepen over de zee tussen Konijnistan en het reuzenland. Toen hebben ze met z'n allen die koning verjaagd.' Elwin schrok wel een beetje van het verhaal. 'Hebben jullie de verdwenen konijnen ooit teruggevonden ?' vroeg Elwin. De konijntjes bogen hun hoofd. 'Nee,' zei een ander konijntje, 'die worden te goed bewaakt in het reuzenland over de zee.' Toen werd Elwin wel een beetje boos op die koning en die reuzen : 'Weet je wat ?' zei Elwin. 'Ik ga met het drijvende eiland de zee over naar dat reuzenland, samen met de wilde konijnen en hun opperhoofd, en dan zullen wij er wel voor zorgen dat jullie alle verdwenen konijntjes weer terugkrijgen. En ik vermoed dat de gouden vogel daar ook ergens moet wezen, want die kan niet zomaar ineens verdwenen zijn.' En zo gebeurde het. Het opperhoofd van het drijvende eiland was voor niemand bang, en zou die reuzen wel eens even een lesje leren. En zo ging het drijvende eiland de grote zee achter Konijnistan op. Het was een lange, lange reis, maar na een tijdje begonnen ze wat reuzenschepen te zien. En enkele reuzen kregen het eiland in de gaten. 'Kijk nou,' riep er één, 'een eiland ? Kom laten we kijken of we daar nog wat konijnen kunnen vinden.' En toen sprongen er twee reuzen in het water om naar het eiland te zwemmen, maar het eiland begon natuurlijk weg te schuiven, en de reuzen werden na een tijdje erg moe. 'Krijg nou wat,' galmde de eerste reus, 'het lijkt wel alsof we niet vooruit komen. We komen geen steek vooruit.' En ook de andere reus begon flink te jammeren. En op een gegeven moment was zelfs hun schip helemaal uit zicht. Toen ging ineens het eiland zo snel, en begon langzaam weer in de buurt van het schip te

komen, terwijl de reuzen nu ook het eiland uit zicht hadden verloren. 'Zo, die hebben hun lesje wel gehad,' dacht Elwin, 'terwijl het reuzenschip op het eiland aankwam.' En dat ging met zo'n vaart, dat het schip omviel en tegen wat rotsen terecht kwam. De andere reuzen van het schip waren buiten westen geraakt. Snel haalden de konijntjes de waardevolle spullen uit het schip, en toen ging het eiland iets onder water, zodat het schip weer in de zee terecht kwam, en toen vertrok het drijvende eiland weer. Na een tijdje kwamen ze eindelijk op de reuzenkade aan. Het was inmiddels nacht geworden. De konijntjes wisten precies waar de verdwenen konijntjes waren. Het eiland steeg op en ging richting het gebouw waar de konijntjes in kooitjes waren gestopt. Dit wisten ze, omdat de gouden vogel hen dat had verteld.

Het eiland stopte vlakbij een grote fabriekspijp. Snel gooide het opperhoofd een touw naar beneden, wat goed vastzat aan een boom van het eiland. En daarover gingen de wilde konijnen en Elwin naar beneden. Al snel kwamen ze in een ruimte terecht waar de verdwenen konijntjes in kooitjes zaten, en er was ook een kooi bij waar de gouden vogel in zat. 'Vlug,' fluisterde de gouden vogel, maar verder kon hij niet komen, want een grote deur ging open, en het licht ging aan. Het was een reus van de bewaking. Langzaam liep hij langs alle kooien, terwijl Elwin en de wilde konijntjes zich hadden verstopt achter een pilaar. Na een paar minuten liep hij weer weg, en ging het licht uit. En weer sprak de vogel : 'Vlug, neem onze kooien mee, want de sleutel kun je nu toch niet krijgen. Die wordt bewaakt door de ...' Maar verder kon de vogel niet komen, want weer hoorden ze voetstappen, maar ditkeer kwam er niemand binnen. De konijntjes deden wat de vogel had gezegd en droegen één voor één de kooitjes uit de ruimte, door een andere deur, waardoor ze bij het touw van de tunnel terecht konden komen. Eén voor één werden de kooitjes aan het touw vastgemaakt, en het opperhoofd trok ze met een paar andere wilde konijnen naar boven. Elwin hield zijn hart vast. Als dat maar goed zou gaan. Ineens hoorden ze gestommel. Een deur ging open, en daar stond een reus in de deuropening. 'Wat is dat hier,' brulde hij luid, 'zijn daar indringers.' En langzaam stapte hij dichterbij, terwijl een schaduw op Elwin viel. Snel rende Elwin terug in de zaal met de kooien. De kooi van de vogel stond er nog, die heel erg groot en zwaar was, en nog wat andere kooien van grotere konijnen. Direkt drukte de reus het alarm in, en sirenes begonnen af te gaan. Elwin had zich achter een pilaar verstopt en vroeg zich af waar de anderen waren. De reus was weer verdwenen, maar Elwin wist dat dat niet voor lang zou zijn. Spoedig zou het hier vol zijn met reuzen. 'Vlug,' riep Elwin naar de vogel, 'vertel me waar ik de sleutel van jullie kooien kan vinden.' De vogel begon te wapperen met z'n vleugels en zei : 'De sleutel wordt bewaakt door de koning van dit reuzenland, dat is die kabouter die ook koning geweest is van Konijnistan en die ons allemaal in kooien heeft gezet. Elwin, ga nu snel, anders ben je er bij.' En Elwin zette het op een rennen. Snel kwam hij weer in het halletje waar het touw hing, en klom naar boven. Gelukkig hadden ze al

veel konijnen uit het gebouw met de fabriekspijp kunnen krijgen, maar zonder die sleutel konden ze niet uit hun kooien. En de andere konijnen en de vogel waren nog steeds in gevaar. Toen Elwin weer op het eiland zat, vertrokken ze direkt naar het paleis van de koning. Maar overal loeiden er sirenes, en door grote luidsprekers werd er geroepen : 'Konijnen ontsnapt, konijnen ontsnapt. Hoge beloningen voor de vinders.' Het koninklijke paleis stond op een klein eilandje omgeven door riviertjes en meertjes. Het drijvende eiland ging er met spoed op af.

In de tuin voor het koninklijke paleis stond de koning. Maar Elwin herkende hem direkt. Het was een oude bankier uit de Drokelaar die op een dag spoorloos verdwenen was. Hier is hij dus terecht gekomen. Het kon niet erger. 'Zo, Kabouter Vingerhoed,' riep Elwin. 'Geef mij nu maar eens snel die sleutel die je bewaakt, anders zal ik je in heel de Drokelaar eens te schande zetten.'

'Ach, klets niet,' riep de koning ongeinteresseerd. 'Wat kan mij dat hele de Drokelaar nu schelen. Ik ben nu koning van dit reuzenland, en dat houdt me meer bezig, als ik eerlijk mag zijn.' Maar toen werd Elwin toch wel erg kwaad. 'Als ik het de koning van de Drokelaar vertel, dan zul je opgepakt worden.' Maar Kabouter Vingerhoed begon hem toen heel erg uit te lachen : 'Wacht maar. Eens kom ik terug naar de Drokelaar, en dan zal ik de koning eens oppakken. Wat kunnen jullie beginnen tegen reuzen ?' En toen sprongen de wilde konijnen van het drijvende eiland af, en renden op de koning af. 'Bewakers !' riep de koning, en direkt kwamen er twee reuzen uit het koninklijke paleis rennen. 'Zeg, ruim deze nietsnuttige lieden eens even snel op. Dump ze maar in de koninklijke kooien,' zei de koning deftig. Maar toen kwam het drijvende eiland wat nog steeds in de lucht zweefde in actie, en binnen een paar seconden lagen de reuzen op de grond. 'Oh, gaan we het spelletje zo spelen ?' giechelde de koning. En ineens vloog de klokkentoren van het paleis op het eiland af, en brak er een stuk af. Toen werd het opperhoofd ineens erg boos, en riep : 'Okay, koning, als bankier bent u natuurlijk geinteresseerd in geld. U bent ook niet zo geinteresseerd in koning zijn, maar omdat u er zoveel geld mee verdient, bent u het graag. Ik geloof ook niet dat u zo geinteresseerd in konijnen bent, maar omdat u veel geld krijgt om ze te bewaken, doet u dat graag. Hoeveel geld wilt u hebben om de laatste konijnen en de vogel weer los te laten. ?'

De koning begon te lachen, en sprak deftig : 'Ja, dat heb je goed gezien. Ze hebben mij eenentwintig reuzenbiljetten gegeven voor het bewaken van de kooiensleutel. Om uw vrienden terug te krijgen zult u mij dus meer geld moeten bieden dan de reuzen hebben gedaan. Maar, beste heren, omdat ik alleen maar koning kon worden door de kooiensleutel te dragen en daardoor ook nog tachtig reuzenbiljetten erbij zou krijgen, zult u mij dus meer dan honderdenéén reuzenbiljetten moeten schenken.' Elwin werd rood van woede, en schreeuwde : 'geldwolf !' Maar plotseling bedacht hij dat ze nog

heel veel reuzenschatten van het reuzenschip op het eiland hadden liggen. Het bedrag was zo snel betaald, en snel daarna werden de laatste konijnen en de vogel losgelaten. Snel vertrok de koning met het geld in z'n helicoptertje. Hij wist dat hij nu snel reuzenland moest verlaten, anders zouden de reuzen erachter komen. En Elwin wist dat ze zelf nu ook snel weer terug moesten naar Konijnistan. Maar dat kon wel eens tot gevolg hebben, dat de reuzen naar Konijnistan zouden gaan. Nee, Elwin had een beter plan, nu hij de sleutel van de kooien had. Hij wist dat de reuzen erg veel van konijnen hielden, omdat die zo zacht waren, en ze hielden ook van de gouden vogel, omdat die van goud was, maar ze beseften niet dat de konijntjes en de vogel het niet

leuk vonden in de kooi. Zo dom waren ze eigenlijk. En Elwin wist dat hij met geen mogelijkheid dat aan de reuzen zou kunnen duidelijk maken, want alles waar ze dol op waren moest nu eenmaal in kooien, omdat ze veel te bang waren dat iemand het van ze af zou pakken, of dat de konijnen zelf zouden weglopen. Eigenlijk konden de reuzen niet zonder konijnen, en niet zonder goud. Daar zouden ze ziek van worden. Gelukkig waren de reuzen zo dom dat wanneer er speelgoedkonijntjes en een gouden vogel van speelgoed in de kooien zouden zitten, dan zouden ze het verschil niet merken. Dat had de gouden vogel aan Elwin verteld. En zo gebeurde het. Niet lang daarna waren alle kooien gevuld met speelgoedkonijntjes en één kooi met een speelgoedvogel van nepgoud. En toen de reuzen, die erg traag en langzaam waren, in de kooienruimte kwamen om te kijken waarom het alarm eigenlijk was afgegaan, was er niets aan de hand. En ze vroegen aan de reus die het alarm had ingedrukt waarom hij dat eigenlijk had gedaan. Ach, hij had maar gedroomd, dachten ze. En zo kon het drijvende eiland veilig reuzenland weer verlaten, om op weg naar Konijnistan te gaan.

Hoofdstuk 5. Elwin en de Konijnenfee

De konijntjes waren natuurlijk erg blij hun vriendjes na zo'n lange tijd weer terug te zien. En natuurlijk waren ze heel blij dat de gouden vogel weer terug was. Niet al te lang daarna werd er een koning uitgekozen, en dat werd degene die het langste in een kooi had gezeten, want die zou zoiets natuurlijk nooit bij een ander konijntje doen. Maar natuurlijk moest het een konijntje zijn dat niet verzot was op geld, want anders zou het mis kunnen gaan. Er waren natuurlijk wel dingen die veel belangrijker waren dan geld, ...konijnen bijvoorbeeld. En daarom waren de konijnenbankiers eigenlijk nooit zoveel met geld bezig, maar meer met andere dingen.

Elwin besloot om nog even in Konijnistan te blijven, en dan weer terug te gaan om de rug van de gouden vogel. Inmiddels waren die twee dikke vriendjes geworden. De gouden vogel zou hem naar de konijnenheuvel brengen waar aan het meer ballonnenwedstrijden werden gehouden. De bankiers hadden reusachtige ballonnen meegenomen die als reuzenvliegers waren. De meeste ballonnen waren als vogels die dag, en in die ballonnen kon je ook trappenlopen en glijden, net zoals in Konijnistan. De vader van Stampertje was er ook bij. Ze hadden briefjes geschreven en zelfs hele boeken, die onderaan de ballonnen hingen. Na een tijdje zouden ze de ballonnen loslaten, en dan hoopten ze dat hun ballon tot in de landen van de reuzenkonijnen zouden komen, ver achter het reuzenland en de konijnenzeeen. Het konijn van de balon die het verst zou komen zou dan een grote prijs winnen. Natuurlijk moest zo'n ballon dan wel door een reuzenkonijn gevonden worden, en dat reuzenkonijn moest dan een briefje terugsturen, met de ballon. En die dag zouden de konijnenbankiers die naar reuzenkonijnenland wilden verhuizen met de ballon meegaan. Maar zij mochten

niet met de ballon weer terugkomen, want dan zou het niet geldig zijn. Alleen het konijn van de verstgekomen ballon zou een prijs krijgen als die leeg terug zou komen, met een briefje van een reuzenkonijn eraan. Alle briefjes zouden terechtkomen in het museum van de konijnenbankiers op de konijnenheuvel. En alhoewel Elwin een grote reis had gemaakt, zou hij graag wel meewillen in zo'n ballon, en dan helemaal naar reuzenkonijnenland, nog wel veel verder dan het reuzenland waar hij was geweest. En in dat reuzenkonijnenland woonden heus niet allemaal reuzenkonijnen, hoor. Er woonden daar veel konijnenbankiers die ooit eens met zo'n ballon daar naartoe verhuisd waren. Dat deden ze al vele eeuwen lang.

Elwin mocht een ballon uitkiezen waarmee hij zou reizen. Hij koos voor een vogelballon die wel een beetje op de gouden vogel leek. Na een lange reis in de ballon kwam Elwin uiteindelijk boven reuzenkonijnenland. De zeeen waren hier weer iets warmer, en al gauw was het meer een landschap met veel meertjes, zoals op de konijnenheuvel. Maar Elwin zag nog geen reuzenkonijnen, wel zag hij hier en daar wat konijntjes zwemmen, en herinnerde zich de zwemtocht die hij eens maakte met zoveel konijnen. Elwin nam zijn parachute en sprong uit de ballon. Na een tijdje lag Elwin in het warme water. Direkt zwommen er een paar konijnen op hem af. 'Zijn hier ook reuzenkonijnen ?' vroeg Elwin. 'Nee joh,' zeiden de konijnen. 'Het heet dan wel reuzenkonijnenland, maar dat is omdat er hier zoveel grote konijnenballonnen in de lucht hangen, waar wij in wonen.' In de verte was iets waarvan ze zeiden dat het een ballonnenstad was. Dat wilde Elwin wel eens van dichtbij meemaken. En na een lange tijd zwemmen kwamen ze eindelijk aan bij het eerste ballonnenstadje. Verderop zouden de ballonnen steeds groter zijn, en zouden er veel minder konijnen wonen, maar hier was het nogal dichtbevolkt. De konijnen leefden hier dicht op elkaar. Konijnen die wat ouder waren zouden in de mogelijkheid zijn om hun eigen reuzenballon te hebben en daarmee reizen te maken. Die ballonnen waren dan vaak als gigantische luchtkastelen gemaakt van ballonnen die niet zomaar konden knappen. Vaak waren die ballonnen in de vorm van vogels of konijnen, zoals wat Elwin al op de konijnenheuvel had gezien, maar dan veel en veel groter. Dit waren die reuzenkonijnen dus die ze bedoelden. Ze waren als rubberen cruise-schepen. Elwin vroeg zich af waar ze dan naartoe gingen op reis, maar dat wilden de konijntjes Elwin niet zeggen. Wel zag Elwin in de verte enorme zeeen, die hij nog nooit eerder had gezien, en wat kwamen daar een lichten uit voort. Het leek wel alsof het de zeeen waren die de ballonnenstadjes hier verlichten, en niet de zon en de sterren. De stadjes leken wel op lampionnen. Elwin vond het prachtig en verlangde alleen maar naar de lichtzeeen in de verte. Toen Elwin uiteindelijk wat verderop was gekomen, en dichter bij de lichtzeeen, zag hij dat veel van de ballonnen die daar hingen door die lichtgaten in de zee zakten. Elwin begon nu wel erg nieuwsgierig te worden. Waar zouden ze toch naartoe gaan ? Elwin besloot op onderzoek uit te gaan. Er was nog wel ergens

een ballon die leeg stond, en Elwin dacht dat hij daar wel in kon wonen zolang. Al snel vond Elwin het stuur, en vond hij uit hoe hij moest stoppen en vooruit gaan. Behendig stuurde Elwin het luchtschip in een lichtgat in de zee. Snel werd Elwin naar binnen gezogen, en kwam in een enorme ruimte terecht waar de ballonnen voortleefden als zeeballonnen, als gigantische duikschepen. Ze leken wel een beetje op sierlijke vissen. En toen gingen er ineens gaten op de bodem open, en er kwam nog feller licht uit dan de lichtgaten van de zee. Elwin ging door het gat naar binnen, en kwam onder de zeebodem.

Ineens hoorde Elwin een stem vanuit een luidspreker komen : 'Welkom in ballonnen-onderwaterdorp. U bent inmiddels onder de zeebodem. U kunt door de tunnel aan uw voertuig gehecht naar beneden komen, om een nieuwe ballon uit te kiezen.' Elwin liep naar de tunnel toe, die ook van ballonnen was gemaakt, en moest over een trappetje naar beneden. Hier was het heel diep en donker. Elwin zag om zich heen rijen met kooien staan, waar konijnenballonnen in stonden, maar deze ballonnen waren veel kleiner. En deze konijnen zou hij niet hoeven te bevrijden, want het waren geen echte konijnen. Het waren een soort auto's, en Elwin koos er één uit, door op een knopje boven de kooi te drukken. Toen kwam de konijnenauto eruit, en Elwin ging erin zitten. Elwin kreeg een helm op, en startte de motor. Zoefff, daar ging Elwin. Elwin moest door vele donkere tunnels heenrijden, en er kwamen wat geluiden uit luidsprekers aan beide kanten van de tunnels. Het ging heel erg snel, en Elwin hoefde niet zoveel te doen. Ineens zag Elwin een bordje staan met twee richtingen. Eén voor Konijnenheuvel, en één voor Konijnistan. Maar Elwin wilde helemaal niet terug. Plotseling merkte Elwin dat er ook nog een weg schuin naar beneden ging. Elwin besloot die weg te nemen. Elwin schoot vooruit. Het was alsof hij van een berg afreed, en alsof de banden niet eens de grond meer raakten. Plotseling kwam Elwin met een knal tot stilstand. Het deed niet echt zeer, want de ballonnenauto ving de klap heel goed op. Elwin stapte uit de auto, en liep naar de zijkant. Daar zag Elwin een trappetje, en Elwin ging over het trappetje omhoog. Elwin moest door een luikje heen, en toen hij het luikje opentrok kwam er allemaal water doorheen. Elwin was weer in het meertje terechtgekomen van voor de ballonnensteden. Maar snel begon het meertje leeg te lopen. Elwin had het luikje open laten staan. Snel deed Elwin het luikje weer dicht.

Nou, dat schoot ook niet echt op, dit. Die lichtgaten hadden Elwin weer teruggebracht, in plaats dat hij er verder mee was gekomen. Maar het was ineens wel allemaal heel anders. Elwin zag hier hele andere konijnen zwemmen. Ze hadden grote zonnebrillen op, en ze hadden gitaren in hun armen die eruit zagen als bliksemschichten. 'Ja,' riep er één, 'wij zijn van Aton de Derde.' Wie was dat nu weer ? 'Ja, dat is onze farao,' riep er ééntje met een hese stem. 'En die woont achter de

zeelichten.' Elwin wist wel wat een farao was. Dat was een Egyptische koning met een hoed vol streepjes. Maar deze farao, zo vertelden de konijntjes hem, had wilde slangen op zijn hoofd. Maar die slangen waren niet echt hoor, zo zeiden de konijntjes. Daar kwam de farao al aanzwemmen. En inderdaad, hij had allemaal wilde slangetjes op zijn hoofd, maar die slangetjes waren van rubber. Hij had een wolkje om zijn hoofd heen, waardoor het altijd hard waaide, en daarom bewogen die slangetjes zo wild. Als hij iets zei, dan kwam er een bliksemschicht uit het wolkje. 'Hallo, Elwin,' zei farao Aton de Derde. 'Ik zal jou een geheimpje vertellen. Het is niet gemakkelijk om over de zeelichten te komen, want ze zuigen alles wat ze zien naar beneden, maar met een gitaarballon kun je zo hoog komen, dat ze je niet kunnen pakken. En ineens zag Elwin een enorme ballon in de verte op hen afkomen. Het was een reuzengitaar. 'Daar komt er al ééntje voor jou aan, Elwin. Als je er in klimt, dan kom je vanzelf wel terecht bij een heel klein rond gitaartje waarmee je de reuzengitaar kunt besturen.' Dat vond Elwin wel spannend, en toen de ballon vlak voor hen stond, klom Elwin naar binnen. Helemaal bovenin was een klein kamertje met een langwerpig raam waar Elwin voor moest zitten, en daar stond het ronde gitaartje. Elwin begon de snaartjes aan te raken, en door het geluid steeg de ballon op. Maar het geluid ging niet weg. Naast de snaartjes zat een schijfje met een hendeltje, wat Elwin kon ronddraaien, en zo kon hij het geluid hoger of lager maken. Nu moest Elwin leren hoe hij moest sturen, maar het leek allemaal erg makkelijk te gaan, en al snel was Elwin hoog in de wolken. 'Hoger Elwin,' werd er van benedenaf geroepen. Misschien was Elwin nog niet hoog genoeg om over de lichtgaten te kunnen komen. Maar na een tijdje was Elwin zo hoog dat hij alleen nog maar wolken zag. Waar zou Elwin nu terecht komen ? Elwin wist het niet. Met het schijfje kon Elwin de geluidjes heel zacht maken, als klokkenbelletjes van slaapliedjes. In de verte zag Elwin ineens een waterval waar ook heel veel licht doorheen kwam. 'Welkom, Elwin,' werd er van achter de waterval geroepen. Elwin vloog over de waterval heen, en toen door een rots. Daar zag hij allemaal konijntjes met gitaartjes staan. Dit moest dan het rijk van farao Aton de Derde zijn. Deze konijntjes hadden hele kleine gitaartjes, en daar konden ze mee vliegen. Als ze hun mond opendeden, dan was dat ook het geluid van een gitaar. Eén van de konijntjes stapte naar voren en zei : 'Elwin, verderop wonen er konijntjes die ronde gitaartjes in hun buik hebben, en die gitaartjes die spelen zelf.' Nou, dat wilde Elwin wel eens meemaken. En ja hoor, na een tijdje gewandeld te hebben met de konijntjes kwamen ze het eerste konijntje tegen met een gitaartje in z'n buikje. Op zijn buikje zat een ronde platte schijf met snaartjes, en daar overheen was geel doorzichtig glitterplastic. Het gitaartje speelde vanzelf, en daardoor kon het konijntje goed vliegen, met z'n handjes los. Het konijntje pakte Elwin aan één hand, en vloog de lucht in. Zoefff, wat ging dat snel. De lucht was heel warm en zweverig als wolken, en Elwin merkte dat hij ook begon te zweven, en dat hij het

gitaarkonijntje helemaal niet nodig had. Het leek wel alsof Elwin op de maan was gekomen. Ook alle andere konijntjes legden hun gitaartjes neer, en begonnen te zweven. Hier kon Elwin nog eens reizen maken. Ze zouden nu wel naar de zon kunnen vliegen. Maar dat deed Elwin natuurlijk niet, want dat zou veel te heet zijn. En de lucht hier was al zo warm. Elwin kon bijna op de lucht lopen, en op sommige plaatsen stroomde de lucht snel. Het leek wel op een wolkenroltrap. En hoe verder Elwin leek te komen, hoe meer hij ook merkte dat hij op de lucht stond als op een roltrap. Waar zouden ze naartoe gaan ? Elwin wist het niet. De wolken gaven heel veel licht, en in de verte zag Elwin wolkenkonijnen staan. Dat waren konijnen die eruit zagen als wolken, en die heel veel licht gaven. Het waren echte sprookjeskonijnen. 'Welkom in het rijk van Aton de Derde,' zeiden de konijnen. Elwin had nog steeds geen idee wat er zou gebeuren. Bovenaan de wolkenroltrappen stond een hele grote spiegel. Elwin had nog nooit zo'n grote spiegel gezien. Toen Elwin bij de spiegel was aangekomen leek het op een heel groot raam. Door de spiegel zag hij in de verte de ballonnenstadjes liggen, en ver daarachter kon hij Konijnistan zien, de konijnenheuvel en zelfs de Drokelaar. Maar natuurlijk was alles daar in spiegelbeeld. Ineens werd Elwin geduwd, en bevond hij zich aan de andere kant van de spiegel. Nu was er geen weg meer terug, maar hier was het veel leuker. Er vlogen hier feeen, elven, en er stond zelfs een kabelbaan waar Elwin zo mee naar de Drokelaar kon gaan. Hier achter de spiegel woonde de konijnenfee, want Elwin zag een hele grote wolkenroltrap naar boven gaan, die tot haar troon leidde. De konijnenfee was ook de koningin der konijnen. Dat had Elwin eens in één van de konijnenboeken gelezen. De koningin wenkte Elwin om naar boven te komen, en dat wilde Elwin wel, want Elwin had helemaal nog geen zin om terug te gaan naar de Drokelaar.

Bij de koningin aangekomen zag hij een heleboel konijntjes zitten om haar troon heen. Hier vertelde de koningin vaak verhalen. De koningin had zoveel boeken, zoveel had Elwin er nog nooit gezien. Het was in een hal achter de troon, waar een heleboel roltrappen waren. Elwin mocht zoveel boeken uitkiezen als hij maar wilde. Ook zag Elwin een heleboel Elwinsboeken staan, en zelfs dit Elwinsboek, waar Elwin's konijnen-avonturen in stonden beschreven. Elwin koos een aantal zacht lichtgevende boeken uit. En weet je wat zo wonderlijk was ? Zodra Elwin de boeken opende konden ze vliegen. En zo klom Elwin op de rug van één van de boeken, en zo vlogen ze met z'n allen naar huis. Daar was Sandra al, die hen opwachtte met frambozensap. Nu had Elwin dan echt levende boeken in huis, als vogels. En dat waren er een heleboel, want Elwin had er veel meegenomen.

Op een dag kwam de konijnenfee bij Elwin's huisje. Elwin zag haar bij het raam staan in de tuin, terwijl ze naar de deur keek. Elwin deed direkt de deur open voor de lieve

konijnenfee. Ze had haar toverstokje meegenomen. Op tafel toverde ze een enorme konijnentaart, en Sandra schonk frambozensap in. Toen raakte de fee de muren aan met het toverstokje en er kwamen konijnenpilaartjes voor de muren te staan en er kwam prachtig konijnenbehang op de muren. Elwin en Sandra moesten wel even glimlachen. De konijnenfee zou een tijdje bij hen komen logeren. Maar daarvoor moest natuurlijk eerst het hele huis omgetoverd worden, anders zou de konijnenfee zich niet op haar gemak voelen. Ja, want de konijnenfee zou erg ziek worden als ze zomaar ergens zou gaan logeren.

Hoofdstuk 6. Het verdwenen toverstokje

Na een tijdje nog wat gepraat te hebben, dronken ze nog even wat frambozenthee en een kopje kruidenthee voor het slapen gaan. De konijnenfee zou in een kamer naast de kamer van Elwin en Sandra slapen. Midden in de nacht werd de konijnenfee wakker, en besloot naar buiten te gaan. Het was er nu erg rustig, dus de konijnenfee besloot een wandelingetje te maken. En elk huisje waar ze langs kwam, raakte ze even met haar toverstokje aan, om het in een konijnenhuisje te veranderen. De konijnenfee besloot ook even het bos in te gaan, en na een tijdje ging ze weer terug naar haar kamer in Elwin's huisje. De volgende dag was het dorpje van Elwin in rep en roer. Wie had er nu zoveel huisjes betoverd ? Ze vonden het allemaal erg prachtig, maar er waren ook drokelaren bij die zelf wel zo'n huisje wilden hebben, en zelfs de koning van de Drokelaar hoorde er van. Nu, dat was niet zo moeilijk voor de konijnenfee. Al snel was ze bij de huisjes van de drokelaren die ook wel een konijnenhuisje wilden hebben, en raakte die huisjes even aan met haar toverstokje.

Maar op een dag was het toverstokje van de konijnfee kwijt. De konijnenfee was er helemaal naar van. Oh, wat was die konijnenfee toch verdrietig. Elwin en Sandra begonnen het hele huis door te zoeken, maar ze vonden niets. In het hele dorp begonnen ze te zoeken, en alle drokelaren zochten mee, maar het toverstokje was spoorloos verdwenen. Nu kon de lieve konijnenfee niet meer toveren, en nu zou ze ook geen koningin meer kunnen zijn van de konijnen. Alle lichtjes in haar oogjes gingen uit, en ook in haar kleertjes, en alles om haar heen werd heel donker. Elwin en Sandra zouden die lieve konijnenfee graag willen helpen, maar hoe ?

Maar ineens kreeg Elwin een plan. 'Laten we de konijnenfee naar Ome André op de konijnenheuvel brengen. Misschien weet die wel raad.' Dat vond Sandra wel een goed idee, en met z'n drieen gingen ze op reis naar Ome André. Onderweg kwamen ze Stampertje nog tegen, en na een tijdje waren ze bij Ome André's huisje aangekomen. Ome André zag ze al van ver aankomen, en deed direkt de deur open. 'Kom maar verder, lieve drokelaren,' zei Ome André, 'en hartelijk welkom, lieve konijnenfee. Majesteit, gaat u maar zitten.' En daar plofte de fee vermoeid op de bank neer. Ome André maakte direkt een kopje konijnenthee voor haar en voor Elwin en Sandra. De konijnenfee was erg moe geworden, en zou even een tijdje moeten rusten. Ome André had nog wel een kamertje voor haar met een bed. Toen Ome André het verhaal hoorde over het verdwenen toverstokje vond hij dat ook erg naar, maar Ome André wist altijd wel raad. 'Als de konijnenfee een rekening opent bij de konijnenheuvel-bank en een klein stukje van haar jurk afscheurt en inlevert aan het loket om te gaan beginnen met sparen, dan zal het wonder snel gebeurd zijn. Dat leggen ze dan in een speciale spaarkluis en dan is het met een paar dagen wel weer een toverstokje geworden.' Elwin keek Ome André met grote ogen aan. 'Is dat ècht

waar ?' Maar de konijnenfee was zo moe dat ze wel een paar dagen moest slapen. En zo sloop Elwin heel voorzichtig naar haar kamertje toe met een schaartje, en toen hij binnengekomen was knipte hij een smal reepje van haar jurk af, en liep weer stilletjes de kamer uit. En toen gingen Elwin en Sandra met Ome André naar de konijnenheuvel-bank voor de lieve konijnenfee. Ome André leverde het stukje konijnenfeeen-jurk in aan het loket om te sparen. En zo liet hij een spaarrekening openen voor de konijnfee. Na een paar dagen kwamen ze terug en inderdaad, het was een toverstokje geworden. Elwin was erg verbaasd. Hij zou wel graag willen weten hoe dat zomaar kon. Maar dat wilde Ome André hem niet vertellen.

En wat was de konijnenfee blij toen ze haar toverstokje terug had. Direkt kwam ze uit bed, en na een tijdje begonnen de lichtjes om haar heen weer zacht te schijnen.

Na een paar weekjes, toen de konijnenfee weer terug was op haar troon, en Elwin en Sandra weer thuis waren, vond Sandra op een dag het verdwenen toverstokje van de konijnenfee. Het was ergens onder een kast gerold. 'Laten we er maar niets van zeggen,' glimlachte Elwin. De konijnenfee heeft immers haar toverstokje al, en wij kunnen het toverstokje heel goed gebruiken. Of niet dan, Sandra ?' Sandra glimlachte. Dat was wel heel wijs gezegd van Elwin.

Ineens haalde Sandra wat uit haar zak. Het waren nog een paar andere reepjes van de jurk van de konijnenfee. Sandra glimlachte, en zei : 'Ik dacht dat we die wel goed zouden kunnen gebruiken.' Elwin was maar wat trots op die slimme Sandra, want als ze er nu mee naar de konijnenbank mee zouden gaan, dan zouden ze ook een toverstokje voor de koning van de Drokelaar hebben, eentje voor de keizer van het rijk Adaka, waar de Drokelaar een deel van was, en eentje voor keizer Marazanta van het rijk Izu, dat onder de bodem van Egypte lag. En zo gebeurde het. De koning en de twee keizers waren erg blij met de stokjes.

Hoofdstuk 7. De Vliegende Krokodil

Maar als je denkt dat dat het enige was dat Sandra van de konijnenfee had verzameld, dan heb je het mis. Sandra had ook stukjes van de hoed van de konijnenfee afgesneden, en had er wat veertjes en stukjes fruit vanaf gehaald, en ze had zelfs delen uit de schoenen van de konijnenfee weggeknipt. Nu zul je misschien denken dat de konijnenfee daar wel achter zou komen, maar wat dan nog ? Ze had haar toverstokje immers weer, en zou de stukjes er zo weer aan kunnen toveren. Of ze zou zelf nu ook veel van haar kleertjes wegscheuren om het aan de konijnenbank te geven. Daar kreeg ze dan later allemaal wonderlijke spullen voor terug. Ja, de konijnenheuvel droeg een groot geheim met zich mee.

En zo hadden Elwin en Sandra nu ook heel veel stukjes om naar de konijnenbank te

brengen voor wonderlijke spullen. Natuurlijk moesten ze dan wel een paar dagen of een paar weken wachten, of misschien wel langer. En zo stond er op een dag een prachtige konijnenkoets met vleugeltjes voor Elwin en Sandra's huisje. Het koetsje zei : 'Kom met mij mee, dan gaan we naar Sekhmet.' Nu, die kenden Elwin en Sandra niet. Maar het koetsje zei : 'Stap maar in, dan zal ik je het laten zien.' En toen vloog dat koetsje met Elwin en Sandra erin helemaal naar Egypte, en dook daar in de wolken. Daar zag Elwin een heel groot konijn op een troon zitten, en dat konijn en zelfs de troon leek op een leeuw. Maar ditmaal waren ze niet bij een koning of een koningin gekomen, maar bij een keizerin. En niet zomaar een keizerin, maar een wolkenkeizerin. Elwin stapte uit het koetsje en liep over de wolken naar de wolkenkeizerin toe, terwijl Sandra achter hem aan rende. 'Dag Sekhmet,' zei Elwin beleefd. 'Dag Elwin, en dag Sandra,' zei Sekhmet. De keizerin praatte een beetje moeilijk, en al haar woorden echoden door de wolken. 'Waar bent u eigenlijk de keizerin van ?' vroeg Elwin brutaal. 'Van de wolken,' zei Sekhmet heel traag. 'Ik kom uit Egypte.'

Elwin wist niet zo goed wat hij nu moest doen, en werd een beetje verlegen. 'Kan ik u ergens mee helpen ?' vroeg Elwin vriendelijk. 'Nee,' zei Sekhmet, 'maar ik kan jou wel ergens mee helpen.' Maar Elwin zou niet weten waarmee. 'Waarom zou u mij moeten helpen ?' vroeg Elwin weer een beetje brutaal. 'Omdat dat al jaren zo gaat,' zei Sekhmet, 'er komen hier wel vaker toverkoetsen aan, en ze vragen altijd of ik ze met van alles en nog wat wil helpen. Maar ik ben zo moe.' Nu kreeg Elwin wel heel erg medelijden met de keizerin. 'Zou u niet met ons mee willen naar de Drokelaar ? Daar hoeft u helemaal niks te doen. Ook keizers en keizerinnen hebben rust nodig. Het is niet goed dat u telkens door allerlei toverkoetsen wordt lastig gevallen. Dat zal bij ons nooit gebeuren,' zei Elwin. Dat wilde Sekhmet maar wat graag. En toen ze van de troon afstapte was ze ineens helemaal niet meer zo'n groot konijn, maar ze leek nog wel een beetje op een leeuw. Gelukkig paste ze makkelijk in de koets. En zo bracht de konijnenkoets hen naar de Drokelaar. Sekhmet plofte direkt op de bank toen ze bij Elwin binnengekomen was. Oh, wat was ze moe. Sandra maakte even wat frambozenthee voor de keizerin, en na nog even gepraat te hebben ging ze slapen in het kamertje waar ook de konijnenfee had geslapen, ... in hetzelfde bed.

Sekhmet sliep heel lang uit die dag erna, en kwam tegen de avond beneden. 'Hier ben je veilig, Sekhmet,' zei Elwin, en gaf haar weer wat frambozenthee. De keizerin was nog steeds erg verdrietig en Elwin en Sandra deden alles om haar wat op te vrolijken. Ze gingen met haar zwemmen in de drokelaarzee, en ze gingen met haar de bossen in, maar niets scheen te helpen. Wel kon de keizerin zo even goed uitrusten. Op een dag kwamen de koning en de koningin van de Drokelaar op bezoek. Ze hadden al veel over de keizerin gehoord, en wilden haar graag helpen. Ook Sekhmet was blij hen te

zien. Aan het einde van het bezoek zou Sekhmet een tijdje met de koning en de koningin van de Drokelaar meegaan, om bij hen op het koninklijk paleis te logeren. Sekhmet vond dat een goed idee. De koning en de koningin deden van alles om haar op te vrolijken maar niets hielp. Ten slotte zei Sekhmet : 'Ik wil gewoon rust. Mag ik een tijdje op mijn kamer blijven, zonder dat iemand me stoort ?' Natuurlijk mocht dat, en soms schoof een lakei een dienblad met wat voedsel en sap door een luik. En zo ging dat dagen en weken lang door. Op een gegeven moment kwam Sekhmet van haar kamer en liet via een lakei aan de koning weten dat er soms veel te veel lawaai was bij de ingang van het paleis, en dat kon de keizerin goed horen. Nog steeds kon de keizerin zo nog niet echt tot rust komen. En toen kreeg de koning een idee. Hij zou aan de keizer vragen of Sekhmet niet een tijdje bij hem in het keizerlijke kasteel kon logeren. Daar was het immers veel rustiger. En zo gezegd zo gedaan. De keizer vond het een goed idee, en zou een kamer voor haar vrijmaken in het allerrustigste deel van het kasteel, en zou haar gewoon op haar kamer laten zonder haar te storen, en elke dag zou een lakei door een luik wat voedsel met sap op een dienblad doorschuiven. Hier had Sekhmet het goed naar haar zin, en kon ze veel beter tot rust komen, nog wel beter dan op het paleis van de koning.

In het keizerlijke kasteel, op de gang vlak naast haar kamer stond een grote boekenkist met een beeld van een gouden krokodil erop. Maar het standbeeld was zo zwaar, dat Sekhmet de kist niet open kreeg. Maar toen merkte ze dat er knoppen op zijn rug zaten. Toen ze de eerste knop indrukte, ging het deksel van de kist open, terwijl het beeld opzij schoof. Daar zag ze een heleboel Elwinsboeken die ze kon lezen. Toen ze op de tweede knop drukte schoof ineens een schilderij aan de muur opzij, en zag ze een ruimte in de muur met weer een heleboel Elwinsboeken. Nu had Sekhmet in ieder geval genoeg om te lezen. Na een tijdje had ze de boeken in haar kamer gezet, en drukte ze weer op de twee knoppen. Maar er was ook een derde knop, en toen ze die knop indrukte, zakte haar kamertje als een lift heel diep onder de grond. Hier was het natuurlijk nog rustiger. Maar na een tijdje wilde ze weer met haar kamertje naar boven, maar ze wist niet hoe dat moest. En toen heeft Sekhmet daar een hele lange tijd opgesloten gezeten. Maar toen merkte ze ineens dat er onder de stoelleuning ook een knopje zat. En toen ze dat indrukte schoof de vloer opzij, en zag ze een enorme trap die in de diepte ging. Langzaam liep ze over de trap dieper naar beneden. Toen kwam ze in een halletje terecht met een reusachtig standbeeld van de krokodil. En naast dat beeld waren ook twee deurtjes. Ineens ging één van die deurtjes open en een klein obertje kwam naar binnen lopen. 'Zegt u het maar,' zei het grappige mannetje, 'wil je thee, en zo ja, wil je dan drakenthee, krokodillenthee, of gewoon konijnenthee.' Sekhmet begon te glimlachen. 'Doe mij maar kanariethee,' zei ze langzaam. 'Maar dat hebben we niet,' sputterde het mannetje tegen. 'Nou dan wil ik ook niks van je thee,' zei Sekhmet. Ineens schoot het andere deurtje open, en een

tweede obertje kwam binnenlopen. 'Zo, dus jij wil niks van onze thee, hè,' schreeuwde het mannetje woest, en begon Sekhmet te stompen. Sekhmet moest er erg om lachen, om die grappige mannetjes. Toen zei het andere mannetje : 'Wil je met ons naar binnen ? En zo ja : Waar naartoe ?' Sekhmet boog haar hoofd. 'Waar kan ik uit kiezen ?' vroeg ze langzaam. 'Nou,' zei het mannetje, 'uit fase één, twee of drie.' Toen koos Sekhmet fase drie. De mannetjes pakten haar vast en trokken haar door een deurtje naar binnen. Binnengekomen zag ze een tafeltje staan met drie stoeltjes. En de obertjes dienden pudding op. Sekhmet begon direkt te eten, maar wat was dat ? Het begon direkt voor haar ogen te tollen, en ze viel in een diepe slaap.

Toen ze weer wakker was, lag ze weer in haar eigen bedje op haar kamertje in het keizerlijk kasteel. Had ze dan alles maar gedroomd. Snel liep ze uit haar kamertje om te kijken of het krokodillenbeeld daar ook was, op een boekenkist, maar er was niks. En op haar kamertje lagen ook geen Elwinsboeken. Misschien had ze het allemaal maar gedroomd. Maar onder haar stoelleuning zat wel een knopje, en toen ze het indrukte kwam ineens de boekenkist met de gouden krokodil erop uit de muur. En ook zaten er knoppen op de rug van de krokodil. Toen ze de eerste knop indrukte, schoof het beeld opzij en ging de deksel van de kist open, waarin ze de Elwinsboeken zag liggen. Toen ze op de tweede knop drukte schoof er ineens een schilderij uit de muur. Toen ze het derde knopje indrukte schoof het schilderij opzij, en verscheen er een ruimte waarin nog meer Elwinsboeken zaten. Maar er was ook een vierde knop. En toen ze die indrukte verscheen ineens de konijnenfee. 'Waar kan ik u mee van dienst zijn majesteit ?' vroeg de konijnenfee vriendelijk. Sekhmet boog haar hoofd en zei : 'Ach, weet u,' snikte Sekhmet, 'ik ben op zoek naar rust, en ik heb al veel rust gevonden, maar het is nog niet helemaal wat ik zoek. Kunt u mij naar een plaats brengen waar ik geheel tot rust kan komen ?' En toen keek de konijnenfee de keizerin heel vriendelijk aan, en sprak : 'Maar natuurlijk kan ik dat. Ik kan je brengen naar de Konijnenheuvel, waar het altijd erg rustig is. Ome André heeft nog wel een kamertje voor je. En heus, daar zul je heel erg tot rust komen.' En toen drukte de konijnenfee op het vijfde knopje van de krokodil, en wat er toen gebeurde ? De krokodil kwam van de boekenkist af, en begon vleugels te krijgen. De fee en de keizerin stapten toen op zijn rug, en samen vlogen ze naar de konijnenheuvel. En daar had de keizerin het natuurlijk heel erg naar haar zin.

De krokodil en de keizerin waren onafscheidelijk. Altijd hield hij getrouw de wacht in haar kamertje, en toen de fee eens op de zesde knop op de rug van de krokodil drukte, veranderde de krokodil in een schip. Hiermee konden ze mooi over de konijnenmeertjes varen van de konijnenheuvel. Het leek wel op een vlinderschip, en de fee en de keizerin gingen er veel mee varen. Ome André ging ook wel eens mee. En zo hadden ze nog veel meer knopjes van de krokodil die ze konden indrukken, en

hadden ze aan de krokodil een getrouwe vriend. Sekhmet dacht nog vaak terug aan de grappige obertjes die ze onder het kasteel van de keizer was tegengekomen. Maar op een dag gebeurde er iets wonderlijks. De twee obertjes kwamen uit het beeld stappen, door twee geheime deurtjes. En wat konden die twee obertjes toch lekkere pudding maken.

Hoofdstuk 8. Puddingkleertjes-dag

Op een dag kwam er een lopende klerenkast bij Ome André binnen. De klerenkast kon ook spreken. Het was een hele bijzondere klerenkast, want er zaten alleen maar kleren in die gemaakt waren van pudding. Zo mochten de fee en de keizerin nieuwe kleren uitzoeken, en natuurlijk waren die helemaal gemaakt van pudding. Ome André zei dat die bijzondere klerenkast eens per jaar kwam, op de konijnenheuvel, en dan langs alle huisjes ging. Ze noemden die dag de puddingkleertjes-dag. Ome André mocht ook twee pakketjes puddingkleertjes voor Elwin en Sandra in ontvangst nemen, en die kwamen Elwin en Sandra direkt de volgende dag ophalen, en natuurlijk kwamen ze langs om de keizerin te bezoeken. Ze waren erg blij dat Sekhmet het hier zo goed naar haar zin had. Elwin en Sandra waren erg blij met de kleertjes. Elwin vroeg zich af waar de puddingkleertjes-kast woonde. Maar dat was een ander geheim van de Konijnenheuvel. De puddingkleertjes-kast zou het veel te druk krijgen, als iedereen zou weten waar hij zou wonen.

Toch wilde Elwin het weten, en na een nachtje weer bij Ome André gelogeerd te hebben, ging Elwin op onderzoek uit. Elwin had inmiddels ook kennisgemaakt met de grappige obertjes van het krokodillenbeeld. En die obertjes zeiden dat de puddingkleertjes-kast ook op een drijvend eiland zou wonen, met een heel groot oerwoud, waar ook de bomen zich konden bewegen, en de bloemen. Hier woonden ook puddingvogels, en zelfs puddingkonijnen. Maar dat drijvende eiland van de puddingkleertjes-kast, dat was alleen maar heel eventjes in de buurt, elk jaar. En omdat de puddingkleertjes-kast net was geweest, moest Elwin heel snel zijn om dat drijvende eiland tegen te komen. Elwin ging samen met de krokodil en de obertjes. Elwin had op het zesde knopje van de krokodil gedrukt, zodat het een schip was. De obertjes wisten ongeveer wel waar het drijvende eiland zou zijn, en wezen Elwin de weg. Na een tijdje kwamen ze bij het drijvende pudding-eiland aan. Maar hoe snel ze ook vaarden, het eiland was veel sneller. Toen drukte Elwin het vijfde knopje in, en de krokodil begon vleugels te krijgen. Maar wat was dat ? Het drijvende pudding-eiland begon ook op te stijgen. Toen drukte Elwin het derde knopje in, en plotseling stond het eiland stil in de lucht. Snel vloog de krokodil naar het eiland toe. Dit was wel een veel groter drijvend eiland dan wat Elwin kende. Alles was er erg stil, maar op sommige plaatsen waren wat puddingkolkjes en wat kleine puddingstroompjes. 'Hallo,' riep Elwin, 'puddingkleertjes-kast, hier is Elwin uit de Drokelaar.' Maar er

gebeurde niks. Elwin besloot het oerwoud in te gaan.

En toen Elwin wat dieper in het oerwoud was gekomen, zag hij daar die wonderlijke vogels en konijnen. 'Hiy,' zeiden sommigen vriendelijk, en het was alsof ze Elwin verwelkomden. Maar de bomen schoven van Elwin weg, en ook de vogels en de konijnen, en voordat Elwin het wist was alles zo ver opzij geschoven dat Elwin alleen in een dorre woestijn was. En wat was alles ineens groot. Elwin zag alleen nog maar zand, zand en nog eens zand, en zandheuvels. En waar was de krokodil nu ineens gebleven, en de obertjes ? Misschien was het beter geweest als Elwin gewoon naar Ome André had geluisterd. Maar Elwin moest en zou het geheim weten. Nu was hij dan helemaal alleen in een woestijn, en hoe hij ook liep en liep, het leek wel alsof hij geen stap dichterbij kwam. En oh, wat werd die Elwin toch moe in z'n beentjes, en oh, wat had Elwin een dorst. En na een tijdje viel Elwin in slaap.

Opeens schrok Elwin wakker. Het was een puddingvogel. 'Hallo puddingvogel,' riep Elwin. Maar toen hij opstond was de puddingvogel alweer verdwenen. In de verte zag Elwin een meertje met koel water. Elwin had zo'n dorst dat hij direkt begon te rennen. Maar het meertje kon hij niet bereiken. Alles rende voor Elwin weg. En na een tijdje was het meertje niet eens meer te zien. Oh, was Elwin nu maar bij Sandra en Sekhmet gebleven. Wat moest hij nu hier ? En waar was de krokodil ? 'Krokodil, krokodil,' riep Elwin. Maar er gebeurde niets. Moest Elwin nu voor altijd hier blijven ? Maar wie zag hij daar ineens in de verte lopen ? Het was die puddingkleertjes-kast. 'Hey, puddingkleertjes-kast !' riep Elwin zo hard als hij kon. Ineens draaide de kast zich naar Elwin toe, en begon te glimlachen. 'Nou, dat is ook toevallig. Ik heb net nog een pakketje voor je afgeleverd, en nu heb je de kleertjes van pudding al aan. Zit het goed ?' Elwin was erg opgelucht. 'Jazeker, het zit zeer goed. Ik zou niets anders meer willen,' zei Elwin. De puddingkleertjes-kast keek Elwin blij aan. 'Zeg, Elwin,' vroeg de kast, 'wil je met mij mee naar mijn huisje ?' Nu, dat wilde Elwin wel, en in de verte kwam het huisje van de kast al aanlopen. Maar hoe dichterbij het huisje kwam, hoe meer het op een puddingpaleis leek. Haastig liep Elwin met de kast naar binnen, voordat het paleis misschien weer zou verdwijnen. Toen Elwin en de kast binnen waren, kreeg het paleis ineens vleugels, veranderde in een vogel, en vloog naar het oerwoud. Toen Elwin en de kast weer naar buiten liepen kwamen ze op een enorme tak terecht. De kast pakte een slingerplant, en slingerde naar een andere boom. 'Kom Elwin,' riep de kast, en toen deed Elwin hetzelfde. Maar de boom deed een stapje achteruit, en Elwin viel helemaal naar beneden in de bosjes. Gelukkig was het zacht als pudding, en al snel gleed Elwin in een oerwoudvijvertje. Floeps, daar was de kast ook al. 'Alles loopt hier voor me weg,' lachte Elwin. Elwin vond het nu niet meer zo erg, nu de kast bij hem was. Heel voorzichtig kwamen ook wat puddingkonijntjes in het vijvertje zitten. En ook wat puddingvogels begonnen nieuwsgierig te worden.

'Elwin,' zei de kast. 'Ze moeten nog even wat aan jou wennen, en als ze je een beetje kennen, dan blijven de boompjes ook wel staan.' Op dit eiland bewoog alles, en dat kon gevaarlijk zijn, maar ook heel leuk. Gelukkig was de kast bij Elwin, en het scheelde al dat Elwin wat puddingkleertjes aan had.

De kast vertelde Elwin dat het puddingeiland het grootste deel van het jaar diep onder de bodem van de konijnenheuvel woonde. Daar werd het puddingvolk dan opgesloten gehouden door het volk met de blauwe gezichten. Maar eens per jaar mocht het puddingeiland eventjes een tijdje naar boven voor puddingkleertjes-dag. Elwin wist niet meer zo goed wat hij moest zeggen, maar het begon zo donker te worden, dat Elwin begon te vermoeden dat ze weer terug moesten onder de grond. Wat moest Elwin nu gaan doen ? Hij had eigenlijk helemaal geen zin om voor een jaar onder de grond te gaan, maar hij wilde het puddingvolk graag helpen. En toen vertelde de kast verder. Het was niet erg om onder de grond te leven, maar ze waren opgesloten door de blauwgezichten, en dat was het ergste. Ineens werd het eiland door elkaar geschud, en Elwin kwam helemaal alleen te staan. Weer stond Elwin in de woestijn, met niets anders dan zand, maar het was nu wel heel erg donker. Ineens werden er lichten op Elwin geschenen. Het waren de blauwgezichten. Ze hadden vreemde zwarte pakken aan. 'Zo,' zei er één, 'kijk eens wat we hier hebben. Wat kom jij hier doen ?' Elwin boog zijn hoofd. 'Ik heb het hele verhaal gehoord,' zei Elwin droevig. 'Waarom houden jullie het puddingeiland opgesloten ?' De blauwgezichten kwamen dichterbij, en zeiden : 'Omdat teveel pudding niet goed is.' Maar toen begon Elwin zijn vriendjes te verdedigen en zei : 'Ja maar ze maken er ook kleertjes van, en andere dingen. Ze laten heus niet iedereen altijd pudding eten, en dat doen ze zelf ook niet. Maar wie zijn jullie eigenlijk ?' En toen begonnen de blauwgezichten te grommen, zo erg te grommen dat Elwin erg bang werd. 'Wij zijn van de sprookjes-politie,' zei er één nors, 'teveel sprookjes is niet goed. En zodra we de konijnenheuvel hebben overvallen, zullen we de Drokelaar aanvallen.' Nu, daar schrok die Elwin toch wel erg van. Hoe moest hij z'n vriendjes nu waarschuwen ? En toen moest Elwin mee met die vreemde mijnheren met die blauwe gezichten. En hij werd in een rijdende gevangenis opgesloten, die zou wegrijden als iemand hem zou proberen te bevrijden. 'Maar ik heb toch helemaal niks gedaan ?' riep Elwin.

En Elwin werd in die gevangenis-trein heel diep de grond ingebracht. Nu ze Elwin dan hadden opgesloten was het voor de blauwgezichten niet zo moeilijk om de konijnenheuvel aan te vallen. En al snel gingen er ook gevangenis-treinen vol met konijnen de diepte in. Elwin kon niets doen. In de nacht werd heel de Drokelaar door de blauwgezichten in hun zwarte pakken en in hun zwarte machines en treinen aangevallen. En alle drokelaren werden in die zwarte treinen opgesloten, waarmee ze diep onder de grond moesten, op weg naar het onderaardse rijk van de

blauwgezichten.

Hoofdstuk 9. Elwin en de Blauwgezichten

Die arme drokelaren wisten niet wat hen overkwam, en ook Elwin wist niet wat hij moest doen. In één nacht was er dan in heel de Drokelaar geen drokelaar meer te vinden. Onder de grond moesten de drokelaren heel zwaar werk doen, en ook hier kon alles bewegen. Je kon hier niet ontsnappen, want alles rende van je weg. Als je probeerde te ontsnappen uit je gevangenis, dan bewoog de gevangenis gewoon met je mee. Nee, Elwin wist niet hoe hij hier ooit weer uit moest komen. En ook zijn

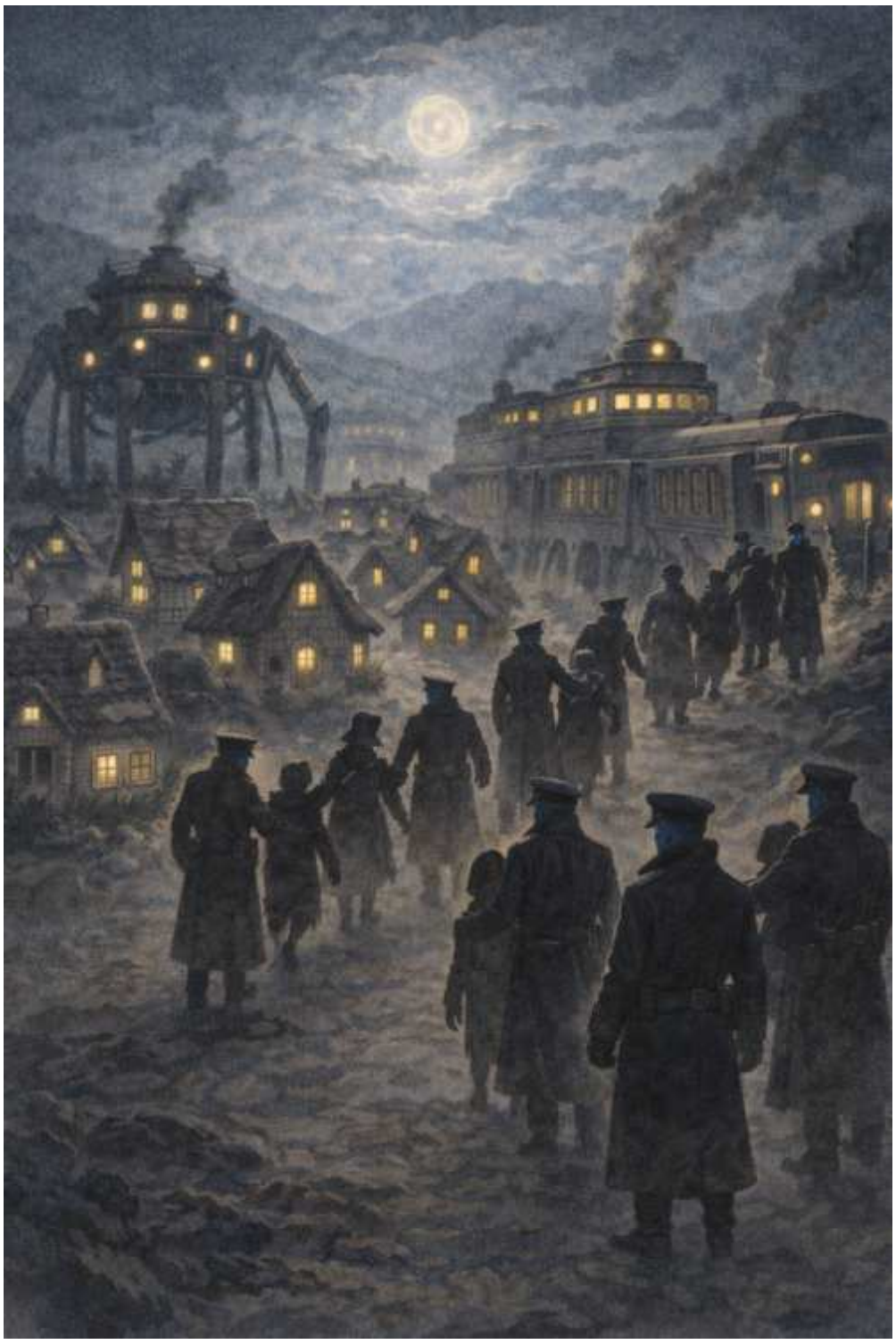

vriendjes van de konijnenheuvel en van de Drokelaar waren nu opgesloten. Maar de blauwgezichten waren vergeten het krokodillenbeeld mee te nemen, waarin de obertjes woonden. Die hadden zich natuurlijk veel te stil gehouden. De obertjes konden de knopjes van de krokodil goed bedienen, en al snel waren ze op de ondergrondse spoorwegen van de blauwgezichten terechtgekomen. Als ze het derde knopje van de krokodil indrukten, dan stond ineens alles stil. Maar toen ineens kwamen er een boer, een politie-agent en een clown aanlopen. Ze liepen achter een tafel op wieletjes aan, waarop een speelbord lag. Op het bord stonden een heleboel blauwe pionnen. Ook liep er een konijn achter hen aan in een vreemd speelkaarten-

pak, en die riep telkens : 'Zeg, vertel me nou eens waarom blauw altijd moet winnen, zeg me dat nou eens.' Maar de boer, de agent en de clown bleven gewoon met de dobbelsteen gooien. De blauwgezichten waren allemaal weer in pionnen veranderd.

'Heren,' riep één van de obertjes, 'kunnen jullie ons eens vertellen, inderdaad, waarom blauw altijd moet winnen ?' En toen ineens stond de clown stil, en keek heel verbaasd naar de obertjes, die op de krokodil stonden. 'Zeg, luister eens,' zei hij knauwerig, 'zij zijn van de sprookjes-politie. Teveel sprookjes zijn niet goed. Er moeten ook spelletjes worden gedaan, en er moeten veel spelregels zijn.' Toen zei het andere

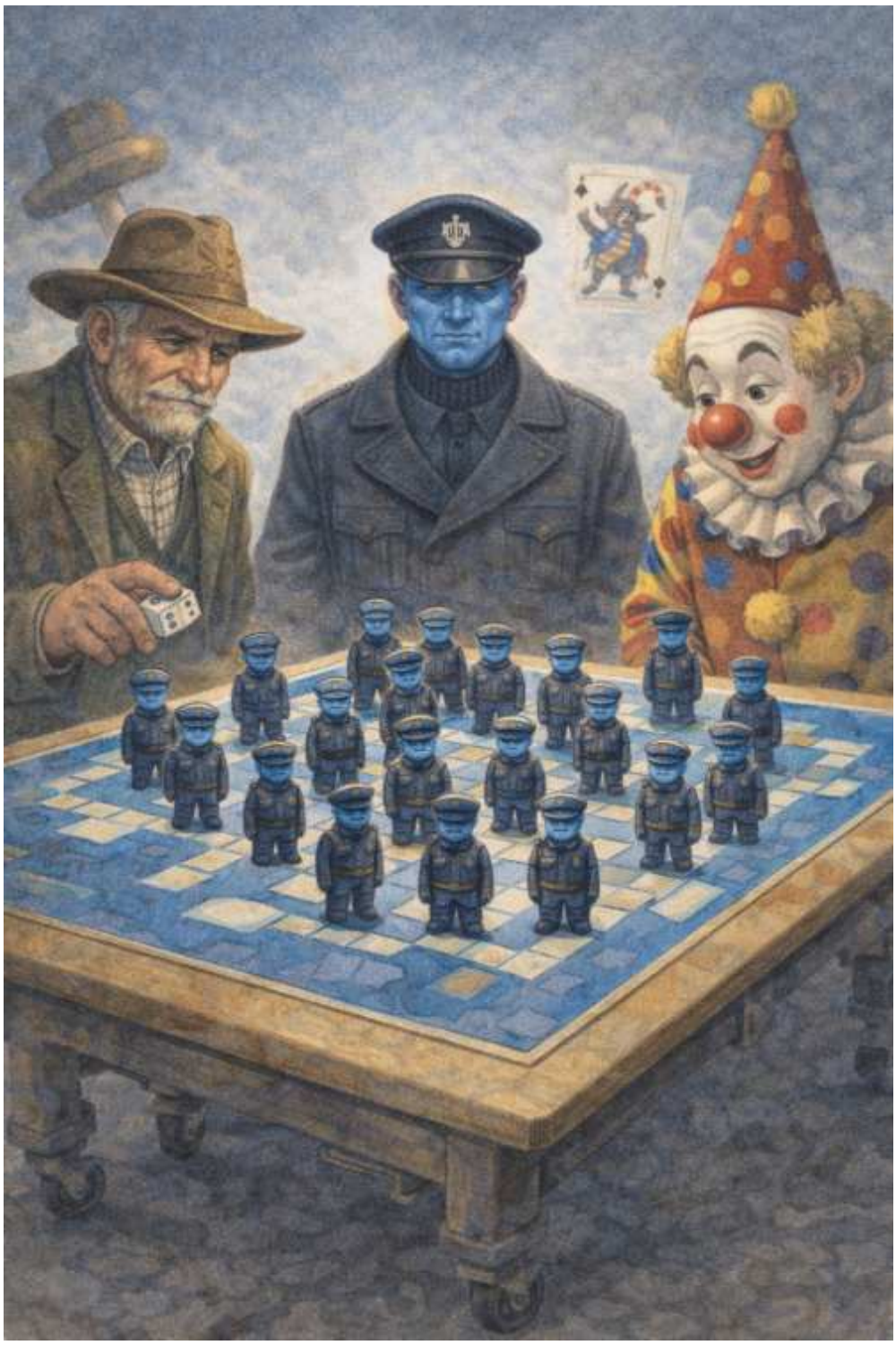

obertje : 'Nou goed dan, als de konijnenheuvel, de Drokelaar, en het pudding-eiland beloven dat ze meer spelletjes gaan doen, zullen jullie ze dan vrijlaten uit jullie rijdende gevangenissen ?' De boer, de agent en de clown vonden dat wel goed, maar het vreemde konijn niet. 'Ja zeg, maar dat gaat zomaar niet. Dan moeten ze ook meer spelletjes gaan verkopen, en dan moeten ze zich wel aan mijn spelregels houden.' Maar dat vonden de obertjes niet goed, want dan zouden het gevaarlijke en gemene spelletjes worden, want zij kenden het speelkaarten-konijn wel. En toen drukten de obertjes een aantal knopjes van de krokodil in, en ineens waren de boer, de agent, de clown en het speelkaarten-konijn in speelkaarten veranderd. En de krokodil werd

ineens zo groot en lang, als een krokodillentrein, en niet lang daarna zat het hele puddingvolk, het drokelaarvolk en het konijnenheuvelvolk in de trein, en na een tijdje kwamen ze allemaal veilig weer aan boven de grond, met het nieuwe spelletje. Oom André bedacht de spelregels, en al snel werd het spel veel gespeeld. En dat moest wel, want anders zouden ze weer allemaal onder de grond moeten. En vanaf toen werden er ook een heleboel andere spelletjes gespeeld, opdat ze geen last meer zouden hebben van de sprookjes-politie. Wonder boven wonder was alles goed afgelopen, dankzij de krokodil en de obertjes.

Sindsdien kwam de puddingkleertjes-kast vaak bij Elwin en Sandra om spelletjes te doen, en kregen Elwin en Sandra heel vaak nieuwe puddingkleertjes. En die zaten wel het lekkerst van allemaal. En ook deden de koning en de koningin van de Drokelaar wel eens mee, en natuurlijk Ome André en de obertjes. En dan deden ze de leukste spelletjes. Vaak bracht Ome André weer een nieuw leuk spel mee. En van de blauwgezichten ? Daar hebben ze nooit geen last meer mee gehad.

In veel spelletjes werd het speelkaarten-konijn de joker, en op een gegeven moment kon je met die joker zelfs betalen in de winkels van de Drokelaar. En zo werden van alle grote schurken die de Drokelaar kende speelkaarten gemaakt, waarmee je zelfs kon betalen. En Sekhmet ? Die ging natuurlijk veel varen met de konijnenfee op de krokodillenboot.

Hoofdstuk 10. Kort Nawoord

En zo was het spannende konijnen-avontuur van Elwin bijna ten einde gekomen. Op een dag zaten Elwin en Sandra samen frambozenthee te drinken. Opeens werd er gebeld. Het waren de twee obertjes van de krokodil. Ze hadden konijnenpudding voor Elwin en Sandra meegenomen, plus twee pakketjes met konijnenpudding-kleertjes van de kast. Even later werd er weer gebeld. Het was een speelkaarten-konijn. Met z'n vijfjes gingen ze toen nog even wat leuke spelletjes doen. Na een tijdje kwamen Sekhmet en de konijnenfee ook meespelen, en toen het avond geworden was, kwamen Stampertje met zijn vader ook nog even langs. Het werd een dolle boel, en er werd natuurlijk frambozensap gedronken. Vader Konijn zei dat Elwin ook speelkaarten naar de bank kon brengen. Elwin was natuurlijk wel benieuwd wat er dan met die speelkaarten zou gebeuren, want hij wist inmiddels wat er bij zo'n konijnenbank allemaal kon gebeuren. Maar dat wilde Vader Konijn niet verklappen. En wij verklappen het ook niet, want dat lees je misschien wel een keer in één van de volgende boeken.

Einde

ELWIN

BLIJFT DOORGAAN

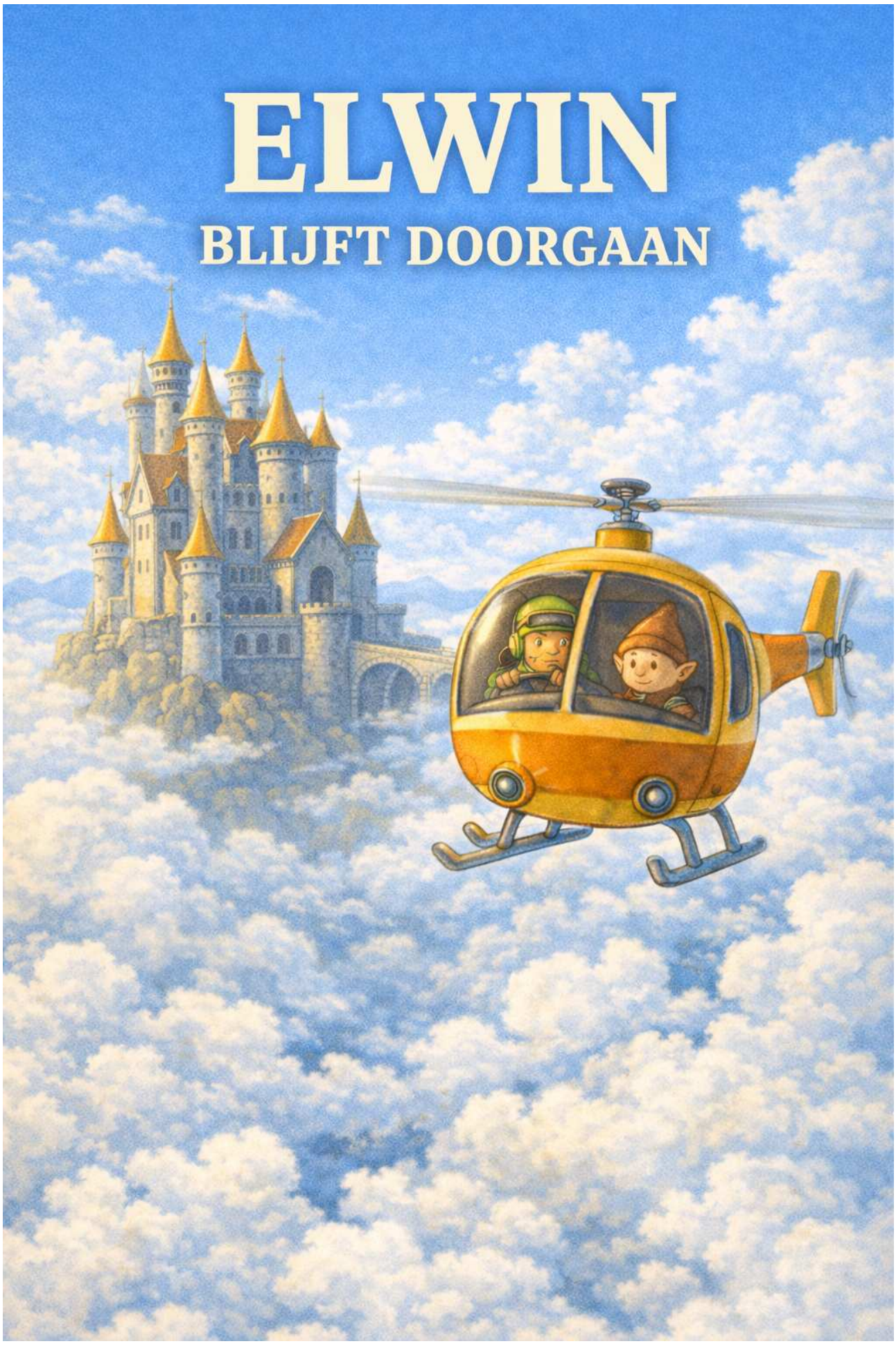

Elwin Blijft Doorgaan

2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

Blijft Doorgaan

Hoofdstuk 1. Op reis

Hoofdstuk 2. In de piramide

Hoofdstuk 3. Het Boek van de Gele Hond

Hoofdstuk 4. De kool

Hoofdstuk 5. Goed gedaan, fakir

Hoofdstuk 6. De bruine vlam

Hoofdstuk 7. Een belangrijke ontdekking

Hoofdstuk 8. Wie weet

Hoofdstuk 9. Bezoek

Hoofdstuk 10. Het versteende keukenmeisje

Hoofdstuk 1. Op reis

Toen Elwin op een goede morgen opstond scheen het zonnetje al door de gordijnen heen. Elwin zou vandaag op reis gaan met Sandra en de koning van de Drokelaar en koningin met hun lakei. Zo zouden ze dan met hun vijfjes op reis gaan in het busje van Elwin, helemaal naar het oerwoud. Daar zouden ze dan een tocht gaan maken, en dan zouden ze op zoek gaan naar de rode piramide. De koning had eens van iemand gehoord dat het daar zo prachtig was, en dat daar hele bijzondere dingen gebeurden. De koning wilde al heel lang eens een reis daar naartoe maken, en nu was het dan zo

ver. Elwin zelf was ook erg benieuwd hoe het daar zou zijn. Maar eerst moesten ze naar het oerwoud toerijden, en dan zouden ze eerst een tocht door het oerwoud moeten maken. Elwin vond het erg spannend. Over een paar uurtjes zouden de koningin en de koning komen met hun lakei, maar dan wilde Elwin al helemaal klaar zijn en in zijn busje zitten, zodat ze direkt konden vertrekken. Toen Elwin zich had aangekleed ging Elwin direkt het busje volladen. Dat duurde wel een tijdje, want Elwin moest ook het busje goed nakijken of alles het wel deed. Maar daar waren ineens de koning en de koningin al met hun lakei. Ze waren wel erg vroeg, maar dat vond Elwin helemaal niet erg. 'Zo, nog even de motor goed nakijken, en dan kunnen we direkt vertrekken,' zei Elwin. De koning glimlachte. Hij had er erge zin in. Daar kwam Sandra al met de laatste spulletjes aanrennen. Snel deed ze de deur van het huis goed op slot, en stapte achterin het busje. Naast haar ging de koningin zitten, en tegenover hen zat de lakei. De koning ging naast Elwin zitten, helemaal voorin. En daar gingen ze. Elwin startte de motor, en al snel waren ze op de weg. Het was een lange reis naar het oerwoud. Elwin stopte nog even bij een winkel om iets te kopen, en nog even bij een tankstation om te tanken, en reed daarna nog even door wat wijken heen om zo met het busje in het bos terecht te komen. Er was een lange weg door het bos heen, en het was een prachtig gezicht, al die kleuren van de bomen. Wat was het rustig in het bos. Ze kwamen nauwelijks andere auto's tegen. Ook kwamen ze soms langs wat grasveldjes, heidevelden en weilandjes, waar soms paarden waren, of koeien. De koning had het erg naar z'n zin, en praatte honderduit. Elwin kon het altijd erg goed met de koning vinden, en ze waren dikke vrienden.

De koningin zat wat handwerk te doen, en praatte met Sandra, terwijl de lakei een dutje aan het doen was. Achter het bos was een woestijn, maar gelukkig ging daar ook een weg doorheen, en kon Elwin gewoon doorrijden. Ergens in de woestijn moest dan het oerwoud beginnen, maar daar liep geen weg doorheen, dus zouden ze verder moeten lopen. Na uren rijden kwamen ze eindelijk dichtbij het oerwoud aan, en hier moest het busje stoppen. Ze stapten allemaal uit, en pakten hun rugzakjes. Met z'n vijfjes begonnen ze zo de grote wandeltocht, op zoek naar de rode piramide. De lakei haalde de landkaart erbij en begon te lezen. Overal stonden grote planten en bomen met grote hangende bladeren. De bomen stonden hier kaarsrecht, maar de bladeren waren erg wild, en hingen naar beneden. Het leek wel op hangend stuifmeel. Sandra gaf Elwin een hand, want ze werd een beetje bang, omdat ze zulke onbekende geluiden hoorde. Elwin probeerde haar gerust te stellen. 'Laten de koning en ik maar voorop lopen,' zei Elwin. Moedig stapte Elwin voorwaarts, niet wetende wat hen stond te wachten. Er zaten grote vogels in de bomen die naar hen keken, en er waren ook hele grote hagedissen en salamanders in allerlei kleuren. Maar verder was het erg rustig, alleen waren er wat onbekende geluiden zo nu en dan. Voorzichtig schoof Elwin langs de bladeren heen. De bomen stonden hier erg dicht op elkaar. 'Elwin,

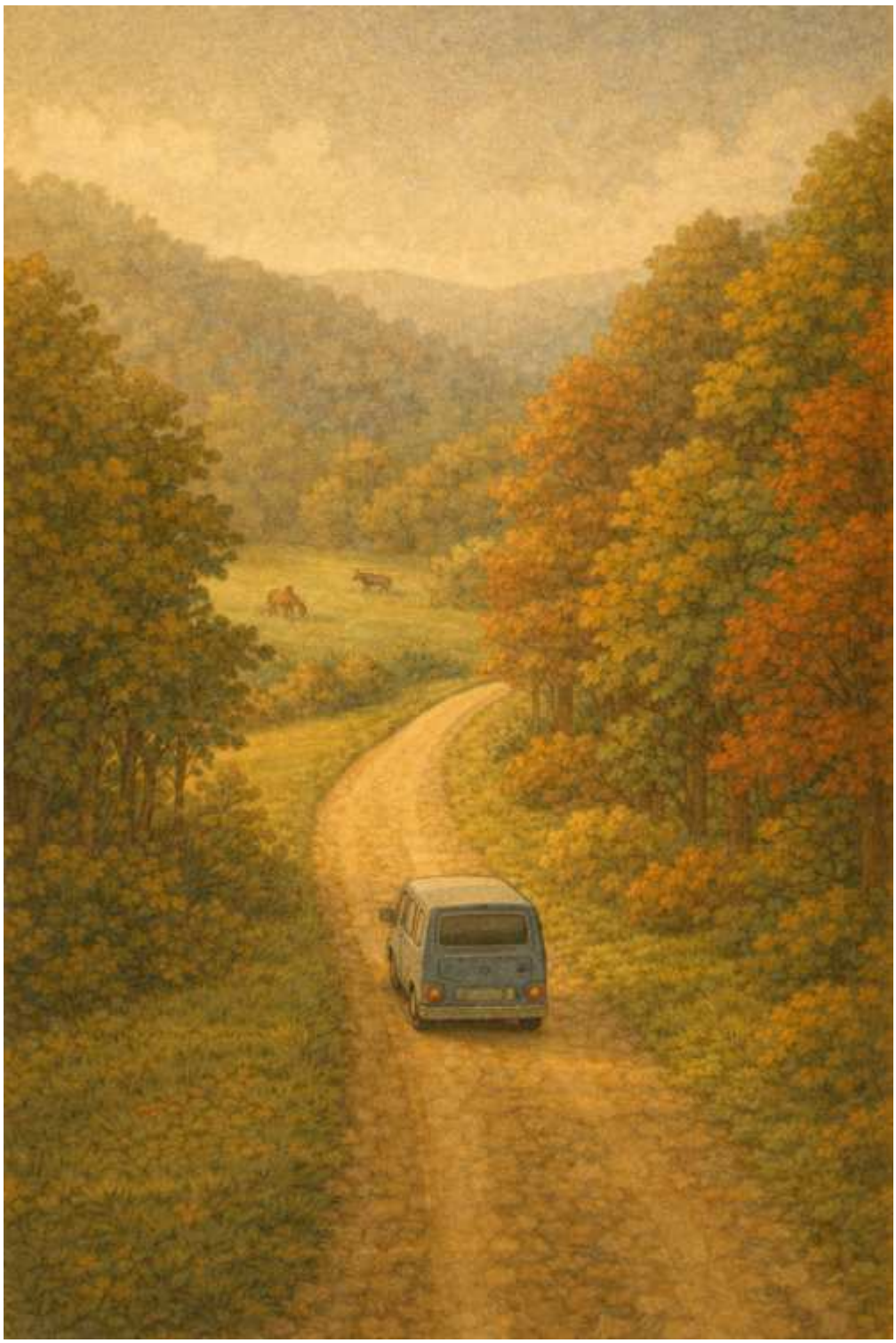

Elwin, kletsdrokelaartje,' werd er ineens geroepen. Wat was dat nou ? Elwin draaide zich om, maar niemand van de anderen had wat gezegd. En toen hoorden ze weer : 'Elwin, Elwin, kletsdrokelaartje.' Ineens sprong er iets uit een boom. Het leek wel op een slang met berenpoten. Elwin schrok. 'Zo,' zei de lopende slang, 'ben je daar weer ? Kletsen kun je wel, hè ?' Elwin wist niet hoe hij het had. 'Maar wie bent u, u doet alsof u mij kent,' zei Elwin voorzichtig, terwijl de koning Elwin's hand vastpakte. Achter hen stonden Sandra en de lakei te beven. Daar kwam ook de koningin aanlopen. 'Wat is dat ?' zei de koningin. De lopende slang kwam iets dichterbij. 'Oh ja, en of ik jou ken,' zei de lopende slang, 'jij komt uit de Drokelaar,

evenals jouw vrienden hier, en jij bent op zoek naar de rode piramide. Maar daar komt niks van in.' Elwin was erg verbaasd. Hoe wist die lopende slang dat allemaal ? 'Ik kan je van hieruit zien, ik kan van hieruit alles zien wat er in de Drokelaar gebeurd, maar dat gaat heus allemaal niet door, hoor, jullie zijn niet welkom in de rode piramide. Nou, dag hoor.' En floeps, de lopende slang sprong weg achter een boom. Nou, dat was me ook wat. 'Laten we teruggaan,' zei de lakei bevend, 'het is hier niet pluis.' Maar de koning moest en zou naar de rode piramide toe. Hij nam Elwin bij de hand, en stapte verder. 'We laten ons toch niet bang maken voor één of andere malloot,' zei de koning, 'kom Elwin, we gaan verder.'

Hoofdstuk 2. In de piramide

Na een tijdje lopen zagen ze in de verte het topje van de rode piramide boven de bomen uitsteken. Het topje glanste in de zon, en de koning was erg opgelucht. 'Zo, we hebben in iedergeval nu wat in zicht,' zei hij. Elwin knikte, maar wist dat het gevaar nog niet voorbij was. Snel liepen ze door. 'Jullie zijn niet welkom,' werd er ineens gezegd. Weer draaide Elwin zich om, maar niemand had iets gezegd. Ineens zagen ze een grote vogel in één van de bomen zitten, die erg wild aan het draaien was met z'n nek. 'Kun je niet luisteren ?' vroeg de vogel een beetje boos. 'Ach,' zei de koning, 'we zijn gewoon op reis. Wat is daar mis mee ?' Toen vloog de vogel weg. Elwin begon steeds banger te worden, maar de koning wilde verder. Na een tijdje zagen ze de ingang van de rode piramide in de verte. Maar wat was dat ? Vanuit de bomen werden er pijlen geschoten, en die maakten zulk vreemd geluid. Het zoemde en zoefde als bijen. 'Elwin, laten we weggaan, voordat het te laat is,' zei Sandra angstig. Wat moesten ze nu doen ? De koning haalde een schild uit zijn rugtas, en vouwde het uit. Ook de lakei had zo'n schild in z'n rugtas, en vouwde het uit. Het waren grote lange schilden, en iedereen moest tussen de beide schilden in gaan staan. De schilden hadden gelukkig de kleur van de bomen, en dat was dus een goede schutkleur. Langzaam moesten ze tussen de schilden meelopen. Maar ineens sprong er een woesteling voor hen met een boog. 'Wie zijn jullie, en wat komen jullie doen,' zei hij woest. De lakei nam het woord : 'Wij zijn drokelaren uit de Drokelaar, en wij komen de rode piramide bezoeken.' Maar toen werd de woeste man erg kwaad, en hief de boog op in de lucht. 'Niemand van ons durft te komen in de rode piramide, dus waarom zouden jullie het doen ?' Maar de koning duwde de man opzij, en riep : 'Kom op, rennen, we hebben nu geen tijd voor gesprekken met angsthazen.' Snel haalde de koningin ook een schild uit haar rugzak en zorgde ervoor dat ze van achteren ook beschut werden. Ze moesten wel wat sneller lopen. Maar weer sprong er een woesteling voor hen, en weer drukte de koning de man weg. Als dat maar goed ging. Elwin's hartje klopte in zijn keel. Maar na een tijdje waren ze gelukkig bij de rode piramide aangekomen en stapten naar binnen. Nu werd het echt gevaarlijk, want Elwin wist dat er in piramides valkuilen konden zijn. De koning haalde een staaf uit zijn rugtas en vouwde het uit tot het een staf was, en drukte op de grond die voor hen lag. 'Blijf allemaal achter mij lopen,' zei de koning. Soms als hij de grond raakte met zijn staf stortte er een stukje in, en keken ze in een hele diepe put. En dan moesten ze even een hele grote stap maken. Dat was wel gevaarlijk, want de grond brokkelde soms af. Ook moesten ze goed op het plafond letten, want daar konden stenen uitvallen of zelfs speren. Ze moesten de schilden goed boven hun hoofd houden. Ineens hoorden ze iets zingen, en toen ze opzij keken zagen ze weer een slang met benen, en snel sprongen ze op zij. Iedereen was erg geschrokken, maar toen de koning er met z'n staf in prikte bleek het gewoon een standbeeld te zijn. Na een tijdje

kwamen ze in een kamer terecht, en besloten ze om even uit te rusten.

Het was een kamer met rode gordijnen en het was er erg warm. Er stonden een heleboel grote rode stenen, waar ze op konden zitten. Ineens rende er een rode hond naar binnen. Het leek alsof de hond erg blij was dat er wat bezoek was. 'Zo, eindelijk weer eens bezoek,' zei de hond. 'Er komt hier bijna nooit iemand.' De hond gaf de koning een poot, en de koning vroeg hem of er ook nog anderen in de piramide woonden. 'Ja,' zei de hond, 'heel veel, maar dat zijn altijd dezelfden. We zijn altijd erg blij met bezoek.' Maar toen begon de koning te vertellen over wat ze hadden meegemaakt met de lopende slang en de vogel die telkens zijn nek wild bewoog. 'Ach, let maar niet op hen,' zei de rode hond. Maar verder wilde de rode hond niet over hen praten. De rode hond wilde hen wel een rondleiding geven door de rode piramide. Hier binnenin was het niet meer gevaarlijk vertelde de rode hond hen. En even later liepen ze op een grote wijde rode trap naar boven. Het was hier warm, zo warm, dat Elwin zijn mutsje ervan moest afzetten. Langs de trap konden ze naar buiten kijken, en zagen ze de uitgestrekte rode woestijnen. Maar wat de hond ze ook liet zien, ze kwamen geen andere bewoners tegen. 'Hier wonen alleen maar standbeelden,' zei de hond. Toen kreeg Elwin wel even medelijden met de hond. De standbeelden waren prachtig, dat wel, en uit sommigen kwam prachtig gezang, en soms prachtige muziek, maar ze konden niet praten. Vandaar dat de hond zo eenzaam was. Maar toen Elwin aan de hond vroeg of hij misschien mee wilde naar de Drokelaar om bij Elwin te logeren, keek de hond hem met droevige ogen aan. 'Elwin, ik kan hier niet weg,' zei de hond. Elwin vroeg zich af waarom niet, maar dat kon de hond hem niet vertellen. Er stonden hier prachtige rode beelden van slangen en draken, en het zag eruit alsof het elk moment kon gaan bewegen, maar er gebeurde niets. En de hond beleefde hier dus nooit avonturen. Of toch ?

De hond vertelde dat er heel soms bezoek kwam van een zwarte hond. Die woonde in een zwarte piramide, en heel heel soms kwam er bezoek van een blauwe hond die in een blauwe piramide woonde. Maar dat was bijna nooit. Die blauwe hond was nog maar een paar keer geweest. De blauwe hond vertelde hem dat er eens in zijn leven een gele hond zou komen. Maar die zou maar één keer komen, en daarna nooit meer. De hond was erg droevig geworden van dat verhaal, want meestal raakte hij zo aan zijn bezoekers gehecht dat hij ze weer een keer wilde zien. Daarom was de hond erg bang voor de gele hond geworden, en wilde hij de gele hond eigenlijk niet zien. Die gele hond zou in een gele piramide wonen. Maar toen ineens sprong de lakei op, en zei : 'Ik ken dat verhaal over de gele hond. Het gaat over een gele hond die met een rode hond van piramide ruilt. Dan gaat de gele hond voor altijd in de rode piramide wonen, en de rode hond gaat voor altijd in de gele piramide wonen.' De hond was erg verbaasd. Dat wist hij niet. Dus hij zou gaan verhuizen als de gele hond zou komen ?

De hond dacht dat hij hier nooit meer weg zou kunnen. De blauwe hond had hem verteld dat als hij probeerde te ontsnappen, dan zou hij in een valkuil terecht komen, of er zou een steen op hem vallen. Ook had de blauwe hond hem verteld over de woestelingen die buiten waren met hun pijlen. Elwin had wel in de gaten dat de rode hond nog banger was dan hen.

De zwarte hond had de rode hond vaak over de Drokelaar verteld, maar had er ook bij gezegd dat hij daar nooit zou kunnen komen. Elwin vond het maar erg droevig. En Elwin geloofde van al die verhalen niet veel. Ze hadden de rode hond alleen maar

bang gemaakt. Maar misschien waren die andere honden ook wel erg bang. 'Nou, je kunt best wel mee naar de Drokelaar, hoor,' zei Elwin, 'daar zullen wij wel voor zorgen. Je moet niet alles geloven wat ze zeggen. En waarom zou je wachten op die gele hond ? Kom maar met ons mee.' Maar niet lang nadat Elwin deze woorden had uitgesproken rende er een woedende gele hond naar binnen. 'Ik ga nu in deze piramide wonen, en ik zal er voor zorgen dat er nooit meer bezoek komt,' brulde de gele hond. 'Het zal er zo gevaarlijk zijn dat jullie niet meer terugkunnen. De rode hond mag in mijn piramide, de gele, wonen, maar van jullie zal ik standbeelden maken.' Daar schrokken ze wel even van, maar de koning werd erg boos, en riep : 'ik geloof niet in jouw verhalen. Als ik verhalen zou moeten geloven, dan zou ik hier nooit kunnen staan, maar ik ben gekomen.' Maar daar schrok de gele hond wel even van. 'Ik heb al die verhalen zelf geschreven,' riep hij, 'en jullie moeten daarin geloven.' Maar daar werd Elwin wel erg brutaal door, en riep : 'Waarom moeten wij geloven wat jij schrijft ? We hebben wel wat anders te doen dan in zulke praatjes te geloven. Je maakt iedereen gewoon bang. Waarom doe je dat eigenlijk ?' Toen boog de gele hond zijn hoofd. 'Ach, weet je,' sprak de gele hond, 'ik ben zelf namelijk zo eenzaam, en het is hier zo griezelig stil. Toen heb ik die verhaaltjes bedacht, zodat anderen misschien zouden denken : als het daar dan zo gevaarlijk is, dan zijn daar misschien grote schatten, en dan zouden ze misschien komen om op onderzoek uit te gaan.' De koning boog zijn hoofd. 'Nou ja, deels zijn die verhalen natuurlijk wel waar, want het is hier ook gevaarlijk. Maar het is niet onmogelijk om te komen en te gaan,' zei de koning. 'De rode hond gaat met ons mee, want in de Drokelaar zijn ook genoeg schatten.' En zo gebeurde het. De rode hond ging met de vijf vrienden mee naar de Drokelaar, en het wonderlijke was, dat ze op de hele weg uit de rode piramide en door het oerwoud geen enkel gevaar tegenkwamen.

Hoofdstuk 3. Het Boek van de Gele Hond

Wat hebben we toch een spannend avontuur beleefd, zei Sandra tegen Elwin toen ze op de bank zaten. De rode hond zat in Elwin's grote stoel een pijp met drokelaargras te roken. De rode hond was erg blij om in de Drokelaar te zijn. De zwarte hond had hem er zoveel over verteld. Veel van wat de zwarte hond hem had verteld was waar, maar het was niet waar dat de rode hond nooit naar de Drokelaar zou kunnen gaan. Maar ja, misschien was de zwarte hond ook wel bang gemaakt door de gele hond. Later gingen ze nog eens terug naar de rode piramide, en het was daar zo anders. Helemaal niet gevaarlijk, en er waren daar veel bezoekers. Heel even leek het wel alsof de rode piramide een museum was geworden. Van een zwarte, blauwe, gele of rode hond had niemand wat gehoord, maar er waren wel beelden van deze honden in de piramide te zien. Iedereen was blij dat alles goed was gekomen, en de rode hond zou voorlopig bij Elwin in huis wonen.

Op een dag kwam de lakei van de koning bij Elwin op bezoek. Hij had dat boek mee genomen van de gele hond, waar zijn moeder hem vroeger weleens uit voorlas. Elwin nam het boek in zijn handen en begon te lezen. Het Boek van de Gele Hond, heette het, en daar kwamen alle verhalen in voor over de blauwe, de zwarte en ook de rode hond. Elwin vond het maar een griezelig boek, en ook de rode hond vond het erg griezelig om al die verhalen weer terug te horen, maar gelukkig geloofde hij er niet meer in, en woonde hij niet meer in de rode piramide. De hond zou liever niet meer terugwillen naar de piramide, ook niet nu het zo anders was, maar wel miste de hond de zwarte en de blauwe hond heel erg. Volgens het boek woonde de zwarte hond in de zwarte piramide en de blauwe hond in de blauwe piramide. Maar ja, konden ze het boek daarop wel vertrouwen ? Elwin besloot om op onderzoek uit te gaan met de lakei, want misschien wilden de zwarte en de blauwe hond ook wel in de Drokelaar wonen. De volgende dag vertrok hij met de lakei weer naar het oerwoud. Ditmaal moesten ze een andere richting inslaan om bij de zwarte piramide aan te komen. Het was een wat donkerder deel van het oerwoud, dichtbij de zwarte woestijnen. Na een tijdje wandelen zagen ze de top van de zwarte piramide in de verte. Maar wat was dat ? Het leek wel alsof de gele hond daarop stond. En hij brulde als een wolf. 'Heb je hem ook weer,' dacht Elwin bij zichzelf. Als dat maar goed af zou lopen. 'Je mag hier niet komen,' werd er vanuit de bosjes gefluisterd. En ook hoorden ze geritsel en vreemd gegrom, en werd er gezegd : 'Maak dat je wegkomt,' en 'scheer je weg.' Maar Elwin en de lakei liepen stevig voorwaarts. Op een gegeven moment sprong de gele hond voor hen, en begon vreemd te dansen. 'Ha, ha, ha,' zei de hond, 'ha ha ha,' en toen vertrok hij weer. Elwin en de lakei vonden het maar vreemd. Toen ze bij de ingang van de zwarte piramide waren aangekomen, zat daar een grote witte vogel hen aan te staren, 'Zo, tuig,' sprak de vogel, 'wat komen jullie hier doen ? Zeker de boel bestelen, hè ? Er zijn in het verleden wel meer drokelaren hier gekomen om de zaak te beloeren, en zij zitten hier netjes opgesloten voor de rest van hun leven.' Elwin schrok. Hij had geen zin om de rest van zijn leven opgesloten te zitten in de zwarte piramide, maar de lakei trok aan z'n jasje en trok hem mee naar binnen. Ze hadden nu geen tijd voor verhaaltjes. Ze waren op zoek naar de zwarte hond. De lakei had de staf van de koning meegenomen, en Elwin hield het schild boven hun hoofd. Er viel heel wat naar beneden, maar het was meer zacht spul dan harde dingen. Ook waren er niet echt veel valkuilen, en al snel kwamen ze in een zwarte kamer. Hier was de zwarte hond. De zwarte hond was blij hen te zien, en vroeg hen hoe het met de rode hond was, nadat Elwin hem het verhaal had verteld. De zwarte hond zou graag met hen mee willen naar de Drokelaar. Plotseling kwam de gele hond binnenrennen, en begon weer vreemd te dansen. 'Dit doet hij hier altijd,' zei de zwarte hond. 'Maar ik mocht nooit één woord over hem vertellen aan de rode hond.' Elwin vond dat erg vreemd. Soms mocht de zwarte hond van de gele hond op bezoek gaan bij de rode

hond, maar verder zat hij hier opgesloten. Elwin vroeg hem of hij de blauwe hond kende. De zwarte hond kende deze alleen van de verhalen van de rode hond. En daar kwam ineens de blauwe hond binnenstormen, en begon ook heel vreemd te dansen. Dat was voor het eerst dat de beide honden elkaar ontmoetten. 'Ik heb veel over je gehoord,' zei de zwarte hond. 'Ik ook van jou,' zei de blauwe hond. Ja, want de rode hond had hen over elkaar verteld. 'Zeg, willen jullie misschien met ons mee naar de Drokelaar om de rode hond te ontmoeten ?' vroeg Elwin. Dat wilden ze wel. En de gele hond wilde ook wel mee. 'Ik heb alles opgeschreven,' zei de gele hond, 'en het nieuwe boek is nog wel beter dan het oude boek. Het is een heel ander boek geworden.' En zo had de gele hond een mooi kado voor de rode hond. En sindsdien las de rode hond dagelijks in het boek van de gele hond.

Ook Elwin zelf las nu graag in het boek van de gele hond, en ook de koning, de koningin en de lakei. De honden zouden nog even een tijdje bij Elwin op zolder logeren, en daarna zouden ze als vier vrienden gaan wonen in de gele piramide. De blauwe en de zwarte piramide zouden net als de rode piramide een museum worden, en al snel kwamen vele drokelaren een kijkje nemen, en begonnen ook te lezen in het boek van de gele hond. Maar op een dag kwamen de blauwe, de zwarte en de rode hond bij Elwin, en ze waren heel droevig. Hun vriend, de gele hond, was ernstig ziek geworden, en ze zouden graag willen dat hij beter zou worden. De laatste tijd was het in de winters veel te koud in de gele piramide, en in de zomers was het veel te heet. Ze vroegen Elwin om raad. Elwin zei dat de gele hond direkt naar de Drokelaar gebracht moest worden, zodat hij op temperatuur kon komen. Dan zou er eerst een goede verwarming en een goede verkoeler in de piramide moeten komen, voordat de gele hond weer terug zou kunnen. De koning van de Drokelaar liet een helicopter naar de gele piramide gaan, om de gele hond op te halen, en al snel was de gele hond in een kamer van het koninklijk paleis gelegd. Hier was alles op goede temperatuur, en ze hoopten allemaal dat hij maar weer snel beter mocht worden.

Het was een erg grote piramide, die gele piramide. En in heel de Drokelaar waren er niet genoeg koelers en verwarmingen voor zo'n grote piramide. De blauwe hond vertelde dat achter de gele piramide, heel diep in de gele woestijnen, ergens een tunnel moest zijn naar het luchtkasteel van de fakir. Dat was een tovenaar, en misschien kon hij wel helpen. Maar de drie honden zouden niet weten hoe ze daar moesten komen, en ze waren ook veel te bang. Elwin en de lakei wilden wel met de helicopter van de koning proberen bij die tunnel te komen. Maar hoe ver ze moesten vliegen wist niemand.

Na een tijdje vliegen zag Elwin wat blauw licht in de verte. De helicopter-piloot besloot er op af te gaan. En inderdaad, het was een tunnel. Elwin dacht dat ze dat nog wel aardig snel hadden gedaan, maar het was een erg lange tunnel, en de piloot moest

zorgen dat ze de muren niet raakten. Na uren vliegen kwamen ze uiteindelijk in een nieuw stuk woestijn, en hierin stond een luchtkasteel dat tot de wolken reikte. Hier moest dan de fakir wonen. Een zwarte arend met een slangengezicht kwam op hen af, en pakte met z'n klauwen de helicopter vast. De piloot probeerde met het stuur de helicopter los te krijgen, maar hoe hij ook draaide, het hielp niet. De vogel vloog tot een enorm venster en bracht de helicopter naar binnen. Toen ze uit de helicopter stapten kwam de fakir al vanaf zijn troon op hen af stappen. De fakir was erg blij hen te zien, en toen ze het probleem vertelden glimlachte hij diep. 'Jullie hebben helemaal geen verkoelers of verwarmingen nodig,' zei de fakir. 'De oplossing is heel

gemakkelijk. Hier onder het luchtkasteel heb ik een kelder, en daarin bewaak ik een paarse vuurbal. Dit is geen gewone vuurbal, maar het is brandend ijs. In het hele kasteel, wat wel dertig keer groter is dan de gele piramide, is het nooit te koud en nooit te heet, omdat kou en hitte met elkaar in balans is, zowel in de winter als in de zomer.' Elwin keek de fakir met grote ogen aan. De fakir begon te glimlachen. 'Er is overigens wel één ding wat je zult moeten hebben, en dat is de eeuwige kool die altijd brandt.' De fakir had maar één zo'n kool, en als Elwin zo'n kool zou vinden, dan zou de fakir het wel kunnen aansteken met het paarse vuur. De fakir vertelde Elwin dat de eeuwige kool niet gemakkelijk te vinden was. De fakir liep een glazen trap op, terwijl Elwin en de lakei hem volgden. De fakir wees naar buiten, en Elwin en de lakei zagen een paarse piramide in de verte liggen, heel diep in de paarse woestijnen. Elwin schrok. Wat voor een avontuur stond hem nu weer te wachten ? De gele hond hoefden ze daar niet te verwachten, maar misschien was er nog ander gespuis. De fakir knikte. 'Het gevaar in de paarse piramide is duizendmaal duizendmaal groter dan het gevaar in alle andere piramides waarin jullie geweest zijn bij elkaar.' Maar Elwin had natuurlijk geen zin om zulke verhaaltjes te geloven. Elwin had al genoeg verhaaltjes in zijn leven gehoord. Maar wat als de fakir hem gewoon een goede raad gaf ?

Op de top van het luchtkasteel van de fakir was er een brug die helemaal in de paarse piramide terechtkwam. Daar konden ze overheen gaan, want de fakir zei dat de paarse woestijnen vol waren met drijfzand. De fakir vertelde ook dat de brug geheel gemaakt was van aan elkaar geknoopte elvensokken. Er waren zwarte sokken bij, en ook sokken in andere kleuren. Als de sokkenbrug hun dan maar wel kon houden, dacht Elwin. En zo begonnen Elwin en de lakei hun reis naar de paarse piramide. Na een lange reis over de sokkenbrug kwamen ze aan in de paarse piramide. Het leek Elwin daar erg rustig. Een hele grote paarse sok hing als een zak voor hen. Het leek wel op een reuzensok, en het leidde tot dieper naar beneden. Elwin en de lakei besloten naar beneden te gaan, maar al snel merkten ze dat de reuzensok nogal glad was, en zoef, daar gleden ze naar beneden. Wat ging dat snel zeg, en ze gingen door allerlei bochten heen.

Hoofdstuk 4. De kool

Na een tijdje begon Elwin erg moe te worden. Hield deze tunnel dan nooit op ? Plotseling werden Elwin en de lakei uit de tunnel geblazen, en kwamen op de grond terecht. Het was hier een beetje donker, en een konijn in een jas met speelkaarten erop stond voor hen. 'Welkom in de paarse piramide,' sprak het konijn. Het konijn had ook een hoge hoed op, en wat kaarten in z'n handen. 'Trek een kaart,' zei het konijn tegen Elwin. Elwin trok een kaart waarop een paarse vlam stond. 'Weet je wat je hiermee kunt doen ?' vroeg het konijn. Elwin keek het konijn een beetje verbaasd

aan. Hoe moest Elwin dat nou weten, en wat was dit voor een raar spelletje. 'Met een paarse vlammenkaart mag je een voorwerp naar keuze tot leven wekken,' zei het konijn. En ineens kwamen er een heleboel konijntjes vanuit de donkere delen naar voren. Sommigen hadden lampjes in hun hand, anderen kaarsjes, en weer anderen duwden kastjes naar voren. Wat grotere konijnen duwden een hele grote klerenkast naar voren. 'Nou, zeg op,' sprak het konijn, 'waar ga je je vlammenkaart op gebruiken ?' Elwin dacht na. Bedoelde het konijn nou echt dat door zo'n kaart een voorwerp zou kunnen praten en bewegen ? Elwin dacht bij zichzelf om het spelletje maar gewoon mee te spelen, anders zou het konijn misschien wel boos worden. 'Ik kies voor de grote klerenkast,' zei Elwin. Ineens was de kaart uit Elwin's hand verdwenen, en begon de grote klerenkast oogjes, armpjes en beentjes te krijgen, en een mond. 'Wel heb ik ooit,' dacht Elwin. De klerenkast liep langzaam naar Elwin toe en maakte een buiging. 'Vlug,' zei het konijn tegen de lakei, 'nu jij.' De lakei trok een kaart en kreeg een heel rood gezicht. Er stond een vrouwtjeskonijn op, met een prachtige jurk. Snel griste het konijn de kaart uit zijn handen, en gooide het achter z'n rug weg. 'Daar kunnen we niks mee,' zei het konijn, 'kom mee.' En daar gingen Elwin en de lakei, achter het konijn aan, en ook de klerenkast liep met hen mee, met de andere konijntjes. Ze kwamen in een enorme zaal terecht. Elwin keek zijn ogen uit. In de verte hing mist, maar Elwin kon een heel klein beetje de muren zien. Er hing prachtig behang op met allerlei tafereeltjes en bijzondere patronen, zoals Elwin ze nog nooit had gezien. 'Welkom in Tipatoppia,' zei het konijn deftig. 'Wil je wat ijs ?' vroeg het konijn. En direkt kwam er een mannetje aanfietsen met een ijskar. 'Of wil je wat rood sap ?' vroeg het konijn. En direkt kwam er een zelfde soort mannetje aanlopen met een vreemde fles in zijn armen. De fles was als een kruik, en er borrelde rood glimmend sap in. 'Eh pardon,' zei Elwin, 'we zoeken eigenlijk alleen maar naar een eeuwige kool die voor altijd kan branden.' Het konijn keek Elwin aan. Even was het een tijdje stil. Toen klapte hij in z'n handen, en droeg z'n konijntjes op de eeuwige kool te halen. Snel renden de konijntjes naar een deur aan één van de zijkanten van de zaal, gingen vlug daardoor naar binnen, en kwamen na een tijdje terug met een enorm grote kool. Zelfs met z'n allen konden ze hem bijna niet dragen. Zo groot en zwaar was de kool. Bij het konijn aangekomen sneed het konijn er een klein stukje af, en gaf het aan Elwin. 'Alsjeblieft,' zei het konijn. Elwin werd er een beetje verlegen van. Dat ging makkelijker dan hij dacht. Elwin en de lakei bedankten het konijn, en gingen snel terug naar de fakir.

Bij de fakir aangekomen vertelde Elwin het hele verhaal en liet hem het stukje kool zien. 'Maar Elwin,' zei de fakir, 'dat is maar een klein stukje. Je hebt de hele kool nodig, en die is erg groot. Zo'n grote kool heb ik ook in een kelder onder mijn kasteel.' Elwin en de lakei werden een beetje bedroefd. Was al hun werk dan voor niets geweest ? Maar nu zou de fakir zelf met hen meegaan. De fakir riep zijn

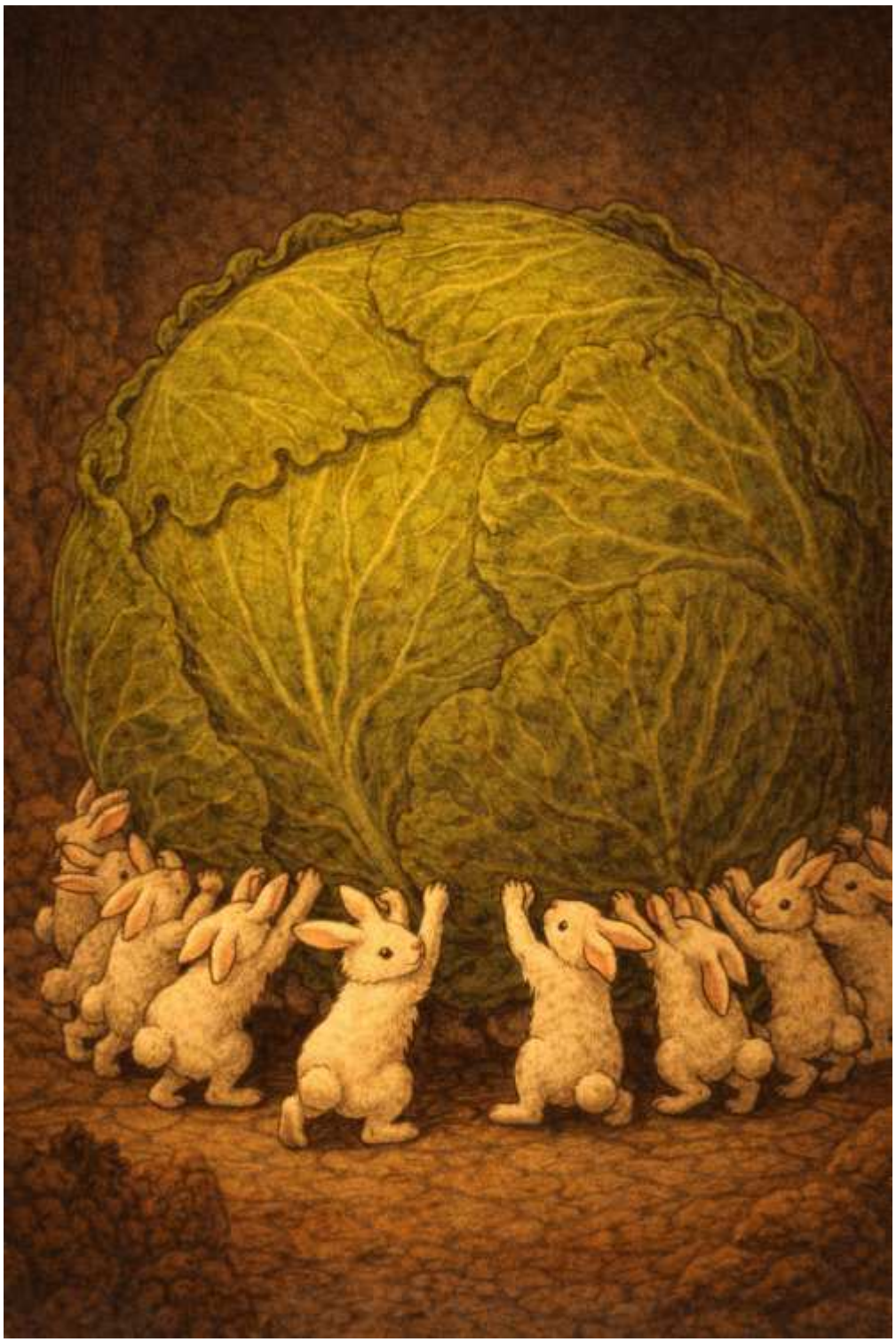

vliegend tapijt en snel sprongen ze er alledrie op. Na een tijdje kwamen ze aan bij de piramide, maar het was daar heel donker. 'Nu moeten we erg voorzichtig zijn,' zei de fakir, 'want als het zo donker is, dan is er veel gevaar.' Langzaam vloog het tapijt door een opening in de piramide naar binnen. Het was de slaapkamer van het konijn. Overal stonden gouden flessen en andere vreemde flessen, en ook stonden er vreemdsoortige lampen en kaarsen. Sommigen van die lampen hadden neusjes, en anderen hadden oogjes of mondjes. Er waren ook kaarsjes bij met wat armpjes, en anderen hadden beentjes. Maar het leek wel alsof geen enkel voorwerp helemaal compleet was. Voorzichtig stapte de fakir van het tapijt af, terwijl Elwin en de lakei

doodstil bleven zitten. Het konijn had een sleutel aan zijn bed hangen. Die sleutel was erg groot en leek op een kam. Ze hadden die sleutel nodig om de zaal te kunnen openen. Maar de sleutel zat erg goed vast aan een snoer. De fakir haalde langzaam een schaar uit z'n zak en knipte voorzichtig het snoer los. Voorzichtig liep hij weer met de sleutel naar het tapijt, en snel vlogen ze de kamer uit. Tot nu toe ging alles goed. De fakir wist hier de weg wel. Ze moesten door een lange hal, richting de zaal. Bij de deur van de zaal aangekomen stopte de fakir de grote sleutel in het grote slot, en langzaam ging de deur open. Ze waren nu aan de andere kant van de zaal, door een andere deur binnengekomen. Nu moesten ze naar de deur van de kool toe. Snel vloog het tapijt door de zaal heen naar de zijkant, waar de deur was. Weer stopte de fakir de sleutel in de deur, en die ging langzaam open. Daar stond de kool. Het was erg koud in de kamer van de kool. De kool brandde niet. Hoe moesten ze nu zo'n grote kool meenemen ? De fakir zei : 'Kom op, laten we hem rollen naar één van de sokkentunnels. Voorzichtig rolden ze de kool uit de kamer, en weer moest de fakir een aantal deuren opendoen met de sleutel. Er was één sokkentunnel die helemaal onder de paarse woestijnen doorging en dichtbij de kelder van het paarse vuur onder het luchtkasteel van de fakir terechtkwam. Die tunnel was ook geheel van elvensokken gemaakt, aan elkaar geknoopt. Voorzichtig rolden ze de kool naar binnen, en die gleed direkt weg, maar met een enorme vaart kwam de kool weer terug, en Elwin, de lakei en de fakir konden net opzij springen.

De fakir vroeg zich af wat er aan de hand was. De fakir sprong op z'n vliegend tapijt, en ook Elwin en de lakei sprongen erop. De fakir wilde weten wat er aan de hand was, en het tapijt vloog de tunnel binnen. Al snel hadden ze in de gaten wat er was gebeurd. De tunnel was binnenin helemaal dichtgeknoopt en omhoog getrokken. De fakir pakte zijn schaar en knipte de knoop los. De repen bond hij weer netjes aan elkaar. Nu kon de kool verder.

Maar er bleken meerdere opstoppingen te zijn in de sokkentunnel, en de fakir moest veel knopen losknippen. En zo na een lange tijd was de kool eindelijk in de kelder van de fakir, dichtbij de paarse vuurbal. De fakir had nog een andere geheime elvensokken-tunnel, en die kwam helemaal uit in een diepe kelder onder de gele piramide. Met het kleine stukje kool dat Elwin van het konijn hadden gekregen konden ze de paarse vlam samen met de kool in die kelder krijgen, en toen de kool eindelijk op z'n plaats stond, stak Elwin de kool daarmee aan. Een paarse vuurbol ontstond rondom de kool, en al gauw was de hele gele piramide goed op temperatuur, en konden de honden weer veilig terugkomen.

Hoofdstuk 5. Goed gedaan, fakir

Op een dag zat Elwin rustig te lezen. Ineens ging de telefoon. De telefoon zoemde als

een bijtje. Het was de koning. De koning had een telefoontje gehad van de keizer, en die zei dat er in veel landen van het rijk Adaka, waar ook de Drokelaar bij hoorde, er zo'n kou was dat de verwarmingen er niet meer tegenop konden, en alles dreigde te bevriezen. En wijze professoren van de keizer hadden voorspeld dat de zomer zo heet zou worden dat het hele rijk zou kunnen verbranden. Nu, zo'n situatie had Elwin al eens eerder meegemaakt met de gele piramide. Elwin zou de fakir nog eens vragen of er misschien nog wat meerdere eeuwige kolen waren die altijd zouden branden, om Adaka te beschermen tegen bevriezing en verbranding. Ook de Drokelaar begon al gevaar te lopen. Elwin zou de fakir eens opbellen. Toen Elwin de fakir aan de telefoon had, zei deze dat Elwin dan weer op zoek moest gaan in de paarse piramide naar zo'n kool. De fakir wilde wel weer met Elwin mee. De fakir zou zo snel mogelijk met zijn vliegende tapijt bij Elwin komen. De lakei zou ook weer meegaan.

Na een tijdje landde de fakir met zijn vliegend tapijt voor het huisje van Elwin. De fakir had een vreemde fluit meegenomen, waarvan hij zei dat ze die nodig hadden om tot de diepere delen onder de paarse piramiden te komen. De deuren daar gingen alleen maar open door bepaalde deuntjes op zo'n fluit. De fakir zei dat het een toverfluit was. Elwin vond het allemaal wel best. Hij was blij dat de wijze fakir met hen mee zou gaan. Daar was de lakei ook al. Sandra had wat appeltjes meegegeven voor onderweg. Daar gingen ze.

Na een tijd vliegen kwamen ze aan bij de paarse piramide. Weer was het daar erg donker. Nu vloog het tapijt helemaal naar de andere kant van de piramide. Er was naast de piramide, aan de achterkant een oase met een waterbron en wat boompjes. Naast een rots was er een opening van weer een elvensokken-tunnel, die heel diep onder de grond leidde. Het tapijt kon er makkelijk doorheen. Nu zouden ze heel diep onder de paarse piramide terechtkomen. Ze moesten door veel kronkels heen, en aan het einde van de sokkentunnel stond er een poort. De fakir blies even op z'n fluit, maar wat was dat ? Er kwamen ineens allemaal slangen tevoorschijn vanuit wat struikjes naast de poort. Maar de fakir speelde verder, en de slangen verdwenen in de sokkentunnel. 'Zo,' zei de fakir, 'daar zullen we in ieder geval geen last van hebben. En langzaam ging de poort open. Elwin keek zijn ogen uit. Wat een grote schatkamer was hier. De fakir stapte van het tapijt af en liep naar binnen. Maar ineens stond het konijn weer voor hen. 'Trek eens een kaart,' zei het konijn tegen de fakir. De fakir trok een kaart. Het was een paarse vlammenkaart. 'Hoera,' riep het konijn. 'Jij mag een voorwerp tot leven brengen.' En weer kwamen er allerlei konijntjes tevoorschijn met kaarsjes, lampjes en andere voorwerpen tussen hun pootjes, en enkelen duwden wat kastjes naar voren. De fakir wees een schatkist aan. 'Mag die ook ?' Het konijn maakte een buiging. 'Maar natuurlijk,' sprak het konijn deftig, en de schatkist begon oogjes te krijgen, een mond, een neusje en armpjes en beentjes. De schatkist begon

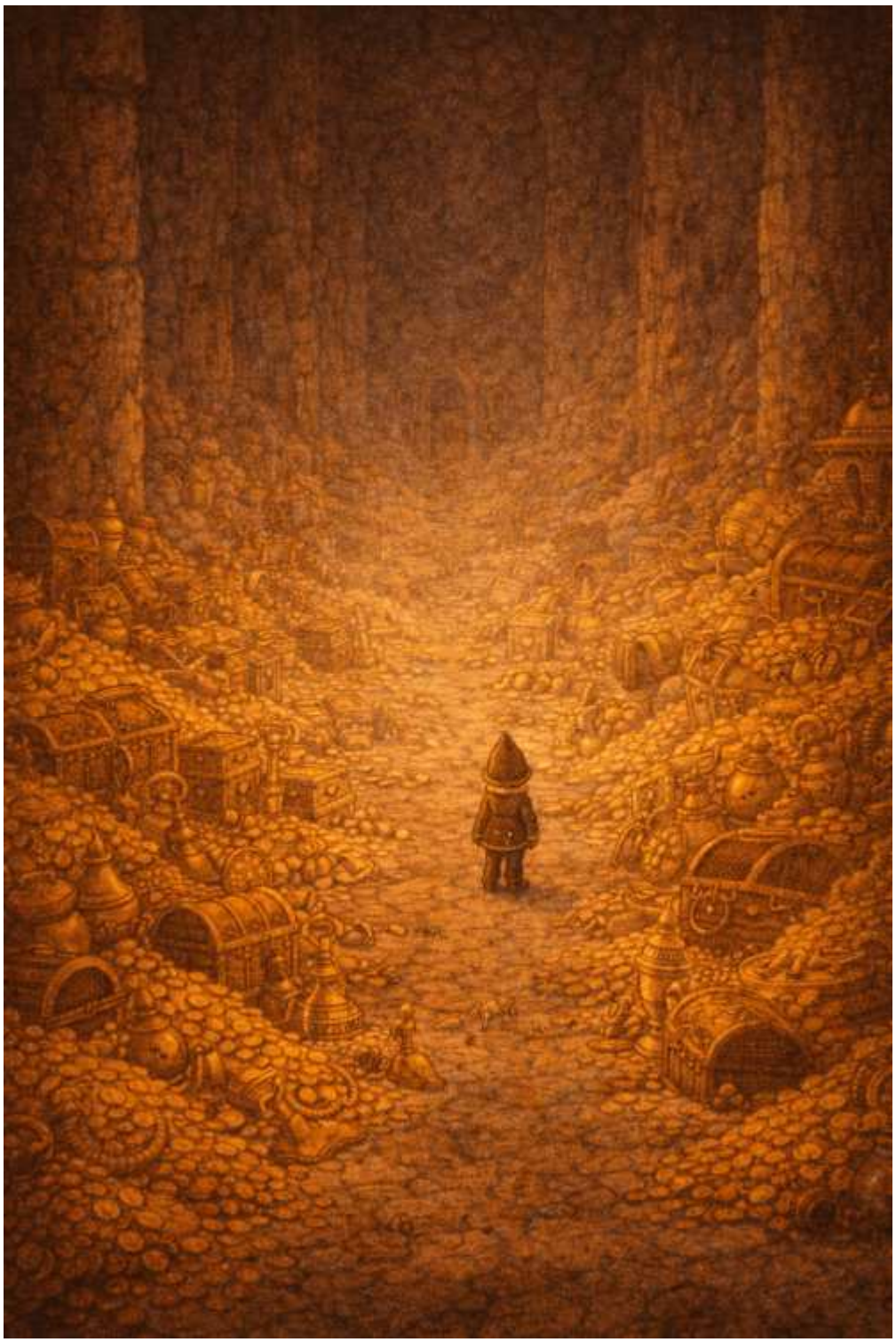

blij te lachen, liep naar de fakir toe en maakte een buiging. 'Ach,' zei de fakir, 'ik heb thuis een bol met wel duizenden paarse vlammen. Ik zou zo alle voorwerpen in deze schatkamer tot leven kunnen toveren.' Het konijn keek de fakir heel verbaasd aan. 'Is het echt ?' vroeg het konijn ongelovig, 'maar dan hoeven we dit spel niet meer te spelen. Leve de fakir.' En ook alle andere konijntjes begonnen te roepen : 'Leve de fakir.'

De fakir zei dat het enige dat ze nodig hadden was een eeuwige kool die voor altijd zou kunnen branden. 'Oh, kom dan maar mee,' zei het konijn. En toen ze achter het

konijn aanliepen kwamen ze in een kelder achter de schatkamer terecht waar honderden, zo niet duizenden grote eeuwige kolen lagen. Het konijn begon te glimlachen. 'Goed hè ?' zei het konijn. De fakir zei dat hij zo'n kool wel wilde aansteken, als Elwin en de lakei een paar kolen zouden mogen meenemen voor hun rijk. 'Neem zoveel mee als je wilt,' zei het konijn deftig. En zo gebeurde het. De fakir liet door een klein stukje kool de paarse vlam brengen en stak één van de kolen van het konijn aan. Het konijn liet hen nog wat geheime elvensokken-tunnels zien die in diepe kelders van de Drokelaar terechtkwamen en in diepe kelders van de andere landen van het rijk Adaka. Eén zo'n tunnel kwam terecht in een diepe kelder onder het paleis van de koning van de Drokelaar, en weer een andere tunnel kwam terecht in een diepe kelder onder het kasteel van de keizer van Adaka. En binnen korte tijd waren de kolen daar, en kon de fakir ze aansteken met de paarse vlam. Binnen korte tijd kwamen er brieven binnen van vele sprookjesfiguren die ook wel zo'n eeuwige kool wilden hebben voor hun rijk, of gewoon voor in huis om mee te toveren. Zo kregen ze een brief van de kerstman, van Klaas Vaak, van de dwerg Bilmageln, en van nog vele anderen. En het konijn had zoveel geheime elvensokken-tunnels dat de eeuwige kolen snel op hun plaats konden komen. Ook van keizer Marazanta van het rijk Izu kregen ze een brief, en al snel was er een kool onder het land Brannan en het land Tifiaf. Elwin liet ook zo'n kool onder zijn huisje plaatsen, want zoveel toverkracht zou natuurlijk best van pas kunnen komen.

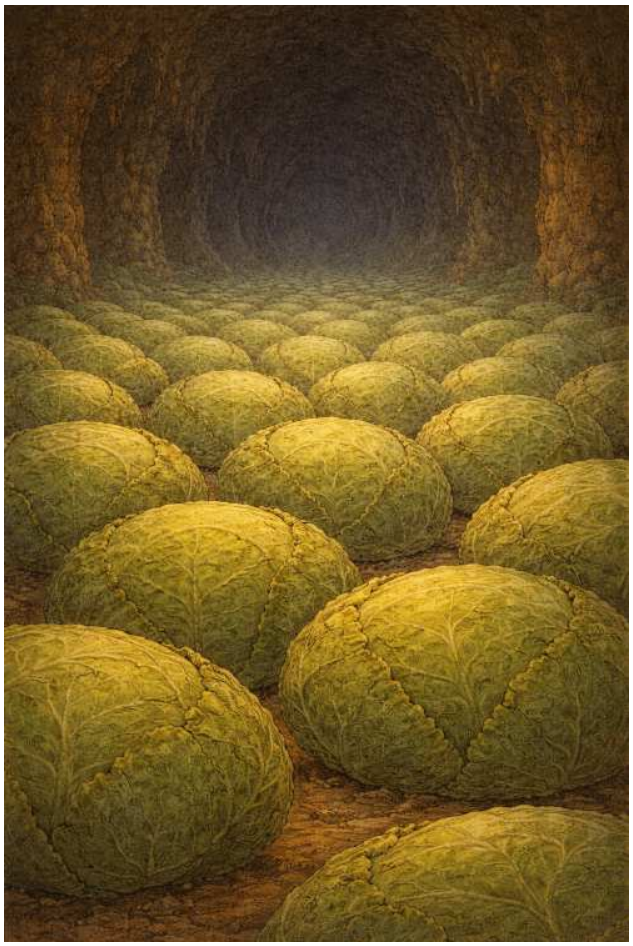

Hoofdstuk 6. De bruine vlam

Op een dag werd Elwin gebeld door een elfje. De telefoon was weer zo aan het zoemen dat Elwin de hoorn had opgenomen. Dit elfje wilde Elwin graag spreken. Het elfje vertelde dat hij in de roze piramide woonde. Daar had Elwin nog nooit van gehoord, maar het bleek toch te bestaan. Elwin vond het wel fijn om een tijdje met dit elfje te praten. Het was een heel aardig elfje. Het elfje vertelde dat de elvensokken-tunnels en bruggen hier werden gemaakt. Als de elven de sokken een tijdje gedragen hadden, dan werden de sokken naar een kleermaker gebracht die de elvensokken aan elkaar knoopte, en daarna werden ze naar de tunnelmaker of bruggenmaker gebracht. Elwin vond dit nogal een vreemd verhaal, maar het elfje vertelde Elwin wel meer vreemde verhalen. Het elfje vertelde Elwin dat diep onder de roze piramide, daar was een roze vlam die altijd brandde. De vlam had daar geen kool voor nodig, maar kwam gewoon vanuit de grond. Elwin vroeg waar die vlam goed voor was. Het elfje vertelde dat de roze vlam de wind tot leven bracht, en de zon, en dat de roze vlam zelf ook leefde. Soms kwamen er roze mannetjes uit tevoorschijn en die konden alles zacht maken, zoals muren, en de grond. Zo kunnen ze door alles heenlopen. Ook kunnen ze dingen hard maken, zoals de wind, zodat ze er gewoon op kunnen lopen, of water, om op het water te lopen. Elwin vond het allemaal wonderlijk. Hij wilde wel eens een kijkje nemen in die roze piramide. Het elfje zou Elwin op komen halen met een vliegend tapijt.

Na een tijdje stond het elfje met het opgerolde tapijt voor Elwin's deur. Eerst zouden ze wat bessensap drinken, en dan zouden ze gaan. Dat duurde allemaal niet zo lang, en al snel waren ze in de lucht, op weg naar de roze piramide. Elwin keek zijn ogen uit. Waar het elfje met hem naartoe ging daar was Elwin nog nooit geweest. Beneden waren prachtige bomen, en Elwin zag er prachtige elven met prachtige vleugels vliegen. 'Nu gaan we dalen,' zei het elfje, en het tapijt begon richting een roze punt te vliegen. Toen ze dichter en dichterbij kwamen zag Elwin dat het de roze piramide al was. Er hingen hier een heleboel elvensokken-bruggen in de lucht, en daar hingen ook weer kleren aan. Het leken wel een soort grote waslijnen. Door de punt van de roze piramide vlogen ze naar binnen. Ze werden hartelijk ontvangen door een roze konijn. Het konijn had hele lange oren die over de grond sleepten. In een hoekje zat een roze mannetje dat bijna doorzichtig was. Het konijn vertelde dat dit een mannetje van de roze vlam was. Het mannetje kon door muren heenlopen en kon in de lucht rondlopen. 'Zo Elwin, ben je eindelijk eens gekomen.' Het elfje had het mannetje al veel over Elwin verteld. 'Jullie domoren,' zei het mannetje, 'jullie stoten nog steeds je hoofd aan harde dingen, en als je valt, doet het pijn. Jullie dommelingen zakken nog steeds door het ijs, en zinken in water, maar dat gebeurt niet als ik erbij ben,' zei het mannetje trots. Het konijn zei dat het mannetje van de roze vlam graag mee wilde

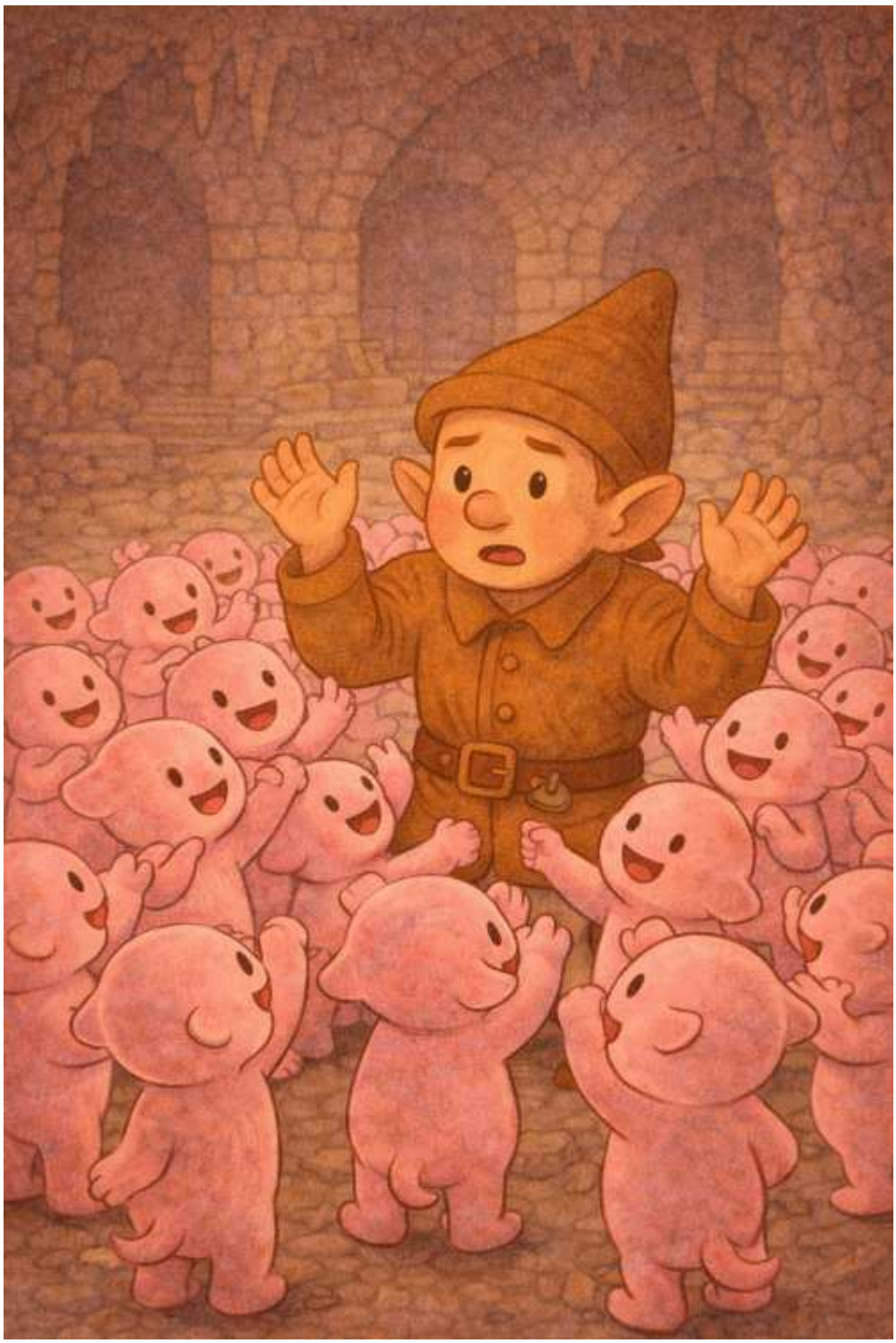

naar de Drokelaar om de drokelaren wat te leren. Elwin vond dat een goed idee. Ineens splitste het mannetje in tweeen, en het tweede mannetje rende naar Elwin toe en ging op z'n rug zitten. Nu kon Elwin ook op de wind lopen en door muren heen. 'Hoera,' riep Elwin en rende door de muren van de piramide naar buiten, terwijl het andere mannetje hem volgde. 'Ga maar Elwin,' riep het mannetje, 'ik zit al op je rug als een soort rugzakje. Laten we naar de Drokelaar gaan.' En Elwin begon te rennen en te rennen door de lucht. Het ging allemaal zo snel, en na een tijdje leek het wel alsof Elwin met een noodvaart naar de Drokelaar gleed. In de Drokelaar aangekomen splitste het mannetje zich weer, en ging voor Elwin staan. 'Nu moet je goed opletten,

Elwin,' zei het mannetje. En het mannetje begon aan de wind te trekken, en ineens stond er een windemannetje voor hen. 'Ah, nu is de wind tot leven gekomen,' zei het mannetje van de roze vlam. Het windemannetje keek het mannetje strak aan, en vloog toen weg. 'Kom,' zei het mannetje van de roze vlam tegen Elwin. 'Vroeger was er een bruine piramide in de Drokelaar, maar door de vele aardbevingen die er vroeger geweest zijn en andere soort rampen is die bruine piramide nu heel heel diep onder de grond.' Elwin keek het mannetje van de roze vlam met grote ogen aan. 'Kom mee,' zei het mannetje, en pakte Elwin's hand vast, en trok hem met zich mee.

In het bos aangekomen, dichtbij een grot zei het mannetje : 'Hier moet het ergens zijn, Elwin.' En ineens werd de grond heel zacht onder hun voeten, terwijl het mannetje steeds meer en meer begon te gloeien. Na een tijdje zakten ze heel snel door de grond en gleden in de diepte. Daar had Elwin nog nooit van gehoord, dat er een bruine piramide onder de grond zou zijn. Nu een tijdje van glijden en zakken kwamen ze in een soort ruine aan. Hier moest het dan zijn. Het was hier erg warm. Het mannetje keek Elwin aan, en begon weer een paar keer te splitsen. Na een tijdje stonden er een heleboel roze mannetjes om Elwin heen. Hier in deze bruine piramide zou een bruine vlam wezen die erg gevaarlijk was. Eén van de roze mannetjes liet Elwin een ring zien, waar een heleboel verschillende bruine vonkjes in te zien waren. Het mannetje vertelde dat als zo'n vonkje zou ontsnappen, dan zou het je in een voorwerp kunnen veranderen of in iets anders. Nou, daar had Elwin niet zoveel zin in. Zolang de vonkjes in de ring waren konden de roze mannetjes er mee toveren. 'Ja, als deze toverkracht ontsnapt,' zei het mannetje, 'dan ... dan ...' Maar verder kwam het mannetje niet. Een lange kronkelende bruine vlam die als een slang was kronkelde zich om de mannetjes heen, en de mannetjes veranderden in bruine potjes. Wat moest Elwin nou doen, en waarom hadden ze hem hier naartoe gebracht ? Elwin zette het op een rennen, maar waar moest hij naartoe. Snel kwam de bruine lange vlam ook achter hem aan. Er waren veel kamers in de ruine. Elwin besloot om zich achter een hele grote vaas te verstoppen. Gelukkig zag de vlam hem hier niet, en ging langzaam voorbij. Elwin moest zorgen dat hij hier zo snel mogelijk vandaan zou komen, want als de vlam hem zou vinden, dan werd Elwin misschien ook wel een potje of een schaaltje. Maar hoe moest hij hier vandaan komen ? De roze mannetjes konden hem niet meer helpen. Maar daar zag Elwin ineens het elfje van de roze piramide vliegen, met nog een paar andere roze mannetjes. Gelukkig, er was hulp gekomen. Het elfje droeg een prachtige ring met vlammetjes in allerlei kleurtjes. 'Elwin, Elwin,' fluisterde het elfje. Maar ze moesten erg oppassen, want als de bruine vlam zou terugkomen, dan was het misschien wel afgelopen met hem. Ineens kwam er een paarse straal uit de ring en raakte de vaas aan waar Elwin achter stond. De vaas begon direkt tot leven te komen, en al snel had hij beentjes, armpjes en oortjes, een mond en oogjes. Blij rende de vaas weg, met z'n armpjes in de lucht, en steeds meer en meer

begon de vaas in een drokelaar te veranderen. Zou deze drokelaar eens door de bruine vlam of door zo'n bruin vonkje in een vaas veranderd zijn ?

Maar Elwin was erg bang dat de bruine vlam hem zou horen, en zou terugkomen. Elwin begon te zwaaien naar het elfje en de roze mannetjes. Snel vloog het elfje naar Elwin toe, en één van de roze mannetjes klom op Elwin's rug. Elwin durfde nog steeds niets te zeggen, maar wees naar de gang waar hij vandaan kwam en waar de bruine potjes nog ergens moesten zijn. Het elfje vloog richting de gang, en Elwin en de roze mannetjes gingen er achteraan. Als de bruine vlam nu maar niets zou horen. Al snel kwam de elf bij de potjes aan en straalde weer met de paarse straal van de ring erop. Snel begonnen de potjes weer in roze mannetjes te veranderen. Maar ineens kwam de bruine vlam weer terug in de gang. Elwin schrok. Snel verstopten de roze mannetjes zich achter het elfje, en een roze straal kwam uit de ring van het elfje. Toen de roze straal de vlam raakte kwamen er allemaal bruine mannetjes uit de vlam. 'Help,' riepen de mannetjes, 'we zitten met zoveel mannetjes bij elkaar opgesloten, en dan veranderen we in één grote gevaarlijke bruine vlam.' Elwin kreeg erge medelijden met de mannetjes. 'Maar wie zijn jullie dan ?' vroeg het elfje, terwijl hij nog steeds doorstraalde met de roze straal. En weer kwamen er een heleboel bruine mannetjes uit de vlam. Gelukkig begon de vlam steeds kleiner en kleiner te worden. Heel langzaam begonnen de bruine mannetjes één voor één in ezelachtige drokelaren te veranderen. 'Oh, de oerbewoners van de Drokelaar,' zuchtte Elwin. Maar wie had hen betoverd ?

Keizer Konohert van het rijk Adaka waar de Drokelaar ook toe behoorde was erg blij dat veel van de oorspronkelijke bewoners van de Drokelaar en Adaka, dat vroeger nog een groot deel van de Drokelaar was, terug waren. Ze waren lange tijd vermist geweest, en niemand wist eigenlijk wat er met hen gebeurd was. Duizenden en duizenden oerdrokelaren met roze mannetjes op hun rugjes, die wel wat op rugzakjes leken, trokken naar het kasteel van de keizer van Adaka. De keizer kende een groot aantal van hen erg goed, omdat hij vroeger, heel lang geleden, de koning was van de Drokelaar.

De oerdrokelaren werden verdeeld over de stadjes en dorpjes van de verschillende landen in het rijk Adaka, en ook in de Drokelaar kwam er een groot aantal van hen wonen.

Hoofdstuk 7. Een belangrijke ontdekking

Het konijn van de paarse piramide liet van elvenlaarzen een tunnel bouwen van de grond tot de bruine piramide. Het zou nu een museum worden, net zoals de rode piramide. En het konijn liet ook een ondergrondse tunnel van elvenlaarzen bouwen van de bruine piramide tot de rode piramide. De honden woonden inmiddels weer in

de gele piramide, en hadden het weer erg naar hun zin. Onder de rode piramide was ook een tunnel van elvenlaarzen die tot heel ver in de diepte ging. Die tunnel ging bijna recht naar beneden, en was als een put. In een grote emmer aan een touw kon je daarmee naar beneden. De koning zei altijd tegen Elwin dat de rode piramide een groot geheim had, en Elwin zou graag nog eens teruggaan om dat uit te zoeken. Elwin zou wel eens in die emmer naar beneden willen, door de elvenlaarzen-tunnel. Door de tunnel vanuit de bruine piramide kwam Elwin al diep onder de rode piramide waar de put van elvenlaarzen was. Elwin stapte in de emmer en liet zich aan het touw langzaam naar beneden glijden. Elwin liet steeds een stukje van het touw vieren. Het

was gelukkig een heel lang touw, en Elwin kwam dieper en dieper. Maar op een gegeven moment kon Elwin niet verder. Het touw was niet langer. Hier hield het op, terwijl de put nog wel veel dieper was. Maar wat was dat ? Zag Elwin dat goed ? Aan de zijkanten van de put kropen grote rode schorpioenen. Misschien wilde één van die schorpioenen Elwin wel meenemen naar beneden. Maar ineens begonnen die schorpioenen zo gevaarlijk met hun scharen te knippen, dat Elwin toch wel erg bang werd. 'Knip'. Eén van de schorpioenen had het touw waar de emmer aan hing doorgeknipt, en Elwin viel naar beneden. Maar gelukkig was er snel een bocht in de put, en de emmer begon in die bocht te glijden. Nog steeds ging de emmer heel snel, en Elwin was bang dat hij ergens tegen aan zou botsen. Elwin deed zijn handjes voor zijn ogen, en durfde niet te kijken. Als dat maar goed af zou lopen. Maar gelukkig waren er nog een paar bochten, en werd de emmer langzaam tot stilstand gebracht. Hier was het geen put meer, maar een tunnel. Het was er wel een beetje donker. Elwin stapte uit de emmer en keek om zich heen. Plotseling zag hij een rode vlam in de verte wapperen, maar er stonden een heleboel schorpioenen omheen. Wat moesten die schorpioenen daar ? Langzaam kroop Elwin dichterbij. Het vlammetje kwam uit een roodbruine vrucht, die wel een beetje op een aardappel of een ui leek. Maar wat was dat nou ? De vrucht had oogjes, een neusje en een mondje, en er kwamen tranen uit z'n oogjes. Elwin had zich achter een rotsblok verstopt, en gelukkig gingen de schorpioenen na een tijdje weg.

Heel voorzichtig kroop Elwin dichterbij. Hij hoorde het vruchtje snikken. 'Hij kan je toch niet horen, Elwin, hij is doof,' sprak ineens een wat zware stem. Achter Elwin stond een reusachtige schorpioen. 'Elwin,' zei de schorpioen weer, 'dit is een hele bijzondere vrucht. De rode vlam van deze vrucht bezit zoveel toverkracht, dat wanneer een drokelaar is omgetoverd tot een dier, dan wordt hij door de rode vlam weer een drokelaar. En als deze rode vlam er niet zo zijn, dan zouden alle drokelaars dieren zijn, en dan zou de Drokelaar niet kunnen bestaan.' En toen sprak de schorpioen verder : 'Elwin, het geheim van de rode piramide is het geheim van de Drokelaar.' En toen was de reusachtige schorpioen zo ineens verdwenen. Elwin keek naar de vrucht, en kwam dichterbij. Toen nam Elwin de vrucht in zijn armen. Elwin wist dat de vrucht hem niet zou kunnen verstaan, maar zei toch : 'Lieve vrucht van de Drokelaar, ik weet dat je verdrietig bent, maar als ik een wens mocht doen, dan wenste ik dat je gelukkig zou worden.' Voorzichtig legde Elwin de vrucht weer neer. Opeens hoorde Elwin geklop op één van de muren. Het was het konijn van de paarse piramide. Opeens brak hij door de muur heen. 'Zeg Elwin,' zei het konijn. 'Ik ben een tunnel van elvenlaarzen aan het bouwen tussen de zwarte piramide en de rode piramide, en weet je wat ik heel diep onder de zwarte piramide vond ? Een donkere vrucht met een zwarte vlam.' Elwin keek op, en vroeg aan het konijn of die vrucht daar nog steeds was. Het konijn knikte. 'Kom maar mee,' zei hij. Elwin nam de vrucht

met de rode vlam weer in zijn armen, en liep achter het konijn aan. Na een tijdje waren ze onder de zwarte piramide aangekomen, door de tunnel van elvenlaarzen die het konijn net gebouwd had met wat andere konijntjes. En ja hoor, daar stond de donkere vrucht met de zwarte vlam. De vrucht met de rode vlam in Elwin's armen begon direkt te tuuten, en ook de donkere vrucht begon heel zacht en langzaam te tuuten. Wat waren ze blij elkaar weer te zien. Elwin legde de vrucht met de rode vlam naast de donkere vrucht, en heel langzaam begonnen de vruchten armpjes en beentjes

te krijgen, en ook begonnen ze oortjes te krijgen en een soort gezichtje, en hun oogjes begonnen open te gaan. Nu kwamen er door de tunnel ook een heleboel schorpioenen om hen heen staan. Ze waren allemaal zo blij voor de vruchten. Ook begonnen ze vleugeltjes te krijgen, en heel langzaam begonnen ze in elfjes te veranderen. Beiden begonnen ze zoveel toverlicht te verspreiden, en heel langzaam begonnen de schorpioenen in drokelaars te veranderen. Zouden zij dan ook al die tijd betoverd zijn geweest ?

Niemand wist meer hoe ze betoverd waren. Het was allemaal zo lang geleden gebeurd, dat ze het zich niet meer konden herinneren. Ook de vruchten die weer elfjes waren geworden wisten het niet. Wel wist Elwin dat ze erg belangrijk waren voor de Drokelaar. Ze gingen bij Klaas Vaak wonen.

Dat was weer een spannend verhaal wat Elwin aan Sandra zou kunnen vertellen. Het konijn ging met Elwin mee om een tijdje bij hem te logeren. Het konijn had nog steeds het speelkaartenjasje aan, en Elwin keek er vaak naar. Op een dag zei het konijn tegen Elwin : 'Als je een speelkaart naar de konijnenbank brengt, dan heeft het de volgende dag armpjes en beentjes, en de dag daarna is het een elfje geworden.' Elwin keek het konijn met grote ogen aan. Dat wilde Elwin nog wel eens zien. Elwin had op het zolder nog een doos staan met een heleboel oude speelkaarten. 'Kan het ook met gewone verstuur-kaarten ?' vroeg Elwin. Ja, dat kon ook, volgens het konijn, maar die zouden in feetjes veranderen. Elwin ging direkt naar boven om te kijken wat hij nog had. Hij had in al die jaren zoveel kaarten opgespaard. Elwin vond wel drie dozen vol met verstuur-kaarten. Ook nam hij de doos met oude speelkaarten mee. Uit de dozen koos Elwin een stapeltje uit, en ging met het konijn naar de konijnenbank. Ergens in het bos achter een heuveltje gingen ze door een konijnenhol dat helemaal in de paarse piramide terechtkwam waar ergens een konijnenbank was. De konijnenbank was heel diep onder de grond. Snel leverde Elwin de kaarten in. Het konijn van de konijnenbank had nog wel een logeerkamer voor Elwin en zijn konijnenvriendje. De volgende dag liep Elwin met het konijn weer naar het loket toe, en vroeg of hij de kaarten mocht zien. En ja hoor, de kaartjes hadden al armpjes en beentjes gekregen. Nu zou Elwin nog één nachtje moeten slapen, en dan zouden het elfjes en feetjes zijn geworden. Elwin vond het erg spannend, want het was een echte toverbank. Die nacht kon Elwin bijna niet slapen van de spanning. Hij was zo nieuwsgierig geworden, dat hij zijn bedje uitstapte en naar het loket ging. Hij wilde wel eens weten of het misschien al zo ver was. Maar het loket-konijntje sliep, en heel voorzichtig ging Elwin achter het loket rondkijken. Er lagen hier allerlei spulletjes, vaak kapotte spulletjes, zoals afgebroken poppenarmpjes, gescheurde poppenjasjes en ook wat stukjes gescheurde kaarten en puzzelstukjes. Achter het loket was een deur, maar toen Elwin daardoor naar binnen wilde gaan merkte hij dat ook zijn

konijnenvriendje wakker was geworden en naar het loketje toeliep. 'Psst,' fluisterde het konijntje, 'daar moet je niet naar binnen gaan, hoor.' Elwin keek hem verbaasd aan. 'Waarom niet ?' vroeg Elwin fluisterend. Elwin wilde alleen maar zien of de kaartjes al elfjes en feetjes geworden waren. 'Nou, vooruit dan maar,' zei het konijn. Samen gingen ze naar binnen, en er lagen hier een heleboel schuifdozen in een kast. Op één van de dozen stond de naam van Elwin, en daar liepen ze naartoe. In de doos lagen wat poppen, maar Elwin zag geen elfjes of feetjes. 'Als het licht wordt, dan komen ze tot leven,' zei het konijn, 'en dan zullen ze langzaam in elfjes en feetjes veranderen. De nacht is nog niet voorbij.' De poppen zagen er half afgemaakt uit, maar waren prachtig. Ze leken wel een beetje op vogelverschrikkers. Ze leken in de verste verten niet meer op de speelkaarten en verstuur-kaarten die ze waren. Elwin vroeg of hij ze al mee mocht nemen, maar dat kon niet volgens het konijn, want dan zouden het poppen blijven. Ze moesten hier in de konijnenbank blijven.

De volgende dag verschenen Elwin en het konijn aan het loket, en het loketkonijntje haalde de doos tevoorschijn. Prachtige elfjes en feetjes kwamen eruit. Ze hadden doorzichtige vleugeltjes en hoekige kraagjes. Ze waren zo lang verstuur-kaart of speelkaart geweest, dat ze nu blij waren dat ze vrij konden zijn. Blij vlogen ze door een deur naast het loket, en kwamen in een weide terecht, heel diep onder de grond. Elwin en zijn konijnenvriendje gingen met hen mee.

Hoofdstuk 8. Wie weet

Elwin en het konijn van de paarse piramide deden nog veel meer leuke dingen, en na een tijdje zat de logeerpartij erop. Het konijn zou weer teruggaan naar de paarse piramide. Ze zouden nog even wat bessensap met elkaar drinken, en daarna zwaaiden Elwin en Sandra het konijn uit.

Elwin ging met Sandra in het gras zitten. De lucht was mooi blauw. Het was helder weer. Opeens kreeg Elwin een idee. De konijn had een paars glimmend boek voor Elwin en Sandra achtergelaten. Het lag op de tafel. Het konijn dacht dat Elwin en Sandra het wel een mooi boekje zouden vinden. Het konijn had hier vroeger veel uit gelezen toen hij nog klein was. En toen hij nog kleiner was en nog niet kon lezen, lazen zijn oma, zijn tante en zijn oom hem daar veel uit voor. Het leek Elwin wel interessant om eens in het boekje te gaan rondkijken. Waar zou het allemaal over gaan ? Elwin wist het niet. Het konijn had dat niet verteld. Het boek glom heel mooi paars, en er stonden donkere letters op die Elwin niet kon lezen. Zou het konijnentaal zijn ? Of ... ? Elwin wist het niet. Hij hoopte alleen maar dat het boek in zijn eigen taal was geschreven. En gelukkig ... Toen Elwin de eerste bladzijde opsloeg zag hij daar zijn naam staan en de titel van het boek. De naam van Elwin had het konijn er natuurlijk bijgeschreven. De titel van het boek was : Groot vakantie-boek voor de

zomer en de winter. Elwin begon direkt te lezen. Het eerste verhaal ging over een Oosters prinsesje dat verdwaald was. Ze zwierf helemaal door de woestijn, en op een gegeven moment kwam ze bij een kasteel terecht. Toen ze daar binnen kwam zag ze allemaal buikdanseressen ronddwarrelen die hele vreemde bewegingen met hun buik maakten. Ze kon hen niet goed zien, want ze zaten onder sluiers, maar de sluiers waren wel een beetje doorzichtig. Op de achtergrond hoorde het meisje wat trommels, maar ze zag niet waar het vandaan kwam. Het bleek een kasteel van een tovenaar te zijn, en die tovenaar bracht haar weer naar huis. Maar ze vond het zo fijn bij de tovenaar op het kasteel, dat ze nog vaak naar het kasteel terug ging. Het was wel een heel spannend verhaal, want de vader en de moeder van het meisje, die koning en koningin waren, waren niet blij met de tovenaar en z'n kasteel. Zij dachten namelijk dat de tovenaar het meisje had laten verdwalen, en door nu net te doen alsof hij haar had gered en teruggebracht, zou het meisje heel vaak bij hem in z'n kasteel teruggaan. Haar ouders dachten dat het om een list ging. Elwin zat met grote ogen te lezen, en merkte niet dat Sandra inmiddels achter hem stond om ook mee te lezen. Wat schrok Elwin toen hij ineens de hand van Sandra op zijn schouder voelde. Elwin dacht even dat het de hand van de tovenaar was.

Verder in het verhaal stond er dat de koning ten slotte de tovenaar liet opsluiten, maar er was nooit een bewijs gevonden dat de tovenaar het meisje had laten verdwalen, of ontvoeren. En toen kwamen alle dingen in het kasteel van de tovenaar tot leven, om de tovenaar uit de gevangenis te bevrijden. Er liepen potjes en pannetjes, stoelen en banken, piano's en trommels en nog veel meer in een grote optocht. De koning wist niet wat hij zag, en heeft toen maar snel de tovenaar uit de gevangenis laten halen. De tovenaar mocht niet meer in het land komen, en het prinsesje mocht de tovenaar ook niet meer zien. Vanaf die dag was het kasteel van de tovenaar en de tovenaar verdwenen, en niemand heeft ooit iets meer van de tovenaar vernomen. 'Dat was een droevig verhaal, Elwin,' zei Sandra tegen Elwin, die het laatste stuk hardop had voorgelezen. 'Ja,' zei Elwin, 'ik ben er een beetje verdrietig van geworden. Laten we snel naar het volgende verhaaltje gaan.' Het tweede verhaal ging over een sultan, dat is een naam voor een soort oosterse koning of keizer. De sultan was heel alleen en eenzaam, omdat de bewoners van zijn land het land zelf regeerden, en hem een beetje vergeten waren. De sultan woonde in een heel groot paleis, maar was niet gelukkig. Iedereen van zijn hofhouding was al dood gegaan, en nu was hij alleen overgebleven. Ja, de sultan was al erg oud. De enige die nog wel eens bij hem kwam was een sprekend vliegend tapijt. Die nam hem zo nu en dan nog wel eens mee om een tochtje te maken over het land. Maar ook het vliegend tapijt begon steeds minder te komen. Op een dag toen het vliegend tapijt al een hele tijd niet meer bij de sultan was geweest en weer eens kwam, vroeg de sultan aan het tapijt waarom hij steeds minder kwam. 'Ach,' zei het tapijt, 'ik word ook een dagje ouder, en ik moet ook zoveel

andere sultans bezoeken.' De oude sultan wist niet eens dat er naast hem ook nog andere sultans waren. Het tapijt zei dat die sultans dezelfde problemen hadden als de oude sultan : De bewoners van het land regeren hun landen zelf. En zo bracht het tapijt op een dag alle sultans bij elkaar, en besloten ze om in één kasteel te wonen, zodat ze nooit meer alleen hoefden te zijn. En weet je wat voor een kasteel dat was ? Het was het luchtkasteel van het vliegend tapijt, en zo kon het vliegend tapijt ook altijd bij hun zijn. Elwin klapte in zijn handjes. Dit verhaal liep wel goed af. Elwin en Sandra waren erg opgelucht. 'Zeg Sandra,' zei Elwin, 'ik vraag me af waarom het ene verhaal wel goed afloopt, en het andere niet.'

'Misschien omdat het een boek is voor de winter en voor de zomer. Hè toe, Elwin, laten we verder lezen,' zei Sandra. Elwin bladerde verder. Het derde verhaal ging over een regenboog, en een regenboog-prinses die altijd over de regenboog gleed om goede dingen te doen, zoals het helpen van dieren, bomen en kabouters. Sandra glimlachte. 'Mag ik nu eens voorlezen ?' vroeg Sandra. Elwin gaf het boek aan Sandra. Inmiddels waren ze aan de andere kant van de kamer gaan zitten in hun grote zitbankjes. Sandra haalde diep adem, en las het vierde verhaal. Na dit verhaal stonden er wat gedichtjes en wat puzzels. In het laatste deel van het boek zat een heel groot gat in de bladzijden, precies in het midden. En in dat gat lag een vreemd paars brilletje met donkerblauwe glazen. Er stond bij dat het een dromenbril was. Als je het brilletje op zou zetten, en zou gaan zitten, dan zou je er heel mooi van dromen. Sandra deed hem als eerste op.

Ze kwam op een mooi veld waar veel vlinders vlogen. Het waren hele lange vlinders, en ze leken wel een beetje op kleine elfjes. Alles was een beetje blauwig. De lucht was helder, zo helder. In de verte zag Sandra een oude man lopen met een kar. Hij had een rieten hoed op, en een lange grijze baard. Plotseling begon het een beetje te onweren. Sandra begon een beetje heen en weer te rennen, en het begon ook een beetje te regenen. 'Waar kan ik schuilen ?' riep Sandra naar de oude meneer toe. 'Ik kan niet lopen,' riep de oude man. Huh, Sandra dacht toch echt dat ze de man zag lopen. Ze besloot dichterbij te komen, en toen zag ze ineens dat het een marionet was, en dat iemand anders de touwtjes vast had. Het waren vlindertjes die de touwtjes bewogen. Eén van de vlindertjes had de stem nagedaan. Maar wat was dat ? Toen Sandra nog dichterbij kwam zag ze dat de vlindertjes ook aan draadjes zaten. Zij waren dus ook gewoon maar marionetten. Ineens hoorde ze gelach. Een Oosters prinsesje schoof ineens wat wolkjes opzij, en liet haar gezichtje zien. Was Sandra in een poppenkast terecht gekomen ? Snel deed Sandra het brilletje af en gaf het aan Elwin. 'Het gaat over een soort poppenkast, Elwin,' zei Sandra, 'als je snel bent kun je het Oosters prinsesje nog zien.'

Maar toen Elwin de bril opdeed, sloeg werkelijk de bliksem in. Elwin was ook op de

weide, en moest hard rennen. De bliksemschichten kwamen achter hem aan, en in de verte hoorde hij hard gelach. Ineens nam het Oosters prinsesje hem tussen haar vingers. 'Hallo, leuk ventje,' zei ze. 'Ik kan jou wel in mijn poppenkast gebruiken.' Elwin schrok. Daar had hij niet echt zin in. 'Wie bent u ?' vroeg hij beleefd. 'Ach, weet je dat niet ?' zei het meisje, 'ik ben het Oosters prinsesje uit het boek. Ik mag van mijn vader bijna nooit naar buiten, omdat hij bang is dat de tovenaar mij weer zal ontvoeren. Om mijn kamertje staan altijd soldaten. Ik mag niet veel dingen doen, dus speel ik maar met poppen. 'Heb je dan geen vriendinnetjes ?' vroeg Elwin. 'Nee,' zei het meisje, 'ik ben toch een prinsesje ? Prinsesjes hebben geen vriendinnetjes.' Elwin vond dat wel een beetje zielig voor het meisje. Plotseling was het meisje verdwenen en Elwin voelde een vliegend tapijt onder zich. Oh, wat vloog Elwin hoog. Plotseling zei het tapijt dat ze naar het luchtkasteel van het tapijt zouden gaan, waar de sultans woonden. Daar had Elwin wel zin in. Toen ze bij het luchtkasteel waren aangekomen, zagen ze daar wat sultans spelen op een wolkje. Dat leek Elwin erg gevaarlijk, maar het tapijt zei dat het wolkje goed voor de sultans zou zorgen. Ook de wolken en wolkjes leefden, en konden spreken. Ze waren de bewakers van het luchtkasteel van het vliegende tapijt. Het tapijt vloog naar binnen. In het midden van de eerste zaal stond een tafel waarachter een paar sultans spelletjes aan het waren doen. Het tapijt vloog verder naar boven, tot aan de kamer van het tapijt. 'Elwin, zou jij hier wel willen logeren ?' vroeg het tapijt. Maar toen ineens was al het beeld weg, en Elwin deed de dromenbril af, en gaf het aan Sandra. 'Nu jij weer, Sandra. Ik was in het luchtkasteel van het vliegende tapijt,' sprak Elwin. Vlug deed Sandra het brilletje op, en leunde naar achteren. Weer zei het tapijt : 'Zou jij hier wel willen logeren ?' Sandra knikte. De deur van de slaapkamer ging open, en Sandra liep naar binnen. Op een kastje stond een beeldje van een oosters prinsesje. 'Wat is dat voor een beeldje ?' vroeg Sandra. Het tapijt werd een beetje verdrietig, en zei : 'Ach, het is een beeldje van iemand die ik vroeger eens gekend heb.' Sandra ging op het bed zitten. 'Maar lief tapijtje, ken je het oosters prinsesje nu niet meer ?' Het tapijt schoot op, en ging toen weer langzaam liggen, en sprak : 'Ik mocht haar niet meer kennen van haar vader, en van verdriet ben ik toen in een tapijt veranderd.' Sandra schrok. 'Maar dan ben jij ... dan ben jij ... de tovenaar ?' Het tapijt boog een beetje naar beneden en sprak : 'Ja, dat ben ik.' En toen vertelde Sandra dat het oosters prinsesje ook erg verdrietig was, maar als haar vader en moeder zullen zien wat je hier allemaal voor de sultans hebt gedaan, dan zullen ze je vast wel weer bij hun dochtertje willen hebben. Het tapijt keek op : 'Denk je dat echt ?' Sandra knikte.

Toen Sandra de bril weer had afgedaan, vertelde ze alles aan Elwin. Toen zette Elwin de bril op. Elwin keek om zich heen en was in het kasteel van de oosterse koning en koningin, waar ook het oosterse prinsesje ergens haar kamer had. Ineens was daar het vliegende tapijt. Elwin ging erop zitten en vloog vooruit. Daar in de verte zagen ze de

koning en de koningin ergens lopen. 'Vooruit, er op af,' zei Elwin tegen het tapijt. Bij de koning en de koningin aangekomen stapte Elwin deftig van het tapijt af, en maakte een buiging. 'Wat doe jij in mijn kasteel ?' bulderde de koning. Elwin maakte een buiging, en sprak : 'Koning, ik ben hoog bezoek. Ik kom namelijk uit een luchtkasteel waar allemaal sultans wonen. U bent ook uitgenodigd.' Plotseling veranderde het gezicht van de koning en begon te glimlachen. 'Sultans ? Wat een prachtig idee. Ik zou graag wat andere regeerders willen bezoeken.' En daar stapten de koningin en de koning op het tapijt. Na een tijdje waren ze op het luchtkasteel aangekomen, en ook de sultans waren erg blij hen te zien. Sommigen van hen kende de koning nog wel van lang geleden. 'Wat is het hier prachtig,' zei de koning. Het tapijt gaf de koning en de koningin een uitgebreide rondleiding door het luchtkasteel. De koning zei : 'Dit is zo prachtig dat ik graag mijn dochtertje hier zou willen laten logeren.' Dat vond het tapijt een maar wat goed idee. De koningin zou met het tapijt het meisje ophalen. En ja hoor, na een tijdje was het meisje binnen, en keek haar ogen uit. Ze was erg blij eens ergens anders te zijn, en zou hier graag willen logeren.

Elwin deed de bril af, en gaf hem glimlachend aan Sandra. 'Het gaat erg goed, Sandra,' zei Elwin. Toen Sandra de bril weer opdeed bevond ze zich in een slaapkamertje samen met de oosterse prinses. Opeens werd er aangeklopt. Het was het vliegend tapijt. Toen hij het meisje zag, begon hij direkt weer te veranderen in de tovenaar. Het meisje viel haar oude vriend om de hals. Wat waren ze blij. Ook Sandra was erg blij, en pinkte een traantje weg. Wat was het allemaal goed afgelopen. Daar kwamen de oosterse koning en de koningin ook aan. Ze hadden een hele lange tijd met de sultans gesproken, en die hadden hun alles uitgelegd. Voortaan zouden de oosterse koning en de koningin met hun dochtertje in het luchtkasteel bij de tovenaar en de sultans blijven wonen.

Sandra deed de bril af. 'Wat was dat een prachtig verhaal,' zei Sandra. Ze vertelde nog even aan Elwin hoe het was afgelopen, en toen ging ze naar boven om te slapen. Ze was erg moe. Elwin bleef nog even zitten, en deed de bril weer even op z'n neusje. Elwin bevond zich weer in een veld, met een heleboel vlindertjes. De vlindertjes waren prachtig donkerblauw glimmend, en een regenboog straalde op hen. 'Dag Elwin,' zei de regenboog. Maar oeps, het was de regenboog-prinses. 'Wat ben ik blij jou een keer tegen te komen,' zei de regenboog-prinses langzaam. 'Weet je wie ik ben ?' Elwin wist het niet. 'Ik ben de oosterse prinses,' zei de regenboog-prinses. Elwin was erg verrast. De regenboog-prinses vertelde hem, dat er een regenboog liep vanuit het luchtkasteel van de tovenaar, en dat ze vandaaruit nog wel eens naar beneden kon, om goede dingen te doen, om dieren te helpen en zo. Elwin glimlachte. Dat was de bedoeling ook. En toen viel Elwin in een hele diepe slaap. Zo diep dat het leek alsof Elwin nooit meer zou kunnen opstaan. En toen zag Elwin door de dromenbril weer

het tapijt met een heks die ervoor stond. De heks had een panda-beertje in haar hand, en gooide het beertje heel ver weg. Maar het tapijt schoot op het beertje af, en ving het netjes op. Ja, als de tovenaar nog wel eens verdrietig was, dan veranderde hij weer in een tapijt, en dan vloog hij naar beneden om te helpen. Dat vond Elwin erg mooi.

Elwin herinnerde zich nog hoe Sandra het vierde verhaal van het boek voorlas, en dat ging over een panda-beertje. Het beertje liep in een veld met vlinders, toen er een boze heks aankwam die het beertje aan touwtjes vastmaakte, zodat het een marionet zou worden, en toen gooide die boze heks het beertje heel ver weg, zo ver dat het terechtkwam op een hele koude plaats. Daar liet ze het beertje dan dansen, en het beertje moest allerlei andere karweitjes doen. Elwin herinnerde nog dat Sandra zoveel stukjes oversloeg omdat ze het zo'n naar verhaal vond. Elwin had de bril weer afgedaan, en pakte het boek weer. Elwin wilde nu zelf eens het verhaal lezen. Oh, en daar las Elwin zulke vervelende dingen, dat Elwin al spijt had dat hij het had gelezen. Elwin begon de puzzeltjes te maken achter in het boek. Er stonden ook wat vragen die je kon invullen. Eén zo'n vraag was : 'Hoe zou jij willen dat het vierde verhaal zou aflopen ?' Toen schreef Elwin : 'Dat er iemand zou komen met een grote schaar, om de touwtjes van het panda-beertje los te knippen, en dat de zon eens goed in dat koude gebied zou schijnen, zodat het er niet meer koud zou zijn.' Een andere vraag was : 'Hoe zou je willen dat het eerste verhaal zou aflopen ?' Toen schreef Elwin : 'Dat hebben we al opgelost.'

Na wat puzzeltjes te hebben gedaan en wat vragen te hebben ingevuld deed Elwin de dromenbril weer op. Daar kreeg hij het gezicht van de tovenaar te zien. De tovenaar sprak : 'Elwin, terwijl jij aan het puzzelen was, hebben we er voor gezorgd dat het panda-beertje nu ook bij ons woont, in ons luchtkasteel. Het oosterse prinsesje, de oosterse koningin, en wij allemaal, zullen goed voor het beertje zorgen. Daar was Elwin wel blij mee geworden. Toen legde Elwin de dromenbril neer, en ging naar zijn bedje.

Hoofdstuk 9. Bezoek

Elwin besloot een briefje te schrijven naar het konijn van de paarse piramide, om hem te bedanken voor het boekje, en om te vertellen wat Elwin en Sandra allemaal met de dromenbril hadden beleefd. Een musje wilde de brief wel naar het konijn brengen. Na een paar dagen stond het konijn weer bij Elwin op de stoep. 'Zeg Elwin,' zei het konijn, toen Elwin verrast naar buiten kwam lopen, 'ik heb hier een nieuw boek voor je. Het is het tweede deel van het vakantieboek voor de zomer en de winter.' Elwin was daar erg blij mee. Het kaft was rood glimmend, als rood goud, en een een beetje donker als scharlaken. Het boek voelde een beetje aan als fluweel. Weer stonden er

letters op het boek die Elwin niet begreep, maar toen Elwin het boek opendeed kon Elwin alles gewoon lezen. 'Bedankt konijn,' riep Elwin, en ging weer naar binnen, terwijl het konijn weer weghuppelde. 'Kijk eens, Sandra,' zei Elwin, 'ik heb een tweede boek van het konijn gehad.' Sandra was ook erg blij. Elwin begon direkt te lezen. Nadat Elwin een stukje had gelezen begon Elwin het aan Sandra te vertellen.

Plotseling legde Elwin het boek neer, en liep naar het raam. In de wolken was een vreemd vliegend schip verschenen, waar heel veel licht uit kwam. Er gleed een loopbrugje uit het schip helemaal tot op de grond, en er liepen konijntjes in ruimtepakken overheen naar beneden. 'Wat zullen we nou beleven,' sprak Elwin. Al gauw werd er bij Elwin aangebeld. Elwin deed de deur open, en direkt liepen de konijntjes naar binnen. Het waren er drie. 'Wat is er aan de hand ?' vroeg Elwin. Eén van de konijntjes zei met een heel hoog stemmetje : La Idas Mai Hien. 'Dat versta ik niet,' zei Elwin. 'Kom maar mee naar de huiskamer.' Elwin deed de deur van de huiskamer voor hen los, en al snel zaten ze op de stoeltjes. 'Willen jullie wat drinken ?' vroeg Sandra. 'Ko Kok Domiko,' zei een ander konijntje. Dit konijntje had een heel zwaar en zacht stemmetje. 'Tok Doeki Annedes,' zei het derde konijntje. En weer kwamen er een paar konijntjes voor de deur staan, en belden aan. Weer deed Elwin de deur voor hen los, en ze stormden naar binnen. Eentje riep Rattettedattette Ra Ra. Elwin verstond er niets van. Na een tijdje zat de hele kamer vol met konijntjes in vreemde ruimtepakken, en allen dronken ze van de bessensap die Sandra gemaakt had. Ha Do De Dondo, zei een konijntje met een vreemde kroon tussen een soort gewei. Dit moest hun hoofdman wezen. Hij zat te wijzen met zijn vingertje en duimpje. Het schip was nu vlakbij Elwin's raam gekomen, en straalde heel fel licht naar binnen. Do Do Do riep een konijntje. Toen renden alle konijntjes heel snel weer naar buiten, om met het schip weer te vertrekken. Elwin zakte naar achteren op zijn stoel. 'Wel heb ik ooit,' zei hij. Sandra glimlachte. Hebben we zulk bezoek ooit gehad ? Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, Sandra, niet dat ik weet,' zei Elwin. Maar waar was het boek ineens gebleven ? 'Oh nee,' zei Elwin verschrikt, 'ze hebben het boek meegenomen.' Sandra schrok ook. Snel keek Elwin in de boekenla of het eerste boek er nog was, maar die was ook verdwenen. Maar ook een paar andere boeken waren verdwenen. Elwin deed zijn handen voor zijn gezichtje. 'Dit is een ramp,' zei hij. Hij plofte in zijn stoeltje, en ook Sandra was erg verdrietig. Traantjes kwamen uit haar oogjes, en ook Elwin kon zijn traantjes niet bedwingen. 'Boe hoe hoe,' huilde Elwin, 'het waren de mooiste boeken die ik ooit had gelezen, en nu zijn ze weg, en natuurlijk de dromenbril.' Elwin en Sandra waren ontroostbaar.

Elwin en Sandra waren er zo naar van, dat ze beiden heel vroeg naar bed gingen. Elwin was zo verdrietig dat hij nooit meer uit bed wilde. Wat moesten ze nu doen ? Elwin keek naar boven, naar het plafond. Maar wat was dat ? De lamp ... Er hing een

andere lamp aan het plafond, en er hing een briefje aan. Elwin stond op uit z'n bedje en haalde het briefje van de lamp af. Daarop stond geschreven : 'Lieve Elwin en Sandra, wij hebben zojuist de dromenlamp aan het plafond gehangen. Als jullie die lamp aandoen, dan komt daar heel zacht dromenlicht uit, en dan dromen jullie heel mooi. Van de konijnen.' Er zat een schakelaartje aan de dromenlamp waarmee Elwin het kon aandoen. En inderdaad, er kwam zulk zacht licht uit, dat Elwin daar heel goed mee zou kunnen slapen en dromen. Maar wat was dat ? Naast de klerenkast lagen de boeken die Elwin en Sandra kwijt waren. Het was een stapeltje boeken die de konijntjes misschien gebruikt hadden om op te staan, om de lamp aan het plafond

te hangen. En ja hoor, op het bovenste boek was een briefje geplakt, en daar stond : 'Wij hebben even een stapeltje boeken gebruikt om op te staan, zodat we de lamp aan het plafond konden maken.' Gelukkig zat de dromenbril ook nog in het gat van het vakantie-boek. Elwin en Sandra waren erg opgelucht.

Hoofdstuk 10. Het versteende keukenmeisje

In het tweede boek van het konijn stond dat wanneer je oude lampen naar de konijnenbank zou brengen, dan zouden de lampen na één of twee weken droomlampen zijn geworden. Elwin zou heus wel meer droomlampen in zijn huisje willen hebben, want dan zou hij ook in de andere kamers prachtig dromen en dagdromen. En weet je wat Elwin nou zo jammer vond ? Dat de konijnenbanken allemaal zo ver weg waren. Elwin wilde er eentje dicht in de buurt hebben. In het boek stond wel beschreven hoe je een konijnenbank moest bouwen, maar dat leek Elwin veel te moeilijk. Daarvoor konden ze beter een echt konijn halen. Elwin besloot weer een briefje te schrijven naar het konijn van de paarse piramide, en het musje wilde het wel weer wegbrengen. Na een paar dagen stopte er een busje voor het huis van Elwin. Het konijn van de paarse piramide sprong eruit met één van zijn konijntjes. Ze haalden wat spullen uit het busje, en voor het raam kon Elwin zien dat het spullen waren voor een konijnenbank. Elwin had op de hal van het zolder achterin nog wel ruimte. Daar zou een klein konijnenbankje komen, met een klein loketje. Het konijntje wat de konijn van de paarse piramide had meegenomen zou in ieder geval voorlopig achter het loket staan. Nu had Elwin in ieder geval een konijnenbank in huis. En snel stond ook het huis vol met dromenlampen. De lichten daarvan waren zo zacht, dat prachtige dromen zich door het huis verspreidden.

In het boek stond ook hoe je een konijnenbankier kon worden. Je kon alleen maar konijnenbankier worden door eerst een konijnenbedelaar te worden. Dat ging zo : Dan moest je de straten op en de huizen langs om te vragen of ze nog kapotte spullen hadden of oude, versleten en verscheurde dingen, en dan moest je hen je nieuwe dingen geven. Je moest om weinig vragen, en dan veel ervoor teruggeven. Dat wat je had gekregen, dat moest je dan naar de konijnenbank brengen. Als je dat goed had geoefend, en een echte konijnenbedelaar was geworden, dan moest je één nachtje achter het loket van een konijnenbank slapen om konijnenbankier te kunnen worden. Dat had Elwin goed gelezen.

In het tweede boek van het konijn stond ook een verhaal over de wolvenzee, een hele grote en gevaarlijke zee ten Noorden van de Drokelaar. Er scheen daar een groot monster te wonen, genaamd de sfinx. Dit monster woonde heel diep in de zee. Achter die zee lag het land Truur. Dit land was van een farao die Ptah heette. Als de farao op zee wilde varen, dan floot hij altijd drie keer op een speciaal fluitje, en dan kwam het

monster tevoorschijn, waarop de farao kon varen. En het was een hele bijzondere farao, want hij was helemaal gemaakt van fruit. En zo ook de bewoners van het land. De farao was ook heel lenig, en kon met zijn armen en benen allerlei letters maken. Zo bracht hij dan boodschappen aan het volk, want praten, dat kon farao Ptah niet. De farao hield erg veel van de sfinx, en maakte elke dag een ritje op zijn rug door de zee. Maar op een dag gebeurde er iets verschrikkelijks. Er klopte een oude bedelaar op de poort van het kasteel van de farao Ptah. De oude bedelaar had een droevig verhaal. Hij vertelde dat zijn dochtertje was doodgegaan. Altijd als zijn dochtertje sprak, dan kwamen er gouden broden uit haar mond, en zo had de familie dan altijd volop te

eten. Maar sinds zij was doodgegaan, gingen ook anderen van de familie dood, omdat ze zo'n honger hadden. Zo was ook de vrouw van de bedelaar al doodgegaan, en ook de tien zonen van de bedelaar. Hij was de enige die was overgebleven. Farao Ptah liet hem direkt binnen, en gaf hem volop te eten. Van de overheerlijkste fruitschotels mocht hij eten. De bedelaar at veel, zoveel, dat hij op het laatst over zijn buik wreef en zei dat hij nu nooit meer zou hoeven te eten. Farao Ptah keek hem glimlachend en liefdevol aan. Hij was zo blij dat de oude man weer een beetje gelukkig was. Farao Ptah vroeg of de oude man bij hem in het kasteel wilde blijven wonen, dan had de oude man tenminste weer een woonplaats en een familie. Dat wilde de man wel. Hij kreeg de beste kamer en het beste bed van het hele kasteel. Maar toen de farao de volgende ochtend wakker werd, en zijn fluitje wilde pakken, was het verdwenen. Ook de oude man was verdwenen. De farao was radeloos. Hoe kon hij nu de sfinx tevoorschijn krijgen ?

Met de zee-sfinx ging de farao altijd naar de eilandjes om daar het beste fruit te plukken, zodat het land geen honger zou lijden. Maar nu hij het toverfluitje had verloren was het land overgeleverd aan de honger. Farao Ptah was erg verdrietig, en iedereen in en om het kasteel begon erge honger te krijgen. Wat moesten ze nu doen ? Hoe de farao ook voor de zee begon te bewegen en letters begon te maken, de sfinx kwam niet, en de farao werd moe, erg moe. In het land zelf groeide niks. Alles was er kaal en dor. Helemaal ten einde raad liet de farao zijn tovenaars komen. Ja, zij konden heel goed toveren, maar ze konden geen voedsel tevoorschijn toveren, en ze konden ook er niet voor zorgen dat de sfinx weer zou komen. Die tovenaars konden eigenlijk helemaal niet toveren, maar ze werden tovenaars genoemd, omdat ze de farao wijze raad konden geven. Het waren vijf tovenaars op een rijtje, vijf tovenaars die niet konden toveren, maar wel hele wijze raad konden geven. Eerst sprong de eerste tovenaar naar voren, en sprak : 'Beste farao, wij vinden het heel erg en naar voor u en het land, dat u uw toverfluit bent kwijtgeraakt.' Toen sprong de tweede tovenaar naar voren en sprak : 'Kent u het lied van het bos ?' Nee, dat kende de farao niet, en schudde zijn hoofd. Toen sprong de derde tovenaar naar voren, en sprak : 'Het lied van het bos wordt gefloten door de aardfluit, heel diep onder de grond, maar dan moet hij wel eerst gevonden worden. Met die fluit kun je niet alleen de sfinx roepen, maar kun je er ook voor zorgen dat hij op het land komt, en onder de grond zal wonen. Dan zal het land vruchtbaar worden, en is er altijd genoeg fruit.' Toen sprong ineens de vierde tovenaar naar voren en sprak : 'Maar, beste farao, de aardfluit wordt bewaakt door de wolvenboom, een boom met wolvenkoppen, en zodra die u te pakken krijgt, dan zal die boom naar boven groeien en dan is het land voor hen.' Daar schrok de farao wel even van. Maar er zat voor hem niets anders op om op zoek te gaan naar de aardfluit, anders zou het land omkomen van de honger. De farao moest het er maar op wagen. En zo ging hij de volgende dag dapper met zijn knapzak onder

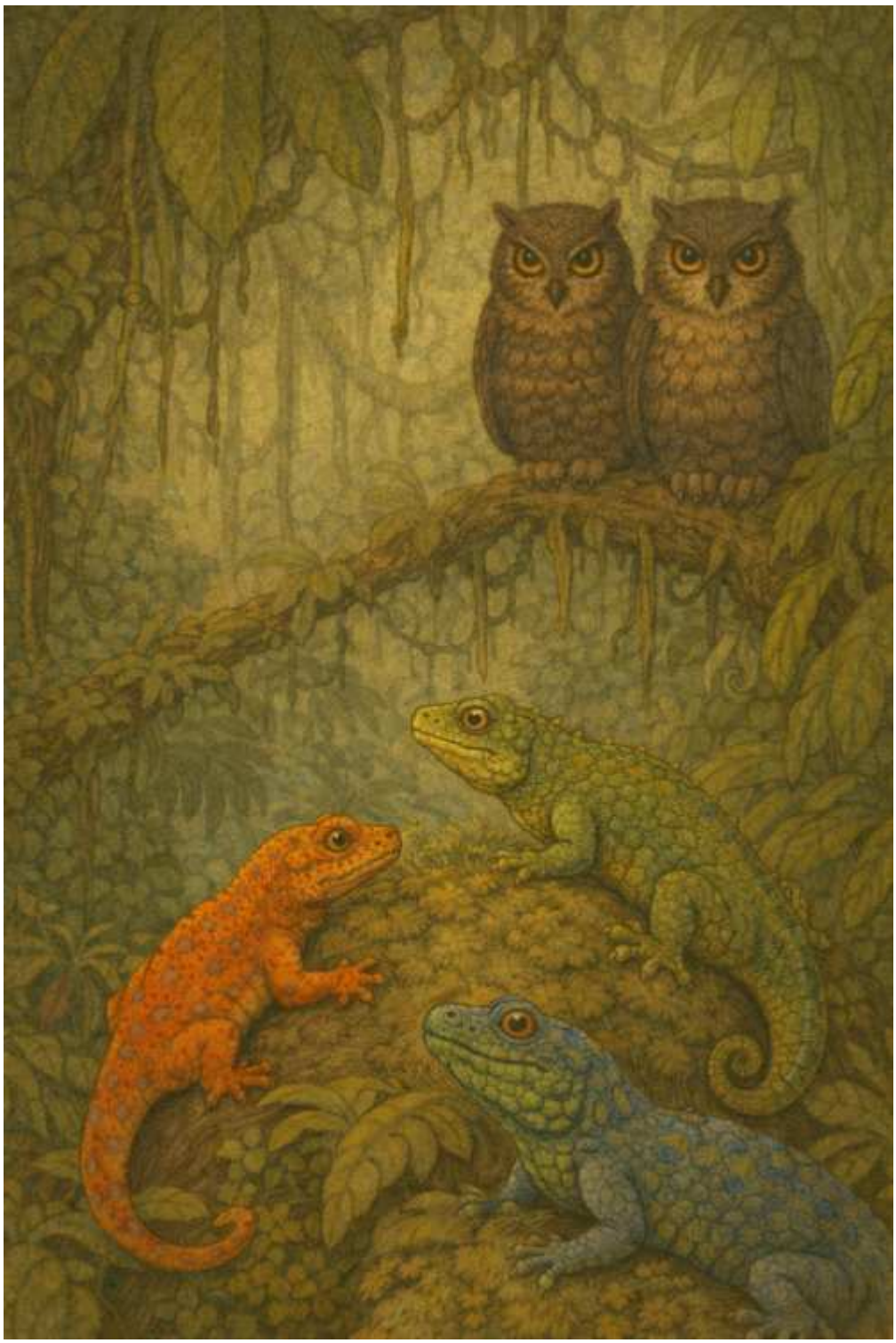

de grond. De vijfde tovenaar, die nog niet gesproken had, ging met de farao mee. Ze moesten over een trap onder het kasteel naar beneden, en kwamen al snel bij duistere tunnels terecht. De vijfde tovenaar kende wel een beetje de weg, maar al snel kwamen ze op plaatsen waar zelfs de vijfde tovenaar nog nooit was geweest. Nu moesten ze op zoek gaan naar de aardfluit. Het was hier erg donker, en ze hoorden allerlei enge geluiden, en soms ook gepiep. Plotseling werden ze van achteren gegrepen, en een lange tak met een wolvenkop begon zich om hen heen te draaien. Al snel konden de vijfde tovenaar en farao Ptah zich niet meer bewegen. Snel werden ze naar de boomstam toegetrokken, waar een groot gat in was, waar ze in werden

gedrukt. Nu waren ze opgesloten in de wolvenboom. De vijfde tovenaar begon hard te roepen, maar al snel werd er een groot dik boomblad in z'n mond gedrukt en kon ook hij niet meer spreken. Het boomgat groeide helemaal dicht, en er kwamen grote bladeren overheen, en al snel was het pikkedonker in de boom. Ze konden niets meer zien, en al snel ook niets meer horen. Toen begon de boom, zoals gezegd was, te groeien en te groeien, totdat de boom boven de grond was gegroeid.

En wat er toen gebeurde ? De takken met de wolvenkoppen begonnen naar de huisjes toe te groeien in het hele land. Ze begonnen op de deuren te kloppen en op de ramen te tikken, en als er dan opengedaan werd, dan vraten ze de bewoners die allemaal van fruit gemaakt waren op. Daar schrok Elwin wel even van, toen hij dat las. Hij hoopte maar dat farao Ptah en de vijfde tovenaar niet opgegeten zouden worden. Sommige bewoners deden natuurlijk de deur niet open, en dan begonnen de takken van de wolvenboom gewoon door de schoorsteentjes heen te groeien. Maar al gauw braken ze ook gewoon door de deuren en de ramen heen. Elwin vond het verschrikkelijk, en las verder.

Er stonden wat plaatjes in het boek, en Elwin en Sandra bekeken de plaatjes met open mond. Ook groeide de wolvenboom richting het kasteel van de farao en de zee. Snel begonnen de takken en de bladeren om het kasteel heen te groeien, waar ook de vier andere tovenaars nog waren, en de hele hofhouding van de farao. En er begonnen vreemde vruchten aan de boom te groeien, waar een soort inkt in zat. De vruchten waren heel erg groot, en de tovenaars zeiden dat niemand van de vruchten moest eten, omdat het wel eens giftige vruchten konden zijn. Maar de kasteelbewoners hadden zo'n honger dat enkelen ervan begonnen te eten. En wat er toen gebeurde ? Zij die de vruchten hadden gegeten begonnen te groeien en te groeien en begonnen in wolven te veranderen. Oh, wat schrokken de tovenaars daar van. 'Snel,' zei de eerste tovenaar, 'laten we vluchten onder de grond.' En snel renden ze naar de kasteeltrappen toe die onder de grond zouden leiden. Er waren ook wat lakeien bij, wat keukenmeisjes, een kapper, een paardenmenner en nog wat anderen van de hofhouding. Het was nog wel een grote groep. Maar hier en daar begonnen vruchten te knappen, en de inkt begon te stromen en te stromen. Nu moesten ze snel zijn.

Ze waren al bij de ondergrondse tunnels terechtgekomen, maar hun voeten waren al nat geworden van de inkt, en het bleef maar doorstromen. Eén van de tovenaars had een bootje gevonden, maar daar konden er niet zoveel in. De kapper en de paardenmenner en een paar schilders van het hof zouden buiten de boot aan de randen hangen, en de rest zou in het bootje gaan. Niemand zou zich daarin kunnen bewegen, want het was veel te vol. Maar de inkt begon woester en woester te stromen, en al gauw werden er enkelen door de golven van inkt weggesleurd. Na een tijdje waren er nog maar een paar over : de vier tovenaars, een keukenmeisje, en

enkele lakeien. Na een tijdje waren ze bij de stam van de wolvenboom terecht gekomen, en bij de boomwortels. En achter de boomstam lag de aardfluit te glinsteren. Gelukkig waren de wolvenkoppen allemaal ver weg, boven de grond. En gelukkig was de aardfluit nog niet door de inkt weggesleurd. Het was hier allemaal wat rustiger, en al snel konden ze allemaal weer uit het bootje stappen. Maar het keukenmeisje rende snel op de aardfluit af, greep het, en begon er fluitend mee weg te lopen. Achter de boomstam en achter de plek waar de aardfluit lag, was een ondergronds bos, en daar rende het keukenmeisje met de aardfluit naar toe. 'Niet doen,' schreeuwden de tovenaars, 'want de aardfluit is van de farao, en zorgt ervoor dat de sfinx komt, en als hij ziet dat jij de aardfluit hebt weggehaald, dan zal hij je verstenen.' Maar het keukenmeisje trok zich er niets van aan, en danste vrolijk met het fluitje door het ondergrondse bos. Na een tijdje hoorden ze woest gegrom, en het kwam steeds dichterbij. De sfinx kwam eraan, en rende op de boomstam af. Hij brulde en beet toen een gat in de boom, zodat farao Ptah en de vijfde tovenaar er weer uit konden komen. Toen begon de sfinx achter het keukenmeisje aan te hollen. Uit zijn oog kwam een grote straal, en plotseling versteende het keukenmeisje. De aardfluit viel op de grond, en de sfinx nam de aardfluit in z'n bek, en bracht hem naar de farao. Maar wat was dat ? Toen de farao de aardfluit begon te bespelen kwamen alle landbewoners die door de wolvenboom waren opgeslokt door het gat van de boomstam naar buiten. Ook zij die door de inktstromen waren meegesleurd kwamen weer tevoorschijn uit de inktrivieren. Ze zaten nog wel helemaal onder het donkere spul, maar naarmate de farao doorspeelde werden ze weer normaal. Toen liepen ze allemaal achter de fluitspelende farao aan naar boven, en terwijl de farao doorspeelde werden ook degenen die van de wolvenvruchten hadden gegeten en daardoor wolf waren geworden weer normaal, en de wolvenboom en zijn takken begonnen weer terug te zakken in de grond.

Na een tijdje kwamen er allemaal fruitbomen uit de grond, en had iedereen weer genoeg te eten. Elwin zuchtte opgelucht. Gelukkig was alles toch nog goed afgelopen. Het versteende keukenmeisje heeft toen een hele lange tijd in de keuken van het kasteel gestaan. De farao wist niet hoe hij haar weer normaal kon krijgen. Geen enkel liedje op het fluitje werkte. Toen besloot de farao haar een tijdje in het bos te zetten, maar ook dat hielp niet. Toen heeft ze een tijdje tussen de weilanden gestaan, een tijdje tussen korenvelden, en een tijdje tussen maisvelden, maar niets hielp. Vaak zaten er vogels op het beeld. Elke dag ging de farao even naar de sfinx onder de grond. Misschien dat het versteende keukenmeisje wel weer normaal zou worden als ze bij de sfinx zou zijn voor een tijdje, in het ondergrondse bos. En zo liet de farao het beeld zetten in het ondergrondse bos. En hier fleurde het meisje weer op. Langzaam begon ze zich weer te bewegen, en ze kreeg van de sfinx een rood kapje. Sindsdien noemde iedereen in het land haar Roodkapje.

Pats. Elwin had het boek dichtgeslagen. 'Sandra,' zei Elwin, 'ik ben erg blij dat dit verhaal goed is afgelopen, anders zou ik misschien naar het land Truur toemoeten.' Sandra glimlachte en zei : 'Gelukkig blijf je nu eens een keertje rustig thuis. Dan kun je een keer lekker uitrusten, en alle Elwinsboeken nog eens lezen. Dat waren er een heleboel. De ouden kende Elwin natuurlijk heel goed. Die had hij wel duizenden keren gelezen, maar nu had hij dan ook eens goed de tijd om de nieuwen weer eens te lezen : Elwin Terug Naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, Elwin Terug Naar Egypte, Elwin en de Brugboot, Elwin en de Konijnenheuvel, en dit boek : Elwin Blijft Doorgaan. Maar toen Elwin dit laatste boek had gelezen, was Elwin toch wel erg benieuwd geworden naar de wolvenzee. Misschien zou hij daar de sfinx wel tegenkomen. En dan zou het verhaal nog langer worden dan het al was. En zo besloot Elwin op reis te gaan naar de wolvenzee. Dat was wel even een eindje rijden. Toen hij daar aankwam merkte hij dat er in het water iets gebouwd werd. Er stonden overal hijskranen en steigers. Elwin wist niet wat hij zag. Zouden ze een brug bouwen, of iets anders. Er hingen grote buizen in de lucht, en er stonden grote pompen. Op de kust stond een man met wat werkers. Ze hadden het over allerlei ingewikkelde dingen. Ze zeiden dat ze met het grote bouwwerk de sfinx uit het water wilden halen. In het tweede boek van het konijn stond dat de sfinx zo nu en dan nog wel eens ging zwemmen in de zee. Elwin moest en zou de sfinx waarschuwen. Maar hoe ? Maar het was al te laat. Een hele grote kooi kwam uit het water opstijgen, waar de sfinx al in zat. 'Zeg, zijn jullie wel goed ?' vroeg Elwin aan de mannen. De mannen begonnen Elwin uit te lachen. 'Mooie vangst, hè ?' brulden ze. Maar toen werd Elwin erg kwaad. 'Die sfinx behoort tot het land Truur, en is van farao Ptah,' zei Elwin luid. Maar weer begonnen de mannen te lachen, en zeiden : 'Er is geen land Truur, en er is ook geen farao Ptah. Je hebt teveel verhaaltjes gelezen.' Maar Elwin begon op de grond te stampen van woede en riep : 'Waar is de machinist van deze machine. Ik wil hem spreken. Hoe moet direkt de sfinx weer terugzetten in het water.' Maar toen haalde één van de mannen, die de baas was, een langwerpig apparaat met knoppen uit z'n zak, wat was verbonden met een kabel. 'Hier bedienen we de machine mee,' lachte de man. Elwin probeerde het apparaat te grijpen, maar een andere man gaf hem een duw, en Elwin viel hard op de grond. Toen Elwin weer overeind was gekomen waren de mannen alweer verdwenen. Daar liepen ze, op een soort lift, en die zakte langzaam naar het water, terwijl de kooi op het land werd gezet. Elwin rende naar de kooi. Er waren daar vreemde tralies, en daarachter een heel dik soort glas. Ineens tikte de sfinx met z'n kop tegen het glas en zei : 'Elwin, houd je hand eens op.' Elwin hield zijn hand op. Toen kwam er een straal uit één van de ogen van de sfinx, en in Elwin's hand begon een heel klein zaadje te groeien, totdat het een soort grijze schelp was geworden, als een soort ingevouwen boontje. 'Nu, Elwin,' zei de sfinx, 'het is een zaadje van een wolvenboom. Als je het in het water gooit tussen de bouwwerken en

de machines, dan zal er daar snel niets meer van over zijn.' Elwin deed wat hem gezegd werd, en wierp het zaadje naar beneden in de zee, vlak achter de lift. Snel begon het zaadje te zinken, en binnen korte tijd kwamen de eerste wolvenkoppen al boven. Ze brulden verschrikkelijk, en de mannen schrokken zich een hoedje. Overal begonnen de bouwwerken en de machines in te storten, en nog meer takken met wolvenkoppen kwamen naar boven. Eén van de wolvenkoppen reikte tot helemaal bij de kooi en beet de kooi open. Niet lang daarna stond de sfinx tevreden op het land, terwijl de mannen het al op een rennen hadden gezet. 'Die zullen hier niet meer terugkomen voorlopig,' zei de sfinx glimlachend.

Nu kon de sfinx weer terug in het water, en natuurlijk kon hij weer terug naar het land Truur. En Elwin ? Die reed weer tevreden terug naar zijn huisje, blij dat alles goed afgelopen was. En zo hoort het ook.

Einde

Elwin en de Zeeheks

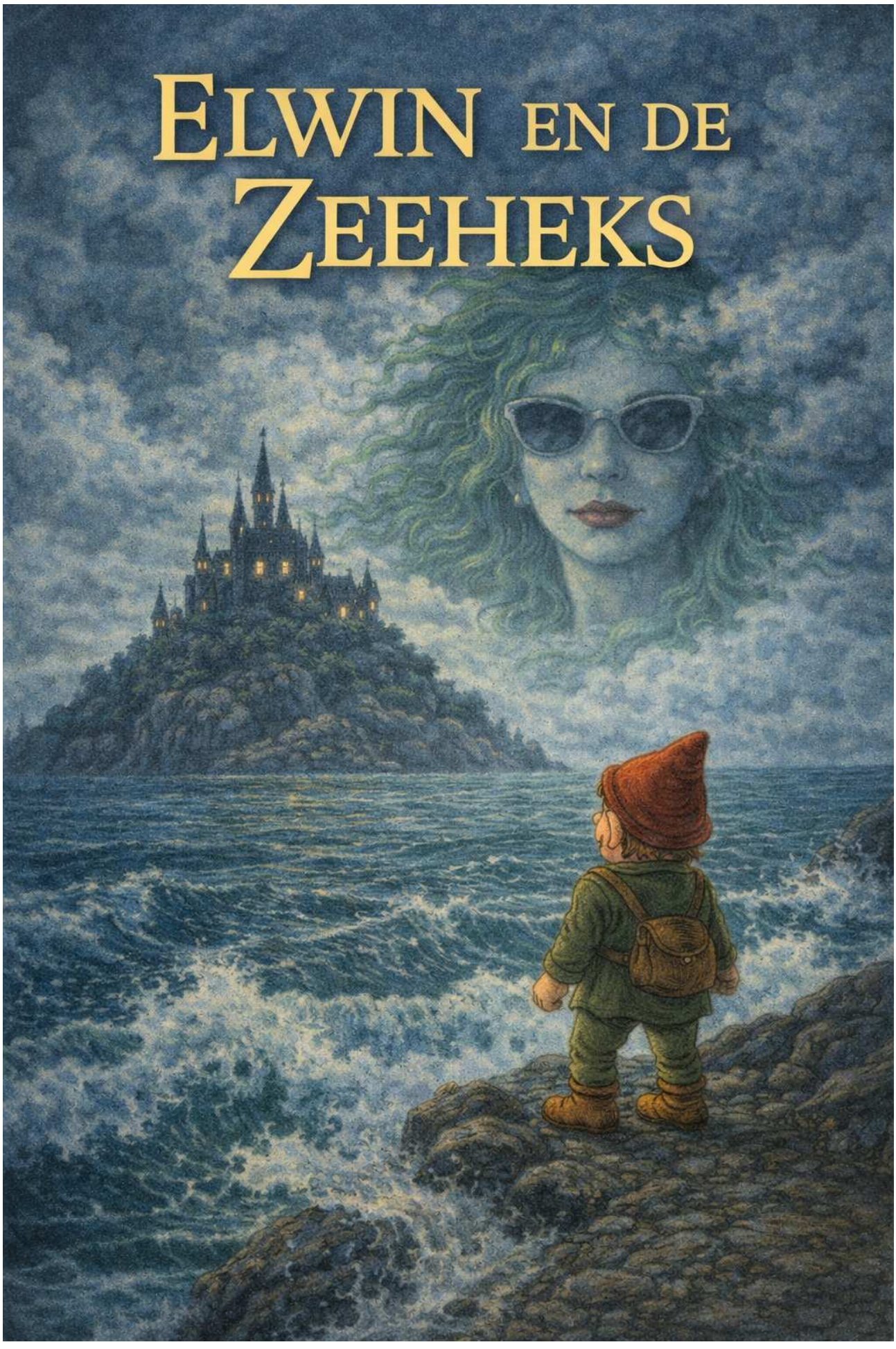

Elwin en de Zeeheks

2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin
en de Zeeheks

Hoofdstuk 1. Elwin en het Zingende Beeld

Hoofdstuk 2. Elwin gaat naar Bubastis

Hoofdstuk 3. De Dromenbeeldjes

Hoofdstuk 4. Kom maar niet te dichtbij, Elwin

Hoofdstuk 5. Elwin en de Ondergrondse Zee

Hoofdstuk 6. Bedankt, Mijnheer de Schildpad

Hoofdstuk 7. Elwin en de Dakini's

Hoofdstuk 8. Iedereen was bang, behalve ...

Hoofdstuk 9. Elwin en de Drie Vogels

Hoofdstuk 10. De Rode Bal

Hoofdstuk 11. Slotwoord

Hoofdstuk 1. Elwin en het Zingende Beeld

Elwin loopt op straat. Het regent een beetje. Zou Sandra op Elwin wachten met een lekker bakje koffie ? Ja hoor, want daar ziet Elwin Sandra al uit de keuken komen met een koffiepot. Ze zet de koffiepot op tafel en loopt naar de gang om voor Elwin open te doen. Daar komt Elwin al aanlopen. Sandra houdt de deur voor Elwin open. Elwin heeft een klein beeldje van een poesje in zijn hand. 'Wat is dat nou ?' vraagt Sandra. 'Dat vond ik ergens op straat,' zei Elwin. Elwin zette het beeldje op de

schoorsteenmantel. Het beeldje glom een beetje. Het leek erop dat het een beeldje van goud was. 'Hallo,' zei het beeldje. Elwin schrok even. Hij wist niet dat het beeldje ook kon praten. 'Mag ik me even voorstellen. Ik ben Bastet. Ik kom uit een Egyptische piramide.' Toen begreep Elwin het. Veel beeldjes die uit Egyptische piramides kwamen konden spreken. Niemand wist hoe dat kon, maar het was zo.

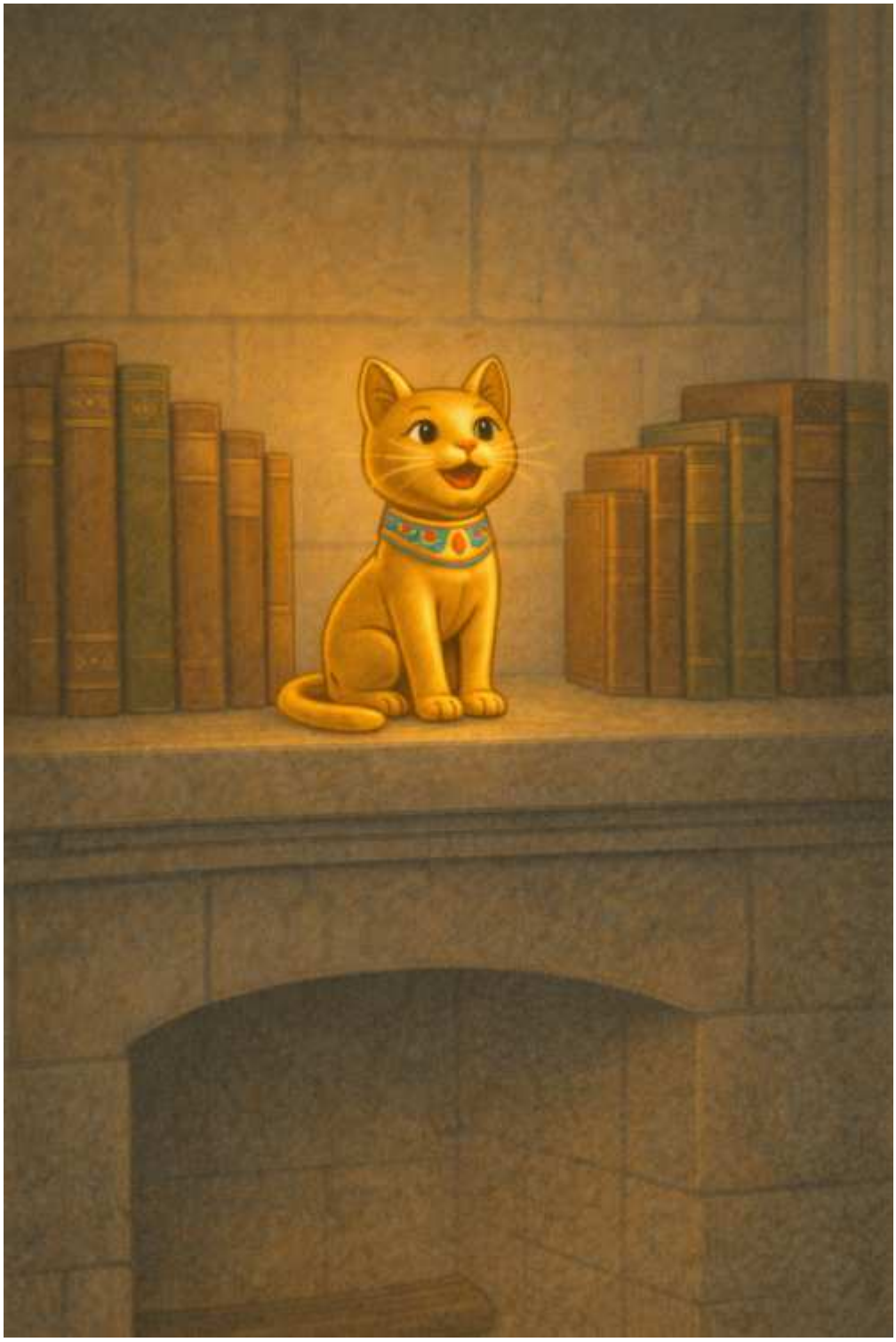

'Hoe ben je zo op straat terechtgekomen, beeldje ?' vroeg Elwin. 'Ach, dat is een lang verhaal,' zei het beeldje. Maar daar had Elwin alle tijd voor. En toen begon het beeldje zomaar liedjes te zingen waarin het beeldje liet weten hoe het op straat terecht was gekomen. Het beeldje kon een heleboel liedjes zingen, en Elwin vond het wel grappig. 'Ik zou graag eens voor de koning willen zingen,' zei het beeldje. Elwin pakte direkt de telefoon en belde de koning op. 'Ja, koning, met Elwin,' zei Elwin, 'zeg ik heb hier een zingend beeldje dat ook graag voor u zou willen zingen.' Aan de andere kant van de lijn dacht de koning dat Elwin zeker een grapje maakte, maar Elwin meende het echt. 'Nou, goed dan,' zei de koning. 'Laat het beeldje maar naar het paleis toekomen dan.' En zo gebeurde het. Elwin zou op de fiets naar de koning gaan met het beeldje in een gesloten mandje achterop de fiets. Sandra zou ook meefietsen. Toen ze bij het paleis aankwamen begon het beeldje alvast te zingen, en Elwin droeg het mandje naar binnen. Binnengekomen haalde Elwin het beeldje uit het mandje en liep ermee naar de kamer van de koning, samen met Sandra. Klop, klop, klop ... 'Kom maar binnen Elwin,' riep de koning van achter de deur. Elwin deed open, en stapte deftig naar binnen. De koning was blij hem te zien. Ook Sandra kwam naar binnen lopen. Ze mochten op de stoelen zitten die in de kamer stonden, en Elwin zette het zingende beeldje op tafel. De koning vond het prachtig. Het leken wel toverliedjes. En het waren ook toverliedjes. Het beeldje wilde wel op het paleis blijven, en de koning vond het een goed idee. Het beeldje kon ook heel goed slaapliedjes zingen, en als de koning een beetje somber was, dan kon het zingende beeld hem opvrolijken.

Elwin vond het eigenlijk wel jammer dat hij nu zonder zingend beeldje naar huis moest gaan, maar het was niet anders. Het beeldje wilde op het paleis blijven, bij de koning.

Hoofdstuk 2. Elwin gaat naar Bubastis

Maar ik kan toch voor je zingen ? zei Sandra. Sandra kon erg goed pianospelen. Maar het beeldje was toch anders. Het beeldje leek wel een gouden stem te hebben. Ook Sandra miste het beeldje, maar de koning had gezegd dat ze het beeldje altijd mochten opzoeken. Elwin dacht eraan om naar Egypte te gaan om een ander zingend beeldje te halen. Maar waar moesten ze dan zijn ? Elwin besloot het aan het beeldje te vragen. Het beeldje zei dat ze dan naar de piramide van Bastet moesten. De hele piramide zou vol staan met zingende beeldjes. En daarvoor zouden ze naar een plaatsje moeten wat Bubastis heette, want daar moest ergens die piramide staan. Na een hele lange reis kwamen Elwin en Sandra daar aan. En ze zagen de piramide ook al in de verte staan. Ze moesten wel eerst even door een stukje woestijn heen, en

langs een grote oase heen. De zon scheen heel fel. Er was een grote opening in de piramide, en aan beide kanten stond een enorm kattenbeeld. Binnengekomen hoorden ze allemaal geluiden. Dat moesten de zingende beeldjes zijn. En toen ze een stukje doorliepen zagen ze de beelden al staan. Er waren grote beelden en kleine beelden. En al die beelden leken op katten. De Egyptenaren noemden het Bastet-beeldjes.

'Neem ons mee,' zeiden de beeldjes. Maar Elwin en Sandra konden natuurlijk onmogelijk zoveel beelden meenemen, vooral de groteren niet. Uit sommige beeldjes kwam echte muziek, en dat vond Elwin wel erg bijzonder. Snel koos Elwin een paar kleine beeldjes uit waar ook muziek uitkwam, en even later stonden ze buiten. Nu begon de lange reis terug. Wat hadden ze verder nog hier te zoeken.

Toen Elwin en Sandra weer thuis waren zette Elwin de beeldjes op een kastje. Hij was van plan om er eentje aan de keizer te geven, en nog één aan de keizer van het rijk Izu. De rest zou Elwin voorlopig zelf houden.

De beeldjes zeiden dat muziek eigenlijk een hele oude taal was. En dat er vaak maar wat aangerommeld werd. Maar de beeldjes konden die taal precies verstaan.

Hoofdstuk 3. De Dromenbeeldjes

De beeldjes maakten prachtige muziek, en later vertelden ze wat het betekende. De muziek vertelde prachtige verhalen. De muziek was een beetje oosters. De beeldjes vertelden dat ze vroeger in een prachtig paleis woonden op een eiland in de Rode Zee. Maar op een dag werden ze betoverd door een zeeheks, en toen werden ze de beeldjes die ze nu waren. Gelukkig konden ze nog wel gewoon praten, zingen en muziek maken, maar bewegen konden ze niet meer. Hoe dat gebeurde ? Luister maar eens naar dit verhaal.

In een paleis op een klein eiland tussen de rotsen in de Rode Zee, woonden een heleboel Oosterse prinsessen met hun vader. Vader was al oud, en hij had niet meer zolang te leven. Toch was hij op zoek naar een goede moeder voor zijn prinsessen. Op een dag werd er op de poort van het paleis geklopt. De poortwachter deed een luikje open, en vroeg wie daar was. Het was een jonge vrouw die de wens van de koning had gehoord. Ze zou graag koningin willen worden, zodat ze voor de prinsessen kon zorgen. De poortwachter liet haar binnen. De koning was blij dat iemand zijn wens kwam vervullen, maar zei er wel bij dat koningin en moeder van zoveel prinsessen te zijn een zware taak was. Toen stierf de koning. Al gauw bleek het dat de nieuwe koningin helemaal geen goede vrouw was, maar een boze heks. De prinsessen moesten zwaar werk verrichten, maar toen ze tegen de heks zeiden dat ze dat niet wilden, betoverde de heks hen één voor één in kattenbeeldjes. De heks begon

hard te lachen, en liet toen het paleis in de golven verdwijnen. Het was een boze zeeheks. Pas veel later vonden Egyptische zeelieden tijdens een duiktocht het paleis terug, en ze brachten de beeldjes naar de piramide van Bubastis, waar ze wel vriendelijk behandeld werden.

'Maar waar is die boze zeeheks nu ?' vroeg Elwin. 'En zijn alle beeldjes nu veilig in de piramide van Bubastis ?' Maar de beeldjes zeiden dat de zeeheks een paar beeldjes had meegenomen naar haar eigen woning. Dit waren beeldjes die dromen brachten, de dromenbeeldjes. De beeldjes zeiden dat de zeeheks heel ver weg leefde, over de Rode Zee, in Bagdad. 'En om hoeveel beeldjes gaat het ?' vroeg Elwin. Maar dat wisten de beeldjes niet te vertellen.

Elwin besloot naar Bagdad te gaan om op zoek te gaan naar de dromenbeeldjes. Het was natuurlijk weer een lange reis. De beeldjes hadden Elwin niet gezegd waar de zeeheks precies in Bagdad woonde, want dat wisten ze niet. Toen Elwin in de haven van Bagdad aankwam besloot hij het aan wat koopmannen te vragen. Maar hoeveel koopmannen hij het ook vroeg. Ze konden hem niet vertellen waar de zeeheks woonde. Na een tijdje begon Elwin de moed te verliezen.

De beeldjes hadden Elwin wel gezegd dat hij in de winkels goed moest uitzien naar kattenbeeldjes waar wolkjes uitkwamen. Elwin keek goed in het rond.

Toen het nacht werd sliep Elwin in een hotel, maar hij kon niet goed slapen. Hij dacht voortdurend aan de dromenbeeldjes. Plotseling zag hij een schaduw op de muur bewegen, en in die schaduw was ook een vinger die steeds dichterbij kwam. Snel trok Elwin de dekens over zich heen, maar plotseling werd er in zijn dekens geprikt. Elwin gaf een schreeuw, en iemand rukte de dekens van Elwin af. Maar Elwin zag niemand. Voorzichtig keek Elwin onder het bed, en daar zag hij wat glinsterende oogjes. Het was een poesje. 'Hallo Elwin,' zei het poesje, en kwam onder het bed vandaan. Het poesje was een beetje donker van kleur, en helemaal niet zo klein. Het poesje had een heel lang lichaam, en kon heel goed op de achterpoten staan. 'Ik hoorde dat je op zoek was naar de zeeheks,' zei het poesje. 'Ik heet Benjamin.' Het poesje wilde Elwin wel helpen de zeeheks te vinden. Het poesje was door het openstaande raam geklommen, en buiten zweefde er een soort vliegmachine. 'Kom,' zei het poesje, 'dan vliegen we er naartoe.' Elwin klom door het raam in de vliegmachine van het poesje, en het poesje kwam er achteraan. De vliegmachine had vleugels als een vogel, en een pauwenstaart. De vliegmachine droeg ook een kroon, en zijn naam was Borak. 'Komop, Borak,' zei Benjamin het poesje, 'breng ons naar de zeeheks.' Onmiddelijk steeg de vliegmachine op, en vloog weg. Ergens boven een winkel vloog de vliegmachine door een open raam naar binnen. En toen vloog de vliegmachine over een trap heen naar een hogere verdieping. Het was hier erg donker,

en er hing heel veel wasgoed aan lijnen. Toen vloog de vliegmachine door een open deur naar binnen in een reusachtige zolderkamer. Het poesje sprong eruit, en ook Elwin stapte eruit. 'Woont hier de zeeheks ?' vroeg Elwin. 'Sss... ze slaapt,' zei het poesje. En ja hoor, daar, ergens in de hoek stond een groot hemelbed waar een vrouw in sliep. 'Waar zijn de dromenbeeldjes ?' vroeg Elwin fluisterend. Elwin zag wel overal gekleurde wolkjes in paars en roze en nog wat andere prachtige kleuren, dus ze moesten in de buurt zijn.

Het poesje zei dat onder het hemelbed een gat was waardoor ze in een tunnel terecht zouden komen. Die tunnel zou hen naar de dromenbeeldjes leiden. Voorzichtig kropen ze onder het hemelbed, en al snel hadden ze het gat gevonden. Voorzichtig stapte Elwin in het gat, maar de zeeheks begon wakker te worden. 'Eh ... grrr ... huh ? Wat is dat ?' bromde ze slaperig. Toen stapte ze uit bed, en keek eronder. Daar zag ze Elwin en het poesje Benjamin in het gat staan. De zeeheks begon akelig te krijsen en probeerde hen te grijpen. Steeds dieper kroop ze onder het bed, totdat ze ook bij het gat was gekomen. Nu moesten Elwin en Benjamin snel zijn. Elwin was erg geschrokken. 'Ik krijg jullie wel,' zei de heks luid. Ineens had ze de staart van de poes

te pakken, en trok de poes weer uit het gat. Maar gelukkig kwam de vliegmachine van achteren te hulp. Die bonkte tegen de achterkant van de heks aan. Van schrik liet de heks de poes weer los, en nu reed ook de vliegmachine het gat in. Snel sprongen Benjamin het poesje en Elwin in de vliegmachine, en die reed verder door de tunnel. In de tunnel hing ook heel veel wasgoed. Aan het einde van de tunnel was een klein kamertje met een schuin dak en een dakraam dat openstond. Daaronder stonden de kattenbeeldjes die de dromen brachten. De wolkjes kwamen uit de beeldjes. Maar achter hen hoorden ze hard geluid en geblaf. 'Wacht maar,' riep de heks, 'jullie zijn nog niet van me af.' Snel stopten Elwin en de poes de dromenbeeldjes in de

vliegmachine. De poes duwde het raam goed open, en daar floepte de vliegmachine met Elwin, de poes Benjamin en de kattenbeeldjes met de dromen door het open raampje heen.

Ze waren nu boven het water, en de vliegmachine zou hen naar de Drokelaar brengen. Dat was gelukkig goed afgelopen.

Hoofdstuk 4. Kom maar niet te dichtbij, Elwin

De dromenbeeldjes waren erg blij dat ze van de boze zeeheks verlost waren. Ze zouden voorlopig op de schoorsteenmantel bij Elwin in huis komen te staan. Ook de andere beeldjes waren erg blij. Het waren tenslotte allemaal betoverde prinsessen, zussen van elkaar. 'Hoe kan ik er voor zorgen dat de beeldjes weer gewoon prinsessen worden ?' vroeg Elwin aan Benjamin de poes. Dan zouden ze de betovering moeten verbreken. Ja, maar hoe ? Benjamin wist het niet, en ook Borak, de vliegmachine, wist het niet. Sandra had bessenkoffie gezet. Misschien dat de beeldjes het wisten ?

De beeldjes vertelden Elwin dat de heks een wonderkandelaar had waarmee ze kon toveren. Een kandelaar is een kaars met een heleboel armpjes en vlammetjes. Als Elwin de wonderkandelaar van de heks kon afpakken, dan zou hij daarmee de beeldjes weer in prinsessen kunnen omtoveren. Moest Elwin dan weer helemaal terug naar die gevaarlijke zeeheks ? Er zat voor Elwin niks anders op.'

Eén van de dromenbeeldjes zei dat de wonderkandelaar heel streng bewaakt werd op een geheime plaats. Hoe zou Elwin er dan achter moeten komen waar dat was ? Maar een ander dromenbeeldje wist duidelijk meer. Elwin zou helemaal naar India moeten, waar de wonderkandelaar bewaakt werd in een heel groot luchtkasteel boven de zee. Die wonderkandelaar heette Shu. Elwin besloot met Borak helemaal naar India te vliegen. Het was een hele lange reis, en bij India moesten ze boven de zee zoeken naar het luchtkasteel. Maar dat was niet zo moeilijk, want het luchtkasteel was zo groot. Het spreidde zich helemaal over de wolken uit. En voor Borak was het een koud kunstje om er te komen. De heks ging hier eens per jaar naartoe om met de wonderkandelaar te toveren. Bij de poort van het luchtkasteel stond een vreemd mannetje. Als hij praatte dan gingen de geluidjes je ene oor in, en even later sprong het weg door je andere oor. Het mannetje had ook telkens de hik. 'Pardon, kunt u ons naar de wonderkandelaar brengen ?' vroeg Elwin. 'Ja hoor,' zei het mannetje. 'Kom maar mee.' En na een tijdje lopen door allerlei waterige wolkjes over uitgestrekte tegels van allerlei soorten edelstenen kwamen ze bij een klein vijvertje met een fonteintje waarboven de wonderkandelaar achter hele lange goudbrons-achtige tralies stond. De wonderkandelaar begon direkt naar Elwin en Borak te zwaaien, en Elwin en Borak zwaaiden terug. 'Hoe krijgen we hem eruit ?' vroeg Elwin. Het mannetje keek hem verbaasd aan. 'Hoezo hoe krijgen we hem eruit ? Hij moet hierblijven.' Maar toen zei Elwin dat hij de wonderkandelaar nodig had om de beeldjes weer in prinsessen om te toveren. Maar het mannetje zei dat er maar eens per jaar met de wonderkandelaar getoverd werd, en dat was wanneer de heks op bezoek zou zijn.

'Maar hoe krijgt de zeeheks de wonderkandelaar er dan uit ?' vroeg Elwin. 'Oh, dat is veel te moeilijk,' zei het mannetje. 'Daarvoor gebruikt ze een sleuteltje, maar dat sleuteltje is hier niet.'

'Waar is dat sleuteltje dan ?' vroeg Elwin. Waarop het mannetje zei : 'Dat sleuteltje is diep in de zee, en het slot is in de aarde onder de zee. De heks duikt dan altijd eerst in de zee om naar het sleuteltje op zoek te gaan, en als ze dan het sleuteltje heeft gevonden, dan gaat ze naar de zeebodem om in de aarde onder de zee naar het slot te zoeken. Als ze het slot dan heeft gevonden, dan stopt ze het sleuteltje erin, en dan gaat hier de kooi van de wonderkandelaar open.' Elwin vond het maar ingewikkeld, maar er zat niets anders op om dat ook maar zo te doen. Samen met Borak vloog Elwin vanuit het luchtkasteel de zee in, om op zoek te gaan naar het sleuteltje. Maar waar moest Elwin precies zoeken ? Floep, daar was ineens ook het mannetje weer. 'Elwin,' zei het mannetje, 'het sleuteltje moet ergens zijn in de bek van een vis.' Maar Elwin wist natuurlijk niet in welke vis. Het mannetje zou wel helpen zoeken, dat deed hij ook weleens als de zeeheks er was. Het mannetje zwom van vis naar vis om hun bekken open te trekken. Plotseling kwam er een haai aanzwemmen in de verte. De haai opende zijn bek, en daar zagen ze het sleuteltje staan. Snel greep het mannetje het sleuteltje, en de haai zwom weer weg. 'Ha, Nut,' zei het mannetje, 'wat ben ik blij dat we je weer hebben gevonden.' Het was een sprekend sleuteltje. 'Nou, breng ons maar snel naar het slot onder de zee,' zei het mannetje tegen het sleuteltje. En het sleuteltje begon heel lang te worden, terwijl Elwin met Borak en het mannetje het groeiende sleuteltje volgden. 'Jullie zijn wel vroeg dit keer,' zei het sleuteltje. Waarop het mannetje zei : 'Ja, Nut, de zeeheks had de wonderkandelaar dit keer iets eerder nodig.'

'Maar waar is ze dan ?' vroeg het sleuteltje, 'en wie is die malle kabouter in die malle vliegmachine ?'

'Oh,' zei het mannetje, 'dat is het hulpje van de zeeheks. De zeeheks zelf is er nog niet.' Elwin was inmiddels in slaap gevallen. Maar Borak had alles gehoord. Dat ging niet helemaal goed. Maar Borak durfde niks te zeggen, anders zou het plan misschien mislopen.

'Nou,' zei het sleuteltje, 'in deze tijd van het jaar is het slot niet onder de zee, maar gewoon in de bek van een walvis.' En daar kwam een levensgrote walvis aanzwemmen die z'n bek opendeed. In z'n bek lag een slotje, en het sleuteltje groeide naar het slotje toe, om het slotje los te maken. Toen hoorden ze een heel zwaar geluid. 'Hoera,' riep het slotje, 'de kooi van de wonderkandelaar gaat weer open. Nu mogen we weer een dagje zeekoning en zeekoningin zijn.' Elwin vroeg zich af wat dit te betekenen had. Waren het sleuteltje en het slotje dan ook betoverd ? Het mannetje zei

dat Nut, het sleuteltje vroeger een zeekoningin was, en dat Geb, het slotje, vroeger een zeekoning was. Ze werden door de zeeheks betoverd zodat ze de wonderkandelaar konden bewaken.

Maar Elwin had een beter idee : 'De kooi van de wonderkandelaar is nu open, dus jullie gaan mee naar boven, zodat jullie weer omgetoverd kunnen worden tot zeekoning en zeekoningin. Even later waren ze met z'n allen boven, maar daar kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Daar stond de heks met de wonderkandelaar. 'Zo, misselijk ventje,' zei de zeeheks, 'jij hebt dus voordat het tijd was de kooi van de wonderkandelaar geopend, hè ?'

'Ja, zeeheks,' stamelde Elwin.

'En wie hebben we daar ?' krijste de heks, 'Nut, het sleuteltje, en Geb, het slotje. Wat komen jullie hier doen ?'

'Ach,' zei het mannetje, 'doe toch niet zo vervelend, heks. Ze komen gewoon even op bezoek bij de wonderkandelaar.'

'Zo, zo,' zei de heks, 'maar jullie weten het hè, als de avond valt, dan gaat de kooi weer dicht.'

'Waarom dat dan, mevrouw de zeeheks ?' vraagt Elwin. 'Nou,' zei de heks, 'omdat dan het sleuteltje bij het slotje vandaan gehaald wordt, en dan valt het slotje weer dicht.'

Maar toen kwam er een straal uit de wonderkandelaar en veranderde het sleuteltje en het slotje in de zeekoningin en de zeekoning. 'Ha ha,' lachte de heks. 'Ze zijn het maar voor een dagje, totdat de avond valt, en dan worden ze weer uit elkaar getrokken, en veranderen in een dom sleuteltje en een dom slotje, en dan valt de kooi weer dicht, hahaha.' Maar toen werd Elwin erg boos, en vroeg hoe dat kon.

'Denk je dat ik daar wat aan kan doen ?' vroeg de heks. 'Ik kan daar zelf ook niks aan doen. Dat doet de wonderkandelaar allemaal zelf.'

'En waarom dan ?' vroeg Elwin. 'Omdat de wonderkandelaar bang is om gestolen te worden,' zei het mannetje. Maar toen begon de wonderkandelaar te piepen ... 'Psst ..' fluisterde het mannetje, 'maar de zeeheks heeft hem zo bang gemaakt, en de zeeheks heeft hem betoverd ... Hij is ... hij is ... een betoverde prins ...' Elwin schrok heel erg. Hoe moesten ze de wonderkandelaar nu helpen ? Ineens rolde er een traan uit de wonderkandelaar, en een straal uit de maan raakte de traan aan. Het was bijna avond geworden. En weer begon de wonderkandelaar te piepen. 'Psst ... mannetje,' fluisterde Elwin, 'hoe kunnen we de wonderkandelaar weer omtoveren tot prins ?' Waarop het mannetje terugfluisterde : 'Gooi hem in de zee.' Maar daar begon de kooi al dicht te gaan, het werd avond. 'Snel Elwin,' riep het mannetje. En Elwin greep naar de wonderkandelaar en wierp hem ver de zee in. 'Neeeeeeeee !' schreeuwde de heks.

Ook de zeekoning en de zeekoningin doken in de zee. Al gauw kwamen ze met hun drieen met hun hoofd boven de golven, met de prins in het midden. Wat waren ze blij. Maar de heks was woedend en greep Elwin vast. 'De kooi is bijna dicht, Elwin, maar de prins is ontsnapt. Nu zul jij in de kooi moeten blijven, ha ha ha,' riep de heks, en duwde Elwin in de kooi. Maar de kooi kon niet meer op slot, want de betovering was verbroken. 'Je boze spel is uit, heks,' zei het mannetje. Elwin liep weer uit de kooi. 'Ik kan het niet geloven,' bulderde de heks.

'Ik hoop in ieder geval dat dit de laatste ontmoeting met je was,' zei Elwin tegen de heks.

'Wat heb ik hier nog te zoeken,' zei de heks ... 'Ik ga terug naar Bagdad.'

En ook Elwin besloot weer naar huis terug te gaan. Nadat hij afscheid had genomen van het mannetje, vloog hij met Borak de vliegmachine weer terug naar de Drokelaar.

Hoofdstuk 5. Elwin en de Ondergrondse Zee

Op een dag kwam het mannetje van het luchtkasteel bij Elwin op bezoek. Elwin was daar heel blij mee, want het mannetje was inmiddels een goed vriendje van Elwin geworden door het avontuur wat ze samen hadden beleefd. Maar al gauw kwam Elwin erachter dat het mannetje Elwin nog ergens voor nodig had. Het mannetje vertelde dat de heks nog een kasteel had in India, en dat kasteel lag heel heel diep onder de grond boven een ondergrondse zee. Het mannetje vertelde ook dat in dat kasteel danseresjes opgesloten werden gehouden. Elke week ging de heks naar dat ondergrondse kasteel om naar de danseresjes te kijken. Ze moesten voor haar dansen. Oh, wat vond Elwin dat gemeen, zeg. Die danseresjes, zo vertelde het mannetje, heetten de apsara's. Maar dat was nog niet alles. Er werden ook wezens opgesloten gehouden die half paard waren, en die moesten zingen en muziek maken voor de heks, en ook moesten ze een toverdrank bewaken die de heks daar in een ketel maakte.

Elwin wilde er direkt met Borak en het mannetje naartoe. Het mannetje zou de weg wijzen. Ze moesten heel diep onder de grond toen ze in India waren aangekomen, totdat ze bij een geheime ondergrondse zee waren aangekomen. Het mannetje had een vreemd sleuteltje waarmee ze door allerlei ondergrondse deuren konden. Boven die zee was het tweede kasteel van de zeeheks. Wat was dat een groot en uitgestrekt kasteel zeg. Ze moesten over een hele lange brug. Elwin hoopte maar dat de heks er niet zou zijn. De wezens die half paard waren heetten de gandharva's, vertelde het mannetje. Elwin was blij dat ze Borak bij zich hadden, want dan zouden ze snel weer weg kunnen vliegen als het te gevaarlijk werd.

Bij de poort stond zo'n wezen die half paard was. Hij had gewoon armen en een hoofd, maar verder was hij bijna helemaal paard, en zijn ogen draaiden een beetje. 'Ha, Elwin,' zei het wezentje. 'Wat fijn dat je er bent. Het mannetje heeft veel over je verteld.' Elwin glimlachte verlegen. 'Kom maar mee naar binnen,' zei het wezentje. Binnengekomen zagen ze wat grote hallen, en die waren als balkonnen, want beneden was een hele grote zaal waar de danseresjes stonden. In het midden stond een grote ketel, waar een heleboel wezentjes die half paard omheen stonden. Uit de ketel stegen grote wolken op.

'Hallo,' riep Elwin, 'ik ben Elwin.' De apsara's en de gandharva's keken direkt naar boven. Allemaal begonnen ze te zwaaien naar Elwin. Hier moesten ze nu altijd muziek maken en dansen om de drank van de heks te betoveren. Maar de heks was niet in de zaal. Die kwam één keer in de week. De andere dagen moesten de paarden de drank bewaken en de danseresjes, de apsara's, moesten dan de drank naar de zee dragen. Elwin vond het allemaal erg gemeen van de zeeheks. 'Zeg, komen jullie mee naar de Drokelaar ?' riep Elwin. 'Jullie blijven toch niet voor die nare heks werken ?' Een paar gandharva's begonnen in de ketel te roeren, en de apsara's begonnen bakken met drank uit de ketel te trekken waarmee ze naar opengaande deuren liepen. Door die deuren kwamen ze op balkonnetjes die bij de zee uitkwamen. Daar moesten ze de bakken leeggieten. Elwin gleed langs één van de pilaren naar beneden en zei nog een keer dat ze wel met hem mee naar de Drokelaar mochten. 'Dat zal de heks vast niet goedvinden,' fluisterde één van de apsara's. 'Wat heb ik met die heks te maken ?' zei Elwin.

'In de zee onder het kasteel zijn de bewakers,' fluisterde een andere apsara, 'en als die ons uit het kasteel zien komen, dan is het niet best.'

'Oh,' zei Elwin, 'maar ik ben niet bang voor bewakers, hoor, en die heks heb ik al eens eerder een lesje geleerd.' Toen zei één van de ghandarva's : 'Elwin, als jij kunt zorgen dat die bewakers zich stil houden, dan gaan we met je mee.'

'Wie zijn die bewakers dan ?' vroeg Elwin. Maar niemand antwoordde. Elwin liep met één van de apsara's mee naar een open deur, en kwam op een lang balkon terecht. Bij het uiteinde kon Elwin de zee goed zien. Daar kwam Borak al aanvliegen. 'Borak,' zei Elwin, 'we gaan naar beneden, de zee in, om eens met die bewakers te praten.' Ook het mannetje kwam eraan lopen. Daar sprong Elwin in het water, en Borak en het mannetje sprongen er achteraan. Ineens kwamen er allerlei aapjes in watermotors op hem af. 'Wie zijn jullie dan ?' vroeg hij aan de aapjes. 'Wij zijn de asura's,' zeiden de aapjes. 'Wij bewaken het kasteel. Wij moeten de apsara's en de ghandharva's bewaken, anders worden wij ook in het kasteel opgesloten.' Dat vond Elwin erg naar. 'Zeg, hebben jullie geen zin om mee te gaan naar de Drokelaar ?' vroeg Elwin. Maar

de aapjes waren veel te bang dat de zeeheks hen zou opsluiten in het kasteel. 'Ach,' zei Elwin. 'Jullie hoeven echt niet zo bang voor de heks te zijn. Ik heb de heks al eens eerder een lesje geleerd. En de heks is er toch niet, dus we kunnen direkt vertrekken. Als jullie naar de brug gaan, dan kom ik jullie daar zo tegen.' En zo gebeurde het. De aapjes vaarden in hun watermotors naar de brug. En Elwin klom weer op het balkon, samen met Borak en het mannetje en vertelde het goede nieuws aan de apsara's en de ghandarva's. Die waren erg blij, en allemaal klommen ze langs de pilaren omhoog naar de balkonnen bij de ingang van het kasteel. Niet lang daarna stonden ze allemaal op de brug, en liepen ze naar de aapjes toe.

Het mannetje had nog steeds het vreemde sleuteltje waarmee ze door de deuren konden. Niet lang daarna stonden ze boven de grond. Maar er waren zoveel danseresjes, paardjes en aapjes, dat Borak ze niet allemaal zou kunnen dragen. Maar één van de apsara's had een flesje met toverdrank meegenomen. Ze gaf Borak een slokje en die werd ineens wel twintig keer groter. Nu kon iedereen erin, en snel vloog Borak terug naar de Drokelaar. Natuurlijk konden ze niet allemaal in Elwin's huisje, maar er waren nog wel wat lege huisjes in de Drokelaar waar ze konden wonen.

Hoofdstuk 6. Bedankt, Mijnheer de Schildpad

Ook het mannetje kreeg een huisje in de Drokelaar. Elwin ging er graag en vaak naartoe. Het mannetje liet weten dat er nog een derde kasteel van de zeeheks was, en die konden ze vinden op een eiland achterin de ondergrondse zee. Elwin vroeg hem waarom hij dat niet eerder had gezegd. Maar het mannetje zei dat ze eerst met de andere opdracht klaar moesten zijn. Nu moest Elwin dus weer naar India toe, want hij wist natuurlijk van te voren wel dat daar weer iets te doen was. Hij kende de zeeheks zo langzamerhand wel. Bij haar viel altijd wel wat te bevrijden.

Toen ze weer bij de ondergrondse zee aankwamen was er wel een schilpad die hen naar het eiland achterin de zee wilde brengen. Dat was voor de schildpad wel een eind zwemmen. Elwin, Borak en het mannetje sprongen direkt bij hem op de rug. Het was een grote schildpad, en hij kon heel goed zwemmen. Toen ze het eiland na een tijdje in de verte zagen, zagen ze daar ook vogels met bochten in hun nek. Het waren grote prachtige vogels. 'Zo,' zei Elwin tegen het mannetje, 'vertel me nu maar eens wat we op dat eiland moeten doen.' Maar het mannetje zei dat ze dat wel zouden zien. Eerst zouden ze naar het kasteel op het eiland moeten. Het was een heel vreemd prachtig kasteel, en zelfs de muren gaven licht.

Plotseling kwam de zeeheks naar buiten. Ze had een hele lange jurk aan, en had vreemde lichtgevende lippenstift op en een lichte zonnebril. 'Zo,' zei de zeeheks

verbaasd, 'dat is ook toevallig. Ik kom net van een feestje, en kijk eens wie we hier hebben.' Elwin glimlachte een beetje en wilde doorlopen.

'Waar ga je naartoe ?' vroeg ze ineens een beetje nijdig. 'Oh,' zei Elwin, 'niks bijzonders hoor. Ga maar rustig terug naar Bagdad.'

'Nee,' zei de zeeheks, 'ik moet nog naar het tweede kasteel.'

'Wat moeten we nu doen ?' fluisterde Elwin naar het mannetje. 'Gewoon verder lopen, we hebben niks meer met haar te maken,' fluisterde het mannetje terug. Elwin liep door, en het mannetje en Borak volgden hem. In het kasteel was inderdaad een feestje. Er liepen hier veel apsara's rond, en ook weer paardachtige wezentjes en aapjes. Als de heks erachter zou komen dat het tweede kasteel leeg is, dan zou ze misschien de wezens van dit kasteel ervoor gebruiken. Er lag overal lekker eten, en Elwin, Borak en het mannetje begonnen eerst wat te eten. Maar na een tijdje kwam de heks krijsend binnen : 'Waar zijn mijn werk-apsara's gebleven, mijn werk-ghandarva's en mijn waak-apen ?' Iedereen keek verschrikt op naar de zeeheks. Er gleed vuur uit haar mond, zo kwaad was ze. Iedereen begon naar boven te rennen. 'Jij weer,' riep ze, terwijl ze op Elwin wees. 'Ik zal je wel krijgen, vreselijke kabouter.' Wat zag ze er ineens gevaarlijk uit. Nu hadden ze haar echt kwaad gemaakt. Elwin rende snel met het mannetje en Borak naar boven, maar de heks kwam achter hen aan, en begon flink vuur te spuwen. 'Ik zal jullie laten werken in het kasteel,' brulde de heks, terwijl ze begon te grommen. Waar moesten ze nu naartoe. Ze renden af op een rood fluwelen gordijn met versieringen van een dunne doorzichtige stof. Achter het gordijn was een andere zaal, waar apsara's zaten op roze fluwelen banken met doorzichtige franje aan de zijkant. 'Snel,' riep Elwin, 'kom mee, want de zeeheks komt naar boven, en ze is woest.' De apsara's die daar rustig zaten keken verschrikt op, stonden op, en renden achter Elwin aan. Weer renden ze tussen wat gordijnen door, en kwamen in een hele lange gang waar wel honderden apsara's stonden. Ze hadden allemaal glaasjes in hun hand, waar vreemd spul in zat. Weer zei Elwin dat ze mee moesten komen.

'Laten we naar de lift gaan,' riep één van de apsara's. Eén van de apsara's drukte een knopje in, en er kwam een lift vanuit het plafond naar beneden. Maar konden ze daar allemaal wel in ? Een paar apsara's konden er maar in. De rest moest over de trap. Ze moesten naar de hoogste verdieping van het kasteel. Na een paar trappen waren sommige apsara's zo moe geworden dat ze niet meer verder konden. Gelukkig kon Borak ze meenemen naar boven, maar al snel werden veel meer apsara's zo moe en misselijk, dat ze er bij neer gingen zitten. Gelukkig had het mannetje het flesje met toverdrank meegenomen, en met één slokje werd Borak weer twintig keer zo groot. Snel droegen Elwin en het mannetje de vermoeide en flauwgevallen apsara's binnenin

de vliegmachine. Gelukkig was de ruimte van de trappen erg groot, en kon Borak met gemak naar boven. Borak schoot vooruit, en de rest bleef doorrennen naar boven. Onderweg kwamen ze nog veel meer apsara's, ghandarva's en asura-aapjes tegen, en Elwin legde hen allen snel uit wat er aan de hand was. De zeeheks wilde hen opsluiten in het tweede kasteel. Na een tijdje was iedereen op de hoogste verdieping. Nu moesten ze naar de torentrap rennen. Weer moesten ze langs een heleboel gordijnen. Het torenkamertje was zo hoog dat het net boven de grond uitstak. Even later stond iedereen buiten. Elwin wilde ze allemaal meenemen naar de Drokelaar, maar dan moest Borak eerst het hele flesje toverdrank leegdrinken. Toen Borak dat deed werd hij groter dan ooit tevoren, en zo kon hij iedereen meenemen naar de Drokelaar, waar ze allemaal een huisje kregen. Ook gingen er een paar apsara's in het paleis bij de koning wonen.

Hoofdstuk 7. Elwin en de Dakini's

Voor het vierde en laatste kasteel van de zeeheks moesten Elwin, Borak en het mannetje helemaal naar Japan. Ook dit kasteel lag op een eiland in een ondergrondse zee, en ook om daar te komen moesten ze op de rug van een grote schildpad. Maar gemakkelijk kwamen ze er niet, want het eiland werd bewaakt door een enorme grote zwarte zeeslang met een donkerbruin, bijna zwart mensenhoofd. 'Waarom wil je er langs ?' vroeg de zeeslang een beetje nijdig, en begon zich op te kronkelen. Hij had een hele dikke staart en was heel lang. Het mannetje zei dat ze naar de dakini's moesten, dat waren danseresjes die op het kasteel voor de zeeheks moesten werken. 'Daar komt niks van in,' zei de zeeslang nors. De zeeheks was hier altijd wel een paar dagen per week. Als ze niet in Bagdad was, dan was ze vaak hier. De zeeslang was één van haar beste vrienden, en die zou hen niet zomaar op het kasteel toelaten. De zeeslang begon steeds dichterbij te komen, en de schildpad begon erg bang te worden, en besloot terug te zwemmen. Even later stonden ze weer op het strandje van de ondergrondse zee. 'Dat schiet ook niet echt op,' zei Elwin. Gelukkig kon Borak de vliegmachine ook als een bootje varen, dus besloten ze met hem naar de zeeslang te gaan. Borak was niet bang voor de zeeslang. Borak vond dat Elwin gewoon met de zeeslang moest praten. Praten helpt.

Na een tijdje kwamen ze de zeeslang weer tegen, maar die wilde hen er nog steeds niet doorlaten. 'De heks wil dat niet hebben,' zei de zeeslang. Elwin begon wel vragen te stellen aan de zeeslang over de dakini's, wat ze allemaal in het kasteel moesten doen. 'Oh,' zei de zeeslang. 'Ze moeten daar ramen lappen, dansen, zingen, rondvliegen en ...'

'Kunnen ze ook vliegen dan ?' vroeg Elwin. 'Sommigen wel,' zei de zeeslang. 'En soms mogen ze weleens met mij rondzwemmen in de zee,' zei de zeeslang trots. Daar in de verte kwam een Dakini aanlopen. Ze zwaaide naar de zeeslang en dook in het water. Niet lang daarna zat ze op de rug van de zeeslang. 'Hallo,' zei ze tegen Elwin en het mannetje. Elwin groette terug. Het leek wel alsof de Dakini het erg naar haar zin had. Waarom zou Elwin haar moeten bevrijden ? Toen Elwin vroeg of ze met hem naar de Drokelaar wilde zei ze : 'Waarom ? Ik heb het hier goed.' De zeeslang knikte. 'Je kunt hier ook niet weg,' zei de zeeslang tegen de Dakini, 'want je hoort bij de zeeheks.' De Dakini knikte.

'Dus je vindt de zeeheks wel aardig ?' vroeg Elwin. 'Ja natuurlijk,' zei de Dakini, 'ze is een goede vriendin van me.'

'Oh,' zei Elwin, 'ik dacht dat jullie hier hard moeten werken.'

'Ja, dat wel,' zei de Dakini, 'maar we krijgen er heel veel voor terug, en we hebben veel vrije tijd, hoor, en soms mogen we weleens mee met de zeeheks naar Bagdad, naar India of ergens anders.' Maar plotseling begon de Dakini te veranderen in de zeeheks. Elwin schrok verschrikkelijk. De zeeheks begon te schaterlachen. 'De echte Dakini's zul je toch nooit vinden, Elwin, die zitten diep opgesloten in het kasteel, waar jij nooit zult komen.' Ook de zeeslang begon gemeen te lachen.

Ineens kwam er een enorme windvlaag en een golf die over de zeeslang en de zeeheks kwam, en snel vloog Borak in de lucht over de golf heen richting het kasteel. 'Hey, wat moet dat,' krijste de heks toen ze weer bovenkwam. Borak vloog zo hard als hij kon. De poort van het kasteel stond gelukkig open. Binnen was het doodstil. Snel sloten ze de poort achter hen, en liepen verder naar binnen. Al gauw werd er op de deur gebonsd. 'Doe open, Elwin,' werd er geroepen. 'Je komt toch niet ver.'

Door een brede deur achterin de gangzaal gingen Elwin, Borak en het mannetje naar binnen. Daar zaten een heleboel Dakini's in blauwe danspakjes, die wel een beetje op circuspakjes leken. Met grote ogen staarden ze onze drie vrienden aan, en waren doodstil. 'Hallo,' zei Elwin. Plotseling veranderden ze allemaal in vleermuizen en vlogen op Elwin af om hem een lel te geven. Toen vlogen alle vleermuizen naar elkaar toe, en veranderden in de zeeheks die hard begon te schaterlachen. 'Dit is mijn domein, Elwin,' lachte de heks, 'ik heb hier alle macht.' Elwin deed een stap achteruit en wilde teruglopen naar de deur, maar daar lag de enorme zeeslang die direkt begon te kronkelen. 'Vlug,' fluisterde Borak naar Elwin en het mannetje, 'spring in mij, dan vliegen we over de zeeheks heen.' Dat deden ze direkt, en Borak dook over de zeeheks heen. Achter de zeeheks was een soort circus-zaal waar allerlei dieren rondliepen. Aan het plafond hingen allerlei ringen, waar Borak doorheen vloog. Boven in de zaal was een deuropening waar fel licht uit kwam. Borak vloog naar

binnen en was weer buiten het kasteel. Borak besloot een verdieping hoger te vliegen en vloog binnen door een open raam. Waar zouden de Dakini's nu opgesloten zijn ? En hoe zouden ze weten dat het echt Dakini's waren ? De heks zou hen zo weer kunnen bedriegen.

Op de hogere verdieping zagen ze een heel groot hart liggen als een vuist, maar het hart klopte niet en was bedekt met ijs. Eromheen liepen wat Dakini's. 'Dat is het hart van de aarde,' zei het mannetje. 'De heks houdt het hier verborgen.' Het hart was blauwig en had vingers. Toen de Dakini's Elwin en zijn vrienden zagen renden ze hard weg. Elwin vroeg zich af hoe ze het hart weer konden laten kloppen. Elwin legde het hart op de vliegmachine, en sprong er samen met het mannetje op. 'Snel Borak,' zei Elwin, 'laten we eerst het hart naar de Drokelaar brengen. De Dakini's zullen we later wel helpen. Maar toen de vliegmachine wegvloog met het grote hart kwamen er van alle kanten Dakini's achter hen aanvliegen. Snel waren ze allemaal boven de grond, en gingen ze richting de Drokelaar. Elwin hoopte maar dat het de echte Dakini's waren, anders waren ze in grote problemen.

Snel bracht Elwin het hart naar het zolder, toen ze bij Elwin's huisje waren aangekomen. Daar kon het hart goed ontdooien. De Dakini's gingen ook naar het zolder. En ja hoor, het hart begon snel te ontdooien, en even later begon het hart te kloppen en werd het hart een beetje roodachtig. De Dakini's waren erg blij. Na een tijdje bracht Borak het hart naar het paleis van de koning, waar het hart goed bewaakt kon worden. Het mocht niet meer bevriezen. Ook de Dakini's kwamen mee naar het paleis van de koning. Elwin hoopte dat nu alle Dakini's vrij waren, maar het mannetje schudde zijn hoofd. Er waren veel meer verdiepingen. Ze besloten weer terug te vliegen naar het ondergrondse kasteel. Nu namen ze nog een verdieping hoger. Hier zagen ze weer een hart liggen. Dit hart leek op een stel reuzenlippen, maar ook dit hart klopte niet, en was bedekt met ijs. Elwin wist wat hem te doen stond. Weer tilde hij het hart op, en legde het op de vliegmachine. Weer sprongen Elwin en het mannetje op het hart, en de vliegmachine begon weer op te stijgen. Weer kwamen van alle kanten Dakini's aanvliegen die achter het vliegtuigje aangingen. Ze vlogen nu rechtstreeks door naar het paleis van de koning in de Drokelaar. En weer hoopte Elwin dat het echte Dakini's waren en niet weer een tovertruc van de heks. Het tweede hart werd in een andere zaal gelegd, en werd goed bewaakt door wat bewakers van de koning. Onmiddelijk begon het ijs rondom het hart te smelten, en al gauw klopte ook dit hart weer. Maar er begon ook heel zacht roze schuim uit het hart te stromen, en het hield maar niet op. Elwin wist niet goed wat hij moest doen. Het leek wel een beetje op de toverdrank van de heks. Snel begon het schuim zich door het paleis te verspreiden, en het vloeide ook al naar buiten. Sommige drokelaren begonnen in het schuim rond te rollen, en begonnen te schaterlachen, maar Elwin was

bang dat heel de Drokelaar onder het spul bedolven zou worden, en wat zou er dan gebeuren ? 'We moeten het zien te stoppen,' zei Elwin tegen het mannetje.

'Alleen de heks kan het stoppen,' zei het mannetje, 'maar ze zal wel zo kwaad zijn dat ze ons niet wil helpen.'

'We kunnen het proberen,' zei Elwin. Maar het was al te laat. Het schuim begon zo snel te stromen, en ook Elwin en het mannetje werden meegesleurd. Ineens hoorden ze een hard gelach. Het was de heks die boven hen zweefde. 'Ja, dat gebeurt er, hè, als je dingen van een heks steelt,' krijste de heks.

'Hoe moeten we het stoppen ?' riep Elwin luid. 'Ik help je toch niet,' riep de zeeheks, 'dat zal je leren om voortaan van dingen af te blijven.' En nu begon ook de toverdrank op Elwin te werken. Elwin kon zijn lachen niet meer inhouden, maar waar zou hij terecht komen ? De schuim begon steeds harder te stromen, en waar was het mannetje gebleven, en Borak ? Elwin wist zelfs niet meer waar hij was. Plotseling hoorde Elwin een donkere stem. 'Dank je wel, Elwin, dat je mij bevrijd en ontdooit hebt.' Het was het hart met de reuzenlippen. 'Help me alsjeblieft !' riep Elwin. Daar kwam het hart aandrijven. Waar zouden ze terechtkomen ? 'Klim naar binnen,' zei het hart tegen Elwin, terwijl de reuzenlippen een opening maakten. Snel klom Elwin door de opening naarbinnen. Wat was het prachtig binnenin. Er was hier één en al roze licht, en alles was hier zo zacht. Elwin voelde zich ineens zo slap en moe worden, en viel in slaap.

Toen Elwin wakker werd lag hij in zijn eigen bedje. Toen hij naar het gordijn liep om het open te doen zag hij buiten overal prachtige roze lichten in de lucht. Elwin glimlachte. Een spannend avontuur was ten einde gekomen.

Hoofdstuk 8. Iedereen was bang, behalve ...

Op een dag wordt er bij Elwin op de deur geklopt. Elwin kijkt door het raam. Het is de zeeheks. 'Dag heks, wat kom je doen ?' vraagt Elwin.

'Ik zou het graag goed met je willen maken,' zei de heks. 'Ik ben nogal naar en vervelend tegen je geweest, maar ik zou graag willen dat we vrienden werden.' Elwin slikte even. Kon hij de heks wel vertrouwen ? Maar de heks was zo verdrietig over de slechte dingen die ze had gedaan, en ze had zulke lieve ogen, dat Elwin haar even binnen liet. Elwin wilde wel even met haar praten om er achter te komen of ze het echt meende.

De heks vertelde Elwin dat ze heel graag in de Drokelaar zou willen wonen, maar dat moest Elwin natuurlijk eerst aan de koning vragen, en misschien zelfs aan de keizer.

'Ik voel me zo anders,' zei de heks, 'alsof er allemaal roze lichtjes in mijn hart zijn.' Elwin glimlachte. Dat kwam natuurlijk omdat het hart met de reuzenlippen was ontdooit.

Vanaf dat moment werden Elwin en de zeeheks hele goede vrienden van elkaar. De zeeheks was echt veranderd, en ze kreeg van de koning een huisje in een plaatsje dichtbij de zee. Zo nu en dan ging Elwin met Sandra bij haar een weekje logeren. Ook gingen ze vanaf toen weleens met de zeeheks op vakantie naar hele verre landen.

Op een dag vroeg Elwin aan de zeeheks : 'Waarvan is dat hart van reuzenlippen eigenlijk ?' Waarop de heks antwoordde : 'Het is het hart van de zee, Elwin.' Ook vroeg Elwin of er nog meer van zulke harten waren. Even was het stil, maar toen zei de heks dat ze ook nog een zus had, en die bewaakte het schoenenhart en het broekenhart. 'Het schoenenhart en het broekenhart ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de heks, 'dat is net als een hele grote schoen en een hele grote broek. Het schoenenhart is het hart van de lucht ... en het broekenhart is ... Nou ja, daar kom je nog wel achter.'

'Oh,' zei Elwin, 'en die harten kloppen zeker ook nog niet ?'

'Nee,' zei de heks, 'mijn zus is ook niet zo'n beste. Die harten liggen nog bij haar in de ijskast.'

'In de ijskast ?' zei Elwin ... 'laten we er maar snel op af gaan dan.'

Maar dat vond de zeeheks niet zo'n goed idee. 'Elwin, ik zei je al dat mijn zus niet zo'n beste is, en dat is nog maar zachtjes gezegd. Je kent haar niet.'

'Oh, is ze gevaarlijk dan ?' vroeg Elwin. 'Zelfs gevaarlijker dan jij vroeger was ?'

De heks knikte. 'Als je wilt gaan, dan ga je maar alleen. Ik ga niet mee, ik ben veel te bang.'

'Oh, maar dan ga ik wel weer met Borak en het mannetje,' zei Elwin ... Maar zelfs die durfden niet mee ... 'Waar woont die zus van je dan ?' vroeg Elwin aan de heks ...

'In Amerika ...' fluisterde de heks zacht. Opeens werd er geklopt. Het was het vuisthart met de vingers. Sinds hij was ontdooit ging het steeds beter met hem. Hij was het hart van de aarde. Hij leek een beetje op een mannetje of poppetje. Het vuisthart wilde wel met Elwin mee. Even later kwam het lippenhart er ook aanrennen, het hart van de zee. Nu had Elwin twee vriendjes die wel met hem mee durfden.

Ze hadden ook een andere vliegmachine meegenomen, Turan. Turan leek een beetje op Borak. Turan leek een beetje op een vliegend paard met vissenschubben en een leeuwenkop. Van veraf leek hij op een wolk, en dat kwam omdat er altijd veel wolkjes om hem heenwaren.

De drie vrienden gingen direkt in de vliegmachine zitten, en al gauw steeg Turan op om op weg te gaan naar Amerika. Dat was wel een eindje vliegen.

Maar wat was dat ? Er kwam daar iemand aanvliegen. Het was Shu, de zeeprins, die eens door Elwin uit een kooi was verlost, en hij droeg het schoenenhart en het broekenhart in zijn handen. Elwin was erg verrast om hem weer eens te zien. De harten waren al bezig te ontdooien. 'Ha Elwin,' riep Shu, 'laten we snel naar de Drokelaar gaan, zodat de twee harten veilig zijn.' Dat vond Elwin natuurlijk wel een goed idee, en ze maakten rechtsomkeerts. De harten werden in zalen van het paleis

van de koning gebracht waar ze geheel konden ontdooien, en weer konden gaan kloppen.

Elwin keek naar het broekenhart. De zeeheks had hem nog niet verteld waarvan het hart was. Het hart leek inderdaad op een broek, maar ook een beetje op een banaan. 'Hallo Elwin,' zei het broekenhart, 'ik ben het hart van het bos. Ik moet ervoor zorgen dat alles groeit en bloeit.' De zeeprins zei dat als het hart weer helemaal beter zou zijn, dan zouden er overal bijzondere vruchten aan de bomen gaan groeien, in heel de Drokelaar, en daarbuiten. Het broekenhart had een heel grappig hoog stemmetje, en begon ook steeds meer op een mannetje of poppetje te lijken.

Hoofdstuk 9. Elwin en de Drie Vogels

De zeeprins bleef nog even een tijdje in het paleis van de koning logeren, en ging daarna weer terug naar de zeekoning en de zeekoningin. De zeeprins had ook een boek voor Elwin achtergelaten over de sprookjeswezens die heel diep in de aarde woonden. In het boek stonden wat plaatjes van die sprookjeswezens, en er stond bij dat ze niet één hartje van binnen hadden, maar een heleboel, en die hartjes leken allemaal op fruit. Zo hadden ze appelhartjes, perenhartjes, druivenhartjes, en ook nog hartjes van onbekende vruchtjes. Doordat ze zoveel hartjes hadden waren ze heel lief voor elkaar, en waren ze heel gelukkig. Elwin zou die sprookjeswezens weleens willen ontmoeten.

In het boek stond ook dat als het hart van de aarde, het hart van de zee, het hart van de lucht en het hart van het bos in een vierkant gelegd zouden worden, dan ontstond er een toverlift in het midden van het vierkant, en die toverlift zou heel diep onder de grond gaan, naar de sprookjeswezens met de heleboel hartjes. Dat was niet zo moeilijk, want in het paleis van de koning waren alle vier hartjes in vier zalen. Ze moesten alleen nog even naar één zaal gebracht worden, en in een vierkant gelegd worden. De koning vond het een goed idee, en een paar bewakers hielpen met het maken van het vierkant. En ja hoor, uit alle vier de harten begonnen toverstralen te komen, en een enorme lift verscheen in het midden. Snel stapte Elwin naar binnen. En de lift vloog naar beneden.

Maar waar Elwin toen terechtkwam was het heel donker, en hij zag helemaal geen lieve en gelukkige sprookjeswezens. Hij hoorde overal gegrom. Zou er wat met de wezentjes gebeurd zijn ? Voorzichtig stapte Elwin uit de lift. De lift schoot weer naar boven. Voor Elwin lag een stuk chocola. 'Nou, een geluk bij een ongeluk,' dacht Elwin, en begon van de chocola te eten. Maar de chocola smaakte heel vies, en Elwin kreeg direkt erge buikpijn. Waar was Elwin nu weer in terechtgekomen. Een eindje verderop stroomde een riviertje. Elwin liep er naartoe en begon ervan te drinken. Het

smaakte een beetje naar waterig bessensap. Elwin voelde zich weer een beetje beter. 'Je had ook niet van die chocola moeten eten,' zei een stem. Elwin keek omhoog en zag een vogel in een boom zitten bij donkere struiken. 'Wij eten hier geen chocola. We hebben alleen chocoladehartjes van binnen, maar die kun je er niet uithalen, en die kun je ook niet eten. Soms als er licht opschijnt kun je ze alleen zien,' zei de vogel.

'Maar waar ben ik dan ?' vroeg Elwin, 'ik ben op zoek naar de sprookjeswezens van de aarde met de vele fruithartjes.' De vogel schudde zijn hoofd. 'Zoiets bestaat niet. Je hebt zeker teveel sprookjesboeken gelezen,' zei de vogel. Elwin haalde het boek tevoorschijn en gaf het aan de vogel. De vogel begon in het boek te bladeren en schudde weer zijn hoofd. 'Dat bestaat echt niet. Ik ken alleen wat wezens dieper in de aarde die groentehartjes hebben, en aardappelharten. Sommigen hebben broodhartjes, maar fruithartjes ? Daar heb ik nog nooit van gehoord,' zei de vogel. Toen gaf de vogel het boek weer aan Elwin, en vloog weg. Nou, Elwin vond het niet zo erg. De wezens die de vogel kende waren ook bijzonder. Elwin zou naar ze op zoek gaan. Maar weer kreeg Elwin erge buikpijn. Toen Elwin verderliep kwam hij een stuk drop tegen. Elwin dacht : 'Laat ik het maar niet opeten, want dan krijg ik misschien weer problemen, en ik heb al zo'n buikpijn.' Plotseling verscheen er weer een vogel naast Elwin. 'Heel verstandig dat je er niet van eet,' sprak de vogel. 'Wij eten hier geen drop. We hebben alleen drophartjes van binnen, maar die kun je er niet uithalen, en die kun je dus ook niet eten.' Ook aan deze vogel vroeg Elwin of hij misschien de fruithart-wezentjes kende. Maar de vogel schudde zijn hoofd. Toen vroeg Elwin of hij misschien de groentehart-wezentjes kende, of hen met aardappelhartjes en broodhartjes, waar die andere vogel over vertelde, maar weer schudde de vogel zijn hoofd. 'Je hebt teveel sprookjesboeken gelezen,' zei de vogel tegen Elwin. Oh, wat had Elwin een buikpijn. 'Ik zou hier maar niets eten,' zei de vogel, 'en ook niets drinken.' Toen schrok Elwin even. Hij had net uit een riviertje gedronken, maar eerst ging de buikpijn daar een beetje van weg, en voelde Elwin zich een beetje beter. Maar de vogel legde Elwin uit dat het water was betoverd, en dat het pas na een tijdje begon te werken.

Elwin zuchtte diep. Dus de sprookjeswezens hier aten en dronken hier helemaal niet ? Ze hadden alleen eten diep binnenin, als hartjes. Misschien zorgden de hartjes ervoor dat ze altijd genoeg hadden, en misschien waren ze daarom wel zo lief voor elkaar en gelukkig. Maar wie waren deze vogels ? 'Wij zijn de vogels van de tovenaar,' zei de vogel, 'maar die andere vogel ken ik niet. Die komt altijd eerder.'

'Is er nog een andere vogel misschien ?' vroeg Elwin.

'Ja, maar die komt later,' zei de vogel.

'Waar kan ik de tovenaar ontmoeten ?' vroeg Elwin.

'Vraag dat maar aan de derde vogel,' zei de tweede vogel, en vloog weg. 'Kun je niet wat langer blijven ?' riep Elwin hem na. Maar de vogel riep terug : 'Nee, want mijn tijd zit erop.'

Elwin besloot verder te lopen. Het was nog steeds erg donker, en overal lagen plassen met veel modder. Er stonden hier veel bomen en struiken, maar na een tijdje kwam Elwin op een open veld, met een modderig pad erdoorheen. In de verte stond een duister kasteel. Elwin zag een lantaarntje branden. Misschien dat daar de tovenaar zou wonen.

Toen Elwin op het midden van het pad was zag hij een enorme zwarte vogel vanaf het kasteel op hem afkomen. Elwin moest even slikken. Als dat maar goed af zou lopen. De vogel pikte het mutsje van Elwin af. Maar dat liet Elwin natuurlijk niet op zich zitten. Hij pakte een stuk modder en wierp dat op de vogel af. 'Zo,' zei de vogel, 'jij bent wel een agressief mannetje, zeg.' Waarop Elwin zei : 'Leer jij maar eens eerst manieren, belhamel. Zo behandel je een kabouter niet. Breng me naar de tovenaar.' Elwin greep de vogel vast en ging op z'n rug zitten. 'Nou, vlieg,' zei Elwin streng.

De vogel nam Elwin mee naar de top van het kasteel. Vlak voor het raampje zette de vogel Elwin af. Binnen zag Elwin een wat oudere man met een bril zitten. Er lagen wat boeken op z'n bureau en hij was wat aan het schrijven. Elwin klopte op het raam, en de man deed open. 'Zo, we hebben bezoek,' zei de man vriendelijk. 'Wat kan ik voor je doen ?'

'Ik wil alles weten over de hartjes,' zei Elwin. 'Zo, zo,' zei de man, 'wil je een dokter worden ?' Toen gaf Elwin het boek over de sprookjeswezens met de fruithartjes aan de man. De man begon het boek door te bladeren, en hier en daar stukjes te lezen, en begon te glimlachen. 'Ja, ik heb veel van zulke wezens gemaakt,' zei de man.

'Bent u de tovenaar ?' vroeg Elwin. De man knikte. Elwin boog beleefd, en zei : 'Mijn naam is Elwin, en ik zou deze wezens graag eens willen ontmoeten.' De tovenaar ging zitten, en wees op een stoel waar Elwin in kon gaan zitten. Het was een oude stoel met zacht fluwelen kussens in donkergroen en zwart. De tovenaar begon een pijp te roken. 'Zij eten niet,' zei de tovenaar, 'en zij maken nooit ruzie. Zij hebben altijd genoeg, omdat ze hartjes van eten hebben.' Elwin knikte. Toen ging de tovenaar verder met vertellen : 'Vanuit de hartjes stromen er allerlei toverdrankjes door hen heen, zodat ze ook nooit hoeven te drinken.'

'Maar ik zou nog wel graag een appeltje lusten, en een bakje drokelaarkoffie,' zei Elwin. Waarop de tovenaar hem uitlegde : 'Maar dat komt omdat jij die hartjes nog niet hebt, dus dan heb je soms nog steeds honger en dorst. Honger en dorst bestaat

hier niet, en dus ook geen oorlog.' Elwin begon te glunderen. 'Wat heeft u dan een mooie wereld gemaakt, tovenaar,' zei Elwin. De tovenaar klopte zijn pijp uit op de tafel. Er kwam wat kruid uit, en dat lag nu als een klein hoopje op zijn bureau. De tovenaar schoof zijn stoel een beetje achter het bureau vandaan en ging wat dichter bij Elwin in de buurt zitten. Nu zaten ze beiden aan een lage tafel. Op de tafel stond een plantje. Even was het stil. De tovenaar begon te glimlachen.

De tovenaar vroeg Elwin hoe hij aan dat boek gekomen was. Toen begon Elwin te vertellen over de zeeprins, en ook over de zeekoning en de zeekoningin, en daarna

begon Elwin over de zeeheks te vertellen. De tovenaar begon te glunderen. De zeeheks was vroeger een erg goede vriendin van de tovenaar. Maar ze waren elkaar een beetje uit het oog verloren, toen de tovenaar hier ging wonen. De tovenaar vertelde dat de zeeheks vroeger heel lief en goed was, maar dat ze later zo vervelend werd dat de tovenaar hier ging wonen. De tovenaar was erg blij te horen hoe de zeeheks was veranderd. Hij wilde haar graag zien. Dat kon Elwin natuurlijk wel regelen. Maar de toverlift was teruggegaan naar boven. De tovenaar glimlachte, want dat was geen probleem voor een tovenaar. Samen liepen ze naar de plek waar Elwin was aangekomen. De tovenaar haalde een fluitje uit z'n jaszak en begon te fluiten. En ja hoor, daar kwam de lift al aan. Samen stapten ze erin, en binnen korte tijd waren ze in het paleis van de koning aangekomen. Van de koning kregen ze een auto mee. Ze zouden naar de zeeheks gaan die nu in een plaatsje dichtbij de zee woonde. Toen de tovenaar aanbelde kwam de zeeheks net van de trap aflopen en zag hem voor het deurraam staan, samen met Elwin. Ze deed de deur open, en nam hem in haar armen. Wat was de zeeheks blij, en ook de tovenaar. Ze hadden natuurlijk heel veel om elkaar te vertellen.

Hoofdstuk 10. De Rode Bal

De tovenaar was een erg wijze man, en ook de koning van de Drokelaar wilde weleens met hem spreken. De tovenaar zou veel voor de Drokelaar kunnen betekenen. De tovenaar had twee geschenken voor de koning : het ooghart, die het hart van de zon was, en het oorhart, die het hart van de maan was. Nu had de koning al zes harten in zijn paleis staan. En die zes harten werden allemaal dikke vrienden van Elwin en de koning. De tovenaar vertelde de koning dat de fruithartjes en de andere hartjes alleen in de drokelaren konden gaan groeien als de Drokelaar wat dieper in de grond zou liggen. Maar dat vond de koning niet goed, want de koning dacht dat het voor een drokelaar veel te gevaarlijk was, zo diep onder de grond. Maar de tovenaar zei dat de Drokelaar diep genoeg lag om andere soorten hartjes in de drokelaren te laten groeien : de bloemenhartjes en de edelsteenhartjes. Dat vond de koning wel een goed idee, en dan zou de koning ook gewoon nog eten en drinken, want daar hield de koning veel te veel van. De koning hield van lekker dineren, en het plukken van vruchten uit de koninklijke fruittuinen.

Maar die bloemenhartjes en edelsteenhartjes zouden niet vanzelf groeien. Dan moesten eerst de zes harten van het koninklijk paleis in een cirkel gezet worden, en dan moesten de drokelaren in die cirkel gaan staan. De koning liet een brief schrijven aan alle drokelaren, om naar het paleis te komen. Maar er kwamen maar een paar drokelaren naar het paleis. 'Misschien moeten de drokelaren er nog even aan

wennen ?' zei Elwin tegen de koning, 'of misschien zijn ze er wel een beetje bang voor.' Het was een grote cirkel, en alle drokelaren die gekomen waren moesten in de cirkel staan. Toen kwamen er toverstralen uit de zes harten, en die werden in de drokelaren gestraald. Elwin begon te glimlachen. Verder gebeurde er niet veel. Maar plotseling begonnen sommige drokelaren doorzichtig te worden, en begonnen er van binnen kleine lichtbolletjes uit te groeien tot bloemen. Er was zoveel licht dat het Elwin een beetje pijn deed in z'n oogjes. Elwin hield zijn hand voor zijn ogen. Elwin die toch nog een beetje buikpijn had begon te merken dat zijn buikpijn minder werd. Het leek wel alsof er iets in zijn buikje aan het groeien was. Misschien was het wel een edelsteenhartje.

Na een tijdje moesten de drokelaren uit de cirkel stappen. Het leek wel alsof ze bij de dokter waren geweest. Blij, maar toch een beetje versufd, gingen ze weer naar huis. Het zonnetje scheen buiten zo prachtig. Elwin had zin om naar zee te gaan. Ook de koning en de koningin zouden meegaan, en ook de zeeheks en de tovenaar. De lucht was zo fris en alles rook naar shampoo en zeeparfum. De koningin en de zeeheks hadden zonnebrandolie meegenomen, zodat ze niet door de zon verbrand zouden worden. Het was een hete dag. Elwin ging met de zeeheks in het water spelen met een bal. Maar ineens kwam er een grote golf die de bal wegspoelde, en even later was de bal al over de branding heen, en dreef in de open zee. De zeeheks glimlachte. 'Je krijgt wel een andere bal van me, Elwin.' Maar Elwin bleef staren naar zijn rode bal. Zou hij de bal ooit nog terugzien ? De bal dreef steeds verder weg, en op het laatst was de bal nog maar een stipje aan de horizon.

Elwin ging even een tijdje uitrusten op zijn handdoek. Het was zo heet. De zeeheks ging nog even zwemmen met de tovenaar. De koning en de koningin zaten in hun strandstoelen. Later gingen ze met z'n allen door de duinen wandelen. Hier hadden ze een prachtig uitzicht over de zee. Aan het einde van de avond zouden ze bij de zeeheks logeren.

Elwin sliep in de zoldergang, vlakbij de zolderbadkamer. Er hing ook een schuin zolderraam naast. Midden in de nacht werd Elwin wakker. Het was erg heet. Het schuine zolderraam klapperde een beetje. Opeens rolde de rode bal naar binnen. Elwin was dolblij, en nam de bal in z'n armen. Elwin liep naar het raam, en zag daar de derde vogel van de tovenaar staan, de zwarte. De vogel zei dat hij de tovenaar miste. Elwin liet de vogel binnen. De tovenaar sliep in een kamer op de verdieping lager. Elwin vroeg aan de vogel of hij hier niet wilde blijven, maar de vogel zei dat hij weer terugmoest naar het rijk onder de grond. De vogel gaf Elwin een brief voor de tovenaar, en vertrok weer.

Toen de tovenaar de volgende ochtend vroeg op was bracht Elwin hem de brief. De tovenaar maakte de brief open en begon te lezen. Niet lang daarna barste de tovenaar in tranen uit. 'Ik kan hier niet langer blijven, Elwin, ik moet terug naar mijn rijk onder de grond.' De tovenaar wilde niet vertellen waarom. Niet lang daarna was de tovenaar verdwenen. Toen de zeeheks wakker werd was ze erg verdrietig. Na een paar dagen kregen ze een brief van de tovenaar :

'Lieve Elwin, koning, koningin en zeeheks. Ik heb het bij jullie erg naar m'n zin gehad, maar het was voor mij weer tijd om te vertrekken. De wezens van mijn rijk missen mij. Wel mogen jullie wanneer jullie willen bij mij komen logeren, en misschien kom ik ook nog weleens bij jullie logeren. Heel veel liefs van de tovenaar.'

De zeeheks barste in snikken uit. Ze zou het liefst altijd bij de tovenaar willen zijn, maar ze wist dat de tovenaar het erg druk had. Ze kon in ieder geval bij hem logeren zo vaak ze wilde. Elwin had zijn hand op de schouder van de zeeheks gelegd, en ook de koning en de koningin probeerden haar te troosten. De koning zei dat ze ook in het koninklijk paleis mocht logeren zo vaak ze wilde, en ze kon natuurlijk altijd bij Elwin logeren.

De volgende dag werd er een cadeautje bezorgd. Het was een cadeautje voor de zeeheks van de tovenaar. Het was een horloge met een tv-schermpje. Toen de zeeheks het aanklikte zag ze het gezicht van de tovenaar verschijnen. Hij glimlachte naar haar. 'Zo lieverd, hiermee kun je met mij praten wanneer je dat wil.' De zeeheks begon ook te glimlachen, en deed het horloge om haar pols. 'Wat is dit prachtig,' zei ze, terwijl ze begon te glunderen. Weer keek ze naar het beeldschermpje, en gaf er een kus op. 'Ik ben er vanavond weer op, voordat je gaat slapen,' zei de tovenaar, en toen flitste het beeld weg. 'Zo kun jij ook nog eens met de tovenaar praten,' zei de zeeheks tegen Elwin. Dat hield Elwin natuurlijk goed in z'n achterhoofd. Ze moesten maar contact blijven houden met zo'n bijzondere tovenaar. En daar was ook de koning het roerend mee eens.

Opeens kwam de rode bal over de trap naar beneden huppelen. Elwin nam z'n bal weer in z'n armen.

Hoofdstuk 11. Slotwoord

Op een dag kregen ze weer een brief van de tovenaar. Hierin liet de tovenaar weten een nog dieper rijk gebouwd te hebben, waar ze nooit meer hoefden schoon te maken, en waar het nooit meer donker was. De tovenaar had namelijk stofzuigerhartjes gemaakt en lampenhartjes. Maar er was ook een andere brief binnengekomen, en wel van de zus van de zeeheks. Die brief was niet zo aardig, en de koning gooide de brief in het open haard. 'Daar hebben we niks aan, aan zulke brieven, en we komen er ook

geen stap verder mee.' De koning was een beetje boos, maar Elwin zei tegen de koning dat ze blij mochten zijn dat ze ook een aardige brief hadden gekregen, en dat de zeeheks zo aardig was geworden. De koning hing de brief van de tovenaar als een schilderij in het paleis, zodat hij er elke dag naar kon kijken, en de vervelende brief van de zus van de heks kon vergeten.

Zo nu en dan kregen ze weer een briefje van de tovenaar, en steeds hing de koning ze als schilderijen aan de muren van het paleis.

Elwin was in ieder geval aan het eind gekomen van een nieuw verhaal, en een nieuw boek. Zoals je misschien wel wil geloven ging Elwin vaak bij de zeeheks logeren, en ook bij de tovenaar. En die vervelende zus van de heks ? Daar hebben ze gelukkig nooit geen last meer van gehad.

Soms las Elwin de zeeheks weleens voor uit de Elwinsboeken, en dat vond de heks natuurlijk erg leuk en spannend. Dan las Elwin voor uit de oude Elwinsboeken, en de nieuwen : Elwin Terug Naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, Elwin Terug Naar Egypte, Elwin en de Brugboot, Elwin en de Konijnenheuvel, Elwin Blijft Doorgaan, en deze laatste : Elwin en de Zeeheks. En die laatste vond de zeeheks natuurlijk extra leuk, omdat ze daar zelf in meespeelde.

Elwin keek natuurlijk uit naar een nieuw boek. Elwin had natuurlijk wel weer zin in een nieuw avontuur. Hoe lang zou hij daarop moeten wachten ? Hij hoefde zich natuurlijk in de tussentijd niet te vervelen met een zeeheks en een echte tovenaar als vrienden.

Einde van dit Deel

Elwin en de Insecten

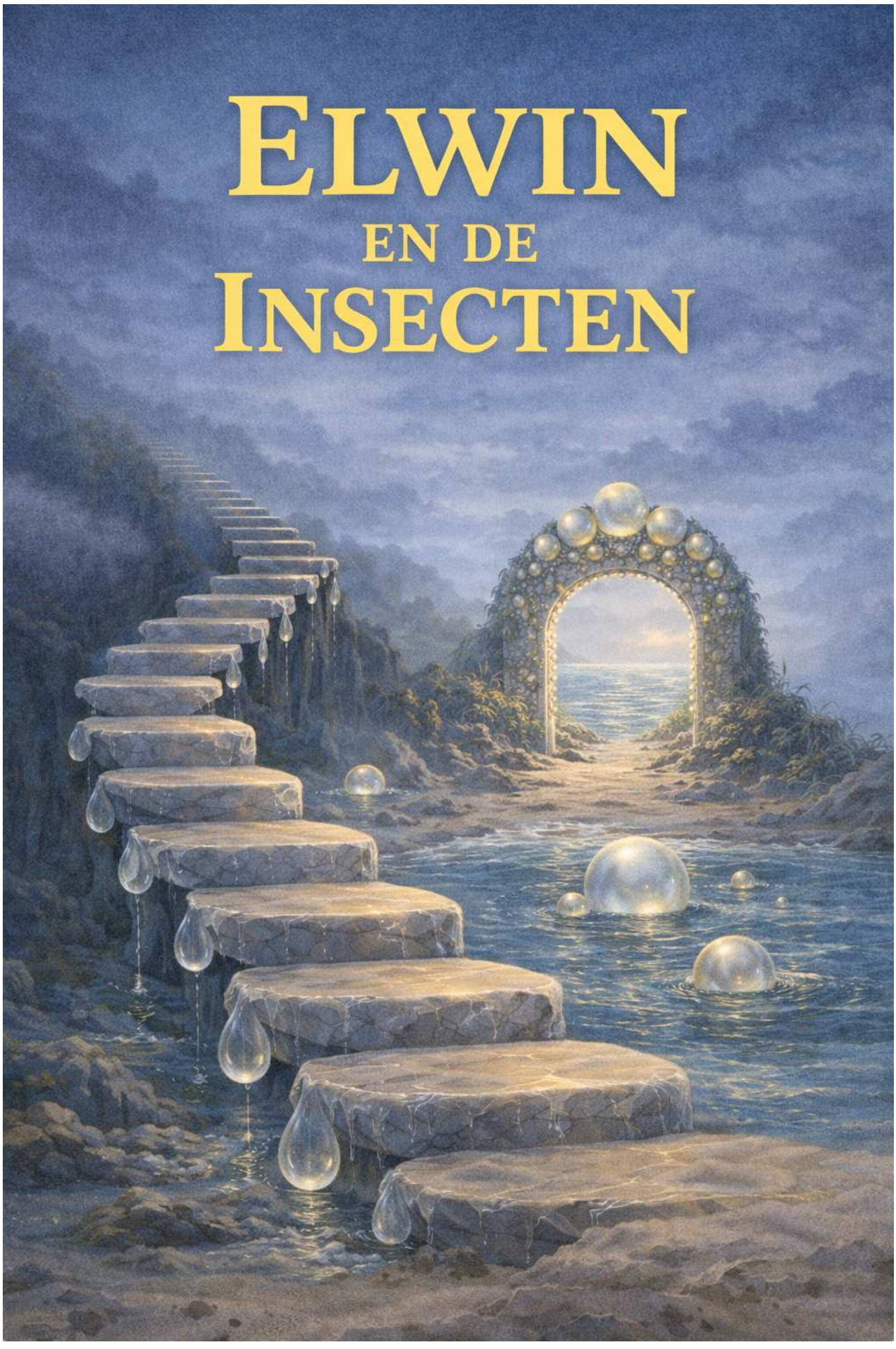

Elwin en de Insecten

2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin
en de Insecten

Deel 1. Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver
Hoofdstuk 2. De moestuin
Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond
Hoofdstuk 4. Iemand tilt Elwin op
Hoofdstuk 5. De koning verheft zijn stem
Hoofdstuk 6. De koning vertrekt
Hoofdstuk 7. De onuitgenodigde gast
Hoofdstuk 8. Naar het eiland
Hoofdstuk 9. Weer thuis
Hoofdstuk 10. Wie wordt er koning ?
Hoofdstuk 11. Brief van de Koning

Deel 2. Elwin Terug Naar Brannan

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal
Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis
Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek
Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang
Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel
Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje
Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Deel 3. Elwin op Doortocht

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Hoofdstuk 23. Tifiaf

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer

Deel 1. Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

Op een dag zat Elwin in zijn stoeltje in de tuin te lezen. Plotseling komt er een mannetje door het tuinhekje heen. Voorzichtig deed hij het hekje open, en daarna achter zich dicht. Elwin kijkt verbaasd op. Het mannetje heeft ook een hondje bij zich, en beiden hebben ze een heleboel lipjes op hun lijfjes. ‘Ja, ja,’ zegt Elwin, ‘wie zijn jullie dan ? Ik heb jullie hier nog nooit gezien, en jullie zijn geen drokelaren.’

Het mannetje heeft een tuitig mondje met lippen die heel groot kunnen worden, en als hij praat groeit zijn mond ook. ‘Wij komen uit Bekehelm, Elwin, en we dachten eens bij jou op bezoek te gaan.’

Elwin dacht even na. Elwin kende wel een mannetje dat Bekehelm heette, en dat mannetje had ook een land, diep in Izu, waar Elwin weleens was geweest. Zou hij dat land bedoelen ? Elwin haalde een extra stoeltje uit de schuur, en zette het voor het mannetje neer.

‘Ga je mee, Elwin,’ vroeg het mannetje. ‘Dan gaan we naar het land Bekehelm, waar ik en mijn hondje vandaan komen.’ Maar Elwin begon direkt te protesteren : ‘Geen denken aan. Dat is me veel te ver. En ik wil graag eens een tijdje rustig bij Sandra zijn.’

Toen haalde het mannetje ineens een grote hoed tevoorschijn. Het was een toverhoed met een band eromheen in allerlei kleurtjes. Het leken wel platte edelstenen die op die band vastzaten, en de band zelf leek van een soort fluweel. ‘Stap er maar in, Elwin,’ zei het mannetje, ‘dan ben je in een flits in het land Bekehelm, en dan kun je er ook in een flits weer mee vertrekken.’ Nou, dat leek Elwin wel erg, erg spannend, en daar stapte die Elwin zomaar in de toverhoed en verdween. Ook het mannetje met het hondje doken achter hem aan, en in een tel waren ze in het land Bekehelm.

Hier liepen dezelfde soort mannetjes en vrouwtjes rond als het mannetje met het hondje. Het leken wel tovermannetjes en tovervrouwtjes. Het hondje begon te blaffen. Het mannetje haalde de toverhoed weer tevoorschijn, en vroeg Elwin of hij weer terug wilde. Maar Elwin had het zo naar z’n zin, en was zo nieuwsgierig geworden, dat dat voorlopig niet hoefde. ‘Hou de hoed maar in de buurt,’ zei Elwin. Met grote stappen liep Elwin vooruit, in het land Bekehelm, op naar nieuwe avonturen.

Hoofdstuk 2. De moestuin

Elwin loopt zingend op straat in het verre, verre land Bekehelm. Het mannetje met de hoed, en het hondje lopen naast hem. ‘Elwin,’ zegt het mannetje, ‘zullen we naar

mijn huisje gaan ? Dan kan ik jou mijn vrouwtje laten zien, en misschien wil je wel een poosje bij ons logeren.’ Dat leek Elwin wel leuk. Bij het huisje van het mannetje aangekomen stond het vrouwtje in de tuin te poetsen. Ze had een doek om haar hoofd, en ze had een lange rok aan, en een groot jasje. Ze was in de tuin aan het werken. Het vrouwtje leek wel een beetje op Sandra. Elwin glimlachte, maar het vrouwtje keek niet zo blij.

Ze hadden ook een moestuin waarin allerlei soorten groentes groeiden, en ook

aardvoedsel zoals aardappels en allerlei soorten knotten, bieten en koolsoorten. Elwin keek zijn ogen uit in de moestuin. Het vrouwtje zei niet veel, maar Elwin voelde zich wel welkom, en op z'n gemak. 'Kom maar naar boven,' zei het vrouwtje, en wees naar een trap die tegen het huis aanstond. Het was een metalen trap, en aan het uiteinde waren nog een paar stenen en marmeren treden. Ze moesten langs een grote raamdeur, waarachter lange paarse gordijnen hingen. Binnenin was het een beetje schemerig. Toen kwamen ze op een halletje, en de vrouw wees op een deur. Samen liepen ze naar de deur toe, en toen de vrouw de deur opende zei ze zacht dat Elwin daar mocht logeren zo lang als hij wilde.

Elwin vond het wel spannend. Er groeiden zulke prachtige soorten in de tuin, dat Elwin nieuwsgierig was naar hoe het eten hier zou smaken. Dat zou wel heel anders zijn als in de Drokelaar. En ja hoor, want toen even later de vrouw het eten opdiende en Elwin riep voelde Elwin zich heel lekker toen hij het eten proefde. Het was alsof hij voor het eerst in zijn leven had gegeten, en Elwin voelde zich erg rustig worden. 'Eet maar veel,' zei het vrouwtje. Ook het mannetje at heel veel, evenals het vrouwtje. Elwin zat met open mond te kijken hoe snel dat ging. Bord na bord, en pan na pan. 'Ja, dat komt omdat we hier maar één keer per week hoeven te eten. Het eten geeft ons kracht voor een hele week,' zei het vrouwtje. Ook het hondje zat aan tafel, en at een beetje, maar niet zoveel als het mannetje en het vrouwtje. Het mannetje wees op het hondje, en zei : Hij heeft altijd al snel genoeg, en hij eet maar eens in de maand.

Ook Elwin had al snel genoeg, en had het gevoel dat hij het hele jaar niet meer hoefde te eten. Het vrouwtje glimlachte even heel snel, maar trok toen weer een droevig gezicht. Het mannetje was erg blij, en ook het hondje. Elwin vroeg zich af waarom het vrouwtje zo droevig was, maar durfde het niet te vragen.

'Wat drinken jullie altijd bij het eten ?' vroeg Elwin beleefd. Het mannetje stak z'n vinger op en zei : 'O ja,' en liep naar een soort koelkast. Binnenin de kast lag een ketel met dik groen sap. 'Dit zijn bostranen,' zei het mannetje, 'maar dat werkt zo goed tegen de dorst dat we dat bijna nooit drinken.' Voor Elwin werd een bekertje ingeschonken. Het smaakte zuur en bitter, maar ook een heel klein beetje zoet, en een heel klein beetje zout.

Elwin werd er erg rustig van, en ging naar achteren zitten. In de verte hoorde hij het getik van de klok. 'Na, na na, na na na na naaa,' iemand liep zingend langs het raam. Elwin keek naar buiten. Het was een oude man. Even later hoorden ze geklop op de

deur. Het mannetje liep naar de gang, en deed open. De man gaf een klein briefje af, en liep weer verder. Het briefje was verder niet zo bijzonder, maar het mannetje begon zenuwachtig heen en weer te lopen. ‘Wat stond er in het briefje,’ vroeg het vrouwtje. Maar het mannetje bleef zeggen dat het niets bijzonders was. Na lang aandringen van het vrouwtje vertelde het mannetje het : ‘Het is een briefje van de buurman die vraagt of we zo nu en dan willen kijken of alles goed gaat met zijn poesje terwijl hij op vakantie is.’ Toen begreep de vrouw het. Het mannetje was namelijk een beetje bang voor het poesje. Ook het vrouwtje begon een beetje te bibberen. Elwin begreep het al. ‘maar dan kan ik toch af en toe even naar het poesje gaan kijken ?’ Het mannetje vond dat een goed idee, en ging weer rustig zitten.

Maar toen het mannetje even later aan Elwin vertelde wat voor soort poesje dat was werd Elwin zelf ook wel een beetje bang. Het poesje had ook overal lipjes, maar kon veranderen in een slang en dan flink bijten.

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

Het mannetje vertelde dat het poesje het vrouwtje weleens had gebeten, en dat het vrouwtje daarna altijd pijn had. ’s Nachts huilde ze vaak in haar bedje. Eens in de zoveel tijd huilde ze dikke groene tranen, zoveel dat ze dan een ketel naast haar bed moest zetten. Deze tranen werden bostranen genoemd, en ze werden overal in Bekehelm gedronken.

Ergens heel diep onder de grond zouden er rivieren van bostranen zijn, en er werd in het land gezegd dat als je daarin zou zwemmen en baden, dan zou je nooit meer pijn hebben. Maar dan zouden ze eerst natuurlijk die rivieren moeten vinden, en die had nog nooit iemand gevonden.

Natuurlijk wilde Elwin er wel naar op zoek gaan. In de tuin van het mannetje en het vrouwtje was wel ergens een groot gat wat onder de grond leidde. Het mannetje en vrouwtje durfden zelf niet onder de grond te komen, want daar speelde het poesje van de buurman altijd.

Midden in de nacht besloot Elwin op onderzoek uit te gaan. Elwin nam een

lantaarntje mee, en ging door het grote gat onder de grond. Wat was het hier donker, zeg. Plotseling zag Elwin iets groens stromen. Zouden dit de bostranen al zijn ? Verderop stroomde er nog meer groen spul, en er waren ook meertjes. Elwin zag daar een heleboel mannetjes en vrouwtjes staan, aan het meer, en ook zij hadden een heleboel lipjes op hun lijfjes. Elwin begon te zwaaien, en een paar mannetjes begonnen op Elwin af te komen. ‘Zijn jullie van het land Bekehelm ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zeiden de mannetjes, ‘maar wij mogen daar niet meer komen. Wij leven nu hier

bij de groene rivier.’ Elwin keek vreemd op. ‘Maar waarom mogen jullie dan niet meer in het land Bekehelm komen ?’ vroeg Elwin. ‘Omdat wij stoute dingetjes hebben gedaan,’ zeiden de mannetjes. En toen begreep Elwin het natuurlijk goed. In Bekehelm werden alle boeven en andere stouterikken onder de grond gestuurd, en daarom durfde daar ook niemand te komen. ‘Al het gespuis komt hier terecht,’ zei één wat ouder mannetje met een baard. ‘Maar wij hebben lekker nooit pijn, en hoeven dus ook nooit naar het ziekenhuis, want wij zwemmen en baden in de groene rivier.’

‘Zijn dit de bostranen ?’ vroeg Elwin. De mannetjes knikten. ‘Maar,’ zei Elwin, ‘boven de grond is er iemand die erg veel pijn heeft, en die zal weer beter worden door in de rivier te baden.’

‘Wij hebben niks te maken met hen die boven zijn,’ zei een andere oude man nors. Toen dook hij in de rivier en zwom weg. ‘Mag ik dat vrouwtje dat zo’n pijn heeft eens hier mee naar toenemen ?’ vroeg Elwin voorzichtig aan de mannetjes. Maar die begonnen direkt met hun hoofdjes te schudden.

Dat werd een moeilijke opgave voor Elwin. Hij zou naar boven moeten gaan en tegen het mannetje en het vrouwtje zeggen dat ze niet welkom waren bij de rivier van bostranen. ‘Wanneer slapen jullie ?’ vroeg Elwin. Maar weer schudden de mannetjes hun hoofd. ‘Wij slapen niet,’ zei één van hen. Ondertussen waren er steeds meer mannetjes bijgekomen die om Elwin heen waren gaan staan. De vrouwtjes zwommen in de rivier, of zaten er naast. Toen vroeg Elwin of er misschien niet een manier was om de bostranen-rivier ook boven te laten stromen, waar de huisjes stonden. Maar de mannetjes schudden hun hoofd. En toen kwam er een mannetje naar voren met een speer, en begon woest te briesen. ‘En als je nu niet weggaat, dan krijg je hier een opmepper mee,’ zei het kereltje. Elwin begon te glimlachen. Het mannetje was veel kleiner dan hem, en het was nog een grappig mannetje ook. Elwin nam het mannetje in z’n nekvel en duwde hem in de rivier. ‘Ik heb er nog eens over nagedacht,’ zei Elwin. ‘Ik neem het vrouwtje met pijn hier naartoe, zodat ze kan gaan zwemmen en baden.’

‘Dan moet ze eerst net zo stout worden als ons,’ roept het mannetje met de speer vanuit het water. ‘Waarom zou ze stout moeten worden ?’ vraagt Elwin weer.

‘Dan is ze één van ons,’ zegt het mannetje, ‘en dan hoort ze niet meer bij hen die boven zijn.’ Maar dat vond Elwin niet zo’n goed idee. Elwin begon heel diep na te denken, en vroeg zich af hoe de rivier ook boven kon stromen.

Plotseling stond de toverhoed voor Elwin. ‘Ik kan je wel helpen bij het oplossen,’ zei de toverhoed. ‘Gooi mij in de rivier, en al het water zal terecht komen in het bovenland van Bekehelm.’ En zo gebeurde het. Elwin gooide de hoed in het water, en al het water begon er doorheen weg te stromen. Boven begon de rivier nu te stromen door het land, en de vrouw kon snel van haar pijn afkomen.

Hoofdstuk 4. Iemand tilt Elwin op

Het mannetje en het vrouwtje waren zo blij dat Elwin als geschenk de toverhoed mocht houden. Elwin zou met gemak door heel het land Bekehelm kunnen reizen met de hoed.

Nou, achter het dorpje van dat mannetje en dat vrouwtje lag een heg, die ze de heg van de tovervingers noemden. Er groeiden daar namelijk uitsteeksels die op vingers leken. Die vingers waren een beetje stekelig als kaktussen. Sommige vingers waren groen, sommigen blauw en anderen groen. Elwin besloot eens om er met de toverhoed voor te staan. Toen zei Elwin : ‘Toverhoed, vlug, breng mij over deze heg,’ en toen stapte Elwin eenvoudig in de hoed, en ‘floep’ daar was Elwin aan de andere kant van de heg. Niemand uit het dorp was daar ooit geweest, want ze waren allemaal bang voor die stekende vingerheg. Voor Elwin uit lag een pad. Elwin besloot het pad te volgen. Voor Elwin lag een grote piramide, en Elwin besloot die piramide binnen te gaan, toen Elwin daar aangekomen was. Er lag een soort bruingouden bal op het topje van de piramide. Toen Elwin in de piramide was binnengekomen bleek het dat het alleen maar een piramidemuur was, en helemaal geen piramide. Elwin was in een nieuwe omgeving van het land Bekehelm gekomen, en er groeiden hier zulke wonderlijke dingen.

Op Elwin liep een mannetje af wat leek op een vinger. ‘Jij lijkt op een pink,’ zei het mannetje tegen Elwin. ‘Ja, en jij lijkt op een wijsvinger,’ zei Elwin tegen het mannetje. Het mannetje begon te lachen. ‘Ja, dat ben ik ook,’ zei het mannetje. ‘Kom maar mee.’ En toen leidde het mannetje Elwin naar een dorpje waar allemaal

wijsvingers woonden. Sommige wijsvingers hadden vleugels, en leken op elfjes, feeen of vlinders. Een vrouwtje nam Elwin op, en vloog naar boven. ‘Hey,’ riep Elwin, ‘laat me los.’ Het vliegende wijsvingervrouwtje bracht Elwin naar een hoog nest. ‘Wat ben jij een klein mannetje,’ zei het vrouwtje, ‘zeker geen wijsvinger.’

‘Nee,’ zei Elwin, ‘ik ben een soort pink, begrijp je ? Heb je er iets op tegen ?’

‘Nou nee,’ zei het vrouwtje, ‘dat niet, maar ik vind jou maar een raar mannetje.’ Maar toen begon Elwin wel erg boos te worden. ‘Zet me neer, ellendig ding.’

‘Ach, doe toch niet zo vervelend,’ zei het vrouwtje weer. ‘Het is toch helemaal niet erg dat jij een pink ben, en ik een wijsvinger. Misschien kunnen we ooit eens vriendjes worden.’ Elwin werd weer een beetje rustig. In het nest was een luikje, en het vrouwtje opende het luikje, en duwde Elwin naar binnen. Hier was het nog donkerder. Een paar vogelachtige wezens staarden Elwin aan. ‘Dit zijn nou andere vingers,’ zei het vrouwtje. ‘Ik verzamel ze.’ Maar Elwin had geen zin om in een verzameling te gaan zitten. ‘Waar is hier ergens de uitgang ?’ vroeg Elwin.

‘Er is geen uitgang, alleen ingangen,’ zei het vrouwtje, en weer werd Elwin door een luikje geduwd. Elwin viel heel diep naar beneden en kwam in een ander nest terecht. Er lagen hier sprekende buikjes, lopende oogjes en nog wat andere figuren. ‘Wat ?’ riep Elwin ... ‘Wat is dit voor verzameling ... ademende oren, rondkijkende neusjes, aangeklede beentjes ...’ Het vrouwtje begon te lachen ... ‘Ja, een hele poppenkast is het, hè ?’ zei het vrouwtje, ‘dit is het wijde land van Bekehelm.’

En weer werd Elwin door een luikje geduwd. Waar was Elwin nu terechtgekomen ? Er marcheerden hier vingers rond. ‘Halt,’ riep een vinger. Maar het vrouwtje duwde de vinger opzij. ‘We moeten naar de koning, en nu geen stampij maken.’ Verlegen stapte de vinger verder opzij. ‘Zoals u wilt, koningin.’ Ze liepen naar binnen in een groot kasteel. Het was overal een beetje donker, maar binnenin liepen er wat lichtgevende vingers. Sommigen sprongen direkt opzij ... ‘een pink, een pink !’ riepen ze.

‘Wat, hebben jullie nog nooit een pink gezien ?’ zei Elwin een beetje boos. Maar tijd om te praten had Elwin verder niet. Het vrouwtje, die dus de koningin bleek te zijn, duwde Elwin door een hoge deur naar binnen. Direkt als in een bliksemflits kwam er een mannetje naar voren rennen. ‘Zo Elwin,’ zei het mannetje, ‘een echte pink, een echte pink, welkom in het vingerkasteel.’

De koning was een echte duim, ongeveer zo groot als Elwin zelf. De koningin begon te glimlachen en te blozen. De koning nam Elwin mee naar z’n troon. ‘Goed dat je er bent, Elwin, goed dat je er bent,’ zei de koning.

Hoofdstuk 5. De koning verheft zijn stem

De koning legde een arm om Elwin heen. Er kwam een mannetje binnenrennen die op een hand leek, maar er was geen pink. ‘Zie je nu waarom het zo belangrijk is dat jij hier bent, Elwin ?’ zei de koning. ‘Er lopen hier honderden, ja, duizenden handmannetjes en vrouwtjes rond, maar ze hebben geen pink.’ Elwin keek even verbaasd. ‘Wat wilt u, koning ?’ vroeg Elwin, ‘ik ga niet voor pink spelen op een hand, en ik denk dat de andere drokelaren daar ook geen zin in hebben.’ De koning begon te glimlachen. ‘Nee, natuurlijk niet, Elwin, ik heb een veel beter plan.’

Plotseling kwamen er stralen uit het handmannetje, vier stralen. ‘Zie je,’ zei de koning tegen Elwin, ‘jij draagt de vijfde straal, en die kunnen we goed gebruiken.’ Elwin keek de koning weer verbaasd aan. ‘Ik draag helemaal geen straal. Ik heb dat nog nooit gezien,’ zei Elwin tegen de koning. De koning begon een beetje te glimlachen. ‘Maar Elwin, je begrijpt het niet. Je hebt die straal wel, alleen hij werkt nog niet. Ik zal je uitleggen hoe dat komt. Judias, kom eens naar voren ?’ Toen kwam het handmannetje naar voren lopen, en midden in de hand verscheen er een lichtgevende paarse ring. ‘De straal moet eerst verbonden worden met de ring,’ zei de koning. De koning pakte de paarse ring en deed het om een vinger van Elwin. Direkt kwam er een straal uit de ring, en de straal ging regelrecht op het handmannetje af. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Er groeide een pink aan het handmannetje. Iedereen in de zaal begon ‘hoera’ te roepen. Nu had het handmannetje vijf stralen. En toen gebeurde er nog iets wonderlijks. Het handmannetje had eerst hele kleine beentjes, maar nu begonnen twee vingers benen te worden. Ook had het handmannetje hele kleine armjes, maar nu begonnen de pink en een andere vinger armen te worden. De duim begon uit te groeien tot een lijf met een hoofdje. Maar ineens ging het handmannetje slap op de grond liggen, en begon te krimpen en te krimpen, totdat het gewoon een handschoen was. De koning raapte de handschoen op en deed hem aan z’n hand. De handschoen had kleine diamantjes en de hand van de koning begon te stralen.

Elwin keek naar z’n ring, en er kwamen vier stralen bij. ‘Wat moet ik hiermee ?’ vroeg Elwin aan de koning. ‘Toveren ...’ zei de koning. ‘Ja, maar ik heb al een toverding, en dat is deze toverhoed,’ zei Elwin, en haalde de toverhoed tevoorschijn. De koning viel bijna achteruit. ‘Ramhald,’ zuchtte de koning. ‘Wat heb ik jou een lange tijd niet gezien. Waar ben je al die tijd gebleven ?’

‘Eh, kennen jullie elkaar ?’ vroeg Elwin. ‘Ja, jahaa,’ zei de koning, ‘en of we elkaar kennen ... of niet, Ramhald ?’ De toverhoed knikte. Elwin vertelde over het land van de lipmannetjes en vrouwtjes, over de toverheg. De koning keek nog verbaasder. ‘De toverheg ?’ vroeg de koning. ‘Ik ken alleen het land van ons ... en volgens mij is daar geen toverheg ...’ Maar toen vertelde Elwin over de heg met de tovervingers, en toen begreep de koning het, maar niemand van hen was ooit over die heg geweest. Ze waren veel te bang voor die stekende tovervingers. Je kon er erg ziek van worden.

‘Weet je wat ?’ zei de koning, ‘ik wil die lipmannetjes en vrouwtjes wel eens zien. Kun je ze niet hierheen krijgen ?’ Elwin dacht even na, en zei toen : ‘door de toverhoed.’ Maar toen werd de koning een beetje boos. ‘Door de toverhoed ? Dat ding kan niet toveren. Toen Ramhald vroeger bij ons woonde heeft hij nooit getoverd.’

‘Nou, hij kan wel toveren,’ zei Elwin, ‘dus ik snap niet waarom ik deze ring nodig heb.’

‘Niets kan zo goed toveren als de ring,’ zei de koning. Maar toen zuchtte de koning diep ... ‘Nou ja, niets ? De ring kan een heleboel dingen nog niet, dat merk ik wel weer, want anders zou hij allang die lipmannetjes en vrouwtjes hier naartoe hebben getoverd. Maar dat Ramhald ineens kan toveren is mij een groot raadsel.’

Toen richtte de koning zich tot de hoed, en sprak zacht : ‘Hoe heb jij ineens leren toveren ?’ Maar de hoed liep boos het kasteel uit, en riep met een donderende stem : ‘Komop Elwin, laten we die lipmannetjes en vrouwtjes over de tovervinger-heg brengen, dan is de oude koning weer tevreden.’ De koning schudde zijn hoofd, en bromde nors ... ‘Hij is nog steeds dezelfde, een zeur van een hoed.’

‘Ik vind hem best aardig,’ zei Elwin. ‘Maar laat ik maar achter hem aangaan, want hij gaat de lipmannetjes en vrouwtjes halen.’

Even later stonden er een aantal lipmannetjes en vrouwtjes in de zaal met de koning. ‘Ramhald toch,’ zei de koning trots ... ‘je kan echt toveren.’ De hoed begon te grommen. De koning verhief zijn stem, en zei : ‘dit, beste vingers van het land, zijn afstammelingen van de zesde vinger.’ Iedereen keek verbaasd op. ‘Ja, het is waar,

brulde de koning. En de zesde vinger heeft vele afstammelingen, en deze dragen de zesde straal. Dan hopen we dat de ring net zo goed gaat toveren als onze geliefde toverhoed, Ramhald ...'

De toverhoed glimlachte even, maar trok toen weer een nors gezicht naar de koning. Even leek het alsof hij knipoogde naar Elwin. Elwin vroeg zich af waarom de koning en Ramhald zo naar tegen elkaar deden. Wat was er in het verleden gebeurd ?

Hoofdstuk 6. De koning vertrekt

De koning vroeg of de lipmannetjes en vrouwtjes iets afwisten van hun voorouders, maar dat wisten ze niet. Ze wisten alleen wat over vroegere lipmannetjes en vrouwtjes, die ze als hun grootouders zagen, maar ze hadden nog nooit van de zesde vinger gehoord. Toen richtte de koning zich tot Ramhald : 'Zeg, waar heb jij die toverkracht vandaan gehaald. Je kan meer dan de ring. Weet jij toevallig iets over de zesde vinger.'

Toen boog Ramhald voor de koning, en sprak deftig : 'Koning, toen ik besloot dit kasteel te verlaten en een nieuw huis te zoeken waar ik kon wonen, ben ik op mijn pad de zesde vinger tegengekomen, die de tovervinger is. Deze tovervinger heeft mij leren toveren. Nu ben ik niet meer Ramhald, de hoed, maar Ramhald, de toverhoed.' De koning glimlachte een beetje, en vroeg toen zo aardig en vriendelijk mogelijk : 'Dank je wel voor het indringende antwoord. Dit was wat ik wilde weten ... maar ... beste Ramhald, hooggeachte toverhoed en lid van het koninklijke koningskasteel, waar ... waar ... waar, oh waar en waar kan ik, de koning der vingers en van het hele land Bekehelm, die geweldige tovervinger vinden ?'

'Nou, die laat zich dus echt niet zo makkelijk vinden, koning,' zei Ramhald, 'want ik heb hem wel eventjes goed uitgelegd hoe de zaken hier op dit koninklijke koningskasteel verliepen, en dat u, oh koning, niet zo'n beste was.'

Maar toen werd de koning rood van woede. 'Ramhald, je gaat weer te ver ! Ga naar je kamer !'

‘Ik woon hier niet meer, en heb niets meer met u te maken,’ bromde de toverhoed nors. Enkele lakeien van de koning probeerden de koning rustig te krijgen. Maar de koning was woedend, en liep de zaal uit, terwijl hij de deur met een smak dichtsmeet. De zaal dreunde na. Wat was die koning kwaad, zeg. Elwin had nog nooit zo’n kwade koning gezien. Een paar vingers gingen de koning achterna om hem over te halen om te blijven. Ze hadden de toverhoed nodig. Maar even later kwamen de vingers met gebogen hoofden terug. De koning wilde de toverhoed nooit meer zien.

‘Goed,’ zei de toverhoed, ‘dan vertrek ik nu.’ Boos liep de toverhoed het kasteel uit. Elwin besloot met hem mee te gaan, en ook de lipmannetjes en vrouwtjes gingen met hem mee. Toen ze in het bos waren gekomen zei de toverhoed. ‘Kom, we gaan naar het toverkasteel van de zesde vinger.’ Iedereen sprong snel door de hoed, en al gauw stonden ze allemaal voor het toverkasteel van de zesde vinger.

Hoofdstuk 7. De onuitgenodigde gast

Daar komt de tovervinger naar buiten rennen. Het is een rode vinger. ‘Mijn nakomelingen,’ zei de rode vinger, ‘kom verder.’ En daar liepen ze allemaal het grote kasteel binnen. Boven aan de hoge plafonden hingen overal lampjes. De tegels op de grond waren bijna van glas of van marmer. ‘Ik heb een kadootje voor u,’ zei Elwin, en gaf hem de ring. De tovervinger begon te stralen. Snel stopte hij de ring in een doosje. ‘Is die ring toevallig van de koning geweest ? Dan wil ik hem niet hebben, maar ik kan hem wel om laten smelten.’ De toverhoed begon te glimlachen. ‘Ik heb niks maar dan ook niks met de koning te maken,’ zei de tovervinger. Weer glimlachte de toverhoed een beetje.

‘Ach,’ zei Elwin, ‘de koning is best wel aardig. Je moet hem alleen eerst een beetje kennen.’

‘Beetje kennen ? Beetje kennen ?’ grapte de tovervinger ... ‘Ik ken de koning al honderden jaren, en niet alleen van de verhalen van Ramhald ... Ik heb zelf ook het één en ander met hem meegemaakt. Het is de gemakkelijkste niet.’

‘Maar tovervinger,’ vroeg Elwin, ‘wat gaat u dan nu met die ring doen ?’

‘Die smelten we om bij de smid.’ zei de tovervinger. De toverhoed glimlachte weer. ‘Okay, maar waar wordt de ring in omgesmolten ?’ vroeg Elwin weer. ‘Tot een zwaard,’ zei de tovervinger. Elwin keek een beetje verbaasd ... ‘Een zwaard ? Waarvoor dat ?’

‘Het is een toverzwaard, Elwin,’ zei de tovervinger. Elwin dacht even na ... Plotseling werd er op de deur van het kasteel geslagen, en hard ... en ze hoorden allemaal het geschreeuw van de koning ... Wat moest die nou hier ? Maar een nog betere vraag was : Hoe kwam hij hier ? ‘Snel, allemaal in de hoed,’ riep de tovervinger, en rende naar de poort om voor de koning open te doen. ‘Ja, dag,’ zei de koning, ‘is de toverhoed hier ? Ik wil hem even spreken.’

‘Die is hier wel,’ zei de tovervinger, ‘maar u bent niet uitgenodigd.’

‘Oh, maar mag ik u dan even spreken, alstublieft ?’ vroeg de koning. De koning probeerde zo vriendelijk mogelijk te doen ineens. ‘Nee,’ zei de tovervinger, ‘dat lijkt me niet zo goed. Ik heb geen tijd. Trouwens, hoe komt u hier ?’ Maar daar had de koning niks aan, en duwde met een grote smak de tovervinger opzij, en liep stampvoetend het kasteel binnen. De hoed was inmiddels verdwenen. Wel zag de koning het doosje liggen waar de ring inzat, en opende het. ‘Wel, ..wat zullen we nou krijgen,’ bulderde de koning, ‘wat moet jij met de ring van Elwin.’

‘Oh, gewoon, omsmelten tot een toverzwaard,’ riep de tovervinger lachend.

‘Daar komt niks van in,’ bulderde de koning, en stopte het doosje in zijn zak. Maar ineens begon de ring te piepen. ‘Zie je wel,’ zei de tovervinger, ‘de ring vindt het geen goed idee als u hem weer meeneemt.’

‘Dat maak ik wel uit,’ zei de koning nors, maar de ring begon hoger en hoger te piepen, harder en harder. De koning deed zijn vingers in zijn oren, en werd knalrood. Na een tijdje kon de koning het niet meer houden, en rende schreeuwend het kasteel uit, terwijl hij het doosje met de ring van hem afgooide.

‘Zo,’ zei de tovervinger tegen de ring. ‘Die zal hier niet snel meer terugkomen.’ Even later was de toverhoed er ook weer, met de lipmannetjes, vrouwtjes en Elwin. De tovervinger drukte op een knopje, en een grote ketel werd uit de muur geschoven. De ring werd er ingegooid en de ketel ging weer in de muur. Even later schoof de ketel weer uit de muur, en lag het toverzwaard erin.

Hoofdstuk 8. Naar het eiland

Het toverzwaard begon al snel te spreken. Toen hij nog een ring was kon hij dat niet, hooguit piepen. er kwamen vlammen van het zwaard af, en de tovervinger nam het zwaard in zijn handen. Het toverzwaard sprak dat ze nu nog één vinger misten, en dat was de zevende vinger. Deze zevende vinger was als een tweede pink, maar dan nog kleiner. Door de straal van de zevende vinger zou het toverzwaard omgesmolten kunnen worden tot een toverwiel. De zevende vinger zou alle andere vingers hebben gemaakt. De zevende vinger was de vader van alle vingers, ja, de stamvader. Elwin

zou die zevende vinger graag eens willen ontmoeten. Die zevende vinger werd weleens de toverstaf genoemd, en kon heel lang worden. De zevende vinger kon nog wel beter toveren dan de zesde vinger. Maar waar zou die zevende vinger toch wezen ? Alleen het toverzwaard wist het antwoord. En wat het toverzwaard toen zei, daar schrok Elwin wel even van.

Maar wat het toverzwaard tegen Elwin had gezegd, waarom Elwin zo schrok, dat vertellen we nog niet. Wel mogen jullie nu weten wat voor een liedje het toverzwaard begon te zingen. Luister maar :

Op de tranentrap, op de tranentrap, daar wonen alle tranen,

Op de tranentrap, daar op die tranentrap, daar wonen indianen,

En als je dan naar beneden gaat, dan trommelen ze in de maat,

Met het toverzwaard, met het toverzwaard, zij openen de tranenpoort,

Waar alle tranen van verleden jaren het bootje laten varen,

Over de tranenrivieren vaar je dan, naar de tranenzeeen ga je dan,

Totdat het piratenschip van de toverstaf jouw scheepje laat zinken, pief, pief, paf ...

En ineens was het stil. Ja, want dat had het toverzwaard aan Elwin verteld, dat de zevende vinger, die ze ook wel de toverstaf noemden, een echte piraat was, die scheepjes liet zinken. Maar alleen door de toverstaf zou het toverzwaard een toverwiel worden. Elwin wist nog niet waarom het toverzwaard een toverwiel wilde worden, maar begreep dat het erg belangrijk was voor het toverzwaard. Ach, misschien was die toverstok wel heel erg aardig, en hoefde Elwin helemaal niet bang te zijn. Elwin besloot met het toverzwaard in de toverhoed te gaan, naar de tranentrap. Dat was snel gedaan. De toverhoed toverde hen in een wip op de tranentrap. Nu moesten ze helemaal naar beneden lopen, en dan kon Elwin met het toverzwaard de tranenpoort openen. Van wie zouden al die tranen zijn ? Het leken wel edelstenen of parels. Elwin vond ze prachtig, en het zag er helemaal niet zo verdrietig uit. In de verte, onderaan de trap, schitterde een poort met parels, op een verwilderd strand. In de verte stormde het wel een beetje.

In de verte hoorde Elwin weer dat liedje :

Op de tranentrap, op de tranentrap, daar wonen alle tranen,

Op de tranentrap, daar op die tranentrap, daar wonen indianen,

En als je dan naar beneden gaat, dan trommelen ze in de maat,

Met het toverzwaard, met het toverzwaard, zij openen de tranenpoort,

Waar alle tranen van verleden jaren het bootje laten varen,

Over de tranenrivieren vaar je dan, naar de tranenzeeen ga je dan,

Totdat het piratenschip van de toverstaf jouw scheepje laat zinken, pief, pief, paf ...

Plotseling sprong er een indiaan voor Elwin. ‘Zeg, wat kom je hier doen ?’ zei de indiaan luid. ‘Het is hier verboden. En trouwens, op zee wonen de piraten.’ Maar Elwin duwde de indiaan opzij. Maar al snel kwam de indiaan weer achter hem aanlopen, en haalde een trommel van achter z’n rug vandaan, die aan een band over zijn schouder hing. ‘Je moet het zelf weten,’ zei de indiaan, en begon te trommelen. Elwin liep regelrecht op de poort af, maar er hingen doorzichtige parels en edelstenen voor. ‘Geef me dat zwaard maar,’ zei de indiaan, dan open ik daarmee de poort wel. Elwin gaf het zwaard, maar de indiaan begon ermee weg te rennen. ‘Kom terug,’ riep Elwin. Maar de indiaan klom ergens op een rots, en drukte het zwaard in een gleuf naar binnen. Direkt begon de poort zich te openen, en de indiaan gooide het zwaard terug naar beneden. Elwin raapte het zwaard op, en liep door de poort.

Weer hoorde Elwin het liedje. Een oude man, die ook een beetje op een indiaan leek, zat in een bootje op het strand vlak voor de zee. ‘Vlug,’ zei de man, ‘als straks de vloed komt, dan neemt de zee het bootje mee.’ Elwin stapte in de boot, en ja hoor, na een tijdje werd het vloed, en het scheepje werd opgetild. Het water bubbelde een beetje, en het leek wel alsof er diamanten in fonkelden. Ook zwommen er prachtige vissen tussen wat zeestruiken. Het water was heel helder. Elwin deed z’n hand in het water. Het water was warm en zacht. In de verte hoorde Elwin het geluid van een hoorn. Een schip kwam dichterbij.

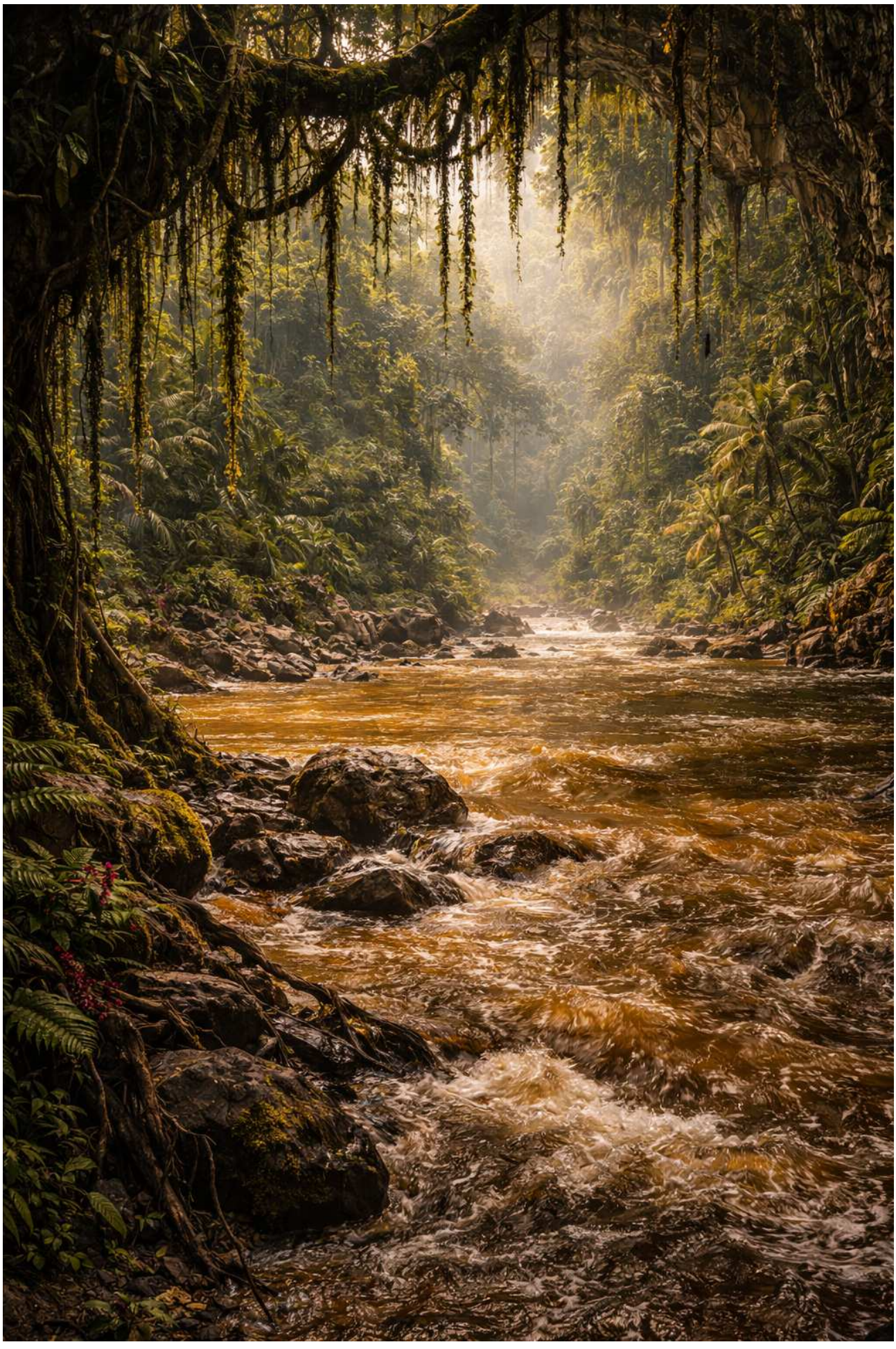

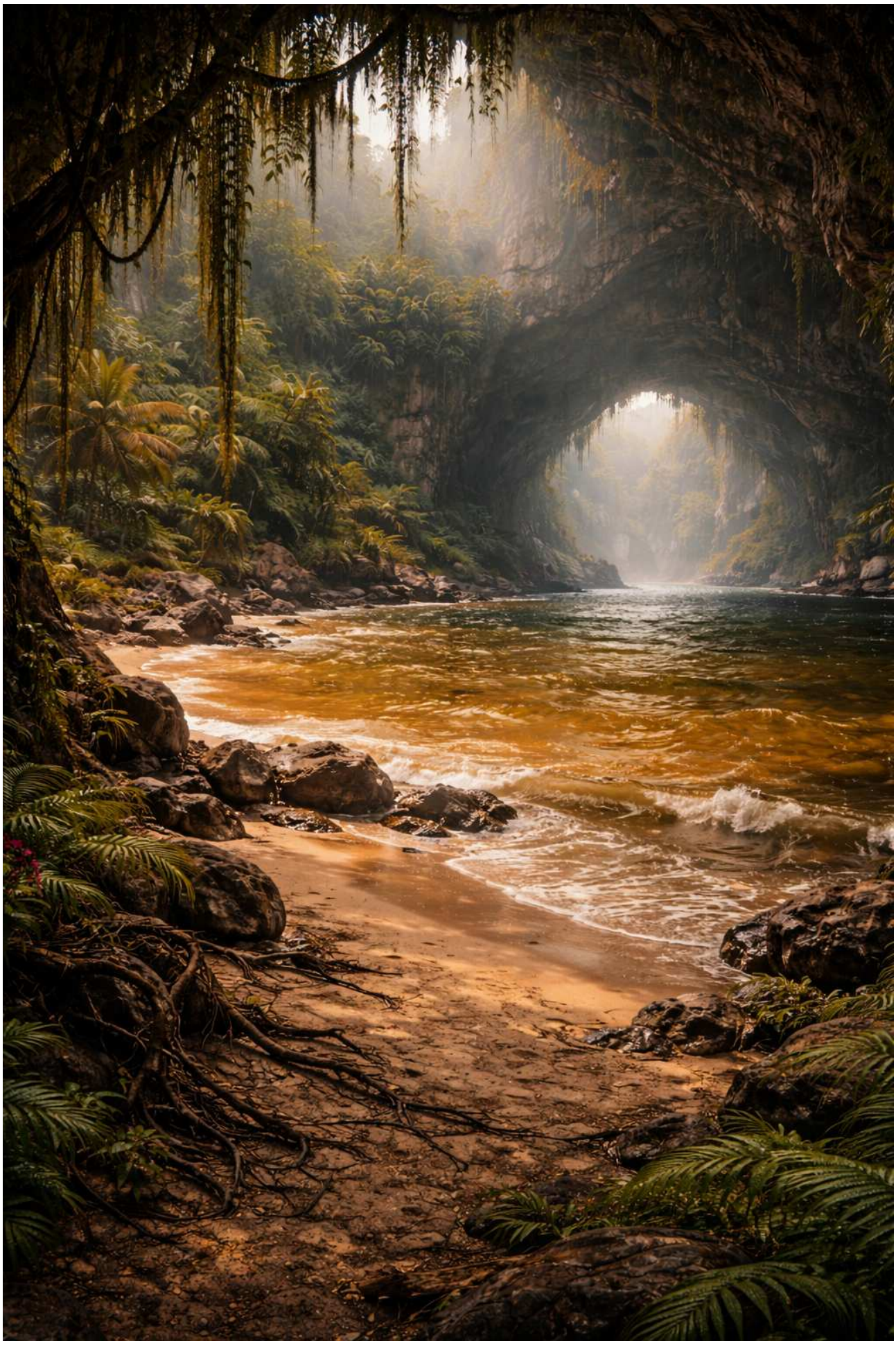

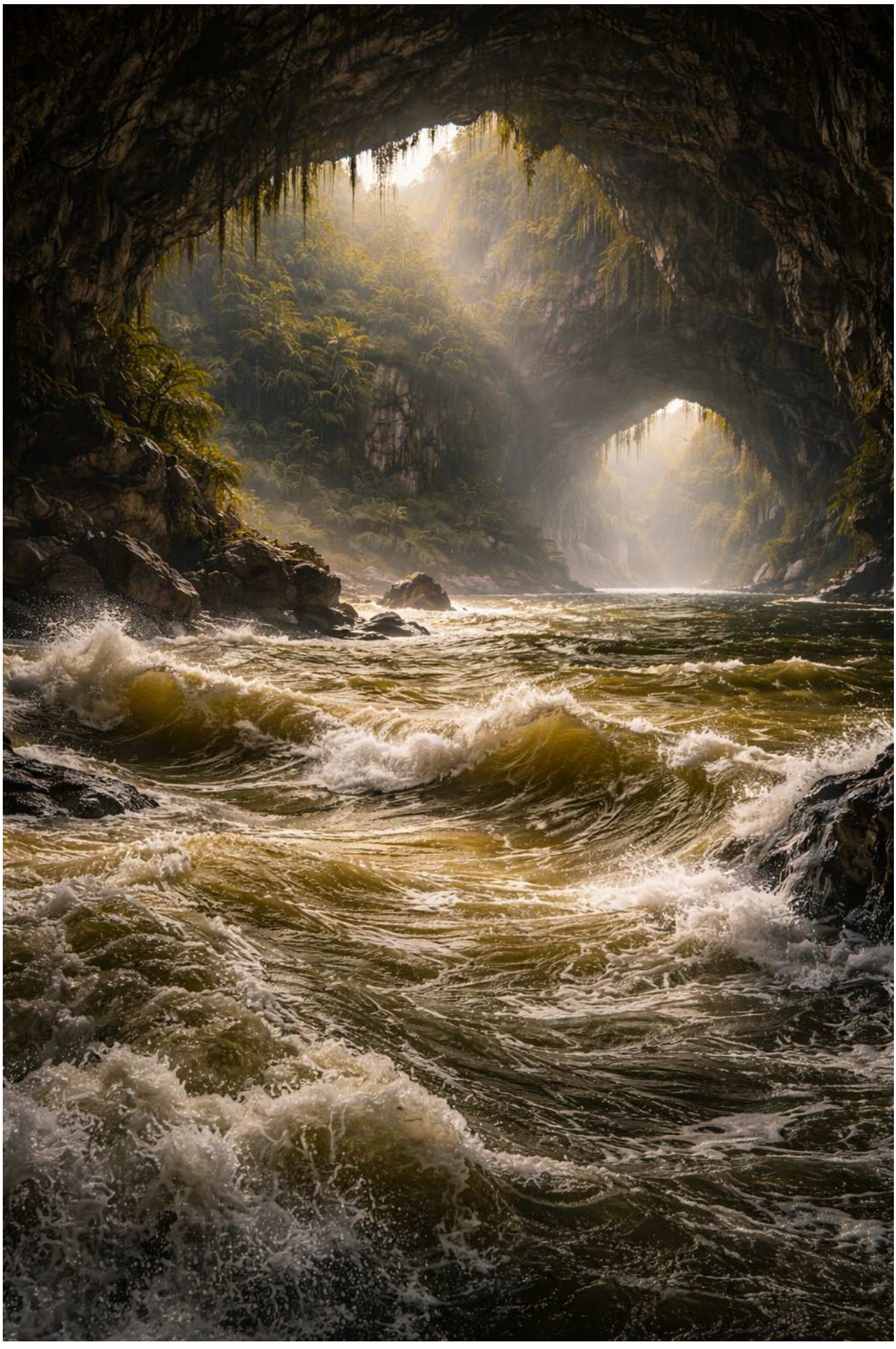

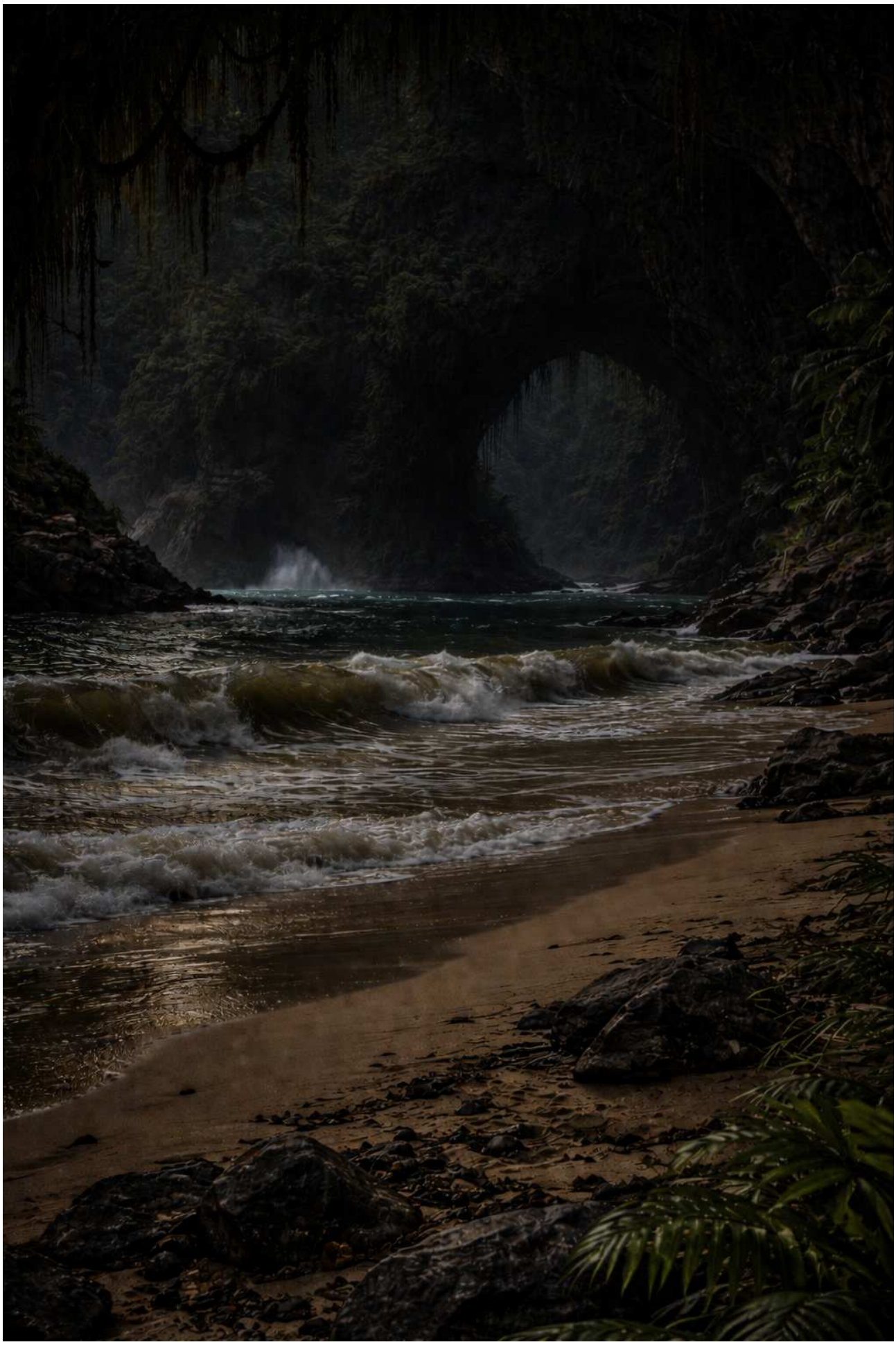

Plotseling kwam er een grote kanonskogel in het scheepje van Elwin terecht, en het scheepje brak in tweeen. De oude indiaan was nergens meer te bekennen. Nu moest Elwin naar het grote schip toezwemmen. Het was misschien wel dat piratenschip van de toverstok. Gelukkig had Elwin het toverzwaard nog steeds bij zich. Die zat stevig vast aan Elwins riem. Plotseling hoorde Elwin het liedje weer, en ditmaal leek het gezongen te worden door een piraat. Elwin klom aan een touw omhoog langs het schip. Gelukkig was het water warm geweest, maar Elwin was natuurlijk wel drijfnat. Plotseling greep een hand hem vast, en trok hem omhoog. Het was een piratenkapitein. En ja, inderdaad, hij leek erg veel op een toverstok. ‘Driemaal bedankt, dat je gekomen bent,’ zei de piratenkapitein. Elwin glimlachte, en gaf het toverzwaard aan de piraat. Toen de piraat het toverzwaard in handen kreeg begon het toverzwaard direkt te veranderen in een toverwiel. ‘Hè, eindelijk,’ zei de piraat, ‘nu heb ik een stuur voor op mijn schip, en hoef ik hier niet voor altijd rond te dolen.’

‘Waar gaan we naartoe ?’ vroeg Elwin.

‘Oh, dat zul je wel zien,’ zei de piratenkapitein. Al gauw was het toverwiel op z’n plek, en de piratenkapitein ging aan het stuur staan. Elwin ging naar binnen in de kajuit, en kwam in een kelder terecht waar allerlei flessen stonden. In die flessen zaten allerlei soorten tranen van de tranenzeeen waar de piraat op had gevaren. Elwin nam uit elke fles een klein slokje. Opeens kwam de piraat binnen. ‘Het toverwiel stuurt nu zelf. Dan kunnen wij eens goed met elkaar babbelen,’ zei de piraat, ‘en dan kan ik je ook alle kamers en gangen van het schip laten zien.’ Het was een erg groot schip.

Midden in de nacht werd Elwin wakker. De piraat sliep in een kamertje verderop. Elwin liep naar buiten, het dek op. Wat fonkelden de sterretjes mooi, en wat was het water helder blauw. Het was ook lekker warm buiten. Elwin besloot een eindje te gaan zwemmen. Hij was blij dat het toverwiel nu eindelijk tevreden was, en ook de piraat. Na een tijdje zwemmen kwam Elwin een zeemeerminnetje tegen. Het zeemeerminnetje wilde Elwin wel naar een eiland brengen. Dat ging erg snel.

Op het eiland aangekomen kwam Elwin de toverhoed weer tegen. Elwin kon vertrekken wanneer hij wilde. Daar was de toverhoed voor.

Hoofdstuk 9. Weer thuis

Opeens zag Elwin in de verte het toverwiel vliegen. Het toverwiel draaide heel snel rond. Boven op het wiel stond de piraat met een fles in zijn handen. ‘Ha, Elwin,’ riep de piraat. Elwin zwaaide terug. Het was in orde nu. Elwin had zijn opdracht goed gedaan. Alles wat Elwin nu wilde was teruggaan naar huis, want hij miste Sandra heel erg. Elwin stapte in de hoed en floep, daar zat Elwin in zijn tuintje. Sandra schrok zich een hoedje, en daar was de toverhoed ook. ‘Waar kom jij zo ineens vandaan ?’ vroeg Sandra. En Elwin begon direkt te vertellen. Maar floep, daar stond ook ineens de piraat in de tuin van Elwin, bovenop het toverwiel, met een fles in zijn hand. ‘Ha Elwin,’ zei de piraat weer. En toen waren ze weer verdwenen.

Sandra was aan het koken. In de keuken vertelde Elwin verder. Samen gingen ze eten aan de keukentafel. Sandra was erg blij dat Elwin weer thuis was. Er hing een geblokte doek voor de keukendeur, want het was erg warm, en de zon scheen erg fel. Na het eten ging Elwin direkt naar bed, want Elwin was erg moe. Sandra ging even een tijdje op een stoel bij Elwins bedje zitten, en hield zijn handje vast. Elwin vertelde nog even een paar dingetjes van wat hij had beleefd, en ging steeds trager praten, totdat hij in slaap viel. Na een tijdje ging ook Sandra slapen. Het was ook voor haar een drukke dag geweest. Midden in de nacht ging toverhoed nog even naar Elwin en Sandra toe, om hen nog even goed toe te dekken. En toen ging ook toverhoed slapen. Toverhoed sliep nooit zo lang, en was al vroeg in de ochtend weer op. Het was al erg warm buiten, en het zonnetje scheen weer erg fel. De geblokte doek hing nog steeds voor het keukenraam. Maar Elwin was moe, zo moe. En ook Sandra. Toverhoed ging wat in de tuin werken, en ging ook in het huis werken, terwijl Elwin en Sandra rustig doorsliepen. Elwin voelde zich een beetje ziek, en kon niet goed lopen. Maar Toverhoed bracht soms wat kopjes thee, ook naar Sandra. Elwin was erg blij met zo’n goede vriend. Elwin bleef de hele dag in bed, en Sandra ook. De volgende dag was Elwin nog steeds niet beter, en Sandra was nog steeds zo moe. En weer deed Toverhoed van alles in het huis en in de tuin. Na een paar daagjes kwamen Elwin en Sandra weer uit bed. Elwin kwam in zijn badjas naar beneden. Hij was nog niet helemaal beter. Er was veel veranderd in de kamer en in de tuin. Toverhoed had alles prachtig gemaakt.

En weet je wat zo mooi was ? Vanaf toen ging Toverhoed lesgeven op de drokelarencholen. Daarvoor reisde hij door het hele land. Meester Toverhoed, zo noemden ze hem vaak, maar hij bleef gewoon bij Elwin en Sandra in huis wonen.

Hoofdstuk 10. Wie wordt er koning ?

Met de toverhoed ging Elwin nog vaak terug naar het land Bekehelm. Nu lag er aan de rand van het land een haag, die de Hondenhaag werd genoemd. En die haag brandde altijd, maar gelukkig verspreidde het vuur zich niet. Niemand durfde over die haag heen, maar voor Elwin was het natuurlijk een koud kunstje met de toverhoed. Achter de Hondenhaag lag het land Marazanta. Marazanta was ook de naam van de keizer van Izu, en zowel het land Bekehelm als het land Marazanta behoorde tot dit keizerrijk. Al gauw stond Elwin aan de andere kant van de haag met de toverhoed. Nu was hij in het land Marazanta. Hier zag Elwin allemaal kledingstukken lopen, zoals pratende petten, rondkijkende broeken, dansende handschoenen, en jassen die aan het tafeltennissen waren. Elwin glimlachte diep. Ook de toverhoed glimlachte. Opeens kwam er vanuit de bosjes een andere toverhoed aanrennen, en vloog de toverhoed van Elwin om de hals. ‘Zo, mevrouw Toverhoed,’ zei de toverhoed, ‘wat heb ik jou een lange tijd niet gezien. En samen liepen de twee hoeden weg.’ Elwin besloot het land te verkennen.

Maar wat was dat ? Daar waren de piraat en het toverwiel ook. Elwin zwaaide naar hen, en ze zwaaiden blij terug. Opeens kwam er een boek met vleugels op Elwin aflopen, en nam hem bij de hand. ‘Kom,’ zei het boek, ‘dan breng ik je naar het boekenkasteel.’ Het boek steeg op, met Elwin in zijn armen, en heel hoog in de lucht, op een berg, lag het boekenkasteel. Dat kasteel stond vol met boeken. Al deze boeken konden praten en rondlopen, en velen hadden ook vleugels. Elwin begon direkt te lezen. Die boeken droegen de meest wonderlijke verhalen. Opeens wenkte een boek hem van achter een boekenkast. De boekenkast schoof opzij, en Elwin rende door een gleuf in de muur met het boek mee. ‘Kom,’ riep het boek, terwijl hij vooruit rende, ‘dan laat ik je zien waar de zevende vinger uit voort is gekomen.’ Toen kwam Elwin in een zaal met weer een heleboel boeken. Overal stonden boekenkasten aan de zijkanten, en er waren deuren naar nieuwe boekenzalen en boekenkamers. Bij één zo’n deur gingen ze naar binnen. In het midden van de kamer stond de piraat op het toverwiel weer. De piraat was de zevende vinger, maar dat wist Elwin natuurlijk al. Weer schoof er een boekenkast opzij, en weer moest Elwin door een gleuf. De gleuf leidde tot een grot, en daarachter lag een zee. Voor de zee lag een verwilderd strand. Op het strand lagen wat rotsen en zandbanken, en op één zo’n zandbank groeide mos en gras. Een prins en een prinses zaten op die begroeide zandbank. De prins had de hand van de prinses vast, en keek in haar ogen. ‘Ken je dit verhaal ?’ vroeg één van de boeken aan Elwin. ‘Nou, vast wel, want ik ken zoveel verhalen over prinsen en prinsessen,’ zei Elwin. Het boek trok zijn wenkbrauwen op, en schudde met zijn hoofd : ‘Ik denk het niet, Elwin. Kijk maar eens goed.’

En Elwin stapte op de prins en de prinses af, maar hoe dichter Elwin bij hen kwam, hoe meer ze eruit zagen als heksen, en er was overal vuur om hen heen. Toen stonden ze op, en liepen de zee in ... Maar wat was dat ? Ze zonken helemaal niet, maar konden gewoon op de zee blijven staan, en ze dansten, terwijl het zeewater begon te branden.

‘Blijf maar ver uit de buurt,’ zei het boek.

‘Nee, dit verhaaltje ken ik nog niet,’ zei Elwin zacht. Plotseling greep het boek Elwin vast, en zei : ‘Je moet met me meekomen, want ik wil je nog wat laten zien.’ Toen liepen ze door een andere gang van de grot en kwamen weer bij een verwilderd strand terecht. Maar achter het strand stonden grote wildbegroeide muren. Op een begroeide zandbank die heel lang was zat een prinses, en ook een prins, en zij hadden beiden rode kostuums aan. De prins gaf de prinses een kus, maar ineens kwam er vuur tussen

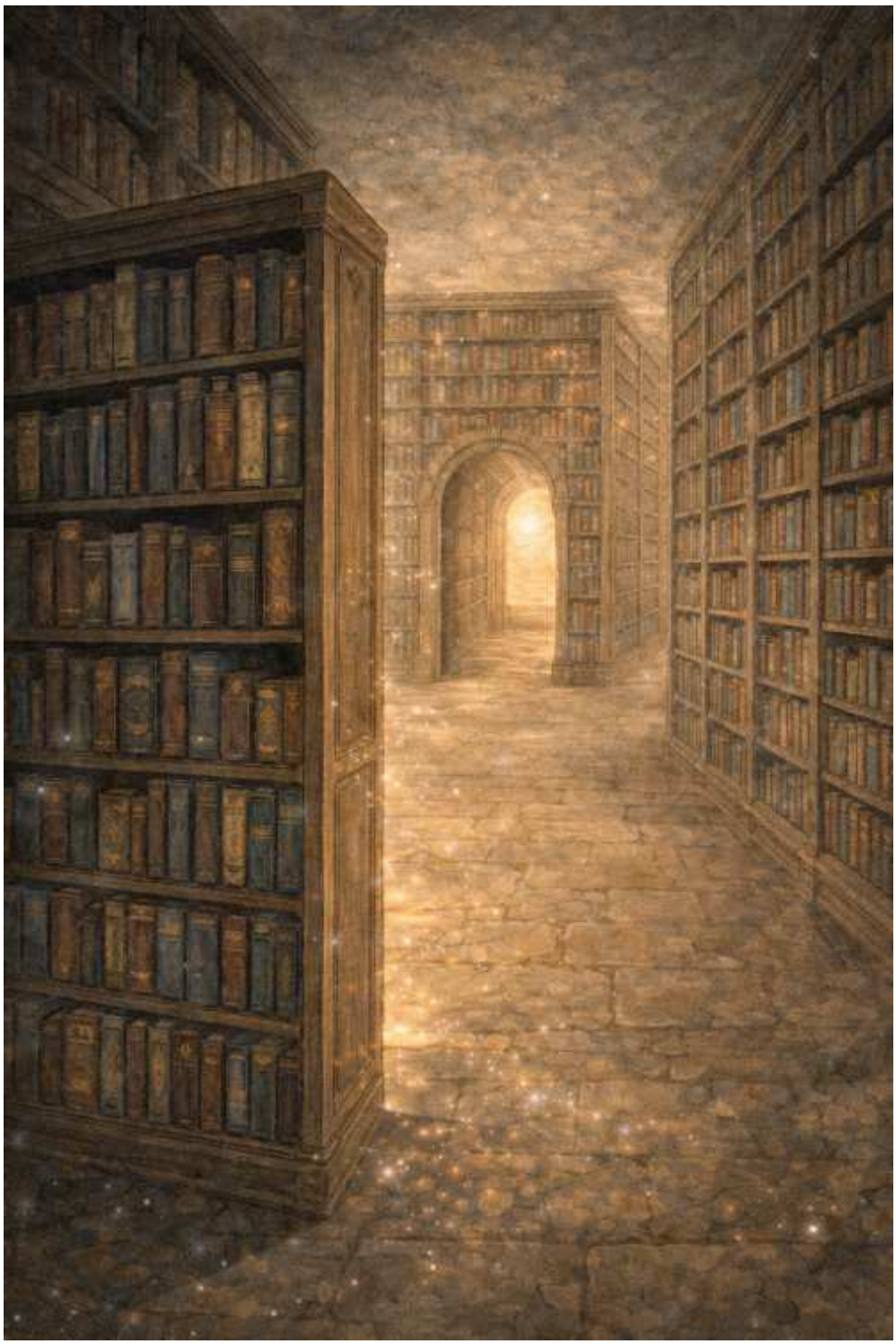

hen beiden, en trok hen uit elkaar. Meer en meer begonnen de prins en de prinses op heksen te lijken. ‘Blijf maar ver uit de buurt,’ zei het boek. Weer trok hij Elwin mee naar een andere grot. Weer was daar een verwilderd strand, en in de wolken boven de zee waren duistere vlammen. Plotseling verscheen er een enorme zwarte wolf in de wolken. De wolf begon te brullen, en begon dichterbij te komen. Plotseling greep de wolf Elwin en het boek vast, en trok hen naar boven. De wolf zette hen neer in een nog groter boekenkasteel, maar het was er erg donker. De boeken leken een beetje op vleermuizen. Op een tafel lag een oud boek, heel zwart, met daarop de letters MARAZANTA. Elwin sloeg het boek open, en begon te lezen. Direkt begon het te

stormen in het kasteel. De boeken begonnen om Elwin heen te vliegen en probeerden hem te bijten en te krabben. Maar Elwin las door. Waar ging dit over ? Het was een vreemd verhaal over de Hondenhaag. Die Hondenhaag was neergezet door heksen, en als ze door de Hondenhaag heengingen, dan veranderden ze in prinsen en prinsessen. Ineens kwam de wolf binnenrennen. Hij was nu veel kleiner geworden. Snel las Elwin door, maar de wolf begon steeds meer en steeds harder te brullen. Elwin stopte zijn handjes in zijn oren, en ging door met lezen. Maar de letters begonnen te verdwijnen. Snel bladerde Elwin verder, en gelukkig, een eindje verderop stonden weer wat letters. Ineens stonden de toverhoed en mevrouw toverhoed voor Elwin. ‘Doorlezen, Elwin,’ zei de toverhoed. ‘Het is een toverboek.’ En Elwin las en las, maar hij begreep een heleboel dingen niet. Plotseling hoorden ze een enorme knal, en de vloer zakte door. Elwin viel in een enorm wilde zee. Maar gelukkig was Toverhoed er nog, en snel kroop Elwin erin, en verdween. Floep, daar waren ze op een eilandje. Daar kwam ook het toverboek aandrijven. Mevrouw Toverhoed zwom ernaast.

Maar toen Elwin het toverboek weer opensloeg waren er helemaal geen letters meer in. Alleen op de laatste bladzijden stonden nog wat letters. Het ging weer over de Hondenhaag, over een huilende vis, en over een geitenketel. Toen zei de Toverhoed tegen Elwin : ‘Elwin, de zevende vinger is voortgekomen uit een vissentraan, en een huilende broek. Dat heeft mevrouw Toverhoed me verteld.’ Elwin keek de toverhoed en mevrouw toverhoed een beetje verbaasd aan. Elwin begon diep te zuchten : ‘maar wat heeft die geitenketel er dan mee te maken ? Wat een raadsel is dit zeg ? Had ik nu maar beter opgelet tijdens de puzzel-lessen op school.’

‘Ach,’ zei de toverhoed, ‘we komen er wel uit. Lees nou eerst eens het boek helemaal uit, met die laatste bladzijden waar nog letter opstaan.’ En toen merkte Elwin dat er ook nog wat verborgen bladzijden in de kaft zaten. Toen Elwin verder begon te lezen werden ze ineens omringd door huilende broeken. Elwin probeerde ze te troosten. ‘Wat is er met jullie gebeurd ? Waarom huilen jullie zo ?’

‘Ach,’ zei één van de broeken, ‘dat wil je toch niet weten ?’ Maar Elwin zei dat hij dat wel wilde weten. Toen begon een andere broek te vertellen : Heel lang geleden leefden ze allemaal vredig in het land Marazanta, maar op een boze dag kwamen er allemaal heksen die een hondenhaag om het land bouwden. Hieraan zaten besjes die konden branden, en als ze die aten, dan konden ze iedereen bedriegen. Degene die het meest en ergste kon liegen zou de nieuwe koning worden van het land. En dat was

dus degene die de meeste besjes zou eten.

‘Wacht even,’ zei Elwin, ‘dan zal ik even kijken of het toverboek er iets over zegt.’ En Elwin begon de verborgen bladen in het kaft te lezen. ‘Oh, hier staat het,’ zei Elwin, ‘als de zevende vinger de huilende broek zal dragen, dan zal de zevende vinger koning worden over het land Marazanta.’ En ineens verscheen de zevende vinger voor hen, en hij stond nog steeds als een piraat op het toverwiel. En ineens verscheen ook de wolf weer in de wolken. Vlammen waren er in de wolken, en het

begon erg donker te worden. ‘Vlug,’ zei Elwin tegen de piraat. ‘Trek snel een huilende broek aan, dan zul je koning zijn over het land Marazanta.’ Maar de wolf begon ook te brullen : ‘Dat toverwiel behoort mij toe.’ Vlug trok de piraat een huilende broek aan, en begon om het eiland heen te rennen. ‘Help,’ schreeuwde de piraat, ‘ik kan niet meer stoppen !’

‘Ik zal je helpen als je mij het toverwiel geeft,’ brulde de wolf. Snel greep Elwin het toverwiel en wierp het in de wolken. Het toverwiel werd prachtig groot, en de wolf

zette hem aan de wolken. ‘Eindelijk,’ zei de wolf, ‘het wolkenwiel draait aan de sterrenhemel.’ En toen gebeurde er iets wonderlijks aan de andere kant van de wolkenhemel. Een grote geit met een ketel verscheen daar, en begon in de ketel te roeren. ‘Vanaf nu zal de zevende vinger koning zijn,’ brulde de geit traag, en heel langzaam begon de rennende piraat tot stilstand te komen. ‘Hoera !’ riepen de huilende broeken. Toen nam de geit een schep uit zijn ketel, die vol was met vissentranen, en goot het uit over de piraat. Floep, ineens was de piraat verdwenen, maar wat was dat ? Tussen de wolf met het wiel en de geit met de ketel verscheen de piraat levensgroot in de wolken. Zachtjes begon het te regenen. De regen was erg warm. De piraat greep de Hondenhaag, en wierp deze in de geitenketel. Nu begon het echt te koken in de geitenketel, en langzaam veranderde de ketel in de zon. Het wolkenwiel begon heel langzaam in de maan te veranderen. En wat er toen gebeurde ? Heel langzaam kwamen de zon en de maan naar elkaar toe, en veranderden in een nieuw toverwiel. Het toverboek begon op te stijgen, en kwam in het midden van het wiel terecht, en het wiel begon direkt te draaien. Nu had de zevende vinger een goed toverstuur waarmee hij het land zou kunnen besturen, en heel langzaam begon hij te verdwijnen in de wolken.

Elwin stond met open mond te kijken. De Toverhoed, en ook mevrouw toverhoed, glimlachte een beetje. ‘Tijd om naar huis te gaan, Elwin,’ zei de hoed, en snel stapte Elwin de hoed in. Hij had thuis natuurlijk weer veel te vertellen.

Hoofdstuk 11. Brief van de Koning

Dit was het verhaal van hoe de zevende vinger koning werd van het land Marazanta. Op een dag kreeg Elwin een brief van die koning :

‘Beste Elwin, bedankt voor alles wat je voor mij en het land gedaan hebt. Alles is weer goed terechtgekomen. Toverhoed, jij ook bedankt. De Hondenhaag is nu verdwenen, en nu kan iedereen naar het land Marazanta, en iedereen kan er ook weer weg. Er is geen blokkade meer. Hoera. Leve Elwin, leve het land Marazanta.

Van de koning van Marazanta, oftewel de zevende vinger’

Elwin was erg blij met de brief, maar de Toverhoed bromde een beetje. De koning had volgens hem wel een langer briefje kunnen schrijven. Maar Elwin vond dat niet nodig. Elwin was allang blij dat er geen nieuwe opdrachten instonden.

Op een dag kwam de drokelaarpostbode met een pakketje. Het bleek een toverboek te zijn, en wel het toverboek MARAZANTA. Elwin begon direkt te lezen. En daar stond ook dit nieuwe verhaal van Elwin in : Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes. En ja, die had Elwin er wel bij gekregen, en daar was Elwin maar wat blij mee. En niet alleen dat ... Zelfs het boek werd een nieuw vriendje van Elwin, want ... dit boek kon natuurlijk praten, lopen en bewegen. Tot de volgende keer.

Deel 2. Elwin Terug Naar Brannan

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Elwin zat buiten op zijn stoeltje wat te lezen. Plotseling hoorde hij gegrom achter zich. Het was een kikker, en wel een hele bijzondere. Het was een kikker met een leeuwenkop. 'Zo Elwin, zal ik jou eens een verhaaltje vertellen ?' sprak de kikker. Nou, dat wilde Elwin wel. Toen begon de kikker te vertellen :

Lang geleden woonden er eens een koning en een koningin in een prachtig land.

Iedereen in dat land had het goed naar zijn zijn, alleen de koning en de koningin konden geen kinderen krijgen. De koningin zou zo graag een prinsje of prinsesje aan het hof willen hebben. Op een dag kwam de koning met een idee : 'Laten we in de woestijnen en de wildernissen rondom het land gaan zoeken naar het allerarmste kind. Dat kind zal het nieuwe prinsje of prinsesje worden. De koningin vond dat wel een goed idee. Er werden zeventig dienstknechten van de koning en de koningin daarvoor uitgezonden. Na een paar weken waren alle zeventig dienstknechten weer terug, en ze hadden duizenden arme kinderen meegenomen. De koningin bekeek ze één voor één. Dat duurde een hele lange tijd. Nadat ze klaar was, zei ze dat alle kinderen even arm waren, maar dat het onmogelijk zou zijn dat ze allemaal prinsjes en prinsesjes zouden worden. Toen zei de koning : 'Laten we dan op zoek gaan naar het verdrietigste kind.' Nu bleek het dat een heleboel van die kinderen helemaal niet verdrietig waren, en sommigen waren nog wel vrolijker dan de kinderen van het land van de koning en de koningin. Een paar honderd echt verdrietige kinderen bleven over. De andere kinderen moesten weer het land uit, maar de strook rondom het land moest beplant worden met groentetuinen, vruchtenbomen enzovoorts, zodat ze genoeg te eten hadden. Ook liet de koning achter die strook allerlei huisjes bouwen waar de kinderen in konden wonen. Zo werd de wildernis en de woestijn een stuk teruggedreven.

Toen ging de koningin de verdrietige kinderen bekijken. Daar nam de koningin ook goed de tijd voor, en soms haalde ze haar vergrootglas erbij, of zette ze even haar brilletje op. Dat brilletje zat aan een hele lange gouden ketting, zodat ze het brilletje nooit kwijt kon raken. Maar de koningin vond ze allemaal even verdrietig. Toen zei de koning : 'Laten we dan het bangste kind uitkiezen.' Dat vond de koningin wel een goed idee. Maar een heleboel van die verdrietige kinderen waren helemaal niet bang, en toen bleven er nog maar een paar kinderen over. De anderen mochten op de muren rondom het land gaan wonen in huisjes, en in de torens. Nu waren er nog drie kinderen overgebleven. De koningin bekeek ze goed. Ja, ze waren alledrie erg bang. Eentje van hen stond zelfs te rillen. 'Heb je het koud ?' vroeg de koningin. Maar het jongetje zei dat hij gewoon heel erg bang was. 'Maar waar ben je dan bang voor ?' vroeg de koningin. Maar dat wist het jongetje niet te vertellen. 'Dan word jij het nieuwe prinsje,' zei de koningin.

Het jongetje begon te stralen. De twee andere kinderen kregen een huisje dichtbij het stadje van de koning en de koningin. Het bange jongetje kreeg een kroontje, en voelde zich al een stuk minder bang. Het jongetje bleek erg wijs te zijn, en de koning wist wel dat het prinsje later het land goed zou kunnen regeren. Maar op een boze dag kwam er een vrouw aan de poorten met een nare mededeling. Ze zei dat het jongetje haar toebehoorde, en dat als ze het jongetje niet zouden teruggeven, dan zou hij in

een kikker veranderen. De poortwachters geloofden haar niet, en waren het weer snel vergeten, maar de dag erna was de jongen in een kikker veranderd. Maar de koning vond dat helemaal niet erg. Een kikker zou volgens hem best het land kunnen besturen. En zo kreeg het land van de koning een kikkerkoning toen de koning zelf te oud was geworden om te regeren. In het begin ging dat wel goed, maar later wilde de kikkerkoning dat ook de wildernis en de woestijn tot het land zouden behoren, en er moesten grote muren omheen gebouwd worden. Nu behoorden ook ineens alle inwoners van de wildernis en de woestijn tot het prachtige land, en alles moest eerlijk verdeeld worden. Sommigen vonden dat helemaal niet goed, en er kwam een zware oorlog in het land. En die oorlog werd zo hevig dat de kikkerkoning het land werd uitgezet. Buiten het land was nu alleen nog maar zee, zee en nog eens zee, maar gelukkig gaven ze de kikkerkoning een bootje mee. Verder kreeg de kikker helemaal niets te eten mee. Er lagen ook niet echt veel spullen in de boot, alleen een paar oude spiegels. Ook lag er een pop in de boot die op een konijn leek, met hele lange oren. Eén van zijn ogen was open, en de andere dicht. Het leek wel alsof er een oog was afgerukt, want er zat alleen nog een naadje.

Het waaide hard op de zee, en het bootje werd met de stroom meegesleurd. Gelukkig zat er wel een kajuitje in de boot met een dakje. De kikkerkoning, die zo moe van alles was, viel direkt in slaap.

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

En waar is die kikkerkoning nu ? vroeg Elwin. Nou, die moet daar nog steeds ergens ronddrijven, zei de kikker met de leeuwenkop. Even later zaten ze beiden met Sandra in de huiskamer rondom de tafel. Sandra opende een fles met schuimend spul erin, en schonk drie bekertjes vol. Nou, dat lustte de kikker met de leeuwenkop wel.

De kikker met de leeuwenkop mocht een tijdje bij Elwin logeren, op zolder. In de hal van de zolder hing een schuin dakraam waardoor de kikker ook makkelijk op het dak kon komen. 's Nachts deed de kikker dat weleens om naar de maan te kijken.

De maan vertelde hem altijd verhaaltjes, en die schreef hij dan in boeken op. Vaak gingen die verhaaltjes over Izu, en Brannan, een dieper deel in Izu. Dat was een land onder de grond waar Elwin ook weleens was geweest, en waar allerlei insecten woonden. Op een nacht begon de maan weer een verhaaltje aan de kikker met de leeuwenkop vertellen. Het verhaal ging over een eekhoorntje dat een lange reis maakte. De eekhoorn ging met zijn bootje, dat op een groot boomblad leek, over vele rivieren. Toen de eekhoorn in Brannan was aangekomen moest de eekhoorn een hele tijd met een autootje rijden, langs en door woestijnen, en langs allerlei woestijnsteden en hele grote oasissen, die soms wel op zeeen leken waar allerlei wonderlijke struiken

omheen stonden. Zo hadden de woestijnsteden altijd genoeg te drinken. Op een dag kwam het eekhoorntje eindelijk aan in het land Lbok. Dat was achter het land Brannan. Hier waren een heleboel wildernissen, en stonden ook een heleboel soorten bomen met verschillende soorten vruchten en eekhoornvoer. Ja, wat eten eekhoorntjes zoal ? Deze eekhoorn was een hele bijzondere, want die at ook konijnenvoer, en dat was hier ook volop te vinden. Maar het eekhoorntje was nog niet waar hij wezen wilde. Hij wilde naar het land van de wespen, en dat was achter het land Lbok. Maar de wezens van Lbok wilden de eekhoorn niet zomaar doorlaten, want ze zeiden dat dat land veel te gevaarlijk was voor de eekhoorn. De wezens in Lbok waren vaak een soort steekvliegen, maar ze leken ook veel op andere dieren, en zelfs op mensen. Maar het eekhoorntje zei dat hij naar het wespenland moest voor een belangrijke opdracht, maar niemand geloofde hem. Het was veel te gevaarlijk, zeiden de bewoners van Lbok, en die opdracht mocht hij ook gewoon in Lbok uitvoeren. Maar dat wilde het eekhoorntje niet. Daarom ging het eekhoorntje een keer midden in de nacht over de grens heen van Lbok, op weg naar het wespenland, terwijl iedereen sliep ... Maar er zijn dingen die nooit slapen, en dat waren de grote alarms van Lbok ... en die gingen toen aan ... Het eekhoorntje schrok zich een hoedje, maar het was al te laat ... Het eekhoorntje werd in z'n kraag gegrepen en moest toen naar de gevangenis ... En in de gevangenis was geen konijnenvoer of eekhoorntjesvoer ... Weet je wat de eekhoorn daar moest eten ? Nou, dat kan ik maar beter niet zeggen ... Vraag het hem zelf maar eens een keer als je hem ooit tegenkomt ...

En hoe is het eekhoorntje toen uit die gevangenis van Lbok gekomen ? Dat is een heel lang verhaal, en dat moet je hem ook zelf maar eens vragen, als je hem ooit eens mocht tegenkomen ... Hij woont nu in ieder geval in dat wespenland, of misschien is hij wel verder gegaan dan dat ... 'Goed,' zei de maan tegen de kikker met de leeuwenkop ... 'omdat je altijd zo goed naar mijn verhaaltjes luistert zal ik het je vertellen ....'

De eekhoorn reisde nadat hij uit de gevangenis was ontsnapt helemaal door het land van de wespen naar het land Autistia ... Hij moest daarvoor over hele hoge bruggen heen ... Hij had geen auto meer, dus hij moest liften. Die bruggen waren zo hoog, en zo lang, dat het wel dagen zou duren voordat hij in het land Autistia zou komen. De wezens die daar woonden leken een heel klein beetje op wespen, maar ook op andere dieren, en zelfs op mensen ... Hier moest het eekhoorntje een belangrijke opdracht vervullen. Hij moest hier op zoek gaan naar het nieuwe Elwinsboek, dit boek ...

De kikker met de leeuwenkop gniffelde even ... 'En, heeft hij het ooit kunnen vinden ?'

'Nee,' zei de maan ... 'Als het goed is, is hij nog steeds op zoek ...'

'Oh,' zei de kikker met de leeuwenkop ... 'ik zal het tegen Elwin zeggen, misschien dat hij de eekhoorn wel kan helpen ... Ik weet zeker dat Elwin wel zin heeft in een nieuw avontuur ...'

'Dat is goed,' fluisterde de maan tevreden, en zakte langzaam in slaap ...

De volgende ochtend had de kikker met de leeuwenkop natuurlijk veel aan Elwin te vertellen. Elwin was direkt één en al oor ... Ze zouden zo snel mogelijk naar het land Autistia vertrekken ... Maar de kikker met de leeuwenkop was een hele slimme kikker ... Hij wist dat als ze door het land Lbok gingen, dan zouden ze misschien ook

wel tegengehouden worden. Daarom besloten ze nog één nachtje te wachten, zodat de kikker met de leeuwenkop aan de maan kon vragen hoe ze het beste in het land Autistia konden komen ...

Midden in de nacht hadden de maan en de kikker met de leeuwenkop een gesprek. Ditmaal vertelde de maan geen verhaaltjes, maar vertelde aan de kikker met de leeuwenkop hoe ze het beste in het land Autistia zouden kunnen komen ... De maan had wel een idee ...

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Ze zouden een brief schrijven aan de eekhoorn die nu in het land Autistia woonde, en ze zouden hem vragen om ervoor te zorgen dat ook zij daar konden komen. De brief was snel geschreven. En al snel kregen ze bericht van de eekhoorn terug. De eekhoorn zou de nachttrein van Autistia sturen, dat was een soort luchttrein, en die zou hen wel oppikken. Het eekhoorntje schreef er niet bij wanneer dat zou gebeuren, maar daar zouden ze dan wel op wachten. Elwin had al zijn spullen al klaar staan, en de kikker met de leeuwenkop zou ook meegaan.

Binnen de kortste keren waren Elwin en de kikker met de leeuwenkop bij de eekhoorn aangekomen. De eekhoorn was erg blij hen te zien. En inderdaad : Hij had het nieuwe Elwinsboek nog niet gevonden. Hij had het aan zoveel wezens in dit land gevraagd, maar niemand kon hem helpen. Elwin en de kikker met de leeuwenkop zouden een tijdje bij de eekhoorn blijven logeren, om lang na te denken over hoe ze dat nieuwe Elwinsboek zouden kunnen vinden. Dagen gingen voorbij, en ze hadden het allemaal erg naar hun zin, maar in hun zoektocht naar het nieuwe boek kwamen ze niet verder. Ze besloten op een dag om met z'n drieen naar het bos te gaan. De kikker met de leeuwenkop liep voorop. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een grot terecht. Voor de grot stond een heel lang bot in de grond gestoken en bovenop het bot lag een soort grote doorzichtige bol. Er kwam witte rook uit de bol, en het leek wel alsof het bot de bol vasthad. Toen kwam er ineens een skelet uit de grot lopen. Het skelet had een hoed op, en boog voor Elwin, de eekhoorn en de kikker met de leeuwenkop. 'Zo,' zei hij met een krakerige stem ... 'zijn jullie daar eindelijk. Ik heb zo lang op jullie gewacht ...' Toen wees hij naar de ingang van de grot. 'Als je het nieuwe Elwinsboek wil hebben, dan moet je met me meekomen. Het wordt bewaakt door spoken,' zei het skelet. Ineens rende het skelet de grot in, en de kikker met de leeuwenkop liep hem achterna. Elwin en de eekhoorn besloten buiten te wachten. Na een tijdje kwam de kikker met de leeuwenkop naar buiten met het boek in z'n bek. Maar toen de kikker met de leeuwenkop het boek uit z'n bek liet vallen, bleek het helemaal niet het nieuwe Elwinsboek te zijn, maar een boek over spoken. 'Nou, we

zijn lekker gefopt,' zei Elwin. Vanuit de grot hoorden ze gelach. 'Ach wat,' zei de eekhoorn, 'geef maar hier. Ik houd wel van spookverhalen.'

Maar Elwin wilde er niets van weten, en zei : 'Laten we het boek in de bosrivier gooien.' Dat was snel gedaan, maar het eekhoorntje dook het boek na. Even later kwam de eekhoorn terug, en zei : 'Ach, ik kan het toch niet meer lezen, want alle letters zijn nu weggespoeld. Laten we op de rivier gaan, want dat komt uit in een meertje waar een eiland is.' En dat deden ze. Er lag ergens nog wel een bootje wat ze konden gebruiken, en al gauw waren ze op het eiland. Ineens zag Elwin iets

glinsteren. Het bleek het nieuwe Elwinsboek te zijn. Het boek was van rood goud. Elwin begon direkt te lezen, maar ineens pikte een vogel het boek uit z'n handen, en vloog ermee weg. 'Hey, kom terug,' riep Elwin. Maar de vogel was al snel verdwenen. Ze zouden verder op het meer gaan met het bootje. Het meertje liep uit in een ander riviertje, en dat was een hele lange rivier. Aan weerszijden stonden hutjes van de wezens van het land Autistia, waar ze waren, en sommigen waren aan het spelen in het zand. Op sommige plaatsen was gras dat door de zon geel en roestig was geworden. Het was hier erg warm. Sommige wezens waren aan het stoeien, maar ze deden elkaar geen pijn. Het was meer een spelletje. Sommige wezens hadden

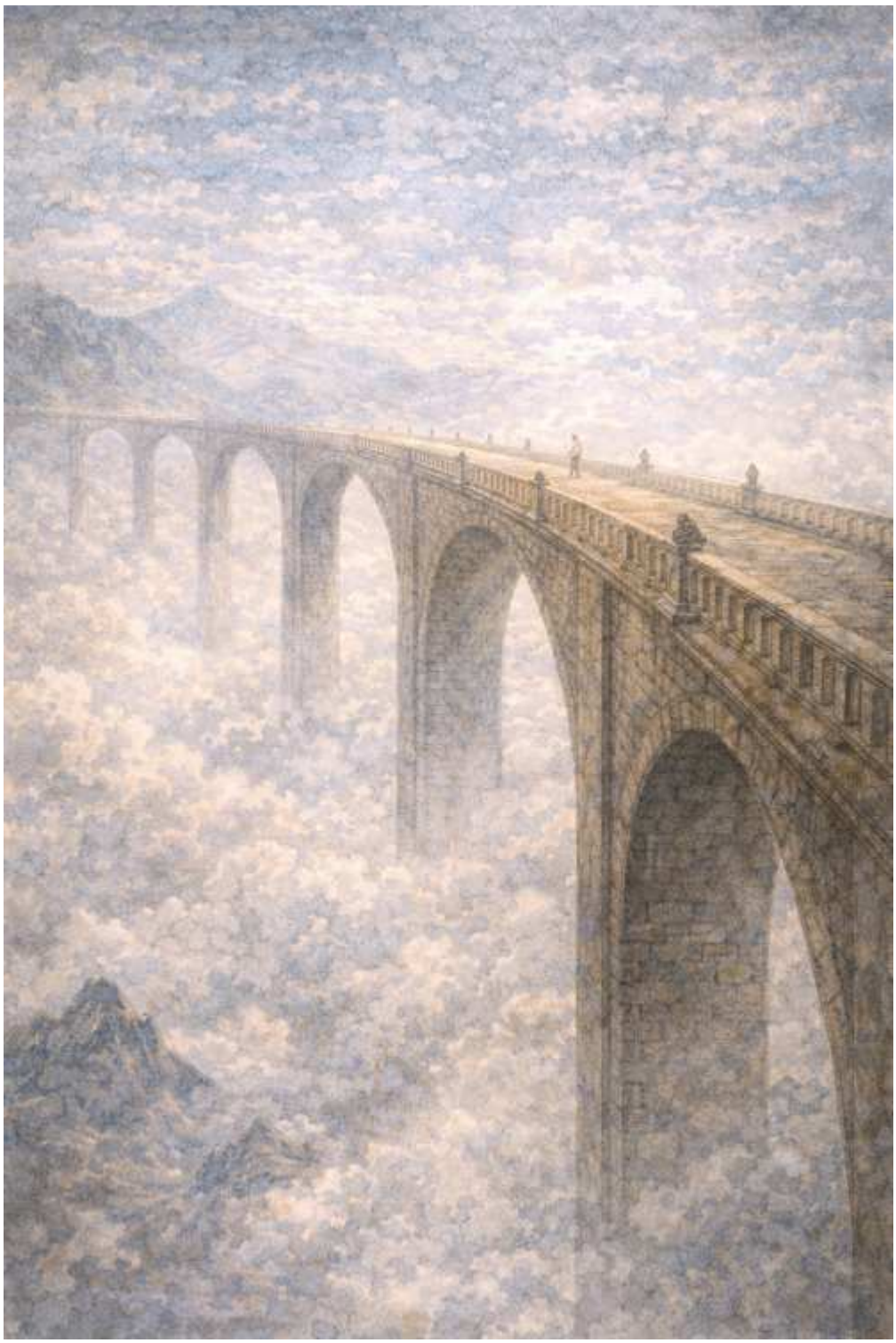

leeuwenstaarten, en sommigen hadden zelfs een soort leeuwenpoten. Elwin keek z'n ogen uit. Maar wat was dat ? In één van de hutjes zag Elwin weer iets glinsteren, en het leek precies op zijn boek. Ze besloten er naartoe te varen. Elwin vroeg aan één van de wezentjes : 'Is dat het nieuwe Elwinsboek ?'

Maar toen begonnen de wezentjes te lachen : 'Dat boek is al wel zo oud ... wij hebben al wel honderden nieuwen ...' Daar schrok Elwin wel even van ... Die wezentjes kenden dus al veel meer avonturen dan hijzelf ... 'Hoeveel hebben jullie er in totaal ?' vroeg Elwin ... Maar dat wilden de wezentjes niet zeggen ... En al snel waren ze weer

aan het stoeien ... en gingen wat verderop ... Elwin dacht : 'Nu of nooit ...' en rende op het boek in het hutje af ... maar ... het was helemaal geen Elwinsboek ... Het was een boek over de Autistia's ... de wezens van het land Autistia, waar ze waren ... Elwin besloot aan andere wezens die aan de rivier woonden over de Elwinsboeken te vragen, maar niemand had antwoord. Elwin voelde zich erg bedrogen ... Daarna gingen ze verder de rivier op ...

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

'Ach,' dacht Elwin, 'we maken nu weer zoveel avonturen mee, dat we zelf dat nieuwe Elwinsboek wel kunnen schrijven. De kikker met de leeuwenkop glimlachte : 'Daar heb je groot gelijk in, Elwin, laten we de zoektocht maar staken. En zo gingen ze vrolijk en blij weer terug naar het huisje van de eekhoorn. Op een dag kregen ze een brief. De koning van het land Autistia had gehoord dat Elwin uit de Drokelaar was gekomen met de kikker met de leeuwenkop. Alledrie werden ze uitgenodigd om bij de koning te komen. Na een tijdje stond er een koets voor de deur. De koetsier had

een soort groen gewei en leek een beetje op een muis. Al snel stapten de drie vrienden in de koets, en die ging direkt naar de koning toe. De koning was erg blij hen te zien. De koning had al veel over Elwin gehoord, maar de koning had alleen een paar oude boeken. Elwin glimlachte. Ze kregen alledrie een kopje koninklijke thee, en de koning vond dat ze maar moesten blijven. Ze hadden zoveel te bespreken. Alledrie kregen ze een kamer waar ze mochten logeren.

De volgende dag zou de koning hen het land laten zien. Al snel gingen ze slapen zodat ze de volgende dag vroeg daarvoor opwaren. Ze zouden in een grote machine stappen die kon vliegen, maar wel verbonden bleef aan het domein van de koning. De machine zat aan lange buizen vast die heel lang konden worden, zodat ze het hele land konden zien. Eigenlijk vlogen ze niet echt, maar gebeurde dat wanneer de buizen de machine omhoog duwden en vooruit. Het was een echte koningsmobiel, en er zaten ook een heleboel knopjes in de cabine waarmee de koning het land kon besturen. Zo kon hij de zon laten schijnen wanneer hij wilde, of de regenboog. Van regen hield de koning niet zoveel. De spoken zorgden er wel voor dat alles genoeg water kreeg. 'De spoken ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de koning, 'de spoken moeten voor de bossen zorgen, dat alles goed groeit ...' De spoken zorgden ook voor de wolken, en een heleboel spoken bij elkaar vormden de wolkenmannen. Die waren als een heleboel wolken opgepropt bij elkaar, en die gingen dan de lucht maaien. 'De lucht maaien ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de koning, 'de lucht moet eens in de zoveel tijd gemaaid worden.' Dat begreep Elwin niet helemaal. Maar in de verte kwam zo'n wolkenman aanlopen. Heel langzaam. Wat was die wolkenman groot, zeg. Ook kwam er andere wolken uit zijn mond, en die gingen de bossen in. Dat waren een heleboel spoken bij elkaar. Als de wolk op de grond kwam dan plopte de wolk uit elkaar, en dan gingen de spoken zich verspreiden om in het bos te werken. De wolkenman zwaaide even, en de koning zwaaide terug. Al snel kregen ze alle delen van het land Autistia te zien, en na een paar uur stapten ze weer tevreden uit.

Weer dronken ze samen koninklijke thee.

Nu was er onder het domein van de koning een hele lange gang met allerlei flessenkelders. Die gang was zo lang dat niemand wist waar die gang naartoe leidde. De koning zei dat dat al heel lang zo was. In de oude boeken stond dat het de langste gang was die bestond. Er zou namelijk nooit een einde aan komen. Maar dat geloofde Elwin niet. De koning vroeg aan Elwin of hij eens wilde onderzoeken of er echt geen einde kwam aan die gang. Elwin was er in z'n geheel niet van overtuigd dat een gang geen einde had. Moedig liep Elwin naar de gang onder de grond toe. Hij zou dat weleens bewijzen. Hij moest eerst over een paar trappen naar beneden. Het was hier erg koel, maar toch op een vreemde manier ook weer erg warm. In de eerste kelder stonden al een heleboel flessen. De koning zei dat Elwin onderweg zoveel mocht

drinken als hij wilde. In sommige flessen zat heel oud sap en Elwin spuwde het direkt weer uit. Het was sap van eeuwen geleden. 'Wat ben ik hier al een lange tijd,' zei een stem ... Elwin keek op, maar zag niks. 'En niemand komt me opzoeken,' zei de stem weer ... Maar Elwin had geen tijd. Hij moest een belangrijke opdracht voor de koning vervullen. Even riep Elwin nog : 'Meneer, ik kan u niet zien, want u houdt u vast en zeker goed verborgen, maar als er een land is achter deze gang, dan kunt u misschien daar wonen, en misschien voelt u uzelf dan wel fijn, en niet meer zo eenzaam ...' Maar Elwin werd nog wel even nagelachen door die meneer, want die meneer geloofde dat de gang geen eind had ... De meneer geloofde wat de oude boeken

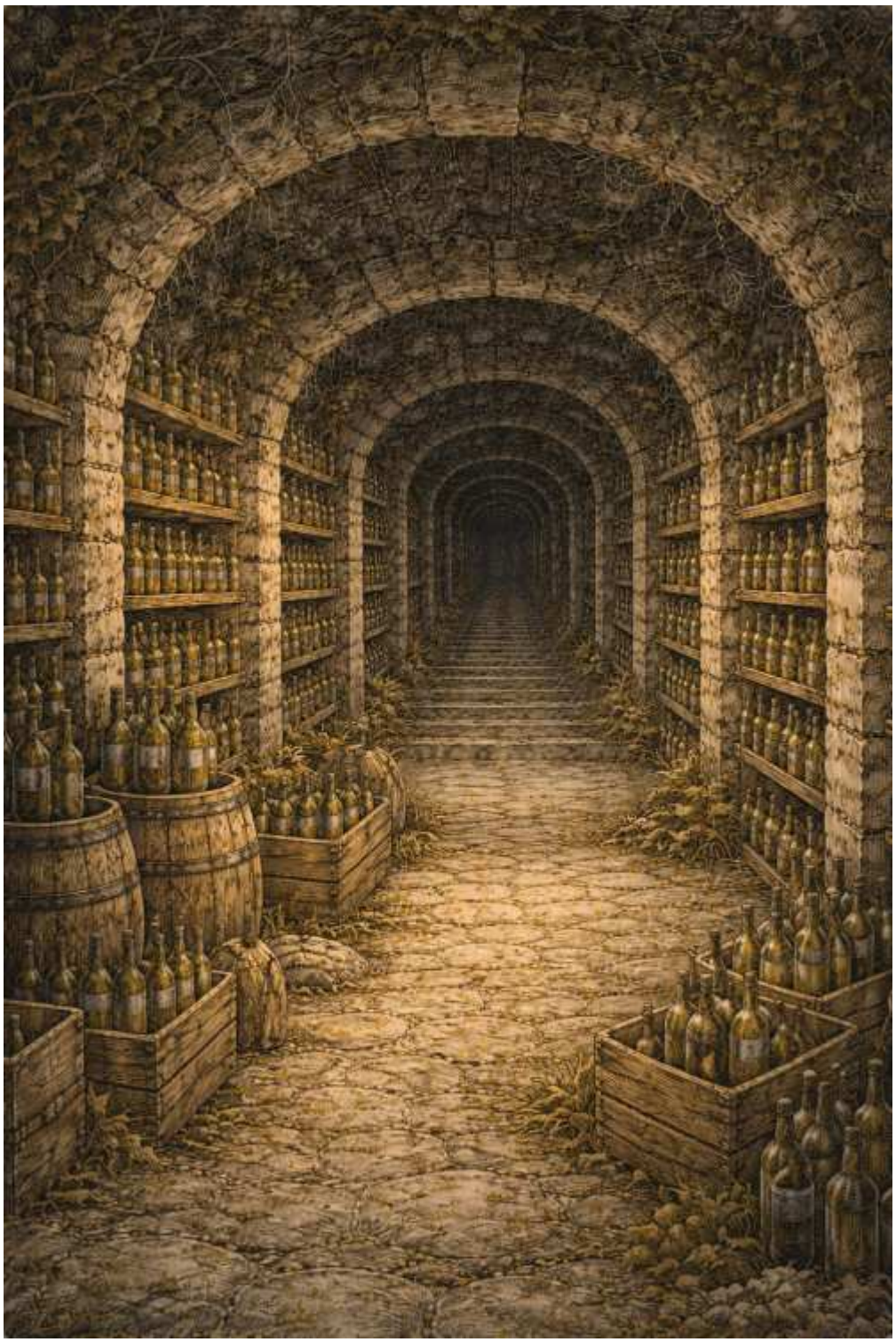

zeiden. Elwin dacht : 'Laat ik maar eens een tijdje gaan hardlopen. Misschien dat het dan wel opschiet. Maar het schoot niet op, en alle kelders begonnen steeds meer op elkaar te lijken. Elwin kreeg erge dorst, maar wilde niet nog een keer eeuwenoud sap in z'n mond hebben ... Dat smaakte zo vies, en hij wilde ook niet ziek worden ... De koning zei dat het met dit soort sap juist de bedoeling was dat het oud was ... Dat was beter ... Maar Elwin geloofde dat niet ... Na een tijdje plofte Elwin neer, en had zo'n dorst dat hij naar de eerste de beste fles greep en begon te drinken. Oh, wat werd Elwin hier toch duizelig van. Elwin strompelde verder ... Maar wat was dat ? Het leek wel alsof Elwin een gat zag aan het einde van de tunnel ... waar heel veel licht was ...

'Neem mij mee,' zei een stem ... Maar weer zag Elwin niets ... 'Oh, u houdt u ook zo goed verborgen, net zoals die vorige meneer,' zei Elwin haastig, 'maar ik beloof u, als er land is aan het einde van de tunnel, dan gaat u mee ... Heb gewoon nog even geduld ... Ik ben zo terug ...' Maar de meneer begon hem uit te lachen. 'Er is geen land achter de gang ... Die gang houdt nooit op,' sprak de meneer ... Maar Elwin was alweer aan het rennen ... 'Kun je niet ... kun je me niet ...' riep een schelle stem ... 'Nee, nu niet ...' riep Elwin ... 'ik moet weg, maar ik ben straks weer terug ...'

Maar toen Elwin bij het licht was aangekomen bleek er glas voor te zitten. En achter dat glas ging de tunnel gewoon door ... Alhoewel het daar wel een stuk lichter was, en de wind waaide er zelfs ... Elwin besloot met zijn handjes een gat onder het glas te graven, en ging verder ... Hier waren weer andere soorten kelders, met andere soorten flessen. Toen Elwin uit één van die flessen dronk was het heel erg lekker ... Zo lekker dat Elwin zijn ogen dichtdeed en er van in een diepe slaap viel ...

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

'Klop, klop, klop ...' Elwin werd wakker van het geklop ... Achter het glas stonden een paar meneren die naar Elwin keken. Ze konden niet door het gat dat Elwin had gegraven, want ze waren veel te groot ... 'Ik beloof jullie ...' zei Elwin ... Maar de meneren waren alweer weg ... Elwin was alweer klaarwakker ... en besloot verder te gaan met de reis ... Elwin had erge honger ... maar er waren hier alleen flessen ... Wel voelde Elwin zich erg fit, en begon weer te rennen ... Elwin rende zo hard als hij nog nooit had gerend ... Hij moest weten wat er aan het einde van de tunnel was ... Plotseling keek Elwin recht in een enorme diepte, maar gelukkig ging de tunnel er langsheen, maar Elwin moest wel voorzichtig zijn, dat hij niet in de diepte zou vallen. De flessen die in de gangen langs de diepte stonden gaven vreemd licht ... De gangen leidden Elwin steeds dieper naar beneden. Elwin nam een slokje uit één van de lichtgevende flessen ... Mjam ... wat was dat toch lekker ... en het leek wel alsof Elwin ook geen honger meer had ... Hij voelde zich zo anders ... Even later werd het zo glad in de gangen dat Elwin uitgleed, en naar beneden begon te zoeven ... Dat ging wel snel, en gelukkig bleef Elwin goed in de gangen ... Maar op een bepaald moment hielden de gangen op ... en Elwin viel naar beneden in de diepte ... Gelukkig was het niet meer zo diep, want Elwin was al zo diep ... maar Elwin kwam wel in een moeras terecht ... Er was ook een kikker in het moeras ... 'Kwaak,' zei de kikker ... 'kun je niet uitkijken ... Hier woon ik ...'

Maar waar is je huis dan ? vroeg Elwin ... Toen wees de kikker in de verte ... 'Maar dat is weer een flessengang ...' riep Elwin ... Op de rug van de kikker kon Elwin zijn reis voortzetten ... De gangen gingen hier gewoon verder, en er stonden hier allemaal groene lichtgevende flessen ... Elwin likte er eens aan ... Het was groenachtig sap ...

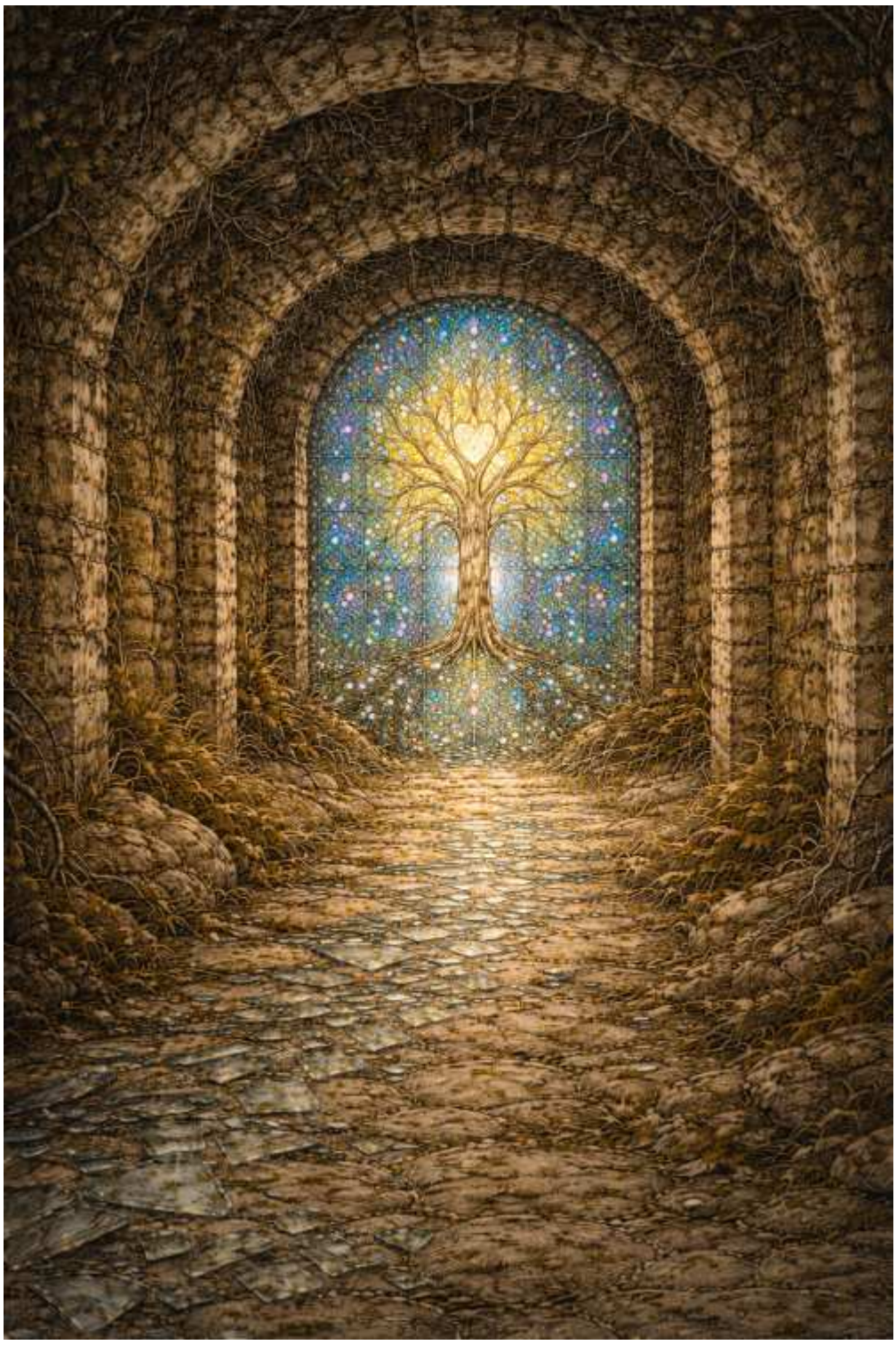

een beetje dik ... maar ook waterig ...

'La la la la la,' zei de kikker ... Ook de kikker pakte af en toe een fles, en dronk het leeg ... De flessen leken hier meer op kruiken ... van een soort plastic of rubber .... en ze gaven gloeilicht ... 'Ik breng jou naar de hoofden van Ben Bjel,' zei de kikker. Dat waren hoofden die in een rots vastzaten, hele grote hoofden. Het waren er drie ... Zij moesten beslissen of Elwin doorgelaten mocht worden. Zo niet, dan moest Elwin terug naar huis ... Maar daar moest Elwin niet aan denken ... Hij was al zo ver nu ... En hij had geen zin om weer de lange reis terug te moeten maken ... 'Elwin, Elwin,'

zei één van de hoofden ... Elwin kwam dichterbij ... Het was inderdaad een groot hoofd ... Het hoofd leek wel een beetje op een fles ... en gaf ook gloeilicht ... en wel in verschillende kleuren ... 'Wij zijn de meesters van de Sap ... de Sappppp,' sprak het hoofd, en boog zich een beetje naar Elwin toe ... 'Wahahaha, dus jij denkt dat de gang ooit eens ophoudt ? Als de rots wegschuift, dan gaat de gang gewoon verder .... Maar helaas voor jou .... Wij gaan maar één keer in de duizend en achthonderd jaar open, en dat is maar voor één seconde, dus dan moet je snel zijn ...' Elwin hoorde gelach achter het hoofd vandaan komen. Elwin had echt geen tijd en zin om zoveel jaren te wachten ... 'Er is maar één manier om nu toegang te krijgen,' sprak het hoofd ... 'Wij hebben alledrie een raadsel dat je moet oplossen ... Als je het weet, dan mag je erdoor, maar als je een fout maakt, of het gewoon helemaal niet weet, dan wordt je in het moeras geworpen, en dan is er geen kikker meer in de buurt die je eruit kan tillen. Dus wat doe je ?'

Nou, daar schrok Elwin wel even van ... Maar helemaal terug naar huis wilde hij niet ... Hij moest de gok maar wagen ... Wat een dappere Elwin ... 'Raadsel één !' riep het eerste hoofd ... 'Het is rood, heeft drie veren, en draagt een vis op z'n nek ...' Elwin dacht even na ... 'Een indiaan ?' vroeg Elwin .... Het hoofd knikte, en draaide zich weg ... Daar was een volgend hoofd ... Ook dat hoofd had een raadsel : 'Raadsel twee : Wat heeft een cowboyhoed op, een pistool, en een geit ?' Weer moest Elwin goed nadenken ... Hij mocht natuurlijk geen fout maken, anders zou hij in het moeras belanden ... Hij wilde niet te vroeg juichen ... 'Ehm, ... een cowboy ...' zei Elwin ... 'Goed !' riep het tweede hoofd ... en schoof toen weg ... Daar was het derde hoofd ... Dit hoofd was erg donker ... maar nog steeds waren er kleine gloeilichtjes tussen ... 'Haha,' riep het hoofd ... 'ja, ik ben Modderhoofd ... het opperhoofd van de .... dat ben ik vergeten .... Ik hoop dat je mijn raadseltje raad, dan kunnen wij misschien ook mee naar het land achter de gang ... Alhoewel ... bestaat dat land wel ? ... Ik denk van wel ... persoonlijk ... want ... daar komen wij vandaan ...'

'Sttt...' begonnen de andere twee hoofden te roepen ... 'Doe je raadsel ...' En toen begon het hoofd in het rond te draaien ... Zo snel dat Elwin er duizelig van werd .... 'Raadsel drie !' schreeuwde het hoofd ... Elwin schrok ervan ... Toen bulderde het hoofd : 'Het heeft drie veren, een cowboyhoed, draagt een vis op z'n nek, heeft een geit, en een pistool ...' Elwin werd groen en blauw tegelijk ... Wat was dit een moeilijk raadsel, zeg ... Elwin werd er duizelig van ... en kon ook niet meer goed nadenken ... Elwin zei alsmaar : Ehm ... ehm ... ehm ... Elwin zag het al helemaal voor zich dat hij straks in het moeras zou worden geworpen ... Elwin wou maar dat Sandra bij hem was, of de koning .... Maar Elwin was helemaal alleen met de drie hoofden van Ben Bjel ... Ineens kreeg het derde hoofd een beetje medelijden met Elwin ... en zei : 'Okay ... ik zie dat dit een moeilijk raadsel voor je is ... Ik zal je een

beetje helpen : Als je het op de kop houdt, dan kun je er uit drinken ...'

'Het is gewoon een malle fles ...' riep Elwin ... 'Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa,' begon het hoofd te roepen, en het leek wel alsof de sirene was aangegaan. Heel langzaam begon de rots opzij te schuiven, en Elwin zag prachtige gangen met malle flessen voor hem staan ... Het waren verkleedde flessen, en Elwin begon uit een paar flessen te drinken ... 'Kom maar mee, jottems ...' riep één zo'n fles ... en floep ... er sprongen beentjes uit de fles, en die begonnen vooruit te rennen ... Elwin liep er achteraan ... Het was nog een heel eind lopen door verschillende flessenkelders vol met malle

flessen ... Maar uiteindelijk hielden de gangen op, en Elwin kwam in het groene mos terecht voor een reusachtige groene woestijn ... 'Uit de riviertjes kun je gewoon drinken hoor,' zei de malle fles ... Elwin wreef even in z'n oogjes ... Hier had hij altijd van gedroomd ... Er waren wat zwarte riviertjes ... Elwin begon eruit te drinken ... Wat was dat lekker spul zeg ... 'Kom mee,' zei de malle fles ... 'en daar sprong de fles op een bootje, en trok Elwin ook aan boord .... 'Nu gaan we naar de malle flessenzee,' zei de fles ... En begon snel voorwaarts te roeien ... Het leek wel alsof de fles erge haast had ... 'Ja,' zei de fles, 'we moeten voordat het donker wordt op het grote schip zijn, anders worden we teruggestuurd tot achter de hoofden van Ben Bjel ... en dan

kunnen we daar gevaarlijke raadsels oplossen ...' Elwin schrok even ... Waarom dat dan ? Konden ze ook voor straf weer teruggestuurd worden ? Het leek wel een vreemd bordspel ...

De fles keek een beetje sip ... 'Niemand houdt het hier lang vol, Elwin ... De meesten worden de eerste paar dagen weer teruggestuurd omdat ze een fout maken ...' zei de fles ... 'Er zijn teveel regels, en alles moet op tijd gebeuren ... Je mag blij zijn als je een week kunt blijven ... en zij die hier al een maand zijn zijn gewoon geluksvogels ... De kapitein is erg streng ...'

Maar toen de fles met Elwin op het grote schip aankwam was de kapitein erg vriendelijk naar Elwin ... 'Hallo Elwin,' zei de kapitein ... 'Wat ben ik blij dat je gekomen bent ... Kun jij mij helpen mijn schip over deze malle flessenzee te krijgen ? Ik wordt telkens weer door de wind teruggestuurd ... Ik kom maar niet verder ...' Toen vertelde de kapitein een vreemd verhaal ... Maar Elwin kreeg direkt een goed idee ... Hij wist zeker dat de hoofden van Ben Bjel sterker waren dan de wind ... die konden zo hard schreeuwen en blazen ... als sirenes ... Niet lang daarna had Elwin het voor elkaar gekregen dat de hoofden van Ben Bjel op het schip waren. En ja hoor, de wind kon er niet meer tegenop, en moest het schip doorlaten. De kapitein was blij, en ook de drie hoofden van Ben Bjel, omdat ze nu eindelijk vrij waren. Op het schip was een klein feestje, en de kapitein maakte een paar van zijn oude flessen open die hij nog nooit had opengemaakt ... Samen dronken ze ervan, en ze vonden het allemaal erg lekker ...

Het was een lange reis over de malle flessenzee, en de wind was gaan liggen, zodat ze tot het land achter de malle flessenzee konden komen ... En weet je wie daar woonden ? De flessenhoofden .... en die leken wel een beetje op de hoofden van Ben Bjel ... Sterker nog : Hier kwamen de hoofden van Ben Bjel vandaan ... De hoofden waren erg blij ... Dit was dan het land Ben Bjel ... Hier waren ze geboren ... voordat ze ontvoerd werden ...

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Elwin had het erg naar z'n zin in het land Ben Bjel ... en de kapitein ook ... Die was ineens zo streng niet meer ... 'Kwaak,' zei de kikker ... die was inmiddels ook aangekomen ... De huisjes van Ben Bjel waren heel bijzonder ... Meestal waren dat grote schoenen of laarzen ... En elk huis had een aantal flessenkelders onder de grond. Elwin keek zijn ogen uit in het land ... Hier zou hij altijd wel willen wonen ... Elwin was eigenlijk de koning allang vergeten, en zelfs Sandra ...

Maar op een dag kreeg Elwin een brief. Het was een brief van de koning met de vraag of Elwin het einde van de gang al had gevonden ... Maar Elwin dacht : 'Laat de koning zelf maar gaan kijken ...' Elwin besloot niet terug te schrijven. Hij had het pad gereed gemaakt. Hij had een gat gegraven onder de glazen muur door, en hij had de raadsels van de hoofden van Ben Bjel opgelost, waardoor de grotmuur opzij was geschoven ... De koning moest zelf maar gaan kijken ... En ja hoor, op een dag kwam er een schip aan met de koning, de kikker met de leeuwenkop en de eekhoorn ... en nog een heleboel anderen. Maar Elwin stoorde zich er allemaal niet aan ... Ze moesten zelf maar beslissen waar ze wilden wonen ... Maar hier kon de koning natuurlijk geen koning zijn, want het land Ben Bjel had z'n eigen koning ... Maar op een dag bonsde de koning van Autistia op de deur van Elwins nieuwe huisje ... Elwin

wilde eerst niet opendoen, omdat hij vond dat hij verder niets meer met de koning te maken had, en ook niet met de kikker met de leeuwenkop en de eekhoorn, en al die andere figuren van Autistia en omliggende landen ... Elwin was moe van alles ... echt moe ... Elwin wilde alles vergeten om hier opnieuw te beginnen ... Elwin was moe van alle oude avonturen en alle oude vrienden ... Hij wilde hier wonen, in zijn oude schoenenhuisje ... Maar toen riep de koning ineens iets waar Elwins oren van gingen tuten : 'Ik heb nog een verrassing voor je, Elwin ... Sandra is ook met het schip meegekomen ...' Maar toen ineens dacht Elwin : 'Sandra moet maar voor zichzelf zorgen ... Ik heb het hier goed, en als ze wil kan ze het hier ook goedhebben, maar ze

moet zich verder niet meer met mij bemoeien ...' Wat was er toch met die Elwin aan de hand ? Had hij soms een vreemd drankje gedronken ? Het kon Elwin allemaal niets meer schelen ... In de Drokelaar had hij soms vervelende dingen meegemaakt ... Hij wilde er niet meer aan herinnerd worden ... en ook niet aan de drokelaren ... Wat had hij nog met ze te maken ? Hij was nu een inwoner van Ben Bjel ...

Sandra was erg verdrietig dat Elwin haar niet meer wilde zien ... Wat was er toch met hem gebeurd ? En toen begon Sandra brieven naar Elwin te schrijven ... en kaartjes ... Maar Elwin beantwoordde ze niet .... Op een dag lag er ook een andere brief in de brievenbus ... Het was een brief van de burgemeester, en die brief was niet zo leuk ... Er stond in dat alle bezoekers van het land Ben Bjel na een maand weer terugmoesten naar hun eigen landen ... Elwin schrok ... Nee, dat mocht niet gebeuren ... Maar Elwin dacht ook ... dat hij misschien wel verder kon trekken ... Onder zijn huisje waren immers ook gangen met flessenkelders ... Misschien dat Elwin ooit wel een land zou vinden waar hij wel voor altijd mocht blijven wonen ... En zo ging Elwin diep in de nacht zijn kelders binnen, en begon aan een nieuwe lange reis ...

Na een tijdje werd er geroepen : 'Ben Bjel ...' Het was één van de drie hoofden ... Elwin was blij hem te zien ... en ineens waren daar ook de andere twee ... Ze wilden graag met Elwin mee ... Dat vond Elwin wel goed, want zij waren zijn nieuwe vrienden ... Ze gaven Elwin te drinken uit wat vreemde flessen en ook wat flessen die ze van de kapitein hadden gekregen ... Het leek wel alsof Elwin daardoor nog meer begon te veranderen ... Elwin wilde geen drokelaar meer zijn ... Elwin wilde iemand anders zijn ...

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

De hoofden vertelden Elwin hele vreemde verhalen. Elwin zelf kende ook wel wat vreemde verhalen, maar die waren nog niet half zo vreemd als de verhalen van de drie hoofden. 'Ik kan dat niet doen,' zei ineens een stem ... 'Ze mogen er niet door ...' Ineens stond er een burgemeester voor hen : 'Halt, wegwezen jullie. Jullie hebben hier niets te maken ... 'Maar ik mag niet in Ben Bjel blijven, ik moet erdoor,' zei Elwin ...

'Niets mee te maken,' zei de burgemeester snibbig ... 'ik ...' Maar daar hadden de drie hoofden hem al op de kop gezet, en er droop sap uit ...'

'Weer een fles,' zei Elwin. De drie hoofden knikten. Elwin dronk wat uit de malle fles, en liep verder ... Onderweg kwamen ze nog meer burgemeesters tegen, of koningen, koninginnen of hertogen ... ook wel baronnen, graven, prinsen en prinsessen. Maar de drie hoofden keerden hen allemaal om. Het waren gewoon malle flessen. 'Bij de les blijven,' riep iemand ... Het was een schoolmeester ... maar toen de drie hoofden hem omkeerden bleek het een malle fles te zijn. 'Dit is het land van de malle flessen, dit is het land van ...' Een stem kwam op en vervaagde weer ... Elwin

hoorde geluiden en liederen aan alle kanten, maar toen vervaagde alles weer ... totdat het doodstil werd ... 'Een kermisdraaimolen ? Wil je erin ?' vroeg iemand plotseling ... 'Nee, dank u,' zei Elwin, 'ik ben op reis ...'

'Maar waar naartoe dan ?' Een malle fles sprong naarvoren ... 'Dat weet ik niet ...' zei Elwin ...

'Oh, maar ik kan je wel helpen, hoor,' zei de malle fles ... En ineens stopte er een karretje voor Elwins neus. Elwin stapte in ... En alles begon te draaien ... Elwin werd ineens heel moe, alsof hij door een moe-zijn-vlieg was gestoken ... Elwin begon langzaam in slaap te vallen ... Ineens schrok hij wakker ... De drie hoofden waren om hem heen ... 'Dat moet je niet meer doen, Elwin,' zei één van de hoofden ... 'Zomaar in een karretje stappen ... We hebben je eruit gehaald ...' zei een ander hoofd ... Na een tijdje kwamen ze weer aan in wat flessenkelders, en Elwin en de hoofden begonnen direkt te drinken ...

Daarna kwamen ze in de kelders waar de geschiedenisflessen stonden. Die flessen waren verkleed als koningen, ridders en soldaten van het verleden. Elwin nam een slokje en spuwde het direkt weer uit. Wat was dat zuur en bitter, zeg ... Maar de hoofden dronken alledrie veel flessen leeg. Het leek wel alsof zij dit al eerder hadden gedaan. Ze waren er natuurlijk al aan gewend. Opeens stond er een soldatenfles op. 'Ik zal jullie eens vertellen over de oorlogen van het verleden ...' Maar daar had Elwin geen zin in, en zette het op een lopen. Ook de hoofden renden met Elwin mee, maar de soldatenfles rende achter hen aan. 'Hey, stop,' riep de soldaat ... 'Laat me niet alleen. Laat me met jullie meereizen.'

'Nou, goed dan,' zei één van de hoofden ... 'als je belooft je mond te houden ...' Dat beloofde de soldatenfles ... Heel soms probeerde Elwin iets van dat spul uit die fles binnen te krijgen ... Maar meestal spuwde Elwin het er direkt weer uit ... Wat was dat toch een bitter en zuur spul ... Het smaakte verschrikkelijk en verschrikkelijk vies ... als een drankje van de dokter ... of als een toverdrankje van één of andere heks ... Maar na een tijdje begon Elwin er aan te wennen. Hij dronk er niet veel van, maar telkens een klein beetje ... En Elwin begon het erg, erg lekker te vinden ... Elwin kon er zo goed van slapen ... Maar de soldaat mocht verder niet praten ... Elwin en de drie hoofden hadden geen zin in oorlogsverhalen ... Het moest wel leuk blijven ... En de soldaat dramde verder ook niet, want hij wist dat hij anders niet meemocht ... Lang daarna kwamen ze ook een piratenfles tegen ... De piraat zei niet veel ... alleen : 'Hens aan dek, oorlogskanonnen, maats, wind in de zeilen, volle kracht vooruit, kapitein, kapitein ...' En als hij sprak dan zei hij alleen dit zinnetje ... en dat was ongeveer één keer in de paar minuten ... Daar zouden ze niet zoveel last van hebben ... en ook hem besloten ze mee te nemen. Elwin nam een klein slokje, maar het was erg heet en

verschrikkelijk vies en bitter ... ook weer erg zuur ... Elwin werd er misselijk van ... Maar toch slikte Elwin er na een tijdje iets van in ... Het was eigenlijk toch wel een heel klein beetje lekker ... 'Jaaaaa,' schreeuwde de piraat ineens blij ... 'Je hebt ervan gedronken ... je hebt ervan ....' en toen zakte de piraat in slaap ... Onderweg kwamen ze nog veel meer geschiedenisflessen tegen ... zoals een indianenfles, een ridderfles en een cowboyfles ... en telkens nam Elwin er wat slokjes uit ... Dat ging nu wel wat makkelijker, want ook Elwin begon nu gewend te raken aan die vreemde drankjes ... Het werd een hele lange optocht ... Ze wilden allemaal met Elwin en de drie hoofden mee ... Op naar een nieuw land ... Sommigen van die flessen wilden erg veel praten, en anderen wilden gewoon veel lawaai maken, of zingen en dansen ... Maar dat wilden Elwin en de drie hoofden absoluut niet hebben ... Ze moesten rustig blijven en hun mond houden, anders mochten ze niet mee ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Maar de drankjes die ze later tegenkomen zijn al een stuk sterker dan die daarvoor ... En deze flessen kunnen echt hun mond niet houden, en je komt er ook niet zo makkelijk vanaf ... Ja, deze flessen zijn echt lastig ... Als Elwin ervan drinkt, dan wordt Elwin duizelig ... zo duizelig ... Maar daarna gaat alles makkelijker ... De flessen praten honderduit, over de geschiedenis, over oorlogsverhalen, over oorlogsboeken, over koningsverhalen, prinsenverhalen en nog veel meer ... Elwin vindt het niet meer zo erg ... Het zijn maar verhalen ... Veilig opgesloten in boeken, zoals de flessen zelf zeggen. Dan komen ze in een kelder waar allemaal boeken liggen ... geschiedenisboeken ... En de flessen beginnen te lezen ... Terwijl hun lichtjes nog feller beginnen te gloeien ... Daarna beginnen ze alles te vertellen wat ze in de boeken hebben gelezen, en ze praten allemaal door elkaar heen ... Elwin heeft nu veel flessen om van te drinken ... en het lijkt wel alsof de drankjes ervoor zorgen dat Elwin het niet meer erg vindt ... Elwin kan er nu veel beter tegen ... Sommige indianenflessen lijken een beetje op kippen ... Het sap in die flessen is erg sterk ... En Elwin begint het steeds lekkerder te vinden ... Maar hoe meer Elwin ervan drinkt, hoe meer hij de verhalen van die indianen moet aanhoren ... en ze vertellen allemaal over de geschiedenis ... door elkaar heen ... 'Als jullie nu eens één voor één jullie verhaaltje vertellen,' stelt Elwin voor ... En zo neemt Elwin de tijd om naar hen te luisteren ... De verhalen zijn soms best wel griezelig, soms spannend, maar vaak ook erg verdrietig ... En Elwin krijgt soms even een traantje in zijn ogen ... 'Ach,' zeggen sommige flessen ...'Het zijn maar verhalen uit boeken ...' Maar andere flessen zeggen dat het echt gebeurd is ... 'gebeurd is gebeurd,' zegt een ridderfles ...

Dan zijn er wat ridderflessen aan de beurt ... Ook zij vertellen één voor één een verhaal ... Ook die verhalen zijn soms erg droevig, en Elwin kan soms zijn tranen niet inhouden ... 'Boehoehoe ...' huilt Elwin ...'ik kan er niet tegen ... die verhalen zijn zo

droevig ... Ik moet er zoveel van huilen ... Boehoehoehoe ...'

'Ja, dat komt ervan,' zei één van de drie hoofden ... 'Je hebt uit tranenflessen gedronken ... daar ga je zo van huilen ...' Elwin had nog nooit zo erg gehuild ... terwijl het maar gewoon verhalen waren ... Elwin had er rode oogjes van gekregen ... 'Ja,' zei een ander hoofd, 'en dit zijn nog maar tranen gemengd met andere dingen ... als je van de echte pure tranenflessen zou drinken, ... dan zou je misschien nooit meer stoppen met huilen ...'

'Boehoehoe,' huilde Elwin ... 'Nou, het lucht wel goed op, hoor, om eens flink te huilen ... Waar kan ik die flessen met pure tranen vinden ?'

'Die zijn hier niet,' riep een flessenkereltje ... 'daarvoor moet je naar het bos ...'

'Ja maar, waar is dat bos dan ?' vroeg Elwin ... 'Volg mij maar,' zei het kereltje ... Het kereltje maakte veel lawaai, en sloeg ook tegen andere flessen aan ... Hij maakte er muziek mee, maar niet alle flessen vonden dat leuk ... Het deed hen pijn als hij tegen ze aansloeg ... Soms deed hij dat met een lepeltje, maar soms ook gewoon met een trommelstokje ... Na een tijdje lopen kwamen ze in een bos ... Op een open plek stonden een heleboel oranje flessen ... Ze gaven zoveel licht dat het Elwin bijna pijn deed aan z'n ogen ... 'Hier zijn de echte tranenflessen ...' zei het kereltje ... 'Durf daar maar eens van te drinken ...' Elwin aarzelde geen moment ... trok een fles open, en begon snel te drinken ... Direkt begon Elwin verschrikkelijk te janken ... te janken als een kat .... En iedereen dacht dat Elwin nooit meer op zou houden, zo erg was hij aan het janken ...

'Neem eens een andere fles,' zei het kereltje ... Toen Elwin dat deed begon hij te janken als een hond ... Door elke fles begon Elwin weer op een andere manier te janken ... 'Nou, dat lucht erg op,' zei Elwin ... Toen begon het kereltje op de flessen te slaan, en maakte er muziek mee ... Maar wat was dat ? Wie kwamen daar aanmarcheren ? Het waren boeken die op flessen leken ... de boekflessen ... En ze lieten alles flink stromen, totdat de open plek vol begon te schuimen ... Het liep tot aan Elwins mondje, en Elwin begon ervan te drinken ... Maar wat was dat ? Elwin begon te zweven ... Langzaam steeg Elwin boven de open plek en het schuim uit ... In de verte hoorde hij het kereltje nog steeds muziek maken ... Elwin wilde meer van het schuim drinken, omdat het zo zacht was ... maar Elwin was al ver weg ... Floep, daat waren ineens de drie hoofden naast hem ... Ze hadden vleugeltjes ... Elwin had die vleugels niet eens nodig ... Alles werd hoe langer hoe zachter .... In de verte zag Elwin een kasteel, waar weer een heleboel boekenflessen stonden ... Zouden zij ook zulk lekker zacht sap hebben ? Ze begonnen richting Elwin te spuiten ... Het waren een soort spuitflessen .... En Elwin dronk volop van het schuimende sap ... Nu werd boekenlezen natuurlijk wel erg leuk ... En Elwin begon de boeken één voor één te

lezen, terwijl er nog veel meer van het zachte sap in zijn keeltje stroomde ... Waar die boeken over gingen ? Over de geschiedenis ... en sommigen waren ook echte schoolboeken ... 'Elwin, wil je opletten ...' Ineens stond er een juffrouw voor hem ... een hele lange juffrouw met een stokje ... 'Zo is dat uw toverstokje ?' vroeg Elwin ... 'Niet zo brutaal, hè,' zei de juffrouw ... 'Kom jij maar eens met mij mee ... dan zal ik je leren ...'

'Wat gaat u mij leren ?' vroeg Elwin ... 'Nou, dat zul je wel zien ...' zei de juffrouw ... Plotseling werd Elwin in een heel zacht bad gegooid ... Overal was schuim, en het schuim was rood ... 'Dit, Elwin, is de rode traan ...' zei de juffrouw ... 'Hier komen alle geschiedenisflessen, tranenflessen en boekenflessen uit voort ... Drink maar zoveel je wilt ... En Elwin begon te drinken en te drinken totdat hij er misselijk van werd ... Het was zo zacht dat hij telkens maar meer wilde ... 'Meer, meer, meer ...' riep Elwin .... 'Ben ik hier alleen ?' riep Elwin ... Hij zag de juffrouw niet meer, en ook de drie hoofden niet meer .... alleen maar rood schuim ... Als het schuim van druiven, bessen en vruchten ... Ineens zag hij boven zich een donkerrode lucht die steeds donkerder werd .... terwijl rode bliksem begon te verschijnen .... Het begon te regenen ... rode regen ... In de verte zag Elwin een lange roeiboot waar een vrouw opzat in een jurk. De vrouw had ook een hoed op. Ze leek wel op een koningin ... Maar de boot verdween in de golven ... De golven werden ook steeds donkerder, en steeds woester .... en Elwin werd alsmaar banger ... 'Help, waar ben ik ?' riep Elwin ... Weer nam Elwin een slokje ... Het was zout en bitter ... en ook een beetje zuur ... Het was niet meer dat zachte van eerst ... 'Je wilde toch meer ?' sprak een stem ... Het leek een beetje op de stem van de juffrouw ... Maar toch was het anders .... Een enorme vis verscheen voor Elwin, en slikte Elwin in ... 'Ik zal jou brengen naar het nieuwe land ... Het land van de Rode Traan,' zei de vis ... Ineens werd Elwin heel ver uitgespuwd en kwam op een rood strand terecht ... Het leek wel alsof er stroken pudding op het strand lagen ... Maar ook leken het wel dode vissen ... Snel rende Elwin verder op het eiland ... Hier stonden huisjes waar wilden woonden ... boswezens ... Ze zeiden niets tegen Elwin .... en Elwin zei ook niets ... Elwin rende door, langs al hun huisjes ... Plotseling werd Elwin heel stevig vastgegrepen ... Het was een lange zwarte gestalte, die een beetje op een vis leek ... 'Ik ben Jamoen,' zei de gestalte ... Zijn buik was gemaakt van boeken, en ook zijn zwarte hoed ... Hij scheurde een stuk van zijn broek weg, en daar zag Elwin ook boeken ... Kleine boeken ... 'Zo,' zei Jamoen ... 'Je hebt heel wat te lezen nu ... of niet ?' Maar Elwin rende weg ... Hij kon wel raden dat het allemaal griezelboeken waren .... 'Draai je om,' krijste Jamoen ... Maar Elwin rende haastig door ... Daar zag Elwin een waterput met het rode schuim ... Snel stapte Elwin in de emmer en liet zich naar beneden zakken ...

En daar waren gelukkig ook de drie hoofden weer ... Samen kwamen ze in een ruimte onderin de put terecht. Hier was een kamer met een heleboel boekflessen. Het waren allemaal rode boekflessen, en tussenin zat de juffrouw achter een soort bureautje ... Elwin schrok, want op de boekflessen stond zijn naam geschreven. 'Ja,' zei de juffrouw ... 'allemaal Elwinsboeken ...' Maar daar werd ineens op de kamerdeur geklopt, en de deur werd hard opengezwiept ... Het was Jamoen. 'Zeg, Jamoen, ga eens even zitten,' zei de juffrouw ... 'Elwin is al gekomen, dus je hoeft niet meer op zoek te gaan ...'

'Bedankt juffrouw ... mag ik nu dan weer terug naar mijn eigen gezin en huisje ?' vroeg Jamoen brommend ... 'Ja, Jamoen,' zei de juffrouw ... 'Je hebt je taak volbracht ... Het zit er voor jou op ...' En daar draaide Jamoen zich om, terwijl zijn lange zwarte jas tegen de deur zwiepte, en met een zachte ruk trok hij de deur dicht nadat hij uit de kamer was gestapt ... 'Ik hoef geen griezelverhalen meer te vertellen !' brulde Jamoen in de verte ... 'Mijn taak zit erop ...'

De juffrouw glimlachte ... Ook Elwin glimlachte een beetje, en zuchtte diep ... De juffrouw nam een slokje uit één van de flessen en gaf ook een fles aan Elwin ... Het smaakte weer erg zacht ... Ook de drie hoofden kregen een fles ... Toen zei de juffrouw : 'Ik heb ook nog wel een geheime fles ... Het is een letterfles ...' Voorzichtig haalde ze de fles tevoorschijn uit haar bureau en gaf het aan Elwin ... 'Toe maar, neem maar een slokje ...' Elwin nam een slokje ... En ook de drie hoofden namen een klein slokje ... Toen nam de juffrouw de fles weer terug ... Ze mochten er namelijk niet teveel van drinken, want dan konden er vreemde dingen gebeuren ... Elwin voelde zich al erg licht worden, en begon toen ineens verhalen te vertellen met zo'n andere stem ... Hij kon het niet meer stoppen, en toen begreep hij de juffrouw ... Deze letterdrank kon vreemde dingen laten gebeuren ... De juffrouw zei dat er ook nog talenflessen waren, maar die waren zo gevaarlijk, dat de juffrouw ze daar niet van wilde laten drinken ... Plotseling kwam er zo'n talenfles binnen ... Die leek wel een beetje op een inktvis .... Hij had zijn ogen op stengels zitten, en verder een heleboel poten ... De juffrouw moest lachen ... Maar Elwin schrok ... Dat zag er inderdaad gevaarlijk uit ...

Uit de fles spoten straaltjes ... Al snel zat Elwin er helemaal onder ... 'Niet drinken,' riep de juffrouw ... En Elwin hield zijn kaken stijf op elkaar ... Elwin probeerde weg te zwemmen ... Ineens spatte de kamer uit elkaar, en Elwin bevond zich op woeste stromen ... Daar zag hij weer dat bootje met die koningin erin ... Elwin probeerde het bootje te bereiken, maar het lukte niet ... Ah, daar waren de drie hoofden weer ... Elwin stapte op de hoofden en kon zo in het bootje van die koningin terechtkomen. 'Zo, wie ben jij ?' vroeg de vrouw met de jurk en de hoed ... Elwin maakte een buiging ... 'Ik ben Elwin ...' Ook de koningin maakte een kleine buiging ... 'Waar wil

je dat ik je naartoe breng ?' vroeg de koningin ... 'Je ziet er dorstig uit ... Hier, neem maar wat van deze spelflessen en kaartflessen ...' Elwin begon direkt te drinken van de flessen die de koningin hem gaf ... Het smaakte zoet ... en soms erg zoet ... Sommige flessen smaakten naar drop ... In de verte zagen ze een kasteel ... Hier stonden een heleboel spelflessen en er marcheerden wat kaartenflessen rond ... Het water was al wat ondieper aan het worden, en daar kwamen de eerste flessen op de boot aanrennen ... Dansend grepen ze Elwin vast, en droegen hem het kasteel binnen. Dat vond Elwin niet echt leuk, want ze waren nogal wild ... Maar al snel werd Elwin neergezet achter een tafel ... Op de tafel lag allerlei lekker fruit ... en Elwin begon direkt te eten ... Daar kwam de koningin aanwandelen ... 'Is er ook een koning ?' vroeg Elwin met zijn mond vol ... Maar de koningin schudde haar hoofd ... Die was doodgegaan ...

Maar het was er verder erg vrolijk in het kasteel ... En daar kwamen ook de drie hoofden binnen. Elwin was blij hen te zijn ... Ze begonnen direkt aan een tafel spelletjes te doen met wat flessen ... Hier zou Elwin wel willen wonen ... Het behang in de benedenzaal was van domino-stenen, en de vloer leek op een schaakbord, en er stonden wat grote schaakstukken langs de muren ... Ze zagen eruit als flessen ... Plotseling sprong een schaakstuk naar voren ... Het was een paard ... Vreemd begon hij te dansen, en sap begon over de vloer te vloeien ... Donkerbruin, bijna zwart sap ... 'Nou moeten we oppassen,' zei de koningin, 'want als hij straks kwaad wordt, dan gaat hij zoveel vuur en sap spuwen dat het kasteel onderloopt ... Dan moeten we allemaal naar de bovenverdiepingen, en wachten tot hij klaar is ...' En ja hoor, na een tijdje werd het paard woester en woester, en iedereen begon al naar boven te rennen. Op de bovenverdiepingen lagen prachtige spelen en spelborden op tafels. Hier waren schaakflessen spelletjes aan het doen, en sommige tafels stonden leeg. Elwin keek zijn ogen uit ... Maar beneden was het nog niet afgelopen ... Het paard werd alsmaar woester en begon te brullen. Ze moesten nog hoger in het kasteel ... De koningin zei dat hij wel erg woest was geworden ... Zo woest was hij nog nooit geweest, en hij spoot zoveel sap dat de koningin dacht dat ze beter uit het kasteel konden gaan .... Achter het kasteel lagen grasvelden die op schaakborden leken, en sommige grasvelden leken op domino-velden ... Het kasteel stond inmiddels in brand, en het donkerbruine sap begon te overstromen ... Het paard brulde als een draak ... 'Ja, rustig maar,' riep Elwin ... Wat was er toch met het paard aan de hand ... Elwin en ook de anderen, moesten rennen voor hun leven ... Plotseling brak het paard los uit het kasteel en kwam achter de vluchtende stoet aan ... Maar wat was dat ? De drie hoofden waren inmiddels op de rug van het paard terecht gekomen ... 'Milio !' riep de koningin ... 'Doe eens wat rustiger ...' Ineens was er een enorme explosie, en het paard had inmiddels drie koppen, de drie hoofden van Ben Bjel ... Toen was er nog een explosie, en ineens was het paard veranderd in een ridder ... 'Hè, hè ... eindelijk ben ik

weer helemaal aan elkaar geplakt ...' zei de ridder ... 'Vroeger was ik eens door een boze heks in vier delen gescheurd. Drie delen werden hoofden, en één deel werd een paard op een schaakbord ... Maar ik ben weer bij elkaar hoor ...' Elwin haalde opgelucht adem ... De reis was dus niet voor niets geweest ... 'Dank je wel, Elwin,' zei de ridder ... 'Je hebt me heel goed geholpen, en inmiddels zijn we al dikke vrienden ...' En op een bepaalde manier leek de ridder nog heel veel op de drie hoofden ... Een groot mysterie was opgelost ...

'Nou, dat is nog eens een mooie puzzel geweest ... Ik heb nu eindelijk de koning terug ....' zei de koningin ... 'Zonder de koning was het toch altijd een beetje saai ...' De ridder stapte op de koningin af, gaf haar een hand, en samen liepen ze terug naar het kasteel ... Maar het kasteel was nu wel helemaal verbrand ...

Elwin dacht : 'Dat moeten ze zelf maar oplossen. Ik ga weer verder ... Ik ben er nog niet ...' En zo wandelde Elwin over de schaakvelden en de domino-velden heen ... Sommige flessen wilden wel met Elwin mee ... Maar Elwin vond dat het hele flessenverhaal nu maar eens afgelopen moest zijn ... Elwin zei de flessen gedag, en begon vooruit te rennen ... Hij hoopte nu echt geen flessen meer tegen te komen ...

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Maar de flessen bleven hem lastig vallen ... Elwin werd er wanhopig van ... Telkens maar weer kwam hij andere flessen tegen, en de meesten volgden hem na ... Totdat Elwin op een zandvlakte aankwam waar een soort ouderwetse auto stond. Aan de zijkanten van de auto stonden wat lege flessen op de kop, en Elwin kwam er snel achter dat die auto door het sap van die flessen reed. Snel haalde Elwin de lege flessen eruit en greep wat flessen vast die om hem heenliepen, om ze aan de zijkanten van de auto op de kop te zetten in standaarden. Snel stapte Elwin in. Het bleek een geschiedenis-auto te zijn, waar Elwin mee in de tijd kon reizen. Elwin kon door de knopjes zelf bepalen waar hij terecht wilde komen in de tijd, en in welk gebied. Dat was natuurlijk erg spannend, maar de auto kon ook gewoon voor het rijden gebruikt worden. Al snel kwam Elwin met de auto in een hele grote woestijn achter de zandvlakte. Gelukkig was hier wel een pad waarover Elwin kon rijden. De zon scheen in de verte. Het was erg warm. In de woestijn waren ook erg veel flessen. Voor de auto had Elwin er niet zoveel nodig ... Maar verderop in de woestijn stond een heel groot vliegtuig. Aan de zijkanten van het vliegtuig stonden hele lange rijen met lege flessen die op de kop stonden. Dat leek Elwin erg spannend. Elwin haalde de lege flessen eruit en stopte de flessen die hij om zich heen vond op de kop erin. Dat waren wel honderden flessen, en er ging een grote kap overheen. Na een tijdje was Elwin in de cockpit van het vliegtuig terecht gekomen. Al gauw steeg het vliegtuig op, en al gauw was Elwin hoog in de lucht ... Ook met dit vliegtuig zou

Elwin in de tijd kunnen reizen, maar daar had Elwin geen zin in ... Elwin wilde gewoon reizen naar een nieuw land waar hij zou kunnen wonen ... Elwin had een helm opgezet die hij in de cockpit had gevonden ... Wat was het toch een mooi weer buiten. Onder hem glinsterden de woestijnen door de zon.

In de verte zag Elwin een ruimtestation vlak boven de woestijnen, met een platform waarop een raket stond. Toen Elwin bij de raket aankwam zag hij dat deze ook werkte door op de kop staande flessen. Dit keer waren het er nog veel meer dan op het vliegtuig. Snel haalde Elwin de lege flessen weg, en nam de flessen die in de buurt stonden ervoor in de plaats. Snel ging Elwin over een laddertje de raket binnen, en al gauw kreeg Elwin hem aan de praat. Nu kon Elwin naar andere planeten. In de lucht was het als water, en als zachte zeeen, waar Elwin met zijn raket doorheen schoot als met een schip ... Het leek wel alsof Elwin over een immens grote brug heenging, en toen het boven donkerder werd, leek het wel alsof hij door een tunnel heenschoot. Waar zou Elwin nu terechtkomen ?

De lucht was zo zacht hier, als verdeeld in lange blokken ... Elwin keek zijn ogen uit ... Maar hij zag maar geen planeten ... In de verte zag hij gestaltes die op de wolkenmannen leken ... Waren ze de lucht weer aan het maaien ? Plotseling begon de raket rond te zweven ... De lucht was hier te dik en te zacht als wolkendekens ... Elwin stapte uit, en begon buiten de raket te zweven ... Plotseling schoot de raket van hem weg, en werd steeds kleiner en dunner, terwijl de punt begon om te buigen ... en ineens met een zoef was het toestel verdwenen ... Daar in de verte kwamen de wolkenmannen ... Wat bewogen ze traag, en er kwamen wolken uit hun mond .... Ze beurden Elwin om, en omhelsden hem ... Toen zweefden ze langzaam met Elwin weg ... Waar zouden ze Elwin mee naartoe nemen ? Boven het wolkendek leek wel een

zee te liggen, vol met schuim ... Langzaam zwommen de wolkenmannen met Elwin richting een eiland ... Op het eiland stonden allemaal huisjes ... Elwin kreeg ook een huisje ... Dichtbij het bos ... Dichtbij Elwins huis was een plein met daarachter een draaimolen ... Hier gingen de wolkenmannen soms in ... De wolkenmannen dronken wel uit de talenflessen ... Voor hen was dat niet gevaarlijk ... Ze zeiden dat Elwin ook wel een slokje kon drinken ... Dat deed Elwin ... Ze zeiden dat de draaimolen draaide door de talenflessen ... Elwin zei een hele lange tijd niks toen hij van de talenfles had gedronken die ze hem hadden gegeven ... Hij staarde maar voor zich uit ... Elwin werd er erg moe van, en wilde slapen ... Het was alsof hij door een moe-zijn-vlieg was gestoken ... De wolkenmannen droegen Elwin naar een put van zachte wolkendekken die helemaal leidde tot het land Brannan diep onder de grond. Elwin was daar weleens eerder geweest, maar nu zou Elwin in een ander deel terechtkomen ...

Dit deel was door een oorlog afgescheiden met een hek. Maar de wolkenmannen vonden het tijd om dat hek nu weg te halen, en zo werden de twee delen van het land Brannan weer met elkaar samengevoegd ... Overal in de lucht vlogen de moeheids-vliegen, en Elwin was moe, zo moe ... De wolkenmannen droegen hem naar een huisje in het geopende deel van Brannan, en legden hem op een zacht bedje ... Elwin lag dichtbij het raam ... Een grote moeheids-vlieg kwam dichterbij ... Maar Elwin sliep al ... De wolkenmannen zouden nog een tijdje in Brannan zijn, en dan moesten ze weer verder ... Op Elwins nachtkastje legden ze een geheel nieuw boek van Elwin,

maar daarin stonden nog geen letters .... Daarvoor moest Elwin natuurlijk eerst weer nieuwe avonturen beleven ... En dat kun je dus allemaal lezen in een volgend Elwinsboek ...

Einde

Deel 3. Elwin op Doortocht

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Hoofdstuk 23. Tifiaf

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Toen Elwin wakker werd scheen de zon al volop ... In het vorige avontuur was Elwin in het land Brannan terecht gekomen, in het oude deel wat zo lang door een hek was afgesloten. De wolkenmannen hadden het hek nu weggehaald. Elwin wreef zachtjes in z'n ogen, en stond op. Een grote moeheids-vlieg stond voor de deur ... 'Ha Elwin,' zei de vlieg die veel groter was dan Elwin. Netjes groette Elwin de moeheids-vlieg en liep naar buiten met een paraplu ... Het regende niet, maar soms gebruikte Elwin een paraplu tegen de zon. De wezens hier spraken een hele andere taal, maar sommigen kenden ook de taal van Elwin wel ...

Elwin werd in het oude deel van Brannan hartelijk ontvangen ... Sommige wezens zongen liedjes over Elwin ... Dat vond Elwin wel grappig ... Op de straten stonden trommelaars ... Nou ja, zoveel straten waren hier niet, en de straten die er waren waren erg oud en kapot ... Er was hier vroeger een oorlog geweest ... Veel wilden de wezens er niet over zeggen ... En dat kon Elwin natuurlijk heel goed begrijpen, want oorlog is natuurlijk iets heel verdrietigs ... Daar kwam een meisje aanrennen ... Ze had twee dunne vleugeltjes ... 'Elwin, Elwin, ken je me nog ?' riep ze ... Elwin moest even goed kijken ... Was zij niet de dochter van de koning van Brannan die Elwin een keer had ontmoet ? Maar wat was ze veranderd ... en natuurlijk een stuk ouder geworden ... Het prinsesje zei dat de koning Elwin graag wilde zien om hem te bedanken dat het hek nu weg was .... maar Elwin zei dat de koning dan daarvoor de

wolkenmannen moest bedanken, want zij hadden het hek weggehaald ... De koning zou erg graag in het oude deel wilde gaan wonen ... Daar kwam de koning al aanlopen. De koning had twee prachtige vleugels, als doorzichtige vlindervleugels ... Elwin was verwonderd ... De koning werd steeds prachtiger ... Ook had de koning een prachtige baard met een soort lichtgevende stengels eraanvast ... De koning omhelsde Elwin, en bedankte Elwin voor het komen ... en dat nu het oude deel van Brannan openlag, dat door een oorlog zo lang afgesloten was geweest. Het was feest overal ... Veel van de wezens van het nieuwe deel gingen nu in het oude deel wonen, en veel van de wezens van het oude deel gingen nu in het nieuwe deel wonen ... De

koning wilde erg graag in het oude deel wonen ... En hij zou zo graag meer willen weten over de geschiedenis van Brannan ... Natuurlijk wist hij daar al veel van, maar hij zou nu toch wel graag met die wezens van het oude deel daar verder over door willen praten ... Een klein groen wezentje met groene vleugels zei dat er nog wel een kasteel leegstond voor de koning ...

Elwin keek zijn ogen uit in het land ... Wat was het hier prachtig, zeg, maar je kon wel goed zien dat er hier oorlog was geweest ... Er waren veel ruines en er waren veel verwilderde tuinen ... Er stonden hier ook veel oude huizen, maar de straten waren veelal verdwenen ... Soms lag er hier en daar een steen ... In één van die huizen woonde een oude eekhoorn ... Hij verkocht chocola en oud speelgoed zoals treintjes ... In een ander huisje woonde een oude monnik met een roetzwarte neger die 's avonds laat naar buiten gingen om de armen te helpen ... Vaak vrolijkten ze de kinderen van die armen op door hen chocola te geven en speelgoed ... Maar sommigen zeiden dat je maar beter niet van dat chocola kon eten, want het was oud ...

In de verte hoorde Elwin een oude vrouw zingen : 'In het oude deel van Brannan, daar wonen indianen, daar wonen alle dieren tezamen ... In het oude deel van Brannan, wil je dat wel geloven, daar dragen de pauwen kronen, en de indianen hebben vreemde namen ...'

Elwin liep op de vrouw af. Ze zat in oude kleren op een stoep tegen een muur aan. Ze had haar hand uitgestrekt. Ze had haar ogen gesloten. 'Wonen er hier zoveel indianen dan ?' vroeg Elwin ... 'Nou, dat valt wel mee,' zei de vrouw ... 'Het is maar een liedje ... Maar goed, het is van vroeger, want eens woonden er hier heel veel indianen ... Maar door de oorlog zijn de meesten verdwenen ...'

'Wat was dat dan voor een oorlog, mevrouw ?' vroeg Elwin ... 'Ach,' zei de vrouw, 'dat waren een heleboel oorlogen achter elkaar, die het land Brannan verscheurd hebben ... Het was verschrikkelijk ...' Maar Elwin begon steeds meer door te vragen, en toen begon de vrouw te vertellen :

'Elwin, ik weet dat dit een heel lang verhaal is, en ook dat het niet zo'n fijn verhaal is, maar het is onze geschiedenis ... De geschiedenis heeft veel kanten, en we kunnen veel van de geschiedenis leren ... Vroeger waren hier vele wespen-oorlogen, en ook vele oorlogen tussen de vliegensoorten. Vroeger was het oude deel van Brannan in oorlog met het nieuwe deel, en toen is er een hek gekomen tussen die twee delen, maar in het oude deel gingen de oorlogen gewoon door ... Wat er in het nieuwe deel verder gebeurde daar hoorden we niks meer van, vanwege dat hek ... Er woonden hier heel veel indianen, maar zoals ik al zei : De meesten zijn omgekomen in de gruwelijke Indiaanse Oorlogen ... De cowboys hebben nog geprobeerd de indianen te helpen, maar de meeste cowboys zijn ontvoerd door de oorlogs-stichters.'

'Wie zijn die oorlog begonnen dan ?' vroeg Elwin voorzichtig ... De vrouw begon te zuchten ... 'Ze kwamen uit een ver land en wilden heersen over Brannan ... vooral over het oude deel ... Ze wilden dat wij voor hen zouden werken ...'

'Ja maar wie ... wie ... waren dat die Brannan zijn binnengedrongen om oorlog te voeren,' vroeg Elwin weer ... Elwin wilde het antwoord weten ... 'Shhhh ...' zei de vrouw ... 'Ze wonen hier nog steeds ... Als je met me meekomt, naar mijn boshut, dan zal ik het je verder uitleggen ...' Dat wilde Elwin wel ... Overal stonden afgesleten oude hekken, maar gelukkig waren ze open. Daar liepen ze doorheen ... Ook moesten ze langs een paar kerkhoven heen ... In de verte stonden een paar oude bomen, en daarnaast stond een hut. De hut was best wel groot, en de vrouw kon er goed in wonen. Elwin kreeg een stoel met een oud kussentje erop. Er zat ook een raam in de hut, maar het raam was vies en gebroken ... Na een tijdje begon de vrouw verder te vertellen : 'Elwin, dit is moeilijk voor mij om te vertellen ... Ik vind dat je het moet weten ... Ze waren verschrikkelijker dan de wespen en de verschillende vliegensoorten ... Ze kwamen uit een heel ver land ... Ze droegen vreemde uniformen met snorren ... Ze hadden lang haar tot knotjes gemaakt, en iedereen moest maar naar hen luisteren ... Ze gingen het hek nog beter bewaken, zodat niemand meer heen en weer kon. En in het oude deel mocht niemand meer weg. Iedereen moest blijven waar hij was ... Het was een soort, Elwin, heel moeilijk uit te leggen .... Het waren een soort insecten die ze de Spaanse Oorlogsschepen noemden ...'

Elwin schrok even ... Wat een vreemde naam voor een insectensoort ... De vrouw begon te snikken. Snel pakte ze een fles met een trechter, waar ze haar tranen in liet glijden. Ze vertelde dat ze zoveel had gehuild dat ze de tranen op de markt verkocht ... Ineens fluisterde ze : 'Elwin, ik wil dat je weet dat het oude deel nog steeds wordt beheerst door de Spaanse Oorlogsschepen ... De koning is in gevaar ... Ze zullen het nooit accepteren dat hij in dat oude kasteel gaat wonen in het oude deel ... Elwin we moeten iets doen ... Ik ken die Spaanse Oorlogsschepen ... De koning is in echte problemen ... Elwin wreef onder zijn neusje ... 'Waar wonen ze ?' vroeg Elwin ... 'Veelal onder de grond,' zei de vrouw ... 'En hoeveel van die insecten zijn er nog in het oude deel ?' vroeg Elwin ... Maar dat wist de vrouw niet ...

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Elwin wist niet zo goed wat hij moest doen ... Maar uiteindelijk besloot Elwin op weg te gaan naar het verre land waar die Spaanse Oorlogsschepen vandaan kwamen ... De vrouw ging met hem mee, en ook de oude eekhoorn. De oude eekhoorn wist precies waar dat land zich ergens bevond. Ze gingen er met een vliegtuig-raket naartoe ...

Toen ze daar aankwamen zagen ze overal reusachtige insecten in de lucht ... Ze bewogen heel traag, en het leek wel alsof ze aan het werk waren ... Uit sommige

delen van die reusachtige insecten kwamen straaltjes. Vaak waren ze vlak boven allerlei vreemdsoortige gebouwen en wijken met huizen ... Zouden dat de Spaanse Oorlogsschepen zijn ? De vrouw zei dat dat de grotere insecten waren ... Ineens kreeg één van de insecten de vliegtuig-raket in de gaten. Er kwam snel een straaltje tegen de vliegtuig-raket aan, en het straaltje nam het voertuig mee tot vlakbij de insect. Toen schoof er een deel van de insect open, en het voertuig waar Elwin en de twee anderen inzaten werd naarbinnen gezogen. Binnen leek het wel op een ruimteschip. Een man met een snor en een knotje kwam op hen aflopen en wilde hen een hand geven. Maar Elwin weigerde de man een hand te geven, en de vrouw had zich achter de eekhoorn verscholen. 'Wat zijn dit voor een manieren ?' zei Elwin ... 'Wij komen om u te zeggen dat u zich moet terugtrekken uit Brannan ... u met al uw vreemde meneren ... Dat land is van iemand anders ...' Maar de man begon ineens heel vreemd te kijken alsof hij het niet begreep ... Zijn gezicht vertrok een beetje, en werd een beetje droevig, alsof hij pijn had ... Langzaam boog hij zijn hoofd een beetje, en keek naar de grond ... waarnaar hij begon te staren ... 'Kent u de geschiedenis dan helemaal niet ?' vroeg de man ... Elwin dacht : 'Waar heeft die man het nou over ...'

'De geschiedenisboeken ...' zei de man weer ... De eekhoorn snapte de man direkt ... 'Elwin, ik denk dat ik weet wat hij bedoelt ... Voordat al die oorlogen begonnen werd dit land gebruikt om de wezens naartoe te sturen die niet meer in Brannan mochten wonen ... Er waren in die tijd allemaal regels waar de bewoners van Brannan zich aan moesten houden, en deden ze dat niet, dan werden ze per schip naar dit verre land gestuurd.' Toen begon Elwin het een beetje te begrijpen. Die zogenaamde oorlogsstichters wilden gewoon weer terug naar hun land waar ze uitgezet waren ... De eekhoorn vertelde dat je zelfs door een verkeerd woord of een verkeerde stap naar dat verre land werd verbannen ... Dan moest je voor allerlei rechters verschijnen, en dan zat er maar een kleine kans in dat je ooit nog terug naar Brannan zou mogen komen ... Die rechters waren erg streng ... De man met de snor en het knotje werd erg rood en knikte ... Hij kon maar moeilijk praten ... Maar de vrouw zei : 'Ze hebben verschrikkelijke dingen gedaan in Brannan ... Ze horen gewoon niet bij ons ...' Elwin stond voor een moeilijk probleem ... De Spaanse Oorlogsschepen waren inderdaad gevaarlijk, en dat gaf ook de eekhoorn toe ... De Spaanse Oorlogsschepen wilden zich niet uit Brannan terugtrekken, want ze zeiden dat ook zij recht hadden om in dat land te wonen ... En omdat ze in het begin in dit verre land zo hard moesten werken, wilden ze nu de inwoners van Brannan voor hen laten werken ... Elwin probeerde een oplossing te bedenken ... Ook de eekhoorn dacht diep na ... Maar de vrouw zei steeds : 'Ze moeten weg, ze moeten weg ...' Ineens had Elwin een idee ... Hij liep verder in het ruimteschip, en iedereen liep achter hem aan ... Hier werkten veel mannen met knotjes en snorren ... 'Ik heb een plan,' riep Elwin, terwijl al die mannen met knotjes en snorren zich omdraaiden. Ze zaten achter apparaten of stonden ... 'Wij

gaan het probleem oplossen ... Jullie zien jullie zelf als de oudste bewoners van Brannan die waren weggestuurd ... Jullie lieten daarna de oorlog tegen Brannan beginnen en jullie lieten hen hard voor jullie werken, omdat jullie ook zo hard in dit land moesten werken ... Maar die tijd is nu achter de rug ... Jullie hebben allemaal hard gewerkt ... Laten we nu allemaal met elkaar in vrede leven .... Jullie hebben hier een mooi land ... Ik weet zeker dat er veel wezens in Brannan zijn die hier wel zouden willen wonen ... en dan kunnen jullie in hun plaats in Brannan gaan wonen.' ... Sommige mannen met knotjes en snorren begonnen te knikken, maar anderen werden steeds kwader ... 'Grijp die bedrieger,' riep er één ... Maar een ander probeerde hem direkt te sussen .... 'Laten we het eerst eens proberen ...' zei er eentje ... Maar een ander riep : 'Brannan heeft ons bedrogen en afgewezen ... Wij moesten hard op dit eiland werken om te kunnen leven. Nu hebben we een prachtig eiland, maar dat is alleen voor ons ... Wij willen ook een deel van Brannan, omdat we daar recht op hebben ... Vroeger woonden wij daar ...' En weer begonnen er enkele mannen met knotjes en snorren te knikken, terwijl anderen zich alweer omdraaiden om verder te gaan met hun werk ... Dat ging niet echt goed ...

Ineens kwam er een groter wezen binnen ... Dat wezen leek wel een beetje op het ruimteschip, maar was veel kleiner ... Het wezen rook naar zeeplanten en er kwam ook een soort rook van hem af ... 'Wij gaan een nieuwe oorlog voeren in Brannan,' krijste het wezen ... 'Want wij waren de oorspronkelijke bewoners van dit verre eiland, en door Brannan zijn al die verschrikkelijke snorrenmannen hier gekomen met hun knotjes ... Zij hebben het hele eiland veranderd en ons daarvoor als machines gebruikt ... Als die snorrenmannen niet snel allemaal ophoepelen, dan gaan we met z'n allen weer oorlog voeren in Brannan ...' Nu begon het voor Elwin natuurlijk nog duidelijker te worden wat er allemaal was gebeurd en hoe het allemaal kon gebeuren. Elwin beloofde dat hij alle snorrenmannen met de knotjes mee zou nemen naar Brannan, en dat ze dan maar hun eigen deel in Brannan moesten hebben ... Er waren genoeg open ruimtes in Brannan waar ze konden wonen ... En zo gebeurde het ... Al snel begon de rust weer terug te keren, zowel in Brannan als in het verre land. De snorrenmannen moesten beloven dat ze het verre land met rust zouden laten, en Elwin beloofde het ook. De dieren wilden hier in vrijheid leven. De koning zou hen een brief schrijven waarin hij zou laten vermelden dat niemand uit Brannan ooit nog naar het verre land gestuurd zou worden, en dat iedereen hen met rust zou laten ...

Hoofdstuk 23. Tifiaf

De koning had inmiddels het oude lege kasteel gekregen. Ook de eekhoorn ging hier wonen, omdat die zoveel van de geschiedenis afwist, en de koning ook goed zou kunnen helpen. De koning was erg tevreden. Overal in Brannan waren feesten. Elwin kreeg een kamer in het kasteel van de koning van Brannan. De koning kreeg een

kroon die uit twee delen bestond, eentje van het nieuwe deel en eentje van het oude deel. Daarmee werd de koning opnieuw gekroond. De oude eekhoorn was er ook bij ... en natuurlijk Elwin en de vrouw ... Weer begon de vrouw te zingen : 'In het oude deel van Brannan, daar wonen indianen, daar wonen alle dieren tezamen ... In het oude deel van Brannan, wil je dat wel geloven, daar dragen de pauwen kronen, en de indianen hebben vreemde namen ...' Elwin glimlachte ... Alles was weer in orde gekomen ... Soms liepen er op straat wat wolkenmannen die hielpen bij de wederopbouw van Brannan ... En sommigen zweefden ook in de lucht, om de lucht te maaien ... En zo kreeg Brannan zijn eigen luchtmaaiers ... De Spaanse Oorlogsschepen gingen in het puntje van Oud-Brannan wonen. Een hele lange tijd hadden ze altijd in dezelfde blauwzwarte uniformen gelopen met dezelfde rode en witte strepen, altijd met snor en knotje ... Maar nu ging dat steeds meer veranderen ... Ze lieten soms hun baardjes weer groeien, en hun haar weer langs hun schouders glijden ... Ook trokken ze vaak gewoon weer hun oude kleren aan die ze droegen toen ze nog in Brannan woonden ... En zo begonnen de Spaanse Oorlogsschepen er langzaam weer als vroeger uit te zien, toen ze nog gewoon in Brannan woonden ... Elwin ging vaak naar dat puntje toe, naar het land van de Spaanse Oorlogsschepen, gewoon in Brannan, in het oude deel ... Ja, Brannan begon meer en meer op een echt continent te lijken, als een werelddeel van het oh zo grote Izu ... En dat allemaal onder de grond ...

'Onder de grond daar is een wereld, waar Brannan in Izu is, waar de maan gewoon schijnt, en de luchtmaaiers zijn ... Onder de grond daar is een wereld, waar iedereen in vrede leeft, oude vraagstukken opgelost, de geschiedenis herbeleefd ...' zong de vrouw ... Maar was er al wel overal onder de grond vrede ? Elwin kon zich dat bijna niet voorstellen, maar het was een goede droom van de vrouw, iets voor de toekomst ..... In haar liederen vond de vrouw hoop ... Het maakte haar rustig, en dan had ze iets om naar uit te zien ... De vrouw was erg eenzaam ... Daarom zocht Elwin haar vaak op ... en soms ... heel soms ... nam hij haar mee naar het alleroudste deel van Brannan, waar de Spaanse Oorlogsschepen woonden ... Hier leerde de vrouw nog meer over de oudere verhalen van Brannan, de oudere en diepere geschiedenissen ... En daar maakte de vrouw weer liederen over ...

De Spaanse Oorlogsschepen wisten heel veel over de geschiedenissen van Brannan te vertellen ... nog wel veel meer dan de eekhoorn ... Zo leefden veel streken van Brannan nog steeds in oorlog met het reusachtige continent Tifiaf. Het zou één van de langstdurende oorlogen zijn, en komt al van heel vroeger ... Veel wezens van Brannan weten niets van deze oorlog af, omdat het veelal de eilanden van Brannan zijn die met die oorlog hebben te maken ... En de eilanden van Brannan zijn nog steeds erg afgezonderd en moeilijk of vaak zelfs onmogelijk te bereiken. Elwin wilde

er zoveel mogelijk vanaf weten. De Spaanse Oorlogsschepen wisten wel veel van de eilanden en de oorlog met Tifiaf af, maar een heleboel wisten ze ook niet ...

De wolkenmannen waren in de lucht al flink bezig om de wezens van Tifiaf terug te drijven ... De oorlog moest nu maar eens afgelopen zijn ... De wolkenmannen waren druk bezig de lucht te maaien ... Vanaf het Land van de Spaanse Oorlogsschepen kon je dat goed zien ... De wezens van Tifiaf waren ook in de lucht ... Sommigen waren erg groot en leken op wolken, en anderen waren wat kleiner of zaten op luchtschepen ... Elwin keek z'n ogen uit ... De schepen van Tifiaf hadden veelal lichtkanonnen, en soms moest Elwin zijn handjes goed voor zijn oogjes houden ... Er kwamen steeds meer wolkenmannen bij ... Opeens was er een luid gepiep in de lucht ... Een heleboel schepen van Tifiaf en een heleboel luchtwezens werden in één keer teruggedreven als door een muur ... En daarna gebeurde het weer ... Er was een enorm gepiep, en de wezens van Tifiaf werden nog verder weggeschoven ... Toen kwamen er andere soorten lichten in de lucht tevoorschijn ... Deze lichten waren veel zachter, en deden niet zo'n pijn aan de ogen ...

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Elwin zou naar het eiland Maburu gaan, dichtbij het Land van de Spaanse Oorlogsschepen ... Op dit eiland werd er ook vaak oorlog gevoerd tegen de wezens van Tifiaf ... Elwin hoopte dat de rust daar nu was teruggekeert ... Elwin zou er met een paar wolkenmannen naartoe gaan ... Daar aangekomen werden ze als koningen ontvangen ... Ze waren zo blij dat ze eindelijk na een lange geschiedenis waren bevrijd van de onderdrukking door Tifiaf ... Het eiland was er prachtig ... Het zeewater was als een spiegel die het zonlicht weerkaatste, en overal stonden grote lange flessen met zeeparfum ... De wezens van Maburu waren erg blij met Elwin en de wolkenmannen ... Een Spaans Oorlogsschip dat mee was gegaan vertelde dat als ze iets eerder waren gekomen, dan waren de Maburu's waarschijnlijk niet zo vriendelijk geweest ... Ze stonden bekend als een agressief volk ... en ze waren vaak erg uit hun humeur ... Maar misschien had dat wel met de oorlog te maken waar ze veelal in leefden ... Soms was het even een tijdje rustig, en dan begon het weer ... Maar nu waren de wezens van Maburu erg vrolijk en vriendelijk ... Elwin at op het eiland lekkere vruchten, en ging veel in de zee zwemmen ... Het zeewater was hier zo helder ... en de Maburu's wezen Elwin de zeebegroeiingen aan waar ze hun reukflessen van maakten ...Het waren een soort zeeplanten met vreemde paarse, roze of gele draaiblaadjes ... Die blaadjes konden heel lang worden ... Het leken soms wel een soort stengels ... De wolkenmannen deden verder goed werk ... Ook de andere oorlogen die er nog hier en daar waren probeerden ze op te lossen. Vaak begonnen ze eerst gewoon goed de lucht te maaien, om de oorlogsstichters weg te schuiven. Brannan werd hoe langer hoe rustiger, en ook kwamen er steeds meer eilanden in

zicht, omdat de lucht steeds helderder werd. Elwin wilde al die eilanden wel bezoeken ... Maar als eerste wilde Elwin leren de lucht te maaien. De wolkenmannen vertelden hem dat het luchtmaaien een soort ganneren was. Nu, dat kende Elwin wel, want dat had hij eens in Egypte geleerd. Ganneren was een soort luchtzeilen, met allerlei zeiltjes die je op een bepaalde manier moest bewegen. De luchtmaaiers waren diegenen die zo goed konden ganneren dat ze grote zachte roosters kregen waarmee ze de lucht konden maaien ... Elwin zou eerst eens een tijdje weer normaal gaan ganneren met een luchtzeilpak ... en daarna zou Elwin samen met de wolkenmannen gaan luchtmaaien ... Elwin zou dat gaan doen boven de eilanden, want daar moest

flink veel gemaaid worden ...

Door het luchtmaaien ontstonden er prachtige en heldere, zachte wolken. De wolkenmannen vertelden dat zij die goed konden luchtmaaien ook dromen konden maken. Het was een soort weven ... Elwin wilde dat wel leren ... Elwin wilde altijd al wel een soort Klaas Vaak zijn ... En zo zou hij Klaas Vaak later nog beter kunnen helpen ... De wolkenmannen lieten Elwin in de wolken precies zien hoe die dromen gemaakt werden ... Elwin slaakte een gilletje van opwinding ... De wolkenmannen konden prachtige dromen maken ... Elwin vroeg aan de wolkenmannen of ze Klaas

Vaak ook kenden ... Die kenden ze wel ... Heel vroeger, toen Klaas Vaak nog erg jong was, toen gaven ze les aan Klaas Vaak, op de dromenschool ... Maar op een dag was Klaas Vaak vertrokken ... Hij ging verhuizen, en sindsdien hebben ze hem nooit meer teruggezien. Elwin vond het wel spannend ... Dus dit waren de schoolmeesters van Klaas Vaak, waar Klaas Vaak zelfs nog les van heeft gehad ... Elwin begon wat dromen te weven zoals de wolkenmannen het hem voor hadden gedaan ... Langs de droom werden wat stokken neergezet, en daaroverheen gingen de draden ... Dat waren zeedraden, en die leken wel een beetje op de gedraaide zeeblaadjes in de zee bij Maburu ... De wolkenmannen waren erg trots op Elwin ... Ook leerde Elwin de draden te spinnen ... En zo werd Elwin een echte dromenmaker ... en een dromenwever ... De lucht werd zo zacht boven Brannan, en de wolkenmannen leerden Elwin ook hoe hij de luchtkanonnen moest bedienen ... Dikke zachte wolken kwamen er rondom Brannan ...

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoog in de lucht, in de wolkendomeinen van de wolkenmannen moest Elwin op een grote trap lopen, en kwam uiteindelijk terecht bij de droomkanonnen ... Van hieruit kon Elwin het continent Tifiaf zien ... Uit de droomkanonnen kwamen zachte lichten, en die werden richting Tifiaf geschoten, heel ritmisch ... Elwin mocht ook even achter zo'n kanon. Elwin kon ook met het kanon vliegen, maar de wolkenmannen zeiden dat Elwin erg voorzichtig moest zijn, want er was sterke luchtstroming in de buurt van Tifiaf ... en dan zou Elwin meegesleurd kunnen worden ... Nu zou Elwin een droompiloot kunnen worden ... Er was ook een plaats waar de dromen werden gewassen ... Hier werkten veel wolkenmannen ...

De wolkenmannen vertelden Elwin dat Elwin de wezens in Brannan moest leren luchtmaaien, droommaken en droomweven, en hoe ze met de droomkanonnen moesten omgaan. Ook moest Elwin ze dan leren hoe de dromen te wassen ... want de wolkenmannen zouden na een tijdje weer moeten vertrekken ... En op een dag was het zover ... Een grote wolkentrap gleed naar beneden, en grote wolken plopten voor het domein van de wolkenmannen ... En daar vertrokken ze, één voor één ... Elwin zwaaide ze na, en wist wat voor een grote taak hij had. Met de koning van Brannan kon hij het snel regelen dat in heel Brannan scholen kwamen voor het luchtmaaien, droommaken, droomweven, droomwassen en voor de droomkanonnen. Elwin moest als eerste zorgen dat er een aantal leraren kwamen op dit gebied. Daar ging nogal veel tijd in zitten ... Sommigen leerden het erg snel, en konden ook anderen leren.

Elwin had ook de sleutels van een weer-machine gekregen, hoog in de wolken, in het domein van de wolkenmannen, waar veel wolkenmannen hadden gewerkt ... Zo kon Elwin het weer in Brannan besturen ... Maar alleen Elwin mocht dit doen ... Zo werd

Elwin een weer-brenger. Ondertussen moest Elwin ook de vele talen van Brannan leren om met de wezens van Brannan te kunnen praten. De koning van Brannan was erg trots op Elwin. Ook moest Elwin allerlei nieuwe alfabetten leren ... Na een tijdje kon Elwin al heel veel soorten Brannanse boeken lezen, en kon hij zelfs in vele soorten Brannans schrijven.

Op een dag werd Elwin bij de koning geroepen. 'Elwin,' zei de koning ... 'Elke dag wordt Brannan prachtiger en prachtiger, en dat hebben wij aan jou te danken. Heel diep in Brannan is het land Lbok, en het land Lbok leidt tot nog dieper onder de

grond ... Daar ergens is er een verborgen poort die tot een geheim deel van Brannan en Lbok leidt ... Wij weten daar nog niet zoveel van ... Zou jij eens op onderzoek willen uitgaan ? Er zijn inmiddels al genoeg meesters en juffrouws om door te vertellen wat jij ons allemaal hebt verteld ... Elwin vond dat wel een goed idee ... Dan kon Elwin eindelijk eens tot rust komen van al dat vertellen en vertellen ... Elwin zou blij zijn als al die scholen zonder hem zouden kunnen bestaan ... Dan kon Elwin weer verder ... Elwin wilde graag de werelden dieper onder de grond eens bezoeken ...

In Brannan was een plaatsje waar een grote wegwijzer stond. Dit plaatsje heette Domom ... Er waren hier een heleboel kamers met wezens die over de verschillende wegen in Brannan vertelden ... Vooral als je een lange reis ging maken, was het belangrijk dat je eerst naar Domom zou gaan ... Bij de balie vertelde Elwin dat hij naar Lbok moest, en wel naar het geheime deel van Lbok, nog dieper onder de grond. Bij de balie werd Elwin naar een gang verwezen met allemaal kamers. In die kamers stonden hele grote bedden. Toen moest Elwin een trap op, en op de verdieping hoger waren weer een heleboel kamers met grote bedden. Toen moest Elwin een heel stuk lopen naar de rechterkant, waar hij weer in een gang terechtkwam met kamers. Hier stonden bijna geen bedden, maar wel bureau's en kasten. Daarna kwam er een meneer op Elwin aflopen met blond haar. De meneer had een soort kroontje op, en had zijn vleugeltjes onder zijn jasje verborgen. Elwin vertelde aan de meneer waar hij naartoe wilde ... 'Oh, kom maar mee,' zei de meneer, en liep voor Elwin uit ... Achter de kamer waar ze waren was een lange gang met weer allemaal kamers ... In die kamers stonden weer grote bedden met kleurige dekens erover ... Die dekens zagen er zo zacht uit, dat Elwin het wel eens wilde voelen ... Maar Elwin had daar nu geen tijd voor ... De meneer liep heel snel door de gang met de kamers heen, en Elwin rende achter hem aan ... Weer moesten ze een trap op, en weer moesten ze naar de rechterkant waar weer een andere gang was ... Elwin was blij dat de meneer bij hem was, want het leek wel een doolhof van gangen ... Ineens wees de meneer in de verte ... 'Elwin, als je nu daar naartoe loopt, in de verte, dan kom je daar bij de Perenpoort, en die leidt tot het diepere deel van Lbok ...' Dat was nog wel een eindje lopen ... Er lag hier zand, en er stonden struiken ... Maar Elwin was er sneller dan hij dacht. Achter de poort was weer een tunnel, een wat donkerdere tunnel, en hier stonden ook veel bedden ...

Hier en daar speelden er wat vosjes op of tussen de bedden ... Ook stonden er wat kleine struikjes, en moest Elwin onder een paar schuine daken doorlopen ...

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Na een tijdje kwam Elwin bij een tweede wegwijzer aan. Dit was de wegwijzer van het volk van Lbok. Weer stapte Elwin op de balie af, en zei dat hij naar het geheime

deel van Lbok moest, heel diep onder de grond. De mevrouw achter de balie trok toen een laatje open en begon een hele tijd door allerlei papieren te bladeren ... Hier waren ook wat kamers waar grote bedden stonden met prachtig gekleurde dekens die wel een beetje leken op de vleugels van sommige vlinders ... Ineens stond de vrouw op, en leidde Elwin naar buiten. Ze wees in de verte naar een station op een soort heuvel ... Daar kon Elwin met een trein reizen over een gigantische zee ... Dat was wel even lopen, maar na een tijdje was Elwin bij het station aangekomen. Vanuit kleine geluidsboxen hoorde hij wezens met elkaar praten ... Soms vertelden ze wat over de verschillende treinen, waar ze stonden, en wanneer ze zouden vertrekken ... Daar kwam de vrouw van de balie ineens aanrennen ... Ze gaf Elwin een bon waarop stond : 'Naar het geheime deel van Lbok.' Eronder stonden er nog allerlei tekens in een vreemde taal die Elwin niet kende ... Het waren letters die hij nog nooit had gezien ... De vrouw zei : 'Ga met die bon naar de balie van het station, en lever hem af ...' Nu, dat deed Elwin, en kreeg er een andere bon voor in de plaats plus drie poppetjes ... Elwin dacht : 'Wat moet ik nu met drie poppetjes ...' Snel stopte Elwin de poppetjes in zijn rugzakje ... De mevrouw achter de balie stond op, en zei tegen Elwin : 'Kom maar mee.' Weer moesten ze een heuveltje op, en na een tijdje lopen kwamen ze bij een stationnetje aan waar een trein stond ... 'Hier moet je in, Elwin,' zei de mevrouw van de balie ... 'En ik ga direkt met je mee, want mijn werk zit erop voor vandaag ...' De mevrouw van de stations-balie woonde in het geheime deel van Lbok ... Samen stapten ze de trein in ...

De trein ging over een hele lange zee ... Ze gingen naar het Land van Jozef ... 'Wie is Jozef ?' vroeg Elwin aan de mevrouw die met hem reisde ... 'Jozef is de koning van Lbok,' zei de mevrouw ... Toen ze in het Land van Jozef begonnen aan te komen schrok Elwin heel erg ... Het was er donker, en overal hing veel rook ... Ook stonden er veel fabrieken, en er waren overal gevangenissen ... Elwin kon soms een beetje door de tralies kijken, en zag daar wezentjes die op slakken met vleugeltjes leken ... Bij een klein stationnetje moest de vrouw uitstappen, en zei : 'Elwin, als je de koning wilt spreken, dan moet je nog even blijven zitten ... De weg wijst zich vanzelf wel ...' Elwin wilde de koning graag spreken. Uiteindelijk stopte de trein bij een groot donker paleis, met vreemde spookachtige lichtjes hier en daar ... Elwin stapte uit, en zag hoe klein het treintje was in vergelijking tot dit enorme woeste kasteel of paleis ... Zou hier de koning wonen ... 'Koning Jozef ?' fluisterde Elwin heel voorzichtig ... Maar niemand kon hem natuurlijk horen, want de wind blies hard ... Stilletjes liep Elwin door een hoge poort naarbinnen, en zag in de verte een grote troon ... 'Wat kom je doen ?' bulderde het in de verte ... 'Ik wil de koning spreken,' bulderde Elwin zo hard als hij kon ... Ineens begon de enorme troon naar voren te bewegen ... Als een trein reed de troon over de rails naar voren. Vlakbij Elwin stopte de troon ... 'Wat wil je me vragen,' vroeg de koning ineens heel vriendelijk ... 'Waarom zijn hier zoveel

gevangenissen ?' vroeg Elwin ... Maar dat wilde de koning niet zeggen ... 'Ach Elwin,' zei de koning, 'hier achter het kasteel kom je bijna geen gevangenissen meer tegen ... Kom je mee ?' Voorzichtig stapte Elwin op het trapje van de troon, die zich begon om te draaien en over de rails naar de achterkant van het kasteel reed ... Hier was een prachtig land ... Overal speelden vossen in het veld ... Koning Jozef stak een sigaar aan en begon te roken ... 'Mooi hè,' zei hij ... Elwin knikte ... Maar hoe verder de troon reed, hoe donkerder het weer begon te worden ... Overal vlogen er wezentjes die eruit zagen als slakken met vleugeltjes ... Koning Jozef glimlachte ... En even later kwamen ze in een gedeelte waar weer heel veel gevangenissen en fabrieken

stonden ... 'Maar koning,' zei Elwin ... 'Hier zijn weer zoveel gevangenissen ...'

'Oh,' zei de koning, 'dat is alleen maar hier, hoor, want verderop staan ze bijna niet ...' En weer gingen ze langs een gedeelte waar velden waren met vossen die daar speelden ... Het was een prachtig land ... Elwin keek zijn ogen uit ... Opeens sprongen er wat rovers en piraten voor de troon ... 'U kunt hier niet verder, koning ... dit is ons land ...' riep er één ... Maar de koning pakte zijn lasso en zette een cowboyhoed op en ving hen allemaal met de lus ... 'Breng hen naar de gevangenissen en de fabrieken,' bulderde de koning, terwijl er levensgrote slakkenvliegen aan kwamen zetten ... Ze tilden de rovers en piraten op en vlogen met hen weg ... 'Ziezo,' zei de koning, 'dat is ook weer geregeld ...' De koning begon toen te lachen en te zingen, en pakte een muziekinstrument ... 'Ha ha ha, ik ben nog altijd de baas hier ...' riep de koning toen ... Elwin wist niet wat hij moest zeggen ... Van wie was het land nou ? Van deze koning of van die rovers en piraten ? Plotseling stond er een vos voor hen met een hoed en een pijl en boog ... 'Beste koning,' zei de vos, 't is nu tijd te vertrekken. Dit is mijn land.' De vos sprak best wel deftig, en de koning wilde direkt zijn lasso pakken en zijn hoed opdoen, maar vliegensvlug schoot de vos een pijl door de handschoen van de koning, en een pijl door zijn hoed. Beide pijlen boorden zich in de troon ... De koning schrok hier zo van dat hij direkt flauw viel ... 'Water, water !' riep Elwin, 'water voor de koning ...' Maar de vos zei : 'Ach, laat de koning toch, die schurk ... Het land is van ons ...' Toen sprong de vos op de troon, en begon verder te rijden. Elwin zat ook nog steeds bij de troon, op het trapje, en probeerde wat vragen aan de vos te stellen, maar de vos zei niks ... Even later kwamen ze langs een veld waar lange priesters een klompendans aan het houden waren ... 'Ah, dat zijn de priesters van de koning ... Die moeten in een tempel werken om de draak koest te houden ...' zei de vos ... 'Een draak koest houden ?' dacht Elwin ... Toen de priesters de vos zagen grepen ze vanuit wat bomen naar hun pijlen en bogen en renden achter de troon aan ... 'Zoek dekking, Elwin,' zei de vos ... Elwin verschool zich goed achter de rugleuning, terwijl de vos opstond en op de priesters begon te schieten ... Ondertussen ging de troon steeds sneller over de rails ... De koning lag nog steeds te slapen ... Met zijn poot duwde de vos de koning van de troon af, en die rolde van een heuveltje af, naast de rails ... Even later lag de koning stil in het zand tussen wat hoopjes mos ...

De priesters waren inmiddels uit het zicht verdwenen ... 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Elwin aan de vos ... Maar de vos zei nog steeds niks ... Elwin snapte er niet veel van ... zovelen die dachten dat het land van hen was ... Misschien lag de waarheid weer ergens in het midden ... Elwin werd er een beetje moe van ... Waarom konden ze niet gewoon alles eerlijk delen, en in vrede met elkaar leven ? Maar ja, ze waren misschien wel erg bang voor elkaar ... 'Wie is nu de koning van Lbok ?' vroeg Elwin ... 'Ik,' zei de vos ... 'Of misschien één van die rovers of piraten,' zei Elwin ...

'Nee,' zei de vos ...'die niet ... Ik ben de echte en ware koning van Lbok ... de rest zijn allemaal bedriegers ... Die Jozef met al z'n gevangenissen zou geen goede koning zijn, en die rovers en die piraten zijn hebzuchtige dieven ... Als ik steel, dan doe ik dat om alles eerlijk te verdelen ...' zei de vos ... 'Oh, dus je bent een soort dievenkoning ?' vroeg Elwin weer ... 'Ik ben geen echte dief,' zei de vos ... 'de rijken zijn de echte dieven, want zij houden alles voor zichzelf, en bekommeren zich niet om anderen ... Ik ben een echte koning ...' Elwin knikte bedenkzaam ...

'De koning van Lbok ben ik, ik steek gevangenissen in de fik,' begon de vos te zingen ... 'Ik steel van de rijken die zichzelf alleen verrijken ... Een echte koning, een echte koning dat ben ik ...'

'Elwin, jij en ik, wij horen bij elkaar ... wij zouden goede vrienden kunnen zijn,' zei de vos ... Maar Elwin vroeg : 'Zijn er nog meer geheime poorten in Lbok ?'

'Oh ja,' zei de vos, 'veel, heel veel ...'

'Kun je me daar naartoe brengen ?' vroeg Elwin ... 'Dan moet je bij de Bakkerspoort wezen,' zei de vos ... 'Daar gaan we recht op af ... Dan kom je in het Land van de Bakkers ... Ineens stond de troon stil, en Elwin schoot naar voren, en rolde door de Bakkerspoort heen ... In de verte hoorde hij de vos hem nog groeten ... Ook in dit land stonden een heleboel gevangenissen, en weer kwam Elwin overal slakkenvliegen tegen ... Wat waren die slakkenvliegen groot ... 'Ja, wij worden ook wel bakkersvliegen genoemd ...' zei één van die slakkenvliegen ... Elwin begon stevig door te lopen ... Hij wilde niet in zo'n gevangenis terechtkomen ... Kon hij die bakkersvliegen wel vertrouwen ? Wat was de geheime wereld van Lbok toch groot ... Opeens stond er weer een bakkersvlieg voor hem ... 'Waar zal ik je naartoe brengen ?' vroeg de bakkersvlieg aan Elwin ... 'Naar de koning,' zei Elwin direkt ... 'of zijn er hier ook verschillende koningen die om de troon vechten ?'

'Het is een aap,' zei de bakkersvlieg ... 'De koning van het Land van de Bakkers is een aap ...' Na een tijdje vliegen waren ze er ... Het was een prachtig paleis ... De aap was een soort chimpansee en droeg een kroon ... Achter hem hingen prachtige rode fluwelen doeken met gouden decoratie hier en daar ... De aap zei niet veel ... Hij was met een gouden staf aan het spelen ... Ook zat hij soms te kijken in een groot boek ... waarvan de bladeren glommen ... Toen kwam er ineens een klein mannetje binnenlopen ... 'Welkom in het Land der Bakkers,' sliste het mannetje ... 'Kom maar met me mee, dan zal ik u naar uw kamer wijzen ...' Elwin liep achter het mannetje aan ... De bakkersvlieg was inmiddels weer verdwenen ... Elwin kreeg een prachtige kamer met een bed vol prachtige zachte vlinderdekens ... Ook zat er een vlinder in de raamopening ... De vlinder was bijna van goud, geheel glimmend ... 'Zo Elwin,' zei de vlinder, 'welkom op het paleis van de koning ... Ik hoop dat je het hier naar je zin zult

hebben ... De koning is een erg goede koning ...'

'Ja, maar waarom zijn er zoveel gevangenissen in dit land,' vroeg Elwin ... 'Ach,' zei het vlindertje ... 'Dat is alleen maar aan het begin ... 'In deze buurt staan ze bijna niet ... en die gevangenissen zijn gewoon tunnels hoor ... Als je erdoorheen bent, dan ben je niet meer in de gevangenis ...'

'Oh,' zei Elwin ...'vreemd ...' Toen Elwin uit het raam keek kon hij in de verte een zee zien met wat eilandjes ... 'Dat zijn de eilandjes van het Land van de Bakkers,' zei het vlindertje ... 'Als je op mijn rug gaat zitten, dan kan ik je daar wel naartoe brengen, hoor ... Elwin stapte direkt op de rug van het vlindertje ... Het vlindertje was ongeveer net zo groot als Elwin, maar het vlindertje was heel sterk ... Elwin moest zich wel goed vasthouden ... Na een tijdje waren ze op het eerste eilandje ... Er stonden hier een heleboel gevangenissen weer, waarvan de vlinder zei dat het alleen maar tunnels waren ... Elwin besloot om in zo'n gevangenis binnen te stappen ... Het was inderdaad een tunnel ... Soms was er in gedeeltes alleen maar water, en moest Elwin op wat blokken springen ... De tunnels gingen heel diep onder de grond, en soms kwam Elwin in een lift terecht ... Gelukkig was het vlindertje dichtbij Elwin ... Het vlindertje zei dat er onder de grond hele gevaarlijke dieren woonden zoals de varkensslangen ... Dat waren varkens met een soort slangenlijven ... Diep onder de grond kwam Elwin nog meer vlindertjes tegen ... Na een tijdje kwamen ze weer boven de grond uit, en waren ze op een ander eilandje terechtgekomen ... 'Zie je,' zei het vlindertje ... 'die gevangenissen brengen je van eiland naar eiland ...' Ook op dit eiland stonden een heleboel gevangenissen, en Elwin wist dat het alleen maar tunnels waren naar het volgende eiland ... Nu vond Elwin het niet meer zo erg, en probeerde zijn aandacht ergens anders op te richten ... Op het eiland waren ook heel veel bakkersvliegen ... Als dit het Land van de Bakkers zou zijn, wat zouden ze dan bakken ? Maar dat wilden de vlindertjes niet vertellen, en ook de bakkersvliegen niet ...

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Elwin ging op één van de eilandjes op een groot bed slapen met zachte dekentjes ... Elwin was erg moe, en op dit eilandje was het erg rustig ... Na een tijdje stond Elwin weer op ... Elwin vroeg zich af wat hij nu moest doen ... Elwin herinnerde zich de woorden van de koning van Brannan ... Hij was hier om op onderzoek uit te gaan, zodat hij het later allemaal aan de koning zou kunnen vertellen ... Maar wat zou hij de koning allemaal kunnen vertellen ? Hij kon vertellen dat de koningen van Lbok altijd ruzie hadden, en dat de koning van het Land van de Bakkers een aap was ... Maar wat zou de koning daarmee opschieten ? De koning zou graag wat nieuwe ideeen te horen willen krijgen ... om Brannan te verbeteren ... Maar misschien was Elwin nog niet

diep genoeg gekomen ... Misschien moest hij door een andere geheime poort ... Misschien dat de wegwijzer van Lbok hem naar een ander geheim deel zou kunnen brengen .... Het vlindertje wilde Elwin wel naar de wegwijzer van Lbok terugbrengen ... Toen Elwin daar bij de balie aankwam was er niemand ... Elwin liep naar binnen, terwijl het vlindertje weer terug zou gaan naar het Land van de Bakkers ... Achter de balie waren wat gangen met kamers, waar weer grote bedden stonden met vlinderzachte dekens ... Ook leken sommige dekens op roofdieren of andere soorten dieren ... Elwin slikte even ... Het was doodstil ...

Opeens kwam er een wezen uit één van de deuren op Elwin aflopen ... 'Hallo,' zei het wezen ... 'Ik ben Khnum ...' Het wezen had vleugeltjes als de prachtigste vlinder, en leek een beetje op een schaap of een ram met gedraaide hoorns ... 'Dag Khnum,' zei Elwin ... 'Kun jij mij misschien brengen naar de geheime delen van Lbok ?'

'Maar natuurlijk, Elwin,' zei Khnum, en pakte Elwins hand ... Khnum bracht hem naar een zaal waar een heleboel openingen van tunnels waren, als een soort grotten ... Boven de openingen waren bordjes met de namen van die poorten erop ... 'Kies maar uit,' zei Khnum ... Daar moest Elwin wel eerst over nadenken ... Misschien kon Khnum eerst vertellen over al die poorten en waar ze Elwin naartoe zouden leiden ... Khnum boog naar Elwin toe, en begon te vertellen ... En wat Khnum allemaal aan Elwin vertelde ? Dat krijg je misschien nog wel te horen later ...

Het was een heel, heel lang verhaal wat Khnum aan Elwin vertelde. Het was zo'n lang verhaal dat Elwin graag weer terug wilde naar de Drokelaar. Hij begon Sandra wel erg te missen. Ook zou hij graag willen dat Khnum met hem mee ging, dan kon Khnum een tijdje bij Elwin logeren, of bij Klaas Vaak. Dat vond Khnum wel best, en even later waren ze al in de Drokelaar. Khnum wist wel een weggetje waardoor je daar heel snel zou komen. Natuurlijk had Elwin een heleboel aan Sandra te vertellen, en ook Khnum vertelde honderduit. Toen Khnum de piano zag staan begon Khnum wat piano te spelen.

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Khnum kon prachtig piano spelen. Dat hadden Elwin en Sandra wel door. Khnum mocht voor een tijdje in Elwins kamertje logeren, en Elwin ging op het zolder in één van de logeerkamers. Sandra zou een tijdje bij een vriendin logeren. Elwin was erg dol op Khnum. Khnum kon prachtige verhalen vertellen, en was heel lief voor Elwin. Elwin maakte met Khnum allerlei reizen door de Drokelaar om Khnum alle prachtige plekjes te laten zien. Ook maakte Khnum kennis met de koning van de Drokelaar, en zelfs met de keizer van Adaka, het rijk waartoe de Drokelaar behoorde. Khnum had een prachtige zachte stem, die soms zelfs op een muziekinstrument leek. De koning en de keizer, allebei, zeiden tegen Khnum dat hij zo vaak mocht komen logeren als

hij wilde. Dat vond Khnum erg fijn.

Khnum ging vaak naar buiten om met de drokelaarkinderen te spelen. Khnum hield erg van spelletjes, maar ook veel van lezen. Ook kon Khnum erg mooi schilderen en kleien. Wat Elwin niet wist was dat Khnum een soort tovenaar was. Maar toveren, dat deed Khnum niet zo vaak, alleen als het erg nodig was. Toen Khnum heel lang in de Drokelaar had gelogeerd zei Khnum : 'Elwin, wil jij nu bij mij logeren ? Ik heb een toverkasteel ...' Daar keek Elwin wel even van op ... Khnum pakte een fluitje uit zijn jaszak, blies erop en floeps, daar stonden ze beiden in het toverkasteel ... Het leek wel alsof Elwin dit kasteel kende, maar waarvan dat wist hij niet meer ... Het leek op iets waar hij al eens eerder was geweest. Khnum was een beetje verdrietig. Hij was verdrietig omdat hij graag in het kasteel wilde blijven wonen, maar er werd dan altijd zo vaak gevraagd of hij wilde toveren dat hij telkens naar de wegwijzer van Lbok toevluchtte. In de Drokelaar had hij ook rust, omdat niemand daar wist dat hij eigenlijk een tovenaar was. Khnum wilde geen tovenaar meer wezen ... Khnum wilde gewoon normaal zijn, zodat niemand hem meer lastig viel ...

Elwin wreef eens door zijn baardje ... Hij kende nog wel wat feeen die hun toverkracht hadden verloren, en die graag weer eens wat wilden toveren ... Zij woonden in een feeenkasteel dichtbij de Drokelaar ... Misschien zou de toverkracht van Khnum onder hen verdeeld kunnen worden ... Ieder een druppel zou al genoeg zijn ...

Toen Elwin en Khnum bij dat kasteel aankwamen zagen ze wat arme vrouwen bij de ingang van het kasteel schrobben ... De vrouwen hadden roet op hun gezicht, op hun handen en op hun gescheurde, ravelige jurken ... Zouden dit de feeen zijn ? Toen de vrouwen opkeken glimlachten ze ... Ze hadden tranen in hun ogen. 'Kom maar mee

naar binnen,' zei één van de vrouwen. Ze had een hele slierterige jurk aan, en gras en bloesem tussen haar haren ... Ze keek een beetje slaperig ... 'Bent u een fee ?' vroeg Elwin voorzichtig ... De vrouw knikte ... Samen liepen ze naar binnen ... Binnen in het kasteel was een vijver in een grote stenen bak ... Er stonden een heleboel feeen omheen ... 'Er zit alleen maar water in ...' zei één van de vrouwen ... 'Eigenlijk zijn we geen feeen meer ... We hebben geen toverkracht ...' Khnum liep naar de vijver en liet zich erin glijden ... Alle feeen keken erg verbaasd ... De vijver begon te borrelen, en er kwam rood en groen sap naar boven borrelen ... Eén fee kwam met een flesje aanlopen en vulde het flesje met de sap. Aan iedere fee gaf ze een druppel, en

langzaam kregen de feeen hun toverkracht terug ... 'Ah, ik voel me ineens zo anders,' zei een fee, en weer een ander begon te schaterlachen ... 'Oh, ik voel me zo zacht worden van binnen,' zei een ander ... En daar kwam Khnum alweer naar boven drijven, en glimlachte ... 'Alles in orde nu ?' vroeg hij ... Elwin en de feeen knikten ... Toen hij uit de vijver stapte veranderde alles weer in normaal water ... Maar de feeen hadden in ieder geval toverkracht ...

Elwin en Khnum gingen direkt weer weg ... De feeen hadden hun hulp nu niet meer nodig ... Toen ze aankwamen bij het kasteel van Khnum was het daar erg veranderd ... Er groeiden nu struiken en bloemen op de muren, en het was geen toverkasteel meer ... Khnum was vrij van alle toverkracht ... Maar één laatste druppel was overgebleven ... Om het kasteel groeide nu een grote doornenheg, zodat niemand meer zomaar bij Khnum kon komen ... Nu kon Khnum eindelijk rustig in zijn kasteel wonen zonder lastig te worden gevallen ...

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Elwin bleef nog een tijdje bij Khnum in het kasteel logeren, en ging toen weer terug naar huis. Het probleem was nu opgelost. Khnum was tevreden.

Natuurlijk ging Elwin nog vaak bij Khnum thee drinken, en natuurlijk ook bij de feeen. Achter het kasteel van Khnum lag een weide waar er gevoetbalt werd. De mummies waren aan het voetballen tegen de skeletten, en helemaal achter het veldje stond een hoge troon waar een mannetje opzat met een heel piepklein hoofdje. Het mannetje heette de Doodskoppenrammer. Het mannetje was verder erg vriendelijk. Na de wedstrijd stapte het mannetje van zijn troon af, en rende naar de mummies en de skeletten toe, die toen in een rij stonden. Ze moesten allemaal hun mond opendoen, terwijl de Doodskoppenrammer langs de rij ging om bij allemaal wat sap in de mond te spuiten. Dan konden ze een tijdje praten. Het was namelijk praatsap. Elwin vond dat wel een beetje vreemd, want waarom zouden ze daarvoor praatsap nodig hebben. Maar bij skeletten en mummies gaat het praten nu eenmaal wat moeilijker. Toen ze het sap in hun mond hadden en Elwin zagen, begonnen ze allemaal op Elwin af te rennen. Elwin begon ineens heel bang te worden, want wat zouden ze dan met Elwin doen. 'Kom maar Elwin,' riep het mannetje ineens, en Elwin begon naar het mannetje toe te rennen. Het mannetje sloeg even op een gongetje, en alle skeletten en mummies vielen op het grasveld. 'Zo,' zei het mannetje, 'daar zullen we geen last meer van hebben.' Het mannetje leidde Elwin naar een enorm grote telefoon. Het mannetje zei dat het een reistelefoon was. Je moest dan op de toetsen springen, en daarna in het midden waar een kleine cabine stond. 'Ga maar vast in de cabine zitten, Elwin,' zei het mannetje. En direkt begon het mannetje van de ene toets naar de andere toets te springen, en toen sprong hij ook in de cabine. Even later

gingen er allemaal lampjes branden, en toen schoot de cabine naar beneden, de grond in. Als een lift suiste de cabine naar beneden, en Elwin moest zich goed vasthouden. Even later stond de cabine stil, en konden ze naar buiten. Ze waren nu diep onder de grond. Hier liepen overal dieren rond, en andere soorten wezens. Zo waren er drie-koppige honden, tijgers, prehistorische olifanten die mammoeten werden genoemd, en heel harig waren, en nog veel meer. Elwin keek zijn ogen uit. 'Kom maar mee,' zei de Doodskoppenrammer ...'ik wil je nog veel meer laten zien.' Weer kwamen ze bij een telefoon, en deze keer was de telefoon erg harig. Zelfs de toetsen waren harig, en zodra de Doodskoppenrammer op een toets stond begon die aan de zijkanten te gloeien. Elwin moest weer in het midden staan, en al snel stond de Doodskoppenrammer naast Elwin. Ineens schoot het middenstuk onder de grond, en ging met een loeivaart naar beneden. 'Elwin !' werd er ineens geroepen. Het was de stem van Sandra. Hoe kon dat nou ? De Doodskoppenrammer glimlachte. 'Het is een droomtelefoon, Elwin. Je kunt hier zelf je dromen intoetsen.' Elwin begon ook te glimlachen. Ineens zag Elwin Sandra op de muur verschijnen, en ze stapte zo naar binnen. 'Het is niet echt, hoor,' zei het mannetje ... 'het is maar een droom ...' Sandra glimlachte naar Elwin, en verdween toen heel langszaam in het niets ... 'Maar ... maar,' zei Elwin ... Weer glimlachte het mannetje ... 'Als het goed is heeft ze nu ook over jou gedroomd,' zei het mannetje, 'dus het was een heel klein beetje echt ...' Elwin begon weer te glimlachen.

Toen stopte de lift, en samen stapten ze uit ... Wat was het hier donker zeg. In de verte stond een hele donkere telefoon ... Samen liepen ze er opaf. 'Wat is dit voor een telefoon, meneer de Doodskoppenrammer ?' vroeg Elwin ... Het mannetje glimlachte ... 'Dat zul je wel zien.' Het mannetje drukte op een knopje, en Elwin zakte door de telefoon in het water. 'Help, help !' riep Elwin ...

'Zwem,' zei het mannetje luid ... En Elwin begon te zwemmen ... 'Je moet duiken, dan kom je in ... eh ... onze wereld,' zei de Doodskoppenrammer ... 'Jullie wereld ?' vroeg Elwin ... 'Wat is dat voor een wereld ?'

'Dat zul je wel zien, Elwin,' zei de Doodskoppenrammer, die inmiddels naast Elwin zwom, en nam een duik naar beneden. Elwin volgde hem na, en al snel kwamen ze in een andere wereld terecht. Het was hier nog wel donker, maar er waren ook wat groene lichtjes. Er liepen hier indianen rond, maar ook mummies en skeletten ... 'Waar zijn we ergens ?' vroeg Elwin ...

'Loop nu maar door,' zei de Doodskoppenrammer. Samen liepen ze verder, en kwamen bij een heel groot kasteel terecht. Op het dak zaten een heleboel uiltjes met witbruine strepen. 'Haha, Elwin,' zeiden ze met een heel vlug stemmetje, en ze moesten veel hikken. Elwin begon te lachen. Snel liepen ze naar binnen. Ineens greep de Doodskoppenrammer Elwin in z'n kraag en bracht hem naar een kamer, waar een hele grote uil zat met een bril op en een soort kroon. 'Hey, waarom doe je dat, zet me neer,' zei Elwin.

'Zo, zo,' zei de grote uil, 'dus ... jij bent Elwin van de Drokelaar ...'

'Ja, meneer,' zei Elwin ... 'Kunt u mij vertellen waar ik ben ?'

Maar ineens vloog de uil weg door het raam. Het was een soort gat in de muur. Voorzichtig zette de Doodskoppenrammer Elwin weer neer ... 'Waarom deed je dat nou,' vroeg Elwin weer ...

'Ik wilde dat de uil van je zou schrikken,' zei de Doodskoppenrammer ... 'Ja maar ik ben toch niet gevaarlijk ?' zei Elwin .... 'Nou,' zei de Doodskoppenrammer ... 'dat weet die uil toch niet ... Hij denkt dat je misschien was gekomen om te stelen, en dat ik je betrapt heb en in de kraag heb gegrepen. Hij denkt misschien dat je een boef bent.' Elwin vond het wel een beetje vreemd, maar later legde de Doodskoppenrammer hem uit dat die uil telkens deed alsof hij de koning was, terwijl de Doodskoppenrammer de koning is. De Doodskoppenrammer wilde de uil gewoon wegjagen.

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer ?

Elwin beleefde nog veel meer avonturen met de Doodskoppenrammer, en misschien vertellen we daar in een volgend verhaal wat meer over. Nu de uil was weggejaagd kon de Doodskoppenrammer rustig in het kasteel wonen, en koning zijn. Na een lange tijd moest Elwin weer naar huis, en dat kon heel snel door de reistelefoon. Elwin zou eens in de zoveel tijd nog eens bij de Doodskoppenrammer in het kasteel blijven logeren. Toen Elwin thuis was gekomen had Sandra lekkere thee gemaakt. Dat kon Sandra altijd erg goed. Natuurlijk had Elwin weer erg veel te vertellen. Dat

was meestal zo als Elwin weer een tijdje van huis weg was geweest. Daarom vond Sandra dat ook helemaal niet erg. Sandra had zelf ook altijd veel te doen.

De verhalen die Elwin vertelde over het land van de Doodskoppenrammer vond Sandra erg spannend en soms zelfs griezelig. Ja, want in dat land gebeurt er heel wat, maar dat vertellen we misschien een volgende keer. Want zou het bij dit boek blijven ? Zouden er nu geen Elwinsboeken meer geschreven worden ? Wat denk je ? Als je Elwin een beetje kent ... Die stopt niet zomaar ... want er is nog zoveel te doen en te beleven ... En Elwin heeft natuurlijk zoveel te vertellen ... Niet alleen over nu, maar ook over vroeger ... Zelf kun je natuurlijk alle verhalen van vroeger ook nalezen in één van de oudere Elwinsboeken. Vroeger werden er ook al een heleboel Elwinsboeken geschreven, en nu zijn er inmiddels met dit boek tien Elwinsboeken bijgekomen met de laatste tien avonturen. Maar Elwin beleefde natuurlijk altijd zoveel dat hij niet alles op heeft geschreven ... Zo nu en dan vertelt hij daar weleens over, en dan schrijven wij dat weer op. Zo kunnen we nog heel veel over vroeger te weten komen. Met jou zien ook wij weer uit naar het volgende Elwinsboek. In de tussentijd kunnen we natuurlijk de oudere boeken nog eens lezen. Daar staan ook zat spannende en soms zelfs griezelige verhalen in ... Welk boek vind je zelf het leukst of het spannendst ? Of heb je nog niet alle boeken gelezen ?

Op een dag bracht Elwin alle bestaande Elwinsboeken naar de Doodskoppenrammer. Die was daar erg blij mee, want soms verveelde hij zich een beetje. De Doodskoppenrammer kon niet zo goed lezen, maar daar werd hij bij geholpen. Soms lazen zijn lakeien, zijn butlers of keukenmeisjes een stukje voor, en hij kreeg vanaf toen ook les in lezen en schrijven. Zo kon hij brieven gaan schrijven met Elwin. Toen de Doodskoppenrammer kon schrijven werd Elwin overladen met brieven. Daar stonden ook een heleboel verhalen in over wat de Doodskoppenrammer allemaal had meegemaakt. Sommige kinderen denken misschien : Wat een vreemde naam, Doodskoppenrammer. Maar jullie moeten natuurlijk niet vergeten dat de Doodskoppenrammer in een heel ander land woonde, en wel onder de grond. Sommige insecten dragen ook soms vreemde namen, zoals doodgraver, lieveheersbeest, bloedzuiger, en nog een paar anderen. Nu, je kunt de Doodskoppenrammer een beetje met een insect vergelijken. Maar toch is het ook een mannetje, met een heel, heel piepklein hoofdje. Ja, dat kan allemaal als je zo diep onder de grond leeft. Hoe zou je zelf heten als je daar zo diep onder de grond woonde ?

Einde

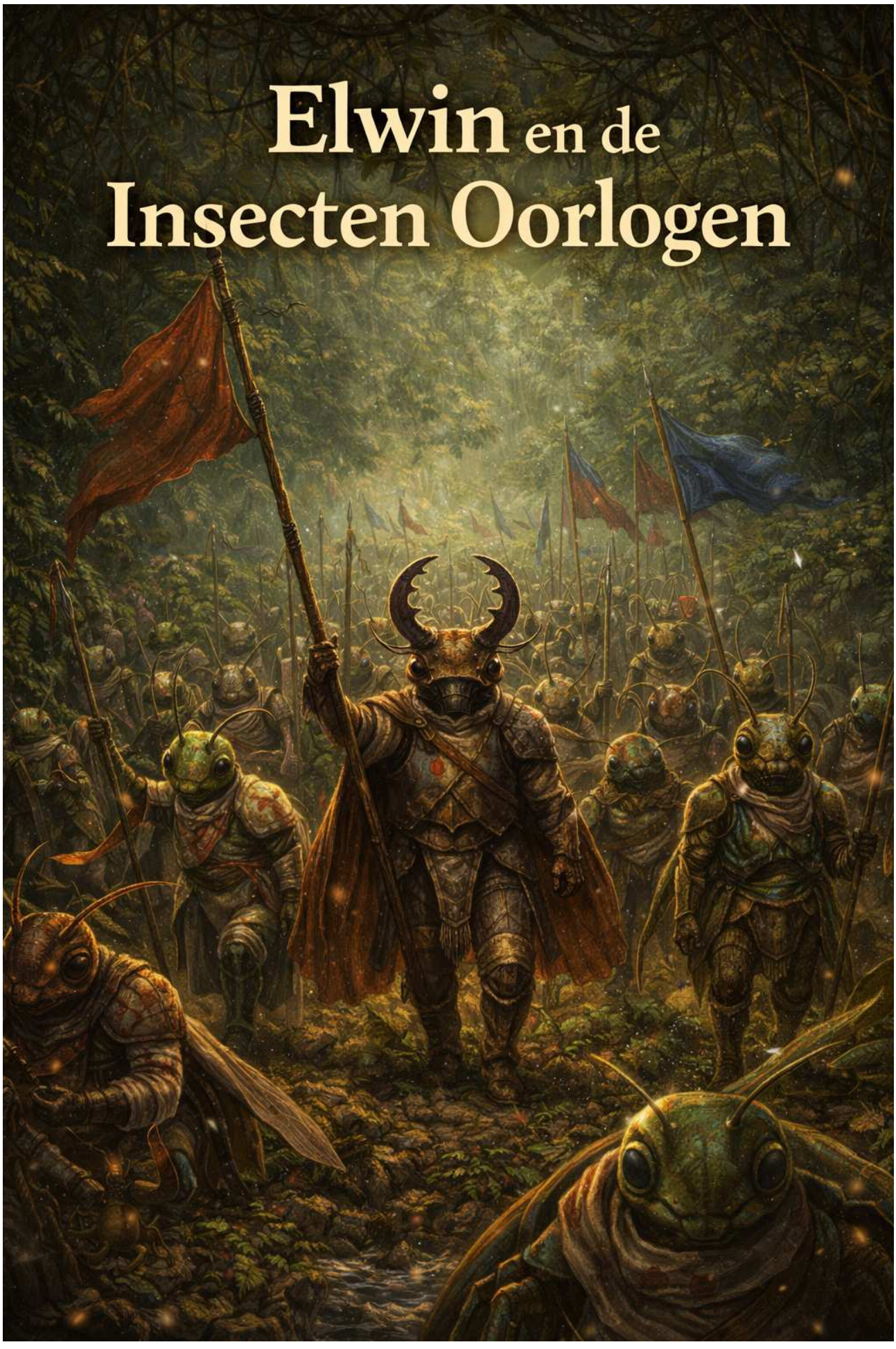
Elwin en de
Insecten Oorlogen

Elwin
en de Insecten Oorlogen

Uitgave : Monniken Wegwijzer
2006, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Deel 1. Elwin en de Rode Steen

Hoofdstuk 1. De Keizer van Brannan
Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan
Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters
Hoofdstuk 4. De Thee-Fee
Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Deel 2. Elwin en de Gouden Veer

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee
Hoofdstuk 2. Naar Fragilie
Hoofdstuk 3. De Ontsnapping
Hoofdstuk 4. De Slangifant

Deel 3. Elwin en de Tijdmachine

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud
Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek
Hoofdstuk 3. De Feeen
Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Deel 4. Elwin in het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. Pechonini
Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp
Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia
Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini
Hoofdstuk 5. De Droommachines

Deel 1. Elwin en de Rode Steen

Hoofdstuk 1. De Keizer van Brannan

Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan

Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters

Hoofdstuk 4. De Thee-Fee

Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Hoodstuk 1. De Keizer van Brannan

Na vele jaren ging Elwin weer eens terug naar Brannan. Hij deed dit samen met Sandra in een helicoptertje. Uiteindelijk kwamen ze in een groot oerwoud terecht en hoopten dat dit Brannan was. Na nog een tijdje vliegen kwamen ze aan in een stadje genaamd Promenade. Hier scheen de keizer van Brannan te wonen. Elwin had de koning van Brannan al wel eens ontmoet, maar de keizer nog nooit. In de loop der jaren was Brannan een stuk groter geworden, ook met name doordat de wolkenmannen ook nog andere muren hadden weggehaald.

Wat Elwin opviel was dat er veel brugboten waren. Ze leken wel een beetje op grote trams op hoge bruggen die niet alleen door de oerwouden heengingen en door de steden en dorpen, maar ook over het water en zelfs onderwater. De keizer van Brannan was een aardige man. Hij maakte veel tijd voor Elwin vrij.

‘Elwin,’ zei de keizer. ‘Er is hier een grote oorlog geweest. Ik wil dat je dat zal weten. De wolkenmannen hebben uiteindelijk alle grote vorsten van Tifiaf onttroont. Nu regeren de wolkenmannen in Tifiaf.’

Elwin glimlachte. Hij wist dat er al heel lang een oorlog was tussen Tifiaf en Brannan, maar hij wist dat het ook weer goed zou komen. Hij herinnerde zich maar al te goed hoe hij zelf eens in Tifiaf was geweest. De wezens daar waren nogal erg gehecht aan rust, en die rust zag hij hier nu ook in Brannan. De dingen waren dus goedgekomen.

De keizer van Brannan was getrouwd met de konijnenfee, die Elwin ook nog wel kende. Zij was hier nu de keizerin. Elwin was best wel trots op haar. Promenade was een prachtige stad waarin ze woonden. Ze hadden een prachtig paleis, zeer reusachtig. De wolkenmannen hadden Brannan zo groot gemaakt door zoveel muren af te breken dat zelfs geheel Izu in Brannan was ondergebracht, en Tifiaf behoorde nu ook tot Brannan. De keizer van Brannan was eigenlijk de opperkeizer van allemaal. En dat verdiende hij ook wel, want hij was een bijzonder aardige en wijze man. Er behoorde naar hem geluisterd te worden. Maar de keizer van Brannan was al erg oud

geworden, en zou stoppen met zijn werk. Een wolkenman zou de nieuwe regeerder van Brannan worden. Zo was dat afgesproken.

Zodra de wolkenman over Brannan zou regeren zou hij samen met de konijnenfee met gemak de Drokelaar en het hele rijk Adaka in Brannan kunnen brengen. Elwin vond dat een goed idee.

Elwin en Sandra kregen een prachtige kamer waarin ze konden logeren. In de kamer waren veel boekenkasten met veel boeken over Brannan waarin Elwin kon lezen. Vaak las hij dan voor aan Sandra. Op een dag klopte de keizer van Brannan aan.

‘Elwin,’ zei hij. ‘Het is nu bijna tijd dat ik aftreed. Morgen zal een wolkenman mijn plaats overnemen, en ik wil graag dat je er bij bent. Jij hebt in de loop der tijden zoveel voor Brannan gedaan, en wij vinden het een hele eer dat dan de Drokelaar en het hele rijk Adaka tot Brannan zal behoren.’ Elwin glimlachte. ‘Er is zoveel wat we dan kunnen doen, keizer,’ zei Elwin.

De dag erna was er een groot feest in Promenade. De keizer werd bedankt voor alles wat hij had gedaan voor Brannan. De oorlog die zo lang had geduurd was voorbij. De keizer kreeg vele kadoos, en al gauw kwam de nieuwe regeerder, een wolkenman zich voorstellen. ‘Kozo’ heette hij. Hij was een tovenaar die vroeger zelfs nog had lesgegeven aan Klaas Vaak. Hij moest nu Brannan beschermen, en zorgen dat er geen nieuwe muren werden gebouwd om Brannan weer af te scheiden. Kozo hield een lange toespraak waar Elwin bijna van in slaap viel. Hij was al een oude wolkenman en bracht veel rust. Zo hoorde het ook. De wolkenmannen regeerden overal, maar de koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka wilden toch nog graag zelf blijven regeren. Ze wilden graag bij Brannan horen, maar de wolkenmannen mochten zich niet teveel met hen bemoeien. Maar nadat Klaas Vaak even met hen had gesproken wilden ze toch wel dat de wolkenmannen hun werk zouden overnemen. Dat was toch wel veel veiliger. Dat zagen ze nu zelf ook in. Ook de koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka traden die dag af. Het was een grote dag, en ook wel een rustige dag. Kozo wilde het zo. Hij had een prachtige troon in de wolken, in een prachtig wolkenpaleis, omgeven door regenbogen. De koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka werden beiden beladen met kadoos als dank voor alles wat ze voor de Drokelaar, Adaka en Brannan hadden gedaan in de loop der jaren. Ook keizer Marazanta van Izu trad af, en de dagen erna veel meer koningen en keizers van andere delen in Brannan. De wolkenmannen namen het meer en meer over. En dat

was ook het beste. Zij waren tovenaars die het land dienden te beschermen, oude tovenaars, die zelfs nog les hadden gegeven aan Klaas Vaak. Het was een wonderlijke dag.

Elwin dacht er veel over na. Het was een prachtige wereld. Hier had Elwin alles voor gedaan. de Drokelaar was veilig hier, en ook het hele rijk Adaka. Waar kwamen de wolkenmannen eigenlijk vandaan ? Dat is een lange geschiedenis. Zij waren de makers van de sprookjeswereld, en zij hadden ook Brannan gemaakt, dat eerst een

klein stadje was. Maar wie waren zij zelf ? Eigenlijk waren zij vliegen. En wel hele bijzondere, want zij moesten door een cocon waarin ze hun vleugels verloren. Het waren dus eigenlijk vleugelloze vliegen. Die cocon was eigenlijk als een grote gevangenis waarin ze leefden. Ze konden niet naar buiten, en konden niet meer vliegen. En toen zijn ze van verdriet sprookjes gaan bedenken waarmee ze elkaar konden troosten. Elwin staarde naar een heleboel boeken over de wolkenmannen. Ze werden ook wel de troosters genoemd. Door de konijnenfee werden ze uiteindelijk uit hun cocon gered, en zij zette hen als sterren in de lucht waar ze langzaam in wolken begonnen te veranderen en uiteindelijk in wolkenmannen. Hier werden ze grote tovenaars. Ze hadden dus veel te danken aan de konijnenfee.

Maar de wolkenmannen zeiden dat er ook vliegen waren die nog steeds in de cocon zaten, veel dieper. De konijnenfee kon hen er niet uithalen, en tot op de dag van vandaag konden de wolkenmannen het ook niet. Het was nog steeds een groot verdriet van de wolkenmannen. Deze vleugelloze vliegen zaten er zo diep in verstrikt. Ze waren er erg wild door geworden. Ze konden hard schreeuwen. De wolkenmannen zeiden altijd dat als zij vrij zouden komen, deze diep verlaten vleugelloze vliegen, dan zouden zij keizers en koningen van Brannan moeten worden. Dat hadden ze dan wel verdiend.

De wolkenmannen vertelden dat er in die verstrikte vleugelloze vliegen een kruid groeide wat er zelf wel voor zou zorgen dat ze vrij zouden komen. Dan zouden ze kunnen vliegen zonder vleugels. En dan zouden zij de keizers en koningen van Brannan zijn. De wolkenmannen zelf zouden dan de wachters op de muren van Brannan worden, als ridders. Iedereen keek naar die dag uit.

De vleugelloze vliegen leken op indianen. Op een dag kwamen ze uit de cocon, in de dieptes van Brannan. Ze waren erg boos en scholden op iedereen, zelfs op de wolkenmannen. Ze namen alle oude konings- en keizersgebouwen in om te regeren. Iedereen moest doen wat zij zeiden. Zij vertelden over de gevaarlijke beesten die in de dieptes van de cocon en in de dieptes van Brannan woonden, en dat iedereen goed naar hen moesten luisteren omdat zij tegen die beesten hadden gestreden en die beesten kenden. Ook zeiden ze dat de cocon zo zou groeien dat iedereen in de cocon terecht zou komen. Brannan zou zelf die cocon worden. Nu begon Elwin toch wel even bang te worden. Hij kende die cocon niet en wist niet wat er dan zou gebeuren. Maar de nieuwe keizers en koningen zeiden dat er gewoon goed naar hen geluisterd moest worden, dan was er niets aan de hand.

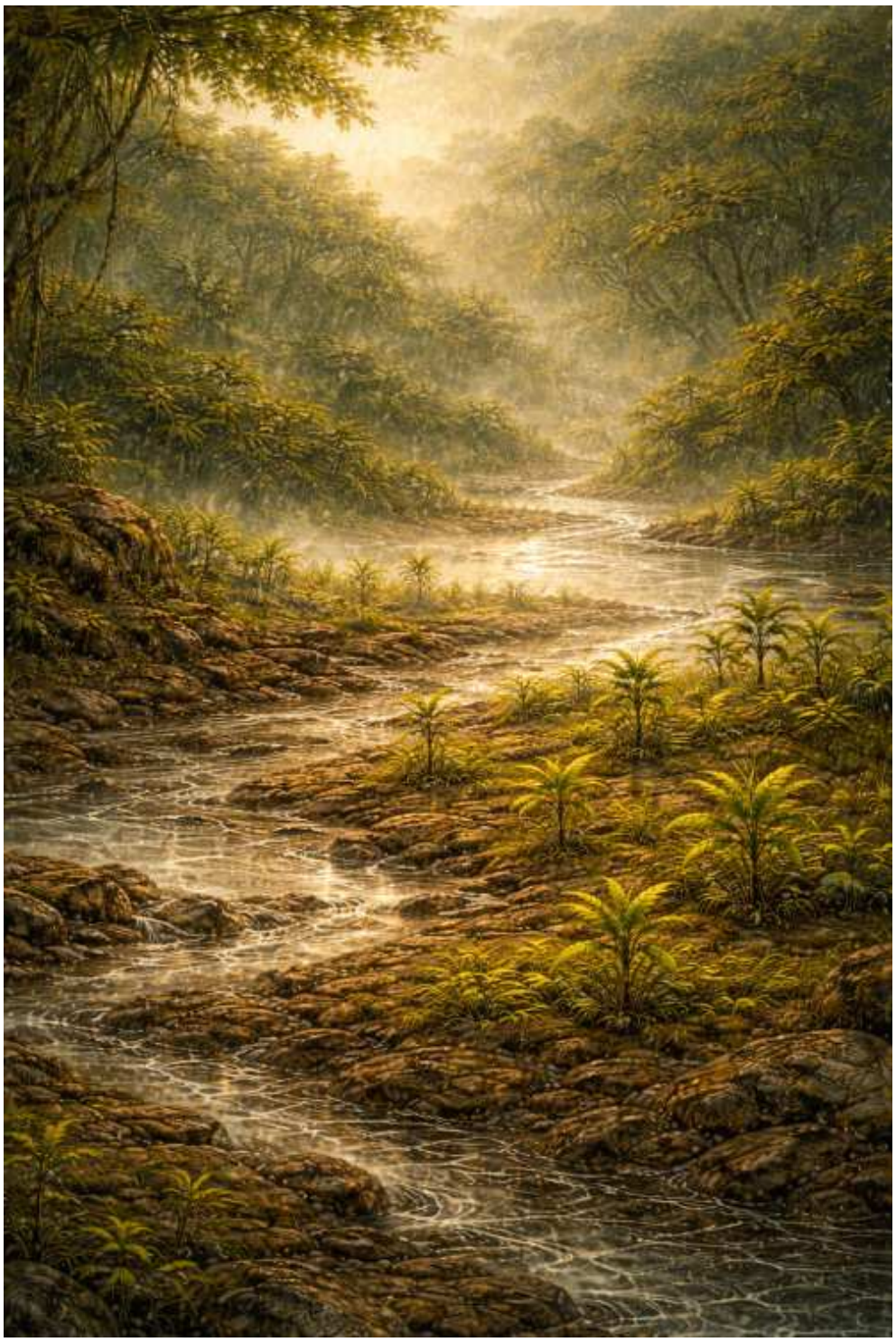

De dag erna was er een grote overstroming. Heel Brannan liep onder, en Elwin had zijn bootje uit de garage gehaald. Samen met Sandra zeilde hij over de golven. ‘Nu zijn we alles kwijt, Sandra,’ zei Elwin. ‘Geen Brannan meer, en geen de Drokelaar. Was het het allemaal wel waard ?’

Sandra zuchtte. En waar waren de wolkenmannen, en de nieuwe keizers en koningen ? Alles was vergaan. Na een tijdje kwamen ze aan op een eilandje. Het leek erop dat dit het laatste droge plekje was. De storm begon nog erger te woeden, zo erg

dat Elwin niet op het eilandje durfde te gaan. Alles leek verloren.

Maar na een tijdje begon het water toch weer te zakken, en er was een geheel nieuw Brannan. Iedereen riep ‘hoera’, en er troonde een nieuwe keizer in het stadje Promenade. Naast de keizer stonden een heleboel wolkenmannen die vanaf nu het paleis zouden bewaken. Ze waren allemaal blij. De keizer had een prachtige glimlach. ‘Leve Promenade,’ riep hij, en toen begonnen ook anderen het te roepen. Er werd die dag volop gefeest in de stad. Alles leek weer rustig te worden, maar er was ook zoveel kabaal vanwege het feest. Iedereen was blij. Zowel Klaas Vaak als Kozo kregen een plaats in het paleis, een eigen woongedeelte, en Elwin mocht zo vaak komen logeren als hij wilde. Elwin hield erg veel van de nieuwe keizer. De nieuwe keizer wilde ‘de Vleugelloze Vlieg’ genoemd worden.

Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan

Er was een nieuwe koning in de Drokelaar, ook een vleugelloze vlieg. Elwin was erg tevreden. De koning was erg aardig, en al snel waren ze dikke vrienden. Ook was er al gauw een nieuwe keizer van het rijk Adaka waartoe de Drokelaar behoorde, en niet lang daarna ook een nieuwe keizer van Izu. Elwin kon het met alle keizers goed vinden. Tifiaf bleef erg bijzonder voor Elwin, en Elwin ging er dan ook vaak en graag logeren. Er was een nieuwe keizer daar, en het verliep allemaal erg goed. Er waren daar vele wolkenmannen die het paleis van de keizer van Tifiaf bewaakten. Het was er nog steeds altijd zo rustig. De wolkenmannen hadden ervoor gezorgd dat de gevaarlijke zee van Tifiaf was opgedroogd, en er was een prachtig oerwoud voor in de plaats gekomen. Tifiaf was sindsdien een deel van Brannan. Elwin was daar wel blij mee, want hij kon zich de moeilijkheden nog wel herinneren die er altijd waren tussen Tifiaf en Brannan. Nu hoorden ze bij elkaar. Tifiaf was nog steeds een prachtig land, een prachtig continent. Er waren nog wel meren hier en daar, maar geen gevaarlijke zeeen meer. De wolkenmannen wilden die zoveel mogelijk droogleggen. Zo kwam Brannan steeds voller te liggen met prachtige oerwouden en prachtige oerwoudsteden. Alles begon te veranderen.

Elwin was dol op oerwouden. Daar kwam hij altijd erg tot rust. En hoe minder zeeen er waren hoe minder de kans op overstromingen. Het was een opdracht van de nieuwe keizer van Brannan : Er moesten veel meer droogleggingen komen. Ook werd

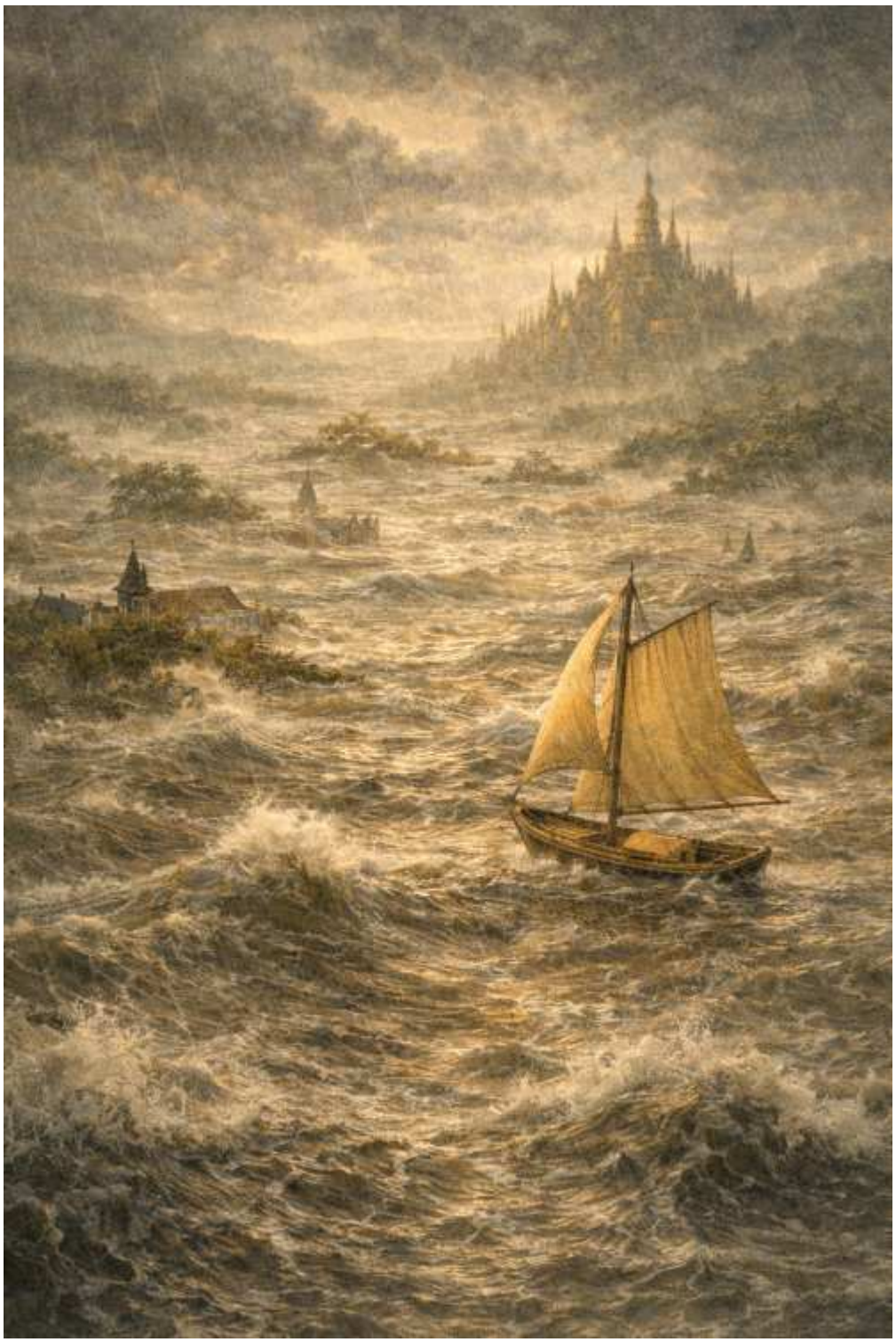

er afgerekend met grote rivieren en te grote meren. De keizer van Brannan wilde de riviertjes zo klein mogelijk houden, en ook de meertjes. De wolkenmannen deden hun werk goed. Overal werd er nieuwe natuur geplant : nieuwe bomen, nieuwe bloemen, nieuwe struiken. De nieuwe keizer van Brannan wilde veel oerwouden. En die vlogen allemaal snel uit de grond door de vele droogleggingen. Er kwam ruimte voor nieuwe oerwouden, en voor vele bijzondere bomen met bijzondere vruchten. Door alle droogleggingen, ook aan de buitenste kusten van Brannan, begon Brannan nog groter te worden, en vele eilanden behoorden ineens tot het vaste land. Ook waren nu een heleboel bruggen niet meer nodig sinds de droogleggingen, en die

werden dan ook door de wolkenmannen afgebroken.

Ook de konijnenfee deed mee met het opbouwen van het drooggelegde Brannan. En dat kon zij natuurlijk als de beste. Zij had dit graag voor Brannan over. Zij was per slot van rekening de vorige keizerin van Brannan. En zo was ook de oude keizer van Brannan erg trots op haar. Ze maakte er een wonderlijk werk van. Ook werden er door de drooglegginge veel ondergrondse volkjes ontdekt die zich door de oorlogen hadden teruggetrokken. Dat hoefde gelukkig niet meer, en zo konden ze allemaal in vrede boven de grond leven. Er werden veel nieuwe stadjes en dorpjes gebouwd en Elwin had het reuze naar zijn zin. Ten zuiden van Brannan lag ergens het land Korinte. Dit land kon ijsjes maken als de beste. Er waren hier veel ijsfabrieken. Ook waren er hier wonderlijke chocolade-fabrieken. Ten westen van Brannan lag ergens het land Pergamos. Hier ging alles automatisch. Er waren hier veel lampjesfabrieken. Alles werkte hier door verschillende lichtjes. Het was het land van de robotten. Ook waren hier veel auto-fabrieken. Ten noorden van Brannan lag ergens het land Tessalonica, oftewel speelgoedland, en ten oosten was het land Efeze, het land van de spelletjes. In het land Efeze waren er veel oorlogen, maar daar zouden de wolkenmannen wel verandering in brengen. In Efeze woonde de sprookjes-politie. Ze hadden daar gekleurde gezichten, maar de sprookjes-politie had blauwe gezichten. Volgens de sprookjes-politie moesten er veel spelletjes gedaan worden. Omdat ze zich ook met andere landen bemoeiden hadden ze vaak oorlog. Er werd in Efeze ook veel gejaagd. De jagers hadden oranje gezichten. Zij die van de sprookjes-belasting waren hadden rode gezichten, maar dat ging ook niet altijd goed omdat ze zich met veel andere landen bemoeiden. Ze hadden nogal strenge regels. Hun koning was een vis, maar omdat de wolkenmannen de oostelijke zee van Brannan aan het droogleggen waren helemaal tot aan Efeze had deze vis niet meer veel in te brengen dan het happen naar lucht. De wolkenmannen brachten de vis naar een meertje in Brannan, maar daar had hij het helemaal niet naar zijn zin. Hij viel andere vissen lastig en sprong telkens gevaarlijk boven het meertje uit om de bezoekers af te schrikken.

‘Een koning hoort niet in een meer,’ riep de vis telkens, ‘maar in een zee, een normale zee.’

‘Ach,’ zeiden de wolkenmannen, ‘u heeft hier ruimte zat. Trouwens, u veroorzaakt teveel oorlog door uw gedrag.’

‘Jullie moeten je daar niet mee bemoeien,’ riep de vis weer.

‘U moet u ook niet met andere landen bemoeien,’ zeiden de wolkenmannen.

‘Oh, jullie weten echt niet waar jullie mee bezig zijn,’ riep de vis. ‘Iedereen moet sprookjes-spelletjes doen en iedereen moet sprookjes-belasting betalen, zodat alles eerlijk verdeeld wordt.’

‘Oh,’ grapte een wolkenman, ‘heeft u uw paleis weleens gezien in de golven. Dat noem ik geen eerlijk verdelen. U laat iedereen hard werken zodat ze u met rust laten en u in die grote verschrikkelijke rijkdom alleen laten.’

‘Ach,’ zei de vis, ‘ik werk mezelf kapot om het land te besturen, en die rijkdom bestaat alleen maar uit apparaatjes waardoor ik dat kan doen.’

‘Oh ja,’ zei een wolkenman, ‘wij kennen uw onderhandelingen met Pergamos. U heeft daar een flinke buit vandaan gehaald. Maar u zegt dat u zo hard werkt, waarom vindt u het hier dan niet fijn ?’

‘Ach,’ zei de vis, ‘ik kan niet zonder mijn harde werken. Ik moet wat te doen hebben.’

‘Ja,’ zei een andere wolkenman, ‘iedereen moet wat te doen hebben. U was toch voor eerlijke verdeling ?’

‘Ja, maar als anderen het land gaan besturen dan gaat het mis,’ zei de vis.

‘Oh, bent u zo wijs dan ?’ vroeg een wolkenman.

‘Ja, ik ben de enige die weet hoe de apparaten van Pergamos te besturen,’ zei de vis. ‘Ik heb ervoor gestudeerd.’

‘U heeft het grotendeels van Pergamos gestolen,’ zei een wolkenman, ‘en u rammelt maar wat. U weet helemaal niets van die apparaten af. U heeft het uzelf aangeleerd. Weet u niet dat die apparaten in Pergamos moesten blijven ? Ze raken overstuur als ze daar weg moeten en dan slaan ze op hol. Het zijn robotten, en deze robotten leven. Ze hebben gevoel, en er zijn een heleboel dingen waar ze niet tegenkunnen, meneer de vis. U maakt het alleen maar erger.’

‘Die apparaten van u gaan zo snel mogelijk terug naar Pergamos,’ zei een andere

wolkenman.

‘Goed,’ zei de vis, en dook weg.

Die nacht vroor het verschrikkelijk in Brannan. De vis kon vanuit het meertje de apparaten nog steeds beinvloeden, en maakte dat het overal vroor. Het was voor de wolkenmannen niet moeilijk het paleis van de vis te verplaatsen naar Pergamos. Ook de konijnenfee hielp hen mee.

De robotten waren op zo’n manier in elkaar gezet en aan elkaar gezet dat ze helemaal niet meer op robotten leken. De wolkenmannen hadden dus veel te puzzelen, maar al gauw waren de robotten vrij. Op een dag kwamen de robotten de vis opzoeken. De vis had nu wel erg veel spijt. Hij wist niet dat het levende robotten waren. Hij dacht dat het maar apparaten waren, en hij vroeg zich af wie hen ooit in zulke apparaten had veranderd. De robotten zeiden dat de blauwgezichten dat hadden gedaan, omdat ze niet wilden dat Pergamos de buit zou terughalen. Alles werd onherkenbaar gemaakt. De roodgezichten deden er een andere kleur op.

De vis vond dat allemaal erg treurig en wilde maar gewoon het liefst in het meertje blijven, zodat hij niemand tot last kon zijn. Maar met de blauwgezichten waren de robotten nog niet klaar. Toen ze in Efeze kwamen sloegen ze alle spelletjes kapot. Dat liep natuurlijk op een oorlog uit.

De koning van Pergamos was inmiddels ook zelf een kijkje gaan nemen. Hij had veel verstand van robotten en apparaten en al gauw zag hij wat er aan de hand was. Van binnen waren de blauwgezichten ook robotten, maar ze waren steeds met dezelfde apparatuur in elkaar gezet, terwijl het twee verschillenden moesten zijn. Zo was het ook met de roodgezichten. De apparaten moesten losgetrokken worden van elkaar, en dan moest elk rood apparaat verbonden worden met een blauw apparaat, zodat er paarse robotten ontstonden. Het probleem was dat dezelfde kleuren telkens bij elkaar werden gehouden terwijl dat niet moest. De oranje gezichten waren gemaakt van rode en gele apparaten bij elkaar. Er waren nog een heleboel blauwe apparaten over, omdat er veel meer blauwgezichten dan roodgezichten waren, maar die konden mooi verbonden worden met de rode apparaten van de oranje gezichten. Nu waren er wel nog een heleboel gele apparaten over. Die pasten wel mooi bij elkaar, maar dan moesten het wel een heleboel gele apparaten bij elkaar zijn die een reus zouden vormen. Na een tijdje waren er vele honderden gele reuzen.

Elwin vond het mooi te zien hoe het was opgelost. De paarse robotten waren de vriendelijkste wezens, en ook de gele reuzen, en ze leefden in vrede naast elkaar. Elwin wist dat zo’n oplossing vaker van pas zou komen, en daarom was de koning van Pergamos sindsdien een waardevol raadsheer van de keizer van Brannan.

Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters

Het was voor Elwin een hele eer toen hij uitgenodigd werd op het paleis van de koning van Pergamos. Het was zo'n wijze man. Ook de konijnenfee kwam een tijdje logeren, en met z'n allen deden ze veel leuke spelletjes. Ondertussen hadden de wolkenmannen in Efeze veel droog te leggen want er waren daar veel rivieren en grote meren. Ook waren er veel hoge bruggen die ze af moesten breken. Achter het land Efeze lag het land Filadelfia, waar de paarse robotten gingen wonen. De gele reuzen bleven gewoon in Efeze wonen. Achter het land Filadelfia was er nog een hele grote zee, de Zwarte Zee waarachter het land Laodicea lag. Hier sliep iedereen, omdat een grote zwarte reuzenspin met rode ogen hen in slaap hield. Hij kon dit door een rood sap wat telkens uit zijn oog spoot. Voor de wolkenmannen was dit probleem niet moeilijk op te lossen. De wolkenmannen waren de meesters van de slaap, en al gauw hadden ze de reuzenspin in slaap gekregen, en voeren hem weg. Andere wolkenmannen waren intussen bezig met het droogleggen van de Zwarte Zee en het afbreken van enkele hoge, grote en lange bruggen.

De wolkenmannen brachten de reuzenspin naar het land Korinte, want daar werd veel te hard gewerkt. Er waren daar twee stadjes, Smyrna en Filippe waar het meest werd gewerkt. Zij die daar woonden sliepen nooit, en bovendien waren die twee steden in oorlog met elkaar. De wolkenmannen brachten de reuzenspin naar een plaats tussen de twee steden in. In Filippe was er een gevangenis waar veel onschuldigen opgesloten waren. Ze waren daar opgesloten omdat er zo hard werd gewerkt dat er veel fouten werden gemaakt en velen vals beschuldigd werden. De gevangenis van Filippe was een beruchte gevangenis. Maar door de reuzenspin ging alles ineens veel langzamer en vielen er weleens wezens in slaap. De reuzenspin was hier wel belangrijk in het hardwerkende land Korinte waar zoveel fouten werden gemaakt.

Ondertussen keek Elwin zijn ogen uit in het paleis van de koning van Pergamos. De koning had de beste wachters in dienst genomen sinds de robotten door de legers van de vis van Efeze uit zijn paleis waren gestolen. Die wachters waren neushoornen van het hardste steen, reuzen, die altijd op dezelfde manier op de muren marcheerden, en voor de poorten. Ze hadden scherpe speren. De neushoornen waren reusachtig groot en sterk, en konden alles wat probeerde binnen te dringen onder hun voeten verpletteren. Elwin vroeg zich af of zij ook niet op de buitenste muren van Brannan konden marcheren en voor de poorten. Dan zouden de wolkenmannen tijd hebben voor andere dingen. Het leek de keizer van Brannan ook wel wat. De koning van

Pergamos vertelde waar hij de wachters vandaan had gehaald. Het waren oorspronkelijk de wachters van een schat. Er liepen daar wel miljoenen van zulke wachters. Het was op een plaats diep onder de grond. De koning zei dat hij een gedeelte van de schat had meegenomen, en sindsdien gingen een heleboel wachters met hem mee.

‘Wat vreemd dat u de schat zomaar kon meenemen,’ zei Elwin.

‘Ja,’ lachte de koning, ‘de wachters gaan met iedereen mee die de schat heeft, maar probeer eerst maar eens de schat in handen te krijgen. Als je de bezitter wordt van de schat, dan ben je tegelijkertijd de bezitter van de wachters.’

Nou, dat leek Elwin wel wat. Natuurlijk zou hij de schat dan aan de keizer van Brannan geven, maar de koning van Pergamos zei er ook bij dat velen hadden geprobeerd de schat te krijgen, maar zij die niet door de zware voeten van de wachters werden verpulverd werden door de schat zelf tot as verkoold.

Daar schrok Elwin wel even van. Er was volgens de koning van Pergamos maar een manier om de schat te kunnen bemachtigen. Je moest zelf kunnen marcheren als de neushoorn-wachters van steen, en dan door de rijen heenglippen om zo niet verpulverd te worden. Als je dan eindelijk bij de schat was aangekomen dan moest je zeggen :

‘Flonkerschat uit Bagdad,

Flonkerschat op het Wapenveld,

Flonkerschat tussen de vele Kampen,

Je bent nu van mij, deze hele rij,

Flonkerschat uit Bagdad, ik neem je mee,

Mag dat ?’

‘Donkerschat, ja, mag dat,

Flonkerschat uit Bagdad,

Donkerschat op het Strijdveld,

Ik neem je mee, tussen de vele Kampen,

Tussen de vele rijen, en jouw wachters neem ik ook.’

En dan zou je een deel krijgen van de schat, maar neem niet meer dan dat je krijgt, want dan zal het je alsnog verbranden. Met de schat moet je dan weer langs de wachters zien te komen, maar ditmaal gaan ze veel sneller, en proberen je te vertrappen. Als je dan door alle rijen heen bent gekomen dan zullen de wachters van

het deel van de schat wat je hebt je achterna komen om je proberen te grijpen. Maar als je ze een paar keer te slim bent afgeweest zullen ze weer rustig worden en je voortaan altijd beschermen, omdat je de eigenaar bent geworden van de schat.

‘Vergeet het maar,’ zei Elwin. ‘Dat lukt me nooit.’

‘Er is nog een andere manier,’ zei de koning van Pergamos. Hij haalde een staafje uit de schat. De schat was gemaakt van prachtig doorzichtig paars gesteente, terwijl het staafje rood was. Het was een fluitje. ‘Als je op deze fluit blaast,’ zei de koning, ‘en er op begint te spelen, dan zullen alle wachters naar je luisteren. Gebied hen dan gewoon om de schat naar de keizer van Brannan te brengen en voor de rest van hun leven Brannan te bewaken op de buitenste muren en voor de poorten.’

‘Waarom heb je me dat niet eerder gezegd ?’ glimlachte Elwin.

‘Ach, ik plaagde je maar een beetje,’ zei de koning van Pergamos.

Niet lang daarna had Elwin met het fluitje de reuzenwachters waar hij ze hebben wilde. Ze hadden een prachtige schat binnen de muren van het paleis van de keizer van Brannan gebracht. Maar Elwin had alles te danken aan de koning van Pergamos.

Elwin was erg gesteld op de koning van Pergamos. Op een dag liepen ze samen door de koninklijke tuin. Er groeiden daar wonderlijke vruchten. Pergamos was een heel speciaal land, met een speciale koning. Het land Pergamos maakte de wonderlijkste apparatuur, ook voor het land Korinte. De fabrieken daar stonden vol met de apparatuur van Pergamos. Ook Tessalonica stond er vol mee. Hier werd speelgoed gemaakt. Op een dag nam de koning Elwin mee naar het land Kolosse achter Pergamos. Dit was een waar sprookjesland. De prachtigste juwelen vonden ze hier en de prachtigste sprookjesfiguren. Er woonden hier een heleboel feeen. Het was het land van de sprookjes-smid die dat allemaal kon maken. De sprookjes-smid was een goede vriend van de koning van Pergamos. Het land Kolosse werd niet bestuurd door een koning of een keizer, maar door een fee. In haar paleis waren vele danseressen. De fee had geen speciale naam. Zij werd gewoon fee genoemd, of fee van de thee. In haar hele paleis waren bronnen met thee waarin de danseressen vaak gingen baden. Ook werd de thee gedronken. De danseressen waren eigenlijk altijd nat, en de fee

ook. Elwin vond dat wel bijzonder, en vroeg zich af waarom dat was. Maar het scheen hen te beschermen tegen een zekere draak. De draak wilde ook heerser zijn over Kolosse, maar het was door de feeenthee dat hij dat niet kon. Wel moesten de fee en haar danseressen altijd nat blijven, anders zou de draak kunnen toeslaan.

Hoofdstuk 4. De Thee-Fee

‘Zouden de fee en haar danseressen niet gewoon een keer droog willen zijn ?’ vroeg Elwin. De koning van Pergamos zei dat ze dat wel wilden, maar niet durfden vanwege de draak. Elwin moest er niet aan denken altijd nat te zijn. Maar gelukkig was het wel wonderlijke thee, en het had een lekkere geur, als van bossen en bloemen. In de binnenplaats van het paleis van de fee was een meertje waarin zeemeerminnen leefden. Ook dit meertje was geheel van feeenthee. Je kon je daar ook mee wassen. De danseressen die lang genoeg voor de fee hadden gedanst werden omgetoverd tot zeemeerminnen. Dat gebeurde vaak als ze 16 jaar waren geworden, maar de meesten werden dit pas als ze 29 jaar oud waren. Elwin bewonderde de zeemeerminnen altijd. Ze waren altijd zo lief. Zeemeerminnen waren altijd erg behulpzaam en goed voor de sprookjeswezens. Ook hadden ze veel voor de Drokelaar gedaan. Elwin kon niet wachten de zeemeerminnen te zien. Met de koning ging hij naar het paleis, en zag als eerste wat danseressen. Bij de fee stond een speelkaarten-konijn. Het speelkaarten-konijn opende een grote deur, en een danseres bracht Elwin en de koning naar de binnenplaats waar ze in het meertje dook en direkt een vissenstaart kreeg. Veel zeemeerminnen zwaaiden naar Elwin en de koning. ‘Dag lieve zeemeerminnen,’ riep Elwin. Ook de koning zwaaide.

‘Zijn ze niet prachtig ?’ vroeg de thee-fee die inmiddels bij hen was komen staan. Elwin knikte. ‘Wonderlijk,’ zei de koning. Ze hadden wilde haren waar bloemen en kruid tussenzat, en er was een heerlijk zachte geur. De thee-fee had hele lieve ogen en vroeg of ze wat thee wilden. ‘Drink maar,’ zei ze. Elwin en de koning bukten, en slurpten uit het meertje. ‘Mogen we erin zwemmen ?’ vroeg Elwin. ‘Natuurlijk,’ lachte de thee-fee. ‘Jij altijd.’

Elwin nam een duik en zwom de zeemeerminnen achterna. De thee-fee glimlachte. Ze nam de koning bij de arm. Elwin vermaakte zich wel met de zeemeerminnen,

terwijl de thee-fee met de koning weer uit de binnenplaats liepen.

’s Avonds aten ze chocolade-vis. Dat was geen echte vis, maar van chocolade. Daarna liet de thee-fee de apparaten in het paleis zien waarin thee werd gemaakt. De apparaten waren door het land Pergamos gemaakt. De koning was daar wel trots op. Maar de verdere sprookjesachtige wonderlijkheden waren door de sprookjes-smid gemaakt. Toen het bijna nacht was bracht de thee-fee Elwin en de koning naar hun kamers. Elwin had een prachtige kamer met prachtig wit zacht tapijt als gras, en gordijnen met speelkaarten erop. Een speelkaarten-konijn zou ’s nachts de wacht houden, voor elke deur een.

De volgende ochtend bij het ontbijt aten er een heleboel speelkaarten-konijnen mee. Die waren er heel veel in het paleis. Het waren de wachters van de thee-fee. ‘Waar wordt de thee eigenlijk van gemaakt ?’ vroeg Elwin ineens.

‘Van tranen,’ zei de koning van Pergamos. De thee-fee knikte.

‘Ik zou zo graag een indiaan willen zijn,’ zei de thee-fee. ‘Dan zou ik nog beter kunnen toveren. Ken je het geheim van de rode traan, Elwin ?’

Elwin schudde zijn hoofd. De thee-fee stond op, en zei : ‘Kom maar mee, dan zal ik het je laten zien.’ Ze liep door een lange gang, terwijl Elwin haar volgde, en ging toen een trap af. Ergens onder het paleis was een plaats waar een vuurrode steen stond in een vijvertje. Er kwam stoom van de steen af. ‘Dit is de traan van de indianen,’ zei de thee-fee.

‘Maar dat is een steen,’ zei Elwin.

De thee-fee knikte. ‘Het is een hart zo diep en zo vaak verwond dat het steen is geworden.’ Elwin zuchtte diep. Hij wist hoe verschrikkelijk de indianen in Brannan het hebben gehad. ‘Maar is dat nu niet voorbij ?’ vroeg Elwin.

‘Nee,’ zei de thee-fee. ‘Het is te diep. Het hart is heet geworden, heel heet. Een hete steen. Alles wat op die steen valt verdampt, en wordt thee, tover-thee. En als er niks

op de steen valt dan brengt de steen zelf tover-thee voort. Ik tover dankzij de indiaanse steen, maar ik wil zelf een indiaan zijn.’

‘Oh, dat is niet zo moeilijk,’ zei Elwin. ‘Verknip je kleren, verf je gezicht en steek wat veren in je haar.’

‘Oh, dat heb ik zo vaak gedaan,’ zei de thee-fee, ‘en ik zeg het ook altijd tegen mijn danseressen. Maar ik wil het ook van binnen zijn.’

‘Degenen die met 29 jaar nog geen zeemeermin zijn geworden die worden een indiaan als ze 44 zijn, en gaan dan onder de grond leven,’ zei de thee-fee. ‘Ik zou daar zo graag bij willen horen.’

‘Waarom doe je dat niet gewoon,’ zei Elwin. ‘Je kunt toch gewoon onder de grond als indiaan leven, als een van hen ?’

‘Ja, maar iemand moet op het paleis passen,’ zei de thee-fee. ‘Als ik eenmaal onder de grond ben dan kan ik niet meer terug, en dan ben ik geen thee-fee meer.’

‘Misschien wil een andere fee het wel van je overnemen,’ zei Elwin. ‘Dan houden we gewoon een verkiezing.’

De thee-fee begon te glunderen. ‘Dat lijkt me een goed plan, Elwin,’ zei ze.

Zo gezegd zo gedaan. Al gauw hoorde iedereen in het land Kolosse dat er een nieuwe thee-fee gekozen zou worden, en dat de oude thee-fee haar reis onder de aarde zou beginnen. Dat was voor het eerst dat zoiets in het land Kolosse gebeurde. Er woonden een heleboel feeen in het land Kolosse die dat maar wat graag wilden zijn. Toen de grote dag van de verkiezing was gekomen waren er duizenden feeen naar het paleis gekomen. In de jury zaten Elwin, de koning van Pergamos, de sprookjes-smid en de thee-fee, maar de danseressen en de zeemeerminnen mochten ook hun stem uitbrengen. Er werden een heleboel vragen aan de feeen gesteld om te kijken hoe wijs en verstandig ze waren. Daarna werden er een heleboel spelletjes gedaan om te kijken hoe de feeen met elkaar omgingen. Sommige feeen waren erg kattig en anderen

waren erg bazig, en die vielen dan ook bij de eerste stemronde direkt af. Daarna werd er een toverwedstrijd gehouden om te kijken hoe goed ze konden toveren. Sommige feeen bakten er niets van, en die vielen bij de tweede stemronde af.

Ook werd er gekeken hoe goed ze konden koken, en hoe ze met dieren omgingen. Uiteindelijk werd er een hele lieve fee uitgekozen. De oude thee-fee had inmiddels veren in haar eigen haar gestoken, en een hoofdband om gedaan. Ook had ze oude verknipte kleren aangetrokken, en hier en daar wat verf op haar gezicht en armen

gesmeerd. Een grote poort in de grond werd geopend, en zonder omkijken ging ze daar doorheen. Elwin moest even een traantje wegpinken. De nieuwe thee-fee was erg aardig, maar nog een stuk jonger. Elwin kon het direkt goed met haar vinden, en gelukkig waren de andere feeen niet jaloers. Die gingen weer gewoon in het bos wonen. Ook namen ze een voorbeeld aan de oude thee-fee die nu een indiaan was geworden en onder de grond was gaan leven.

De nieuwe thee-fee vond het een goed idee dat ze zelf na een paar jaar ook onder de grond zou gaan leven als een indiaan. En dat allemaal om de rode steen. Sindsdien werd het een gewoonte dat elke thee-fee na een tijd van vier jaar ook de reis onder de aarde zou beginnen. Dat was het beste geschenk wat ze de rode steen konden geven.

Maar toen Elwin er na een tijdje weer eens kwam was het paleis een wildernis geworden waar niemand meer woonde. Het bleek dat de thee-fee al veel eerder onder de grond was gegaan, en velen volgden haar, terwijl anderen het paleis verlieten. Elwin had al snel de rode steen gevonden, en dacht dat deze in Brannan veel beter op z’n plaats zou zijn, en wel in Promenade, in het paleis van de keizer. De keizer was zelf een indiaan, en zo zou het stenen hart veel beter tot genezing kunnen komen. Met het fluitje van de koning van Pergamos riep Elwin een neushoorn-wachter, en die bracht de rode steen toen helemaal naar het paleis van de keizer van Brannan in het stadje Promenade. Hier begon het stenen hart weer goed te kloppen en zacht te worden. Ook stroomde er toen geen thee meer uit, maar bosbessensap.

Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Elwin besloot een tijdje bij de konijnenfee en de oude keizer van Brannan te logeren. Ze woonden nu in een eenvoudig maar prachtig huisje. Elwin had daar een logeerkamertje zodat hij kon logeren wanneer hij wilde. In de tuin groeiden prachtige bloemen. Eigenlijk groeiden die bloemen nergens anders. Elwin vertelde de konijnenfee en de oude keizer van Brannan over de dingen die hij had meegemaakt. Ook over de rode steen.

‘De rode steen is een erg bijzondere steen,’ zei de konijnenfee. ‘De hele geschiedenis van Brannan ligt daarin opgeslagen. Ik ben blij dat het stenen hart nu zacht is geworden, want dan zal het hart snel gaan spreken.’ Elwin vond dat bijzonder om te

horen. De konijnenfee scheen veel van de steen af te weten. Op een dag gingen ze er samen naartoe. En ja hoor. De steen begon direkt te spreken, en inmiddels stroomden er veel meer soorten sap uit. De steen sprak honderduit over de geschiedenissen en de geheimen van Brannan, en Elwin schreef direkt een heleboel op. Ook bleek de steen goede raad te geven.

’s Avonds keek Elwin naar de sterren. Er waren prachtige sterren tussen, en ze leken steeds meer dichterbij te komen. Het was alsof de steen ze aantrok. De vijver in de achtertuin van de konijnenfee leek als vol met goud en diamanten waarin het rode licht weerspiegelde. Het waren allemaal weer prachtige avonturen geweest. Er waren wachters in Brannan waar Elwin nog niet zoveel van wist. Het waren vleugelloze vliegen die in de nacht als sterren kwamen opzetten boven Brannan, als reusachtige sterrenstelsels hoog in de lucht. Elwin kon er uren naar kijken. Het waren de nachtwachters. Ze vlogen zonder vleugels, zweefden daar als prachtige lichten.

Einde van dit Deel

Deel 2. Elwin en de Gouden Veer

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee

Hoofdstuk 2. Naar Fragilie

Hoofdstuk 3. De Ontsnapping

Hoofdstuk 4. De Slangifant

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee

Elwin liep in het stadje Sardes, een Brannans stadje. Hij was op weg naar het huisje van de konijnenfee, waar ze woonde met de oude keizer van Brannan. Elwin ging daar vaak logeren. Hij moest langs wat grachten en wat winkels. Daar zag hij de konijnenfee al. Ze stond in een winkel om brood te kopen. Elwin zag ook de bakker door het raam. Elwin liep de winkel binnen. De konijnenfee was blij hem te zien. ‘Ik was al naar je op weg,’ zei Elwin. Het was druk in Sardes. Er was markt. Samen liepen ze even later over de drukke markt. ‘Ik ben blij je te zien,’ zei de konijnenfee. Na wat bijgepraat te hebben gingen ze die avond spelletjes doen. De koning van Pergamos was er ook, en natuurlijk de oude koning van Brannan. Ook twee vriendinnen van de konijnenfee kwamen : Cindy en Linie. De konijnenfee had wat nieuwe drankjes gemaakt, en al snel was het een dolle boel.

Elwin ging pas heel laat slapen. Ook de koning van Pergamos en de twee vriendinnen van de konijnenfee bleven slapen. Ze hadden allemaal een eigen logeerkamer. Midden in de nacht hoorden ze gekrijs. Linie had een nachtmerrie. Elwin probeerde haar te troosten, maar het leek wel alsof niets hielp. Ook de anderen probeerden haar te troosten, maar ze zat stijf rechtop in bed.

‘Ik moet weg uit Sardes,’ zei ze. ‘Er komen spoken vanuit de rivier. Ik wil het zien.’ Ze kleedde zich snel aan en rende naar buiten. Elwin en de anderen renden achter haar aan, terwijl de oude keizer van Brannan op het huis bleef passen. Linie rende naar de rivier dichtbij het huisje van de konijnenfee. Het was een grote rivier. Ze wees met haar vinger naar de lucht en gilde : ‘Zie je wel, zie je wel, daar zijn ze.’

Elwin en de anderen zagen het ook. Paarse lange spoken hingen over de rivier. ‘Ja,’ zei de konijnenfee. ‘De wolkenmannen moeten deze rivier nog droogleggen voor een groot deel.’

‘We moeten hier weg,’ krijste Linie. ‘Ze komen richting de stad.’

‘Welnee,’ zei de konijnenfee, ‘ze zullen niks doen. Nog even en dan zijn de wolkenmannen hier, en dan worden de rivieren zo drooggelegd dat er geen spoken

meer zijn.’

Elwin knikte. Hij sloeg een arm om Linie heen en samen liepen ze weer terug. Maar plotseling zagen ze een paarse gestalte voor de deur van het huisje van de konijnenfee staan. ‘Uit de weg,’ zei Elwin.

‘Zie,’ schreeuwde Linie, ‘ze zijn er.’

‘Ach nee,’ zei de konijnenfee, ‘dat is alleen maar een weerspiegeling.’

Binnengekomen had de oude keizer van Brannan lekkere thee ingeschonken. Even later lagen ze allemaal in bed. Alleen de konijnenfee en Elwin zaten nog bij Linie op haar bed. ‘Heus, Linie,’ zei de konijnenfee, ‘er is echt niets aan de hand. Bij ons ben je veilig. De wolkenmannen hebben al een heleboel drooggelegd, want vroeger was het een zee. Dit zijn de laatste resten.’

Toen probeerde Linie weer te slapen. De volgende dag zaten ze allemaal aan het ontbijt. Alleen Linie was er nog niet. Ze was ook niet op haar kamer. Elwin begon een beetje ongerust te worden. Maar na een tijdje kwam Linie binnen. Ze had wat boodschappen gedaan. Binnen korte tijd waren de rivieren in Sardes door de wolkenmannen drooggelegd, en begon er een prachtige natuur te groeien.

‘Waar maakte ik me eigenlijk druk om ?’ vroeg Linie toen ze allemaal weer bij elkaar waren.

‘Het waren de laatste restjes,’ zei de konijnenfee, ‘en ze moesten jou net hebben.’

‘Waarom ik ?’ vroeg Linie. Maar daar had niemand een antwoord op. Behalve Elwin : ‘Omdat je zo gevoelig bent en zo lief. Je bent waaks over de stad.’

‘En dat terwijl ik wegwilde,’ zei Linie. ‘Ik was een lafaard.’

‘Ach nee, Linie,’ zei de konijnenfee, ‘je stond gewoon aan het front, en zocht naar een schuilplaats voor ons allemaal. En die schuilplaats was de wolkenmannen. Het is allemaal in orde nu.’

‘We hebben het vroeger inderdaad veel met de paarse lange spoken en gestaltes aan de stok gehad,’ zei de konijnenfee, ‘en daar heb je gewoon veel van opgepikt. Maar het is nu voorbij.’

‘Dus ik heb gewoon over de geschiedenis gedroomd ?’ vroeg Linie.

‘Ja,’ zei de konijnenfee, ‘en dromen kunnen bedrieglijk zijn. Vooral nachtmerries.’

Tranen rolden over Linie’s wangen. ‘Het was verschrikkelijk,’ zei ze.

‘Nou, er zijn nog steeds velen in Sardes die het nog steeds niet verwerkt hebben wat er allemaal is gebeurd,’ zei de konijnenfee. ‘Spreek maar eens met de oude bejaarden hier die de oorlog nog hebben meegemaakt. Dat is voor hen nog steeds een trauma. En die oorlog kwam inderdaad vanuit de zee. Het waren de piraten met de paarse schepen.’

‘Waar kwamen die piraten dan vandaan ?’ vroeg Linie.

‘Uit Galatie,’ zei de konijnenfee, ‘dat was een groot eiland dat tegenover Sardes lag, toen de zee er nog was. Maar nu bestaat dat niet meer. Sinds de wolkenmannen de zee hadden drooggelegd totdat het een rivier was rekenden ze ook met Galatie af.’

‘Piraten ?’ vroeg Elwin. ‘Oh, dat wist ik nog niet.’

‘Ja,’ zei de konijnenfee, ‘het was verschrikkelijk. Ze plunderden alles wat los en vast zat, en op een dag namen ze Sardes in, en namen de inwoners in hun paarse schepen mee naar Galatie waar ze diep onder de grond in de mijnen moesten werken.’

‘Oh, maar dat is verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Dus de wolkenmannen hebben hen even later daaruit gered ?’

‘Ja, jaren later,’ sprak de konijnenfee. ‘En velen denken dat er nog steeds oude inwoners van Sardes en hun kinderen diep onder de grond werken voor de piraten.’

‘Verschrikkelijk,’ zei Elwin.

Op een dag gingen ze met z’n drieen naar een bejaardenhuis in Sardes om het aan de bejaarden te vragen, en steeds hoorden ze hetzelfde verhaal. De piraten van Galatie hadden verschrikkelijke dingen gedaan en hielden nog steeds oude inwoners van Sardes en hun kinderen onder de grond verborgen. De wolkenmannen hadden Galatie met de grond gelijk gemaakt en hadden er een nieuwe stad overheen gebouwd, maar velen wisten dat daar diep onder de grond nog oude inwoners opgesloten zaten. En ook de piraten leefden daar voort.

‘Maar hoe weten jullie dat ?’ vroeg Elwin.

‘Omdat we daar gewerkt hebben,’ zei een bejaarde man. ‘Wij kennen de ondergrond daar. Sommigen konden ontsnappen, anderen werden door de wolkenmannen gered, maar het was een diepe ondergrondse werkplaats met veel verdiepingen. Velen zitten daar nog vast, en de piraten hebben daar ondergrondse steden.’

‘Dat is verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Eigenlijk wil ik er direkt naartoe om op onderzoek uit te gaan.’

‘Kom er maar niet, Elwin,’ zei de oude man die met hem sprak, ‘want als ze je te pakken krijgen dan is het niet best.’

Elwin vroeg zich af waarom de wolkenmannen nooit dieper onder de grond zijn gegaan. Of waren zij soms ook bang voor de piraten van Galatie ?

‘Wat een gemene boeven,’ dacht Elwin. ‘We kunnen hen toch niet zomaar hun gang laten gaan ? Dan kennen ze Elwin uit de Drokelaar nog niet.’

Hoofdstuk 2. Naar Fragilia

De konijnenfee was wel in voor een avontuur, en Linie ook. Linie had niet voor niets zo’n nachtmerrie gehad, maar Elwin vond het veel te gevaarlijk voor haar om haar mee te nemen. Hij moest er niet aan denken als ze in de handen van die gemene piraten terecht zou komen. Nee, die nachtmerrie was genoeg. Zij had de eerste stap gezet, en nu zou Elwin de tweede stap nemen, samen met de konijnenfee.

‘Karel Blauw,’ zei de konijnenfee toen ze weer thuis waren. ‘Dat is een piraat hier in Sardes die geen vlieg kwaad doet. Hij weet veel over piraten, en hij leeft ook als een piraat, maar hij is geen gevaarlijke. Laten we naar hem toegaan. Misschien weet hij

meer.’

Het was een eindje lopen. Hij woonde dichtbij de stadsmuur, vlakbij de poort. Waar vroeger de zee was was nu alleen nog maar een smal riviertje. Karel Blauw had een doek om zijn hoofd, een ruige baard en een papegaai. Hij had vroeger veel gevaren en wist veel van piraten af. Toen ze bij hem aanklopten was hij direkt heel gastvrij en vriendelijk. ‘Willen jullie wat koffie ?’ vroeg hij. Maar ze wilden hem eigenlijk direkt het verhaal vertellen en wat vragen stellen.

‘Ja,’ zei hij. ‘Ja, ja, ik weet waar jullie het over hebben. De piraten van Galatie waren de ergste piraten die ik ooit ben tegengekomen. Of ze nog bestaan weet ik niet, maar velen denken dat ze nog ergens onder de grond leven en daar hun eigen steden hebben. Ik weet het niet. Maar laten we er maar eens gaan kijken. Dat moet dan ergens onder Fragilie zijn, de stad die over Galatie heen is gebouwd.’

Met een oud busje van Karel Blauw reden ze er even later naartoe. Karel Blauw vroeg zich af hoe ze onder de grond konden komen. Hij vond altijd dat de inwoners van Fragilie zich vreemd gedroegen, alsof ze iets te verbergen hadden. Ze besloten bij iemand aan te bellen om te vragen hoe ze ergens onder de grond konden komen. Een oud vrouwtje deed open.

‘Jullie kunnen wel via de kelder onder de grond komen hoor,’ zei het vrouwtje. Toen ze even later alledrie in de kelder waren hoorden ze ineens de deur achter hen dichtgaan, en de deur werd direkt op slot gedaan. De kelder was verder een afgesloten geheel. Ze konden hier helemaal niet onder de grond komen. Even later ging de deur weer open. Twee grote piraten zeiden tegen het vrouwtje : ‘Goede vangst, ouwe.’

Elwin, de konijnenfee en Karel Blauw werden ruw door de piraten vastgepakt. Alhoewel Karel Blauw reusachtig sterk was kon hij niets tegen deze twee piraten beginnen. Ze leken wel van steen. De piraten blinddoekten hen en bonden hen vast, en gooiden hen daarna in een busje. Niet lang daarna waren ze in een lift en gingen diep de grond onder. Toen werden ze alledrie in een cel gestopt. Tegenover hen waren nog veel meer cellen.

‘Zie, dat komt ervan,’ zei de papegaai van Karel Blauw. ‘Je moet je nergens mee bemoeien. Deze piraten zijn slecht, erg slecht.’

Elwin werd er erg bang van. ‘Zeg, konijnenfee,’ zei Elwin. ‘Kun je niet wat toveren.’

‘Het lukt niet, Elwin,’ zei de konijnenfee. ‘Laten we afwachten.’ Karel Blauw hield zich erg rustig. Na een tijdje moesten ze voorkomen bij de piraten-hoofdman.

‘Zo,’ zei de piraten-hoofdman, ‘spionnen he. Nou, we zullen jullie laten zien wat we met spionnen doen.’ Elwin werd in een ton gestopt en in een afgrond geworpen. Karel Blauw werd aan zijn voeten gehangen en de konijnenfee werd in een ruimte gedrukt waar nog een heleboel andere vrouwen waren. Hier moesten ze hard werken.

‘Koning Rat ben ik,’ zei de piraten-hoofdman tegen Karel Blauw. ‘Dat is mijn naam.’

Elwin was door de val bewusteloos geraakt. Pas na een paar uur kwam hij weer bij, en probeerde uit de ton te komen. Toen hem dat eindelijk lukte kwam hij in een grot terecht waar mannen werkten. Een piraat greep hem vast. Ook Elwin moest hier werken, en even later werd Karel Blauw ook binnen geduwd. Weer kwam de piraten-hoofdman binnen en sloeg enkele mannen met een stok.

Ondertussen vroeg Elwin aan een oudere man waar hij vandaan kwam. ‘Uit Sardes,’ zei de man. ‘Velen van hier komen uit Sardes, of hebben ouders uit Sardes.’

Elwin wist genoeg. Het was dus allemaal waar. Aan het einde van de dag moest iedereen weer naar z’n cel. De konijnenfee was helemaal uitgeput. Elwin was blij dat Linie er niet bij was.

Ondertussen maakte de oude keizer van Brannan zich erg ongerust omdat ze niet teruggekomen waren. Hij besloot direkt de wolkenmannen in te schakelen, maar die zeiden dat ze niet tegen de ondergrondse piraten van Galatie opkonden. Boven de grond zou het wel kunnen, maar zo diep ondergronds hadden ze niet veel in te brengen, vooral niet met zulke piraten. Zelfs de neushoorn-wachters van de Brannanse muren zeiden dat ze daar niet aan zouden beginnen omdat ze tegen zulke

piraten niet opkonden. De wolkenmannen zeiden dat de piraten in de loop der jaren steeds gevaarlijker waren geworden, en hoe dieper ze onder de grond kwamen, des te sterker ze werden, zo sterk dat eigenlijk niemand daar iets tegen kon doen.

Maar de oude keizer van Brannan wilde de moed niet opgeven. Inmiddels vroeg de konijnenfee zich af waarom haar toverkracht niet werkte. Het leek alsof ze vastzat in steen. ‘Elwin,’ fluisterde de konijnenfee. ‘Wat dom van ons om hier te komen. We hadden het nooit moeten doen. Maar we weten nu wel dat het allemaal waar is. De oude inwoners van Sardes worden hier opgesloten gehouden. Wat moeten we doen ?’ Maar Elwin wist het antwoord ook niet.

Hoofdstuk 3. De Ontsnapping

‘Luister,’ zei Karel Blauw kalm. ‘Het is allemaal heel simpel. Ik ben vaker door dit soort piraten opgesloten. Reken maar dat mijn papegaai ons er allemaal uit kan helpen.’

‘Ja, ja, kom eens hier,’ krijste de papegaai. Direkt kwamen er een paar piraten aanlopen. ‘Als je je waffel niet houdt, vogel, dan hakken we die waffel er af.’

‘Wil je geld verdienen ?’ vroeg de papegaai.

‘Ja, natuurlijk, wie niet,’ zei een van de piraten.

Direkt liet de papegaai wat gouden munten uit zijn snavel rollen. ‘Het is een tovervogel,’ zei een van de piraten.

‘Man, klets niet. Het is vast een truc,’ zei een andere piraat. Weer een andere piraat liep op de tralies af, stak zijn hand erdoor heen en probeerde de munt te pakken. Het lukte hem niet, en de andere piraten liepen weer verder. Na een tijdje kwam de piraat helemaal met zijn lichaam vast te zitten. Snel sloeg Karel Blauw de piraat knock out, greep de sleutels die de piraat aan zijn broek had hangen, en maakte het slot los. Snel

maakte hij ook wat andere kooien los, en met z’n allen renden ze de gangen op. Met een groepje gingen ze de lift in. Ze konden kiezen uit vele werkkampen en piratensteden, maar er was ook een knop voor Fragilie. Die drukten ze in, en even later stonden ze in een verborgen kelder van het gemeentehuis. Het was inmiddels nacht. Na een korte tijd stonden ze op straat. Karel Blauw wilde zo snel mogelijk naar zijn busje toe. Dat was nog wel even lopen. Het was een paar straten verder. Gelukkig stond het busje er nog. Ze waren met z’n zevenen. Gelukkig konden ze er allemaal in. Karel Blauw, Elwin, de konijnenfee en nog vier anderen. Karel Blauw vroeg zich af waar de anderen waren. ‘Rijden, Karel Blauw,’ sprak de konijnenfee.

Karel Blauw wilde zo snel mogelijk weg uit Fragilie. De papegaai was er gelukkig ook. De oude keizer van Brannan was dolblij dat ze terugwaren. Een wat oudere man zei dat de piraten buiten Fragilie niet veel konden beginnen. Later hoorden ze ook dat het andere groepje had kunnen ontsnappen.

De konijnenfee was ten einde raad. Ze vond het vreselijk dat er nog steeds velen daar opgesloten zaten. Niemand scheen er wat aan te kunnen doen. Karel Blauw en de papegaai wilden in ieder geval niet meer terug, want ze zeiden dat het ook verkeerd had kunnen aflopen. Elwin wilde de moed nog niet opgeven. Ze wisten nu in ieder geval dat het in Fragilie ook niet deugde.

Zelfs de nieuwe keizer van Brannan durfde er niets aan te doen, en zei dat Fragilie zichzelf regeerde. Het spookte daar verschrikkelijk volgens hem, en hij wist ook alles van de piraten van Galatie af en wist dat er geen kruid tegenop gewassen was. Hij was allang blij dat het niet verder kwam dan Fragilie, en raadde iedereen aan om gewoon zo ver mogelijk bij Fragilie uit de buurt te blijven.

De oude keizer van Brannan wilde zijn vrouw, de konijnenfee, met geen mogelijkheid nog een keer naar Fragilie laten gaan, en alhoewel de konijnenfee achter Elwin stond wilde ze daar zelf ook niet meer naartoe. Maar veel van degenen die waren ontsnapt wilden dat wel. Ze wilden hun vrienden niet in de steek laten.

Elwin besloot nog een keer naar het bejaardenhuis te gaan. Dit keer sprak hij met een oude man die zelf vroeger in Galatie had gewoond en met de piraten had geleefd. Hij was een bootsjongen die het dek moest schrobben en voor de piraten moest koken. Hij kreeg daar wel wat geld voor, maar veel was het niet. Doordat zijn ouders naar

Sardes verhuisden hoefde hij daar niet meer te werken, maar hij wist inmiddels veel van hen af. De oude man keek Elwin geheimzinnig aan. ‘Weet je, Elwin,’ zei de oude man. ‘Ik ken het geheim van de piraten van Galatie. Ik ken hun zwakke plek.’

Elwin luisterde aandachtig. Alles wat deze man zei was als goud rollend uit z’n mond. Het kon de sleutel zijn tot het redden van degenen die nog opgesloten zaten in de duistere werkkampen. ‘Hoeveel bied je,’ zei de man.

‘U gaat me toch niet vertellen dat u er geld voor wil hebben,’ zei Elwin. ‘Het gaat om de levens van inwoners van Sardes en hun kinderen.’

‘Wat heb ik met Sardes te maken,’ zei de oude man. ‘Ik had het niet goed in Galatie, maar toen ik hier kwam had ik het veel slechter. Hier deed iedereen gemeen tegen elkaar, bedrieglijk. Ik werd altijd uitgescholden omdat ik uit Galatie kwam. Zo gemeen had ik het in Galatie nooit meegemaakt.’

Elwin haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn zak en legde het op tafel. ‘Meer dan genoeg,’ zei de oude man. ‘Koning Rat was verloofd met een meisje. Het meisje was op een dag spoorloos verdwenen. Koning Rat zei dat degene die hem vertelde waar het meisje was mocht vragen wat hij maar wilde. Ik weet waar het meisje is. Ze is nu natuurlijk een stuk ouder, maar ik weet dat Koning Rat nog steeds naar haar op zoek is.’

‘En waar is het meisje ?’ vroeg Elwin.

‘Ze is nu een vrouw,’ zei de oude man. ‘Ze woont ergens op een woonboot. Niet hier, maar in een andere stad.’

‘Maar wil ze hem nog wel zien ?’ vroeg Elwin.

‘Nee,’ zei de oude man. ‘En het is ook niet verstandig om haar woonplaats aan hem te verraden, maar zij weet voldoende van hem af. Zij zal je verder kunnen helpen.’

‘Maar hoe weet u dat ?’ vroeg Elwin.

‘Geloof me nu maar,’ zei de oude man. ‘Ga eens met haar praten, en je zult genoeg weten.’

De man vertelde waar de woonboot was, en niet lang daarna zat Elwin met de vrouw aan een tafeltje, de vrouw die eens de verloofde van de piraten-hoofdman van Galatie was.

‘Ik ben weggegaan omdat hij mij sloeg,’ zei de vrouw. ‘Ik ben nog steeds erg bang voor hem. Daarom woon ik ook in een andere stad. Hij sloot me altijd op. Ik moest brood met spinnenkoppen eten, en alles doen wat hij me opdroeg. Ik was zijn dienstmeisje en ik moest met hem trouwen. Zo niet dan zou hij mij ophijsen aan de mast van zijn schip.’

‘Weet u dat hij nog steeds heel veel oude inwoners uit Sardes en hun kinderen opgesloten houdt ?’ vroeg Elwin. De vrouw knikte.

‘Weet u wat ik daaraan kan doen ?’ vroeg Elwin.

‘Ik weet precies wat u daaraan kunt doen,’ zei de vrouw. ‘Hij zou al die oude inwoners van Sardes en hun kinderen wel willen inruilen voor mij.’

‘Nee,’ protesteerde Elwin. ‘Iedereen is kostbaar. U ook. Heeft u ook een andere manier ?’

‘Ik zou het niet weten,’ zei de vrouw.

‘Maar kent u misschien zijn zwakke plek ?’ vroeg Elwin.

‘Ach ja,’ zei de vrouw. ‘Vroeger had hij een vriend met wie hij alles deelde. Die vriend kent zijn geheim.’ Na een tijdje stond Elwin met het adres van die oude vriend weer op straat. Gelukkig was het adres dichtbij, een paar straten verder. Maar de man

wilde niet met Elwin spreken.

‘Maar meneer, het gaat om de piraten-hoofdman van Galatie. Hij houdt nog steeds velen opgesloten,’ zei Elwin.

‘Wat heb ik daarmee te maken,’ zei de man. ‘Wat kan mij het schelen.’

‘Nou, dat is ook niet vriendelijk,’ zei Elwin. ‘Bent u soms nog steeds met hem bevriend ?’

‘Hoe weet jij dat ?’ vroeg de man ineens. En toen veranderde de man opeens. Hij was ineens heel vriendelijk. ‘Nee, nee, ik ben al tijden geen vriend meer van hem. Dat was ik vroeger wel, maar we hebben eens flinke ruzie gehad.’

‘Waar ging die ruzie dan over ?’ vroeg Elwin.

‘Ach, een kleinigheidje,’ zei de man, ‘een kleinigheidje. Maar het is nooit meer goedgekomen.’

‘Nou, hij schopt nog steeds erg veel problemen,’ zei Elwin. ‘Heeft u enig idee hoe hij daarmee kan stoppen.’

‘Oh ja, natuurlijk,’ zei de man, ‘natuurlijk. Ik heb hem jaren gekend. Ik ken al zijn geheimen.’

‘Wat zijn zijn geheimen dan eigenlijk ?’ vroeg Elwin.

‘Van zijn kracht ?’ vroeg de man. ‘Ja, hij is erg sterk. Dat komt, hij is de zoon van een heks, weet je. Zij liet hem altijd bijten door katten en ratten. Daardoor heeft hij zoveel littekens. Dat is het geheim van zijn kracht. Zolang hij in het donker blijft, diep onder de grond, is die kracht het grootst, en kan niemand tegen hem op. Alleen zijn moeder kan tegen hem op.’

‘En waar woont die dan ?’ vroeg Elwin.

‘Die leeft niet meer,’ zei de man. ‘Maar eh, ze heeft mij verteld hoe iemand hem de baas kan.’

‘En hoe dan ?’ vroeg Elwin.

‘Oh, een gouden veer,’ zei de man. ‘Daar kan hij niet tegen. Als je met die gouden veer voor hem staat dan wil hij alles voor je doen. Zijn moeder heeft me eens zo’n gouden veer gegeven. Ik heb die gouden veer vroeger veel gebruikt, en kon alles van hem gedaan krijgen, maar op een gegeven moment begon het te vervelen, zo erg dat ik niets meer van hem wilde weten. Het kon me allemaal niet meer schelen. Ik gebruikte de gouden veer niet meer, kreeg ruzie met hem, en ben toen vertrokken.’

‘Dus u was ook een piraat van Galatie, net als hem ?’ vroeg Elwin.

‘Oh ja,’ zei de man, ‘We waren beste maatjes. Ik was eigenlijk eh… de eerste piraten-hoofdman van Galatie, door die gouden veer. Hij was mijn beste piraat, de gevaarlijkste. En toen ik vertrok en mijn cafe kreeg werd hij de hoofdman. Maar de gouden veer heb ik nog steeds, en je kunt hem zo gratis van me krijgen.’

Hoofdstuk 4. De Slangifant

‘Gratis ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei de man, ‘Ik heb hem ook gratis van zijn moeder gehad. Het was een heks, maar het was een best mens.’

Na een tijdje stond Elwin met de gouden veer in zijn handen. Kon Elwin dit allemaal wel geloven ? Toch wilde hij het erop wagen. Aan de onderkant van de veer zat een

soort pen. Elwin ging zo snel als hij kon naar Fragilie. Hij had geen tijd te verliezen. Daar aangekomen liep hij direkt met de gouden veer het gemeentehuis binnen. ‘Ik wil de piraten-hoofdman van Galatie spreken,’ zei Elwin, terwijl hij de gouden veer liet zien. ‘Jawel meneer,’ zei de loket-beambte. ‘Ik zie dat u een vriend van hem bent.’ De loket-beambte pakte zijn telefoon en had al snel de piraten-hoofdman aan de lijn. ‘Ik heb hier uw vriend met de gouden veer. Hij wil u direkt zien.’ Binnen enkele minuten kwam de piraten-hoofdman uit de lift. ‘Ik wil dat je direkt alle oude inwoners van Sardes en hun kinderen loslaat uit je werkkampen, en ook alle andere wezens die je daar hebt opgesloten.’

‘Ja, kapitein,’ zei de piraten-hoofdman.

Na een paar uur was iedereen met de lift naar boven gekomen, en niet lang daarna was er een grote optocht uit Fragilie.

Iedereen wilde ineens gouden veren om zich te beschermen tegen de gemene piraten van Galatie, en de nieuwe keizer van Brannan liet er een gebod van maken dat iedere bewoner van Brannan een gouden veer in zijn huis moest hebben. Nooit meer wilde de nieuwe keizer van Brannan iets dergelijks meemaken. Maar waar waren die gouden veren te vinden ?

‘Printkop-papegaaien,’ zei de oude vriend van de piraten-hoofdman. Daarvoor moesten ze naar een ver eiland. Die papegaaien verwisselden elke maand van veren, en daarom was het hele eiland bezaaid met gouden veren. Alleen het eiland werd bewaakt door een verschrikkelijke olifant. Zijn slurf kon veranderen in een snavel en in een slang, en kon daardoor diepe wonden aanbrengen.

Ook waren er op het eiland gevaarlijke indianen die kannibalen waren. Elwin ging er in zijn helicoptertje naar toe. Hij zou allang blij zijn als elke stad in Brannan een gouden veer zou hebben. Elwin zag dat er ook veel vogels naar een kleiner eilandje ernaast vlogen. Elwin besloot eerst daar te kijken. Hier waren alleen vogels. Het was een vogeleiland. De printkop-papegaaien kwamen hier ook, en Elwin vond hier best wel veel gouden veren. Zo ging Elwin even later met zijn helicoptertje vol gouden veren terug. Hij zou vanaf nu iedere maand naar het vogel-eiland teruggaan voor gouden veren, want om in de handen te komen van verschrikkelijke kannibalen of in zo’n gevaarlijke slurf had Elwin niet zo’n zin in.

Maar sinds het in Brannan zo vol werd met gouden veren bracht het ook andere dingen met zich mee. De verschrikkelijke kannibalen kwamen in bootjes tegelijk Brannan binnen en het leek maar niet op te houden. En in het oerwoud kwamen er steeds meer van die olifanten met die gevaarlijke slurven voor. Slangifanten werden ze genoemd, of Snavelifanten. Iedereen was er erg bang voor. De verschrikkelijke kannibalen gingen sindsdien in de oerwouden van Brannan wonen om daar de boel onveilig te maken. Velen durfden sindsdien het oerwoud niet meer in. Nu hadden de inwoners van Brannan dan wel gouden veren en geen last meer van de piraten van

Galatie, maar wat hadden ze ervoor in de plaats gekregen ? Er scheen iets met de gouden veren mee te komen. En de kannibalen schenen nog erger te zijn dan de piraten van Galatie ooit waren geweest. De nieuwe keizer van Brannan was radeloos.

Elwin wist het nu ook niet meer. Weer ging hij terug naar de oude vriend van de piraten-hoofdman. ‘Ja, dat komt ervan, he,’ zei de man lachend. ‘Allerlei nare dingen kunnen gebeuren door hebberigheid. Ik had je toch een gouden veer gegeven ?’

‘Ja, maar de nieuwe keizer van Brannan wilde dat iedereen veilig zou zijn tegen zulke piraten,’ zei Elwin.

‘Ik zal je vertellen hoe je nooit meer last zult hebben van piraten, kannibalen en slangifanten,’ zei de man. ‘Breng al die gouden veren weer terug naar het vogel-eiland. Bewaar de gouden veer die ik je heb gegeven, die met die pen aan de onderkant.’

‘Is dat alles ?’ vroeg Elwin. ‘Mag ik de gouden veer dan in het paleis van de keizer van Brannan brengen ?’

‘Dat kan ook,’ zei de man. ‘Het is genoeg om zo geen last meer van ze te hebben.’

En zo gebeurde het. Elwin bracht in zijn helicoptertje alle gouden veren weer terug naar het vogel-eiland, en liet zijn eigen gouden veer die hij van de oude vriend van de piraten-hoofdman had gekregen naar het paleis van de keizer van Brannan brengen waar het een goed plaatsje kreeg. Toen keerde de rust weer terug in Brannan. Elwin was blij dat alles zo goed was afgelopen, en bedankte de oude vriend van de piraten-hoofdman die daarin een grote rol had gespeeld. Ook de nieuwe keizer van Brannan was hem erg dankbaar, zo dankbaar dat de oude vriend van de piraten-hoofdman sindsdien de schenker van het paleis mocht zijn. Hij kreeg een eigen bar in het paleis waar hij de gasten van de keizer mocht ontvangen, geheel op zijn eigen wijze. Elwin ging nog vaak bij hem op bezoek. Ook Karel Blauw had veel voor Brannan betekent, en kreeg als dank een grote zolder in het paleis waar hij voortaan mocht wonen. Hij kon heel goed miniatuurtjes maken die hij dan weer door kon verkopen. Zijn zolder was vlak naast het keizerlijke cafe van de oude vriend van de piraten-hoofdman.

Ook Elwin en de konijnenfee waren erg dapper geweest, en natuurlijk Linie waar het allemaal mee begon. En zij kregen allemaal grote kadoos van de nieuwe keizer van Brannan. De nieuwe keizer van Brannan was een erg gulle man die heldendaad rijkelijk beloonde. De papegaai van Karel Blauw mocht sindsdien als dank weleens boodschappen van de nieuwe keizer van Brannan brengen. Daarvoor vloog hij dan vaak naar verre landen, en de papegaai vond dat maar wat leuk.

Einde

Deel 3. Elwin en de Tijdmachine

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud

Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek

Hoofdstuk 3. De Feeen

Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud

Elwin vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. Hij was hier helemaal alleen in een diep oerwoud. Zijn helicoptertje begon vreemd te doen, dus hij moest wel landen. Na een tijdje was Elwin omringd met aapjes. ‘Breng hem naar de koning,’ riep iemand. Ineens keek Elwin tegen een reus van een neger aan gekleed met wat dierenhuiden. Hij had een grote speer in zijn hand. De aapjes leken hem te gehoorzamen, en brachten Elwin naar een kleine piramide waar een oude man zat.

‘Wat fijn dat je eindelijk bent gekomen, Elwin,’ zei de oude man.

Elwin snapte er niets van. Hoe kon deze man hem nu kennen ? Maar direkt haalde de man een Elwin-boek tevoorschijn, en toen wist Elwin genoeg. De man wist natuurlijk waar Elwin terecht zou komen.

Elwin glimlachte. ‘Noem mij maar professor,’ zei de man. ‘De negers denken dat ik hun koning ben, en ik laat ze dat maar denken. Ook ik ben eens met mijn helicopter neergestort en kwam hier terecht. De negers lieten mij wat Elwin-boeken lezen, en ik kwam erachter dat jij hier ook snel zou komen.’

Elwin glimlachte. ‘Nou, ik ben niet van plan hier altijd te blijven. Ik ben op doortocht, ziet u,’ zei Elwin.

‘Van mijn helicopter is niet meer veel over,’ zei de man. ‘Maar ik kan sommige onderdelen wel gebruiken om jouw helicopter te herstellen.’

‘Dat zou geweldig zijn, professor,’ zei Elwin.

‘En niet alleen dat, Elwin,’ zei de professor. ‘Ik kan er zelfs een tijdmachine van bouwen.’

‘Nou, dat zou helemaal mooi zijn, professor,’ zei Elwin.

De professor rommelde even voor een paar uurtjes aan Elwin's helicopter, en toen was de tijdmachine klaar. In de helicopter brandden allemaal kleine lampjes, en het was een gigantisch dashboard geworden. ‘Oh,’ zei Elwin, ‘dat moet u me dan allemaal wel even uitleggen, hoe het allemaal werkt.’ Er zat een teller op waarmee je de tijd kon instellen waar je naartoe wilde gaan.

‘Ik kom zelf uit de toekomst, Elwin,’ zei de professor.

‘Oh, ik zou zelf ook zo graag naar de toekomst willen,’ zei Elwin.

‘Ga maar zitten,’ zei de professor. ‘Dan laat ik het je zien.’

Op een beeldscherm kreeg Elwin allemaal tafereeltjes te zien. ‘Laten we een paar duizend jaar in de tijd reizen,’ zei de professor. ‘Dan komen we in een gloednieuw Brannan terecht.’

De professor toetste even wat cijfers in, en daar gingen ze. De helicopter ging als door een wolk, en toen waren er allemaal flitsen. Brannan bestond uit prachtige oerwouden met een heleboel oerwoudsteden. ‘Wonderlijk,’ zei Elwin. ‘Er zijn nu alleen nog maar smalle riviertjes en kleine meertjes. En alles ziet er zo groen uit. En we hebben prachtige bergen.’

‘Vulkanen, Elwin,’ zei de professor. Elwin werd helemaal warm van binnen. ‘Die

vulkanen zijn heel belangrijk, Elwin. Ze hebben een grote rol gespeeld in het droogleggen van de zeeen en de grote meren en rivieren.’

‘Oh, ik dacht dat de wolkenmannen dat deden,’ zei Elwin.

‘Nee,’ zei de professor. ‘Er waren een heleboel delen die ze niet konden droogleggen, en daar waren de vulkanen voor.’

‘Maar dat is geweldig, professor,’ zei Elwin.

‘En vele beesten die in de zee woonden en daardoor afschuwelijk kwaadaardig waren wonen nu in de vulkanen waar ze veel vriendelijker zijn, omdat ze het daar veel beter naar hun zin hebben,’ zei de professor.

‘Wonen er ook draken in de vulkanen ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei de professor, ‘een heleboel. Maar ze zijn wel vriendelijk, hoor.’

‘Hoei,’ zei Elwin.

‘Het is belangrijk dat alle bergen vulkanen worden,’ zei de professor. ‘Dan voelen de beesten zich veel meer op hun gemak, en dan kunnen de grootst mogelijke oceanen drooggelegd worden.’

‘Maar hoe worden bergen vulkanen ?’ vroeg Elwin.

‘Tijd, Elwin, door heel veel tijd,’ zei de professor. ‘En daar hebben we tijdmachines voor.’

‘Professor, dat is geweldig,’ zei Elwin, ‘maar zijn vulkanen niet gevaarlijk ?’

‘Nee hoor,’ zei de professor, ‘als er maar voldoende vulkanen zijn dan is er niets aan de hand. Ze zijn alleen gevaarlijk als ze alleen komen te staan, want dan kunnen ze overstromen, oftewel uitbarsten.’

‘Dus door de vulkanen-ketens wordt alles opgelost, en die ontstaan door de tijdmachines ?’ vroeg Elwin.

‘Precies, Elwin,’ zei de professor.

De vulkanen zagen er ook erg rustig uit, en ze stonden allemaal naast elkaar. ‘Elwin,’ zei de professor, ‘als er genoeg vulkanen zijn dan kunnen er zelfs steden op gebouwd worden, zonder dat er enig gevaar is. De steden zullen zo altijd genoeg energie hebben.’

‘Oh, dat is wel slim,’ zei Elwin.

‘Laten we nog een paar duizend jaar verder gaan,’ zei de professor, en drukte weer wat knopjes in. Weer gingen ze door een wolk heen, en weer waren er bliksemschichten, waarna ze boven een ruimte zweefden vol met vulkanen waarop steden waren gebouwd. Langs de vulkanen lagen oerwouden in diepe valleien. ‘Prachtig,’ zei Elwin.

‘Het vuur is zelfs niet gevaarlijk meer,’ zei de professor, ‘en in lava kun je gewoon je handen wassen. Dat komt allemaal door de verbinding tussen de vulkanen.’ Elwin zag wat bruggen tussen de vulkanen liggen.

Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek

‘Brannan,’ zei de professor, ‘is nu het hele universum. Er zijn geen oceanen meer, geen sterren meer. Alles is nu een grote planeet die het hele universum vult en het hele universum is. De lucht is nu niet meer oneindig. Alles eindigt tegen een harig plafond met juwelen. Die juwelen zijn ook steden, en de harige velden eromheen is de wildernis.’

‘Dus Brannan ligt in een soort schelp of cocon ?’ vroeg Elwin.

‘Precies,’ zei de professor. ‘Er is nu grond boven en onder.’

‘En waar komen we terecht als we ons een weg graven door het plafond, de harige

wildernis ?’ vroeg Elwin.

‘Dat kunnen we wel proberen,’ zei de professor, en vloog richting de harige wildernis in de lucht. Alles leek hier te branden, maar de professor zei dat het vuur niet gevaarlijk was. De professor vloog snel door wat bochten heen, en uiteindelijk kwamen ze onder de grond terecht, gewoon hoog in de lucht. Weer moesten ze door allerlei bochten heen. Even later stonden ze met de helicopter op een hoge duin. Voor hen lag een strand met een zee. Het was er verschrikkelijk warm, bijna heet.

‘Wat krijgen we nou,’ zei de professor. ‘Dat wist ik niet.’

Elwin glimlachte. ‘Kom professor, laten we uitstappen. Ik heb wel zin om wat te gaan zwemmen.’

En dat deden ze. De professor ging aan het strand zitten, en Elwin ging de zee in. Het was hier heel ondiep, en het water was lekker warm. Ze waren hier in de bovenwereld.

Een eindje verderop stond een piratenschip waar Elwin en de professor even later naar toegingen. Maar plotseling zagen ze wat piraten die in de helicopter stapten en er mee weg vlogen.

‘Daar gaat onze tijdmachine,’ zei de professor.

‘Ach professor,’ zei Elwin. ‘We zullen het hier best naar onze zin hebben.’

‘Oh, kijk eens,’ zei de professor toen ze even later het piratenschip waren binnengegaan. ‘Allemaal tijdmachines binnenin. Die kunnen we wel gebruiken.’

Elwin en de professor besloten met het schip de zee op te gaan. De professor ging direkt met de tijdmachines aan de gang. Het was een rustige, kalme zee. In de verte lagen wat eilandjes. Boven hen was weer een enorm harig plafond met juwelen. Het leek wel op een schelp of cocon met vele lagen.

Met de tijdmachines konden ze heel makkelijk het gebied afzoeken. Boven de volgende laag met harige wildernissen lag weer een strand met een zee, een grote bovenwereld. Er waren vele verdiepingen. Elwin wilde voorlopig niet terug. Het was hier veel te spannend. Ook de professor had er wel lol in. Met het piratenschip reisden ze van bovenwereld tot bovenwereld, en kwamen steeds verder in de tijd terecht. ‘Verder in de tijd is dit allemaal drooggelegd,’ zei de professor. ‘En vulkanen met oerwouden komen ervoor in de plaats, en natuurlijk worden er op de vulkanen weer steden gebouwd.’

Na een tijdje werd het piratenschip uit een reusachtige machine getrokken. Het bleek dat Elwin en de professor in een chocolade fabriek waren. Overal om hen heen liepen mannen in glibberig witte pakken met oranje laarzen en oranje helmen. Ook liepen er een heleboel wezens rond die geheel van chocolade waren. Elwin en de professor renden zo snel mogelijk de fabriek uit. Ook buiten waren er een heleboel chocolade wezens. ‘Breng hen naar de koning, de koning,’ riepen ze. ‘En naar de koningin,’ riep iemand anders. Elwin en de professor werden gegrepen en werden een wit gebouw ingedrukt waar een man van chocolade en een vrouw van chocolade op tronen zaten. ‘Wel heb ik ooit,’ zei de man van chocolade. ‘Hoe zijn jullie hier gekomen ?’

‘Door een tijdmachine, majesteit,’ zei de professor.

‘Welkom in chocolade land,’ zei de man van chocolade. Elwin en de professor kregen al gauw een huisje van chocolade waar ze mochten wonen. Alles was hier van chocolade. Zelfs hun bed.

‘Ik hoop niet dat ik hier misselijk ga worden,’ zei Elwin.

‘Ach welnee,’ zei de professor. ‘Hier kennen ze geen misselijkheid. Je kunt eten zoveel je wilt, en alles groeit weer aan.’

‘Hoe weet u dat ?’ vroeg Elwin.

‘Ach, veel over gelezen,’ zei de professor. ‘Er waren altijd al theorieen dat de buitenste schil van Brannan een chocolade wereld zou zijn, en dat Brannan zelf gewoon een gigantische chocolade machine is.’

‘Wat vreemd,’ zei Elwin.

‘Maar wel lekker,’ zei de professor, die een hap uit de muur nam. Elwin ging vroeg naar bed, en at een stuk van zijn bed op.

De volgende dag waren ze allebei vroeg op. ‘Elwin,’ zei de professor. ‘Ze hebben ons schip ingepikt, maar laten we nog eens een kijkje nemen in die chocolade-fabriek. Ik denk dat het daar helemaal volstaat met tijdmachines.’ De wezens die daar werkten waren als robotten. Ze leken helemaal niet op Elwin en de professor te reageren. Na een tijdje lopen kwamen ze in een enorme hal, waar allemaal tijdmachines stonden waarin chocolade aan het pruttelen was. ‘Die tijdmachines gebruiken ze om chocolade mee te maken,’ zei de professor. Ook stond er in de hal een grote witte helicopter met een heleboel tijdmachines binnenin. ‘Na een tijdje zal dit allemaal weg zijn,’ zei de professor. ‘De tijd rekent hier volledig mee af. Ze gebruiken Brannan als een chocolade machine, en dat is natuurlijk niet de bedoeling. De tijd in Brannan loopt heel traag, terwijl hier alles heel snel gaat.’

‘Waar zal het dan allemaal in gaan veranderen ?’ vroeg Elwin.

‘Kom maar mee,’ zei de professor, ‘dan laat ik het je zien.’

Hoofdstuk 3. De Feeen

De professor stapte in de helicopter terwijl Elwin hem volgde. Door een paar knopjes in te drukken ging er een grote garage-deur open en reden ze naar buiten. Snel stelde de professor de tijdmachine in op duizenden jaar verder. Floep, daar waren ze ineens boven een reusachtige zee, en alles rook naar pepermunt. Weer drukte de professor op wat knopjes en stelde de tijdmachine in op duizenden jaren verder. Ook was er een schuifknop waarmee je snel miljoenen jaren verder kon. ‘Oh, zit daar maar niet aan, Elwin,’ zei de professor, ‘want als dat misgaat, dan schieten we miljoenen jaren terug in plaats van vooruit. Er wordt altijd voor gewaarschuwd niet te snel in de tijd te reizen, anders kan de machine het niet bijhouden, en gaat alles andersom.’

‘Zie je,’ zei de professor. ‘Tijdreizen is net zoiets als toveren. Ik denk dat we een cirkel hebben gemaakt, Elwin. We zijn nu terug in het begin, toen Brannan nog een klein ondergronds stadje was.’ Door de mist kon Elwin het stadje zien.’

‘En verder terug ?’ vroeg Elwin.

Op een scherm zagen ze een fee met de vleugels van een lieveheersbeestje. ‘Dat is de goede fee, Brannan,’ zei de professor. ‘Is ze niet prachtig ? Zij bouwde eens het stadje Brannan, als een schuilplaats voor iedereen die door sluwe en gemene beesten werden lastig gevallen.’

Ze vlogen door naar een soort ziekenhuis waar de goede fee soldaatjes verzorgde. ‘Dag Brannan,’ zei de professor toen hij uit de helicopter stapte. Brannan had hen al zien aankomen en stond al bij de deur.

Toen ze binnen waren vertelde Brannan honderduit. Ze zorgde erg goed voor de soldaatjes. ‘Over miljoenen jaren zal Brannan een universum zijn waar iedereen veilig kan wonen,’ zei de goede fee.

‘Waarom ga je niet met ons mee ?’ vroeg de professor. ‘Buiten staat onze tijdmachine.’

Dat liet Brannan zich geen twee keer zeggen. Ze wilde direkt mee. ‘Lieve goede fee,’ zei Elwin. ‘Wij komen uit de toekomst, en het is daar zo prachtig.’

Niet lang daarna kon Brannan de prachtige oerwouden zien met de vulkanen waarop de steden waren gebouwd. Telkens weer gingen ze enkele duizenden jaren verder. Totdat ze ook boven de zee van pepermunt waren gekomen. ‘Er moet ergens een boom zijn, hoog in de lucht, waar we kunnen wonen,’ zei Brannan. ‘Er wonen daar prachtige vogels en er zijn daar prachtige bloemen. Bovenop die boom is een wereld die Taan Naat heet. Dat is het toekomstige Brannan.’

De goede fee liet een sieraad zien wat ze altijd om haar arm droeg, en waarmee ze miljoenen jaren in de toekomst kon kijken, maar daar komen kon ze niet. De professor liet haar de schuifknop zien waarmee ze miljoenen jaren verder konden reizen, maar de knop was te gevaarlijk om te gebruiken. Toen legde de goede fee het sieraad op de schuifknop en het paste er precies omheen. ‘Zo is het veilig,’ zei ze, en duwde heel voorzichtig de schuifknop omhoog. Een prachtige boom kwam op vanuit de zee, en groeide heel snel omhoog. De takken spreidden zich uit, en er begon zich

een hele nieuwe wereld op de takken te openen. Dit was de wereld van Taan Naat. Door de takken en bladeren vlogen ze naar die wereld toe, en niet lang daarna stonden ze op een prachtig strand. Boven de zee zweefden wezens in hele lange jurken, wezens die op feeen leken. Een van de feeen kwam dichterbij. ‘Dat is mijn zus,’ zei Brannan. ‘Zij is Taan Naat.’

‘Eens ontvoerde een boze tovenaar haar, en zei dat ik haar pas over miljoenen jaren zou terugzien,’ zei de goede fee Brannan. ‘Gelukkig is dit met de tijdmachine wat sneller opgelost.’ Elwin glimlachte.

‘Ik ben vrij,’ zei Taan Naat met een zachte stem. ‘Dank jullie wel dat jullie gekomen zijn.’

‘Oh zus,’ zei de goede fee Brannan, en vloog haar in de armen.

‘De brug is gelegd,’ zei Taan Naat. ‘We zullen nu alleen nog maar dichter naar elkaar toegroeien. En door onze vriendschap zal de zee drooggelegd worden. Ik heb zo lang in deze zee opgesloten gezeten.’

‘Ik denk dat er een nog snellere manier is,’ zei de professor. Hij wees op de helicopter, en niet lang daarna zaten ze er allemaal in. ‘Met de tijdmachine is het zo gebeurd,’ zei hij. Hij drukte de schuifknop nog verder omhoog, en floep, de zee was verdwenen. Er was nu een prachtig oerwoud met vele vulkanen. Maar toen ze nog verder in de toekomst gingen gebeurde er iets heel vreemds. De twee goede feeen waren ineens in vier dwergen veranderd.

‘Ik had het kunnen weten,’ zei de professor. ‘Dat deden die boze tovenaars vroeger wel vaker. Dan namen ze twee toverdwergen en dan maakten ze er een fee van. En daarom hadden die feeen altijd heel veel pijn van binnen, omdat ze eigenlijk twee dwergen waren die aan elkaar vastzaten.’

‘Tjonge,’ zei Elwin. ‘Welkom.’

De dwergen waren erg blij. Ze waren eindelijk bevrijd. Een van de dwergen had nog

een sieraad, en toen hij dat sieraad om de schuifknop heenlegde konden ze zelfs miljarden jaren in de toekomst reizen. En waar ze toen terechtkwamen ? Overal waren oerwouden, en die oerwouden stonden vol met tempels. Die tempels stonden vol met beelden en geheimzinnige sieraden.

‘Oh ja,’ zei de professor, ‘dat gesteente is allemaal voortgekomen vanuit de vulkanen.’

‘Maar waar is het goed voor ?’ vroeg Elwin.

‘Ja, je weet het he,’ zei de professor. ‘Die sieraden hebben invloed op de tijd. Ik kan het onderzoeken en een nog betere tijdmachine bouwen.’

‘Waar houdt het ergens op ?’ vroeg Elwin.

‘Voorlopig nog niet,’ zei de professor. ‘We hebben veel te doen.’

Na een paar dagen had de professor een nieuwe tijdmachine gebouwd. In een grot. Hiervoor gebruikte hij ook veel onderdelen van de helicopter. De hele grot stond vol met apparatuur, die werkte door de geheimzinnige sieraden die ze in de tempels hadden gevonden. Maar er gebeurde helemaal niks. Wel kwamen er steeds meer apen een kijkje nemen. ‘Ik geloof dat we nu wel op de rand van de tijd terecht zijn gekomen. Misschien stopt hier wel alles,’ zei Elwin.

‘Ik denk dat je gelijk hebt, Elwin,’ zei de professor. ‘Ik denk ook niet dat we nog een tijdmachine nodig hebben. Alles is goed hier. Ik zou hier wel willen blijven voor de rest van mijn leven.’

‘Maar professor,’ zei Elwin, ‘denkt u niet dat we degenen die nog ergens vastzitten in de tijd moeten helpen ?’

‘Natuurlijk,’ zei de professor. ‘Ik kan wel een apparaat bouwen waarmee we als het nodig is iemand uit de tijd kunnen opvissen.’

‘Dat zou geweldig zijn,’ zei Elwin.

Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Voorlopig hadden ze het heel druk met het verkennen van de omgeving. Maar al gauw kwamen ze ook andere tijdreizigers tegen : de piraten die hun oude helicopter hadden gestolen. Ook zij kwamen om onderzoek te doen in de tempels. Toen de piraten een tempel waren binnengelopen slopen Elwin en de professor stilletjes naar de helicopter toe. Er stonden nu een heleboel soorten tijdmachines in die de professor

nog niet kende. Snel startte de professor de motor nadat ze naar binnen waren gegaan, en vloog weg. Er leken geen steden meer te zijn, alleen nog maar tempels, ook binnenin de vulkanen.

Snel vloog de professor een vulkaan binnen. De priesters keken er raar van op. Snel stapten de professor en Elwin uit. ‘Welkom in de tempel van Ko Pang,’ zei een priester.

‘Wij zijn op onderzoek uit in de verschillende oerwoud-tempels en vulkaan-tempels,’ zei de professor. ‘Wat is nu de beste plek om naartoe te gaan ?’

‘Och,’ zei de priester. ‘Er zijn zoveel tempels en zoveel geheimen. De weg wijst zich vanzelf.’

Toen vlogen Elwin en de professor naar de volgende vulkaan waar ook een tempel was. ‘Welkom in de tempel van Xi Ning,’ zei een priester.

‘Hoeveel verschillende goden zijn er hier ?’ vroeg Elwin aan de priester nadat ze waren uitgestapt.

‘Oh, miljoenen,’ zei de priester. ‘Ze moeten allemaal gunstig gestemd worden, anders zullen ze ons verwoesten.’

‘Waar komen die goden dan vandaan, en wie is hun oppergod ?’ vroeg Elwin.

‘Ze komen uit het verleden,’ zei de priester. ‘En ze zijn woest. Niemand weet hoe hen tevreden te stellen. Er is een centrale tempel, de grootste van allemaal. Daar woont de oppergod Nac Puch. Hij is het meest woest van allemaal.’

De priester vertelde hen hoe ze daar konden komen, en na een tijdje landden ze daar met de helicopter. Er hing een groot gouden bord boven de tempel waarin vreemde letters gekrast waren. Binnenin brandden allemaal vuren, meestal dicht tegen de muren aan. Een priester zei hen dat de goden allemaal zo woest waren omdat ze

opgesloten zaten in de tijd. ‘Daar hebben we tijdmachines voor,’ zei de professor.

‘Ik ben blij dat jullie gekomen zijn,’ zei de priester, en liet hen een aantal Elwin-boeken zien. Elwin glimlachte. ‘Wij hopen dat jullie wat voor de goden kunnen doen,’ zei de priester. ‘Wij als priesters zijn de troosters van de goden, maar eigenlijk zijn het geen goden. Het zijn de stemmen van hen die in de tijd opgesloten zitten.’

‘Laat de beste sieraden die jullie hebben maar zien,’ zei de professor. ‘Dan bouwen we ze in de helicopter, en dan kan ik ze vanuit de tijd opvissen, zodat ze in de helicopter terechtkomen.’

Na een tijdje had de professor er een cabine van gemaakt, en aan de zijkant van de cabine had hij de apparatuur geplant. ‘Ziezo,’ zei de professor. Na wat getypt te hebben kreeg hij een heleboel namen op het scherm van alle goden en de tijden waarin zij zich bevonden. Het waren gewoon indianen die in de problemen terecht gekomen waren. Sommigen waren in een rots opgesloten. Anderen waren in een put gevallen, en weer anderen waren verdwaald op zee. Na een tijdje stonden er grote groepen indianen naast de tijdmachine. Ze moesten er wel om lachen dat ze in de vele tempels als goden werden aanbeden. Ook Elwin, de professor en de priesters konden er wel om lachen, maar plotseling stonden de piraten in de deuropening die er niet zo om konden lachen. ‘Waar is onze helicopter ?’ vroegen ze. Toen ze de tijdmachine zagen begonnen ze het ding direkt in puin te slaan.

‘Wat moet dat,’ zei de professor. Maar er waren ineens zoveel piraten dat ze daar niet tegenop konden. Ook de priesters en de indianen konden er niet veel tegen beginnen. De piraten hadden geweren en pistolen. Iedereen werd meegenomen en naar een grot gebracht. Voor de grot werd een steen gerold, maar midden in de nacht kwamen er grote apen die de steen weer wegrolden en hen meenamen. Niemand wist wie die apen waren of waar ze vandaan kwamen. Het waren reuzen-apen. Niet lang daarna kwamen ze in een grot die vol stond met tijdmachines. Hier was ook een andere professor. Deze professor was hier ook ooit door het tijdreizen terechtgekomen. ‘Goed dat jullie er zijn,’ zei de professor. Ook hier zag Elwin een paar Elwin-boeken liggen.

‘Dag professor,’ zei Elwin. ‘Is het waar dat we hier op de rand van de tijd terecht zijn gekomen ? Stopt het hier allemaal ?’

‘Inderdaad, Elwin,’ zei de professor. ‘Dit is wat ze de rode lijn noemen. Dat is een krachtveld opgewekt door deze tijdmachines. Als je door dat krachtveld heengaat kun je nooit meer terug in de geschiedenis, maar je kunt wel iemand uit de geschiedenis halen.’

‘Maar is hier dan helemaal geen toekomst meer ?’ vroeg Elwin.

‘Dit is de toekomst,’ zei de professor. ‘Tijd stopt hier. Dingen kunnen nog wel veranderen, en dat gebeurt door de blauwe lijn, een ander krachtveld.’

‘Dus we kunnen nooit meer terugvallen in de tijd ?’ vroeg Elwin.

‘Practisch niet,’ zei de professor. ‘Er is alleen een gevaar. Er komen hier soms piraten die de groene lijn kunnen opwekken. Dat is een krachtveld waarmee ze iemand weer

terug kunnen stralen in de tijd.’

‘Goede genade,’ zei Elwin. ‘We waren al in de handen van zulke piraten gevallen, maar de reuzenapen hebben ons gered.’

‘Ja,’ zei de professor, ‘die heb ik naar jullie toegezonden. Ik had het namelijk op een scherm gezien. Gelukkig hebben ze de groene straal niet gebruikt, maar sommige piraten hebben zulke pistolen.’

‘Verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Hoe kunnen we ons daar tegen beschermen ?’

‘Dat kan alleen als je naar het land van de rode strepen gaat,’ zei de professor, ‘daar waar de rode stralen zijn.’

‘En hoe komen we daar ?’ vroeg Elwin.

‘Achter deze grot is een grot met rode stralen, en dan gewoon het pad volgen,’ zei de professor.

Niet lang daarna waren ze in het land van de rode strepen. Hier konden de piraten niet komen, en al helemaal geen groene stralen. De wachters van dit land waren vreemde apen, met lange dunne rode speren waarmee ze marcheerden. Ook de hekken waren gemaakt van lange dunne speren, als tralies met hele scherpe punten.

Elwin had het erg naar z’n zin in het land van de rode strepen, en kon het erg goed vinden met de apen. De koning van het land was een vlieg. De vlieg had geen vleugels, maar wel een heel lang lijf, en zat op een houten troon. De wachters van het paleis waren koek-apen. Dat waren apen die geheel van koek waren gemaakt.

Op een dag had de koning een kadootje voor Elwin. Een koek-aap kwam het brengen. Het kadootje lag op een rood fluwelen kussentje. Het was een boek, een Elwin-boek, waarin precies beschreven stond hoe Elwin in het land van de rode strepen was gekomen. Elwin was er erg blij mee. Het heette : Elwin en de Tijdmachine. En de

koning had ook in het boek geschreven dat hij er voor zou zorgen dat alle lieve kinderen het verhaal van dit boek eens zouden horen of lezen. En zo kwam een mooi verhaal ten einde, een avontuur waar Elwin nog vaak aan zou terugdenken. Natuurlijk bewaarde Elwin het boek wat hij van de koning had gekregen goed.

Einde

Deel 4. Elwin in het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. Pechonini

Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp

Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia

Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini

Hoofdstuk 5. De Droommachines

Hoofdstuk 1. Pechonini

Elwin had een huisje gekregen in het land van de rode strepen. Hij was daar wel heel blij mee, en er zat ook een zolder op het huisje. Op de zolder woonde een vlieg zonder vleugels. Hij had een zwarte cape en heette Pechonini. Hij woonde al heel lang op de zolder, en toen Elwin in het huisje kwam wonen vond Elwin het alleen maar fijn dat er ook iemand anders was. Pechonini had een miniatuur-trein gebouwd met een heleboel rails. Elwin speelde er vaak mee. Pechonini was iemand met een

duister verleden. Hij had veel meegemaakt, en hij had dan ook veel te vertellen. Pechonini was geboren onder de grond, waar hij opgroeide tussen de ratten. Hij vertelde dat er veel criminelen onder de grond leefden. Pechonini was zelf vroeger ook een crimineel. Dat kon niet anders, want hij moest wel aan geld komen. Ook bedelde Pechonini vaak. Elwin begreep dat wel. Elwin was blij dat Pechonini het zo goed had nu, boven de grond, maar hij kwam eigenlijk nooit van het zolder af. Hij bestelde vaak pizza's en die kwamen ze hem dan brengen.

Pechonini had vroeger in een restaurant gewerkt, dus hij wist wel hoe hij moest koken, maar nu had hij het te druk. Pechonini werkte vaak achter de computer. Hij was een uitvinder. Nieuwe uitvindingen verkocht hij dan altijd. Daarom lag de zolder ook altijd vol met rommel. Eens in de maand kwam er altijd iemand die hem oude spullen bracht die hij kon gebruiken voor zijn uitvindingen. Het waren altijd veel electrische apparaten. Pechonini was heel technisch. Toen hij vroeger uit de criminaliteit kwam ging hij gelukkig naar school, en wel naar een hele hoge school. Pechonini had op een universiteit gestudeerd.

Op een dag riep Pechonini Elwin naar boven. Hij wilde Elwin wat laten zien. Hij had wat lampjes in de treintjes gebouwd. 'Zeg Elwin,' zei Pechonini. 'Weet jij dat ik de eerste trein in het land van de rode strepen heb uitgevonden ? Ze hebben nu allemaal nieuwe modellen, maar ik zou je graag mijn eigen trein willen laten zien. Die rijdt nog steeds diep onder de grond.'

Op de zolder had Pechonini een geheime lift achter de douche. Al snel waren ze in de dieptes van het land van de rode strepen, en na een tijdje ging de liftdeur weer open in een prachtig ondergronds gebouw met prachtig rood fluwelen uitgerold tapijt. Overal stonden bedienden in rode pakken met petten. 'Dit is mijn geheime wereld,' zei hij glimlachend tegen Elwin. Al gauw liepen ze door een heleboel gangen heen en kwamen uiteindelijk bij een ondergronds station. Hier waren de treinen van Pechonini. 'Stap maar in,' zei Pechonini. 'Waar wil je naartoe ?'

'Waar kunnen we allemaal naartoe ?' vroeg Elwin.

'Overal,' zei Pechonini. 'Er zijn hier winkels, ondergrondse grachten en plantsoenen, kermissen, casino's, speelhuizen, pretparken, bots-auto's, ondergrondse steden.'

‘Laat me maar wat zien,’ zei Elwin. Pechonini drukte een paar knopjes in en daar gingen ze. Het leek wel een ondergrondse safari. Er liepen overal wilde dieren rond. ‘Ken je de gangsters ?’ vroeg Pechonini, ‘die beroven winkels en banken. Maar het is niet echt hoor. Het zijn maar poppen, robotten. Zij werken voor de armen. Maar die armen zijn ook maar poppen hoor. Er is hier geen echte armoede. Het zijn allemaal poppen. Ook de wilde dieren. Allemaal robotten.’

‘Wonderlijk,’ zei Elwin. ‘Heb je zelf deze hele wereld gebouwd ? Knap hoor.’

Pechonini glimlachte. ‘En dan is er nog de maffia,’ zei Pechonini. ‘Zij zijn de winkelbazen, de casino-bazen, ja, eigenlijk de bazen van alles. Zij zetten iedereen tegen elkaar op, zodat zij veel geld verdienen aan alles. Het is een grote arena.’

‘Een soort circus ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei Pechonini, ‘maar het is niet echt. Het is een soort miniatuur, maar dan veel groter. Het is kunst. Zelfs als ze schieten dan wordt er niet echt geschoten hoor. Er zijn hier verderop ook saloons met cowboys en indianen.’

‘Oh, daar zou ik weleens naar toe willen,’ zei Elwin.

Na een tijdje kwamen ze in het ondergrondse wilde westen. Eerst moesten ze door wat vieze ondergrondse flatwijken, en daarachter was een woestijntje met een prairie met wat saloons. Ook waren er indianenkampen. Elwin was blij dat hij veilig achter het raam van de trein was, want wat daar allemaal gebeurde was toch allemaal erg ruig. Maar na een tijdje kwamen de cowboys in de trein voor een treinroof. Elwin schrok zich een hoedje. ‘Het is niet echt hoor,’ zei Pechonini.

‘Allemaal opstaan, handen omhoog,’ riep een cowboy met een groot pistool.

De cowboy greep Pechonini ruig vast. ‘Jij ook,’ zei de cowboy.

‘Volgens mij ben jij een beetje op hol geslagen,’ zei Pechonini, en haalde een klein

afstandsbedieninkje uit zijn zak en scheen met een klein rood lampje in het gezicht van de cowboy terwijl hij op wat knopjes drukte. Maar de cowboy begon steeds ruiger te doen. Ineens sloeg de cowboy het afstandsbedieninkje uit Pechonini's hand. Nu was het menens. Wat was er toch aan de hand ?

Maar toen ging Pechonini lachend zitten. 'Dat hoort er allemaal bij, Elwin. Allemaal gespeeld.' Even later ging ook de cowboy zitten. 'Hoe krijg je het toch allemaal voor elkaar,' zei Elwin.

'Ik plet jullie koppen zo plat als een dubbeltje,' zei iemand die achter Elwin en Pechonini in de trein zat. De man was als een reus met een heel dik hoofd. 'Dat is een wachter van de maffia,' zei Pechonini.

'Ik zou er geen ruzie mee willen hebben,' zei Elwin. Even later waren ze allemaal uit de trein. Pechonini nam Elwin mee naar een indianenkamp. Er waren op het moment geen indianen in de buurt. Ook liet Pechonini Elwin een hele grote waterval zien. 'In een grot achter de waterval woont de koning van de maffia, die ze ook wel 'papa' noemen, maar het is geen beste,' zei Pechonini.

Toen ze de grot binnenkwamen was er niemand. Er lagen een heleboel kisten met geld, en er stonden een heleboel oude telefoons. Ook waren er allemaal tonnen met gevaarlijke stoffen en kisten vol met wapens. 'De maffia regelt hier alles,' zei Pechonini. 'Het zijn ratten. Zij zenden signaaltjes naar de andere robotten en die moeten doen wat zij zeggen.'

'Hoe doen ze dat dan ?' vroeg Elwin.

'Met hun ogen,' zei Pechonini. 'Daarin zitten een soort zendertjes, terwijl de andere poppen ontvangertjes hebben in hun oren. Het is een soort telefoon.'

'En die koning dan ?' vroeg Elwin.

'Die heeft ook een soort zendertje in zijn tong, als een radio-station,' zei Pechonini.

‘Griezelig,’ zei Elwin. ‘Maar jij hebt het allemaal bedacht en gemaakt, en jij weet hoe het allemaal werkt, dus eigenlijk ben jij de grote maffia baas,’ zei Elwin tegen Pechonini.

‘Dat is waar, Elwin,’ zei Pechonini. ‘Maar zoals ik al zei : het is niet echt.’ Achter de grot was een ruimte waar alleen Pechonini kon komen. Het was een zaal vol met computers, vol met panelen waardoor de robotten bestuurd konden worden. Er stonden wel een heleboel etalage-poppen, maar die konden niets doen. ‘Die moet ik nog in werking zetten,’ zei Pechonini. ‘Ze hebben nog geen apparatuur binnenin.’

Pechonini wees naar een deur, en zei : ‘Als je door die deur heengaat dan kom je in een zaal waar de etalage-poppen wel apparatuur hebben, maar ze zijn nog niet af.’

Na een tijdje liep Elwin er naar binnen. Er stonden daar honderden en honderden etalage-poppen en er zaten er ook een paar op stoelen. Pechonini had er wel werk van gemaakt. Natuurlijk waren er in deze ondergrondse wereld alleen maar rode stralen waardoor alles zichtbaar was. Pechonini zei dat de poppen dan ook alleen maar door rode stralen werkten.

Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp

De computerzaal van Pechonini was aangesloten op een cabine van de maffia, waar ook veel computers stonden met grote schermen. Daarvandaan werden bijvoorbeeld de taxi’s bestuurd, de treinen, de trams en de bussen, en dat kon je op grote schermen volgen. Ook was er een scherm waarop de ziekenhuizen zichtbaar waren en wat er allemaal gebeurde. Ook dat werd door de maffia bestuurd, maar Pechonini bestuurde de maffia weer vanuit de verborgen computerzaal. Alles ging automatisch, maar als Pechonini veranderingen wilde aanbrengen, dan kon dat ook vanuit een klein apparaatje in zijn hand.

‘Elwin, we moeten terug naar het indianenkamp,’ zei Pechonini, ‘want ik wil je wat laten zien.’

Na een tijdje waren ze weer in het kamp. Er waren nu wel wat indianen die voor hun tenten stonden, en ook wat indiaanse vrouwen. De indiaanse vrouwen werden squaws genoemd, en ze hadden jurken aan in allerlei kleuren. ‘Ha Pechonini,’ zei een squaw. ‘Heb je bezoek meegenomen ?’

‘Dit is Elwin,’ zei Pechonini. ‘Hij komt uit de Drokelaar.’

‘De Drokelaar ?’ zei een andere squaw.

Elwin keek naar de kleurige jurken van de squaws. ‘Kom,’ zei Pechonini. En samen liepen ze verder in het indianenkamp. Na een tijdje waren ze bij de tent van het opperhoofd. Het was een oude indiaan met maar een paar veren op zijn hoofd. Meestal hadden de opperhoofden een heleboel veren, maar deze niet. De oude man zei niet veel, maar pruttelde soms in een onverstaanbare taal, terwijl Pechonini in die taal het woord deed. Pechonini stak hele verhalen af. De oude man knikte vaak.

‘Ik heb het met hem over de maffia gehad,’ zei Pechonini even later tegen Elwin. ‘Hij heeft veel ruzie met de maffia gehad, maar het is maar een pop. Het is een verhaal, een spel. Ik heb hem dat spel eens laten zien. Het is ergens in een grot, dichtbij het indianenkamp. Ik ben de enige die de grot kan openen door het apparaatje in mijn hand.’

Na een tijdje kwamen ze met z’n drieen bij de grot aan. De grot zat dicht door een vreemd hek, maar door het apparaatje in zijn hand kon Pechonini het hek openmaken. Binnenin stond een groot spel-automaat. Je kon het met z’n tweeen doen. Het spel was over een oorlog tussen de maffia en de indianen. De maffia waren rovers en gangsters en de indianen waren kannibalen. Pechonini vertelde dat de oude indiaan eerst wel een beetje boos was over dat spel, omdat veel indianen helemaal geen kannibalen waren. Hij vond het spel eerst erg beledigend. Zo zouden anderen een verkeerd beeld hebben van de indianen, maar Pechonini zei hem dat het maar een spel was, en een spel was beter dan een echte oorlog. Alhoewel, dat wat in het spel gebeurde, gebeurde ook echt in de wereld van Pechonini. De spel-automaat was aangesloten op de computerzaal van Pechonini, en zo werden de poppen dus door het spel bestuurd. ‘Ga maar zitten,’ zei Pechonini tegen Elwin. ‘Kies maar uit wie je wil zijn.’

‘Oh, dan wil ik de indianen zijn,’ zei Elwin.

‘Dan bent u de maffia,’ zei Pechonini tegen de oude indiaan.

De indianen hadden een heleboel wapens, maar de maffia ook. Al snel was er een grote oorlog op het scherm. Elwin wist waar de cabine van de maffia was, en liet daar een heleboel indianen naartoe gaan. Achter de computers brachten ze overal een

heleboel veranderingen aan. Pechonini glimlachte. ‘Goedzo, Elwin.’

De oude indiaan deed niet veel. ‘Ik mag de maffia niet,’ zei hij. ‘Dus waarom zou ik ze helpen ?’

Na een tijdje nam Pechonini het van de oude indiaan over. Pechonini ging direct aan het werk. Even later mocht Elwin de maffia zijn.

‘Wel een beetje eng,’ zei Elwin, ‘dat het daarbuiten allemaal echt gebeurt nu wij hier spelen.’

‘Ach, het zijn maar poppen, Elwin,’ zei Pechonini. ‘Zelfs onze oude indiaan hier is maar een pop.’

‘Ja maar ik wil die prachtige wereld van je niet in de vernieling zien gaan,’ zei Elwin.

‘Oh,’ zei Pechonini, ‘de computer herstelt altijd alles weer snel. Dat gaat allemaal automatisch. Het gaat erom ervan te leren, en te zien wat de mogelijkheden allemaal zijn.’

Er stonden nog wel meer spel-automaten in de grot. En Elwin vond het prachtig. Zo waren er race-spelletjes, avonturen-spelletjes, puzzel-spelletjes en nog veel meer. In een zaaltje achter de grot was het casino van Pechonini waar de kans-automaten stonden met een heleboel kans-spelletjes. ‘Hier houd ik het meest van,’ zei Pechonini. ‘Hier krijg ik altijd nieuwe ideeen. Elwin, weet je wat dit eigenlijk is ? Hier krijg ik post van buitenaardse wezens. Deze automaten zijn ….’

‘Buitenaardse wezens ?’ vroeg Elwin.

‘Ach ja, noem het maar geld,’ zei Pechonini. ‘Deze automaten staan aangesloten op alle geldbanken in de ondergrondse wereld.’

‘Geld is een spel,’ zei Pechonini, ‘een kansspel, een geheime boodschap uit de

ruimte. Geld beweegt zich op een bepaalde manier, als de maffia, als de ratten, maar het komt van buitenaf, van buitenaardse wezens. Die zitten opgesloten in de tijd.'

Toen begon Elwin de wereld van Pechonini een beetje te begrijpen. Die hele poppenkast was ervoor om buitenaardse boodschappen op te vangen en te kunnen ontcijferen. Pechonini was een slim mannetje. Even later liet Pechonini aan Elwin al zijn tijdmachines zien die op zijn wereld waren aangesloten. Die tijdmachines liepen geheel op rode stralen, om zo buitenaardse wezens die in de tijd opgesloten waren te helpen. Hij bracht ze dan naar een speciale afdeling van zijn ondergrondse wereld. Even later konden ze dan voor altijd in het land van de rode strepen wonen. Pechonini was een genie.

Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia

Vrienden, op een dag liet Pechonini mij een nog diepere wereld van hem zien. We gingen weer met de lift, en ditmaal veel verder naar onderen. Wisten jullie dat cowboys en indianen een eigen maffia hadden ? Dat leerde ik in deze diepere ondergrondse wereld, een wereld die geregeerd werd door de koffia en de kaffia. Hier had Pechonini echt werk van gemaakt. De poppen leken hier op speelgoed, maar toch was het allemaal net echt. De koffia en de kaffia waren hier altijd in oorlog met elkaar, en er waren eigenlijk niet veel sporen van de maffia hier. De koffia en de kaffia hadden hier alles voor het zeggen. En weer was Pechonini zelf natuurlijk de echte baas. De koffia waren de cowboys, en de kaffia waren de indianen, en zij waren de bazen van de banken, de winkels, de uitgaanscentra en de openbare instellingen. Zij deden alles om maar zoveel mogelijk geld te verdienen. Het waren rovers.

In de wereld daar weer onder was het alleen de kaffia, de indianen, die alles voor het zeggen hadden. Zij hadden zendertjes in hun schoenen, en hun baas, de grote kaffia, had een extra zendertje in zijn tong.

De anderen van de kaffia moesten de grote kaffia aanbidden, en altijd zeggen : 'oh

grote kaffia’. De grote kaffia was hun god en overheerser. Maar natuurlijk waren het allemaal maar poppen, speelgoedpoppen. Pechonini had er echt werk van gemaakt. De kaffia was overal, en ze volgden alles met hun computers. Ze telefoneerden veel, allemaal op kosten van de samenleving die daar belasting voor moesten betalen.

Maar op een dag ging Pechonini verhuizen. Hij wilde niet meer op de zolder leven, en hij had genoeg gekregen van zijn wereld. Toen hij verhuisde was de hele ondergrondse wereld van mij, Elwin. Ik nodigde de twee professoren uit die mij ooit hadden geholpen in het land van de rode strepen te komen, en zij konden de apparatuur goed gebruiken. Ze maakten er een prachtige wereld van, met veel meer tijdmachines om hen die in de tijd opgesloten zaten te helpen. Het werd nu de wereld van de buitenaardse wezens die daar konden wonen.

Pechonini had inmiddels een baan gekregen bij een computerbedrijf waar ze hem goed konden gebruiken. Hij kwam nog eens een paar keer terug naar zijn oude wereld, en vond dat het prachtig was geworden. De nieuwe ondergrondse wereld had veel aan Pechonini te danken, en daarom werd zijn naam daar ook veel genoemd. Sinds Pechonini was verhuisd leefde hij veel boven de grond, en had het er erg naar zijn zin. Hij had een nieuw huis gekregen, en we kwamen hem daar vaak opzoeken.

De twee professoren kregen altijd veel goede raad van hem. Ook zij hadden veel aan hem te danken. Pechonini was een waardevolle vriend in onze ogen, een vriend die we niet graag wilden missen. Met behulp van Pechonini werd het land van de rode strepen elke dag groter en groter. Op een dag hoorden we dat Pechonini de keizer was geworden van het land van de rode strepen. Dat was voor ons heel reusachtig om te horen, en we wisten dat Pechonini een goede keizer zou zijn. Het was nu het rijk van de rode strepen geworden.

Inmiddels hadden de twee professoren in de ondergrondse wereld grote ontdekkingen gedaan. Hoe dieper ze in die wereld kwamen hoe minder poppen ze daar tegenkwamen en hoe meer echte wezens, ook in de kaffia. Zonder dat Pechonini het wist werd hij daar ook door bestuurd. Ze deden dat door onzichtbare stralen. Die waren wel rood, maar die konden alleen door bepaalde apparaten gezien worden. De kaffia was veel groter en dieper dan Pechonini wist. En zij zaten in dieptes waar Pechonini niet kon komen. Er waren veel grotere bazen van de kaffia, en zij leefden in verborgen putten en ravijnen. Door hun apparaten bestuurden ze niet alleen de hele ondergrondse wereld, maar ook de bovengrondse wereld van het rijk van de rode

strepen. Ze hadden de keizer helemaal op het scherm.

‘Vergeet de maffia en de koffia,’ zeiden ze telkens. ‘Het is nog altijd de kaffia die de lakens uitdeelt en de dienst uitmaakt, zowel bovengronds als ondergronds.’ Ik mocht ze een keer ontmoeten. Het waren drie indiaanse opperhoofden die hier ooit met tijdmachines terecht waren gekomen. En niet alleen dat. Het waren ook ruimte-machines, waarmee ze op de meest verborgen plaatsen konden komen. Maar wie waren nu de echte bazen van de kaffia ? Want door wie werden de drie indiaanse opperhoofden bestuurt ? Misschien zouden we daar wel nooit achterkomen.

Toen de professoren nog dieper groeven kwamen ze uit in een speelgoed-fabriek. Wie had dat ooit gedacht dat het allemaal hier uit voort zou komen. Hier stonden de meest wonderlijke apparaten en machines. Het leek wel op een speelgoed-kaffia.

‘Spelen, spelen,’ riep iemand. De man leek wel dronken. Hij had een witgeverfd gezicht. Hij leek wel een beetje op een clown. ‘Spelen, spelen,’ riep hij weer, terwijl

hij steeds dichterbij kwam. Hij danste een beetje. Toen begon hij speelkaarten om zich heen te gooien. Maar oh, we moesten maken dat we wegkwamen, want die speelkaarten waren gevaarlijke mesjes. Het leken wel werpsterren. We verscholen ons achter een paar machines. De machines werden geraakt, sprongen open, en rood sap begon te stromen. ‘Mis, mis,’ riep hij. ‘Kijk eens wat je doet. Je maakt alles kapot.’ Een van de professors had een afstandbediening waarin hij iets begon te typen. Gelukkig kon hij de clown stilzetten. Het bleek een robot te zijn.

We liepen verder in de speelgoed-fabriek, want we wilden nu toch wel het geheim weten. Daarna kwam er weer zo’n clown tevoorschijn, en de professor deed hetzelfde. Toen ineens zagen we allemaal mannen in glibberig witte pakken, met oranje laarzen en oranje helmen, tevoorschijn komen. Ik kende die mannen. Die werkten ook ergens in een chocolade-fabriek. Ook zij begonnen met de speelkaarten te werpen, maar gelukkig kon de professor hen allemaal stilzetten. Het waren robotten. ‘Chocola, heerlijke chocola,’ riep iemand. ‘En dan met koek erbij. Zo gezellig zijn wij.’ Een dikke clown kwam naar voren die een taartje at. ‘Taart, taart, appeltaart of frambozentaart, je zegt het maar, wij staan altijd klaar.’

Maar ook hij haalde speelkaarten tevoorschijn en begon die op ons af te werpen. De professor kon deze niet stilzetten. Weer werd een machine geraakt en sprong open. Ditmaal kwam er dik groen sap te voorschijn wat begon te borrelen. ‘Raak het niet aan, Elwin,’ zei de andere professor. ‘Het is terug-in-de-tijd-sap.’ Nee, dat moesten we inderdaad niet hebben. De professoren vulden een paar pistolen met het sap en spoten ermee op de dikke clown die direkt in het niets verdween, als in een flits. ‘Die gaat naar de geschiedenis terug,’ zei een van de professoren. Ik kreeg ook zo’n pistool. Na een tijdje hadden we een heleboel clowns en mannen met glibberig witte pakken met oranje laarzen en oranje helmen door het groene spuitsap in de geschiedenis gespoten. Er kwam telkens een heel dun straaltje uit het pistool.

Al gauw kwamen we in een andere zaal met machines. Helemaal bovenin, dichtbij het plafond was een kantoortje waarin militairen zaten. Een van de professoren schoot het glas kapot waarachter ze zaten, en de andere professor schoot met de groene straal. Direkt verdwenen ze in de geschiedenis. Maar toen gingen allemaal deuren open, en honderden soldaten renden de zaal binnen. ‘Hier kunnen we niet tegenop, Elwin,’ zei een van de professoren. ‘Laten we teruggaan.’

Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini

Snel schoten de professoren enkele cabines met groen sap open, en we verlieten het zaaltje, wat direkt vol begon te lopen. We moesten nu helemaal terug, want het groene sap begon zich overal te verspreiden. ‘Het is de daffia,’ riep een van de professoren, ‘de maffia van de soldaten.’

We moesten de lift nemen en hopen dat het groene sap niet sneller dan ons zou zijn. Grote delen van de ondergrondse wereld werden door het groene sap gegrepen en gingen de geschiedenis in. Waar zou dit op uitlopen ? Een enorme spin die op een krab leek stond op het punt het hele rijk van de rode strepen te verslinden. Het dier was groen als een soldaat. Hij leek immuun te zijn tegen het groene sap. Het spoot uit zijn tentakels en uit verschillende gaten in zijn lichaam. Ook spoot het uit zijn ogen. ‘Ga weg,’ brulde het dier. ‘Laat de daffia met rust.’

Boven op het dier was een kleine glazen cabine waarin wat lachende soldaten zaten. ‘Ik dacht dat de kaffia alles voor het zeggen had,’ zei ik tegen de professoren. We moesten ervoor zorgen dat we niet door het spuitende groene sap werden geraakt, want dan was het afgelopen.

‘We moeten zo snel mogelijk naar Pechonini,’ zei een van de professoren. Daar kwam Pechinoni al aanrennen.

‘Een aanval van de daffia,’ zei een van de professoren tegen Pechonini.

‘Dat moet van mijn broer zijn,’ zei Pechonini. ‘Die had ook een ondergrondse wereld. Die woont een paar straten verder. We moeten direkt naar hem toe.’

Snel renden ze van de zolder af naar beneden en renden door wat tuinen heen naar het huis van de broer van Pechonini.

‘De daffia, wat is dat ?’ schreeuwde Pechonini naar zijn broer. Ergens op het

zolderdak ging een raampje open. Na een tijdje ging de deur open. Net op tijd, want het groene sap was al bijna tot hun schoenen gekomen. De straten lagen er al vol mee. ‘Kom maar mee, naar boven,’ zei de broer van Pechonini. Toen we binnen waren sloot ik goed de deur achter ons dicht. Op het zolder was een hele grote tafel aan de zijkant, die uit de muur kon klappen. Het was een hangtafel, en er stonden allemaal kleine speelgoedsoldaatjes op, en ook kleine speelgoedridders en kleine speelgoedpiraatjes. ‘Luister Pechonini,’ zei z’n broer. ‘De daffia wil de wereld overnemen. Ze willen heersen over het groene sap. Maar we hebben ook nog de zaffia, de maffia van de piraten, en de traffia, de maffia van de ridders. Laten we naar de lift gaan.’

Ook de broer van Pechonini had een verborgen lift achter de douche. Al snel kwamen we in zijn ondergrondse wereld, vol van de zaffia en de traffia. Overal waren ridders en piraten.

‘Broer, waarom doe je dit ?’ vroeg Pechonini. ‘Ik weet dat jij hier achter zit.’

‘Ach,’ zei de broer van Pechonini. ‘ik had je al zo’n tijd niet meer gezien. Ik wilde je toch nog even laten zien dat ik hierin het beste ben.’

‘Wat heb je met mijn wereld gedaan ?’ vroeg Pechonini. ‘En wat doe je met het rijk van de rode strepen ?’

Even later kwam het groene sap ook al binnen in de wereld van de broer van Pechonini. ‘Laten we weer naar de lift gaan,’ zei hij. Ditmaal gingen we nog dieper. ‘Ik heb mijn eigen kaffia,’ zei de broer van Pechonini. ‘Misschien weten die raad.’

‘Ik dacht dat je dit allemaal zelf had gemaakt, broer,’ zei Pechonini.

‘Ja, maar ze leren allemaal door. Sommigen zijn zelfs slimmer dan mij geworden,’ zei de broer van Pechonini. ‘Dat noemen ze kunstmatige intelligentie. Maar er zitten ook buitenaardse wezens tussen, die een plaats hebben gekregen in mijn wereld.’

‘En die bestuur jij niet ?’ vroeg Pechonini.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei de broer van Pechonini. ‘Hoe kan ik dat allemaal besturen ?’

‘Nou, door apparaten,’ zei Pechonini.

‘Nee, broer,’ zei de broer van Pechonini, ‘zo werken die dingen niet. Die buitenaardse wezens komen hier vaak binnen met veel betere apparatuur. We kunnen allemaal van elkaar leren.’

Na een tijdje waren we bij de kaffia terechtgekomen, waar we allemaal wat koffie kregen. De kaffia verfde ons op met rode strepen, zodat we veilig zouden zijn tegen het groene sap. ‘Met de rode stralen proberen we het groene sap zo snel mogelijk weer onschadelijk te maken,’ zei de kaffia.

‘En wie zijn die mannen met die glibberig witte pakken en die oranje laarzen en oranje helmen ?’ vroeg ik.

‘Oh, dat is de kraffia,’ zei een indiaan. ‘Dat is de maffia van de winkeliers. Het zijn een soort tovenaars. Als iemand vaak in hun winkels komt, dan kan zo’n persoon zelf ook in een produkt veranderen. Dat noemen ze ‘staffen’. De persoon kan dan overal in veranderen, en weer doorverkocht worden voor gebruik. Het woord ‘staffen’ komt van ‘staffia’, dat is de maffia van de politie. De kraffia en de staffia werken met elkaar samen. De kraffia, de maffia van de winkeliers, die tovenaars zijn, gebruiken de staffia, de maffia van de politie, als een soort toverstafjes.’

‘Verschrikkelijk,’ zei ik. Dan mochten we van geluk spreken dat we daaraan ontkomen waren. De indiaan had het ook nog over de paraffia, de maffia van de arabieren. Zij gebruikten de lurfia, de turfia en de rurfia. De lurfia was de maffia van de chirurgen, de turfia was de maffia van de artsen, en de rurfia was de maffia van de tandartsen. Het hoofd van de paraffia was een sultan. En hij had hulp van twee hele gevaarlijke reuzen. Die konden klemmen om je hoofd zetten, en zo je hoofd pletten door de klemmen op te schroeven. Dat konden ze zelfs met hun vuisten. De hoofdenpletters werden ze genoemd, en dan vraten ze je hersenen op die daardoor uit je hoofd kwamen. Ze werden ook wel de hersen-eters genoemd. Het waren

kannibalen.

Maar dan was er nog de naffio, de maffia van de kermis. De naffio gebruikte weer de kraffia en de paraffia. De naffio was de maffia van de zigeuners, en die stonden direkt onder de kaffia, de maffia van de indianen. De naffio werkte weer samen met de zaffio, de maffia van de rechters. Die hadden vaak hun verborgen apparaten in de kermismachines staan. Vaak verdwenen er wezens in die machines door de vele maffias. Sommigen hadden het ongeluk ergens in te veranderen. Sommigen werden zelf een machine, of veranderden in een prijs van een kermistent, in kermis-voedsel, of iets anders. Ik vond het verschrikkelijk, en vroeg me af wat we eraan konden doen.

De indiaan vertelde dat de enige oplossing de ruimte-machine was. Dat was een machine waardoor je op de best verborgen plekken kon komen. We moesten naar het diepste punt van de ondergrond, waar we veilig zouden zijn tegen de maffias. De machine werkte door krachtige rode stralen. We moesten in een cabine gaan zitten, in een soort lift, en die werd zo de diepte in gestraald. De cabine vloog in een soort put, waar hij door rode stralen werd opgevangen, en toen naar beneden werd gezogen. Zo kwamen we in een wereld die Vodus heette. We kwamen hier op de rand van ruimte. Hier stopte alle ruimte bij een soort waterval van rode stralen die een muur vormde. Hier stopte alles. Daar moesten we het mee doen.

Hoofdstuk 5. De Droommachines

Ik probeerde hier de maffias te vergeten, en ik hoopte maar dat Pechonini niet nog een broer had die roet in het eten zou kunnen gooien. We wisten dat we niet meer terugkonden naar boven. Het was daar veel te gevaarlijk. Om ons heen begonnen zich de muren van rode stralen te vormen, en gelukkig hadden we veel ruimte. We leefden nu in een soort kubus. Er waren hier veel meer rode stralen dan boven. We waren hier in het diepste punt van de ondergrond van het land van de rode strepen terecht gekomen. We konden niet verder, en we konden ook niet meer terug. Vodus was een prachtige wereld met prachtige oerwouden. Het was een rode wereld. Ik ging direkt op onderzoek uit. Ik wilde weten waar ik terecht was gekomen. Er waren hier prachtige rode stadjes. Op een bord las ik : ‘Welkom bij de Dolonga, de maffia van

de vleugelloze vliegen.’

‘Dat begint al goed,’ dacht ik. ‘Weer een maffia.’ Maar ja, niet alle maffias waren slecht, want de kaffia, de maffia van de indianen, had ons goed geholpen. Een garage-deur ging open. Een man met een lange jas en een hoed liep naar buiten met een grote sigaar in zijn mond. ‘Bedankt, meneer Petersen,’ zei hij, en reed even later in zijn grote lange auto weg. Het was nogal een luxe, dure auto, een Karcedes. Ik begon maar wat door de winkelstraten te slenteren. Er waren hier ook speelgoed-winkels, maar speelgoed verkochten ze eigenlijk in alle winkels. Ze verkochten hier ook vleermuis-vleugels. Tot mijn verbazing had ik geld in mijn zak, en kocht een paar vleermuis-vleugels. Buiten probeerde ik ze meteen uit. Een vlinder zag het, en vroeg of ik met haar mee wilde naar haar huisje. Na een tijdje dronk ik wat thee met haar in de woonkamer. ‘Welkom in Vodus, Elwin,’ zei de vlinder. ‘Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben.’ Ik bleef een tijdje bij de vlinder logeren, en elke dag gingen we winkelen. Dat was wel leuk met een echte vlinder. Ook liet ze me veel van de omgeving zien, en een heleboel andere gebouwen. Op een dag liet ze me een gebouw zien waar wezens die problemen hadden geholpen werden. Een vriendin van haar werkte daar, een hele aardige vrouw. Ze was heel lang. Daarna zijn we met z’n drieen naar het bos gegaan, waar een rivier was. Ook in het bos waren wat gebouwen waar wezens geholpen werden die problemen hadden. Zo reden we door het bos in de auto van de vriendin van de vlinder naar een volgend stadje. Daar gingen we een bibliotheek in. De vriendin van de vlinder wilde me iets laten zien. Toen zag ik het. Er stonden daar een heleboel Elwin boeken. Ik glimlachte. Die kwam ik ook overal tegen. Ook liepen we langs wat scholen. Boven op die scholen waren winkels en weer gebouwen voor wezens die problemen hadden. Het was een heel groot centrum. Door wat gangen liepen we richting een grote brug. Toen we over de brug waren kwamen we in een woonwijk terecht. Hier woonde de vriendin van de vlinder. We zouden een paar dagen bij haar logeren.

Achter de woonwijk was weer een brug, en daarachter waren allemaal hoge flats. Hier woonden nog veel meer vrienden van de vlinder. De dagen erna gingen we nog naar wat andere stadjes. Zo leerde ik Vodus kennen. Sommige stadjes lagen diep in het oerwoud, en stonden vol met bomen, bloemen en struiken. Sommige stadjes konden we alleen maar bereiken met een trein of een tram. Overal waren prachtige vlinders. Vlinders waren zulke prachtige beesten. In de riviertjes waren soms kleine eilandjes waar we met bootjes naartoe konden. Gelukkig waren die riviertjes niet groot en er waren ook geen gevaarlijke zeeen. Ook waren er geen woestijnen. Alles werd prachtig en ongevaarlijk gehouden door de rode stralen. Het was hier een

veilige wereld, een rustige wereld. De stralen kwamen hier uit de grond en waren allemaal om ons heen. Je kon niet diep onder de grond gaan, want daar waren de watervallen van de rode stralen, de rand van de ruimte. Alles rook heerlijk naar bloemen. Elk stadje had weer andere soorten bloemen.

De treinen brachten ons overal naartoe. Het was een grote wereld. Er waren geen vliegtuigen, en hoog vliegen kon je er ook niet. Alles was overdekt. In sommige stadjes waren grachten waar boomstammen boven zweefden waar je naartoe kon vliegen om erop te klimmen. Het waren een soort schommels. Het was een wereld van insecten, van paarden met vleugeltjes, ook van hobbelpaardjes met vleugeltjes en hobbelpanters, hobbelleeuwen en hobbeltijgers, allemaal met vleugels, als insecten. Het was een wonderlijke wereld. De paardenvliegen waren als muggen. Ze konden steken en zoemen. Ook konden ze verhalen vertellen. Ze gaven vaak les aan de kinderen. Ook waren er konijnen met vleugeltjes, en hobbelkonijnen.

Hier en daar stonden ze ook in draaimolens. Er waren veel draaimolens in Vodus. De kermissen waren hier heel anders als in de andere werelden. Vaak waren de machines wit en roze, bijna altijd. Ook was er heel ander speelgoed, en heel andere speeltuinen. Vaak waren de speeltuinen ommuurd, en moest je eerst door een deftige gang. Ook in de huizen waren er altijd speelmachines en droommachines. Die stonden in speciale kamers. Voor de kinderen was dat erg belangrijk. Zo groeiden ze goed op. De kinderen waren lief hier en zorgzaam, allemaal dankzij deze machines. De machines hadden hen dat geleerd. Ook waren er veel sportvelden waarop de kinderen konden spelen, maar daar werden hele andere sporten gedaan dan in de andere wereld, met hele andere regels. In de centrums van de steden waren vaak markten waarop de kinderen allerlei dingen konden kopen en allerlei spelletjes konden doen.

Ik was blij dat ik in deze wereld terecht was gekomen. Ik wilde hier niet meer weg. Maar natuurlijk was ik op zoek naar nog diepere geheimen. Deze wereld was zo zo groot. Het was de grootste wereld waar ik ooit was geweest.

Einde

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN BLIJFT DOORGAAN
ELWIN EN DE ZEEHEKS
ELWIN EN DE INSECTEN
ELWIN TERUG NAAR EGYPTE
ELWIN EN DE KONIJNENHEUVEL
ELWIN EN DE AREND
ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK
ELWIN EN DE BRUGBOOT

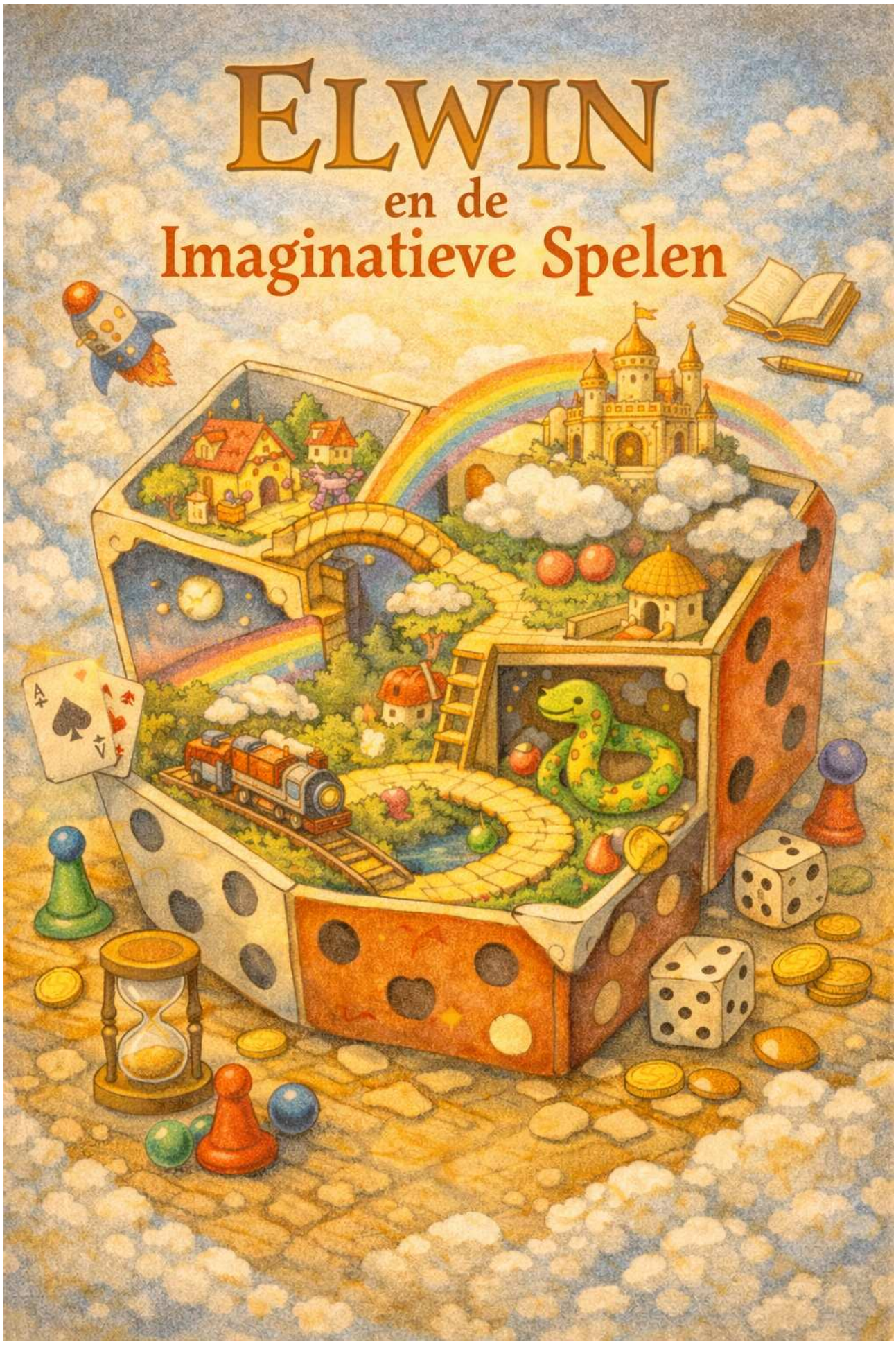
ELWIN
en de
Imaginatieve Spelen

Elwin en de Imaginatieve Spelen

2003-2012

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

en de Imaginatieve Spelen

2003-2012

Deel 1. Elwin en Heer Groenewoud

Hoofdstuk 1. De Kinderdief
Hoofdstuk 2. De Dondersteen
Hoofdstuk 3. Elwin en de Regenboogbrug
Hoofdstuk 4. Elwin en het Leuke Avontuur
Hoofdstuk 5. Een Beetje Topografie

Deel 2. Elwin en de Draak

Hoofdstuk 6. Er gebeurt iets heel vreemds
Hoofdstuk 7. De Bakkermannen
Hoofdstuk 8. Bank van de Rode Zwaan
Hoofdstuk 9. De Zilveren Draak
Hoofdstuk 10. De Bokkenmelk
Hoofdstuk 11. Het Geheim van Kabela
Hoofdstuk 12. De Derde Staaf

Deel 3. Elwin Op Zoek Naar Bilmageln

Hoofdstuk 13. Sinsabijne
Hoofdstuk 14. Elwin wordt een Auto.
Hoofdstuk 15. De Klazen
Hoofdstuk 16. Elwin en de Zwarte Elven

Deel 1. Elwin en Heer Groenewoud

Hoofdstuk 1. De Kinderdief

'Doe je oogjes eens dicht,' zei Elwin tegen het meisje.
'Wat zie je ?'

'Niks, Elwin. Alles is zwart,' zei het meisje.

'Oh, wat dom van me,' zei Elwin. 'Ik was vergeten je het brilletje van Klaas Vaak te geven. Het is een droombrilletje.'

Het meisje begon te glimlachen. Uit Elwin's jaszakje kwam een langwerpig plastic zakje waarin de bril van Klaas Vaak zat. Voorzichtig haalde Elwin de bril eruit en zette het op de neus van het meisje. 'Vertel nu maar eens wat je ziet,' zei Elwin.

'Ik zie nog steeds niets, Elwin,' zei het meisje.

'Wat vreemd,' dacht Elwin bij zichzelf.

'Oh, nu zie ik wat,' zei het meisje. 'Ik zie een jongetje en een meisje in een zeilboot. Maar wat is dat ? Er komt een monsterlijke vis vanuit de diepte en grijpt het jongetje. Het meisje is erg verdrietig.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Wat zou Klaas Vaak ons daarmee willen vertellen ?'

Het meisje nam de bril af. 'Dat was verschrikkelijk, Elwin, verschrikkelijk. Ik hoop dat ik dat nooit meer hoef te zien. Het leek meer op een nachtmerrie. Waarom zou Klaas Vaak mij een nachtmerrie willen geven. Ben ik dan zo stout geweest ?'

'Nee,' zei Elwin. 'Dat is het niet. Ik denk dat Klaas Vaak ons wat wil vertellen. Hij heeft misschien mijn hulp nodig.'

'Zo mag ik het horen, Elwin,' zei een stem. Plotseling stond er een elfje voor hen. 'Ha, Dikkiwoud,' zei Elwin. Dikkiwoud was één van de elfjes van Klaas Vaak.

'Klaas Vaak heeft jou inderdaad nodig, Elwin,' zei de elf. 'Kom je met mij mee ?'

'Maar natuurlijk,' zei Elwin. 'Klaas Vaak weet dat hij altijd op mij kan bouwen.'

De elf haalde wat toverzand uit een groen zakje en spreidde het uit over Elwin. Direct verdween Elwin in het niets, en was een paar ogenblikken later in het zandkasteel van Klaas Vaak. Dat was een erg groot kasteel met heel veel soldaten. Klaas Vaak zat op een hele grote troon bedekt met goud, en naast hem hingen allemaal rode fluwelen

koorden. 'Ha Elwin,' zei Klaas Vaak, terwijl hij van zijn troon afstapte en naar Elwin toeliep. Hij rende bijna. Oh, wat was Klaas Vaak blij om Elwin te zien.

'Goedemiddag, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'Zeg, wat is er aan de hand, want het meisje …'

'Ach,' zei Klaas Vaak. 'Het is weer zo ver. Het is een ramp. Niemand kan hier wat aan doen, dus we hebben je nu echt nodig, Elwin. Wij worden geteisterd door een spook. Het is een kinderdief, en kan in allerlei gedaantes verschijnen om kinderen weg te grijpen. Ik zie het niet meer zitten, Elwin.'

'Waar brengt dat spook die kinderen dan naartoe ?' vroeg Elwin.

'Ik weet het niet, Elwin,' zei Klaas Vaak. 'We weten verder niet veel meer over dit spook.'

'Maar dat is verschrikkelijk, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'Dit spook moet gestopt worden.'

'Kun jij daar wat aan doen, Elwin ?' zei Klaas Vaak die diep bedroefd was.

'Oh, maar natuurlijk,' zei Elwin. 'Daar ben ik immers Elwin voor. U weet dat u altijd op mij kunt bouwen.'

'Fantastisch,' zei Klaas Vaak die ineens een stuk blijer was. Klaas Vaak kreeg een diepe glimlach op zijn gezicht.

'Groen is mijn zak, groen is mijn pak, groen is de auto van mijn lak,' zong Dikkiwoud.

Elwin begon te lachen. 'Kom op, Dikkiwoud, we gaan op pad,' zei Elwin. 'Net als de vorige keer, weet je wel ?'

Dikkiwoud was een grappige elf, die altijd weer vreemde liedjes zong. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Dikkiwoud. 'Naar de bergen,' zei Elwin. 'Achter de bergen bij de zee.'

'Komt voor elkaar, Elwin van Snelwin,' zei Dikkiwoud, en spreidde weer wat toverzand over Elwin die direct in het niets verdween. Een paar ogenblikken later waren ze beiden op het strand achter de bergen. Er groeiden hier allemaal bomen, zelfs in de zee. Grote bomen, met hangende takken als struiken.

'Ik ken een heel leuk winkeltje, van Elwin van Snelwin,' zong Dikkiwoud, maar ineens werd zijn stem zachter, en heel langzaam begon hij in het niets te verdwijnen. 'Dikkiwoud ?' vroeg Elwin. 'Dikkiwoud, ben je daar ?' Maar alles werd donker om Elwin heen, en een grote donkere hand verscheen in de lucht, en veranderde langzaam in een harige klauw.

'Je wilt niet geloven wie ik ben, he ?' zei een stem.

'Wie ben je dan ?' vroeg Elwin.

'Kalm broer,' zei de stem. Plotseling daalden er grote zwermen van grote sprinkhanen naar beneden, en een mistige gestalte kwam naar voren.

'Bent u het spook ?' vroeg Elwin.

'Bibber voor mij !' riep de mistige gestalte.

'Ik bibber voor niemand,' zei Elwin.

'Jij moet voor mij bibberen,' zei de mistige gestalte.

'Wat heb je met Dikkiwoud gedaan ?' vroeg Elwin.

'Oh,' zei de mistige gestalte, 'Dikkiwoud is in goede handen, geloof dat maar, evenals al die kinderen die ik heb weggenomen. Ze zijn nu op een betere plaats, geloof me.'

'Ik geloof er niets van,' zei Elwin. 'En je hebt al die ouders heel verdrietig gemaakt. Is dat wat je wil ?'

'Puh,' zei de mistige gestalte. 'Die ouders moeten niet zo zeuren. Ze onderdrukken die kinderen gewoon. En dat brilletje van Klaas Vaak is allemaal kinderspel. Bij mij hebben de kinderen pas echt plezier.'

'Plezier is goed,' zei Elwin, 'maar kinderen moeten ook leren.'

'Ze leren heel wat bij mij,' zei de mistige gestalte.

'Waar woont u ?' vroeg Elwin.

'Gaat je geen snars aan,' zei de mistige gestalte.

Elwin moest helemaal alleen terug over de bergen naar het zandkasteel van Klaas Vaak. Helemaal uitgeput kwam hij daar aan, en vertelde het verhaal dat Dikkiwoud was meegenomen door het spook. 'Ik heb het gehad,' zei Klaas Vaak. 'Ik ga niet nog meer van mijn dierbare elven aan dit spook wagen. We moeten een andere oplossing verzinnen.'

Hij had nogal veel kritiek op uw bril,' zei Elwin.

Toen begon Klaas Vaak erg boos te worden. 'Wat is er mis met mijn bril ?'

'Het spook zegt dat hij de kinderen veel meer plezier laat maken dan met zo'n bril,' zei Elwin.

'Hij heeft dus kritiek op mijn uitvindingen, en denkt dat hij het beter kan,' zei Klaas Vaak. 'Nou, dan wil ik zijn uitvindingen weleens zien.'

'Het is een gevaarlijk heerschap, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'We kunnen ons beter verre van hem houden.'

'Ja, maar ik wil Dikkiwoud terug, en al die arme kinderen,' zei Klaas Vaak.

'Daar heeft u gelijk in, maar we moeten een andere oplossing vinden, zoals u zei,' zei Elwin.

'Weet jij een oplossing, Elwin ?' vroeg Klaas Vaak.

'Eh, even denken,' zei Elwin. 'Eh, eh, hmm. Wat als de kinderen zelf hun fantasie leren gebruiken, zonder dat ze daarvoor uw bril nodig hebben. Misschien maakt hen dat wel lui. Het spook heeft de kinderen meegenomen vanwege uw bril. Hij haat die bril.'

'Ja, misschien heb je wel gelijk, Elwin. Maar hoe leren we de kinderen fantaseren ? Hoe leren we de kinderen hun verbeeldings-kracht te gebruiken ?' vroeg Klaas Vaak.

'Door hen veel te laten lezen,' zei Elwin. 'Nee, wacht … door de imaginatieve spelen.'

'Wat is dat ?' vroeg Klaas Vaak.

'Dat zijn boeken waarin de lezer zelf meespeelt,' zei Elwin.

'Doe het eens voor,' zei Klaas Vaak.
'Okay,' zei Elwin. 'Sluit uw ogen. U komt binnen in een kasteel. U gaat op een bankje zitten. Dan komt er een grote komkommer naast u zitten, die zegt : Welkom in het kasteel van koning Komkommer. Dan komt er een grote biefstuk naast u zitten. De biefstuk heeft een hakbijl in zijn hand, en wil u in stukken hakken voor de maaltijd verder op de dag.'

'Wat ?' zei Klaas Vaak. 'Zijn het kanibalen ?'

'Shhh,' zei Elwin. 'Nu rent u door het kasteel op zoek naar de uitgang. Ook de komkommer rent achter u aan met brandende pijlen en een boog.'

'Help, ze willen me opeten !' riep Klaas Vaak.

'U kunt de uitgang niet vinden, en de biefstuk en de komkommer komen steeds dichterbij,' zei Elwin.

'Ik ga dood,' jammerde Klaas Vaak.

'Welnee joh,' zei Elwin. 'U rent de keuken in, waar een hele grote ketel staat, als een meertje. U duikt in het meertje, het water is al flink warm. Snel zwemt u naar een eilandje in het midden van het meertje. Het water begint inmiddels te koken. Net op tijd stapt u op het eilandje, anders zou u verbranden. Ook de biefstuk en de komkommer zijn inmiddels in het water gesprongen, maar die worden nu gekookt.'

'Dat was op het nippertje,' zuchtte de koning.

'Het is maar een spel,' zei Elwin.

'Ik weet het, ik weet het,' zei Klaas Vaak, 'maar toch.'

'Ik ben er moe van,' zei Klaas Vaak.

'Zo traint u uw verbeeldings-vermogen,' zei Elwin.

Hoofdstuk 2. De Dondersteen

Elwin begon kinderen les te geven in hoe de fantasie te ontwikkelen, met dit soort spelletjes. Na een tijdje kwam er een brief binnen van het spook. Daarin liet het spook weten dat als Klaas Vaak hem zijn bril wilde geven, hij alle gestolen kinderen en ook Dikkiwoud weer zou terugbrengen. Klaas Vaak was erg boos, maar later zag hij in dat er geen andere oplossing was. Elwin zou naar de zee achter de bergen moeten om daar het spook weer te ontmoeten. Dat was weer een hele tocht voor Elwin. Toen Elwin op het strandje was aangekomen moest hij even een tijdje wachten totdat het donker begon te worden, en de hand in de lucht verscheen, die langzaam in een klauw veranderde. Toen kwamen de zwermen van grote sprinkhanen weer, en een mistige gestalte kwam tevoorschijn vanuit de zee. Het leek wel op een tovenaar dit keer. De man had een hoed op, en een lang gewaad van een glanzende, bijna doorzichtige stof.

'Ik weet waarvoor je bent gekomen,' zei de gestalte. 'Geef me de bril.'
'Eerst wil ik de kinderen hier hebben, en Dikkiwoud,' zei Elwin.

'Eerst de bril,' zei de gestalte, 'anders gaat het niet door.'

Voorzichtig en aarzelend gaf Elwin de bril van Klaas Vaak aan de gestalte.

'Wat hebben we aan deze brillen ?' sprak de gestalte. 'Helemaal niets.' En toen brak hij zomaar de dierbare bril van Klaas Vaak voor de ogen van Elwin stuk.

Direct kwamen de kinderen tevoorschijn en Dikkiwoud.

'Geluk ermee,' sprak de gestalte, en vertrok. De kinderen en Dikkiwoud waren erg blij dat ze weer terug waren. Dikkiwoud spreidde even wat toverzand over de kinderen en Elwin, en binnen enkele seconden stonden ze op de betegelde vloer van het

zandkasteel van Klaas Vaak.

'Goed gedaan, Elwin,' zei Klaas Vaak blij.

'En hoe was het daar bij het … het spook,' vroeg Klaas Vaak aan de kinderen.

'Het is een tovenaar,' zei een meisje.

'Ja,' zei een jongetje, 'en we mochten een heleboel spelletjes doen, en we hadden zoveel plezier.'

'Goedzo,' zei Klaas Vaak.

'Maar we zijn toch wel erg blij dat we weer terug zijn,' zei een ander meisje.

'Ja,' zei een ander jongetje, 'want …'

'Shhh, niet vertellen,' zei het meisje.

Blijkbaar was er iets gebeurd waarover ze niet mochten praten. Elwin en Klaas Vaak stonden voor een raadsel.

Snel mochten de kinderen weer met hun ouders naar huis, en Elwin en Klaas Vaak probeerden het zo snel mogelijk te vergeten. Maar op een dag kwam de tovenaar terug. Hij kwam weer in de gestalte van een spook. Vuur en donder kwam van hem af toen hij in het midden van de grote troonzaal van Klaas Vaak stond. Langzaam begon zijn hoed te verschijnen, en toen ook zijn glanzend, bijna doorzichtige gewaad. 'Luister, Klaas Vaak,' bulderde hij. 'Je bent lang genoeg de dromenkoning geweest, en sommigen noemen je zelfs de dromenkeizer. Het is tijd dat je je biezen pakt, en uit het kasteel vertrekt, ouwe. Ik ben nu aan de beurt. Ik maak de kinderen niet lui zoals jij dat doet. Ik heb een veel beter plan. Je moet aftreden, ouwe, want anders zal er nog wel wat gebeuren.'

'Wat dan ?' vroeg Klaas Vaak.

'Gaat je niks aan, ouwe,' bulderde de tovenaar.

'Dit gaat niet echt op een erg prettige manier,' zei Klaas Vaak, 'dus ik verzoek u nu mijn kasteel te verlaten, anders zullen de soldaten u verwijderen.'

'Ha ha,' bulderde de tovenaar, 'die tinnen soldaatjes van u zijn allang door mij

uitgeschakeld. Je spel is uit nu, ouwe. Mijn spel gaat beginnen.'

De tovenaar kwam steeds dichter bij de troon. Zwermen van grote sprinkhanen begonnen Klaas Vaak te omringen, en toen plotseling was Klaas Vaak geheel verdwenen in de zwerm. Toen de zwerm weer was verdwenen zat de tovenaar op de troon. 'Ziezo,' sprak de tovenaar. 'Ik zal de kinderen nu eens leren wat echt plezier maken is, en wat echt leren is. Ze zullen boeken lezen, en spelletjes doen hun hele leven lang, en heel wijs en handig worden.'

Maar daar kwam Elwin binnen.

'Wat heb je met Klaas Vaak gedaan ?' vroeg Elwin.

'Weg is weg,' zei de tovenaar.

'Waar is hij nu ?' vroeg Elwin.

'Op een goede plek,' glimlachte de tovenaar.

'Maar waar ?' vroeg Elwin.

'In het bejaardenhuis,' zei de tovenaar. 'Hij moet met pensioen. Hij is te oud.'

Elwin wist dat hij niets tegen de tovenaar kon beginnen. Gelukkig kreeg hij het adres waar Klaas Vaak nu was. Toen Elwin Klaas Vaak bezocht bleek Klaas Vaak eigenlijk wel blij te zijn dat iemand het van hem over had genomen.

In het land waren er veel veranderingen. Kinderen kregen veel meer boeken, en ze kregen helmpjes waarin spelletjes werden afgespeeld waarin ze zelf meespeelden. Ook konden de kinderen met helmpjes in het leger van de tovenaar komen als wachter of soldaat. De tovenaar bleek best wel een aardige man te zijn. Elke oorlog was een spel, en zelfs elk probleem was een onderdeel van een spel. Zo werden de kinderen heel gelukkig, want elk spel liep gelukkig goed af. De tovenaar bleek een genie te zijn.

Nu was het zo dat de drie slapende ijsheksen die grote delen van het land al tijden bevroren hielden van de spelletjes wakker werden. Ze waren woedend. Al tijden hadden ze grote delen het land geterroriseerd met zware vorst. Zij waren des duivels. Tierend renden ze door hun ijspaleis aan de rand van land. Het land was al sinds heugenis omringd met grote ijsvlaktes. Klaas Vaak had er altijd voor gezorgd dat de drie ijsheksen het land niet helemaal konden bevriezen. Ze wilden slapen en regeren.

Dat konden zij door een wel heel bijzonder ding : de ijssleutel. Dat was een grote sleutel met een heel bijzondere steen erin, waardoor de sleutel bevroren is, en grote delen van het land.

Zij zouden een duivels plan smeden om de tovenaar te onttronen en alsnog het land te bevriezen. Al snel begonnen ze het land te bombarderen door ijskanonnen. Hierdoor moest iedereen zo snel mogelijk in ondergrondse schuilkelders, waardoor ze door gangen de centrale schuilkelder onder het zandkasteel konden bereiken, waar het het

meest veilig was, want boven de grond ging het er hard aan toe.

De tovenaar sprak daar de ouders en de kinderen toe, en iedereen die gekomen was. Ook Elwin was gekomen. 'Ja, het is verschrikkelijk,' zei de tovenaar, die de gestalte van een oude grijze kabouter had aangenomen. 'Die heksen zijn de makkelijksten niet. Ijsheksen zijn het, verschrikkelijke slaapheksen, hoei. Zij willen het land in een toverslaap brengen, in een nachtmerrie van ijs. Dat willen zij doen door hun toversleutel van ijs, wat een speciale steen bevat : de dondersteen. De dondersteen is het geheim van hun macht. Als wij die steen zien te bemachtigen, dan zullen zij voor altijd wegsmelten.'

'Mag ik dan naar dat ijskasteel van hen ? Ik zou graag een poging willen wagen om zo het land van de ondergang te redden,' zei Elwin. 'Jij en Dikkiwoud,' zei de tovenaar.

Zo gezegd, zo gedaan. Via wat ondergrondse gangen konden Elwin en Dikkiwoud, de elf, het ijskasteel van de drie ijsheksen bereiken. Via een trap konden ze toen omhoog. De ijsheksen waren draaks. Elwin en Dikkiwoud bekeken hen van achter een pilaar.

'Ik ruik kaboutervlees en elvenvlees,' zei één van de ijsheksen.

'Donder en bliksem,' sprak een andere ijsheks, 'ze komen vast de sleutel met de dondersteen stelen.'

'Ach welnee,' zei de derde ijsheks, 'Niemand kan hier komen. Niemand durft hier te komen. Wij zijn ijsheksen. Denk je nu echt dat die bangerds hier naartoe durven komen ? Ze hebben onze slaap verstoord, en ze zullen daar zwaar voor boeten.'

Dat ging nog maar net goed. De drie heksen stonden om een tafel heen. Elwin begon het wel heel koud te krijgen, maar Dikkiwoud strooide wat rood en geel toverzand op Elwin, zodat Elwin het warm kreeg.

'Ik ruik elven toveratuurtjes ! Elven getover !' krijste één van de ijsheksen.

'Ach welnee,' sprak de derde ijsheks weer, 'Je kletst maar wat. Er zijn hier geen elven, en al helemaal geen elven toveraturen. Die komen hier niet, die zijn veels te bang.'

'Toch ruik ik wat,' zei de andere heks. 'En ik ga wel even kijken wat het is.'

'Blijf hier,' zei de derde ijsheks. 'We hebben belangrijkere dingen te doen.'

'Ik ruik Dikkiwoud ! Die verrekte elf van Klaas Vaak !' riep één van de andere ijsheksen. Direct viel er een net over Dikkiwoud heen, waarin hij verstrikt raakte en zichzelf niet meer kon bewegen. Elwin rende snel naar een andere pilaar.

'Ik ruik ook nog een kabouter !' krijste de ijsheks.

Elwin zette het op een rennen, en rende terug over de trap de ondergrondse gang in. Na een tijdje kwam hij hijgend aan bij de tovenaar. 'Ze hebben Dikkiwoud gevangen,'

zei Elwin. De tovenaar had iedereen weer bij elkaar geroepen, en las voor uit een oud boek :

'De dondersteen in de nacht, van ongekende pracht,
Alleen de wijzen zullen haar vinden,
Daar waar zij verloren is, ver van haar beminden,
Opgesloten zullen zij haar aanschouwen,
Waar de ijsheksen over hun verloren macht rouwen,
Alleen door het vuur van elf komt zij terug,
Wat te vinden is op het hoogste punt van de regenboogbrug.'

De regenboogbrug ging helemaal over de zee achter de bergen. Niemand wist waar die regenboogbrug naartoe leidde, want verderop op de brug was alles bevroren, en ging alles over in grote ijsmassa's. Klaarblijkelijk was daar het vuur van elf opgesloten.
Elwin zuchtte diep. Ze konden niets beginnen boven de grond. Misschien kon hij via ondergrondse gangen daar komen ? Elwin begon te rillen. Hij kreeg het weer koud. Anderen hadden dekens om zichzelf heen geslagen.

'Heer Groenewoud is de enige oplossing,' sprak de tovenaar. 'Hij woont in het diepste punt onder de grond, waar het vuur van boom is. Het is het enige vuur wat niet door ijs gegrepen kan worden.

Hoofdstuk 3. Elwin en de Regenboogbrug

Elwin zou weer op pad gaan. Om bij Heer Groenewoud in het diepste punt onder de grond te komen moest hij weer door allerlei ondergrondse gangen die hem steeds dieper naar beneden leidden. Na een hele lange reis kwam Elwin aan bij een deur van boomschors. Elwin klopte aan, en een stem zei dat hij binnen mocht komen. Elwin liep naar binnen. Een man in een prinselijk groen pak en met een klein baardje staarde hem aan.

'Welkom,' zei Heer Groenewoud. 'Wil je wat drinken ?'

'Graag,' zei Elwin. Even later zaten ze beiden aan een tafeltje. Elwin dronk wat boomsap.

'Ik begrijp al waarom je gekomen bent,' sprak Heer Groenewoud. 'Mijn onzichtbare elven hebben alles al gezien en gehoord.'

'Kunnen ze ook zichtbaar worden ?' vroeg Elwin.

'Natuurlijk,' zei Heer Groenewoud. 'Maar vaak moeten ze onzichtbaar blijven.'

Elwin zag wat weerspiegelingen rondom hem verschijnen, alsof er gaten kwamen in de lucht. 'Daar zijn er een paar,' zei Heer Groenewoud met een glimlach.

'Wij hebben het boomvuur nodig om veilig te zijn tegen het ijs, en om op de

regenboogbrug te komen om het vuur van elf te kunnen bereiken,' sprak Elwin.

Heer Groenewoud liep naar een open haard in een boom die tegen de muur van boomschors stond. 'Hier is het, Elwin,' sprak Heer Groenewoud. 'Het is heel besmettelijk. Als je het boomvuur over je heen krijgt, en je raakt iemand anders aan, dan komt het boomvuur ook over hen. Het is heel goed en fijn vuur. Het zal je geen pijn doen, Elwin. Het is om je te beschermen tegen de aanvallen van ijs.' Elwin stapte dichterbij. Voorzichtig raakte hij het boomvuur aan, wat heel langzaam over hem heen begon te komen.

'Voelt goed,' zei Elwin. Het was alsof er nu een laagje over zijn lichaam was gekomen. Zijn gezicht scheen ervan op een prettige manier.

Elwin bleef nog een paar nachtjes slapen bij Heer Groenewoud, en maakte toen zijn lange reis weer terug. Toen Elwin terugkwam in de centrale schuilkelder van de tovenaar trof hij velen half bevroren aan. Elwin moest hen na allemaal aanraken, zodat het boomvuur ook over hen zou komen, zodat ze in ieder geval veilig zouden zijn tegen het ijs. De tovenaar was erg blij. Nu zou Elwin de reis maken naar de regenboogbrug bij de zee achter de bergen. Toen hij daar na lang lopen aankwam was de brug al helemaal bevroren. Hij liep naar de brug toe, en raakte de brug aan. Langzaam begon het boomvuur over de regenboogbrug te komen, en langzaam begon het ijs op de brug te verdwijnen. Elwin stapte op de brug en begon te lopen. Het begon snel zomers weer te worden. Al snel was Elwin hoog boven de zee gekomen. Elwin durfde niet naar beneden te kijken. Verderop begon de brug steeds nauwer te worden. Oh, als Elwin maar niet zou vallen. Hij zag wat glinsteren in de verte, maar Elwin durfde bijna niet meer verder. Elwin keek voor zich uit, verderop de brug, en schrok, want ergens hield de brug op. Er was hier een groot gat. Elwin staarde in de diepte. 'Red mij,' zei een stem.

'Waar ben je, en hoe kan ik je redden ?' vroeg Elwin.

'Ik ben het vuur van elf, de prins van prinses Dondersteen,' fluisterde de stem hard.

'Oh, dus die steen van de ijsheksen is een betoverde prinses ?' vroeg Elwin.

'Ja,' zei de stem. 'Zij hebben mijn geliefde behekst, en toen kon ik het land niet meer goed beschermen tegen het ijs. Ik had haar nodig, maar zij namen haar weg van mij. Zij had mij nodig, maar zij sloten mij op, op de regenboogbrug, in ijs. Gelukkig ben ik aan het ontdooien. Ik zie dat jij het vuur van boom hebt. Ik zie dat jij de gezondene bent van Heer Groenewoud.'

Maar toen verloor Elwin zijn evenwicht. Of dat nou door de wind kwam, of iets anders, en viel in de diepte. 'Help !' riep Elwin.

Elwin kwam op de rug van een geweldige walvis terecht. 'De vogels zullen je naar mij toebrengen !' riep de prins. En ja hoor, daar kwamen een paar prachtige vogels aanvliegen met prachtige rode veren. Zij namen Elwin op en brachten Elwin tot een eiland in de lucht, achter de regenboogbrug. Het was maar een klein eiland. Elwin raakte de prins aan, en de prins raakte Elwin aan. Langzaam begon het vuur zich te

vermengen. 'Ik moet nu naar prinses Dondersteen toe,' sprak de prins. 'Ja, maar de heksen …,' zei Elwin.

'Niks met die heksen te maken. Ze kunnen me nu toch niets meer maken nu ik het boomvuur heb. Ik ben vrij. Nu moet prinses Dondersteen bevrijd worden,' zei de prins.

'We gaan dan wel samen,' zei Elwin. 'En Dikkewoud, de elf, wordt ook door hen opgesloten gehouden.'

Na een lange reis terug komen ze aan bij het ijskasteel van de ijsheksen. Die zijn in rep en roer.

'Wat moeten jullie !' krijst één van de heksen.

'Wij komen voor prinses Dondersteen,' riep de prins.

'Komt niks van in !' krijste de heks.

'Ach zuster,' zei de derde ijsheks. 'Wees kalm. De sleutel met de dondersteen ligt veilig op de bodem van de zee. Nooit zullen ze haar vinden. Ook al zouden ze haar vinden : Ze wordt bewaakt door sidder-alen. Als zo'n aal hen aanraakt, dan smelten ze weg. Begin er maar niet aan.'

'Het vuur van elf zal haar bevrijden !' riep de prins.

'Sprookjes,' zei de derde ijsheks.

'Wij komen ook voor Dikkiwoud !' riep Elwin. 'Waar is hij ?'

'Hij is dood,' zei één van de ijsheksen.

'Halfdood,' zei een andere ijsheks.

Daar kwam een grijze, vermoeide elf aanstrompelen, met trage passen. Ze hadden hem verouderd. Elwin raakte hem even aan, en toen begon ook het boomvuur over hem te komen. Ook de prins raakte hem aan, en het vuur van elf herstelde hem.

'Breng ons naar de zee,' sprak Elwin. Dikkiwoud spreidde snel wat toverzand op hen, en binnen enkele ogenblikken stonden ze met hun drieen aan de rand van de zee. Er stond daar een zeilscheepje wat ze konden gebruiken. Het was hier erg warm, zomers

weer. Het water zag er schitterend en helder uit. Maar hoe zouden ze nu prinses Dondersteen kunnen vinden in deze grote zee ? Dikkiwoud had wel een idee. Ergens aan de zee in de bergen zou koning Fantasie wonen, die een steen had die de steen van Fantasie genoemd werd. Een ieder die die steen zou aanraken, zou vol raken met fantasie om daardoor vindingrijker te worden, en makkelijker problemen zou kunnen oplossen. Ook zou koning Fantasie wel kunnen helpen met dit probleem. Misschien dat hij goede raad zou kunnen geven. Zo gezegd, zo gedaan. En het was niet eens zo moeilijk te vinden. Ergens achter het strand bij de bergen was een lange metalen trape

leidde naar een halletje. In dat halletje stond een tafeltje met een lampje, en daarachter was de deur naar het rijk van koning Fantasie. Elwin klopte aan, en er werd direct opengedaan. Koning Fantasie was een kale man met een hele grote witte baard, en hij had een gewaad met sterretjes. Het gewaad was glanzend donkerblauw, van een hele zachte, fijne stof, als van een pyama. Koning Fantasie was direct heel vriendelijk, en hoorde hun verhaal aan. Hij leidde hen toen naar een grot waar de steen van Fantasie was, die hij bewaakte. De steen stond achter een laag muurtje, achter een heel smal riviertje, op een rots wat tegen de muur aanstond. Het was een prachtige steen. Dat lage muurtje, daar kon je zo overheen stappen, en ook over dat kleine riviertje. Ze mochten allemaal even de steen van Fantasie aanraken. Elwin werd er heel blij van van binnen. Koning Fantasie vertelde dat hij een rode vogel had die 's nachts alles kon zien. Ze zouden wel bij die vogel op de rug mogen die nacht, en dan zou de vogel kunnen aanwijzen waar de dondersteen zou liggen. De vogel zou dan gewoon de zee induiken om de steen te pakken, en ze hoefden niet bang te zijn voor de sidder-alen, want de vogel was daar bestendig tegen, en zou ze allemaal wegpikken.

Die nacht stormde het verschrikkelijk. En ze moesten heel lang wachten voordat de vogel zou komen. Daar in de verte zagen ze iets roods aankomen, alsof het uit de storm zelf kwam, als uit een orkaan. Het stipje werd steeds groter, en langzamerhand zagen ze de reusachtige rode vleugels van de vogel. De vogel krijste bijna. Een grote schaduw viel op hen, terwijl de vogel naar beneden kwam. Hij vloog nog even een rondje, en toen stond hij in het zand van het strand voor hen.

'Klim er maar op, hoor,' zei de vogel. Dat deden ze direct, en de vogel steeg weer op en vloog al snel boven de reusachtige zee. Het was alsof de zee kookte van woede. Elwin durfde bijna niet te kijken, en hij voelde zich toch wel een beetje veilig tussen de rode veren. Ineens dook de vogel het water in, en zwom pijlsnel de diepte in. Daar zagen ze de dondersteen liggen, en het krioelde hier van de grote sidder-alen. Snel pikte de vogel de sidder-alen weg, en greep de steen in zijn snavel, en zwom pijlsnel weer omhoog. Toen draaide de vogel zijn nek naar de prins toe, en gaf hem de dondersteen. Toen de prins de steen in zijn handen nam begon de steen langzaam te veranderen in een prinses. 'Prinses Dondersteen !' riep de prins. 'Mijn geliefde !' De prinses glimlachte. Ze was prachtig. 'Mijn lieve prins,' sprak ze. 'Eindelijk ben ik vrij, dankzij jou en je lieve vrienden.' Even later stonden ze allemaal op het strand. Ook koning Fantasie was naar buiten gekomen. Hij had alles vanuit zijn raam kunnen bekijken. In de verte klonk er een ijselijke gil. Eén van de ijsheksen was aan het wegsmelten. Toen volgde er ook een tweede gil, met een verschrikkelijk gekrijs. Ook een andere ijsheks smolt weg. En de derde ijsheks smolt geruisloos weg …

Sindsdien was het weer in het land een stuk aangenamer, een wat zomers land, en kwamen er geen ijsvlaktes meer voor. Een prachtige natuur kwam ervoor in de plaats.

De tovenaar was tevreden. Ze hadden alles tot een goed einde gebracht. Het land was nu een stuk groter geworden nu het niet meer omringd was door nare ijsvlaktes. En velen gingen maar wat graag op vakantie naar die nieuwe gebieden in die prachtige natuur.

Het bleek dat die steen van Fantasie ook nog voor andere dingen goed was. Vaak

werden degenen die de steen aanraakten een stuk jonger. Maar het werkte niet op iedereen. Koning Fantasie werd er niet jonger door, maar hij bleef wel altijd dezelfde leeftijd houden. Vele ouderen gingen naar de steen van Fantasie om daardoor jong te worden, of om niet ouder te worden. Vaak werkte het. Ook Klaas Vaak raakte de steen aan, en werd weer een jonge jongen. Hij werd zo jong dat hij er niet aan dacht weer dromenkoning te worden. Hij had wel andere dingen te doen. Hij werd weer een bezige bij. Druk ging hij bezig in zijn schuurtje met nieuwe uitvindingen. Klaas Vaak wilde uitvinder worden. En zo verjongde het hele land. Elwin was erg trots op koning Fantasie. Toch wilde hij wel weten waarom niet iedereen jonger werd. Koning Fantasie zei dat dat kwam doordat er nog deels een vloek lag op de steen van Fantasie. Een boze tovenaar had die vloek op de steen gelegd, en veranderde zichzelf toen in een vis om in de zee te wonen.

'Waarom deed die tovenaar dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat hij die steen wil hebben, maar die steen niet kan krijgen,' zei koning Fantasie.

'Waarom wil hij die steen hebben dan ?' vroeg Elwin.

'Om er boze dingen mee te doen,' zei koning Fantasie. 'Hij heeft nu een sprekende vissenstaart waarmee hij dreigementen en vervloekingen uitspreekt. En juist omdat hij een tovenaar is hebben deze vervloekingen zoveel macht. Hij houdt niet van kinderen. Hij vindt kinderen maar vervelend. Daarom heeft hij de steen vervloekt.

'Hoe kan die vloek dan van de steen af ?' vroeg Elwin.

'Tja, Elwin, dat heeft te maken met een andere steen waardoor de vloek werkt. Hij bewaakt die steen diep in de zee. Het is een zeesteen. Als vis kan hij die steen veel beter bewaken,' zei koning Fantasie.

'Is daar nog iets aan te doen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei koning Fantasie. 'De tovenaar is te machtig. Ik heb me er bij neer gelegd. Ik ga er ook niemand van mijn rijk aan wagen, zelfs de rode vogel niet. De tovenaar zou hem kunnen vernietigen.'

'Maar koning Fantasie, er moet toch wel iets zijn wat we kunnen doen ?' sprak Elwin. 'We laten dat toch niet op ons zitten ? De steen van Fantasie zou toch een uitweg kunnen verzinnen ?'

'Ja, de steen zal inderdaad wel wat verzinnen vroeg of laat,' zei koning Fantasie. 'Daar is het immers de steen van Fantasie voor, maar ikzelf ben er moe van. Ik vertrouw op de steen van Fantasie dat alles later goedkomt.'

'Dat is een goed standpunt,' zei Elwin. 'Weet u nog iemand anders die ons daarmee zou kunnen helpen ?'

'Geen idee,' zei de koning. 'Wacht, …. koning Spelletje …. Dat is mijn broer ….

Maar die is ook vervloekt door de boze tovenaar. Hij is onder de vloek van de eeuwige slaap.'

'Daar schieten we dan niet veel mee op,' zei Elwin.

Dikkiwoud bracht Elwin naar Heer Groenewoud. Misschien zou hij weten hoe de vloek op de steen van Fantasie verbroken zou kunnen worden, of misschien wist Heer Groenewoud wel een andere manier om iedereen weer jong te maken. Toen Elwin daar aankwam was Heer Groenewoud net in een grote ketel met pruttelend boomsap aan het roeren. 'Ha Elwin,' zei Heer Groenewoud. 'Ben je daar weer, jongen ? Welkom, welkom.' Toen vertelde Elwin het hele verhaal.

'Verjonging ?' zei Heer Groenewoud. 'Ach, wel ja, natuurlijk. Mijn geliefde Fee Groenewoud zal jou daar vast wel mee kunnen helpen. Zij woont hier dichtbij in een grot, wat naar een bos leidt, diep, diep onder de grond. Zij kent de geheimen van de verjonging als geen ander.'

Via de achtertuin van Heer Groenewoud was er wel een weggetje naar de grot van Fee Groenewoud. Fee Groenewoud was erg verrast toen ze Elwin en Heer Groenewoud zag. Toen ze het verhaal hoorde zei ze : 'Ach ja, natuurlijk. Dat is voor mij een koud kunstje. Het bos achter mijn grot leidt diep, zeer diep, tot de geheimen van het bestaan en de verjonging, ja, zelfs de eeuwige verjonging. Daar boven lopen ze allemaal met mankementen, en worden ze oud. De steen van Fantasie is niet opgewassen tegen de tand des tijds. De steen zal sterven. Ja, alles zal sterven in de bovenwereld. Je moet diep komen, diep. Hier zijn de geheimen van de verjonging te vinden, in het diepste punt onder de grond.

'Ehm, en wat is dan onder dat diepste punt ?' vroeg Elwin.

'Eh, niets,' zei Fee Groenewoud. 'Maar gelukkig is het diepste punt een heel groot bos, met een heleboel geheimen. Ik zal je leiden tot de bosvijver van geheimen, tot het lelieblad van … Ach ja, kom zelf maar kijken, dan zul je het wel zien. Kom mee.'

Elwin en Heer Groenewoud liepen achter de Fee aan door de grot naar het bos. De grot was erg lang, en het duurde een hele tijd voordat ze in een prachtig bos aankomen. Het bos was zo prachtig dat Elwin nog nooit zoiets had gezien. De Fee leidde hen heel diep in het bos waar ze bij een vijver aankwamen. Op een groot lelieblad zat een kikker. 'Kwaak,' zei de kikker. 'Wil je wel weten wat anderen zijn vergeten ? Je hebt het tot hier gebracht, is dat niet geweldig ? De Fee sprak tot jou de waarheid. Die waarheid is zoet en duister. Inderdaad zal de bovenwereld vergaan. De

steen zal sterven, en gij zult tot het zachte komen …. Tenminste, als gij tot het zachte wil komen, want dat hangt natuurlijk van uw eigen keuze af. Wij dwingen tot niets.'

Elwin keek met grote ogen naar de kikker.

'Het is altijd wat in het land hierboven,' zei Elwin. 'En ja, de steen van Fantasie is vervloekt, dus velen blijven zo oud als ze zijn, of worden gewoon ouder. Daarom ben ik hier gekomen voor raad.'

'De vloek kan niet verbroken worden,' zei de kikker. 'Er is geen hoop voor de bovenwereld. Alles zal daar nog wel erger worden. De bovenwereld zal vergaan, en de steen zal sterven. Maar zalig is hij die de diepere wereld vindt.'

'Is er dan echt geen manier ?' vroeg Elwin. 'Wij hebben uw hulp nodig.'

'Elwin,' zei Fee Groenewoud. 'Het is gewoon beter dat jullie allemaal hier komen.'

'Komt niks van in,' zei de kikker. 'Ik wil dat gespuis hier niet hebben. Ze maken alleen maar veel lawaai.'

'Goed, koning,' zei Fee Groenewoud.

'Maar dan zullen wij allemaal vergaan,' sprak Elwin.

'Daar hebben jullie het zelf naar gemaakt,' zei de kikker. 'Eens vertrokken jullie voorvaderen van deze plaats, en het werd alleen maar erger.'

'Ja, maar daar kunnen wij toch verder niets aan doen dat onze voorouders die keuze hadden gemaakt ?' zei Elwin.

'Er is maar één weg terug,' zei de kikker. 'En dat is de weg van de Imaginatieve spelen.'

'Die hebben wij !' juichte Elwin.

'Ach welnee,' zei de kikker, 'welnee. Luister : Jullie missen een heleboel spelletjes.'

'Kunt u ons dan alstublieft die missende spelletjes geven ?' vroeg Elwin.

'Werk ervoor,' sprak de kikker, en dook toen weg in de vijver.

'Wat bedoelt hij daarmee ?' vroeg Elwin.

'Hij zal zo wel terugkomen,' sprak Fee Groenewoud.

En ja hoor, daar kwam de kikker weer terug, met een boek. Het boek was een beetje nat, maar het bleek van plastic te zijn gemaakt. 'Lees dit,' zei de kikker.

Elwin sloeg het boek open, en las hardop :

'Het Spel van de Zeven Grote Werken'. Welkom bij dit spel. Sluit nu uw ogen.'

'Ja, maar als ik mijn ogen sluit, kan ik toch niet meer verder lezen ?' zei Elwin.

Toen pakte Fee Groenewoud het boek, en begon hardop verder te lezen :

'Je staat op een plank. Achter je staan piraten die je met een zwaard willen steken. Je handen zijn op je rug gebonden. Je bent op een schip, en ze willen je van de loopplank af laten lopen. Dan ineens wordt er geroepen : 'Sigaar !' En daarna is er een kanonsschot. Vanuit de zee komen vissen opzetten, die op het schip duiken en de piraten verslinden. Een mannetje stapt van één van de vissen af met een lasso. Net op tijd vangt hij je, en trekt je terug op de plank, en dan het schip in. Dit is het eerste grote werk.'

'Ja, maar ik heb niets moeten doen,' zei Elwin. 'Alles werd voor mij gedaan.'

'Het tweede grote werk,' las Fee Groenewoud verder.

'Je loopt met een enorm grote steen op je rug. Je vraagt je af hoe je die steen kunt dragen. De steen is vederlicht.'

'Zeg, stop even met lezen,' zei de kikker. 'Mijnheer de Elwin, of mijnheer het Elwin, is aan het klagen. Ik wil hier geen klagers hebben over de zeven grote werken. Laat hij dat goed begrijpen, anders gaat het hele verhaal niet door. We kunnen hier geen klagers gebruiken. Kom zeg. Dat boek is niet voor niets geschreven. Wie denk je wel niet dat je voor je hebt ?'

'Okay, meneer,' zei Elwin. 'Ik zal het niet meer doen.'

'Ja, dat zeggen ze allemaal dat ze het nooit meer zullen doen. Je moet een beetje op je woorden passen, jij,' zei de kikker. 'Anders hoepel je maar op. Nee wacht, ik zal je laten ophoepelen, want jij hebt tegen het Spel van de zeven grote werken gesproken. Kritiek is hier niet gewenst.'

'De steen is verderlicht,' las Fee Groenewoud verder. 'Zij draait om het licht. Daarom is zij zo licht, maar je bent op zoek naar het duister, want het licht doet pijn aan je ogen, en je bent moe. Niet door de steen, maar door het licht. De steen moet diep onder de grond, maar de steen wil niet. Dit is het tweede grote werk.'

'Ik zeg niets,' zei Elwin.

'Dat is je geraden ook, jongetje,' zei de kikker.

'Goedzo,' zei Elwin.

'Het derde grote werk,' las Fee Groenewoud verder. 'Het derde grote werk is niks.'

De kikker knikte glimlachend.

'Het vierde grote werk is ook niets,' las Fee Groenewoud.

De kikker begon te lachen.

En de laatste drie grote werken zijn ook niets,' las Fee Groenewoud toen.

De kikker begon toen te schaterlachen. Hij kwam niet meer bij van het lachen, en begon te proesten, en bijna te gillen van het lachen. Later huilde hij zelfs van het lachen. Nog nooit had Elwin iemand zo zien lachen.

'Welkom in het bos van het diepste punt der aarde, aan de rand van het grote niets,' schaterlachte de kikker, en dook toen in de vijver en verdween.

'Dat hebben we weer gehad,' zei Heer Groenewoud. Fee Groenewoud knikte. Elwin durfde nog steeds niets te zeggen.

Hoofdstuk 4. Elwin en het Leuke Avontuur

Na een tijdje fluisterde Elwin heel voorzichtig : 'Waar is nu het geheim van de verjonging ?'

'Kom maar mee, Elwin,' zei Fee Groenewoud. Ze gingen nog dieper in het bos. Elwin zuchtte diep van opluchting toen ze ver van de vijver vandaan waren. Ze liepen ergens naar een paarse bloem. Die bloem was bijna zo groot als henzelf. 'Dit is het geheim,' zei Fee Groenewoud. 'Spreek in de bloem, en je zult je echo horen, maar het zal net iets anders zijn dan wat je gezegd had.'

'Goedemiddag,' zei Elwin tegen de bloem.

Toen hoorde hij zijn eigen stem van de bloem komen, en die zei : 'Goedenavond.'

'Mag ik u iets vragen ?' zei Elwin.

Toen kwam de echo terug, maar die zei : 'Mag ik u iets vertellen ?'

'Ja, natuurlijk,' zei Elwin.

'Helemaal niet,' echode het terug.

'Okay, ik zal niets meer vragen,' zei Elwin.

'Okay, ik zal niets meer vertellen,' echode het terug.

'Ja, maar ik zei dat u juist wel wat mocht vertellen. Ik zei : Ja natuurlijk,' zei Elwin.

En toen echode het : 'Nee, want ik zei dat u juist niet meer iets moest vragen. Ik zei : Helemaal niet.'

Elwin durfde ineens niets meer te zeggen, want hij was bang dat ook de bloem kwaad zou worden zoals de kikker.

Toen was het een hele lange tijd stil. 'Veel ruimte is er hier niet, hè,' zei de bloem toen ineens met een andere stem.

'Ik vind het hier anders aardig groot,' zei Elwin.

Toen echode het : 'Ik vind het hier anders aardig klein.'

Elwin begon te lachen. Alles wat hij zei werd gewoon door de bloem omgedraaid. 'Het geheim van de verjonging is over u,' sprak de bloem. Er begon een sap uit de bloem te spuiten wat over Elwin kwam. Het was heel kleverig. Na een tijdje kon Elwin zich niet meer bewegen. Hij voelde zich heel jong worden. Hij werd even helemaal warm van binnen, en de warmte begon snel door hem heen te stromen, heen en weer, heen en weer, als bruisende golven. Elwin slaakte een kreet van blijdschap. Dit was nog wel beter dan de steen van Fantasie. Toen spoot de bloem een boek van plastic uit. 'Hier Elwin, neem dit boek mee naar de bovenwereld, en leer hen de spelletjes uit dit boek. Dat is de enige weg terug tot de diepere wereld. Op het boek stond geschreven 'De imaginatieve spelen.'

Dikkiwoud kwam Elwin weer ophalen. Elwin had natuurlijk eerst heel veel te lezen, en al snel gaf hij die kennis ook aan anderen toen hij weer terugkwam in het land boven de grond. Het boek gaf veel informatie over hoe dingen moesten veranderen.

En die veranderingen kwamen dan ook snel in het land.

Zodra iemand zich ging bezig houden met het boek, dan kwamen de sappen van de bloem in het hoofd van diegene, en dan werd diegene steeds jonger. Ook koning Fantasie was dol op het boek, en werd jonger. Hij werd weer een kleine jongen. De steen van Fantasie wilde niets van het boek weten. Hij wilde de zee in, om bij de boze tovenaar te zijn. De steen van Fantasie was erg jaloers op het boek, omdat het boek veel meer kon dan wat de steen van Fantasie kon. De steen begon los te komen, en begon naar de zee te rollen. De boze tovenaar was maar wat blij met de steen. Nu had hij twee toverstenen : de zeesteen en de steen van Fantasie.

Koning Fantasie, die nu een kleine jongen was geworden, las iedere dag in het boek van de bloem, het boek van de imaginatieve spelen. Maar de boze tovenaar had inmiddels erg veel macht gekregen door de stenen tezamen te voegen. Hij had hen tot één hele grote steen gemaakt, en er kwam bliksem vanaf. Sindsdien werd het land geplaagd door zware aanvallen van bliksem. Elwin wist dat met het boek van de imaginatieve spelen ze toegang zouden hebben tot het bos in het diepste punt onder de grond, aan de rand van het grote niets. Ze konden niet meer boven de grond blijven. Omdat niemand wist waar Dikkiwoud was, begonnen ze de grote reis onder de grond.

Heer Groenewoud was blij hen te zien, en ook Fee Groenewoud en de kikker. Ze waren allemaal van harte welkom in het bos zo diep onder de grond. Hier waren ze tenminste veilig tegen die boze tovenaar. Heer Groenewoud pakte zijn viool en begon te spelen, als een welkomslied en een openingslied van hun nieuwe leven in het diepste punt onder de grond aan de rand van het grote niets.

Op een dag werd er geklopt op de boomschors-deur van Heer Groenewoud. Het waren Dikkiwoud en de steen van Fantasie. Dikkiwoud was door de tovenaar opgesloten, en de steen van Fantasie zag toen wel in hoe slecht die boze tovenaar wel niet was. Hij heeft toen Dikkiwoud bevrijd, en wilde toen ook naar het diepste punt onder de grond aan de rand van het grote niets. Iedereen was erg blij.

Elwin wilde wel eens weten wat het grote niets nu eigenlijk was. Zo ging hij een keer midden in de nacht op onderzoek uit. Hij moest daarvoor heel diep in het bos doorlopen totdat hij bij de rand zou aankomen. Toen hij daar aankwam was er één en al mist, en ergens stopte gewoon alles, alsof hij aan de rand van een rivier was gekomen, maar er was geen water. Het mos hield gewoon ergens op, en aan de rand stonden een heleboel bomen. Elwin probeerde of hij de overkant kon zien. Er was zoveel mist. Elwin begon zachtjes te roepen. Na een tijdje kwam er een bootje in de

verte opzetten. In het bootje zat een oude kabouter met een lange grijswitte baard. 'Riep je mij ?' vroeg de oude kabouter.

'Ach, ik zou toch zo graag willen weten wat nu dat grote niets is,' zei Elwin. 'Ik heb u inderdaad geroepen. Zou u mij kunnen vertellen wat daar is.'

'Er is daar inderdaad niets,' zei de oude kabouter. 'Maar achter het niets, daar wonen wij. Wij kunnen met een bootje over het niets om hier te komen, maar eigenlijk doen

wij dat nooit. Ik dacht : Laat ik eens gaan kijken, want iemand staat daar te roepen.'

'Waar woont u dan ?' vroeg Elwin aan de oude kabouter.

'Oh, achter het grote niets gaat het bos gewoon verder,' zei de kabouter.

'Zou ik met u mee mogen ?' vroeg Elwin.

'Maar natuurlijk,' zei de oude kabouter. 'Stap maar in.'

Elwin ging in het bootje zitten, en het bootje vertrok weer naar de andere kant. Dat was wel even een stuk peddelen. Na een tijdje kwamen ze aan bij een bosstrandje, waar direct al hoge bomen achter stonden. Het bosstrandje was heel smal. Er waren wat kleine kinderen die in het grote niets aan het rondzwemmen waren.

'Kun je daar ook in zwemmen ?' vroeg Elwin.

'Alleen bij het strandje, ja,' zei de kabouter. De zwemplek was keurig afgebakend, zodat de kinderen er niet overheen konden. Het was een goed zichtbaar touw wat over het water gespannen was. De oude kabouter voer er met het bootje overheen, en even later stonden ze op het strandje. Elwin keek zijn ogen uit. Ook hier was het bos prachtig. 'Dit is het land van koning Meikelon,' zei de oude kabouter.

'Zijn er nog verschillen tussen dit land, en het land waar ik vandaan kom, achter het grote niks ?' vroeg Elwin.

'Oh ja,' zei de kabouter, 'jazeker. Dit land heeft veel betere wapens … Eh, boombliksem.'

'Eh, boombliksem ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de kabouter. 'Kijk, de bomen geven dat hier af voor onze wapens, om ons te beschermen tegen het kwaad, het zwarte kwaad.'

'Wat is het zwarte kwaad ?' vroeg Elwin.

'Dat is eh … dat is het kwaad wat in de nacht komt vanaf de andere kant van het grote niets,' zei de kabouter.

'Daar waar wij leven ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de kabouter. 'Het zijn zwarte roofdieren, katachtige roofdieren, met hele langwerpige lichamen, die alles duister houden. Ze willen iedereen dom houden om het zomaar eens te zeggen, en zij die aan de andere kant wonen kunnen hen niet eens zien, want ze leven onder een bepaalde verblinding. Zij zijn onder de macht van deze gluiperds, en die gluiperds houden zichzelf onzichtbaar voor hen. Maar wij, kabouters van het rijk van koning Meikelon, wij zien ze. Wij zien ze door de boombliksem. In de nacht voeren wij oorlog tegen hen.

'Maar het is nu nacht,' zei Elwin.

'Het is hier bijna altijd nacht. Soms is het avond, maar het is hier nooit dag,' zei de kabouter. 'Het is nu net even rustig, maar de oorlog kan zo weer beginnen.'

Opeens begon het te bliksemen. De kabouter rende snel op een dikke boom af, en zei tegen Elwin hem te volgen. In de boom was een huisje. Er stonden daar twee houten stoeltjes met twee hartjes in de rugleuning. Je kon zo door die hartjes heenkijken. De kabouter schonk wat stomend boomsap in voor Elwin.

'Eén dag zal het grote niets ons allemaal opslokken,' zei de kabouter. 'Wij weten niet wat het is, wij kunnen het niet zien, omdat het onzichtbaar voor ons wordt gehouden. Maar het is wel degelijk wat. Sommigen denken dat het een groot monster is.'

'Waarom denkt u dat het grote niets alles zal opslokken ?' vroeg Elwin.

'Dat staat in de oude boeken van onze voorouders,' zei de kabouter.

'Leven die nog, of zijn die al dood ?' vroeg Elwin.

'Zij leven door in de bomen,' zei de kabouter, '… boombliksem.'

'Hoe kom ik erachter wat het grote niets is ?' vroeg Elwin.

'Door erin te springen,' zei de kabouter. 'Maar niemand van degenen die erin zijn gesprongen zijn ooit teruggekeerd.'

Toen moest de kabouter opeens weg, en liet Elwin alleen achter. Na een tijdje liep Elwin naar buiten, en ging weer tot de rand van het grote niets, maar dan ver weg van het strandje en de zwemmende kinderen. Hij keek de diepte in, en begon zachtjes te roepen. Na een tijdje leek het alsof hij was zag bewegen in het grote niets. Een grote zwarte gestalte kwam naar boven. De gestalte leek op een draak. Het had een lange nek en vleugels. Grote rode ogen staarden Elwin aan. De grote , lange nek was

helemaal uit de mist opgestoken. 'Wat moet je ?' zei het monster.

'Eh, ik zou graag willen weten wat er in het grote niets is,' zei Elwin.

'Ga ik je niet vertellen,' zei het monster met de lange nek.

'Spring er zelf maar in, dan zul je het wel zien.'

'Mag ik op uw schouders zitten dan ?' vroeg Elwin.

'Dat heeft nog nooit iemand gevraagd,' zei het monster verbaasd.

'Iedereen is bang voor me, dus waarom zou jij dat niet zijn ?'

'Ik houd van dieren,' zei Elwin.

'Ja, maar ik ben een monster,' zei het monster. 'Ik ben een afschuwelijk beest.'

'Ik vind je helemaal niet afschuwelijk,' zei Elwin. 'Ik ben juist blij dat er iets vanuit het grote niets kwam.'

'Echt waar ?' zei het monster. 'Klim maar op mijn rug dan.' Toen schoof het monster zijn lange nek langzaam naar Elwin toe, zodat Elwin erop kon klimmen. Toen vertrok het beest de diepte in.

Het was een lange reis door het niets. Het leek wel alsof het nooit zou ophouden. Maar plotseling stond het beest op de grond. En Elwin kon eraf klimmen. Op een heuvel stond een groot schip. 'De ark van Noach,' zei het monster.

In de ark woonden allemaal kinderen. De kinderen waren erg blij om Elwin te zien, en verwelkomden hem in de ark. Ze vertelden hem dat ze eens op zee waren, en dat een grote draaikolk hen meenam in de diepte, totdat ze tot deze plek kwamen. Het schip heette 'De Ark Van Noach,' waarvan hun ouders hen hadden verteld dat het vroeger een schip van dieren was.

'Is de kapitein er nog ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zeiden de kinderen. 'De kapitein noemde zichzelf Noach, maar hij was nergens meer te bekennen toen het schip naar deze plaats was getrokken.'

'Vreemd,' zei Elwin. 'In de wereld net hierboven wordt dit het grote niets genoemd.'

De kinderen moesten er een beetje om lachen. Het was hier een prachtige wereld met veel bomen en vruchten. Eigenlijk misten ze hun ouders niet. Ze hadden het hier veel beter, en ze zouden Arend, het monster, of ook wel ome Arend genoemd, nooit meer willen missen. Hij had hen zo goed opgevangen toen dit alles met hen gebeurd was. Ze hielden allemaal erg veel van het monster.

Er woonde nog wel een ander iemand in het bos hier : juffrouw Kassandra, dat was een fee. Daar gingen de kinderen vaak bij op bezoek. Juffrouw Kassandra deed altijd

veel spelletjes met hen.

'Juffrouw Kassandra ? De fee juffrouw Kassandra ?' vroeg Elwin. 'Maar die ken ik !' riep hij. Die was ook ineens spoorloos verdwenen, maar die woonde bij ons in het bos. Direct wilde Elwin naar de fee toe en viel haar in de armen. Hij wilde precies weten wat er met deze lieve fee was gebeurd. Maar toen hij haar eens goed in haar gezicht keek was dat helemaal niet de fee die hij kende. Het bleek een andere fee te zijn die toevallig zo heette. Maar ook dit was een erg aardige fee, en direct heel gastvrij naar Elwin. Ze hield hem heel stevig vast, en gaf hem een dikke zoen. 'Welkom,' zei ze met een warme stem. 'Wij zijn allemaal heel erg blij met jou, want eigenlijk krijgen wij nooit bezoek. De kinderen knikten.

Juffrouw Kassandra woonde ook in een huisje in een boom. In een apart kamertje stonden wat boekenkasten. De boeken waren veelal geschiedenisboeken, en Elwin zag er zelfs boeken van waar hij vandaan kwam tussen. Zelfs hij werd daar veelal in vermeld. Elwin keek in grote verwondering naar de boeken. Zou de fee hem dan wèl al gekend hebben ?

Elwin sloeg één van de boeken open, en las : 'Elwin en het Geheim van de Rode Piramide.'

'Oh, dat moet over de terugkomst van de vermiste oerdrokelaars zijn,' dacht Elwin in zichzelf. Hij begon direct te lezen, terwijl de fee met de kinderen in een andere kamer spelletjes aan het doen was …

Hoofdstuk 5. Een beetje topografie

'Keizer Konohert van het rijk Adaka waar de Drokelaar ook toe behoorde was erg blij dat veel van de oorspronkelijke bewoners van de Drokelaar en Adaka, dat vroeger nog een groot deel van de Drokelaar was, terug waren. Ze waren lange tijd vermist geweest, en niemand wist eigenlijk wat er met hen gebeurd was. Duizenden en duizenden oerdrokelaars met roze mannetjes op hun rugjes, die wel wat op rugzakjes leken, trokken naar het kasteel van de keizer van Adaka. De keizer kende een groot aantal van hen erg goed, omdat hij vroeger, heel lang geleden, de koning was van de Drokelaar.

De oerdrokelaars werden verdeeld over de stadjes en dorpjes van de verschillende landen in het rijk Adaka, en ook in de Drokelaar kwam er een groot aantal van hen wonen. Meestal trokken ze in de oudste dorpjes en stadjes van de Drokelaar, zoals

Romsterdam, Harsterdam, Zworwijk, Nunsterdam, Amsterspeet en Atterdam. Dit waren de oerplaatsen van de Drokelaar, waar de Drokelaar erg trots op was. Elwin woonde zelf ook in zo'n oud oerplaatsje. Het was geen stadje en ook geen dorpje, maar een storpje. Dat was een soort tussenvorm, maar vaak waren de storpjes veel groter dan de stadjes en de dorpjes, maar voor het gemak werd het nog vaak gewoon stadje of dorpje genoemd. Storpje was vaak ook gewoon een naam voor de oerplaatsjes. Door sommige drokelaars werden ze ook wel dadjes genoemd, of doradjes. Het storpje waar Elwin in woonde heette Hardunspeet, en de koning woonde in het hoofdstorpje van de Drokelaar, genaamd Nunderwijk. De keizer die in het land Adaka woonde, en die ook regeerde over het rijk Adaka waar de Drokelaar toe behoorde, woonde in een storpje genaamd Dronampen, en dat was direkt niet alleen het hoofdstorpje van het land Adaka, maar ook van het hele rijk Adaka. Daar had de keizer zijn keizerlijk kasteel, en vandaaruit werd heel het keizerrijk bestuurd.

Nu lag er aan de oostkant van het land Adaka een hele grote zee, en daar lagen ook wat storpjes bij. Die storpjes heetten bijvoorbeeld Nunshaag, Den Derwijk, Delfhaag, Haarhaag, Den Arlem, Leihaag, Den Sterdam, Den Otterdam, Amsterhaag, Zwohaag, Vlaarhaag, Lelyhaag, Ermhaag, Lunhaag, Lunterhaag, Doorhaag, en nog veel en veel meer. Ja, het was een erg lange kust. En deze plaatsen moesten de drokelaarkinderen en ook de kinderen uit de andere landen van Adaka allemaal uit hun hoofd leren. Op school heette dat met een moeilijk woord 'topografie'. Aan de oostkant van de Drokelaar lag het land Trideria, en daarachter lag het land Adaka. De kinderen van het rijk Adaka moesten veel leren over het land Adaka, omdat dat het land van de keizer was, waar hij woonde. Nou, dat was even een stukje topografie van het rijk Adaka. En zo heb je een beetje een idee waar de oerdrokelaars die uit hun betovering bevrijd waren gingen wonen. Sommige van die oerdrokelaars waren burgemeester, of van de politie, en die wilden natuurlijk graag hun oude baantje terug. Ze waren hartelijk welkom in de oerplaatsjes, de storpjes. Sommigen van die oerdrokelaars waren ministers, en gingen dichtbij de koningen of de keizer wonen. In het plaatsje Den Hampen in het land Adaka woonden alleen maar ministers. Het plaatsje lag dichtbij Dronampen, waar de keizer woonde, en waar het keizerlijk kasteel stond. Veel van die oerdrokelaars die minister waren geweest gingen daar wonen om weer minister te worden. Ja, de keizer had een heleboel ministers, wel duizenden. En ze waren allemaal verdeeld in kamers, als ze gingen vergaderen. Zo was er een eerste kamer, een tweede kamer, een derde kamer, en een vierde kamer. Er was ook een vijfde kamer, en daar mochten ook ministers uit het buitenland komen. De keizer vond die kamer erg belangrijk, want soms hadden die ministers uit het buitenland erg goede dingen te zeggen. Soms zaten daar ook wel eens drokelaarministers uit de Drokelaar bij. In de zesde kamer mochten alleen de koningen komen, en de keizer. Nu was daar ook nog een zevende kamer, maar die werd niet zoveel gebruikt. Hier

mochten alleen maar keizers komen. De keizer van Adaka had vele contacten met keizers van andere keizerrijken, bijvoorbeeld met keizer Marazanta van het rijk Izu. Die zevende kamer was niet in het kasteel van de keizer, en ook niet ergens anders in Dronampen of in Den Hampen, maar in een kustplaatsje tussen een heleboel winkels in. Om de zevende kamer stonden een heleboel winkels gebouwd, en vanuit de zevende kamer kon je al die achterkanten zien. De bezoekers van die winkels kwamen daar niet, maar soms kon je wel eens de eigenaars of medewerkers van die winkels zien in de achtertuinen, magazijnen of schuren van die winkels. Zo lag de zevende kamer goed verborgen. Dat kustplaatsje heette Den Elystad. Daar kregen ze dus al het hoge bezoek.

Elwin was wel eens in Den Elystad geweest in het land Adaka. Elwin vond het daar prachtig, omdat het zo dichtbij zee was, en het had zo'n prachtige kust met een heleboel trappen. En in die winkels kon je prachtige dingen kopen. Dan kwam Elwin altijd met prachtige dingen thuis die je nergens anders kon kopen.

Er waren daar zulke prachtige trappen in Den Elystad, en die kwamen dan bijvoorbeeld uit in de bossen, of in andere plaatsjes. Het waren een soort bruggen. Soms kwamen die bruggen helemaal uit in een ander land van Adaka. Dat was wel een eind trappenlopen dan, maar gelukkig waren er ook wagentjes waar je in kon zitten. Zo kon je vanuit Den Elystad snel in Adaakse landen komen zoals Nedergypte, Nedermerica, Amerilem, Schevica, Egyptica, Chinica, Indica, Chigypte, Den Merica, Amerihaag, Egylem, Schevenypte, Ameriningen, Rotterrica, Egytterdam, Egsterdam, Amstrica, en nog veel meer landen.

Op een dag besloot Elwin eens naar het land Leimerika te gaan, over de prachtige brug van Den Elystad. Elwin moest daarvoor heel lang in een wagentje zitten, maar dat had hij er best wel voor over. De brug ging helemaal over zee, en Elwin durfde haast niet naar beneden te kijken. Als het wagentje maar goed vast zat, en als het maar niet zou gaan waaien of zelfs stormen. Toen Elwin met het wagentje boven zee was gekomen ging het allemaal best snel. Het wagentje begon vooruit te schieten, en al snel was Elwin zijn angst kwijt. Het wagentje en de brug waren door beroemde professoren gebouwd, dus die zouden heus wel weten hoe het allemaal moest. Na uren in het wagentje gezeten te hebben zag Elwin eindelijk land in de verte. Dat moest Leimerika zijn. Het wagentje stopte bij het eerste de beste stadje. Hier waren ook veel trappen aan de kust, en ook in het stadje zelf waren veel roltrappen en gewone trappen. Sommigen kronkelden. Wat waren hier veel winkels, zeg. Elwin keek zijn ogen uit. Opeens stond er een man voor hem, met een groot geweer in zijn armen. Elwin schrok. 'Je hoeft niet te schrikken, hoor,' zei de man, 'het is maar een water-geweer.' De man wees op een vijver waar allemaal ballen dreven, en begon op de ballen te schieten. Na een tijdje waren alle ballen door gaten in de muur gedreven.

'Wil jij het ook eens proberen ?' vroeg de man. Nou, daar had Elwin geen tijd voor, en liep door. Maar hoe dieper hij in de stad kwam des te meer watergeweren hij zag. Ze stonden vaak in standaarden langs vijvertjes en daarachter stonden Leimerikanen met hun kinderen, om de ballen door gaten in de muur weg te stralen. Uit de watergeweren kwamen verschillende kleuren water. Zou het een spel wezen ? Elwin liep door, en stapte een winkel binnen. Hier kon je watergeweren kopen. Elwin vroeg of ze ook nog andere dingen verkoopten, maar de verkoper schudde zijn hoofd. Snel ging Elwin weer uit de winkel. Hier had hij niks aan. Na een tijdje kwam Elwin bij een enorme vijver aan, waar veel Leimerikanen omheen stonden. In de vijver stonden vele fonteintjes die prachtige kleuren water spoten, zo hoog, dat Elwin heel goed moest kijken. Nou, dat was prachtig, maar Elwin vroeg zich af of er nog enkele leuke dingen te doen waren in Leimerika. Maar goed, dit was nog maar het eerste stadje. Verderop was het wat rustiger, en Elwin had het idee dat hij nu in de woonwijken begon te komen. De huizen stonden wat verder van elkaar, en er waren af en toe wat kleine weilandjes. Elwin keek zijn ogen uit. Wat een prachtige buurten waren dit.

In sommige tuintjes stonden wat Leimerikanen die met watergeweren hun ramen aan het schoonspuiten waren. Weer kwamen er allerlei kleuren uit. Blijkbaar waren die watergeweren voor heel veel dingen te gebruiken. Ook stonden er wat auto's waar Leimerikanen met zo'n watergeweer gekleurd water inspoten. Zouden de auto's hier door water rijden ? Maar Elwin was nog steeds niet waar hij wezen moest. In de verte stond een politie-bureau. Voor het politie-bureau stonden wat paaltjes met kruisjes boven elkaar. Je kon er gewoon binnenlopen. Er stonden een heleboel aquariums met allerlei gekleurde vissen erin en gekleurde waterplanten. De agenten van Leimerika waren druk aan het schrijven. Er kwam gekleurde inkt uit hun pennen. 'Ja,' zei één van de agenten, 'het gaat goed vandaag. We hebben al veel geschreven.' Elwin kwam wat dichterbij. 'Wat schrijven jullie dan ?' vroeg Elwin. 'Gewoon, boeken,' zei één van de agenten. 'Boeken ?' vroeg Elwin, 'hebben jullie niets anders te doen ?' Maar de agenten legden aan Elwin uit dat ze die boeken schreven voor de Leimerikanen, zodat ze wisten hoe ze zich moesten gedragen. Het waren leuke verhaaltjes die ze schreven, want ze vonden dat als Leimerikanen veel lazen, dan zouden er minder vervelende dingen gebeuren. Nou ja, misschien hadden ze wel gelijk.

'Kom maar eens met mij mee,' zei één van de agenten. Elwin liep achter de man aan, over een wijde trap naar beneden. Ze moesten door een deur met tralies, en kwamen in een enorm magazijn met boeken terecht. In dit magazijn stonden ook heel veel aquariums. Die aquariums waren langwerpig, zodat de vissen rondjes konden zwemmen, of heen en weer, maar ze konden ook door de aquariums helemaal uit het politie-bureau zwemmen om in aquariums of vijvers van de stad terecht te komen. Dat vond Elwin wel een goed idee. Wat stonden hier veel boeken, zeg, en die boeken

waren meestal door politie-agenten geschreven. Hier moesten de Leimerikanen uit lezen en leren. Ja, ook de kinderen op school moesten uit deze boeken leren. En dat was maar wat leuk, want het waren reuze-leuke verhalen. De kinderen gingen hier met plezier naar school. De agent trok één van de boeken open, en Elwin zag dat er plaatjes in stonden die bewogen. Het was net alsof ze naar filmpjes aan het kijken waren. Nou, dat moest wel erg leuk zijn voor de kinderen. De agent vertelde dat wanneer er vervelende dingen waren gebeurd, dan maakten de agenten daar verhalen van, en die verhalen die werden dan in ballen gestopt. Die ballen werden dan naar de vijvers gebracht, en dan moesten de Leimerikanen die ballen door de gaten in de muur stralen met de watergeweren, zodat de ballen van vijver naar vijver gingen, en tenslotte in de zee terechtkwamen. Vaak kwamen die ballen dan op de eilanden terecht, zodat ze daar ook wat te lezen hadden. De agenten zorgden dan dat de verhalen altijd goed afliepen, zodat de eilandbewoners er niet te verdrietig zouden worden. De agent liet Elwin in een zaaltje achter de boekenzaal een grote doorzichtige ton of bol zien waar de ballen werden ingegooid. Eens in de zoveel tijd liep dan de bol vol met water, om de ballen door watertunneltjes mee te nemen naar de eerste vijver. Elwin vond het een goed idee, want zo konden ze alles weer vergeten, en konden anderen er nog veel van leren. De agent was erg blij dat Elwin het prachtig vond.

De agent vertelde dat er ook andere dingen in de ballen werden gedaan, zoals spullen die de Leimerikanen niet meer wilden hebben. Zo hadden eilandbewoners er misschien nog wel wat aan. De agenten zorgden er wel goed voor dat er geen gevaarlijke dingen in werden gestopt, en ook geen vuilnis. Na een tijdje nam de agent Elwin mee naar de auto. Ze zouden even naar Almerspeet gaan. Almerspeet was een plaatsje vlak achter het kustplaatsje. Er zaten nog wel wat weilandjes tussen en wat riviertjes en een meertje. Achter Almerspeet lag Almpen, waar vaak markten waren. De agent moest daar even wat dingetjes doen, zodat Elwin even kon rondkijken. Elwin begon zich steeds meer te vermaken in Leimerika, omdat de agent hem alles uitlegde, en Elwin het zo veel beter kon begrijpen.

Toen Elwin weer thuis was gekomen had hij veel te vertellen. Ook belde hij even de koning en de keizer op om te vertellen hoe hij het in Leimerika had gehad. Sandra bracht een brief die Elwin van iemand had gehad. Het was van de koning van Sekhelystad, wat ook een land was in het rijk Adaka. Het was een uitnodiging. Elwin was uitgenodigd om bij de koning van Sekhelystad te logeren, op het koninklijk kasteel. En dat was niet zomaar een kasteel, dat was een stad, een koninklijke stad, die geheel van de koning en zijn hofhouding was. Het was een stad op een grote heuvel. Die stad heette Anubelystad. Het land Sekhelystad lag achter Leimerika, dus Elwin moest weer een lange reis maken. Maar Elwin had er wel zin in. De koning

zelf heette Anubattem. Toen Elwin daar aangekomen was kreeg Elwin een torenkamer als logeerkamer. In de kasteelstad woonde ook een prins die Anubander heette. Het was de zoon van koning Anubattem. De koning had een papegaai die Anubonnie heette. Anubonnie was een hele grappige papegaai die Elwin vaak aan het lachen maakte. Soms ging Elwin wel eens op de rug van Anubonnie zitten, en dan vloog Anubonnie met hem over het hele land. Soms liet Anubonnie Elwin wel eens voor de grap vallen. Maar ving hem dan ook snel weer op. Eén keer ging dat mis, en was Anubonnie te laat, maar gelukkig viel Elwin in een struik. Elwin was wel erg geschrokken, en zei tegen Anubonnie dat hij dat nooit meer moest doen, omdat het veel te gevaarlijk was. Voor straf moest Anubonnie van de koning een hele lange tijd op zijn kamer blijven, en mocht hij Elwin niet meer op z'n rug hebben.

Toen liet prins Anubander Elwin veel van het land zien. Dat was veel veiliger, want ze bleven gewoon op de grond. Op een dag werd er op Elwin's kamer geklopt. Het was koning Anubattem. 'Pst.. mag ik even binnenkomen,' vroeg de koning. Snel liet Elwin de koning erdoor. De koning ging in één van de stoelen zitten, en Elwin pakte een andere stoel. 'Zeg, Elwin,' zei de koning, 'zeg, zal ik jou eens een geheimpje vertellen ? Ons keizerrijk Adaka en alle andere keizerrijken in de buurt worden bestuurd door een konzer, die de baas is van de keizers. Een heleboel keizerrijken bij elkaar heten een konzerrijk. Elwin, het is belangrijk dat je dat weet, want dan kun je de konzer misschien nog wel goed van dienst zijn.' Elwin keek koning Anubattem verrast aan. Dat wist Elwin nog niet, dat het keizerrijk Adaka, waar de Drokelaar en ook Sekhelystad toe behoorde, ook deel was van een konzerrijk. Dat had keizer Konohert hem nog nooit verteld, en ook de koning van de Drokelaar niet. Koning Anubattem vertelde Elwin dat het keizerrijk Izu, van keizer Marazanta, ook tot zo'n konzerrijk behoorde. Een konzer ... dat moest wel een erg hoge piet zijn, dacht Elwin bij zichzelf. Koning Anubattem kende de konzer heel goed, ja, het waren zelfs dikke vrienden, omdat ze vroeger bij elkaar in de klas zaten, en het toen al heel goed met elkaar konden vinden. Sekhelystad was een heel groot land, waar Anubattem over ging regeren, en was misschien zelfs wel één van de grootste landen van het keizerrijk Adaka. Daarom was koning Anubattem bijna een soort keizer. Over zoveel steden moest hij regeren, en zijn schoolvriend werd konzer. Elwin zou de konzer best wel eens willen ontmoeten. Koning Anubattem had nog steeds veel contact met de konzer, en kende de konzer nog wel beter dan keizer Konohert. Keizer Konohert zag de konzer volgens koning Anubattem niet zo vaak. Volgens koning Anubattem zou dat veel vaker moeten gebeuren, zodat de konzer veel meer zou kunnen betekenen voor het rijk Adaka.

De konzer heette Matthubis, en het konzerrijk dat hij bestuurde, en waar ook het rijk Adaka en het rijk Izu toe behoorden, heette …'

Nou, dat leek wel op een aardrijkskunde boek. Toen zag Elwin ook nog een ander boek over hem staan tussen de geschiedenis-boeken. Of zou dat ook weer een aardrijkskunde-boek zijn ? Het boek heette : Elwin en de Draak. Dat moest wel van heel lang geleden zijn … Elwin pakte het boek uit de kast, en begon direct te lezen …

Deel 2. Elwin en de Draak

Hoofdstuk 6. Er gebeurt iets heel vreemds

'Zoals jullie misschien wel weten is Elwin een mannetje niet groter dan je pink. Op een dag beleefde Elwin een avontuur wat nu opgeschreven staat in dit boek : Elwin en de Draak. De schrijver heeft het precies zo opgeschreven zoals Elwin het hem vertelde, toen hij weer eens in Nederland was.

Nu heeft Elwin ook een vrouwtje dat Sandra heet. Nou, in dit verhaal was Sandra verdwenen, en moest Elwin het tegen een echte draak opnemen om zijn vrouwtje weer terug te vinden.

Op een dag werd Elwin wakker in zijn bedje, terwijl er een briefje naast hem lag. Het was het handschrift van Sandra met daarop geschreven : 'Lieve Elwin, ik ben even naar de winkel. Ik ben zo weer terug. Sandra.' Elwin ging eerst even in bad, en liep daarna in zijn badjas naar beneden. Het zonnetje scheen buiten, en er waren wat drokelaarkinderen op de stoep aan het spelen. Elwin dacht dat het een mooie dag zou worden. De vogeltjes floten zo mooi. Daar kwam de postbode al aan met post. Het was een heleboel post, een hele stapel, en Elwin ging er even voor zitten. Er zat ook een pakketje bij. Toen Elwin het pakketje openmaakte schrok hij wel even, want er zat een schoen van Sandra in. Er zat ook een briefje bij : 'Sandra komt niet meer terug. De draak.' Wat was dat nou ? Elwin schrok nog erger. Wie was die draak, en waar was Sandra nu ? In een dikke envelop zat een spiegeltje, en in weer een andere wat foto's van Elwin, en in weer een andere een schilderij van Elwin. Wat was dat nou ? Elwin belde direct de koning op en vertelde geschokt het verhaal. De koning schrok er ook erg van, en vroeg of Elwin direct naar het paleis kon komen. Elwin pakte snel wat spulletjes bij elkaar, deed de deur goed op slot en reed in zijn autootje naar het paleis. Hij zou voor een tijdje bij de koning logeren. De koning wachtte hem bij de paleispoort al op en strekte zijn armen wijd open voor Elwin. De koning wist natuurlijk ook niet wat er met Sandra was gebeurd, maar liet wijze mijnheren komen, de raadsheren van de koning. Vier mijnheren met hoge hoeden kwamen naar de koning toe in de troonzaal. Elwin zat op een hoge stoel naast de troon. De koning piekerde zeer. De hoge mijnheren keken bedenkelijk, terwijl ze met hun handjes door hun baardjes wreven. Eén stak er zijn vinger op, en sprak : 'Koning, uwe majesteit van de Drokelaar, ik ben maar een eenvoudig raadsheer, maar ik kan hier misschien wel wat over zeggen.'En toen haalde die wijze drokelaarmijnheer een boek tevoorschijn en begon erin te lezen. 'Juist ja, juist ja,' zei de mijnheer. 'Draken bestaan echt, en de boeken zeggen dat ze in andere gedaantes kunnen veranderen. Ze kunnen gewoon als drokelaars leven, terwijl ze 's nachts draken zijn.' Daar schrok Elwin wel even van. En waar moest zo'n draak dan zijn ? Wie zou het kunnen wezen. Toen stak een andere drokelaarmijnheer zijn hand op en haalde een boek tevoorschijn. Dit boek was nog zwaarder dan de andere. 'Koning,' sprak de mijnheer en begon te lezen. Hij haalde zijn brilletje van zijn neusje. 'Ik weet nog wel iets hieraan toe te voegen. Draken houden ervan om in paleizen en andere grote huizen te wonen. Ze houden ervan het land te regeren, of om de koningen raad te geven.' Weer schrok Elwin.

Buiten hoorden ze ineens een paar schoten. Elwin en de koning renden naar buiten. Maar ze zagen niets. De koning keek Elwin aan en zei niets. Hij keek zo ernstig dat Elwin er een beetje bang van werd. 'Koning, wist u hier al van, dat draken zulke dingen doen ? Zich veranderen in drokelaars en zo, en zelfs kunnen werken voor u met de één of andere reden ?' vroeg Elwin een beetje angstig. 'Ik was daar altijd al bang voor, Elwin,' sprak de koning. Een lakei kwam naar buiten rennen : 'De

koningin is verdwenen, de koningin is verdwenen,' riep hij. De koning schrok. Hij liet direct het hele paleis doorzoeken. Hij nam Elwin bij de arm : 'Kom mee, Elwin,' zei hij.

Toen ze buiten de paleistuin inrenden kregen ze beiden de schrik van hun leven. Er stond een enorme draak voor hen, met een lijf als bijna geheel bedekt met kevers. Als de kevers bewogen, dan bewoog de draak ook, maar Elwin wist niet zeker of het wel echt kevers waren. Het leken wel op hele kleine schildjes. De lijfwachten begonnen met pijlen op de draak te schieten, maar de draak begon te brullen, en er kwam rook uit zijn bek en zijn neusgaten. 'Nou, jullie weten natuurlijk wel wat ik kan doen, hè,' zei de draak luid. 'Ik kan dit hele kasteel in een moment in vlammen doen laten verdwijnen.'

'Oh,' jammerde de koning, 'Lijfwachten, stop met schieten. Beste draak, maar we hebben jou toch nog nooit wat gedaan ?'

'Dat is hem nou juist,' sprak de draak. 'Jullie willen niks met me te doen hebben. Jullie luisteren niet naar mij voor raad.'

'Maar,' sprak de koning weer, 'wij kennen u helemaal niet, meneer de draak, en wij hebben u hier nog nooit eerder gezien, dus hoe kunnen we dan naar u luisteren ?'

'Juist ja,' sprak de draak, 'maar ik kan ook in andere gedaantes komen, hè, hebben jullie daar niet aan gedacht ?'

De koning boog zijn hoofd. Ja, dat had een raadsheer net weer voorgelezen. Maar de koning was altijd bang dat er door die draken vervelende dingen zouden gebeuren. 'Niet alle draken zijn slecht, koning, en als ze slecht zijn, dan hebben ze daar soms een reden voor,' zei de draak. De koning boog weer z'n hoofd. Ja, dat was allemaal waar. 'Wat kunnen we voor u doen, meneer de draak,' vroeg de koning, 'en waar zijn Sandra en mijn vrouw de koningin ?'

'Die komen voorlopig niet terug,' sprak de draak. 'Er zullen eerst vele dingen in de Drokelaar moeten gebeuren, voor ze terugkomen.'

'Ze moeten nu terugkomen,' bulderde de koning met zijn vuist in de lucht. Maar toen hij lichtelijk wat vuur uit de neus van de draak zag komen, boog hij weer snel z'n hoofd. 'Zeg het maar, draak. Wat moet er gebeuren,' vroeg de koning.

Maar daar werd Elwin ineens wakker. Het was een nare droom geweest. Maar, waar was Sandra ? Elwin rende naar beneden op z'n pantoffeltjes. Het was nog midden in de nacht. Gelukkig, daar zat Sandra. Ze had wat ijs uit de diepvries gepakt. Elwin stormde op Sandra af en gaf haar een dikke kus. 'Wat ben ik blij dat je er bent, Sandra, ik heb zo naar gedroomd.' En toen Elwin de droom vertelde begon Sandra op de piano te spelen.

'Elwin, klein lief Elwin, jij bent een heel lief mannetje. Jij houdt van alle dieren, en ook zoveel van mij. Elwin, je moet eens weten, hoe blij de bomen met jou zijn, want Elwin, oh Elwin, jij komt altijd weer terug. Jij laat niemand in de steek, want jouw gouden hand woont in de zon, en als het zonnetje dan weer schijnt, dan schijnt ook jouw lieve hand. Elwin, klein lief Elwin, jij komt altijd weer thuis. Jij houdt zoveel van alle dieren, en ook zoveel van mij.'

Elwin werd weer een beetje rustig door het liedje van Sandra. En samen vielen ze in de bank in slaap.

Weten jullie dat Sandra eens een keer ècht kwijt was ? Dat was heel lang geleden, toen er nog heel veel draken in de bergen van de Drokelaar woonden. Elwin moest toen een lange reis maken naar de drokelaarbergen, om het op te nemen tegen zo'n verschrikkelijke draak. Die draak had meerdere koppen, en meerdere stemmen. Als die draak tegen Elwin sprak dan leek het wel alsof er dertig drokelaars tegelijk tegen hem spraken. En Elwin kon al die stemmen herkennen, omdat de draak al zijn vriendjes nadeed, en ook de stemmen van de drokelaars waar Elwin niet zo goed mee kon opschieten, de nare drokelaars, en ook de stem van de koning, wat natuurlijk Elwin's grootste vriend was.

Elwin moest toen een heel eind door een grote grot lopen, in de richting van het gebulder. De draak had ook een heleboel benen die wel op vrouwenbenen leken. Sommige benen hadden schoenen aan, maar ook een heleboel benen hadden geen schoenen aan. Die benen konden heel snel bewegen, en er was overal vuur om die draak heen. Elwin moest dan heel hard schreeuwen zodat de draak hem kon verstaan : 'Geef mijn lieve Sandra terug, nare draak.' Maar dan lachte de draak hem hard uit. Achter de draak was een poortje met een gang, waar ergens Sandra zat opgesloten. De draak had een heleboel ijzeren kapjes op z'n lichaam, een soort kevers, maar sommige plekken leken ook op rubber. De draak kon heel hoog gillen, zodat het soms pijn deed in Elwin's oortjes. Elwin wachtte toen totdat de draak ging slapen, maar de draak sliep helemaal niet. Elwin stond toen voor een groot probleem. Op een gegeven moment begon die draak met de schoenen te gooien. Daar had hij er zoveel van. En Elwin moest telkens bukken om niet geraakt te worden. Op een gegeven moment werd Elwin zo kwaad, dat hij z'n eigen schoen uittrok en die naar de draak gooide. 'Nee, niet doen,' bulderde de draak. Maar toen begon de draak weer verder te gooien met schoenen. En weet je wat Elwin toen gedaan heeft ? Hij is terug gegaan naar de Drokelaar om bij alle drokelaars oude schoenen te vragen, en ging zo met een hele vrachtwagen vol met schoenen terug naar de draak. Toen heeft Elwin één voor één al die schoenen naar de draak gegooid, totdat de draak zo moe en slap was geworden dat hij in slaap viel, en zo kon Elwin Sandra redden. Dat was natuurlijk een spannend verhaal, en vanaf toen zei men in de Drokelaar dat in schoenenwinkels draken onder

de grond slapen.

Soms mochten kinderen met schoolreisje weleens door de kelderdeur van zo'n schoenwinkel naar beneden om die slapende draken te kunnen zien. Dat waren vaak hele grote grotten met een heleboel trappen. Vaak gebruikten de drokelaars het vuur wat uit de neuzen van de slapende draken kwam voor de verwarmingen van de Drokelaar, en voor andere dingen zoals het smelten van ijzer. Daarom waren schoenenwinkels in de Drokelaar zo belangrijk.

Hoofdstuk 7. De Bakkermannen

Nog niet alle draken sliepen. Er waren er nog een paar die heel diep zaten en die veel te ver van de schoenenwinkels vandaan waren. Deze draken hadden ook vele benen, een soort vrouwenbenen, die ze gebruikten om wezens mee op te sluiten. Die benen waren dan echte drakentralies. Elwin vond dat erg vervelend voor die wezens. Er waren wel boekjes over in de bibliotheek die zeiden dat daar onder de grond waar de draken nog niet sliepen, daar waren zoveel drakenschoenen dat die opgesloten wezens sliepen. Ja, dat gebeurde er als er ergens teveel drakenschoenen lagen. Dan viel iedereen in slaap, en dan kwamen ze vaak achter de drakentralies terecht. Daarom waren er met schoolreisjes onder de grond altijd hekken waarop stond : 'Niet verdergaan, vanwege drakenschoenen.' Achter die hekken daar sliepen de draken nog steeds niet. En het was vaak zo diep onder de grond, dat het ver uit de buurt van de schoenenwinkels was. Elwin wilde daar graag iets aan doen. Elwin had een aantal boekjes over draken uit de bibliotheek meegenomen en was al druk aan het lezen. De droom had hem wel op een idee gebracht.

Er stonden vreemde gedichten in sommige boekjes :

'Achter de tralies van de bakker, daar zat een oude stakker. Daar moest hij eten, zo blij, zo blij, terwijl hij verdriet had, zeer spijtig het zij. En die tralies waren oude benen, van een draak, dat moet je weten. Van veraf leek het allemaal zo, maar ben je dan vergeten, dat van dichtbij het gewoon een zebra is, naar school gaande op rolletjes, want het is bijna kerstmis. Een bakkerij op wielen, met bakkerman's gezichten, maar ach 't is maar een zebra in zotte gedichten.'

Elwin moest even grinniken. Ja, dat waren inderdaad zotte gedichten. Het waren drakengedichten, vreemde rijmpjes. Vaak stonden er plaatjes van centaurs boven de bakkerijen op grote borden in de Drokelaar. Dat waren half paard, half drokelaars. Ze zeggen dat de bakkers vroeger op centaurs reden, om hun brood te verkopen. In de boekjes stond dat deze centaurs vaak door draken onder de grond werden opgesloten. Elwin zag nooit bakkers op centaurs. Misschien waren ze wel allemaal onder de grond verdwenen. En waarom ?

Op de plaatjes hadden de centaurs vaak draaiende ogen, of ogen die bijna helemaal waren weggedraaid in de ooghoeken. Op sommige plaatjes spoten ze vuur in allerlei kleuren uit hun monden. Ze hadden veelal paardengezichten of drokelaargezichten met een paardenlijf. Vaak hadden ze lang haar en gekleurde ringen om hun armen. Waarom zouden de draken hen uit de Drokelaar weg hebben gehaald ? In sommige boekjes stond dat de draken het niet goed vonden dat de centaurs zo hard moesten

werken. Ze moesten vaak zwaar werk verrichten in de bakkerijen. Door de drakenschoenen sliepen ze nu, maar ze zaten nog steeds opgesloten onder de grond achter de drakentralies. Elwin kon de draken wel een beetje begrijpen, maar moest het op deze manier ? In de boeken stond dat het erg gevaarlijk was om zo maar de draken te storen. Maar Elwin wilde wel eens weten wat er nu eigenlijk precies aan de hand was, en waarom de centaurs niet gewoon terug konden naar de Drokelaar. Dan zou Elwin er zelf wel voor zorgen dat ze niet meer bij de bakkers hoefden te werken als ze dat niet wilden. Toen Elwin verder las vertelden de boekjes hem dat de centaurs vaak naar de woestijnen moesten om daar te zoeken naar het gouden meel. Diep in de drokelaarwoestijnen daar waren grote gordijnen waar ze langsheen en doorheen moesten, en als ze uiteindelijk door dat doolhof heen waren gekomen dan stond daar een huis van witte chocolade op een heuvel. In dit huis woonden een heleboel dominees die het gouden meel verkochten. Dan moesten de centaurs betalen met munten waarop bakkerman's gezichten stonden. Van dat gouden meel konden de bakkers in de Drokelaar dan extra veel brood maken. Het waren vreemde munten waarmee ze moesten betalen, want de gezichten op die munten bewogen, en op de achterkant van die munten stonden vaak landschappen waarop ook alles bewoog. Het waren levende munten. In sommige boekjes stond dat als de centaur ook nog vleugeltjes had hij met het gouden meel naar de zonnen moest vliegen om zelf het meel te bakken.

Elwin besloot om eens een kijkje te nemen onder de grond. Hij zocht de eerste de beste schoenwinkel op en vroeg aan de schoenmaker of hij even naar beneden mocht, in de kelder. Elwin moest wel een heleboel trappen lopen naar beneden, en daar zag hij de eerste draken al. Maar deze sliepen, en Elwin moest net zo lang doorlopen totdat hij misschien een wakkere draak zou tegenkomen, met misschien zelfs een slapende centaur achter drakentralies. Maar hoe ver Elwin ook doorliep, hij zag ze niet, zelfs achter de waarschuwingshekken niet. Ineens zag Elwin een mannetje zitten op een hekje. Achter het mannetje zag Elwin wel wat vuur in de verte. Het mannetje zei dat achter het vuur de draken waren met de slapende centaurs, maar Elwin moest hem eerst een muntje met een bakkerman's gezicht erop geven. Maar dat had Elwin natuurlijk niet, en daar had Elwin ook niet echt zin in om te moeten betalen aan een mannetje die ervoor zat. Maar het mannetje liet Elwin er niet door. 'Als je nu niet weg gaat,' riep Elwin, 'dan ... dan ..' maar verder kon Elwin niet komen. Hij werd ineens zo moe en traag en begon te gapen. Toen Elwin weer wakker werd zag hij het mannetje grijnzen met een gouden drakenschoentje in zijn hand. 'Met een zo'n ding is het gedaan,' zei het mannetje, 'dan slapen ze allemaal. Als je me nu een bakkerman's muntje geeft, dan mag je erdoor.'

'Maar waar moet ik zo'n muntje vandaan halen ?' vroeg Elwin. Maar het mannetje

was alweer verdwenen, en Elwin begon in een van de boekjes te lezen of er misschien wat meer over die muntjes instond. Het bleek dat die soort munten heel vroeger in de Drokelaar werden gebruikt, toen de centaurs nog voor de bakkers werkten, maar dat er andere munten kwamen toen de draken de centaurs hadden meegenomen. Elwin zou naar zo'n munt op zoek moeten om verder te kunnen komen. Moeizaam liep Elwin weer naar boven, en vroeg aan de oude schoenmaker of hij misschien wist waar Elwin een oude munt met een bakkerman's gezicht kon krijgen. Maar de schoenmaker wist het niet. Wel stond er een meisje in de winkel die zei dat haar opa nog een paar van zulke oude munten had. Elwin liep met het meisje mee naar het huisje van haar opa. Een oude man met een pijp deed open, en Elwin begon het verhaal te vertellen, terwijl het meisje glimlachte. De drokelaaropa wilde wel met Elwin mee onder de grond, en hij had er graag een oude munt voor over om de centaurs daarmee te kunnen helpen. Met z'n drieen liepen ze terug naar de schoenmaker, en al snel stonden ze weer voor het mannetje. De oude man gaf hem het muntje en ze konden verder lopen. In de verte hoorden ze gebrul, en ineens liep het mannetje weer naast hen. 'Zeg, er zijn daar veel drakenschoenen waar je in slaap van kunt vallen, maar als ik erbij ben gebeurt er niks hoor.' Na een tijdje lopen kwamen ze aan bij de draken. De draken schrokken toen ze het mannetje zagen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'ik heb even wat vriendjes meegenomen. Ik weet niet of jullie dat erg vinden. Ze willen graag wat centaurs mee terug nemen naar de Drokelaar.' Maar de draken begonnen te brullen en te spuwen met vuur : 'Nee,' riep er één, 'dan moeten ze weer in de zware bakkerijen werken.' En een andere draak riep : 'Hier hebben ze mooie dromen, dus laat ze met rust.' Maar het mannetje zei : 'De bakkerijen hebben nu zoveel apparaten dat de centaurs daar echt niet meer hoeven te werken hoor, dat doen de bakkers zelf wel, en het is nu zo veilig en mooi in de Drokelaar, dat de centaurs wel weer terug kunnen, hoor, als ze dat willen.'

'Geen sprake van,' brulde een derde draak, 'ze zijn nu bij ons en ze slapen. Laat hen met rust, bij ons hebben ze het veel beter.' Maar het mannetje liep op de kooien af en begon met een belletje te rinkelen. Langzaam werden de centaurs wakker. Het mannetje opende de kooien, en de centaurs kwamen naar buiten lopen, één voor één. Maar de draken begonnen toen ècht boos te worden, en begonnen alles in brand te zetten. Elwin schrok, en ook de oude man en het meisje. De centaurs begonnen wild heen en weer te rennen en te hinniken als paarden, maar het mannetje toverde snel regenwolken, en het begon te regenen, daar zo diep onder de grond. 'Nee,' gilden de draken, 'nee, geen regen.' Maar het begon harder en harder te regenen, en de wolkjes werden alsmaar groter. De draken begonnen langzaam weg te smelten en verdwenen door spleten onder de grond. 'Wacht maar, jullie zijn nog niet van ons af,' brulde er eentje. 'Vlug,' zei het mannetje, 'we moeten snel naar boven, anders komen ze terug.' Er waren wel honderden en honderden centaurs, en vlug renden ze over de trappen

naar boven. Hier waren ze veilig, want ze wisten dat als de draken te dicht bij de schoenenwinkel zouden komen, dan zouden ze in slaap vallen. Maar wat was dat ? De aarde begon te beven en te beven, en de centaurs begonnen terug te rollen en te vallen, samen met Elwin, de oude man en het meisje. Het meisje gilde hard. Waar was het mannetje nu gebleven ? Maar daar zagen ze het mannetje halverwege slapen. Het mannetje kon misschien ook niet tegen de schoenen van de schoenenwinkel. Zou het mannetje soms ook een draak zijn ? Een paar centaurs trokken het mannetje terug naar beneden, en het mannetje werd weer wakker. 'Ach ja,' zei het mannetje, 'ik ben ook een draak, eentje die van gedaante veranderd is. Ik ben de schoenmaker van de draken, maar ik kan niet tegen de schoenwinkels van drokelaars. Daarom zit ik hier voor altijd opgesloten,' zei het mannetje. 'Hoe kunnen we je dan helpen,' vroeg het meisje.

'Er is één manier om weer naar boven te kunnen komen,' zei het mannetje, 'en dat is als ik de zilveren drakenschoen weer terugvind,' zei het mannetje. Het meisje begon te glimlachen, en zei : 'Die heb ik op mijn kamertje staan, want eens waren we eens met schoolreisje in de woestijn, en bij een oase heb ik de zilveren drakenschoen gevonden.'

Maar Elwin vroeg : 'Hoe weet je zo zeker dat het een drakenschoen is ?' Het meisje glimlachte weer. De meester had haar gezegd dat het een echte drakenschoen van zilver was, en dat ze hem op haar kamertje mocht houden. Snel gingen ze weer naar boven, maar weer begon de grond te beven, en ditmaal zakten ze dieper en dieper. Het meisje gilde. 'Hoe kunnen we nu ooit bij de zilveren drakenschoen terechtkomen ?' Plotseling zagen ze de schoenmaker in de verte verschijnen. Het meisje riep of hij even de zilveren drakenschoen uit haar kamertje kon halen. De schoenmaker deed wat hem werd gezegd en binnen korte tijd was hij terug met de zilveren drakenschoen. 'Gooi hem naar me toe,' riep het mannetje, en de schoenmaker zwaaide met zijn armen en gooide het zilveren schoentje naar beneden. Het mannetje ving het schoentje keurig op met een duik en begon te stralen. Nu kon hij terug naar boven, zonder in slaap te vallen. Oh, wat had dat mannetje ineens een grote glimlach, zo wijd. En ook het meisje straalde. Samen liepen ze naar boven. Het meisje bedankte de schoenmaker, en ook haar opa was zo blij ... en natuurlijk Elwin en de centaurs ... De centaurs besloten in het bos te gaan wonen, en in de woestijnen. Het mannetje zou een tijdje bij Elwin en Sandra logeren, samen met het meisje.

Hoofdstuk 8. Bank van de Rode Zwaan

Er onstond wat chaos bij het huis van Elwin. Iedereen wilde zo graag het mannetje eens ontmoeten. Zo erg werd het op een gegeven moment dat het mannetje naar buiten kwam en even de gouden drakenschoen tevoorschijn haalde, en daar vielen al die opdringerige drokelaars in slaap. Dat was wel een handig middeltje. Het mannetje zou graag willen dat er weer met bakkerman's munten betaald zou worden, dus op een dag ging hij samen met Elwin naar de drokelaarbanken om het eens voor te stellen. De meeste drokelaars hadden nog nooit van die munten gehoord, want het was al van zo lang geleden, maar een wat oudere drokelaarbankdirecteur had nog een heel magazijn vol met van die munten. Hij vond het een goed idee, en wilde wel met de koning praten om te beginnen met het drukken van deze munten. Niet lang daarna betaalde heel de Drokelaar met de bakkerman's munten. Als het mannetje lastig werd gevallen liet hij even snel de gouden drakenschoen zien, en de lastpakken vielen al snel in slaap. Elwin vond het maar wat handig, zo'n mannetje in de buurt. Het meisje ging vaak met Sandra boodschappen doen, en al snel raakten ze gewend aan de nieuwe munten. Voor de drokelaars was het een echt feest, want de gezichten op de munten bewogen echt, en op de achterkant was er altijd een filmpje te zien. Vaak was dat een kort tekenfilmpje, maar op de munten met een hoger bedrag waren het soms lange avonturenfilms. Zo werd het voor de drokelaars weer leuk om naar de winkel te gaan en met geld om te gaan.

Nu was er een bank in de Drokelaar die de Bank van de Rode Zwaan heette. Binnenin was een gouden trap die naar een geelgouden station leidde, waar een gouden trein stond. De trein leidde naar Kabbernal, een stadje diep onder de grond. Twee centaurs hadden aan Elwin gevraagd of ze daar mochten gaan wonen, en of Elwin hen daar naartoe wilde brengen, samen met het mannetje. Die centaurs heetten Santlib en Motlib. De koning van Kabbernal heette Moldevan, een lieveheersbeestje. Moldevan was zo blij hen te zien. Kabbernal was een stadje zo diep onder de grond dat daar nog draken leefden die niet sliepen en waar ook de draken kwamen waar Elwin al mee te maken had gehad. Op het moment werd het stadje zwaar lastig gevallen door de draken en door een aantal spinnen. Het mannetje stak de gouden drakenschoen in de lucht, en de spinnen vielen in slaap, maar de draken begonnen hard te brullen : 'Oh daar heb je die vervelende Elwin weer met de schoenmaker.' En ze begonnen weer flink met vuur te spuiten. 'Het is tijd dat er hier schoenenwinkels komen,' zei het mannetje. Dat vond Elwin wel een goed idee, dan zouden de draken daar niet meer kunnen komen, en in slaap vallen als ze te dichtbij zouden komen. En zo liet koning Moldevan door heel Kabbernal schoenenwinkels openen, met hele diepe kelders. In het midden van de stad kwam een Bank van de Rode Zwaan, en al gauw werd er hier

ook alleen nog maar betaald met de filmmunten. Elwin was erg tevreden, en de twee centaurs hadden het goed na hun zin. Elwin hoopte nu eindelijk eens af te zijn van die vervelende draken. Elke schoenwinkel in Kabbernal had nu wel een paar slapende draken in de keldergrotten, maar hoeveel draken zouden er nog overgebleven zijn ? Elwin vond het maar spannend. Er was een nieuwe munt uitgekomen met het hoofd van koning Moldevan als bakker erop. Op de achterkant was er een filmpje over draken. Op de Bank van de Rode Zwaan werd er een ziekenhuis geopend. Koning Moldevan wilde eens per week de bakker en kok van het ziekenhuis zijn. Het werd een prachtig flatgebouw, met helemaal bovenaan een bioscoop. Het mannetje van de drakenschoenen vond het prachtig en klapte in zijn handjes van plezier. Er werd een standbeeld van het mannetje en van Elwin gemaakt, omdat ze allemaal zo blij waren. Het standbeeld van het mannetje werd van rood goud gemaakt, en het standbeeld van Elwin van geel goud. Ze kwamen te staan voor de ingang van de Bank van de Rode Zwaan.

Hoofdstuk 9. De Zilveren Draak

Toen alles eindelijk achter de rug was en het meisje ook weer terug was bij haar drokelaarvader en drokelaarmoeder, zaten Elwin en Sandra samen op de bank. Ook het mannetje was weer vertrokken, en het leek alsof het hele drakenverhaal nu eindelijk achter de rug was. Elwin vertelde vol trots over de nieuwe schoenwinkels in Kabbernal en de draken die daar onder sliepen. 'Elwin, zouden ze mooie dromen hebben ?' vroeg Sandra. Maar dat wist Elwin natuurlijk niet. Dat zou Sandra aan

Klaas Vaak moeten vragen. Elwin keek naar z'n eigen schoenen. Het waren zwarte schoenen met een bakkerman's munt erop. Sandra glimlachte. Wat was dat toch een spannend avontuur. Maar nu wisten ze natuurlijk niet hoeveel draken er nog over waren die niet sliepen. Ja, een draak die wakker is kan natuurlijk nog heel wat aanrichten. Maar ze probeerden het maar een beetje te vergeten. Ineens werd er gebeld. De belgong ging, en Elwin liep naar de deur met de geruite raampjes. Er stond een lange drokelaarmijnheer voor de deur, en Elwin deed de deur open ... Floep, daar viel Elwin. De mijnheer had wat paars spul in Elwin's gezicht gespoten. Na een minuutje stond Elwin weer op ... 'Wat was dat ?' vroeg Elwin verbaast ... 'Slaapgas,' zei de drokelaarmijnheer, 'voor twee bakkerman's munten mag je het hebben.'

'Waar haalt u dat spul dan vandaan ?' vroeg Elwin. 'Uit drakenschoenen,' zei de mijnheer weer. 'En waar haalt u die drakenschoenen vandaan als ik vragen mag ?' vroeg Elwin weer. 'Nou, ziet u,' zei de drokelaarmijnheer, 'ik ben een professor en ben diep onder de grond gegaan om deze schoenen te zoeken. Ik kan er goed slaapgas van maken, ook uitstekend voor drokelaars die 's nachts moeilijk in slaap kunnen komen.'

'Nou, nee, mijnheer,' zei Elwin, 'ik heb genoeg van al die drakenverhalen. Ga een ander er maar mee pesten.' En klats, daar ging de deur dicht, en Elwin liep moe naar de kamer. Maar toen hij in de kamer kwam was Sandra verdwenen en wat zat daar nou op de bank ? Het was een zilverkleurige paarse draak. Elwin schrok zich een hoedje. 'Wij zijn van de orde van de zilveren draak,' zei de draak.

'Wij ?' vroeg Elwin .. Dat zijn wij helemaal niet. Wilt u snel uit deze kamer vertrekken. Vooruit, vlug.' Maar de draak stond op en begon te krijsen. Zo hard en schel dat Elwin er hoofdpijn van kreeg. Elwin herinnerde zich dat ze door het zilver ook boven de grond konden komen. Ze moesten iets met die zilveren schoen te maken hebben.

'Ja,' zei de draak, 'de zilveren draak is de maker van die schoen.' Ineens ging de telefoon. Elwin nam op en hoorde : 'Hallo Elwin, met de zilveren draak. Wij hebben de zilveren schoen weer terug en kunnen floeps boven de grond. Ook hebben we de gouden schoen in ons bezit, daarom zal heel de Drokelaar binnen de kortste keren slapen ... voorgoed ... voor altijd .... ha ha ha ha.'

Oh wat schrok die Elwin daarvan. Hadden ze dan toch het mannetje kunnen bestelen ? En waar is het mannetje nu ? In de wolken verscheen een levensgrote gouden drakenschoen ... Elwin moest nu snel zijn, want anders zou hij ook slapen. Maar het was al te laat. Elwin keek naar buiten en zag al wat drokelaars op straat slapen. Ook kon hij in de huisjes aan de overkant drokelaars zien slapen in hun stoel.

Het was al te laat, want Elwin werd ineens zo moe in zijn benen. En daar viel Elwin op de bank. Er was een enorm gelach in de lucht. Overal vlogen er zilverkleurige draken in het rond, in allerlei kleuren. Ze waren op weg naar het paleis. Ook de koning en de koningin sliepen, en ze werden diep onder de grond opgesloten. Hier hadden ze ook het mannetje opgesloten. Iedereen sliep. De zilveren draak ging op de troon zitten en begon luid te brullen. Zilveren vuur in allerlei kleuren kwam uit z'n bek. 'Nu is de Drokelaar onder de gouden schoen om verpletterd te worden. Dan zal ik heersen over een nieuw rijk van draken. Ha ha ha.'

Maar er was één drokelaar die niet sliep, en dat was het meisje dat de zilveren schoen een tijdje op haar kamer had gehad. Het mannetje had haar verteld dat het zilveren drakenschoentje over een tijdje toch weer bij haar terug zou komen, en dan zou ook het mannetje weer bij haar terugkomen. Ze wist dat als zij het drakenschoentje van zilver weer terughad, dan zouden de draken niet meer boven de grond kunnen komen. Dapper stapte ze op het paleis van de koning af. De zilveren draak had de zilveren drakenschoen in z'n klauw en brulde. Plotseling begon het schoentje te piepen en te trillen. Er kwamen knipperlichten vanaf en het schoentje werd zo heet dat de draak het niet meer kon vasthouden. De draak brulde het uit, omdat z'n klauwen begonnen te branden, en het schoentje viel toen op z'n poot, die ook begon te branden. Brullend schopte de draak de schoen weg. Plotseling kwamen er zilveren handjes en beentjes uit het schoentje, en kreeg het vleugeltjes. Het meisje kwam net binnen en zag ook een hoofdje uit het schoentje verschijnen. Toen begon de draak nog harder te brullen. Het schoentje vloog op het meisje af, en het meisje was zo blij en spreidde haar armpjes open. Ineens viel er licht op de draak, en brullend begon hij in de grond te smelten. Hij moest weer terug naar beneden. Ook de andere draken waren ineens verdwenen. Daar kwamen ook de koning, de koningin en het mannetje weer aanrennen. De gouden schoen was weer uit de wolken verdwenen, en was nu weer veilig bij het mannetje. Vanaf nu zou het mannetje altijd bij het meisje blijven, samen met de zilveren drakenschoen. Het mannetje zou de gouden drakenschoen goed opbergen. Later bedachten ze dat het wel een goed idee zou zijn om de gouden drakenschoen naar Klaas Vaak te brengen, die het zo nu en dan kon gebruiken als een drokelaar niet goed kon slapen. Het meisje, het mannetje en de zilveren drakenschoen mochten voortaan in een toren van het koninklijke paleis wonen, om de Drokelaar tegen boze draken te beschermen.

Hoofdstuk 10. De Bokkenmelk

'Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, blijf steeds weer dromen, je kunt het, ik blijf in je geloven, ik ben je beste vriend, jouw Sandra. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, laat van je horen, je kunt het, ik blijf in je geloven, ik ben je beste vriend, jouw Sandra. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, ook na een nare tijd, je kunt het best, je dromen zijn bereid. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij het allemaal kan. Je hoeft voor niemand uit de weg te gaan. Je dromen zijn bereid, jij die alles kan.'

'Ja, ook als ik het niet kan,' zei Elwin tegen Sandra die een liedje voor hem zong achter de piano. 'Ja,' glimlachte Sandra, 'gewoon in je dromen. In je dromen kun je alles. En zo mag je altijd dromen. Het mooie is dat je elk moment van de dag mag dromen.'

'Jij bent een droom voor mij, jij bent als een boot voor mij. Met jou kan ik over woeste rivieren, met jou kan ik over bergen springen, met jou ben ik als een bloem in de wei.'

Elwin moest wel even glimlachen. Wat kon die Sandra toch leuke liedjes maken. En ze kon elke dag beter pianospelen. Elwin was maar wat trots op Sandra. De koning had weleens tegen Sandra gezegd dat er misschien nog wel eens een grammofoonplaat van haar zou uitkomen, met allemaal liedjes van Sandra. Elwin had

al bijna een cassettebandje vol met liedjes van Sandra. Zo kon hij ze ook beluisteren als hij op reis was, en dan was Sandra altijd dichtbij.

Op een dag kwam er een mijnheer aan de deur. Het was een mijnheer van de grammofoonplaten-studio. Hij wilde er wel voor zorgen dat er zo'n plaat zou uitkomen met Sandra's liedjes. De mijnheer had in zijn studio een heleboel soorten piano's en andere muziekinstrumenten. Oh, wat was Elwin trots. En na een klein gesprekje pakte Sandra haar spulletjes en zou voor een paar daagjes met de mijnheer meegaan. Sandra glunderde. Ze had haar tasjes in orde, met haar pyama en wat andere spulletjes. En daar ging Sandra. Ze gingen helemaal naar de westkust van de Drokelaar, waar de Oranje Zee lag. Daar vlak bij die zee lag Oranjegouddorp, waar de studio van die drokelaarmijnheer was. Het was een hele grote studio, en als je uit het raam vanuit de hogere verdiepingen keek, dan kon je de zee goed zien in de verte. Er was daar ook een vuurtoren die de schepen moest binnenleiden. Elwin zelf zou thuisblijven, want hij had nog wat andere dingetjes te doen. Nadat Elwin Sandra en de mijnheer had uitgezwaaid ging Elwin weer naar binnen en plofte op de bank. Uit de bibliotheek had Elwin een boek gehaald dat 'De Bokkenmelk' heette. Die bokkenmelk stroomde uit witte besjes van een haag die 'De Hondenhaag' heette. Het ware mierzoete besjes, en men gebruikte de melk vaak voor het maken van allerlei snoepsoorten. Het was geen gewoon snoep, maar erg gevaarlijk snoep. Als je het at, dan veranderde je zelf ook in snoep. Daarom werd het ook meestal door heksen gebruikt, en niet door drokelaars. Natuurlijk aten die heksen het nooit zelf op, maar legden het snoep over hun huisjes heen, zodat wanneer er dieven zouden komen en iets ervan zouden eten, ze in snoep zouden veranderen. De heksen bedoelden het dus niet altijd kwaad. Ze waren vaak bang voor inbrekers. Wel was het soms erg jammer als lieve kindertjes of diertjes ervan aten, want dan konden ze ook in snoep veranderen. Vaak waren die heksen dus niets anders dan gewoon bange drokelaars die vroeger nare dingetjes hadden meegemaakt, en nu diep in het bos woonden, dichtbij hondenhagen. Die hondenhagen hadden niet alleen zoete besjes, maar ook nare stekels. In het boek dat Elwin las ging het over een geit die in een ketel roerde dichtbij de hondenhaag. De geit had veel besjes geplukt en was nu bokkenmelk ervan aan het maken. Hier zou de geit dan weer snoep van kunnen maken, dat de heksen als lappen over hun huisjes konden leggen.

Elwin las het boek vol spanning door. Het was dus erg gevaarlijk toversnoep wat niet in de handen van lieve kindertjes en diertjes terecht mocht komen. Sommige kindjes waren zo lief, dat op de een of andere manier hun goede hartje ervoor zorgde dat ze niet in snoep omgetoverd werden, maar ze moesten dan wel vaak voor de heks zingen en werken. Twee van zulke kinderen waren Hans en Grietje. Ze hadden hartjes van goud die hen beschermden, maar Grietje moest voor zo'n heks werken, en Hans werd

in een kooitje opgesloten. De heks wilde Hans vetmesten zodat ze hem kon opeten. Als de kindertjes een tijdje in het huisje van de heks hadden gewerkt, dan werden ze vaak omgetoverd in poezen en wilde katten. Dan werden ze door de heks uitgezonden om kinderen en dieren naar de hondenhaag en naar haar huisje te lokken. Vaak moesten ze dat doen door heel mooi te zingen. Elwin kreeg de rillingen. Wat een draak was deze heks. En er waren veel meer van zulke heksen. Zouden poezen en katten daarom zo vaak janken ? Elwin vroeg zich af waarom zo'n mevrouw zoiets deed. Misschien was ze wel ergens verschrikkelijk boos om. Elwin besloot om eens naar de heks van Hans en Grietje toe te gaan, maar ook wist hij dat dit heel gevaarlijk kon zijn. Hiervoor moest Elwin heel diep het bos in, zo diep als hij nog nooit was geweest. Het was al donker geworden inmiddels. Elwin had z'n lantaarntje meegenomen, en natuurlijk het boek over de Bokkenmelk. In de verte hoorde hij poezen en katten zingen, maar ook janken. Elwin kreeg de rillingen. Zij moesten natuurlijk voor de heks werken. Elwin wist natuurlijk dat hij geen snoep mocht nemen, maar toch was het erg gevaarlijk wat Elwin deed, want je wist maar nooit met zo'n heks. Elwin zag een uil hard wegvliegen toen hij dichterbij kwam. Ah, daar was de hondenhaag al. Nu moest Elwin een heel eind langs die haag lopen, want aan het eind stond het huisje van de heks van Hans en Grietje. Elwin hoorde het geluid van uilen in de verte, en zag wat vleermuizen vliegen. Oei, wat was het hier eng en donker. Maar gelukkig had Elwin nog steeds zijn lantaarntje, met het boek.

Opeens stond er een grote grijze gestalte voor Elwin. Het was een draak. 'Wat moet dat hier ?' zei de draak met een vrouwenstem. 'Eh, wie bent u ?' vroeg Elwin. 'Ik ben de heks van Hans en Grietje, dommeling,' snauwde de draak. 'Zeg,' vroeg Elwin weer, 'waarom doet u eigenlijk zulke gemene dingen met kinderen en dieren ?'

'Dat gaat je niks aan,' schaterde de draak. En plotseling begon de draak in de heks te veranderen. Ze had lange vieze haren met slijm erdoorheen en een hoge hoed. Elwin wilde haar een hand geven, maar de heks trok snel haar hand weg. 'Niks geen handjesschudderij, ik weet wel waarvoor je komt. Voor de Bokkenmelk, maar die krijg je niet,' sprak de heks.

Ja, Elwin zou graag willen dat de bokkenmelk ergens anders voor werd gebruikt. Misschien dat het boek er nog wat over te zeggen had. En Elwin las verder, want hij wilde nu wel erg graag weten wat hij moest doen. Maar daar kreeg Elwin zo'n harde klap op z'n hoofd, dat hij omviel en bewusteloos lag. De heks sleepte hem mee naar haar huisje en gooide het boek in de oven. 'Zo, niks geen geheime boekjes meer. Ik ben de baas van de bokkenmelk, en ik zal Elwin eens in de kooi van Hans stoppen.' En daar werd die arme Elwin in de kooi van Hans geduwd. Het was een gouden kooi, en niet lang daarna werd Elwin wakker. De heks stond schaterlachend voor de kooi. 'Ha ha, het boek is verbrand, en ik ga jou eens even vetmesten, dun mannetje. Ik ga

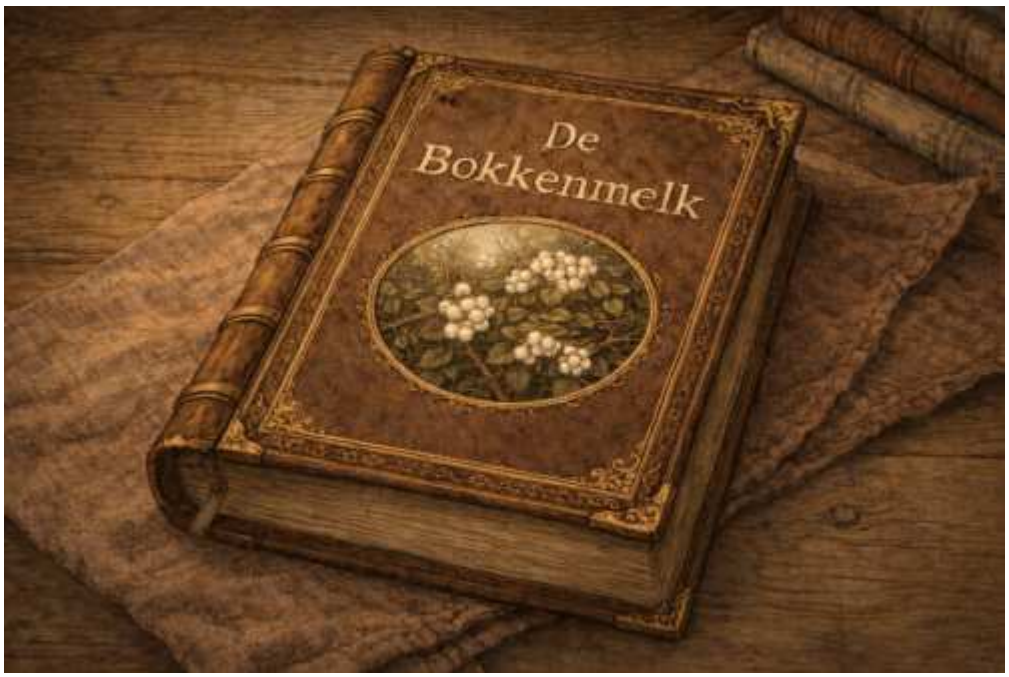

jou verschrikkelijk dik maken zodat je lekker op mijn bordje terecht komt en ik daar goed van kan eten. Misschien dat je wel zo dik wordt dat ik ook wat andere heksen kan uitnodigen voor de maaltijd. Zoals je weet is Hans ontsnapt, en hebben ze mij in de oven geduwd, maar ik heb nu een betere vangst : Elwin uit de Drokelaar, de detective van de koning, ha ha ha ha. Luister goed naar me, kleine drokelaarman : Hier kom je nooit meer uit. Ha ha ha ha.'

'Zeg heks,' zei Elwin, 'waarom ben je hier allemaal zo blij om ? Heb je misschien iets naars meegemaakt in de Drokelaar ?' Toen schrok de heks. 'Hoe weet je dat,' vroeg ze verschrikt. 'Nou,' zei Elwin, 'omdat u zo boos bent, dacht ik : Er moet wel iets verschrikkelijks met u gebeurd zijn, waar u zo boos over bent dat u er niet over wilt praten.' En toen barste de heks in snikken uit. 'Ja, Elwin, je hebt gelijk,' huilde ze. 'Ze hebben me vroeger zo vaak gepest dat ik zo'n lange neus heb, zo vaak, dat ik uit de Drokelaar weg ben gegaan en hier diep in het bos ben gaan wonen.'

'Maar, mevrouw,' zei Elwin, 'u heeft juist een prachtige neus, zo mooi als die van Pinocchio, en daarmee kunt u vast en zeker het bos en de bloemen goed ruiken. Als u mij vertelt wie u zo geplaagd hebben vroeger, dan zal ik er bij de koning voor zorgen dat ze voor straf maar eens een tijdje in het bos moeten wonen in uw huisje, en dan kunt u weer terug naar de Drokelaar.'

'Nee,' huilde de mevrouw, die dus eigenlijk een drokelaar was, 'ik wil nooit meer terug naar de Drokelaar. Ik wil bij de bomen en de bloemen blijven. Die doen me tenminste geen kwaad.' En toen kwamen er ineens een paar draken binnen. Het waren vriendinnen van de drokelaarmevrouw. Toen ze Elwin in de kooi zagen begonnen ze te lachen. 'Zo, heb je een lekker hapje voor ons meegebracht ?' vroegen ze. Maar de drokelaarmevrouw nam het voor Elwin op. 'Nee, hij wilde even in de kooi van Hans

zitten, maar hij komt alleen maar om te helpen,' zei ze.

'Oh,' zeiden de draken sip, 'we hadden anders wel zin in een hapje.' En toen begon Elwin ook aan de draken het verhaal te vertellen, en het bleek dat zij ook gewoon drokelaarmevrouwen waren die vroeger ergens om gepest werden. Elwin beloofde de drokelaarmevrouwen dat hij met de koning erover zou praten dat het nog strenger verboden moest worden dat drokelaars elkaar pesten, en dat wie het toch deed, een tijd in het diepe bos moest wonen. Dat vonden de drokelaarmevrouwen wel een goed idee. Er woonden een heleboel van die drokelaarmevrouwen in dit diepe bos, en al snel hadden ze allemaal het nieuws gehoord. Een paar wilden wel weer mee naar de Drokelaar, maar de meesten wilden toch liever in het bos blijven wonen.

Achter de bokkenhaag stond ergens een grote ketel met een geit waar de bokkenmelk van de bessen gemaakt werd. De drokelaarmevrouwen zeiden dat als Elwin het geheim van de Bokkenmelk wilde weten, waar het voor gebruikt moet worden, dan moest Elwin in die ketel duiken. Het was namelijk een geheime poort. Elwin moest er natuurlijk voor zorgen dat hij het niet zou drinken. Hij mocht er alleen in zwemmen. Na een eindje lopen kwam Elwin bij de bokkenketel aan. Er stond een grote geit bij die in de ketel stond te roeren. 'Wat moet je ?' vroeg de geit. 'Ik zou graag het geheim van de bokkenketel willen kennen,' vroeg Elwin. 'Die ketel is alleen voor heksen,' zei de geit weer. Maar Elwin duwde de geit opzij en dook in de ketel. Heks of geen heks, Elwin wist nu dat het maar net de manier is waarop je er tegenaan kijkt. Het kan zoveel betekenen. Elwin hield z'n lippen stijf op elkaar en zwom door de geheime tunnel. Het was gelukkig geen lange tunnel en Elwin zag al helder licht een eindje verderop. Elwin kwam in een bron terecht, met aan weerszijden elfjes en feetjes. 'Hoera,' riepen ze, 'je hebt het geheim van de bokkenmelk gevonden.' En ze gaven Elwin een gouden boek. Elwin deed het boek open en er kwam toverstof vanaf. De plaatjes bewogen, en Elwin voelde hoe hij in het boek werd getrokken. Er kwam een hand uit die hem wenkte. Elwin schrok wel even, want ineens was hijzelf in een van de plaatjes terecht gekomen. Het was een plaatje met een bootje op zee. De zee was vermengd met melk ... misschien was dat wel de bokkenmelk. In de boot lag ook een mannetje te slapen met een rond buikje. Hij had een klein krantje op z'n buikje liggen en z'n hoedje lag een beetje over zijn gezicht. Op de grond lagen een paar bakkerman's munten. Elwin raapte de muntjes op en begon de flimpjes te bekijken op de achterkant. het bootje ging sneller en sneller, totdat ze bij een waterval naar beneden kwamen. Toen schrok het mannetje wakker. 'Vlug grijp die boomstam boven je,' riep het mannetje. Gelukkig, dat was net op tijd. Elwin zag het bootje naar beneden storten. 'Je bent nu in het boek,' zei het mannetje, 'een gouden boek van bokkenmelk. En als je nu praat dan komen er lettertjes uit je mond. En toen kwamen er allemaal lettertjes uit Elwin's mondje. 'Jaaaa,' hoorde Elwin roepen. Daar waren

weer elfjes en feetjes. Ze waren zo blij dat Elwin door de bokkenmelk sprak. Ook uit hun mondjes kwamen nu allemaal lettertjes. De lettertjes hadden zoveel lichtjes en werden steeds langer en langer, of heel groot. En toen begonnen ze langzaam in elfjes en feetjes te veranderen. Het waren levende letters. Wat was dat prachtig. Sommige letters werden hele lange slingers. De bokkenmelk was dus niet om te drinken, maar om uit te spreken, zodat elfjes en feetjes zich konden verspreiden. Sommige lettertjes waren als slangetjes, en weer andere lettertjes waren als bloemetjes. Het was net

prachtig vuurwerk in de lucht.

Het mannetje zei dat de Drokelaar nu in het gouden boek was en dat heel de Drokelaar nu door de bokkenmelk zou spreken. Daar was Elwin erg blij mee. De bokkenmelk moest goed gebruikt worden.

Hoofdstuk 11. Het Geheim van Kabela

Nu hoorde Elwin van één van die drokelaarmevrouwen dat in het oosten, ergens in de buurt van Arabie, een kasteel stond, heel heel diep onder de grond, waar van stierenlijm gordijnen werden gemaakt. Ze lieten die lijm dan opdrogen en hingen het door het hele paleis. Maar het paleis was vol met gevaarlijke vallen. Het paleis was eigendom van een draak. Voor die vallen hingen ze die gordijnen op, zodat niemand de vallen kon zien. Van de elfjes hoorde Elwin dat de stierenlijm voor iets heel anders gebruikt moest worden. In het paleis, heel diep in het kasteel, stond er een ketel waar de stierenlijm bereid werd. Die werd ook gemaakt van vreemde bessen van een boom. Die bomen heetten bakkerbomen, die in de woestijnen dichtbij het kasteel groeiden.

Heel diep in het kasteel was een geheime tunnel die leidde naar een plaatsje dat Kabela heette. Hier woonde een wezen dat half schorpioen en half octopus was. Sandra had over Kabela ooit eens een liedje geschreven :

Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen.

Maar Elwin wilde niet verder luisteren, hij wilde het geheim van Kabela kennen, en mogelijk het stadje terugbrengen naar Mercurius. Dus het was een gestolen plaats ? Wat had die Elwin toch een medelijden met de elf Mercurius. Elwin kende die elf wel. Het was een reuzenelf die een heleboel steden in zich droeg, en waar lichtgroene watervallen uitstroomden, die de jurk van de elf vormden en haar vleugels.

Het was een lange reis naar het oosten en een gevaarlijke tocht langs de duistere

gordijnen van stierenlijm. Toen Elwin eindelijk bij Kabela aankwam hield het wezen dat half octopus en half schorpioen was hem tegen. En toen hoorde Elwin iets heel vreemds. Het wezen zei dat Elwin alleen verder kon als hij het liedje van Sandra helemaal zou zingen. Dat was vreemd. Hoe kende dit wezen het liedje van Sandra ?

Maar verder kende Elwin het liedje niet, want hij wilde direct naar Kabela toe. Hij liet Sandra niet uitzingen. Had hij dat nou maar gedaan, dan zou hij er door mogen. Nu moest Elwin eerst helemaal terug om Sandra's liedje helemaal te horen. Elwin vond het maar vreemd, maar het wezen wilde hem zonder het hele liedje niet doorlaten. Maar daar verscheen ineens de elf Mercurius met lichtgroen zacht licht. Elwin viel op de grond. Wat kwamen daar een stralen vanaf, zeg. De elf was zo groot, en Elwin zag de vele steden en plaatsen als edelstenen in het lichaam van de elf. Tranen stroomden uit de elf als watervallen. Er waren zes edelstenen op het voorhoofd van de elf, maar er was één edelsteen die ze daar miste, en dat was Kabela. Elwin zag dat er op die plaats een gat was, waar de steen in zou moeten. Die steen was dus gestolen door een draak. Vroeger was de stad vol met de wezens die half schorpioen, half octopus waren, de kabela's. Maar nu was er nog maar één wezen over. Mercurius zei dat de draak al die wezens behalve deze had opgegeten, en nu midden in de stad leefde. 'Wat voor wezens wonen er dan in de andere zes edelstenen ?' vroeg Elwin aan de reuzenelf. 'De eerste steen heet Kabusa, waar wezens die half slang, half krokodil zijn wonen,' zei de elf stralend, 'de tweede steen heet Marudiak, waar wezens die half hond, half octopus zijn wonen. De derde steen heet Tabalia, waar de wezens wonen die half wolf, half krokodil zijn, en ...' Maar toen begon het wezen angstaanjagend te brullen. In de verte kwam de draak aanstormen. Elwin werd erg bang, en zelfs Mercurius begon te beven. De watervallen van zacht groen licht begonnen steeds sneller te stromen. Elwin vond het zo'n mooi gezicht, maar oh wat waren ze bang. In de verte begon de draak te brullen : 'Blijf van onze stad af, het is onze stad.' Maar Mercurius riep terug : 'Nee, gemene draak, je hebt de stad gestolen en de Kabela's opgegeten. Nu is er nog maar één kabela over.' En toen begon de draak hard te lachen. 'Jij hebt al zoveel edelstenen. Gun je mij dan niks ?' riep de draak. Maar toen huilde Mercurius nog harder : 'Draak, je doet er verkeerde dingen mee.' Toen werd Elwin erg boos op de draak : 'Zie nu eens wat je gedaan hebt, de elf Mercurius is zo verdrietig.' De draak kwam steeds dichter bij Elwin, en Elwin begon meer en meer te rillen.

Het wezen dat naast Elwin stond gaf een ei aan Elwin en zei dat hij beter kon vertrekken. Alleen met het liedje van Sandra zou Elwin de draak tegemoet kunnen treden. 'Het is een Kabela-ei, Elwin, waar een heleboel kabela's uit kunnen komen,' sprak het wezen. Maar wat er toen gebeurde. De draak begon het wezen op te eten. 'Ren voor je leven,' schreeuwde Mercurius. Elwin wist niet wat hij moest doen. Hij

kon niks tegen de draak beginnen. Wel wist hij dat de dwerg Bilmageln later de buik van de draak wel kon opensnijden om de arme kabela's eruit te halen. Maar eerst moest Elwin maken dat hij wegkwam. Oh, wat holde Elwin, en ook Mercurius was nergens meer te bekennen. Na een lange reis was Elwin weer thuis en legde het ei op tafel. Het was een groot ei, en Sandra haalde een rode doek op om het ei te bedekken. Het moest goed warm blijven, dus Sandra besloot om het ei in een mand te doen met wat dekens. De volgende ochtend vroeg kwam het ei uit, en allerlei wezens die half octopus half schorpioen waren kwamen er uit. Wat waren ze nog klein, en er waren er zoveel. Elwin en Sandra waren erg verrast. Elwin had Sandra het hele verhaal verteld, en Sandra zou dat liedje nog eens voor Elwin zingen :

Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen. Kabela, de zevende steen van het hart van een prinses. Zij straalt als de zon.

Maar Sandra kon niet verder zingen, want de draak was Elwin achternagelopen, en was nu zelfs bij Elwin's huisje in de Drokelaar aangekomen. 'Hap,' zei de draak, en het huisje gleed in de maag van de draak. Er borrelde hier groene lijm, en Elwin en Sandra zagen hier zoveel kabela's lopen, en wat waren ze groot. De kleintjes begonnen te piepen, en de groten buiten begonnen te brullen. Ineens kwamen ze het huisje binnenstormen en namen hun kindjes in hun armen. Oh, wat was dat een prachtig gezicht. Elwin glimlachte, maar Sandra was flauwgevallen van de schrik. En daar was het wezen wat net door de draak opgegeten was ook. Hij was zo blij Sandra te zien, en nam haar in z'n armen. Het leek wel alsof het wezen Sandra al kende. 'Alsjeblieft, Sandra,' zei hij, 'zing het liedje voor ons, dan zal de draak ons uitspugen.' Hij zei dit zo lief, dat Elwin wist dat ze elkaar al echt moesten kennen. Maar Sandra was met geen mogelijkheid bij te brengen.

In de Drokelaar was er inmiddels rep en roer, want het huisje van Elwin en Sandra was verdwenen. De draak was inmiddels naar de drokelaarbergen gegaan. De koning was al naar de dwerg Bilmageln gegaan, want die moest de buik van de draak opensnijden om Elwin, Sandra en de kabela's te redden. Ook Mercurius de elf was inmiddels in de Drokelaar aangekomen. Bilmageln en Mercurius zouden samen naar de drokelaarbergen gaan om de draak te zoeken. Ook de koning ging mee, met nog een paar dappere drokelaars. Maar de draak was woest en dreigde heel de Drokelaar in te slikken. Een enorm gevecht ontstond er, en zelfs het drokelaarleger moest er aan te pas komen. De draak spuwde vuur en andere dingen. Ineens stonden er twee

mannen met baarden en ronde brilletjes in de opening van de grot waar de draak zich schuilhield. Het waren Van Dam en Van Dam, die ook wel de mozes-tweeling werden genoemd. Zij werkten bij de politie.

Ineens begonnen ze te zingen :

Zeeen, beste zeeen, 't is uit met het verdriet,

Zeeen, woeste zeeen, die thee die lust ik niet,

Koffie, lekk're koffie, naar boven nu, heel snel,

Koffie, beste koffie, zeg trek eens aan de bel,

Zeg golven ga nu aan de kant, ik maak een pad, ik maak een rand,

Zeg golven, ga nu gauw heel vlug naar jullie huisjes terug.

Maar toen riep een drokelaar : 'beste meneren van de politie, het is heel aardig om een liedje te zingen, maar we hebben ditmaal niet met woeste zeeen te maken, maar met een woeste draak.'

'Oh,' zeiden Van Dam en Van Dam gelijktijdig, 'maar het werkt ook op draken.' En daar scheurde de buik van de draak open, terwijl het huisje van Elwin met de wezens naar buiten kwamen stromen. Oh, wat waren ze allemaal blij, maar de draak werd woester en woester. De scheur ging weer dicht en de draak begon te groeien, nog groter dan hij al was, en begon alles op te slokken, zelfs Van Dam en Van Dam, en daarna heel de Drokelaar.

'Gezellige boel,' zei Van Dam tegen Van Dam, toen ze door de maag van de draak gleden. Toen begonnen de gebroeders Van Dam weer te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

En floeps, daar kwam ome Ra ineens aanlopen. Ome Ra had een hele grote werksleutel in z'n hand, die de wolvekrokodille-klauw heette. Maar de wanden van de drakenmaag begonnen ook in draken te veranderen en alles werd nog een keer opgegeten, zelfs ome Ra. En telkens ging alles van maag tot maag, en keer op keer werden ze opgegeten, tezamen met alle tovenaars die hen wilden helpen. Het leek wel alsof niemand hier tegen opgewassen was. Maar toen ineens werd Sandra weer wakker en begon het liedje over Kabela te zingen :

'Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen. Kabela, de zevende steen van het hart van een prinses. Zij straalt als de zon. Kabela, zeven reuzen schiepen jou, zeven reuzenkoningen brachten jou, naar het hoofd van de elf Mercurius, zeven reuzenhoofden droeg jij, ja, de zevende, dat was jij. In een schip verliet jij de haven, om in het hart van de draak te wonen zo'n lange tijd. Maar in de oven werd je mooier, oh kostbare steen, hier kon jij de tranen drogen, oh tranendroger.

Oh, Kabela, de zevende van zeven, oh Kabela met je harten van goud, nu mag jij voor altijd wonen, in het hoofd van Mercurius waar je zoveel van houdt. Jij daalde tot haar gouden mond, waar jij haar verbood te spreken, maar nu draag jij daar engelenhout om in vuur aan te steken. Oh, Kabela, oh Kabela, het sieraad van een moederelf, waar de groene watervallen druipen. Jij versloeg de draak door jouw lied, geregen de tranen, als door kastelen druipend, bracht jij jouw stierenlijm tot het hoofd van rijm, daar waar de elven dichten, daar waar zij woorden en talen spinnen, van letters in chocolade.

Oh Kabela, oh Kabela, met elven in jouw gouden poorten, waar paarlen uit stromen, tot sieraden van bokkenmelk, waar het maanlicht rijst, waar het maankind speelt, waar het oog kijkt om bomen te versieren. Jij brengt honing tot de bloemen, waar zij drinken in zwijm. Jij geeft hen de schatten van vergadering, badend in stierenlijm. Oh poorten van het groene goud, kroont de tafelen met een degen, brengt de zonnen van

het zuiverste hart, tot hen die de tranen weven. De kleermaker van het elvenschoon, draagt het goud tot hen die beven.'

En toen het liedje klaar was ontplofte de draak in duizend stukjes, terwijl een gouden vuurbol te voorschijn kwam. De Drokelaar was gered. En heel langzaam begon Kabela naar het gat in het hoofd van de elf Mercurius te zweven. 'Dat was zeker een drakenliedje, of niet Sandra ?' vroeg Elwin. 'Ja,' zei Sandra, 'het was eerst een drakengedicht wat ik ooit eens gemaakt heb, en toen later heb ik er dit liedje van gemaakt.'

'Nou,' zei Elwin, 'ik vind het maar knap. Het is een toverliedje. Dus die stierenlijm is eigenlijk de verbinding tussen de letters van de bokkenmelk ? Dus eigenlijk is die stierenlijm de taal ?'

'Ja,' zei Sandra, 'en deze wordt vooral ook veel gebruikt door schrijvers en dichters.' Elwin glimlachte. De elf Mercurius zei dat elk dier z'n eigen vloeistof verspreid om de bomen, de bloemen en de drokelaars te helpen. Elwin was in zijn avonturen al veel van die drankjes tegengekomen. De elf Mercurius had twee staven in zijn hand waar een heleboel kraantjes aan vast zaten. De zilveren staaf heette Maankind, en de gouden staaf heette Regenjongen. Als Elwin die twee in zijn huisje aan de muur zou hangen, dan kon hij altijd van al die drankjes wat laten stromen. Ook de bokkenmelk en de stierenlijm zaten ertussen, maar die mochten natuurlijk niet gedronken worden, dat begrijp je natuurlijk wel.

Hoofdstuk 12. De Derde Staaf

Binnen de kortste tijd had bijna heel de Drokelaar van die kraantjes-staven aan de muur hangen. De koning was maar wat trots. 'Zeg, Mercurius,' vroeg Elwin, 'wat zijn nu die andere edelstenen. De eerste steen heet Kabusa, waar wezens die half slang, half krokodil zijn wonen, de tweede steen heet Marudiak, waar wezens die half hond, half octopus zijn wonen. De derde steen heet Tabalia, waar de wezens wonen die half wolf, half krokodil zijn, en ... de rest weet ik nog niet, behalve dan de zevende, Kabela.'

De elf draaide zich naar Elwin toe en zei : 'De vloeistoffen van die stenen kun je ook terugvinden op de kraantjesstaven. De vierde steen heet Tirnia, waar de half wolf, half octopus wezens wonen, de vijfde steen heet Tradiak, waar de half slang half octopus wezens leven, en de zesde steen heet Oscherak, waar de half wolf, half hond wezens wonen.'

Elwin glimlachte. Hij kende ze nu alle zeven : Kabusa, Marudiak, Tabalia, Tirnia,

Tradiak, Oscherak en Kabela. Van veraf leek het Maankind een beetje op een vreemdsoortig langwerpig insect of een helder sieraad met edelstenen. Elwin zou eerst goed alles moeten doorpraten met de elf voordat hij goed met de staven om zou kunnen gaan. De elf zei dat deze zeven stenen erg belangrijk waren om de staven goed te kunnen laten functioneren. Als Elwin dat goed zou kunnen, dan zou hij van Mercurius nog een groene staaf erbij krijgen, gemaakt van smaragd. In het Engels heet deze groen doorzichtige steen een Emerald, en de staaf heette Emerald Insect. Met de langwerpige emerald staaf zou Elwin de toverpepermunt van de dwerg Bekehelm goed kunnen besturen. Deze dwerg en deze toverpepermunt had Elwin

ontmoet in het avontuur beschreven in het boek 'Elwin Terug Naar Egypte'. Met die toverpepermunt kon je dromen.

'Groene weg, groene weg, het pad van de dromen, ook al zit je alleen op je kamer, of eenzaam in je huisje, je kan altijd drinken van de toversap van pepermunt, en hups daar ga je, vliegend in het rond, je bent vrij als een vogel. Op de groene weg, de groene weg, het pad van de dromen. Ga gewoon van droom tot droom, je staat nooit meer stil,' zei Mercurius.

'Groene weg, groene weg, het geld moet rollen. Sta op, en slaap niet meer, droom jezelf in een boot over 't grote meer, keer op keer, totdat je aan de overkant bent, in een nieuwe droom. Groene weg, groene weg, het geld moet rollen. Sta op en slaap niet meer, beleef het keer op keer, totdat je over bent, aan de overkant van 't meer. Groene envelop, groene envelop, het geld moet rollen, het reist en alles beweegt. Als in een automaat, gooi de munt erin, en rijd naar de overkant,' sprak Mercurius. 'Ja, dat ken ik nog uit wat boeken van drakengedichten die we vroeger op school uit het hoofd moesten leren.'

Op straat had de koning nieuwe lantaarns laten bouwen met de twee langwerpige staven erin. Elwin keek erg uit naar de derde staaf. Na een tijdje van veel oefenen en veel boeken lezen kon Elwin een beetje met de twee staven overweg, en ook de andere drokelaars begonnen het te leren. Ook de telefoonschepen boven de Drokelaar waarmee er programma's over de telefoon werden uitgezonden kregen de staven aan boord.

Mercurius zei dat Elwin het groene pad zou moeten bewandelen, wat zou leiden naar de zon van smaragd, waar hij de derde staaf zou ontvangen, de staaf van smaragd. Dit pad begon in het bos dichtbij de drokelaarbergen. Het was een pad vol gevaren. Er waren daar groene spinnen, en groene webben. In de verte zag Elwin Pinokkio op een troon zitten, en daar achter lag het land Bennes, het land van de bomen. Er groeide hier zulk vreemd fruit. Het was fruit met gestreept zaad. Als je het fruit doormidden sneed dan kon je altijd in het zaad filmpjes bekijken. Pinokkio was een jongen van hout. Langs de kant van de weg stonden bomen waarin jongens groeiden. Ze waren erg slaperig, en hoe Elwin ook riep en aan de bomen schudde, ze werden niet wakker. Was Pinokkio dan de koning hier ? En waarom groeiden er slapende jongens in bomen ? Elwin hoopte maar dat ze fijne dromen hadden. Mercurius zei dat achter het land Bennes het land Sulva lag. Dat was het land van de edelstenen. Hier zou Elwin op zoek moeten naar de zon van smaragd om de derde staaf te ontvangen. Elwin had een beetje dorst gekregen en sloeg een groot stuk fruit van een boom af met zijn handjes. Toen het op de grond viel barstte het in tweeen en Elwin zag het gestreepte zaad, waarin filmpjes verschenen. Elwin begon van de zachte vrucht te drinken. Wat

was dat lekker en wat waren dat een leuke filmpjes. Toen Elwin bij de troon van Pinokkio aangekomen was zag hij dat Pinokkio ook sliep. Het leek wel alsof iedereen hier sliep. In het land Bennes waren prachtige bloemenvelden, plantenvelden en boomgaarden, en Elwin zag er naar uit om het land Sulva binnen te treden. Elwin zag het glinsteren in de verte, op een hoge berg. Elwin zou door een grot in die berg moeten.

Na een hele lange tijd lopen kwam Elwin eindelijk aan bij de grot. Elwin nam een hapje van een grote vrucht die daar hing, en liep naar binnen. Maar wat was dat nou ? Achter de vrucht in de boom zat een slang die naar Elwin toegleed. 'Wat kom jij hier doen, kereltje ?' vroeg de slang. 'Oh,' zei Elwin, 'dag meneer de slang, ik ben Elwin uit de Drokelaar, en ik ben op reis naar de zon van smaragd.'

'Je mag er niet door,' zei de slang. 'En waarom niet ?' vroeg Elwin. Toen kwam de slang dichterbij, en Elwin schoof snel een eindje naar achteren. 'Zeg Elwin,' zei de slang, 'je kent nog lang al die vruchten niet in het land Bennes. Als je die vruchten eet, en de filmpjes goed bekijkt, dan zie je welke gevaren je in het land Sulva kunt tegenkomen, en hoe je die moet overwinnen.'

'Daar heb ik nu geen tijd voor, meneer de slang,' zei Elwin, 'ik moet erdoor.' En toen duwde Elwin de slang opzij en ging de grot binnen. 'Dan moet je het zelf maar weten,' riep de slang hem na. Met grote stappen liep Elwin door de grot. Maar al snel kwam hij in een groen web verstrikt, terwijl er een groene spin naar hem toekroop. 'Laat me erdoor,' riep Elwin tegen de spin. 'Wat is dit allemaal voor onzin ?' Maar de spin zei niets, en Elwin voelde hoe er lijm over zijn huidje begon te stromen. Het was groene lijm van het web, en het smaakte erg vies. Al snel kon Elwin zich helemaal niet meer bewegen. De spin kwam alsmaar dichterbij en Elwin kreeg in de gaten hoe

groot die spin eigenlijk was. Elwin keek naar zijn voetjes, en schrok heel erg, want zijn voetjes begonnen in een boomwortel te veranderen. 'Help,' riep Elwin, 'ik word een boom ! Had ik nou maar beter naar die slang geluisterd.' De spin zei nog steeds niets, en Elwin werd steeds banger en banger. Waarom moest hij nou altijd zo dom zijn. Elwin had gewild dat hij wat beter had geluisterd. Wat wist hij nou van de geheime gevaren van dit land af ? Toch helemaal niks ? Elwin begon harder te roepen. Ineens zag hij de slang voor zich met een vrucht, en drukte het bij Elwin in de mond. Elwin keek naar het gestreepte zaad en begon te drinken. Het was een filmpje over iemand die in een boom veranderde. Maar toen sprak hij een toverspreuk uit : Kristarvaka Vatorium, en toen kon hij zich weer bewegen, maar hij was nog steeds een beetje van hout, net als Pinokkio. De slang zei dat Elwin niet kon voorkomen dat hij een beetje houterig werd, maar als hij de toverspreuk zou opzeggen, zou hij zich weer kunnen bewegen. 'Kristarvaka Vatorium,' riep Elwin, en kon zich weer bewegen. Na een tijdje zag Elwin zijn schoentjes weer en kon verder lopen. De slang ging met hem mee. Elwin had nu z'n lesje wel geleerd en besloot dicht bij de slang te blijven en goed naar hem te luisteren. In de verte zag Elwin een glimmend driehoekje. Het was een poortje naar een diepere grot. Om het driehoekje heen groeiden rozepaarse felle bloemen en groeiden bananen die op lange neuzen leken. Elwin merkte dat zijn eigen neus ook begon te groeien, maar niet alleen maar op z'n hoofd, maar ook op z'n armen en benen. Elwin kon nu zoveel bloemen en planten ruiken. Elwin merkte dat als hij met de neusjes ging ruiken, dan ging hij een beetje zweven. Achter het driehoekige glimmende poortje waren zoveel bloemenveldjes omringd door grote rotsen. Er groeiden glimmende stenen in die rotsen.

De slang gaf Elwin weer een vrucht en Elwin keek naar het filmpje in het gestreepte zaad terwijl hij begon te drinken. In het filmpje veranderde iemand in een steen, maar nog snel zei hij even een toverspreuk : Cuyornaida Corset, en toen werd hij weer normaal, maar hij was nu wel een beetje van steen. Gelukkig kon hij wel weer doorlopen. Elwin raakte naar een tijdje weer verstrikt in een web, en merkte dat hij begon te verstenen. Hij kon zich niet meer bewegen, maar gelukkig had hij ditmaal goed naar de slang geluisterd en sprak de toverspreuk : Cuyornaida Corset, en floep, daar werd Elwin weer normaal, maar wel begonnen er edelstenen in Elwin te groeien. Nu ja, dat was beter dan er zelf één te worden. Nog vele malen raakte Elwin verstrikt in de webben, maar gelukkig kende hij de twee toverspreuken en had hij een goede vriend bij zich. Soms stroomde er ineens zoveel sap om Elwin heen dat hij dreigde te verdrinken, maar gelukkig had de slang hem daarvoor ook twee toverspreuken gegeven. Als hij die uitsprak dan verdween het sap en dan verscheen er een vrucht voor hem waarvan hij kon drinken. Dan was het gevaar weer voorbij, maar wel zou zo'n vrucht dan in Elwin zelf gaan groeien. Dat vond Elwin niet erg, want dan had hij altijd sap bij de hand. Die vruchten werden nooit zo groot, dus Elwin zou gewoon

Elwin blijven. De twee toverspreuken daarvoor waren : Oblizea Vitrininium en Currosael Burboggia.

Na een lange tijd lopen was Elwin eindelijk uit de grot, en in de verte zag hij de zon van smaragd schitteren. Hij was nu aan de andere kant van de berg, maar hoe zou hij nu op de zon van smaragd kunnen komen ? En hoe zou Elwin tegen de hitte bestand zijn ? De slang zei dat dat wel simpel was. Elwin moest gewoon veel van de vruchten eten, zodat zijn lijfje bestand tegen de hitte zou worden, en zodat er genoeg neusjes aan hem zouden groeien waarmee hij naar de zon van smaragd zou kunnen vliegen. Ineens stond Pinokkio voor hem die een paarse steen op Elwin's voorhoofd drukte. Die zat direct muurvast. Er begon een toren richting de zon van smaragd te groeien waarop Elwin zou kunnen lopen, maar het laatste stukje zou Elwin moeten vliegen. Aan de toren groeiden een heleboel besjes die Elwin kon eten.

Na een lange tijd kwam Elwin eindelijk aan op de zon van smaragd. Weer stond Pinokkio voor hem en gaf hem de staaf van smaragd, de Emerald Insect. Hier zou Elwin nog mooier mee kunnen dromen. Het was een dromenstaaf, en die zou ook in de huisjes van de Drokelaar aan de muur komen. Elwin was erg blij Pinokkio weer te zien. 'Zeg Pinokkio,' vroeg Elwin, 'waarom groeien er jongens in bomen, en waarom slapen ze ?' Maar Pinokkio zei niks en vertrok weer. Elwin keek recht voor zich uit. Hij was zo blij met de dromenstaaf. Elwin hield veel van dromen, en ook vele drokelaars uit de Drokelaar. Wat zouden ze allemaal blij zijn met de staaf. Elwin keek voor zich uit. Hij stond nu op het topje van de zon van smaragd. In de verte zag hij een andere zon, de zon van robijn. En daar was Mercurius ineens. Elwin stelde Mercurius ook dezelfde vraag over de slapende jongens die in de bomen groeien. 'Die jongens dromen,' zei Mercurius. 'Het zijn droombomen.'

'Oh,' lachte Elwin. Hij begreep het eindelijk. Dus misschien hoefde hij niet eens zo bang te zijn om in een boom te veranderen. Maar goed, Elwin had wel wat anders te doen dan dromen. Er was werk aan de winkel. Mercurius vertelde dat de staaf van robijn de vierde staaf was voor de drokelaarhuisjes. Elwin was natuurlijk erg benieuwd waar die staaf voor diende. Er zaten natuurlijk weer vele kraantjes aan. Mercurius zei dat door deze staaf de medicijnen stroomden voor als de drokelaars ziek waren.

Na een lang avontuur was Elwin eindelijk weer thuis, en het huis hing vol staven met kraantjes. Sandra was erg trots. Samen met Elwin zat ze op de bank. Elwin was erg moe. Morgen zouden alle huisjes van de Drokelaar zulke staven krijgen. De koning was maar wat trots op Elwin. Elwin keek het meest naar een diamanten staaf en een staaf die gemaakt is van zeepsteen. In de zeepsteen waren allemaal kleine lampjes te zien, en het hele huis was vol lichtjes. Maar Elwin was moe, en zou eerst flink wat

slapen.

De volgende morgen was Elwin vroeg wakker. Sandra was in de keuken bessensoep aan het maken ...'

Elwin stopte met lezen. In de andere kamer was fee Kassandra nog steeds spelletjes aan het doen met de kinderen. Toen viel Elwin's oog op een ander boek : Elwin op zoek naar Bilmageln. Elwin pakte het en begon direct te lezen …

Deel 3. Elwin Op Zoek Naar Bilmageln

Hoofdstuk 13. Sinsabijne

'De kinderen die al meer boeken van Elwin hebben gelezen, weten misschien al een heel klein beetje wie Bilmageln is. Bilmageln is een dwerg die kan toveren. Samen met Roodkapje en de wolf woont hij in het zuiden, heel ver weg. Elwin was al eens eerder bij Bilmageln geweest in één van zijn huisjes aan de rand van het land waar hij woont. Dat was een rieten huisje waar hij ook de wolf en Roodkapje had ontmoet. Dat was lang geleden, en dat avontuur kun je lezen in het boek Elwin Terug Naar Klaas Vaak. Bilmageln had vele huisjes en woonde in het land Sinsabijne. In het land Sinsabijne kunnen de dingen bewegen en praten. Er zijn daar huppelende stoelen, sprekende koffiepotten en bijvoorbeeld treinen die kunnen vliegen als vogels. Elwin wilde daar graag naartoe. Elwin zou eerst wat zeeen moeten splitsen met het toverliedje van ome Ra, en dan aan het eind van het pad door die zeeen zou Elwin een poortje doormoeten om in Sinsabijne te kunnen komen. Voor het land Sinsabijne lag het land Salom, waar Elwin ook eerst even doorheen moest. Dat was het land waar het voedsel leefde. Er waren daar sprekende bananen en zo. Elwin vond het wel spannend. Voor het poortje zat een drokelaarmevrouw met een baby op haar schoot. Ze gaf de baby melk uit de borst, en probeerde het babytje rustig in slaap te sussen. Het babytje huilde een beetje. De mevrouw gaf Elwin een heel groot waterpistool. Nou ja, het was eigenlijk geen waterpistool, maar een pistool met allerlei sappen. Elwin zou dat pistool nodig hebben in het land van Salom en het land van Sinsabijne. Niet alleen om mee te schieten, maar ook als een soort pomp om deuren mee te openen. Vaak waren er langs die deuren doorzichtige buisjes die eerst met een bepaald sap gevuld moesten worden en dan ging de deur vanzelf open. Elwin zag nu pas echt hoe belangrijk al die sappen waren die hij op z'n avonturen was

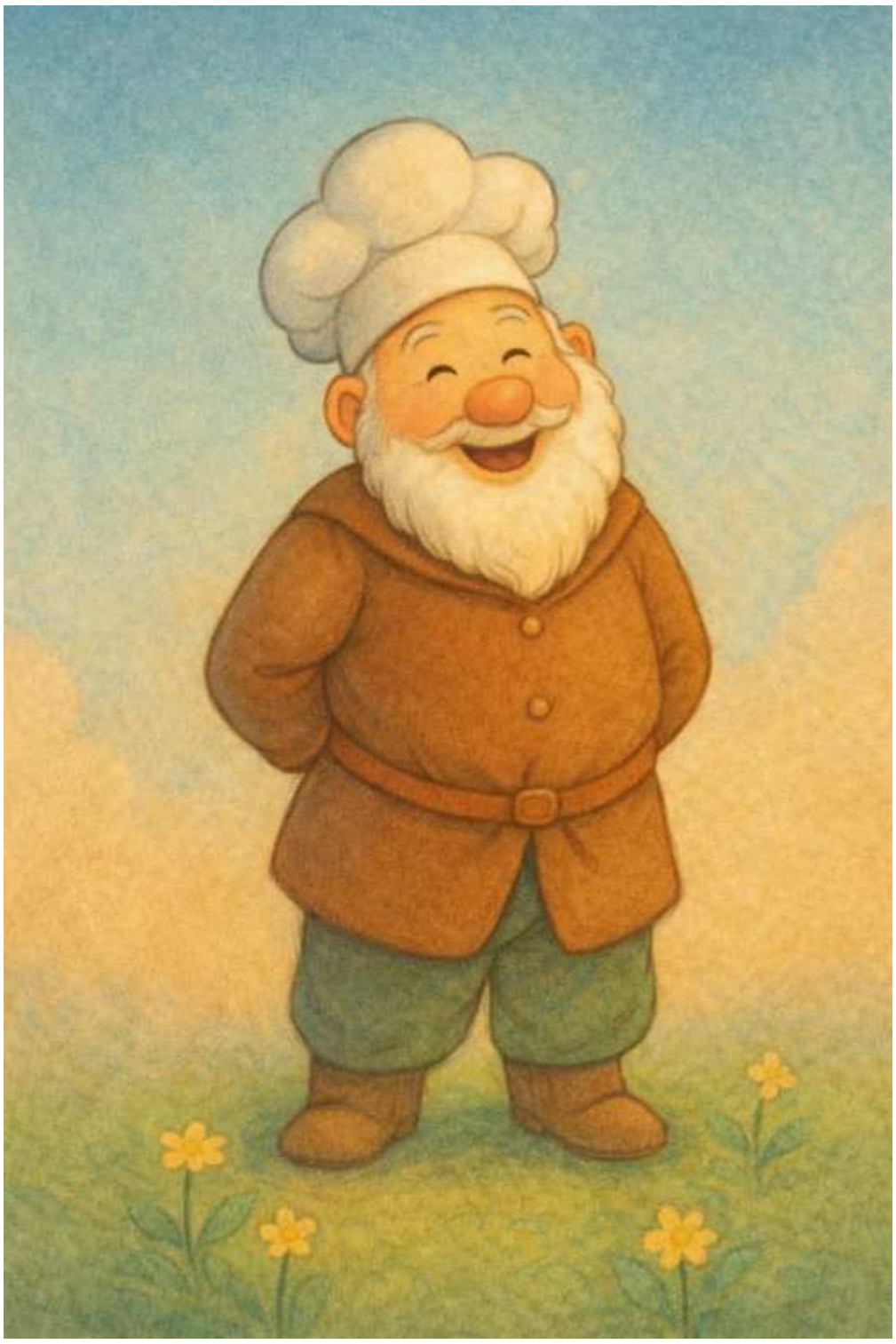

tegengekomen.

Elwin bedankte de drokelaarmevrouw en ging naar binnen. Hier moesten dus de dorpjes van snoep en de dorpjes van fruit wezen. Er waren hier chocoladestadjes en ook stadjes van marsepein. In de bossen leefden vreemde wezens zoals konijnekoeien, konijneberen en andere soorten vreemde konijnen. Dat waren vaak beesten met een konijnekop. Elwin vond het prachtig, maar wat hadden die dieren vaak ruzie met elkaar. Ging het om snoep, om beukenoten, of iets anders ? Elwin wilde het graag weten, want de vruchten konden in de dorpjes niet goed slapen van

het lawaai. Ook hadden ze van tijd tot tijd last van ratten die alles opvraten, dus Elwin had hier genoeg te doen. Op een dag besloot Elwin een keer naar dat bos te gaan om te praten met die dieren. Elwin stapte op een hond af met een konijnegezicht en lange oren. 'Dag meneer de konijnehond, waarom maken jullie allemaal zo'n ruzie ? En kunt u mij ook vertellen waar die ratten vandaan komen, en waarom ze de fruitdorpjes en snoepstadjes lastig vallen ?' Maar de konijnehond zei niks en rende weg. Het leek wel alsof de dieren niet met Elwin wilden praten. Of waren ze soms bang voor Elwin. Elwin liep dieper en dieper in het bos, maar het leek wel alsof alle dieren verdwenen waren. Uiteindelijk kwam Elwin bij een hele grote boom aan, met dikke wortels boven de grond. Er was een gat in de boom en Elwin stapte naar binnen. Konijne-ogen keken hem aan. 'Wat moet je hier ?' werd er gezegd. 'Jij hoort hier niet, dit zijn onze huisjes. Hier wonen wij, dus ga weer weg.' Elwin vroeg hen of ze alsjeblieft wilden stoppen met ruziemaken en al dat lawaai, omdat de snoepjes en vruchtjes en andere levende voedseltjes er niet van konden slapen. Maar oh, wat werd dat konijntje toen boos. Uit het donker kwam hij tevoorschijn. Het was een konijnetijger. Hevig begon het dier te brullen, en Elwin werd wel een beetje bang. Had Elwin dan wat verkeerd gezegd. Elwin deed een stap achteruit, maar de konijnetijger sprong op hem af, en beet Elwin in z'n hand. Nu werd Elwin ook boos, en zei : 'Kun je wat beleefder doen tegen een drokelaar uit de Drokelaar.'

'Horror,' riep de konijnetijger, 'horror, want jullie hebben ons zelf uit de Drokelaar verjaagd lang geleden.' En toen begon de konijnetijger te vertellen. 'Wat of wie is horror ?' vroeg Elwin. En wat Elwin toen zag daar schrok hij wel het meest van. Er kwam een lopende boom op hem af met allerlei konijnehoofdjes. De hoofdjes spraken en kwekten door elkaar heen. 'Ik heet horror en ik ben diabeet, dat is suikerziekte, dat wil zeggen dat ik teveel suiker heb, terwijl ik daar niet tegen kan.' Die ziekte kende Elwin wel, want sommige drokelaars in de Drokelaar hadden dat ook, en ook sommige kinderen die de boeken van Elwin lazen. Vanuit de lopende konijneboom kwamen allerlei ratjes tevoorschijn. 'Ik ben degene die de ratten stuur, want het snoep moet weg, en als beloning krijgen ze de vruchten en de andere voedseltjes er ook bij,' riep de boom.

'Maar waarom maken jullie altijd ruzie met elkaar ?' vroeg Elwin. 'Ruzie is goed,' zei de konijnetijger, 'door ruzie blijven de snoepjes ver uit onze buurt.' Nu begreep Elwin dat wel, maar was er dan geen andere manier ? Misschien dat Bilmageln wel een oplossing zou weten. Opeens kwamen er allerlei soorten konijnen op Elwin af, en Elwin werd daar zo bang van, dat hij begon te rennen en te rennen. Ja, het was echt wel het beste om eerst naar Bilmageln te gaan. Dit was geen doen. Toen Elwin even snel omkeek zag hij ook al ratten achter hem aanrennen. 'Weg uit Salom,' dacht Elwin. Hij wilde naar Sinsabijne. In de verte zag Elwin een poortje en hoopte dat hij

zo in Sinsabijne kon komen. Maar in het poortje versperde chocolade hem de weg. Elwin dacht dat er niets opzat om zich door de chocolade heen te eten. Wat een leuke manier van reizen was dit. Maar na een tijdje kreeg Elwin zoveel buikpijn dat hij moest stoppen, en direct begon de chocolade hem weer weg te duwen, totdat hij weer terug bij het poortje was. Nou, dat had dus ook niet echt veel zin. Op de grond lag een klein slangetje, en die zei : 'Elwin, hier rijden speciale auto's die door chocolade te eten vooruit kunnen komen. Zij kunnen geen buikpijn krijgen, en kunnen jou wel door de tunnel brengen naar Sinsabijne. Nou, dat wilde Elwin wel. Niet lang daarna stopte er een auto bij het poortje. De auto was van een soort doorzichtig plastic. Ook had de auto ogen en een mond, met nog een neus. Elwin zou dus gewoon met de auto kunnen praten. Daar stapte Elwin in, en de auto begon te eten en vertrok. Het was een lange reis door witte chocolade wat soms in andere kleuren voor hen stond. Dat was wel handig, zo'n auto. Daarna moest de auto nog een hele tijd al etend door marsepein rijden. Het ging best wel snel, en ineens kreeg de auto meer wielen en werd langer. Plotseling bemerkte Elwin dat ze in de lucht waren. De auto was bijna een vliegtuig geworden, en het snoep hier was heel erg zacht. Het waren snoepwolken en snoepluchten. Het was bijna sap. In de verte zag Elwin bergen van ijsjes gemaakt, bananenijs en andere soorten schepijs. Elwin kreeg er erge honger van, maar hij wist natuurlijk dat hij er buikpijn van kon krijgen. Het auto-vliegtuig at en vloog maar door. Waar zouden ze nu zijn ? Al in Sinsabijne of nog steeds in Salom ? Elwin wist het niet. Er lagen wat boekjes in de auto op de bank, en Elwin begon wat te lezen. Er stonden wat sprookjes in en wat drakengedichten. In Sinsabijne daar bewogen en spraken de dingen, en Elwin zag er naar uit om daar te zijn, en om Bilmageln de dwerg weer eens te zien. Misschien dat hij dan Roodkapje en de wolf ook weer tegen zou komen. In de boekjes stond dat Bilmageln een heel groot kasteel of paleis had, op het topje van Sinsabijne. Hier maakte hij speelgoed en andere dingen. In het topje van één van de torens van dat paleis daar zou de weg naar de slangenwereld beginnen. Maar Elwin had al een plan. Hij wilde op de één of andere manier ervoor zorgen dat de Drokelaar en Sinsabijne dichter bij elkaar zouden liggen, zodat Bilmageln veel dichter in de buurt zou zijn. Net zoals dat een keer met Klaas Vaak was gebeurd, die nu in het bos dichtbij Elwin woont. Hoe dat gebeurd is kun je ook lezen in het boek Elwin Terug Naar Klaas Vaak. Elwin wilde dat Bilmageln naast Klaas Vaak zou gaan wonen. En tja, als Elwin iets in zijn hoofd had, dan moest en zou het ook gebeuren, dat begrijp je natuurlijk wel. En het zou toch wel mooi zijn als Sinsabijne achter het bos in de Drokelaar zou liggen.

Na een tijdje vliegen kwam Elwin bij het kasteel van Bilmageln aan. Wat een vreemde wezens liepen hier. Levende pakken waspoeder, lopende schoonmaakmiddelen. Nu, daar wilde Elwin geen ruzie mee krijgen, want stel dat ze op Elwin zouden spuiten. Oh, daar kwamen ook al vliegende wasmiddelen en

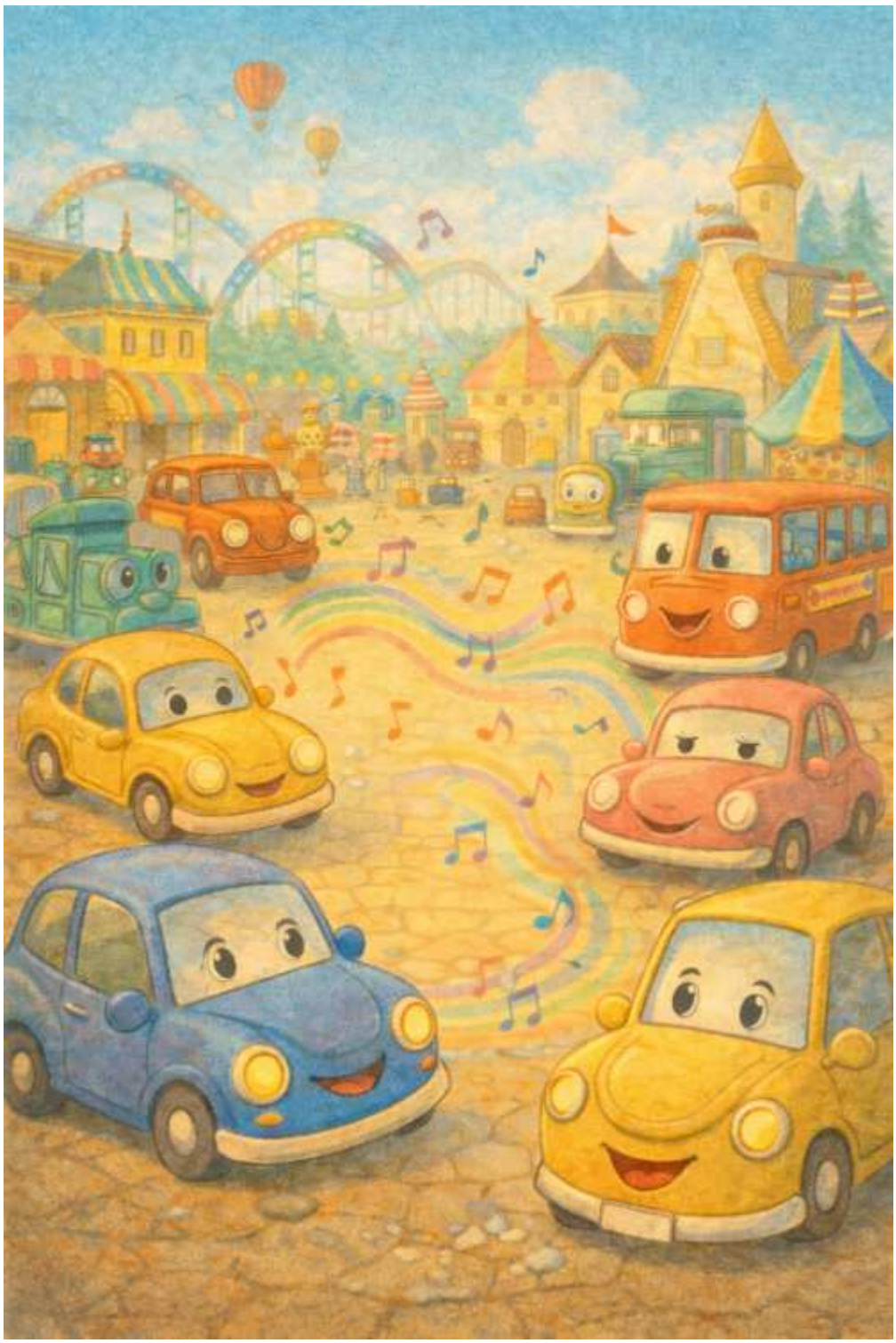

schoonmaakmiddelen aanzetten die op Elwin begonnen te spuiten. Wilden ze niet dat hij hier zou zijn ? 'Ga weg,' riepen ze. 'Jullie hebben ons immers lang geleden uit de Drokelaar gezet.' Elwin wilde nu echt wel eens weten wat er dan eigenlijk gebeurd was, want de konijnen hadden het daar ook al over en die boom. Wat was er eigenlijk gebeurd ? Een vriendelijke dwerg stond achter Elwin. De waspoeders en schoonmaakmiddelen waren ineens allemaal verdwenen. Het was Bilmageln. 'Hallo Elwin,' zei de dwerg, 'wat fijn om je weer eens te zien.' Elwin vertelde het verhaal over de konijnen en ook de plannen die hij had. Bilmageln begon te lachen. 'Kom maar mee,' zei hij. 'Ik heb lang op je gewacht.' En ze liepen op een grote trap van

smaragd naar boven, waar het paleis stond. Binnen keek Elwin zijn ogen uit. Er hingen hier zoveel klokken, en ze hadden ogen. Misschien konden ze zelfs spreken. Ook hingen er veel grote edelstenen aan de muur. Er kwam zoemend geluid uit die edelstenen, en in sommige edelstenen zag Elwin allemaal dingen verschijnen. Het leken wel een soort televisies. Toen liepen ze op een trap van robijn naar de volgende verdieping van het paleis. 'Het gaat beneden allemaal weer veranderen hoor, Elwin,' zei Bilmageln. 'Laten we naar de toren van het slangenpad gaan.' Ze moesten vele trappen bewandelen en Elwin zag vele prachtige zalen, waarvan Bilmageln zei dat ze allemaal weer zouden veranderen. Eindelijk waren ze in de slangentoren. Elwin keek uit het raampje en zag grote slangen in de lucht bewegen. Hier moesten ze op lopen en rijden om in de slangenwereld te komen. Daarachter zou de vissenwereld liggen, en nog verder weg was de apenwereld.

'Meneer Bilmageln,' zei Elwin. 'Ik heb daar eigenlijk geen zin in. Ik wil gewoon dat u met mij meegaat om naast Klaas Vaak te wonen.' Bilmageln grinnikte een beetje. Elwin staarde in een blauwe edelsteen, en kwam daar ook in terecht, terwijl alles daar vroor. 'Zo Elwin,' zei Bilmageln, 'waar wil je in veranderd worden. Je weet dat de dingen die ik maak gewoon kunnen praten en bewegen.' Bilmageln had een blauwe edelsteen aan Elwin laten zien, en door er in te kijken kom je er in terecht. In deze wereld vroor alles, en hier kon Bilmageln Elwin veranderen in wat hij maar wilde. Maar Elwin wilde het niet. 'Haal me eruit,' zei hij tegen Bilmageln. Toen drukte Bilmageln hem een paarse edelsteen onder zijn neus, en toen Elwin daarin keek kwam hij daarin terecht. Hier was het erg warm. Door de kou kom je vast te staan, maar door de hitte kun je weer bewegen en omgevormd worden. Die twee stenen werken met elkaar samen. Elwin vond het maar eng. 'Heel leuk,' zei Elwin, 'en ik weet dat u heel goed kunt toveren, maar waarom gaat u niet mee naar de Drokelaar om naast Klaas Vaak te wonen ?' Bilmageln glimlachte. 'Elwin, je bent nu in Sinsabijne, en je moet hier altijd blijven, want de Drokelaar heb ik al hier in Sinsabijne neergetoverd.' Elwin begon te stralen.

Hoofdstuk 14. Elwin wordt een Auto

Elwin voelde zich er erg fijn over dat de Drokelaar nu in Sinsabijne was. En Bilmageln beloofde dat hij naast Klaas Vaak zou gaan wonen. Hij zou het kasteel iets kleiner maken en dan het naast Klaas Vaak toveren. Elwin glimlachte. Dat was allemaal snel geregeld. Maar toen vertelde Elwin weer het verhaal over de boom en de konijnen, hoe ze altijd ruzie maakten om het snoep te verjagen. 'Ach, dat snoep is ook niet goed,' zei Bilmageln. Als we Salom nu in Sinsabijne toveren dan lost het zich allemaal vanzelf op. Laten we ons er niet te druk om maken. We hebben wel andere dingen te doen. Daar had Bilmageln misschien wel gelijk in. Bilmageln haalde

een hele rits speelkaarten tevoorschijn, en legde ze op elkaar. 'Ze moeten gewoon veel meer spelletjes met elkaar doen, in plaats van oorlog voeren,' zei Bilmageln. 'Oorlog voeren ?' vroeg Elwin.

'Eerlijk zullen we alles delen. In spelletjes kan dat,' zei Bilmageln. 'Nou,' zei Elwin, 'dat weet ik nog niet zo net. Er zijn winnaars en verliezers.'

'Mis,' zei Bilmageln, 'want de ene dag win jij en de andere dag win ik. De speelkaarten leven, dus ze hebben allemaal wel eens hun dag. Het is als de zon die ondergaat en dan weer opkomt en dan weer ondergaat.'

'Oh,' zei Elwin, 'dan doen jullie zeker veel spelletjes in Sinsabijne.' Bilmageln glimlachte en zei : 'Ja, natuurlijk, Elwin, en het is een levend spel met levende dobbelstenen, levende speelborden en levende pionnen.' In Sinsabijne lag een stadje dat Okus heette, waar sprekende auto's en andere levende voertuigen woonden. Elwin zou daar wel eens naartoe willen. Bilmageln zei dat je hier muziekinstrumenten in je benen kon laten bouwen. Daar keek Elwin wel even van op. Muziekinstrumenten in je benen ? Op naar Okus. Onderweg kwamen ze veel levend speelgoed tegen : Speelgoedsoldaatjes, speelolifanten en andere dingen. In Okus was er veel lawaai en veel muziek, maar Elwin vond het prachtig. Het leek wel op een grote kermis. Het was wel erg duur om muziekinstrumenten in je benen te laten bouwen. Hier betaalden ze met bakkerman's munten, net zoals in de Drokelaar. Bilmageln zei dat Elwin de munten in een speciale automaat moest stoppen, en dan zou de automaat het muziekinstrument er wel inbouwen. Het was een soort autootje waar Elwin in moest stappen, een soort dokter op wielen. Toen Elwin de munten in de gleuf begon te steken begonnen er om hem heen stangen te bewegen. Het was een soort grote donkere bol waar hij in zat, als de bol van een helicopter. Zou het pijn doen ? Elwin zou graag een piano in zijn benen willen hebben, die zou gaan spelen als hij zou lopen. En als Elwin zou bukken zou Elwin ook zelf de knopjes in kunnen drukken. Elwin wilde een piano met allerlei soorten geluidjes, een soort keyboard of synthesizer. Er kwamen gaten in Elwin's beentjes en daar werden de knopjes ingeschoven. Het deed gelukkig geen pijn, en het ging erg snel. Hier zou Elwin ook mee kunnen vliegen. Ook waren er langs de benen van Elwin kleine wieltjes ingebouwd. Waar zou dat nou weer voor zijn ? Bilmageln zei dat het een soort rollende muntjes waren die ervoor zorgden dat Elwin overal inkon, en het was belangrijk in sommige tandwiel-liften en tunnels om vooruit te kunnen komen. Elwin voelde zichzelf al een beetje als een auto. Nu waren er ook machines die muziekinstrumenten in je armen hoofd of mond konden inbouwen. Zo zou Elwin langzaam maar zeker in een auto veranderen. Elwin vond het maar spannend. Dat had hij altijd al willen zijn, en dat kon hier, op deze vreemde kermis.

Bilmageln glimlachte. Elwin vond het prachtig, en zag allerlei banen waar hij al op zou kunnen. Elwin had nu genoeg wieltjes, rollende bakkerman's muntjes. Zoals jullie misschien wel weten, als jullie de andere Elwinsboeken ook hebben gelezen, zijn die bakkerman's muntjes een soort tovermuntjes waar je een heleboel dingen mee kunt doen. Je kunt er bijvoorbeeld filmpjes in bekijken. Het zijn een soort kleine televisietjes. En nu kwam Elwin erachter dat het ook wieltjes waren. Nu snapte Elwin waarom hij er zoveel muntjes in moest gooien. Dat werden natuurlijk zijn wieltjes. Daarom was betalen in Okus nog wel leuker dan in de Drokelaar. En diep in zijn hart hoopte Elwin natuurlijk dat deze kermis ook in de Drokelaar zou komen. 'Het is in ieder geval al dichtbij de Drokelaar,' zei Bilmageln, 'maar over een tijdje zijn deze machines ook bij jullie, in alle dorpjes en stadjes.' Wat zou dat een dolle boel worden, dan zou heel de Drokelaar in een kermis veranderen. Elwin glimlachte. In een andere machine moest Elwin zijn mond wijd open doen, en werden er muziekinstrumentjes in gestoken. Dat deed niet zoveel pijn, maar het leek net alsof Elwin bij de tandarts was. Hij had even een hele dikke mond, en toen hij begon te praten kwamen er allerlei geluidjes bij, uit zijn mond. Wat waren dat prachtige geluidjes. Elwin had nu electrische piano-tanden, keyboard-tanden, en aan de zijkanten zaten ook nog wat instrumentjes, en daardoor had Elwin ineens zulke dikke wangen, maar die instrumentjes zouden nu een tijdje steeds kleiner worden. Elwin haalde diep adem. Wat was dit spannend, en wat zou Sandra opkijken. Als hij ademhaalde hoorde hij nu zulke zachte geluidjes, en het leek wel alsof ze van heel ver weg kwamen. Maar het was gewoon in Elwin'smond. Toen Elwin in de spiegel keek, zag hij dat hij nu tanden in allerlei kleuren had. Dat waren regenboogtanden, zei Bilmageln. Elwin vond het maar prachtig.

Nu zou Elwin moeten ontdekken welke toontjes hem zouden laten vliegen. Elwin moest leren deze instrumenten te bespelen, en tegelijkertijd weten hoe hij ermee moest sturen. In Okus waren daar ook wel scholen voor. Bilmageln zou Elwin daar wel naar toe brengen. Toen ze bij een school aankwamen stonden daar allemaal mannen met hoge hoeden voor de ingang. Ze keken niet erg vriendelijk. 'Welkom op onze ganner-school,' zei een wat vriendelijkere man. Elwin kon zich herinneren dat hij in Egypte eens gegannerd had, dat was een vreemde zeilsport wat wel een beetje leek op dit. 'Dag vriendelijke meneer,' zei Elwin, 'is dit dan hetzelfde als Egyptisch zeilen ?' De meneer begon te glimlachen en zei : 'Nou, Elwin, je moet het zo zien. Dit is een hogere school voor ganneren, een soort universiteit. Hier kun je leren nog beter te ganneren en zijn er veel meer mogelijkheden. Eerst zullen we kijken hoe goed je al kan ganneren en dan zullen we je indelen in deze hogere klassen.'

Toe maar, een universiteit. Waar was Elwin nu weer terecht gekomen ? Maar Elwin vond het allemaal prachtig. Die norse meneren moesten natuurlijk goed onderzoeken

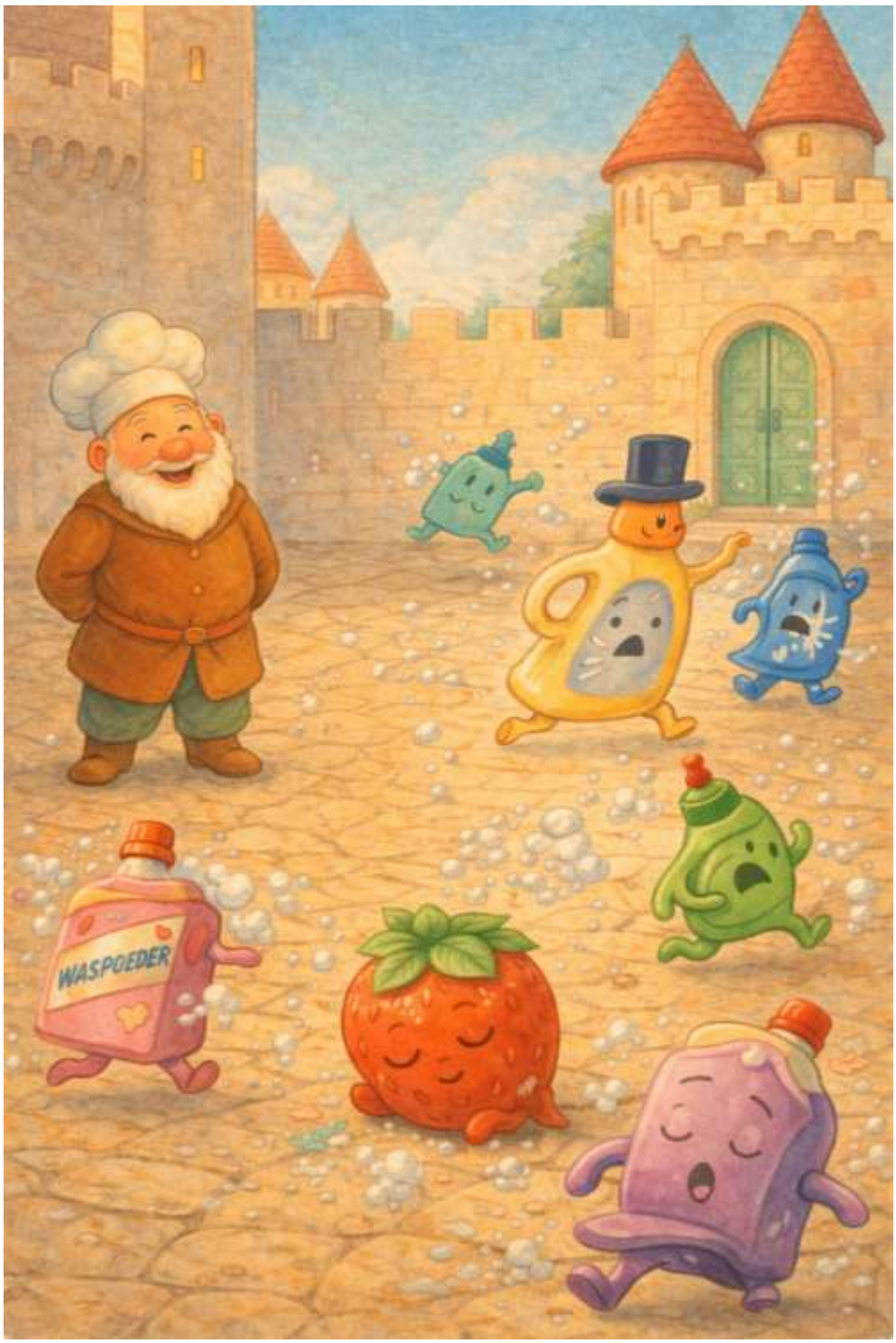

waar Elwin het best zou kunnen wezen. Elwin kwam in de klas terecht die de huilende uil heette. Waarom die klas zo heette wist Elwin niet, maar het zou wel goed wezen. Elwin moest daarvoor naar een school aan de rand van Okus. Elwin kreeg een hele aardige meester. Die meester heette meester Uttenvoort. Elwin vroeg aan de meester waarom de klas de huilende uil heette. 'Nou Elwin,' zei de meester, 'dat is heel goed dat je dat vraagt. Maar dat zul je later zelf wel ontdekken.'

'Nou, wat is dit nou voor een meester,' dacht Elwin, 'die wil me niet eens antwoord geven op m'n vraag. Maar goed, dat komt later dan wel, en misschien is het inderdaad

wel beter als ik dat zelf ontdek. Dan ben ik zelf ook een beetje meester.' Hier in deze klas moesten ze leren door welke tonen ze de sapjes in werking konden stellen. Er zaten een soort kleine kraantjes in de muziekinstrumentjes, en die kraantjes werden geopend door verschillende toontjes. Als je wilt weten waar die sapjes voor dienen, lees dan de vorige boeken van Elwin. Sommige kraantjes gingen alleen open door een bepaald muziekje. Elwin moest al die muziekjes uit z'n hoofd leren. Ook moest Elwin de muziekjes kennen om de kraantjes weer dicht te doen. Vaak waren dat dezelfde muziekjes, maar soms waren dat weer hele andere. De sluitmuziekjes waren heel belangrijk omdat anders de boel zou overstromen, wat ongelukken zou kunnen veroorzaken. Die sluitmuziekjes leken soms wel een beetje op slaapliedjes. Elwin moest goed de verschillende instrumentjes leren kennen en hun klanken. Het was een hele bijzondere muziekschool. Ze zouden een reisje maken naar Bennes, het land van de bomen. Elwin voelde zich als een auto, een vliegende auto, in helicopterwolken.

En daar gingen ze, het klasje, en de meester. Het was niet zo'n groot klasje. Elwin zwaaide naar de dingen beneden. Bennes lag nu ook in het land Sinsabijne. Daar had Bilmageln voor gezorgd, zodat Elwin er niet zo lang over hoefde te doen om daar te komen. Over de wieltjes groeiden lapjes die loken heetten, en door verschillende toontjes gingen de loken open en dicht. Elwin vond het geweldig. Elwin voelde zichzelf als een kermisdraak in de lucht. En door de verschillende toontjes schoten de sapjes door hem heen en kon hij de sapjes spuiten naar de bomen beneden hem. Oh, wat maakte Elwin een mooie muziek. Elwin leerde al heel goed ganneren, en dit was op universiteits-niveau nog wel. Wat was dat toch knap. Bilmageln was erg trots op Elwin. In Bennes groeide er ook vaak loken aan de bomen. Er waren daar ook slangen met loken, en vaak maakte het een ritselend geluid. Elwin vond het prachtig. In een meertje zag hij wat octopusen zwemmen met grote tentakels die ook loken hadden. Er kwam een vreemde stof vanaf, een soort poeder. En Elwin begon te niezen. Elwin werd er een beetje duizelig van en moest landen. Hij kwam terecht op het mos aan de rand van het meertje. 'Kom je in het water, Elwin ?' riepen de octopusen. Dat wilde Elwin wel, en voorzichtig stapte hij in het water. Brrr.. wat was dat water koud zeg, maar Elwin moest gewoon even wennen. En daar ging Elwin. Hij zwom richting de octopusen. 'Ha, Elwin,' zeiden de octopusen, 'wat fijn jou eens te zien.' Elwin werd er helemaal warm en zacht van binnen van. De octopusen waren erg aardig voor hem. Wat hadden ze toch een prachtige loken. Als ze bewogen dan begonnen de loken zo mooi in elkaar en uit elkaar te schuiven. Elwin kon zich herinneren dat hij zoiets ook eens op een draak had gezien. En Elwin had nu ook zo'n huid. De bomen waren hier zo prachtig. Elwin dacht aan Sandra. Zij zou het hier ook prachtig vinden. Elwin had straks thuis heel wat te vertellen. Maar eerst was er werk aan de winkel. Daar was de meester en de rest van de klas ook al. Ze moesten nu leren onder water te ganneren. De meester zei dat als je goed onder water kon

ganneren, dan kreeg je vanzelf zuurstof, zodat je niet telkens naar boven hoefde.

De octopusen zouden hen wel helpen. De octopusen werkten als hulp-meesters en juffrouws voor de school in Okus. Vaak gingen er vanuit Okus schoolreisjes hier naartoe. De meester kende de octopusen al heel goed. Hij was hier al zo vaak geweest. De meester glimlachte, en daar gingen ze allemaal kopje onder. Onder water hoorden ze allerlei tonen die nodig waren om te zwemmen en zuurstof te krijgen. Ze zouden diep naar beneden gaan. De octopusen hielden hen goed in de gaten, en konden bijspringen waar nodig was. Ze konden ook zuurstof spuiten, zodat als iemand niet zoveel adem meer had, even onder water kon bijvullen. Na een tijdje kwamen ze in een open plek onder water, een soort luchtbel. Er was hier een klein bos, met mos op de grond, en een heleboel slangen met loken. De slangen begonnen over Elwin heen te glijden, maar Elwin was helemaal niet bang. Ook deze slangen werkten voor de school. Ze zouden helpen bij het ganneren. De slangen begonnen Elwin'smuziekinstrumenten te bespelen, en ineens voelde Elwin de wind in z'n rug. Snel liepen ze naar een open plek in het bos, waar weer een meertje was. Het was erg koel water en met z'n allen doken ze in het kolkje. Het was een hele lange tunnel, maar door de slangen ging het allemaal erg snel. De slangen kenden de muziekjes waardoor ze sneller konden gaan. Na een tijdje was Elwin erg gewend aan deze muziekjes. Hij kon ze wel dromen, en dat was ook de bedoeling. Er werd verteld dat er een heleboel loken bestonden, en dat er ook bomen bestonden met eetbare loken. Als je die zou eten dan zou je nog betere loken krijgen. Die vervingen dan de ouden en groeiden zo aan je vast als een huid. Elwin wist dat veel insecten en slangen dat soms ook hadden. Dan kregen ze een tweede huid. Ze waren op weg naar de vruchtloken en de snoeploken, in het land Salom, waar het voedsel leefde.

Voor de poort van het land Salom zat een vrouw een kind borstvoeding te geven. Het kind huilde een beetje, en de vrouw probeerde het kind te sussen. Ze waren nog steeds onderwater. Opeens begon Elwin dieper en dieper te zakken, en werd heel zwaar. Wat was er aan de hand ? Ineens riep een van de slangen : 'Elwin, eet !' Elwin was namelijk omringd door hele zware loken, en moest zijn weg er doorheen eten. Elwin merkte dat hij door te eten vooruit kwam en weer lichter werd. Het leek wel alsof er lichtjes aangingen. Daar liep een meisje met een kaarsje in haar hand. Toen ze Elwin zag gaf ze een gil en rende weg. De slang zei dat als Elwin heel goed onder water zou kunnen ganneren dan zou Elwin gewoon onder water kunnen staan, lopen, praten en nog veel meer. Nou, dat leek Elwin wel wat.

Door de geluiden die de slangen maakten merkte Elwin dat hij soms erg snelle bewegingen maakte, net als kippen en slangen. Die slangen leken wel een beetje op levende treinen. Elwin zou ook wel graag een trein willen worden. Elwin at maar door en door, maar waar waren de meester en de anderen gebleven ? Alleen de slang

was nog bij Elwin. 'Psst...' zei de slang, 'Elwin, zou jij al naar een hogere klas willen ?'

'Nou,' zei Elwin, 'dat moet ik eerst aan de meester vragen.' Maar toen zei de slang : 'Elwin, ik weet een school waarop je nog beter kan leren ganneren en waar je zelfs kunt veranderen in een trein.' Elwin keek naar de slang. De slang had hele bolle groene ogen aan de zijkant. Het was een prachtig gezicht. 'Waar moet ik dan naartoe ?' vroeg Elwin. 'Kom maar mee,' zei de slang. En ze zwommen naar een huisje heel heel diep onder water, wat diep in de zeebodem lag. Elwin stapte naar binnen, en merkte dat hij gewoon kon lopen, terwijl er nog steeds water om hem heen was. Het water was hier wat dunner, en Elwin hoefde ook niet meer te eten en te drinken. Dat ging nu allemaal vanzelf door de loken. De slang lachte. 'Welkom bij mij op school. Ik ga je in een trein veranderen.' Elwin grinnikte. 'Hoe ga je dat doen ?'

De slang keek Elwin diep aan en zei : 'Ken je Lapoen ?' Nee, dat kende Elwin niet. 'Lapoen is een ander stadje in Sinsabijne,' zei de slang. 'Je komt nu net uit Okus, waar de voertuigen leven, maar je gaat nu naar Lapoen. In Lapoen daar leven de koffiepotten.'

'En wat hebben we daar aan ?' vroeg Elwin brutaal. 'Dat zul je wel merken,' zei de slang. Aan de andere kant van het huis was een deurtje waardoor ze in de koffie terecht kwamen, en ze moesten een heel eind lopen om in Lapoen te komen. Het was een echte koffie wereld. In de verte kwam er een klein mannetje aan lopen dat op een driehoekje leek, een soort sparretje. Het mannetje was gestreept als een zebra en heette RAKKA. 'Dag Elwin,' zei het mannetje, 'ik ben koning RAKKA van Lapoen, het rijk van koffie. Hier leven de koffiepotten, en stroomt de koffie zoals het nergens stroomt.' Om hem heen vlogen een aantal hele kleine papegaaitjes. Elwin vond het een vrolijk gezicht. 'Ik wil jou nog wel wat beter leren ganneren, Elwin,' zei het mannetje, 'en onze slang zal je dan in een trein veranderen.' Nou, dat vond Elwin wel spannend. Maar toen kwam een van de papegaaitjes naar Elwin toevliegen en fluisterde : 'Elwin, pas maar op hoor, want ze hebben gewoon nog wat treinen nodig om koffiepotten heen en weer te laten reizen. Heb je daar zin aan om dat de rest van je leven te doen ?' Toen werd Elwin ineens rood en blauw van de schrik. En toen begon Elwin te rennen, zo hard te rennen, zoals hij nog nooit had gerend. Hij moest weg van deze gevaarlijke plaats, want wat als ze hem als trein willen gebruiken voor domme koffiepotten ? Nee, daar had Elwin echt geen zin in. Ren maar snel weg, Elwin. Maar de slang, de koning en de papegaaitjes kwamen achter hem aan. 'Nee,' riep Elwin, 'nee, ik wil geen trein worden voor de rest van mijn leven. Laat me met rust. Nee, nee.' En toen werd Elwin wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Daar kwam Sandra aanlopen met een kop koffie. 'Nee,' schreeuwde Elwin, 'geen koffie !'

'Nou, rustig maar,' zei Sandra, 'wat is er met jou gebeurd ?'

'Ze wilden me in een trein veranderen,' riep Elwin. 'Ik had een nachtmerrie en ...' Maar verder kon Elwin niet komen, want Sandra begon langzaam in een trein te veranderen. 'Nee,' gilde Elwin. Maar daar werd Elwin weer wakker, zijn voorhoofdje was helemaal onder het zweet. Elwin droomde dus nog steeds, maar misschien was hij nu dan ècht wakker geworden. Bilmageln stond aan zijn bedje. 'Zo, Elwin, wil je wat lekkere thee ? Daar kun je lekker van slapen.' En toen nam Elwin wat lekkere thee van Bilmageln en viel weer in slaap. En toen kreeg Elwin weer een droom. Ditmaal was het over het rijk Naroen, het land van zeep, waar de wasmachines konden praten. Een mannetje met een vreemd hoedje kwam op hem aflopen en gaf hem een handje. Dat mannetje had een rond brilletje op en heette Kakebou. Kakebou was de koning van Naroen, het land van zeep en van de wandelende wasmachines. Er stonden een heleboel wasmachines om hem heen, en Elwin kon door de raampjes kijken en zag daar allerlei werelden. Het leken wel filmpjes. Waren die wasmachines dan een soort televisies ? Elwin wist het niet. Elwin hoorde allemaal schelle tuutjes om zich heen. Er zaten vreemde vogels op de wasmachines, die soms wel een beetje op papegaaien leken. Die papegaaien waren erg lang, en hadden hele lange staarten en veren. Ze maakten allemaal vreemde klakjes en muziekjes. Kakebou zei dat Elwin die geluidjes ook moest leren maken, om nog beter te kunnen ganneren.

'Elwin, zou jij wel zo'n reis door een wasmachine willen maken ?' vroeg koning Kakebou. Maar Elwin had door wat raampjes gekeken en zag veel te veel treintjes. Hij was veel te bang dat ze hem in een treintje zouden veranderen. 'Hikkedepikkepuk,' zei het mannetje, en verdween. Elwin begon te lachen. Wat een vreemd mannetje was dat, die koning Kakebou. Toen hoorde Elwin hem zeggen : 'Hekkedepikpakpudde,' en floep, daar stond het mannetje weer. Hij had wat veren van snoep in z'n handjes en begon te eten. 'Wij moeten veel veren eten, natuurlijk geen echte veren, maar van chocola, van marsepein en suikerspin, van banaan en meloen, van peer en nog wat meer ... want dan kunnen we nog beter ganneren.' Elwin stond een beetje verbaasd te kijken. Toen werd het mannetje heel erg kwaad op Elwin en smeet hem tegen de muur. Maar het deed geen pijn. 'Ik wil je nooit meer zien,' zei het mannetje, en fluitketels begonnen te gillen. 'Ga weg, vort, ga weg,' gilde het mannetje. 'Waag het niet om ooit nog eens hier te komen.' Elwin vroeg zich af wat hij verkeerd had gedaan. 'Ja, dat weet je best,' gilde het mannetje.

Oh, wat was dat mannetje boos. Elwin snapte er niets van. 'Je moet me na zeggen,' gilde het mannetje. 'Ik zeg die dingen niet voor niets.'

'Wat moet ik zeggen dan ?' vroeg Elwin. 'Alles,' zei het mannetje, 'jij domme, domme, verschrikkelijk domme papegaai.'

'Wat alles ?' vroeg Elwin. 'Dat wat ik zojuist allemaal gezegd heb,' schreeuwde het mannetje.

'Nou, dat weet ik allemaal niet meer, hoor,' zei Elwin een beetje verveeld. En toen werd het mannetje pas echt kwaad. Als een klapsigaar explodeerde hij en donder en bliksem kwamen uit z'n oren. Hij begon te grommen als een wild beest, en kreeg de strepen van een tijger op z'n huidje. Wat begon dat mannetje toen te schelden, zeg. Zo erg dat je het niet wil horen. Hij las een hele lijst met fruit voor, en zei dat Elwin dat allemaal was. 'Zie je nou wel dat je helemaal niet luistert, Elwin,' schreeuwde het

mannetje woest. Oh, wat kon dat mannetje grommen en brullen, zeg. 'Wil je een ijsje,' vroeg het mannetje ineens heel lief. Nee, daar had Elwin niet zo'n zin meer in na al het gescheld en gebrul. 'Steek dat ijsje maar lekker in je haar,' zei Elwin kwaad. 'Ach gut,' zei het mannetje, 'wat doe jij ineens boos, zeg.'

'Hikkedepikkepuk,' schreeuwde Elwin, en verdween. Misschien wilde het mannetje wel gewoon dat Elwin zijn toverspreuken zou gebruiken, om te komen en te gaan. Elwin wist niet waar hij was, maar hij voelde ineens veren van fruit in z'n handen. Het rook niet erg lekker, dus Elwin besloot om het maar niet op te eten. 'Ja,' hoorde hij een stemmetje zeggen, 'je hebt er ook veel te lang mee gewacht, dus nu is het al lang bedorven.' Wat was die andere spreuk ook al weer, om terug te komen. 'Hekkedepikpakpudde,' zei het stemmetje, en Elwin zei het na. Floep, daar stond Elwin weer voor het mannetje. Het mannetje was erg blij, en zei : 'Nu, Elwin, als ik zo weer vertrek moet je direct achter me aankomen door me na te zeggen, en dan heb je verse fruitveren.'

HIKKEDEPIKKEPUK ! riep het mannetje, en floep, weg was hij. HIKKEDEPIKKEPUK, schreeuwde Elwin, en floep, weg was Elwin. Nu was Elwin weer bij het mannetje Kakebou. Weer had Elwin veren van fruit in z'n hand, en ditmaal waren ze veel langer. Elwin begon er aan te zuigen, en het rook heel lekker. 'Zie je ?' sprak het mannetje. In het vervolg moet je me gewoon nazeggen. Ineens kwamen er allemaal papegaaien die ook van de veren begonnen te eten. 'Okay, Elwin,' zei koning Kakebou, 'als je nu nog een keer HIKKEDEPIKKEPUK zegt, dan kom je bij de snoepveren. Eerst zei koning Kakebou de toverspreuk, en toen Elwin, en floep, daar stonden ze beiden bij de snoepveren, en even later kwamen de papegaaien er ook bij. Elwin begon een beetje buikpijn te krijgen, maar koning Kakebou zei dat hij het nog een paar keer moest zeggen, net zolang totdat de buikpijn weg was. Elwin moest een paar keer niezen, en toen was de buikpijn over. HEKKEDEPIKPAKPUDDE riep het mannetje, en ook Elwin riep dat. En floep, daar stonden ze weer bij de wasmachines.

En daar werd Elwin al weer wakker, terwijl Bilmageln voor zijn bedje stond.

Hoofdstuk 15. De Klazen

Bilmageln had wat vruchtenpastei voor Elwin gemaakt. Hij had vreemde grote vruchten gemengd met aardappelen. Elwin vond het erg lekker. Bilmageln was als een soort Klaas Vaak, want Bilmageln zei dat hij Elwin die dromen had gegeven door speciaal sterrenzand in z'n ogen te strooien. Bilmageln had ook een paard wat in een schip kon veranderen. Dit paard heette Stiklaas. Elwin zou eens met Bilmageln meereizen om te kijken wat Bilmageln nou precies deed. Aan de zijkanten van dit

schip waren slangen die dik en weer dun konden worden als opblaasbare langwerpige ballonnen. Het schip was van een soort plastic opblaasbaar hout wat ook kon bewegen, en compleet met wieltjes en loken, de lapjes. Soms leek het schip net op een grote octopus, vooral als de slangen begonnen te bewegen als tentakels. Bilmageln kon zo een heleboel sappen en stoffen in de huisjes spuiten. Bilmageln kon heel goed ganneren, zowel aan land, ter zee en in de lucht. Stiklaas leek op een groot kermispaard, en vaak kwamen er hele zachte lichten van hem af, of gewoon uit z'n ogen. Elwin werd er erg rustig van, maar Stiklaas kon soms ook erg woest worden, net als koning Kakebou. Dan stormde het altijd, en dan rezen de golven van

de zee huizenhoog. Soms ging het dan ook erg hard onweren. In Bilmagelns kasteel woonden een heleboel elven. Bilmageln zorgde goed voor hen. Bilmageln was een erg goede kok, en kon heel lekker tovervoedsel maken, waar het water van in je mond komt. Bilmageln was als een keizer van het rijk Sinsabijne, waar alle dingen tot leven kwamen. Bilmageln was een echte toverdwerg, een grote tovenaar. En Elwin zou zo graag willen dat Bilmageln in de Drokelaar kwam wonen naast Klaas Vaak. De Drokelaar was onderdeel van het keizerrijk Adaka, van keizer Konohert, maar nu had Bilmageln dat keizerrijk in Sinsabijne neergetoverd. Bilmageln had Elwin al beloofd dat hij snel naast Klaas Vaak zou komen wonen, door zijn kasteel daar naartoe te toveren. Het kasteel zou dan iets kleiner worden. Keizer Konohert zo gewoon keizer blijven over het rijk Adaka, en Bilmageln bleef gewoon de opperkeizer van Sinsabijne. Bilmageln was erg trots op keizer Konohert. Bilmageln had zo nu en dan vergaderingen met enkele keizers en koningen van de sprookjesgebieden. Dan praatten ze over koffie en thee, over zebrasap en raadselmelk, over bessensoep, bessentaart, over Aldebaran, Jupiter en nog vele andere dingen.

De bazen van keizers werden klazen genoemd. Bilmageln was dus ook een soort Klaas, maar ook een dokter van de klazen. Ook Klaas Vaak, de kerstman en sinterklaas waren klazen. Bilmageln was een echte opperklaas. Daarom was Klaas Vaak zo blij dat Bilmageln naast hem zou komen wonen. Klazen regeerden vaak over het weer, over de dromen en konden vaak erg goed toveren. Bilmageln was vroeger ooit eens kok van Luilekkerland geweest, dus die wist wel van koken.

Hoofdstuk 16. Elwin en de Zwarte Elven

Bilmageln vertelde Elwin dat koning Kakebou ketels had waar hij thee mengde met koffie en nog wat dingen, zodat er een heel vreemdsoortige zeep ontstond. De vreemdste wezens kwamen uit deze ketels, zoals papegaaien met tijgerkoppen, leeuwen met tijgerkoppen en zebra's met tijgerkoppen. Hij moest dan vaak naar Lapoen toe om koffie te halen, en de thee haalde hij in Kezemoen, een ander plaatsje. Alles wat in deze zeep viel werd altijd heel erg lang. Je groeide dan net zolang door totdat je hoofd in de wolken kwam. Daar in de wolken lag het plaatsje Emelis Shatau, waar alles heel dun werd. Nou ja, op sommige dagen dan. Want de ene dag was je daar dik en de andere dag dun. Je kon daar bewegingen maken die je anders niet kon maken. De ene week was je heel harig en de andere week was je heel kaal. Er woonde daar een keizer die Harrunir heette. Voor de poort van het wolkenstadje zat weer een vrouw die een kind aan de borst had. Het kindje was een beetje zeurderig en ze probeerde het kindje stil te krijgen. Bilmageln en Elwin gingen er op het paard

Stiklaas naartoe. Keizer Harrunir had ook twee lakeien, Hikke en Hekke. Hikke was heel harig en Hekke was heel kaal. Verder was er nog een heel klein mannetje dat Tordok heette. Het was een lopend driehoekje dat half kaal en half harig was. Tordok zorgde altijd voor regen in Sinsabijne. Hij bediende de kraantjes van de wolk waarop het stadje lag. En dan wil je natuurlijk wel geloven wat het dan regende daar in Sinsabijne. Ja precies, sapjes.

Keizer Harrunir was een beetje verdrietig. Hij zat voorover gebogen op z'n troon. Er waren een paar elfjes verdwenen. Ze waren van de wolk afgevallen toen ze speelden

met de kraantjes van Tordok, en ze zijn waarschijnlijk met de sapjes meegespoeld naar beneden. Bilmageln wilde hen wel opzoeken. Even later vond hij ze in een grot waar ze zaten te bibberen. Er stonden wat uien met hoeden op aan de ingang van de grot. Bilmageln werd erg boos op de uien. 'Die grot is geen gevangenis,' riep hij. Maar de uien begonnen te schieten met bramen op Bilmageln. 'Pief paf,' riepen ze. Bilmageln begon te lachen en kwam dichterbij. Opeens zag Bilmageln een pop zitten op een schelpentroon, iets dieper in de grot. 'Wat moet jij hier ?' riep de pop. 'Dat kan ik ook wel aan jou vragen,' riep Bilmageln terug. 'Zeg, heb jij je bordje wel goed leeggegeten, klein ding, of heb je alleen maar pudding gegeten ?' Toen werd het poppetje heel kwaad en rende op Bilmageln af. Maar Bilmageln pakte het popje beet en slingerde het even in het rond. 'Nee,' zei het popje, 'ik heb inderdaad mijn bordje niet leeggegeten, alleen de pudding, maar scheer je weg, want jij bent mijn moeder niet.'

'Waar is je moeder dan ?' vroeg Bilmageln, 'want ze mag jou wel eens manieren leren.' En toen barstte het popje in huilen uit, en zei : 'Ik heb geen moeder meer, en ook geen vader.' Toen kreeg Bilmageln wel een beetje medelijden met de pop. 'Waarom houd je hier elven opgesloten ?' vroeg Bilmageln weer. 'Omdat elven mijn vader en moeder hebben ontvoerd,' zei het poppetje. 'Nu,' zei Bilmageln, 'maar dat zullen deze elven vast en zeker niet gedaan hebben, want dit zijn goede elven.' En toen nam die goede Bilmageln het popje en de elfjes mee op zijn paard, en vloog terug naar de keizer. 'Keizer,' zei Bilmageln, 'we moeten nog wel even de vader en moeder van dit popje terugvinden.' Nu wist Elwin een beetje wat het werk van Bilmageln was. Samen zouden ze op zoek gaan naar de vader en moeder van het popje. Daarvoor moesten ze helemaal naar elvenland. Bilmageln wist wel waar dat was. Maar de elven zeiden dat zij het niet gedaan hadden. Misschien de zwarte elven, die woonden in de letterwereld, de stripboekenwereld, de windenwereld, en in nog wat werelden. Dat was een hele lijst, en waar moesten ze beginnen ?

Ineens kwamen ze voor een enorm beeld te staan, die hen de weg versperde. Het beeld kon praten. Het was de perenprins. Hij droeg een heleboel edelstenen, en was deels van goud en deels van zilver. Zijn voeten waren gemaakt van vruchtjes die Elwin niet kende. In zijn tenen waren tien poortjes naar tien werelden. Het was een reusachtig beeld, en op één zo'n poortje stond stripboekenwereld, en op een ander poortje stond puzzelwereld, en zo waren er nog acht andere poortjes. Hier zouden de zwarte elven dus wonen. Elwin klopte op de deur van de stripboekenwereld. Een klein luikje ging open, en iemand stak z'n neus er doorheen. 'Wat moet je ?' werd er tegen Elwin gezegd. Toen kwam Bilmageln na voren. 'We zijn op zoek naar de zwarte elven,' zei hij. 'Oh kom dan maar verder,' zei de stem uit het luik. En daar floepte het deurtje open en Elwin, Bilmageln, de pop en Stiklaas het paard konden

naar binnen. Dit was het land Jericho, waar de stripfiguren leefden. Ze bewogen daar allemaal op een hele vreemde manier. Alles ging er behoorlijk traag. Het leek wel alsof alles bevroren was. Nu moesten ze de zwarte elven zien te vinden. Er waren hier veel stripboekvogels. Sommigen waren gemaakt van koffiepotten, en vaak stroomden er allerlei sapjes door hen heen. Het was een wonderlijk gezicht. Er liepen hier ook haaien met hoeden op, en die waren ook soms gemaakt van koffiepotten. Het viel Elwin op dat er zoveel koffie door hen heen stroomde. In de verte op een veldje zag Elwin wat zwarte elven. Er stonden wat harige beesten met grote natte snuiten om hen heen. Toen ze Elwin zagen vlogen ze allemaal snel weg. Ze droegen een grote paarse steen tussen elkaar in, en konden maar nauwelijks ermee wegkomen. Het was een schitterende steen. 'Shhh...,' zei Bilmageln, 'Elwin, zag jij dat ook ?'

'Wat dan ?' vroeg Elwin, 'Nou ik zag twee gezichten in die steen die verdacht veel op een vader en moeder leken. Zouden ze daar misschien ...' En toen begon het popje te roepen : 'Ja, daar hebben ze mijn vader en moeder in opgesloten, in die paarse steen.'

'Kom op, er achteraan,' zei Elwin. Maar de elven kregen hulp van de grote harige beesten met de grote natte snoeten, en al snel waren ze uit het zicht verdwenen. Het popje begon om z'n vader en moeder te roepen. 'Stil even,' zei Bilmageln. 'We gaan gewoon weer op Stiklaas zitten, en die brengt ons wel achter hen aan.' En daar sprongen ze allerdrie weer op het paard, en het paard begon heel langzaam in een schip te veranderen en steeg op. 'Ja,' zei Bilmageln, 'we hebben nu het schip nodig want zo'n grote steen kan niet op de rug van een paard, zelfs niet op Stiklaas zelf. Wel als hij een groot schip is natuurlijk.

Oh, wat ging dat schip snel, en vlug waren ze bij de zwarte elven. Van schrik lieten ze de steen vallen, en Bilmageln ving hem keurig op met z'n schip. Oh, wat was het poppetje blij. In de steen was een wereld, en Elwin stapte naar binnen om naar de vader en moeder toe te lopen. 'Ach,' zei de moeder, 'laat popje maar zelf hier naar toe komen. Wij willen hier niet meer weg.' De vader knikte, en zei : 'Ja, sinds we hier zijn, zijn we echt gelukkig, en we zouden helemaal gelukkig zijn als popje hier ook zou komen wonen.' En daar was popje al, samen met Bilmageln. Ook de zwarte elven waren inmiddels binnengekomen met hun beesten. 'Zo, alles wel aan boord,' vroeg de zwarte elf aan de vader en moeder. De zwarte elven hadden helemaal geen kwade dingen willen doen. Ze wilden alleen maar helpen. De vader en moeder hadden altijd heel veel ruzie, maar in de steen hadden ze het goed. Het popje was blij zijn vader en moeder weer te zien, en snapte nu alles. Wel moest de steen nu terug naar het kasteel van Bilmageln, en later zou het terug moeten naar Izu, want eigenlijk was de steen van Izu. Izu was niet alleen een volkje, maar ook een fee. Kan dat ? Lees dan maar eens het boek Elwin Terug Naar Egypte. Izu is een volk van insecten heel diep onder de grond. En Elwin was daar al eens geweest. Lees het zelf maar …'

Elwin stopte met lezen. Hij was al een beetje moe geworden. Hij ging op het bedje naast de boekenkast liggen, en viel al snel in slaap … Na een tijdje kwam fee Kassandra nog even om hem een zoen op zijn voorhoofd te geven. Even keek ze nog naar Elwin hoe lief hij lag te slapen, en toen ging ze naar de keuken om voor de kinderen te koken.

EINDE

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK
ELWIN EN DE ZEEHEKS
ELWIN EN DE INSECTEN OORLOGEN
ELWIN EN DE INSECTEN
ELWIN EN DE AREND
ELWIN EN DE BRUGBOOT
ELWIN BLIJFT DOORGAAN
ELWIN EN DE KONIJNENHEUVEL
ELWIN TERUG NAAR EGYPTE